

Giới thiệu Cuộc Sống Trêu Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ

Truyện Cuộc Sống Trêu Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ của tác giả Từ Ngưng Yêu là một câu truyện ngôn tình cổ đại hết sức đáng yêu.

Lúc trước, ta là một con sói uy phong lẫm lẫm! Có một ngày, bất hạnh ... mất trí nhớ! Sau đó, có người nói cho ta biết Người chỉ là một con cún con, vì thế, ta cũng rất happy trải qua cuộc sống của một con chó nhỏ.

Mãi cho đến một ngày kia! Ta đột nhiên nhớ lại tất cả mọi chuyện! Ta vô cùng phẫn nộ, nhiệt huyết cứ tuôn trào trong thân thể, chạy rần rần đến mức không thể ức chế nổi. Ta gầm đầu rống giận: “Ta là sói!!! Sói!!! Sói!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trêu Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nhị Nữ là vật bồi thường

Chương 1: NHỊ NỮ LÀ VẬT BỒI THƯỜNG.

Edit: Docke

Nương tử có thể rơi từ trên trời xuống được không?

Sự thật chứng minh, là có thể! Bởi vì ta, chính là được Cầu Nhi ca “nhặt” về...

Mất nhìn xa xăm – Thâm tình mà bi thống...

Ngày đó, Cầu Nhi ca nhảy sông tự vẫn, không cần nghi ngờ, người không có nhìn lầm, hẳn chính là nhảy sông tự vẫn!

Còn vì sao hẳn lại tự vẫn ư?

Bởi vì hẳn đi thi ba lần đều không đạt công danh, vị hôn thê cũng coi thường hẳn, nói muốn hủy hôn. Khi hẳn chạy đến đòi phân xử, lại bị chính vị hôn thê kia sai người đánh đuổi. Đau đớn xen lẫn xấu hổ không thể chịu đựng nổi, Cầu nhi ca thần thờ đi ra bờ sông, chuẩn bị kết liễu cuộc đời mình.

Vì vậy, hẳn từ bờ sông bên này bắt đầu từ từ tiến ra giữa sông, cứ đi cứ đi, sau đó... đi sang bờ bên kia của sông Từ Hà ==!

Con sông này, chỗ sâu nhất cũng chỉ tới ngực hẳn! ! ! ! ! ! !

Cả người sũng nước, Cầu nhi ca ngơ ngác gục ở bờ sông, phát hiện bản thân ngay cả chết cũng làm không xong. Rốt cuộc không thèm để ý đến hình tượng, sụp đổ tại bờ sông mà gào khóc: “Trời ơi...! Ông thật là bất công...! Ông đã không cho ta chết thì hãy đền cho ta một nương tử đi! Nương tử! ! ! ! ! Nương tử! ! ! ! ! !” Sau đó... Cầu nhi ca hoang mang liên nhìn thấy ta từ từ bay xuống sông Từ Hà.

Nếu ngày sau ta mà biết được cái tên thần tiên vô trách nhiệm nào đã tùy tiện ném ta cho hẳn, ta nhất định sẽ cho hẳn đẹp mặt! ! !

Ngày thứ hai sau khi được Cầu nhi ca tha về nhà, ta đã tỉnh. Lại đến lượt Cầu Nhi ca, sau khi trải qua một loạt hoạt động tâm lý từ bị phẫn, thương tâm đến thất lạc, kinh hãi..., đã bị chấn động sâu sắc. Mặc dù đã không còn cố tình tìm đến cái chết nữa nhưng tâm lực đều đã tiêu tụy. Hơn nữa sau nhảy sông tự vẫn giữa ngày đông giá rét, còn phải lòi về nhà một người dờ sống dờ sống, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc. Cuối cùng, Cầu nhi ca vốn là một thư sinh thể chất nhu nhược, liền lâm trọng bệnh.

Mặc dù lúc mới vào nhà, tình trạng của ta rất dọa người, nhưng sau khi tỉnh lại thì thân thể chỉ bị trầy xước sơ sơ, mấy ngày sau liền khỏe hẳn, chỉ là ... có chút nhỏ nhỏ, nhỏ nhỏdi chứng ...

Hình như, ta bị mất trí nhớ thì phải. Hơn nữa không chỉ trí nhớ bị mất, đầu óc cũng có vài phần không bình thường. Thường xuyên có những ý nghĩ cùng hành vi khó hiểu xen lẫn kỳ quái.

Ví như.... Mỗi lần ta thấy quả dưa chuột, trong lòng đều cảm thán một tiếng: Ôi, nếu có thể phối hợp với cây hoa cúc thì thật là tốt quá!

Nhưng tại sao lại muốn phối với hoa cúc????????? ☹ _ ☹

Lại ví như....

Có một lần, mẹ của Cầu nhi ca mua về cho Cầu nhi ca mấy trái quýt, tỉ mỉ bóc vỏ rồi kêu ta giúp Cầu Nhi ca ăn. Ta chăm chú nhìn trái quýt đã bị bóc vỏ trần trụi ấy thật lâu.

Sau đó... Lặng lặng – chọc ngón tay vào cái lỗ ở giữa trái quýt ...

Lại tiếp tục ví như... Mỗi lần Cầu Nhi ca nửa đêm phát sốt, nói mê sảng, ta nhìn toàn thân ướt đầm mồ hôi của hắn, những sợi tóc lẳng loạn trên mặt của hắn, lại nhìn thân thể nóng sôi khiến gương mặt ửng hồng của hắn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn ửng đỏ của hắn khe khẽ mấp máy, nhẹ nhàng rên rỉ: “Xuân Hoa, Xuân Hoa...” –.

Ta lập tức kích động ==!

Chẳng lẽ là ... Có lẽ nào ta đã thích Cầu nhi ca rồi sao...!

Cầu Nhi ca nói, hắn nhất ta về ngày 2 tháng 2 cho nên gọi là Nhị Nữ (Bé Hai) luôn.

Vì vậy ta vô cùng hạnh phúc tiếp nhận cái tên ... mà sau này đã khiến ta tức lộn ruột.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hồi ức hạnh phúc của Nhị Nữ

Chương 2: Hồi ức hạnh phúc của Nhị Nữ

Edit: Docke

Mẹ của Cầu nhi ca nói. Hắn đúng là đứa con khổ mệnh của bà... Chẳng lẽ nào, xinh đẹp... lại là một cái tội hay sao...

Thì xa, Cầu Nhi ca có được hôn ước với Xuân Hoa đều bởi vì Cầu Nhi ca – - xinh đẹp...

Lúc đó tiểu Xuân Hoa năm tuổi theo Trình viên ngoại tới học đường mà Cầu Nhi đang theo học, để bá kiển Lý phu tử. Chính là nơi hai người bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, năm ấy Cầu Nhi ca mười hai tuổi. Tiểu Xuân Hoa vừa liếc thấy đã bị dung mạo như thần tiên của Cầu Nhi mê hoặc, khóc nháo lên đòi phụ thân phải gả ngay cho vị ca ca đẹp trai này. Trình viên ngoại không cách nào dỗ dành được con gái, lại thấy Cầu Nhi quả thật là mi thanh mục tú, liền tới cửa bàn chuyện hôn sự.

Chuyện này lẽ ra phải trở thành giai thoại lưu truyền trong Ngưu Gia thôn. Ai ngờ, Trình phủ lại dám cường thế như vậy! Chuyện liên tục đi thi không đạt, thái độ của Xuân Hoa đối với hắn ngày càng lạnh nhạt, cuối cùng phát triển thành tình trạng hủy hôn đánh người!

Mà Cầu Nhi đã sớm coi Xuân Hoa là vợ chưa cưới của hắn, phải chống chọi với một đả kích lớn như vậy, ý chí tinh thần ngày càng sa sút.

Cuối cùng đến một ngày nọ, ta thấy Cầu Nhi ca đẹp trai đang ngơ ngác nhìn về phía trời chiều xa xa. Những tia nắng vàng óng ánh, nhân nhật dịu dàng chiếu rọi trên thân hình Cầu Nhi ca, khiến ta không có cách nào ức chế nổi cơn kích động, liền xông tới. Một tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Cầu Nhi ca, sau đó lại dùng tay bắt gọn, hướng cằm của Cầu nhi ca quay qua nhìn ta...

“Cầu nhi ca...”

Ta thâm tình gọi>

“Ngươi là người đẹp trai động lòng người nhất, có khí chất nhất mà Nhị Nữ đã từng gặp! !”

Mặc dù những sinh vật giống đực khác mà ta từng gặp qua chỉ có Lưu lão bá từng đến xem bệnh cho Cầu Nhi, Nhị Mao nhà bên cạnh, cùng với con chó vàng to lớn – Tam Mao nhà bọn họ...

“Xuân Hoa không cần ngươi, nhưng ta cần ngươi!”

Ta vô cùng nghiêm túc thốt ra những lời này, chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch thình thịch vô cùng lợi hại.

“...”

“...”

Cầu Nhi ngây dại. Không biết đã qua bao lâu, gương mặt tuấn mỹ đỏ ửng lên, bàn tay bị ta nắm giữ cũng run rẩy rút ra, lại chậm rãi nghiêng đầu qua một bên tránh né bàn tay đang nâng cằm hắn của ta.>

Hắn cúi đầu mang chút nước nờ nói: “Nhị.. Nhị Nữ... ngươi không thể khinh bạc ta -...” “□□|||, Cầu Nhi ca... Ta chưa nói muốn khinh bạc ngươi nha ... T_T

Như vậy là lời tò tính đầy nhiệt huyết của ta đã thất bại...

Nhưng mà...

Ngày hôm sau, Cầu Nhi ca vốn đang suy sụp trên giường, tự nhiên thần thái sáng láng, bắt đầu đọc sách viết chữ. Mà bệnh tình của hắn lại như có kì tích xuất hiện... đã hoàn toàn khỏi hẳn! ! ! ! !

Cầu Nhi đại ca! Thì ra nguoi vốn là vui buồn thất thường à.

Từ đó ta thỉnh thoảng lại tìm cơ hội “khinh bạc” hắn hoặc là để hắn “khinh bạc” ta.

Ví như....

Ta biết Cầu Nhi không chỉ có học vấn giỏi mà còn tinh thông y thuật, vì vậy thường xuyên len lén ăn bậy ăn bạ.

Lúc đó, Cầu Nhi ca sẽ vô cùng phối hợp mà nắm tay ta, có đôi khi còn có thể sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của ta. Hỏi: “...Đại tiện thế nào?”

Lại ví như....

Từ khi ta phát hiện, thì ra ta không có biết chữ – thất học, ta liền quần quýt bám lấy Cầu Nhi ca đòi hắn dạy ta học chữ.

Chỉ có điều, thế nào thì cũng là ta nắm tay Cầu nhi ca cùng nhau luyện chữ, hoặc là để Cầu nhi ca nắm tay của ta nắn chữ. Việc này, ta đặt cho nó một cái tên hoa mỹ là: tỉ mỉ hiểu được cảm giác chữ.

Mỗi lần như vậy Cầu Nhi ca đều bị ta dây dưa đến nổi đỏ mặt mà không thể từ chối ta được. Hắc hắc hắc hắc ~ (Cười gian). Cuộc sống hạnh phúc của Nhị Nữ ta cứ tiếp diễn như vậy cho đến khi Cầu Nhi vào kinh dự thi thì ... kết thúc!

Đêm trước khi đi, Cầu Nhi ca tìm thấy ta đang phiền muộn ngồi trên nóc phòng

“Nhị Nữ” – Cầu Nhi ca gọi. Ta quay lại, bắt gặp trong ánh mắt của Cầu nhi ca vẻ không đành.

“Nhị Nữ...”

Cầu nhi ca nhìn ta, muốn nói rồi lại thôi. “Cầu Nhi ca...” – Ánh mắt ta lấp lánh nhìn hắn đầy hy vọng.

“Nhị Nữ...Ta thích nguoi! !” Cầu nhi ca rốt cuộc nói ra rồi!

“Cầu Nhi ca! Cuối cùng thì anh cũng thích Nhị Nữ rồi sao? !”

Trong phút chốc, trong lòng ta tràn ngập pháo hoa, nổ bùm bùm. Ta kích động ôm chặt lấy Cầu Nhi ca.

“Ừm, Nhị Nữ làm bánh trứng gà chiên hành rất ngon!”

Cầu Nhi ca nghiêm túc đáp lại.

Hách ☺☺, Đây ... đây mà cũng gọi là lý do sao ...

Chẳng lẽ Cầu Nhi ca, nguoi không phải là bị ta “khinh bạc” mà thích ta sao...

Có lẽ đêm hôm đó, ánh trăng quá đổi ôn nhu, có lẽ Cầu nhi ca đã bị đôi mắt mở to lấp lánh của ta mê hoặc, có lẽ phiền muộn ly biệt đang nổi chiền nổi trống trong lòng. Cầu Nhi ca ôm lấy ta, thì thầm bên tai ta: “Nhị nữ, nguoi là nương tử mà ông trời đã ban tặng cho ta. Chờ ta lần này trở về, ta sẽ cưới nguoi. Nếu vẫn không thì đồ, ta sẽ tìm một học đường xin làm phu tử, cùng nguoi chung sống, có được không?”

Ta hạnh phúc, rung rung gật đầu.

... Đường phân cách – Cuộc sống gia đình tạm ổn...

Chờ đợi – là khoảng thời gian dài đằng đẳng mà tràn ngập hương vị ngọt ngào. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, ta đều tỉ mỉ vẽ một bông hoa. Cuộc sống đơn điệu mà nặng nề đó cứ thế trôi qua cho đến khi trên tường xuất hiện mười tám và một nửa bông hoa thì dừng lại...

Hôm đó ta cùng Cầu Nhi nương (mẹ của Cầu nhi ca) đang làm bánh trứng gà chiên hành trong bếp. Chợt có tiếng loa vang chấn động một vùng: “Bảo tin mừng cho gia đình Trạng nguyên gia... Bảo tin mừng cho Trạng nguyên gia đây...” “Đại thẩm, trong thôn chúng ta có người đỗ trạng nguyên rồi...!”

Ta bỏ dở công việc, nói với Cầu nhi nương.

“Ừm, đúng vậy. Thật là một vinh hạnh lớn cho thôn chúng ta. Không biết là công tử nhà ai nhỉ, vận khí lại tốt như vậy, chẳng bù cho Cầu Nhi nhà mình...”

“Đại thẩm, nói không chừng lại là Cầu nhi ca đó!”

Vừa nói xong đã nghe thấy tiếng loa vang báo tin mừng càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... “Báo tin mừng cho công tử Lâm gia đây... Chúc mừng công tử Lâm gia thi đỗ Trạng nguyên...”

Cầu nhi nương, hai chân mềm nhũn, vội vàng vịn ta hỏi: “Vừa... vừa rồi bọn họ nói là nhà ai?”

“Lâm gia ạ!”

Cầu Nhi nương... hôn mê bất tỉnh...

Ta lúc này mới nhớ, Cầu nhi ca vốn còn có một cái tên rất hay, gọi là Lâm Kinh Chi!

Nói như vậy Cầu Nhi ca là trạng nguyên gia! ! ! ! ! Cầu Nhi ca là trạng nguyên gia! ! ! ! !

Ta vui mừng đến nỗi tay chân luống cuống cả lên.

Vậy vậy vậy ta đây không phải... chính là trạng nguyên phu nhân rồi sao...

Ta càng nghĩ càng cao hứng, càng nghĩ càng hưng phấn. Cả đêm không ngủ làm bánh trứng gà chiên hành mà Cầu Nhi ca thích ăn nhất. Đứng rồi, phải làm nhiều một chút. Quan báo tin mừng nói rõ rằng ngày mai Cầu nhi ca sẽ về. Đến lúc đó, có thể sẽ có rất nhiều người tới chúc mừng.

Đại thẩm sau khi tỉnh lại liền gọi ta vào trong phòng, lôi kéo tay ta mà nói, Nhị Nữu, cháu thật đúng là phúc tinh của gia đình chúng ta đó. Tương lai mà Cầu Nhi cưới được người rồi, nhất định sẽ rất hạnh phúc.p>

Ta nghe xong mặt mày đỏ bừng, xấu hổ nói: “Đại thẩm, cháu đi chuẩn bị đồ, ngày mai chắc chắn là sẽ rất bận rộn.”

Đại thẩm về mặt đứng đắn – nói: “Còn gọi là đại thẩm sao! Chuyện của hai đứa bây, trước khi đi Cầu nhi đã kể cho ta nghe rồi!”

Vì vậy, ta xấu hổ đáp lại: “Mẹ ~”

Hồi tưởng vừa kết thúc. Ta đã nhìn thấy cổ kiệu của Cầu Nhi ca rầm rầm rộ rộ dừng ngay trước cửa. Kiệu phu cung kính vén màn che, Cầu Nhi ca mặc một thân quan phục tử trong kiệu bước ra. Cầu Nhi ca mặc quan phục quả thật rất đẹp trai! Rất phong độ nha! Ta kích động hét to: “Cầu Nhi ca....!” rồi lao thẳng về phía cầu nhi ca.

Nhưng cuộc sống hạnh phúc của Nhị Nữu ta, vào giờ khắc này... cùng với sự xuất hiện của nữ tử từ trên kiệu bước xuống... đã hoàn toàn tan vỡ! !

“To gan! Dám dùng cái tên thấp kém thế xưng hô với Trạng nguyên gia!”

Một giọng nữ sắc bén ngang tàng vang lên. Ta ngẩn người khi thấy một nữ tử xinh đẹp theo chân Cầu Nhi ca xuống kiệu. Một thân hồng sa, đồ trang sức trên đầu trên tay rực rỡ ánh vàng khiến ta vô cùng chói mắt.p>

“Kính Chi... chàng hôm nay đã là Trạng nguyên gia rồi. Sao có thể dung thứ cho con bé thô tục kia xưng hô với chàng như vậy!” – Hồng y nữ tử lập tức thay đổi giọng điệu, dằn chặt lấy người Cầu Nhi ca.

Ta khiếp sợ nhìn hồng y nữ tử.

Còn Cầu Nhi ca liếc mắt nhìn ta đầy áy náy, sau đó ôn nhu nói với nữ tử bên cạnh: “Xuân Hoa, sau cuộc thi lần trước ta đã lâm trọng bệnh một thời gian, đều nhờ có Nhị Nữu tận tình chiếu cố nên mới cho Kính Chi của ngày hôm nay. Khi đó, nàng cứ nhất định thích gọi như vậy, cũng hết cách.”

Ta lại khiếp sợ nhìn về phía Cầu nhi ca.

“Cầu Nhi ca?...”

Ta lấy lòng, muốn nắm tay Cầu Nhi ca giữ lại nhưng hắn đã hơi nghiêng đi tránh né... Hồng y nữ tử bên cạnh đắc thắng, bắt đầu cùng Cầu nhi ca vào cửa...

Ta không biết ta đã về phòng từ khi nào và bằng cách nào, cũng không biết bản thân đã ngồi yên ở đó bao lâu, cũng không biết tay nải đã gói ghém xong từ lúc nào. Hình như đại thẩm đi vào nói gì đó với ta nhưng ta không nghe thấy. Mãi cho đến khi Cầu nhi ca đi vào, ta mới ngơ ngác nhìn hắn, đẩy lên một tia hy vọng cuối cùng, thờ nhẹ gọi: “Cầu Nhi ca...”

Cầu Nhi ca thoáng sửng sốt, trong mắt tràn đầy bi ai. Sau một lúc lâu mới nói:

“Xin lỗi, ta... Ta không quên được nàng!”

Sau đó cúi vào tay ta hai thỏi bạc, ta cúi đầu nhìn xuống.

“Cầu Nhi ca, người... muốn ta đi sao!?”

Ta nhìn Cầu nhi ca, khó mà có thể tin được.

“Ta...” Cầu nhi ca còn chưa nói gì thì hồng y nữ tử đã đẩy cửa đi vào.

“Kính Chi ~ Không phải chỉ là đuổi một đứa nha đầu thôi sao, có cần phải lâu như vậy không?”

Rồi nhìn ta nói: “Số tiền này cũng đủ cho người ăn ngon một thời gian. Đây là Trình gia chúng ta thấy người cũng có công chăm sóc Kính Chi nên cố ý ban thưởng cho người. Người còn có gì không hài lòng hả! Kính Chi sau này chính là trạng nguyên gia, không thể dung chứa nha đầu quê mùa thô lỗ như người trong nhà được, đã hiểu chưa!”

Ta không thể tin được: “Cầu Nhi ca, người thật sự muốn... đuổi ta đi...”

Ánh mắt Cầu nhi ca thậm chí còn không dám nhìn ta, chỉ nhẹ giọng nói: “Xuân Hoa, nàng đã có thai rồi. Người cũng đừng trách nàng.”

Ta hít sâu một hơi nói: “Ta biết rồi, ta đi cũng được, nhưng Cầu nhi ca, người có thể...” Ta còn chưa nói xong, Xuân Hoa đã bắt đầu kêu gào: “Thế nào? Cho người từng đó tiền cũng đủ nhiều rồi, làm người không nên được voi đòi tiên chứ!”

“Ta có thể mang! Theo! Bán! Trúng! Gà! Chiên! Hành! Ta đã làm hay không...” Ta phun ta từng chữ từng chữ.

Xuân Hoa rõ ràng thở phào một hơi. Cầu Nhi ca lại chấn động một hồi, ánh mắt nhìn ta như con chó nhỏ bị thương.

= = Bình bình, người nhìn ta như vậy là có ý gì hả! Ta thêm vào! Thêm vào! ! Thêm vào! ! ! !

Ta chạy vào bếp, ti mi chất đầy bánh trứng gà chiên hành đã nguội lạnh nhưng vẫn còn tỏa hương thơm vào một bao lớn, lấy tiền bạc và tay nải đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu đi cười với Cầu nhi ca một tiếng: “Người xem, thật ra ta vốn đã muốn đi từ lâu rồi! ha ha!” Trước ánh mắt ‘ý vị sâu xa’ của Cầu nhi ca, ta hiên ngang ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhị Nữ dụng độ tên cướp già

Chương 3: NHỊ NỮ DỤNG ĐỘ TÊN CƯỚP GIÀ. Edit: Docke

Sau khi ta rời khỏi nhà Cầu Nhi, cứ đi cứ đi mà không rõ mục đích. Vốn một lòng vẫn cho rằng sẽ chung sống với gia đình Cầu nhi ca suốt đời. Nào có cứ ngờ đâu đột nhiên lại xảy ra biến cố. Vốn được người ta nhất về, thân phận của mình một chút cũng không nhớ được, tiền trên người tuy đủ dùng trong mấy ngày nhưng... sau này thì phải làm sao bây giờ? Có nên... thử tìm lại người thân không nhỉ?

Trong vô thức ta lại đi đến con sông trước kia Cầu Nhi ca từng nhất ta về. Lặng lẽ nhìn con sông nơi mình từng đáp xuống, trong lòng ta không khỏi cười khò. Ông trời ơi, nếu ta là nương tử mà ông đã bồi thường cho Cầu nhi ca, bây giờ hẳn lại không cần ta nữa, vậy có phải là ông cũng nên bồi thường cho ta một tương công hay không...

Vì vậy... Một bóng trắng từ trên cao ‘nhẹ nhàng’ đáp xuống.

□ | ,... Không phải chứ... Thật sự ban xuống cho ta một tương công sao?

Đầu cần nghĩ nhiều như vậy, ... trước cứ phải cứu “lão công” ông trời ban cho ta rồi hãy nói. Ta vội nhảy xuống sông, tay chân luống cuống cộng thêm hao tổn hết công hết sức, cuối cùng đã đưa được ‘vật thể vừa đáp xuống’ vừa khiêng vừa kéo lên bờ. Ta lại vội vàng vén mớ tóc dài ẩm ướt kia ra nhìn thử xem tướng công mà ông trời ban cho ta có cái dạng gì! Những sợi tóc bạc dính bết trên mặt dần được vén ra, để lộ ra một gương mặt đầy những nếp nhăn, đôi mắt bụm hi hi, túi mắt kéo sụp xuống tận mũi, lông mi cộng thêm chòm râu là có thể che lấp một nửa khuôn mặt. Hình ảnh một ông già từ từ hiện ra trước mắt ta.

ORZ! ! ! ! !

Ông trời ơi, ta muốn là lão công (ông chồng), chứ không phải lão Công Công (bố chồng) đâu! T0T.

Xem ra mệnh của Nhị Nữ ta đúng là không tốt. Nhìn thoáng qua lão già nằm bên cạnh chỉ còn chút hơi tàn, ta thở dài nói với lão: “Lão già già, ta kéo ông lên bờ đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Bản thân ta cũng rất thảm, thật sự không có năng lực cứu ông. Như vậy đi, lát nữa trên đường đi nếu có gặp ai, ta sẽ nói với họ là ông đang ở đây, để bọn họ đến cứu ông có được không?”

Thấy lão không có phản ứng gì, ta lắc đầu, xách tay nải lên tính bỏ chạy lấy người. Đang lúc xoay người thì đột nhiên có một cánh tay lạnh lẽo bắt chặt

lấy chân ta. Ta cúi xuống nhìn. Tay lão già thò ra một ngón, chỉ vào... cái túi đựng bánh chiên hành của ta, trong miệng lẩm bẩm: “Đói... đói...”

Ta nhìn lão già, rồi lại nhìn bánh chiên hành. Thôi được, cái này vốn là làm cho Cầu Nhi ca ăn -, bây giờ hắn không ăn nữa, cho ông coi như làm việc thiện một lần vậy. Vì vậy ta liền mở cái túi ra, cầm một cái bánh đút cho lão. Vừa đút vào miệng xong, tinh thần của lão liền tốt lên thấy rõ. Lại ăn hết cái bánh xong, ánh mắt lão bị mí mắt kép sụp khi không lại mở ra, tham lam mà nhìn... cái túi đựng bánh chiên hành của ta.

Ta lại cho ông ta thêm một cái nữa. Lần này, ông ta tự cầm lấy, nhét ào ào vào miệng giải quyết gọn lẹ. Tiếp tục dùng đôi mắt ti hí như khe lỗ nhìn ta. Ta đành phải cho hắn thêm một cái nữa T-T!

“...”

Khi đã ông ta tiêu diệt xong cái bánh chiên hành thứ năm, toàn thân làm như sống lại, ngay cả đôi mắt ti hí cũng bắt đầu phóng tinh quang, chăm chú nhìn vào cái túi trong tay ta. Ta vội vàng bảo vệ cái túi đựng bánh chiên hành kia: “Không... không được, ông đã ăn hết một nửa rồi, ta còn phải chừa lại chút để làm lương khô”

Ông lão làm như không nghe thấy kháng nghị của ta, xông lên chop lấy cái túi bánh đang tỏa ra mùi thơm hành phi như sói đói vồ mồi. Thấy ta ôm chặt lấy cái túi tránh né, không biết bằng cách nào vừa thờ phỉ phò vừa điểm vài cái trên người ta. Ta lập tức không thể cử động, không còn cách nào khác đành phải trơ mắt mà nhìn lão cướp lấy những chiếc bánh chiên hành của ta. Rắc... rắc... (tiếng vỡ giòn) – bắt đầu ăn.

“Này, ít nhất thì ông cũng phải chừa lại cho ta một cái chứ, một cái cũng được...!! Nó là vật kỷ niệm cuối cùng của ta và Cầu nhi ca đó!”

Trong khi ta gào thét chói tai thì lão già đã đem cái bánh trứng gà chiên hành cuối cùng nhét đầy miệng. Nghe thấy tiếng la hét của ta, cuối cùng cũng ngừng động tác cắn ngặm (có lẽ cuối cùng cũng đã ăn no rồi --) Sau đó đem nửa miếng bánh chiên hành còn vương vãi nước miếng của lão đưa đến trước mặt ta...

“Bỏ đi, cũng... Ông ăn luôn đi...” Ta vừa nhìn cái mép bóng mỡ và nước miếng kia vừa nói.

Lão già không chút do dự giải quyết nốt nửa miếng bánh cuối cùng, còn vỗ bụng tỏ vẻ đã ăn no, rồi cuộc mở miệng nói với ta: “Đa tạ cô nương cứu giúp. Xin hỏi ở đây là chỗ nào? Cách kinh thành có xa không?”

“Không dám, nơi này là Ngưu gia trang, cách xa kinh thành cả vạn dặm. Chỉ là, lão... gia gia? Ông có thể... cho ta cử động được không? Bánh cũng đều bị ông ăn hết rồi...”

Ông lão vừa nghe ta nói cách kinh thành còn rất xa, sắc mặt liền thay đổi!

Sau đó ngượng ngùng nhìn ta nói: “Lần này ta vào kinh là có việc quan trọng, nhưng... nhưng lại... không cẩn thận quên mang theo lộ phí. Ta thấy cô nương cũng là người quen, không biết... không biết cô nương có thể cho lão hủ này mượn chút ngân lượng. Sau này lão nhất định trả lại gấp đôi.”

Vừa nói vừa bắt đầu lục lọi tay nải của ta, vừa tìm thấy hai thỏi bạc liền nhét ngay vào trong người.

“Một lúc nữa, huyết đạo sẽ tự giải, đại ân của cô nương, sau này nếu có duyên ta sẽ đền đáp thỏa đáng! ! !”

Ông lão để lại câu nói này rồi thờ phỉ phò hai cái rồi biến mất tăm tích. Bỏ lại ta đang trợn mắt há mồm không kịp phản ứng, trước sau vẫn duy trì tư thế yêu cầu cao độ cùng toàn thân ướt nhẹp.

Lần đầu tiên ta cứu một lão công công, để rồi! Lật lọng... cướp bóc ta...

Ta chờ mãi cho đến lúc bầu trời tối đen... lại chờ đến khi trời sáng... Rồi cuộc nghe được âm thanh giống như tiếng mở chốt, “pắc~” một tiếng. Sau đó toàn thân liền xui xẻo, đồ nhào xuống bãi cỏ. Ta tự đánh giá tính tình ta cũng tốt siêu cấp... vậy mà gặp phải hoàn cảnh toàn thân ra ma này rồi cuộc cũng nhin không được mà chửi bậy:

“Khốn kiếp! Vậy mà gọi là một canh giờ sao???”

Người ta lúc xui xẻo thì ngay cả uống nước cũng bị nghẹn. Trong vòng có một ngày ngắn ngủn, ta từ Trạng nguyên phu nhân tương lai biến thành một con nha đầu thô tiện bị người ta đuổi ra khỏi nhà. Vậy cũng không tính đi. Khi không lại gặp phải một ông già sắp chết, tựa như một sinh vật yếu đuối vô hại, ai ngờ lại là quân ăn cướp! Ta ôm tay nải trống trơn, khắp khiêng bước đi. Một ngày một đêm rồi chưa có gì lót bụng, ta vô cùng tưởng niệm túi bánh trứng gà chiên hành của ta.

Bây giờ thì tốt rồi. Không có nhà để về không nói, đến tiền cũng không còn. Hiện tại, vấn đề cấp bách chính là tìm một công việc để giải quyết nhu cầu sinh hoạt cơ bản của ta. Trong lúc đang không phải biết làm thế nào thì một tờ thông báo tuyển dụng hoa hoa lệ lệ hiện ra trước mắt ta.

Được lắm, lão Thiên đại thần, coi như ông cũng không đến nỗi hết thuốc chữa. Sự kiện... lão công công kia, ta coi như chỉ là sai lầm của ông.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thông báo tuyển dụng

Chương 4: THÔNG BÁO TUYỂN DỤNG

Edit: Docke

Hiện tại Tri phủ Luru gia cần tuyển một số nha hoàn mặt mày đoan chính, lanh lợi khéo léo, can đảm can trọng.

Cam kết lương cao! Sẽ được huấn luyện chuyên nghiệp, nếu có ý tham gia dự tuyển, mời trước ngày ** đến Tri phủ báo tin.

Tải bút: Đồng thời phải đồng ý ký vào khế ước sinh tử.

Với trình độ học vấn của ta, cố lắm thì đọc được mấy chữ “Thông báo tuyển dụng ... Nha hoàn ...Luru tri phủ...” Đối với mấy hàng chữ nhỏ phía sau, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua. Xem ra là nhà Tri phủ tuyển nha hoàn, có thể đi thử xem sao. Nếu trúng tuyển thì tạm thời không cần lo lắng nữa.

Chỉ có điều, trong mấy năm ở nhà Cầu nhi ca, cơ bản là ta chưa từng ra khỏi Ngưu Gia thôn, nên không biết được nhà Luru Tri phủ ở đâu.

Vì vậy...

“Tỷ tỷ ơi, xin hỏi đến nhà Luru Tri phủ đi thế nào?”

“Không, không, không biết.” Tiểu cô nương vừa nghe ta hỏi nhà Luru Tri phủ, lập tức hoảng sợ, quay đầu bỏ chạy.

~Ôi! Không biết thì không biết chứ, người chạy làm cái gì?

“Đại ca ơi, xin hỏi đến nhà Luru Tri phủ đi làm sao?”

“Người muốn đến đó làm nha hoàn?”

“Vâng!” Có cửa rồi!

“Cô nương, người tuổi còn trẻ có gì khó khăn không thể vượt qua mà lại phải đến Luru Tri phủ làm nha hoàn? Tiền công tuy cao nhưng cũng không thể dùng mạng đánh đổi a!@#¥%#@#¥...(đã lược bỏ 5000 chữ...)

“Oái... cảm ơn đại ca, để ta đi hỏi người khác vậy.” Đỗ mở hôi!

“Xin quý rầy chút, vị công tử này, xin hỏi ngài có biết nhà Luru Tri phủ ở đâu không?”

“Ồ kia ~ Tiểu nương tử? Người muốn đến nhà Tri phủ làm nha hoàn sao? Trông da mềm thịt non thế kia, cần gì phải thế? Chi bằng đi theo ta, ta sẽ cho người ăn ngon mặc đẹp... Ha ha ha ha ha ha ~!”

“...”

“Tiểu muội muội, có biết đến nhà Luru Tri phủ ở đâu không? “...”

“...”

“Tỷ tỷ chỉ muốn hỏi đường đến nhà Luru Tri phủ thôi. Tiểu muội muội, nếu biết muội dẫn tỷ tỷ đi được không?”

“Oa... Oa... Oa oa oa oa oa oa oa oa...”

“Người... Người đừng khóc mà... Ta... Ta không hỏi nữa. Ta không hỏi nữa được chưa?” Dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, ta vội vàng bỏ chạy.

“Đại... đại thẩm ơi? Xin hỏi làm sao đến nhà Luru tri phủ?”

“Gọi ai là đại thẩm hả? Ai là đại thẩm hả ! ! ! ! ! Áy da ~ tiểu cô nương, trông cũng không tệ nha, vì sao phải đến nhà Luru tri phủ làm nha hoàn? Xui xẻo đến nước này rồi sao? Ta thấy vóc dáng người cũng rất đẹp, mama sẽ giúp người phục sức, sẽ dạy người trang điểm. Đến lầu (tiệm, quán có lầu) của ta đi, không được làm hoa khôi nhất bảng cũng được nhị bảng nha! Thế nào? Tiểu cô nương, còn không theo mama trở về, có chuyện gì khó khăn cứ nói với mama, mama giúp người...Áy.... Áy!! Đừng chạy mà...”

“Nha đầu này, vì sao có lòng đi làm nha hoàn nhà Luru tri phủ cũng không thèm theo ta về...” Tú bà đại thẩm vừa lắc đầu, vừa không thể tin nổi, thì thào tự hỏi.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Nhị Nữ trở thành bánh bao

Chương 5: NHỊ NỮ TRỞ THÀNH BÁNH BAO

Edit: Docke

... Trong nhà Tri phủ...

”Báo cáo sư gia, chúng tiểu nhân nhìn thấy một nha đầu cứ rình mò ngoài cửa, còn... còn nghe ngóng thăm hỏi mọi người về chuyện tuyển nha hoàn.”

Hoài sư gia đang lúc buồn ngủ, vừa hay tin thì lập tức tỉnh táo: “Mau, mau bắt vào đây!!!! Chứ chờ đến lúc nha đầu đó hỏi rõ chuyện thì bỏ chạy mất! !”

————Đơn thuần ta chỉ là một đường phân cách————

“Làm gì! Làm gì vậy? Các người làm gì vậy, ta đâu có phạm tội! Ta không phạm tội!!!” Ta đang do dự xem rốt cuộc có nên... vào hay không thì thấy hơn mười tiểu lại (lại: công chức thời xưa) từ trong lao ra, không nói hai lời, khiêng tay – khiêng tay, nhắc chân – nhắc chân, vác ta đi vào.

“Cô nương đừng sợ. Người đến đây là vì chuyện ứng tuyển làm nha hoàn đúng không?” Hoài sư gia đánh giá tiểu nha đầu đang kinh hồn chưa kịp định thần trước mặt, trong lòng không khỏi âm thầm cao hứng – Ngoại hình không tệ, cuối cùng đã có thể báo cáo kết quả công việc rồi.

“Ta...” Ta nhìn người mặc trang phục sư gia hai mắt trong veo trước mặt, tự nhiên có dự cảm không lành, “Ta chỉ tới hỏi một chút...”

Rầm!!! Sư gia đột nhiên đập mạnh đường mộc (miếng gỗ dùng để giữ trật tự trong nha môn) lên bàn.

”Hỏi một chút? Đây đường đường là Tri phủ nha môn, sao có thể tha thứ cho trò đùa nghịch của người! Đánh cho ta...!” Nói xong liền rút ra... một cái thẻ, tiểu lại đứng hai bên cũng giơ lên cây gậy, bản gỗ rộng bằng cái đầu của ta.

“Ta, ta là đến ứng tuyển -” Mẹ ơi... >0<... Đây đâu phải là Tri phủ? Rõ ràng là hang ổ thổ phi mà!

“Ha hã ~ hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Người đâu, mau dọn chỗ cho cô nương này ngồi!” Sư gia vừa nghe nói ta đến ứng tuyển, thái độ lập tức thay đổi.

“Cô nương tên gọi là gì?”

“Nhị Nữ.”

“... Tên hơi quê mùa.”

“Vậy, có phải bị rớt rồi không?”

“Không không không... Không sao không sao. Tốt lắm, cô nương, chúc mừng người đã trúng tuyển. Mời lại đây ký tên đồng ý vào chỗ này.”

Hà ‘▽’, Này, vậy là bị mướn rồi sao?

“Ta...Ta có thể... nghĩ lại một chút được không...” Trong lòng, nỗi bất an càng lúc càng lớn.

“Nghĩ lại! ! Nha đầu người đang đùa bỡn bôn sư gia hay sao?! Người đâu! Đánh! Đánh thật mạnh cho ta! !” Vừa dứt lời liền có hai người xách ta lên, ấn ngay xuống đất.

“Chờ...Chờ một chút!”

“Thế nào? Đã nghĩ xong chưa?” Sư gia vung tay lên bảo các tiểu lại ngừng tay. Cúi mặt cười híp mắt hỏi ta.

“Nghĩ xong rồi, ta ta không làm.”

“Cái gì ! Đánh cho ta...!”

Tay lại vung lên, đủ loại gậy gỗ đã được chuẩn bị sẵn sàng liền đánh xuống mông ta.

“Ta đồng ý, ta đồng ý! Ta đồng ý đó được chưa!!!” Ta vừa giãy dụa vừa khóc lóc tru lên.

Ngoài nha môn, các đại nương nghe tiếng la hét cũng chỉ biết lắc đầu thương cảm. Lại là cô nương nhà ai tội nghiệp bị vu oan giá họa rồi... Sau khi khó

hiếu – đồng ý xong xuôi, ta bị dẫn tới một gian phòng nhỏ. Bên trong còn có mười mấy bé gái chạc tuổi ta, hoặc đang thờ dài buồn bã, hoặc đang cúi đầu âm thầm khóc nức nở... Khoa trương nhất chính là tiểu cô nương ngồi cạnh ta. Từ sáng, lúc ta vừa vào đây cho đến giữa trưa lúc ăn cơm, nước mắt vẫn không ngừng tuôn chảy. Ta nhìn không được bèn hỏi: “Cô nương, có chuyện gì mà người đau lòng đến vậy?”

Đang đắm chìm trong bi ai khôn cùng, tiểu cô nương bỗng nhiên cũng ngừng khóc. Nước mắt lưng tròng mang theo tiếng khóc nức nở hỏi ta: “Người cũng bị bắt đến đây làm nha hoàn?”

“Cũng... có thể xem là như vậy.”

“Vậy mà người không sợ sao? Người có biết chúng ta bị sắp xếp đi hầu hạ ai không?”

“Hả... Là ai?” Ta không nhìn được chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Thừa tướng đương triều Tư Đồ Dực đó... Ô ô ô...” Vừa dứt lời lại bắt đầu gào khóc.

“Thế thì làm sao?” Ta vẫn không hiểu?

“Thế thì làm sao? Cô nương, chẳng lẽ người chưa từng nghe nói sao? Tư Đồ Thừa tướng đó trời sinh ác tướng. Chỉ cần nhìn thấy mặt hắn thôi là trẻ con đã sợ đến nổi đại ra quần rồi. Vậy cũng chưa là gì, ...kinh khủng nhất chính là tính tình âm hiểm bất ổn của hắn. Động một tí là đánh là chửi, lấy việc hành hạ giày vò hạ nhân ra làm thú vui. Ô ô ô...”

Mấy cô nương khác bên cạnh thấy ta vẫn chưa hiểu gì, liền bắt đầu mỗi người một câu kể lại.

“Không chỉ có thế đâu! Ta còn nghe nói. Có lần, một nha hoàn chỉ vì dâng trà hơi nóng một chút, đã bị Thừa tướng đại nhân sai người dội nước sôi cho đến chết. Còn có một lần, chỉ vì hạ nhân quét dọn xong quên không đóng cửa sổ, để vài chiếc lá rụng bay vào trong phòng, liền sai người đem chôn sống hắn dưới gốc cây luôn...”

“Còn nữa, còn nữa nha. Ta nghe nói. Tư Đồ Thừa tướng này không chỉ lấy thủ đoạn hành hạ người ta làm vui, mà còn cực kì háo sắc nữa! Một lần hắn được Từ tri phủ chiêu đãi, chỉ cần xinh đẹp một chút thì mặc kệ là nam hay nữ, già hay trẻ, đều không thể thoát khỏi ma trảo của hắn được... Hơn nữa, nghe nói lúc hắn hành sự còn thích nghe tiếng la hét, mỗi một lần ra vào đều rên rỉ...”

“Đúng vậy. Còn có một lần, không biết là nhà tri phủ nào tiếp đãi hắn mà khi hắn bước ra, toàn bộ hạ nhân đều bị giết chết sạch không còn một bóng...”

“Còn nữa còn nữa. Nhe nói thuộc hạ của hắn, người nào cũng lòng dạ độc ác! Đều là cỗ máy giết người! Nghe nói trước kia có một võ lâm thế gia, ý lại nhà mình đông người lại võ công cao cường, dám đắc tội với Thừa tướng đại nhân. Hôm đó lại không có chuyện gì xảy ra, Thừa tướng cũng chỉ cười bỏ qua. Võ lâm thế gia đó liền kêu gào lên, nói Thừa tướng đại nhân chẳng qua cũng chỉ có thể, ăn mềm sợ cứng. Kết quả, qua tháng sau, cả nhà diệt môn, không biết là ai làm. Chỉ thấy buổi tối có một hồng y nữ quý bay qua nhà võ lâm thế gia đó! Nhưng trong lòng mọi người đều đoán là do Thừa tướng giờ trở!”

Lời tiếp lời, mọi người càng nói càng hăng, thỉnh thoảng kể đến mấy đoạn động tình còn hợp lực khóc rống lên. Ta nghe mà toàn thân phát lạnh, trong lòng không khỏi tru lên: Trời ơi! Ông muốn ta chết, sao phải dùng đến phương thức tàn nhẫn như thế này! Trước cho viên kẹo ngọt, chờ người ăn xong rồi mới bảo kẹo đã bị ta hạ độc rồi...

Buổi tối, ông chủ của bọn ta – Lưu tri phủ cuối cùng cũng xuất hiện. Đến để phát biểu vài câu an ủi.

“Ngày mai, đương triều Thừa tướng Tư Đồ đại nhân sẽ đến ở lại nhà ta. Ta biết mọi người đều đã nghe một ít lời đồn. Thật ra, mọi người không cần phải sợ, chỉ cần tỉ mỉ một chút, lanh trí một chút thì việc bảo vệ được tính mạng cũng không thành vấn đề. Nhớ kỹ, nhiệm vụ hàng đầu của mọi người chính là hầu hạ Thừa tướng đại nhân cho thật tốt, cũng nhớ phải yểm hộ cho người nhà của ta, khụ khụ. Nhất định phải khiến cho Thừa tướng đại nhân vui vẻ mà đến, vừa lòng mà đi.” Phía dưới ồ lên những tiếng nức nở. Nghe những lời dặn dò này, cuối cùng ta cũng đoán ra được. Thì ra Lưu Tri phủ mời bọn ta đi làm bánh bao, hơn nữa không phải là bánh bao để như chó, mà là bánh bao như sói.

“Khụ khụ khụ... Đương nhiên, ta biết ở đây có rất nhiều người không hề tự nguyện. Lưu Hoài Nhân ta đây mặc dù cũng không tốt đẹp gì, nhưng cũng là người rất có nghĩa khí! Chỉ cần mọi người giúp Lưu gia vượt qua kiếp nạn này. Sau cùng, nếu còn sống, chẳng những được trả tiền công mà cho dù trước đây các người có nợ tiền bạc ân tình gì của Lưu mẫu, tất cả đều được xóa miễn hết. Bất hạnh mà chết, Lưu mẫu ta cũng sẽ thực hiện lời hứa, trả tiền công gấp đôi!”

Tiếng khóc chấn động cả một vùng.

Lưu Tri phủ thấy nói không được đành dặn dò hạ nhân phát cho nha hoàn cùng nam bộc phải hầu hạ Thừa tướng đại nhân, mỗi người một tờ giấy để viết di ngôn. Nếu sau này bất hạnh, sẽ đưa về gia đình. Sau đó, nói thêm vài câu rồi vội vã rời đi.

Ta chăm chú nhìn vào mảnh giấy trắng trong tay, không biết viết cái gì, cũng không biết sẽ để lại cho ai. Nhớ đến Cầu Nhi ca, trong lòng đau xót. Trên thế giới này, người mà ta quen biết cũng chỉ có mình hắn...

Tiểu cô nương bên cạnh thấy ta không viết gì, liền tốt bụng hỏi, có phải ta không biết chữ không. Ta gật đầu, nàng liền xung phong viết hộ ta.

Ta suy nghĩ một chút, rồi để nàng giúp ta viết:

“Cầu Nhi ca, ta bị phải đi hầu hạ Thừa tướng đương triều, coi như mạng này đã mất. Hẳn là một tên đại biến thái. Sau này người phải cẩn thận một chút.” Rồi nhờ người nếu không may ta chết đi thì hãy đưa đến Lâm gia ở Ngưu Gia trang.

Hôm sau, có mấy vị đại thẩm tới phát cho chúng ta mỗi người một bộ y phục rất đẹp, lại tỉ mỉ giúp chúng ta trang điểm, dạy một ít lễ nghi cơ bản và các việc cần chú ý. Lưu Tri phủ đại nhân cũng được xem là người trọng nghĩa, bữa cơm nào cũng sắp xếp theo tiêu chuẩn còn cao hơn của mấy hộ dân bình thường nữa. Điều này khiến ta vui mừng một chút, ít nhất cũng không phải làm quỷ đói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nhị Nữu và Đại Biến Thái

Chương 6 : NHỊ NỮU VÀ ĐẠI BIẾN THÁI Edit: Docke

Mấy ngày nay, vận may duy nhất của ta chính là lúc rút thăm đề an bài trình tự hầu hạ Thừa tướng, ta ngẫu nhiên rơi vào nhóm thứ hai. Nói cách khác, ta là dự bị, không phải chịu chết ngay từ đầu. Chỉ khi nào các tỷ muội đi trước rút đài hết rồi mới đến lượt ta. Đương nhiên, nếu vận khí của ta tốt hơn một chút, nói không chừng có thể không cần làm gì hết vẫn có thể cầm hai phần tiền công bỏ chạy lấy người. Vì là dự bị nên ngày đầu tiên ngênh đón ta cũng không phải đi. Lại thấy mấy nha đầu nhóm đầu tiên, khi đi mặt mày nom nớp lo sợ như sắp chết đến nơi, lúc trở về lại ửng hồng hớn hờ.

“Đẹp trai quá, đẹp trai quá đi. Trời ơi! Sao trên đời lại có nam nhân đẹp trai như vậy nhỉ!” Nha hoàn Giáp mắt hình trái tim, vẻ mặt say mê nói.

“Đúng vậy đúng vậy, không biết ai dám truyền tin tưởng mạo hấn cực kì xấu xí, rõ ràng là ghen ghét mà. Xí, cái đồ ghen tỵ xấu xa. Làm ta ban đầu còn không dám nhìn hấn, đến lúc nhìn thấy rồi thì không thể nào rời mắt đi được.” Nha hoàn Ất mê muội.

“Đúng đúng, người có thấy hấn nhìn ta cười không? Nụ cười đó, thật sự khiến ta bủn rủn hết tay chân!” Nha hoàn Bính nói.

“Hấn đâu có nhìn người, rõ ràng là nhìn...” Nha hoàn...

Trông thấy nhóm nha đầu thứ nhất trở về chít chít bùm bùm thảo luận, ta vỗ vỗ trái bộ ngực nho nhỏ. Xem ra lời đồn cũng không phải là thật.

Đi hết một vòng, trong Lưu Tri phủ, lời đồn Thừa tướng đương triều là một tên đại biến thái đã hoàn toàn nát báy. Bởi vì suốt bảy ngày qua, trong phủ cũng không có hạ nhân nào bị phạt. Nhóm nha hoàn thứ hai sau khi lên lên chạy đi nhìn trộm Tư Đồ Thừa tướng trở về, suốt ngày thở vắn than dài, hâm mộ các tỷ muội nhóm đầu vận số quá tốt đi. Những người được phải đi hầu hạ ai cũng ăn mặc trang điểm xinh đẹp, tranh nhau bưng trà rót nước để có thể tiếp xúc gần gũi với Thừa tướng. Có người thậm chí còn nói đã nhìn thấy Lưu Tri phủ lên lên an bài những thợ may, thợ trang điểm gói nhất vào phủ để đẩy mạnh công cuộc tiêu thụ con gái của hấn cho Tư Đồ Thừa tướng...

Chỉ có điều, tất cả những xôn xao này nọ, đều chỉ qua ngày hôm sau thì đình chỉ.

Lúc nhận được tin tức, ta đang nằm bắt chéo chân trên giường, ảo tưởng sau này cầm số tiền lương lớn như thế sẽ sống như thế nào, nha hoàn Tiểu Thúy lão đảo chạy vào, thất kinh hô to: “Nhị Nữu, mau... mau chuẩn bị đi! Bọn Dung nhi tỷ tỷ đã bị rút đầu lưỡi rồi! Quân gia dặn dò đến phiên chúng ta đi hầu hạ Thừa tướng.”

“Cái... cái gì... Người lặp lại lần nữa đi, ta vừa rồi hình như nghe không rõ.”

“Dung nhi tỷ tỷ các nàng bị rút đầu lưỡi rồi! Quân gia bảo đến phiên chúng ta đi hầu hạ Thừa tướng.” Tiểu Thúy vừa khóc nức nở vừa nhắc lại.

Hóa đá... Biến thái... thì ra sự bộc phát còn mang tính gián đoạn... Ta nghe Tiểu Thúy thuật lại ngắn gọn câu chuyện. Thì ra lúc Đại biến thái đi ngang qua hoa viên, tình cờ nghe được một nha hoàn, không biết là ai, đang nói: ‘...còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân nữa...’ Thế là, tất cả hạ nhân có mặt tại hiện trường, mặc kệ là có tham gia thảo luận hay không, đều bị hấn hạ lệnh rút đầu lưỡi! Chú ý, là rút! Không phải cắt!

Lần này, trực tiếp đánh rớt năm nha đầu cùng với hai nam phó. Ta cùng Tiểu Thúy vốn là dự bị, nay chính thức lên sân khấu... Đoán chừng Lưu Tri phủ cũng đang lau mồ hôi lạnh, bởi vì hấn lại lên lên sa thải hết mấy ông thợ may và thợ hóa trang.

————— Đường phân cách —————

Lúc Lưu quân gia dẫn chúng ta đến trước mặt Tư Đồ Thừa tướng, hấn đang xem sổ tay.

Lưu quân gia nom nớp lo sợ mà nói: “Thừa tướng, đây là những người Lưu tri phủ dặn dò đưa đến để thay cho năm nha hoàn kia, người xem thử có vừa lòng không?”

Tư Đồ cũng không ngừng đầu lên, phát tay: “Không nhiều chuyện nữa là được rồi, lui xuống đi.”

“Vâng.” Lưu quân gia như trút được gánh nặng thở phào một hơi, dẫn chúng ta thành an rồi lui xuống.

Ngay lúc ta sắp đi ra cửa phòng, Tư Đồ Dực đột nhiên nói: “Chờ một chút.”

Rõ ràng là Lưu quân gia lại hít vào một hơi: “Thừa tướng còn có gì dặn dò?”

“Lát nữa bụng một chung tổ yến lên đây.” Tư Đồ hơi hơi ngẩng đầu dặn dò, trong lúc đưa mắt nhìn Lưu quân gia nhân tiện trông thấy ta đang đứng bên cạnh, liền bổ thêm một câu: “Đề nha đầu kia bụng lên.” Sau đó chỉ chỉ vào ta, rồi lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Sau khi ra khỏi phòng, Lưu quân gia xoa xoa mồ hôi lạnh đổ đầy trên ót. Xoay người vỗ vỗ vai ta đầy tình đồng chí, dùng ánh mắt thương cảm nhìn ta, gật mạnh đầu.

Ý tứ này chính là —— người hãy bảo trọng!

Ta bụng chén tổ yến, cố ý thử qua nhiệt độ, hít sâu một hơi rồi mới đến cửa bấm báo: “Nô tỳ mang tổ yến đến cho Thừa tướng đại nhân.” Sau khi được cho phép mới đẩy cửa đi vào.

Lúc này, trong phòng đã có thêm một người mặc trang phục thị vệ, đứng phía sau Thừa tướng biến thái. Tên thị vệ nhìn thấy ta, trong mắt ánh lên một tia kinh ngạc. Ta tận lực thở khê hết mức, nhẹ nhàng đặt chung tổ yến lên bàn biến thái Thừa tướng, lập tức cúi đầu lui ra.

A....Mất thấy chỉ còn ba bước nữa là rời khỏi gian phòng này rồi, ... Hai bước....Một bước! ! !

“Không còn chuyện gì khác sao?” Vẫn vẫn một mực dán mắt vào sổ tay, Thừa tướng đột nhiên buông sổ xuống, nhìn ta nói.

Gi?

Ta không còn cách nào khác là cung kính xoay người lại hỏi

”Thừa tướng đại nhân còn muốn dặn dò gì ạ?”

“...Người lại gần đây.” Biến thái Thừa tướng chăm chú nhìn ta một hồi rồi nói.

Không phải chứ T_T, ta chỉ có thể ngoan ngoãn đi lên phía trước.

“Người tên gì?” Biến thái Thừa tướng hỏi.

“Bẩm Thừa tướng, nô tỳ tên là Nhị Nữ.”

Trong mắt tên thị vệ phía sau lại hiện lên một tia kinh ngạc.

“Nhị Nữ?...” “Dạ, xin hỏi Thừa tướng còn có gì...A...!”

Trời đất xoay chuyển, không biết thế nào đột nhiên ta lại bị áp chế trên tường, gương mặt lên nhìn, gương mặt của đại biến thái liền xuất hiện rõ ràng trước mặt ta.

“...”

“Nhị Nữ nói có lý, người lui xuống trước đi.” Nói xong, Thừa tướng biến thái liền thả ta ra. Hách ☺☺?

Đây.... Cái này gọi là vượt qua kiểm tra rồi sao?

“Thế nào? Nhị Nữ vẫn muốn tiếp tục hao tổn thể lực?” Thấy ta thất thần, đại biến thái lại còn dám mở miệng trêu chọc.

Ta vội lắc đầu như trống bỏi, dùng hết sức lực nhanh chóng sửa sang lại y phục cho nghiêm chỉnh rồi lập tức xông lên ra ngoài.

—————Đường phân cách nho nhỏ—————p>

Thấy Nhị Nữ đi bụng tổ yến một hồi vẫn chưa ra, Lưu quân gia đứng ở ngoại viện đang nghĩ xem chờ một chút nữa có cần vào nhật xác hay không. Chỉ nghe cửa kêu rầm một tiếng, tiếp theo liền nhìn thấy một bóng người từ bên trong vọt ra.

Tập trung nhìn kỹ, thì ra chính là người vừa bụng canh vào - Nhị Nữ ! Cuối cùng... trong lòng nhẹ nhõm, chờ Nhị Nữ chạy tới gần, lại thấy nàng quần áo lằng lộn, tóc bay tứ tung, khuôn mặt nho nhỏ nước mắt lưng tròng, vẻ mặt hoảng sợ, trong lòng tựa hồ đã hiểu có chuyện gì rồi.

Thân là bánh bao cao cấp, Lưu quân gia không khỏi đồng lòng thương cảm, đi tới nắm chặt lấy hai tay Nhị Nữ, trong đôi mắt lèm nhèm còn dĩ nhiên chảy ra một giọt lão lệ.

“Nhị Nữ! Vậy cũng may mắn lắm rồi! !”

—————Đường phân cách nho nhỏ—————

Sau khi ta chính thức chuyển lên nhóm trên, biến thái bộc phát càng lúc càng nghiêm trọng. Nhóm tỷ muội đầu tiên còn lại chẳng được bao nhiêu người, mà nhóm thứ hai tổn thất lại càng thâm trọng. Vì vậy, số lần ta đi hầu hạ đại biến thái càng ngày càng nhiều, nhưng may mắn là cũng không có chuyện gì xảy ra. Tình huống ngày đó cũng không có lặp lại lần nào. Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời càng mãnh liệt hy vọng cái ngày Đại biến thái sẽ rời đi.

Chỉ có điều, ta cuối cùng lại cảm giác được, Đại biến thái lại hóa ra một mực muốn hành hạ ta.

Ví như bây giờ...

Ta đã phải ở trong thư phòng hầu hần đọc sách, đứng suốt một buổi tối ! ! ! ! ! !

Hai đùi hoàn toàn không còn cảm giác lại chuyển sang tình trạng sinh ra ảo giác -, khi thì cảm thấy chông đỡ ta chính là hai củ cải lớn trắng kiện, lúc thì cảm thấy trên đùi đầy những con côn trùng nhỏ đang lúc nhúc bò. Mà thống khổ nhất, chính là con buồn ngủ mãnh liệt chốc chốc lại đột kích đến đánh ta, mà ta ngay cả ngáp cũng không dám ngáp, chỉ có thể len lén làm con gà con mổ gạo.

Ta len lén nhìn qua Đại biến thái. Hần lại trông có vẻ như là người rảnh rỗi, hoàn toàn không để ý là trời đã hưng hưng sáng rồi. Thật sự là cả tinh lực cũng biến thái y như người vậy!

“Tốt lắm, hôm nay cứ như vậy đi, người có thể lui.”

“Vâng!”

Đại biến thái rút cuộc cũng lên tiếng, ta nhảy nhót nghĩ tới, rốt cục lại được sống thêm một ngày nữa, lại uể oải phát hiện.

Ta... cô cũng không thể nhúc nhích chân được...

Mặc kệ ta có tưởng tượng ra đôi chân mình là cục đá, củ cải lớn hay sâu nhỏ, ta vẫn không thể điều khiển được nó nữa.

Ta có cảm giác như các bộ phận từ eo ếch trở xuống đã đã hoàn toàn mất liên lạc với đại não, mặc kệ ta cố gắng thế nào, nó vẫn nhất định không chịu nhúc nhích.

Đại biến thái thấy phía sau vẫn cứ chậm chạp không có động tĩnh, bèn quay đầu lại nhìn ta, thậm chí còn nhíu lông mày, trên mặt viết hai chữ ‘không hiểu’.

Nhìn thấy vẻ mặt của hần, ta không khỏi cảm phẫn! Chưa thấy người ta bị tê chân bao giờ sao?! Trong lòng đang hung hăng – lại nhìn thấy cái liếc mắt biến thái kia. Ta... Ta... cắn răng, chau mày, ghen một hơi! Sau đó...

‘Rầm’ một tiếng, cả người đập xuống sàn nhà!

Ngay lập tức cảm thấy cái mũi đau xót, sau đó một mùi tanh tanh ngọt ngọt từ cổ họng trào ra, tiếp theo một dòng chảy nóng hổi chậm rãi từ trong lỗ mũi trượt xuống!

Ta dùng cảm – đưa tay quẹt máu mũi.

Sau đó...

Sau đó bắt đầu đi... =>

Phía sau, hai cái đùi hoàn toàn không có tri giác, ngay cả bò sát cũng bị trôi buốc. Ta chỉ có thể dựa vào lực cánh tay, từng chút từng chút lê lét ra khỏi cửa...

Không biết có phải vì quá mệt mỏi mà sinh ra ảo giác hay không, tự nhiên ta lại nghe được phía sau truyền đến tiếng cười nheo nhó. Còn bên kia...

Lưu quân gia cẩn trọng đang muốn đến cửa thăm dò một chút, xem có cần phải sắp xếp sẵn mấy công việc tựa như lấy nước cho Thừa tướng rửa mặt buổi sáng hay không, lại phát hiện cửa thư phòng rất quỷ dị -...Chậm rãi -... Tự mở... Nhìn kỹ, mới phát hiện có một “Nữ quỷ” máu me đầy mặt, vô cùng dữ tợn đang chậm rãi từ bên trong bò ra.

Lưu quân gia sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

“Má ơi...! Chẳng lẽ Thừa tướng làm chuyện xấu quá nhiều, nên nữ quỷ đến đòi mạng sao? A di đà phật~ A di đà phật~ oan có đầu nợ có chủ! Người hại người đang ở bên trong a, đừng có lại gần ta, không được đến gần ta...” Lưu quân gia vừa lui về phía sau vừa không ngừng lầm bầm.

“Luu... Lưu quân gia, Thừa tướng xong...xong việc rồi. Có thể dọn dò rửa mặt...”

Hả?! Giọng nói này nghe rất quen nha! Lúc này, Lưu quân gia mới đánh giá “Nữ quỷ” thật kỹ. Vừa nhìn... tâm can không khỏi run lên, chảy xuống hai hàng lệ đục.

“Nhị Nữ... sống, đôi khi còn thống khổ hơn cả cái chết nữa... Người! Thật ra như vậy cũng tốt!”

“...”

....

Lăn lộn đau khổ hết ngày này qua ngày khác, rốt cuộc cũng đến một ngày... Tin tức Thừa tướng muốn hồi kinh vừa lan truyền, trong phủ trên có Lư tri phủ, dưới có đứa trẻ vừa mới được Nhị Nương sống trong phòng bếp hạ sinh cách đây sáu tháng, đều đồng loạt chúc mừng. Nghĩ đến qua hết hôm nay là có thể thoát khỏi đại biến thái, tận hưởng cuộc sống hạnh phúc của ta rồi. Ta không khỏi kích động muốn khóc.

“Nhị Nữu a, ngươi có thể sống được đến ngày hôm nay thật là ngoài sức tưởng tượng. Những gian khổ mà ngươi phải chịu, Lư quản gia ta đều chứng kiến hết a...”

Đêm đó, Lư quản gia cũng vô cùng kích động lôi kéo cánh tay ta, lão lệ tung hoành, nói với ta.

“May... may quá. Lư quản gia không cần nói vậy. Đây... đây là công việc mà.” Bị Lư quản gia nói như vậy, ngược lại ta cũng có chút ngượng ngùng.

“Cho nên, Nhị Nữu... ta đã đặc biệt bẩm báo thành tích của ngươi lên Lư tri phủ, Lư tri phủ rất cảm động, quyết định trả cho ngươi gấp bốn lần tiền công!”

“Thật không! ! ! ! !...” Thật tốt quá, trong nháy mắt, tánh mạng của ta nở đầy những đóa hoa tươi to đùng to đại.

“Đương nhiên là thật rồi! Xem này, tiền ta cũng mang đến cho ngươi luôn rồi đây.” Nói xong liền dúi vào lòng ta một tay nải nặng trĩu.

“Đây... đâu cần phải trả công cho ta sớm như vậy, Thừa tướng còn chưa đi khỏi mà?” Ta cầm chặt tay nải trong tay hỏi.

“Nhưng mà... Nhị Nữu a...”

“Nhưng?”

Lư quản gia nghẹn ngào, sau đó nói rất nhanh:

“Chỉ là, không biết vì sao, Tư Đồ Thừa tướng đó hình như nhắm trúng ngươi rồi, nói ngươi hầu hạ rất tốt nên đòi Lư tri phủ tặng ngươi cho hần. Nhị Nữu, ta đến đây chính là muốn báo cho ngươi biết, mau mau thu dọn hành lý. Sáng mai theo cùng Thừa tướng đại nhân về kinh đi.”

Nói xong liền lau nước mắt liếc thương cảm nhìn ta một cái rồi phất tay áo bảo ta đi đi.

Ta ôm một túi bạc, từ từ đi về, tính tề tiêu hóa mấy lời Lư quản gia vừa nói.

Đột nhiên dừng lại.

Hóa đá trong gió...

Nát bấy....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Số phận bi thảm của Nhị Nữu

Chương 7: SỐ PHẬN BI THẢM CỦA NHỊ NỮU

Edit: Docke

Đêm đó, hầu hết mọi người trong Lư phủ đều mất ngủ vì vui sướng. Ta cũng không tài nào ngủ được, chỉ có điều... là vì đau lòng -!

Sáng sớm hôm sau, ta ôm hành lý, vác theo hai con mắt lồi to như mắt cá vàng, hốt hoảng đi ra cửa. Đây... đây... thì đây cũng quá khoa trương đi...

Ta khiếp sợ nhìn chiếc xe ngựa siêu cấp xa hoa trước mắt. Thân xe to gấp ba lần chiếc xe bình thường. Ánh mặt trời chiếu xuống đỉnh xe giáp vàng rực rỡ, đâm thẳng vào mắt ta. Xung quanh cửa xe còn khảm một ít đá quý. Ngay cả bánh xe cũng được viền vàng. Kéo xe là bốn con tuấn mã toàn thân trắng như tuyết...

Thật là một cách hưởng thụ quá mức biến thái = =!

Chỉ là, phía trước đằng sau, ngoại trừ cỗ xe ngựa siêu cấp này và một con ngựa thì không thấy có gì khác nữa... Tất nhiên ta sẽ không cười ngựa -, còn cỗ xe siêu xa hoa này hiển nhiên là dành cho Đại biến thái ngồi rồi -. Sẽ không ... biến thái đến mức bắt ta phải đi bộ một mạch lên kinh đây chứ T_T...

Còn đang nghi hoặc đâu, cái tên... thị vệ bên người Thừa tướng biến thái đã đi ra.

“Ngươi, lên đi!” Thấy ta đứng tại chỗ ngăn người, liền chỉ vào cỗ xe xa hoa kia mà nói với ta.

A !? Không... không thể nào, phải cùng ngồi chung một xe với Đại biến thái sao?! Ta! Ta! ! Ta!.... Ta chỉ có thể lên xe!

Nhưng mà! Ta nhìn cỗ xe ngựa siêu xa hoa này, cửa xe cách mặt đất một khoảng còn cao hơn cả ta nữa! Vừa không có cầu thang lại không có tay vịn! Ta làm sao mà đi lên a! ! ! ! !

Ta nhìn về phía thị vệ kia, lại nhận được ánh mắt không nhìn được của hắn. Hắn nói với ta: “Nhanh lên đi!”

Ta nuốt một ngụm nước bọt, đem hành lý buộc chặt vào lưng. Ấy da! Lên thôi!

Đầu tiên là đạp vào trục bánh xe lấy đà, hai tay cố hết sức bám chặt vào thân xe phía trước, ...Leo một chân lên trước, cái chân nho nhỏ còn lại thì cẩn thận giẫm lên bánh xe. Chỉ cần một chút nữa thôi là có thể leo lên đến nơi. Sau đó...Chân ta liền trượt một cái...

Chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên trời quay đất chuyển, không biết chuyện gì đã xảy ra. Một tiếng trống vang lên, ta cả người lẫn bao...

Đã ở trong xe... ?!

Ta xoa xoa cái đầu bị đụng, ôm tay nài đứng khoán tiền lương bảo bồi tìm một chỗ thoải mái mà ngồi. Thừa tướng biến thái liền đi vào.

Đại biến thái trực tiếp đi thẳng vào bên trong cùng, thoải mái dựa lưng ngồi vào một chiếc chõng giường (tựa như loại ghế sofa nửa ngồi nửa nằm bây giờ) lớn được bao phủ bởi một lớp da Bạch Hổ.

“Đi thôi.”

Đại biến thái phân phó.

Mặc dù trang bị xa hoa đến mức biến thái, nhưng nhân viên tùy tùng lại rất đơn giản. Ngoại trừ ta thì chỉ có tên thị vệ kia và một gã phu xe. Vì vậy, công nhân lao động làm mấy việc lật vật đơn giản như bưng trà rót nước, làm điểm tâm... tất nhiên đều dồn cả lên đầu ta. Những lúc không có việc gì làm, ta tìm một góc nhỏ ngồi đằng hoàng, tận lực cách ly Đại biến thái càng xa càng tốt. Trong xe dập dờn một bầu không khí quý dị...

Xe ngựa lắc a lắc a, đầu của ta cũng theo nó mà gật a gật a, rồi từ từ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc đang say ngủ, đột nhiên chiếc xe rung lắc dữ dội, ta liền lắc lư lay động, sau đó rời khỏi vị trí, đầu đập vào vách xe đối diện. Trong mơ hồ, ta cảm giác được con đầu từ trên đầu truyền đến. Còn chưa kịp thanh tỉnh, xe lại rung lên, thân mình lại lắc lư lay động chạy về vị trí ban đầu, đập mông xuống tấm ván gỗ. Tức thì khiến ta đau đớn đến mức chảy cả nước mắt.

Ta giãy giụa, vất vả lắm mới đứng lên được. Nhưng hết lần này đến lần khác, xe ngựa làm thêm vài động tác đòi hỏi cao độ mạnh hơn nữa, ta lại bắt đầu lăn lộn. Đại biến thái vẫn đang thoải mái ngồi duỗi chân trên chõng, nhìn ta lăn qua lăn lại trong xe, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Ta vốn đang ngủ mơ mơ màng màng lại bị xóc nảy thất điên bát đảo, hai tay theo bản năng cuống quýt quờ quạng lung tung tìm nơi bám víu. Sau khi đã lăn lộn không biết bao nhiêu vòng, rốt cục! Cũng tìm được một điểm tựa. Ta vững vàng túm chặt lấy điểm tựa không để gì tìm được này, vội vàng thở hắt hắt mấy hơi. Lúc này mới chợt nhớ ra mình đang ở trong xe với Đại biến thái, vội vàng ngẩng đầu.

Lại bắt gặp một đôi mắt xinh đẹp đang dùng một loại ánh mắt mập mờ nhìn ta.

———— Ta là đường phân cách: Gian tình trong xe ngựa ————

“Không ngờ Nhị Nữ của chúng ta lại phóng khoáng như vậy?” Đại biến thái đưa ánh mắt từ từ đáp xuống phía dưới, ý bảo ta nhìn xuống theo. Ta theo ánh mắt của Đại biến thái, từ từ đi tới lồng ngực của hắn. Ở trước ngực hắn, phát hiện một bộ móng vuốt nho nhỏ.... T_T

Ta hãi, vội vàng bỏ tay ra, không mạch lạc mà nói: “Thừa... Thừa tướng đại nhân, ta...không khinh bạc ngươi... Ta... Ta không có cố ý... là... là...”

Còn chưa nói xong, lại phát hiện, Đại biến thái đang nhìn về phía đôi mắt của ta thì đột nhiên đồng tử co rút lại, sau đó hít một hơi. Ngực điệu lập tức thay đổi, thậm chí còn mang theo chút hô hấp dồn dập.

“Tay!”

“Tôi...tôi bỏ ra rồi mà!”

“Tay kia! ! !”

Ta có cảm giác, hình như đại biến thái đang muốn giết người.

A a?! Ta nương theo ánh mắt hắn, tiếp tục nhìn xuống dưới...

Thấy được... tay kia của ta....

Đang chống lên tiểu bảo bối của hắn!

Có thể bởi vì lúc này ta đột nhiên bỏ một tay ra, cho nên bây giờ, sức nặng toàn thân đều dựa hết vào lực chống đỡ của cánh tay này...

Ta chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng sấm rền. Thôi xong! Thật sự có thể gọi hành động này là khinh bạc Thừa tướng biến thái rồi! ! ! !

Ta nhanh như tia chớp... bỏ tay ra khỏi tiểu bảo bối, thân thể nhất thời mất đi điểm tựa, đổ nhào vào người Đại biến thái!

Thừa tướng biến thái thật sự nổi giận, thoáng cái đã đẩy ta ra. Ta liền văng ra đập người vào cạnh cửa một cái đùng.

Ta quỳ rạp trên mặt đất cố nén đau thương, ngay cả thở cũng không dám thở, lại hé mắt nhìn về phía Đại biến thái. Đại biến thái cũng nhìn ta, ánh mắt rất âm trầm, vô cùng âm trầm... Thật lâu sau mới phun ra một câu.

“Ngồi! Được rồi!” Ta mới dám phun ra một hơi, vội vàng đứng lên. Tìm được một vị trí dựa vào cửa, lại miễn cưỡng tìm được trên cửa một chỗ có thể bám víu, dùng hết sức mà bầu vào, gần như dán chặt người lên cửa. Lắc qua lắc lại theo tần suất rung xóc của xe ngựa, mặc dù bộ dáng hơi khó coi, nhưng tuyệt đối sẽ không bị lăn qua lăn lại nữa.

Qua một hồi, hình như đã đi đến đoạn đường tương đối bằng phẳng, xe ngựa không còn chấn động kịch liệt như trước nữa. Hơn nữa, sự lay động càng lúc càng có quy luật. Bởi vì cả buổi tối hôm trước không được ngủ nghỉ gì, cho nên ta thật sự buồn ngủ không chịu nổi. Mà xe ngựa lại lay động nhịp nhàng như ru, ta lại mơ mơ màng màng – thiếp đi...

Lần này, ta lại nằm mơ.

Trong mộng, ta trông thấy Cầu nhi ca lời Xuân Hoa đến trước mặt ta, rồi đột nhiên quăng cho Xuân Hoa một cái bạt tai, nói với ta: “Nhị Nữ! Xuân Hoa, cái con... tiện nhân này! Nó đã gạt ta, lừa con... căn bản không phải là của ta.” Sau đó ôm cổ ta, nước mắt đầy mặt, vừa khóc vừa nói: “Nhị Nữ a, ngươi trở về đi, ta thích ngươi mà. Ta rất nhớ món bánh trứng gà chiên hành ngươi làm!”

Ta cũng khóc, nói với Cầu Nhi ca: “Cầu Nhi ca, ta bị Đại biến thái bắt rồi, không thể về được. Cũng có thể sẽ không bao giờ... có thể làm bánh trứng gà chiên hành cho ngươi ăn được nữa rồi.”

Đang lúc cùng Cầu nhi ca ôm nhau khóc rống lên, thì giọng nói của Cầu Nhi ca đột nhiên thay đổi.

“Khinh bạc ta, còn dám nghĩ đến nam nhân khác! ! !”

Ta ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt của Cầu nhi ca lại biến thành mặt của Thừa tướng biến thái, đang nhìn ta hết sức tức giận.

Ta hãi – Lòng tơ đều rụng đứng.

“Không... không dám không dám, Thừa tướng... đừng ! ! Ta... Ta sẽ chịu trách nhiệm !”

“Hừ! Nằm mơ! ! !”

Thừa tướng biến thái nói xong, liền tung một chưởng đánh ta. Ta liền cảm giác được mình bị đánh bay lên, lơ lửng trên không trung rồi rơi xuống một chiếc thuyền. Phía dưới sóng rất lớn, ta đành phải bám trụ cột thuyền, lay lắt. Đột nhiên chiếc thuyền kia mở miệng nói chuyện: “Cô bé đáng thương quá a. Thuyền thúc thúc sẽ cho ngươi thoải mái một chút vậy.”

Sau đó, cái cột thuyền ta đang bám víu càng biến càng lớn, càng lúc càng mềm mại, còn mang đến một chút cảm giác ấm áp. Ta ôm cột thuyền mềm mại, cảm giác giống như đang ôm một cái gối đầu thật to. Nghĩ đến việc bị Đại biến thái ngược đãi, trong lòng đau xót, dùng sức ôm chặt cái gối đầu, cọ a cọ a, sau đó ngọt ngào đáp: “Cảm ơn thuyền thúc thúc! !”

Tư Đồ Dục đang bị coi là gối ôm lớn, nhũ mỳ. Còn có Thuyền thúc thúc nữa ư? ! Nữ nhân này !

Ta đang trong mộng đẹp cùng thuyền thúc thúc dập dềnh dập dềnh, thì thuyền đột nhiên ngừng lại. Ta đã bị đánh thức, vừa mở mắt liền phát hiện – cái gối ôm thật to trong giấc mộng kia khi không lại là... lại chính là Thừa tướng biến thái. Ta... ta lại khinh bạc Thừa tướng nữa rồi!

Ta hãi – toàn thân cứng ngắc, trong đầu trống rỗng, cũng quên mất là phải bỏ tay ra. Đứng vào lúc này... tên thị vệ kia tiến vào.

Thị vệ đi vào, nhìn thấy cảnh tượng ta ôm Thừa tướng biến thái. Đầu tiên thoáng sững sờ, sau đó nhần nhần mỳ. Sau đó, hắn đi đến nói mấy câu gì đó bên tai Đại biến thái. Đại biến thái lại dặn dò một vài chuyện, tên thị vệ liền đi ra ngoài.

Đại não ta vẫn đang trống rỗng, căn bản là không nghe rõ bọn họ nói những gì, chỉ ngờ ngác duy trì tư thế lúc vừa tỉnh lại, không dám làm ra bất cứ một cử động nhỏ nào.

Chờ cho đến khi tên thị vệ kia đi ra ngoài rồi, Đại biến thái mới cúi đầu hít hít, chậm rãi nói: “Nhị Nữu nếu không muốn ta khinh bạc ngươi thì tốt nhất, đừng có lộn xộn.”

Ta nuốt nước miếng, do dự xem tới cùng là có nên... rút tay ra hay không. Suy nghĩ một chút... quyết định bất động.

Trong xe cứ như vậy an tĩnh một cách quỷ dị. Mãi đến tối đêm xe ngựa mới dừng lại trước cửa một khách sạn. Đại biến thái thấy ta run lẩy bẩy đứng ở cửa xe mãi mà không dám nhảy xuống, có vẻ không quen mắt, trực tiếp đẩy ta xuống.

Trong điểm, tiểu nhị nhìn cỗ xe ngựa siêu xa hoa này, miệng há hốc hồi lâu cũng không khép lại được. Ta thật muốn xông lên bắt tay với hắc T_T Rốt cục đã gặp được người bình thường.

“Một gian phòng hảo hạng.” Biến thái thừa tướng phân phó. Một... một gian? Ta khiếp sợ nhìn đại biến thái.

“Khách quan... thật ngại quá... Chuyện là... Mấy gian phòng hảo hạng đều đã đầy người rồi.” Chương quỹ bằng trực giác đã phát hiện người trước mắt không dễ chọc, cúi đầu khom lưng nói.

“Vậy giết chết một ít là được.” Đại biến thái nói, thản nhiên như không. Thần thái đương nhiên, làm như đang nói ‘đổi một gian khác đi’ vậy.

Chung quanh đột nhiên chìm trong sự yên lặng chết người...

Ta càng khiếp sợ nhìn đại biến thái...

Thị vệ của Thừa tướng biến thái luyện mãi hóa thành thói quen, lập tức đi lên trên lầu.

Điểm tiểu nhị vát và lăm mồm khép miệng lại được, lần này cảm trực tiếp rớt xuống.

Chương quỹ còn tưởng bản thân nghe lầm, lắp bắp hỏi lại.

“Khách... Khách quan, ngài... Ngươi vừa mới nói cái gì?”

Chợt từ trên lầu truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo đó là tiếng hai vật nặng rơi xuống đất.

“Mang chút thức ăn lên trước đi. Trước khi ta vào đến nơi, nhanh chóng thu dọn khách phòng sạch sẽ!”

Hai chân ông chương quỹ đáng thương đều đã muốn nhũn ra rồi, run rẩy quệt mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng phân phó làm theo.

Phòng ăn rộng lớn như thế nhưng rất trống trải. Tiếng chén đĩa va chạm mới vừa rồi còn náo nhiệt khắp cả đại sảnh, vậy mà bây giờ, một bóng người cũng tìm mãi không ra. Ngoại trừ chương quỹ hai chân vẫn tiếp tục run rẩy, đứng một bên chờ nghe sai bảo.

Đại biến thái chậm rãi đi vào, làm như không hề cảm thấy hoàn cảnh biến hóa một cách quỷ dị này có cái gì liên quan đến hắn vậy.

Đại biến thái... Hiểu biết của ta về sự biến thái của ngươi, càng có thêm một bước tiến mới...

Ăn uống cũng không nhiều lắm, Đại biến thái lại phân phó chương quỹ chuẩn bị nước nóng.

“Ăn xong bắt đầu hầu hạ ta tắm rửa.” Sau đó đại biến thái nói với ta.

Cái... Cái gì! Trong miệng đang ngậm đầy cơm, thiếu chút nữa là phun ra hết.

Cũng may, Biến thái đại nhân nói “ăn xong” mới đi. Ta liền bắt đầu lấy tốc độ máy thước một giờ, đối phó với non nửa bát cơm còn lại. Tên thị vệ không biết tên kia, liếc mắt nhìn ta, dường như đang nói, còn giả bộ ngây thơ gì nữa...

Số gạo có hạn, rốt cuộc cũng bị ta ăn xong. Ta bắt đầu từ từ bước từng bước tiêu sái lên bậc thang, tuyệt vọng cầu khẩn Biến thái đại nhân đã tắm xong rồi. Mặc dù khả năng này quá nhỏ.

Đẩy cửa phòng ra, Đại biến thái đã ngồi trong bồn tắm.

Ta vỗ vỗ bộ ngực nhỏ. May quá, không cần phải lo làm sao giúp hắn cởi quần áo. Chính là, không biết tại sao, trong một ngõ ngách khác của nội tâm lại có một cảm giác mất mát thập phần mãnh liệt... Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh ta giương nanh múa vuốt lột từng mảng y phục của Đại biến thái... không xong rồi... Di chứng của bệnh mất trí nhớ lại phát tác!

“Còn không mau lại đây!” Đại biến thái hình như hơi giận. Con bé này, bắt ta đợi lâu như vậy, tiến vào lại còn làm ra vẻ mặt ngán ngàng kỳ quái thế kia ư!

“Vâng vâng!” Ta cuống quýt chạy qua.

Đại biến thái chỉ vào một tấm vải trắng nằm trên bàn, ý bảo ta giúp hắn kỳ cọ. Sau đó liền nhắm mắt lại, thoải mái tựa người vào thành bồn.

Ta cầm lấy khăn, cẩn thận lau lau chà chà trên người Biến thái đại nhân.

Vóc người đẹp quá a....

Da tay thật trắng, thật mềm, thật mịn...

Cảm giác sờ vào thật là thích...

Những... ý nghĩ này thừa dịp trong lúc đầu óc không tự chủ được, lập tức xông ra... Thậm chí, hai tay vì có chút hưng phấn mà bắt đầu phát run!

Xoa xoa, một giọt màu đỏ rơi lên bờ vai tuyết trắng của đại biến thái. Ta vội vàng lau. Bộp! Lại một giọt nữa!

Khi không lại... chảy máu mũi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chú ngữ kỳ quái

Chương 8: Chú ngữ kỳ quái.

Đại biến thái nghi hoặc mở mắt, nhìn thấy mũi ta xịt máu đỏ tươi, đôi mắt yêu mị hạ xuống, giật giật. Trong bồn tắm tỏa hơi nước mờ ảo khiến khuôn mặt yêu nghiệt kia càng thêm tuyệt mỹ.

Sau đó...

Sau đó hấn trơ gương mặt hết sức đẹp trai, vô cùng quyến rũ ra nhìn ta, từ từ vươn đầu lưỡi, vô cùng duyên dáng mà... liếm liếm khoe miệng.

Ta -- máu mũi lại phun trào!!!!

Cái tên yêu nghiệt này!! Ta vội vội vàng vàng dùng khăn tắm bịt mũi, ngửa đầu, lão đảo chạy ra khỏi hiện trường mê mị. Phía sau còn truyền tới một giọng cười phong lưu sáng khoái!

Ra đến hành lang, ta ngửa cổ hồi lâu, chờ đến khi chiếc khăn trắng như tuyết bị nhuộm thành màu hồng mới có thể cầm máu.

Đại biến thái đã mặc xong y phục đi ra, thấy bộ dáng của ta liền mím miệng nhin cười, phân phó tiểu nhị dọn dẹp nước nóng.

“Ta ra ngoài một chút, ngươi cũng đi tắm đi. Ngươi bốc mùi khó chịu muốn chết!”

Ngươi -- cái tên biến thái! Ngươi thử không tắm xem có hôi không! Ta hung hăng mắng thăm.

Vì sợ Đại biến thái đột nhiên quay về, ta tắm rất vội vàng. Đang mặc y phục thì Đại Biến Thái đẩy cửa bước vào.

“Ngày mai mặc cái này!”

Đại Biến Thái quăng qua một gói đồ.

Ta nghi hoặc mở cái gói ra xem, một bộ sam váy màu đỏ hoa hoa lệ lệ hiện trước mắt.

“...” = =! Đại Biến Thái, ngươi muốn trêu chọc gì đây?

“Thích không?” Đại Biến Thái đột nhiên áp sát lại hỏi.

“Hả... Thích!” ta có thể nói không thích sao T_T

“Vậy Nhị Nữ báo đáp ta cái gì đây?” Đại Biến Thái ngồi xuống giường, đầu gối trên tay nhàn hạ nằm xuống, nhìn ta hau háu.

“Báo đáp?” Có phải ta đòi ngươi mua quần áo cho ta đâu -!!!

“Y phục này rất quý!”

“Ta trả tiền lại cho ngươi!” Ta lặng lẽ cắn răng, tiền lương trong bao chắc cũng đủ mua y phục chứ!

“Nhị Nữ hôm nay kinh bạc ta, xoay mặt liền tuyệt tình như vậy, chẳng phải ngươi nói sẽ chịu trách nhiệm sao!” Đại Biến Thái chỉ chỉ giường, ý muốn ta

qua.

□ |, Biến thái đại nhân...Ngài còn cần người khác phải chịu trách nhiệm sao!!!!!!

“Mau qua đây.” Đại Biến Thái lừ mắt, rõ ràng không cho phép cự tuyệt.

Ta bắt đầu đi qua ngồi ở thành giường. Đại Biến Thái không hài lòng – lại nhú mày chỉ chỉ trước ngực hắn.

“Lại đây.”

Ta không cam lòng nhắc nhở, Đại Biến Thái liền mạnh tay kéo ta, ta liền chui đầu vào trong lòng hắn.

“# % # # # @ @ # % !”

Gi? Đại biến thái thì thầm bên ta mấy câu kỳ quái, giống như chú ngữ. Ta không giải thích được – ngẩng đầu nhìn đbt.

“# % # # # @ @ # % !” Đại Biến Thái thấy ta nhìn hắn lại nói thầm một lần nữa.

Ta tiếp tục ngẩn người, ngơ ngác nhìn hắn.

“Thần vũ?” Biến thái thừa tướng thăm dò.

Ta từ từ nâng tay lên sờ trán Đại Biến Thái “? ? ? ? Không sốt a!”

Đại Biến Thái nhất thời sững sờ, ánh mắt càng ngày càng sắc bén hằm hằm nhìn ta, toàn thân ta sợ hãi, cảm giác lạnh run từ cổ chạy dọc xuống sống lưng. Ta theo bản năng rút lui một cái. Đại Biến Thái lúc này mới thu lại sát ý, khóe miệng lại hơi cong lên.

“Nhị Nữ?”

“Đạ?!”

“Cầu nhi ca là ai?”

“A?!” Ta toàn thân căng thẳng, nguy rồi! Đại Biến Thái làm sao biết Cầu nhi ca -!

“Cầu Nhi ca, ta bị phái đi hầu hạ Thừa tướng đương triều, không may bỏ mạng. Hắn là một tên đại biến thái, sau này ngươi phải cẩn thận một chút.” Thừa tướng biến thái dường như đọc được suy nghĩ của ta, mở miệng tuôn một tràng.

Oanh! ! ! ! Một tiếng nổ vang trong đầu, khí huyết toàn thân đảo lộn, từ đỉnh đầu đến mười đầu ngón chân giống như có lỗ thông gió, mát lạnh.

Đầu óc hỗn loạn, đây không phải là ‘Di thư’ ta để lại cho Cầu nhi ca sao, như thế nào lại đến tay Thừa tướng biến thái? Thừa tướng biến thái giờ truy ta? Ta trước kia cùng người có quan hệ gì biến thái? Không, đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là ta ở trong thư mắng hắn là đại biến thái a...Trời ạ...Ta không thể sống sót qua hôm nay rồi....

Đại Biến Thái có vẻ rất hài lòng phản ứng của ta hiện giờ, nắm lấy cằm ta, bắt ta quay qua nhìn hắn.

“Hắn là ai vậy?”

“Ta...một năm trước ta ở bờ sông được Cầu nhi ca nhặt về, ta...lúc ta được nhặt về đã mất trí nhớ, năm đó đều là Cầu nhi ca chiếu cố cho ta ở nhờ.”

“Một năm trước? Bờ sông?”

“Đúng vậy, ngày hai tháng hai một năm trước, Cầu nhi ca nói bởi vì nhặt được ta vào ngày hai tháng hai nên đặt tên cho ta là Nhị Nữ, chính là...chính là ở Ngưu Trì huyện Ngưu gia trang bên sông kia.”

“Ngươi nói ngươi không còn nhớ chuyện trước đây?” Đại Biến Thái mạnh tay bóp chặt cằm ta khiến xương khớp bên trong kêu lên khanh khách, ta đau đến mức khó thở.

“Ừm...một chút...cũng...không nhớ ra...!” ta cố lắm mới nói ra được vài lời. Đại Biến Thái nhìn ta chằm chằm một hồi, dường như cũng tin ta không có nói dối, tay lại tiếp thêm lực.

“Ta là đại biến thái? Hử?” Đại Biến Thái tiếp tục trêu chọc, hỏi tới.

Ta khóc không ra nước mắt...

“Không phải, không phải, Thừa tướng đại nhân ngài sao có thể là Đại Biến Thái được a!” Phải là siêu cấp biến thái mới đúng!

“Chính Nhị Nữ viết như vậy mà!” Vừa nói vừa biểu diễn một vẻ mặt ủy khuất.

Trong đầu ta xuất hiện một vạch đen.

“Đây... Đó là hiểu lầm... hiểu lầm thôi. Ta lúc ấy còn chưa gặp được thừa tướng đại nhân ngài nên tin lầm người khác – ... là lời đồn. Ta gặp được Thừa tướng đại nhân ngài thì biết ngay lời đồn đó nhắm nhĩ tới mức nào... Nhất định có người đồ kỵ ngài, cố ý hủy hoại danh tiếng của ngài-. Thừa tướng đại nhân ngài tuyệt đối không phải là Đại Biễn Thái. Người xem, ta khinh bạc ngài, ngài chẳng những không trách tội, còn mua cho ta y phục đẹp, có cái... tên biễn thái kia mới làm chuyện biễn thái! Dù ọi người trong thiên hạ bị biễn thái ngài cũng không thể là biễn thái!”

“Vậy bây giờ Nhị Nữ thấy ta là người thế nào?”

“Thừa tướng đại nhân... Ngài... Ngài rất tốt!”TOT lão Thiên a, ta là vạn bất đắc dĩ mới nói nhiều lời trái lương tâm như vậy – xin ngài đừng trách tội.

“Ngủ đi, ngày mai còn có việc phải làm.” Đại Biễn Thái bị ta dùng lời ngon ngọt thuyết phục, cuối cùng cũng chịu thả ta ra.

Ta làm sao ngủ được, nằm trên giường cứng đơ thẳng tắp, đến một cử động cũng không dám, mãi đến lúc trời tờ mờ sáng, ta cố không được nữa mới mơ mơ màng màng ngủ.

Vừa mới chợp mắt đã bị một cái tay nài đập tỉnh, đó là gói quần áo hôm qua Đại Biễn Thái cho ta.

“Thay xong thì xuống.”

Ta hăng hái chiến đấu một hồi rồi cuộc cũng thành công thay xong hồng y hoa lệ, vội vàng đi xuống làm việc. Đại Biễn Thái đã dùng xong điểm tâm, ta bất đắc dĩ cũng đành đi ra xe ngựa...

Y phục này đẹp thì đẹp thật, nhưng... Cũng quá bất tiện!! Tay áo sao lại rộng như thế, váy sao lại dài lòi thối lét thết như thế, còn có một băng áo choàng dài thật dài. Mặc vào cũng giống tiên nữ lắm nhưng khi leo lên xe ngựa thì chỉ khiến người ta thêm lo lắng.

Ta cứ khổ tâm như thế mà bò lên xe, Đại Biễn Thái liền nhìn không được, bang một cái hất ta vào trong xe, ta yêu thương ụp mặt ôm cái sàn. T_T biễn thái đại nhân, ngài không thể dùng phương pháp ôn nhu một chút sao!

Đại Biễn Thái đi vào thấy ta quỳ rạp trên sàn, mừng chu lên thì bất mãn châu mày.

“Sao lại bím tóc giống nha hoàn như thế.”

“...” Ta vốn là nha hoàn mà.

“Lại đây!” Đại Biễn Thái ra lệnh.

Ta đứng lên đi đến trước mặt Đại Biễn Thái

Đại Biễn Thái kêu ta ngồi xuống, rồi từ từ gỡ hai cái bím tóc nhỏ trên đầu ta.

Ta thất điên bát đảo rụng cổ, nhưng Đại Biễn Thái động tác lại ôn nhu khác thường, ..tinh tế từ từ gỡ tóc rồi lại tinh tế tạo hình tóc – hình như là một kiểu tóc rất phức tạp. Đại Biễn Thái phá lệ nghiêm túc, không khí trong xe im ắng lạ thường – được rồi, Đại Biễn Thái, ta thừa nhận, người như vậy coi như có chút ưu điểm -.

Vấn tóc gần xong, Đại Biễn Thái không biết đang tìm kiếm thứ gì, cuối cùng dứt khoát rút cây trâm đang cài trên đầu, cài vào búi tóc của ta.

“Tốt lắm” Đại Biễn Thái xoay ta lại.

Ta sờ sờ đầu, đáng tiếc giờ không có gương, chắc là một kiểu tóc đẹp lắm... Thấy Đại Biễn Thái tóc dài đen mượt xoắn xuống trên bờ vai, ta quên mất giữ ý tứ.

“Để ta cột tóc cho ngài nha.” Ta cầm dây cột tóc nói.

Đại Biễn Thái ngây ra một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Cầm những sợi tóc của Đại Biễn Thái trong tay, ta trong lòng cảm thán: haiz, con người hần tổ chất thật không tầm thường, tóc đen mượt như lụa vậy, có thể chứ.

Đại khái bị Đại Biễn Thái lây nhiễm, ta cũng vấn tóc thật cẩn thận, chỉ một kiểu tóc đơn giản cũng tốn rất nhiều thời gian. Lúc ta chuẩn bị cột dây cột tóc, Đại Biễn Thái liền giống trẻ con làm nũng, tựa sát lưng vào người ta nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nếu như không biết hần là tên biễn thái giết người không chớp mắt, có lẽ giờ khắc này ta nghĩ mình thật sự hiểu thế nào là động lòng xuân... Đáng tiếc... Người này không phải biễn thái bình thường T_T!

Bất quá, chỉ là đi đường thôi mà, cần gì phải làm cho hoa lệ mỹ miều như vậy nhỉ! Khoe khoang như vậy cũng không sợ bị cướp sao!

Vừa nghĩ đến đây thì xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Đại Biễn Thái cũng mở mắt.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh đến quỷ dị.

Hồi sau, tiếng tri hô của phu xe run rẩy vang lên: “Nguy... Ăn cướp a ! ! ! ! !”

...Không phải chứ ! ! ! ! ! Orz!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Các đại thúc thổ phỉ thân mến

Chương 9: Các đại thúc thổ phỉ thân mến

Giọng tri hô của phu xe đại thúc lại run rẩy vút cao – Ăn cướp a ! ! ! ! ! Giống như trọng tài phát hiệu lệnh trong sân thi đấu. Bên ngoài phía sau thùng xe liền truyền đến tiếng binh khí chạm nhau lách cách.

Nghe âm thanh bọn họ hình như không ít, không biết tên thị vệ lạnh lùng kia... có thể trụ nổi hay không. Đại Biễn Thái vẫn ngồi tựa vào ta, dường như hẳn mới là thủ lĩnh bọn cướp, đang chờ thủ hạ cướp bóc trở về ... hiều kính hấn = =.

Tiếng đánh nhau càng ngày càng tiến sát đến cửa xe, tựa hồ ngay lập tức sẽ có người chạy ào vào. Đại Biễn Thái thuận tay cuốn dây băng trên áo ta vung ra, cái áo choàng dài thật dài kia giống như một con ‘hồng xà’ liền thoát ra cửa xe, Đại Biễn Thái vừa thu lại, chỉ nghe ngoài cửa vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết, con ‘hồng xà’ kia đã lại nằm cuộn trên tay Đại Biễn Thái.

Bên ngoài thùng xe một sự im lặng chết chóc...

Đại Biễn Thái đứng lên, áo choàng lại vẩy lấy người ta như cũ.

Biến thái đại nhân, ngài muốn đích thân ra tay sao! Vì ta giấu trong xe một bọc bạc nên ta nhất định sẽ cở vũ cho ngươi-, đi thôi đi thôi, ta rất xem trọng ngươi nha!

Còn ta chỉ là một thiếu nữ yếu đuối vô dụng, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ trốn trong xe ngựa không làm phiền ngài.

Ta còn muốn tìm một chỗ thật an toàn ngồi xuống thì đã bị Đại Biễn Thái chặn người kéo đi cùng hấn ra đến ngoài cửa xe.

Ta đứng trên xe ngựa cao cao, một thân hồng y nổi bật, tấm áo choàng vừa rồi mới công kích hơn người giờ đang theo gió bay bay phiêu phiêu, thật đúng là có vài phần cảm thụ giống tiên nữ...Đương nhiên...Nếu như xem nhẹ phía dưới một đám đông nghìn nghịt người đang đồng loạt nhìn ta.

Cái...kia...Các ngươi hiểu lầm rồi...vừa nãy...mấy người kia...Không phải ta giết...

Cái...kia...cướp xe ngựa thôi mà...Coi như là xe ngựa siêu xa hoa đi...Các ngươi cần chi nhiều người như vậy a.

Cái...kia...sao tất cả mọi người lại nhìn ta...

Nhìn khắp lượt, phu xe ôm xe ngựa chân lạnh run và tên thị vệ máu me đầy người mà vẻ mặt vẫn lạnh lùng...Còn có cái...kia vô sỉ Đại Biễn Thái, hành vi của hấn quả là gấp lửa bỏ tay người mà, đã xì trum thối mà còn bịt mũi lộ vẻ khinh bỉ nhìn ta nói thối quá thối quá ! ! !

Xung quanh vẫn im lặng...Mọi người vẫn nhìn ta...

Ta có lẽ là nên làm cái gì chứ nhỉ...

Nghĩ vậy, ta cất tiếng thanh thanh nói: “Thổ phỉ thúc thúc! Các ngươi cực khổ rồi! ! ! ! !”

P phía dưới tiếng đồ rầm hàng loạt. Đại Biễn Thái khòe miệng co quắt giật giật.

Hai người đứng trước cầm đầu thoáng đưa mắt nhìn nhau. Một tên đột nhiên nhỏ giọng nói với tên còn lại: “Tin tình báo không phải nói chỉ có một tên Thanh Y đi theo thôi sao, như thế nào Thần Vũ đột nhiên xuất hiện!”

Tên thổ phỉ còn lại liền biến sắc, tựa hồ tranh đấu phản bác một hồi. Vung tay lên “Tình huống có biến, không chắc thắng được. Rút lui!”

Trên dưới một trăm tên thổ phi đảo mắt nhìn nhau rồi thở phì phò bỏ đi, thoáng chốc đã mất tăm mất tích.

□ ||| Thổ phi đại thúc...Này thổ...cứ như vậy...không đánh sao?

Các thổ phi đại thúc vừa tan cuộc, Đại Biễn Thái lập tức cấp nách ta mang đi.

Ta giống như cái bao tải bị giắt lên lưng ngựa, buồn bức nghĩ, ta cũng là người mà, không cần xem ta như thứ hàng hóa muốn làm gì thì làm chứ!

Còn chưa đứng dậy được, Đại Biễn Thái đã phi thân lên ngựa quay đầu chạy vội, xe ngựa xa hoa do tên thị vệ lạnh lùng hộ tống cứ theo đường cũ tiếp tục chạy. Nhìn vết bánh xe càng đi càng xa, trong lòng ta khóc như mưa...Ta- thâm rồi! ! !

Vó ngựa kỳ mã thật không phải người có thể trụ được -, ở trên lưng ngựa điên một hồi, ta cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều điên đảo loạn xạ, may mắn là chưa ăn điểm tâm, rốt cuộc đến một trấn nhỏ, vừa bước xuống ngựa ta liền nôn thốc nôn tháo chỉ toàn là nước.

Ta kháng nghị – xịu lơ trên mặt đất, Đại Biễn Thái thái độ khác thường, không ôm ta chạy tiếp mà chờ cho ta nghỉ ngơi đủ. Nhìn Đại Biễn Thái ta không khỏi thắc mắc không biết hắn định làm cái gì đây. Vừa lúc đó, bụng ta phát ra một chuỗi gào thét thật phi thường...

Ta bối rối nhìn Đại Biễn Thái. Cũng là, từ sáng đến giờ ta còn chưa ăn uống gì hết, lại trên lưng ngựa nôn ra mật xanh mật vàng, cả người từ trước ra sau đều đói lả.

“Vào trấn mua cái gì ăn đi.” Đại Biễn Thái lên tiếng.

Mất ta sáng lên như đèn pha, nhắm hướng vào trấn chạy đi. Chạy vài bước, đột nhiên nghĩ ra vấn đề, ta dừng lại quay đầu hỏi: “Thừa tướng đại nhân, ngài có mang tiền không?”

Đại Biễn Thái nhất thời sững sờ, sau đó về mặt đương nhiên – nhìn ta.

“Không phải người có mang sao?”

“...” Ngài cho ta thời gian lấy tiền mang theo sao...

“Vậy không cần dùng tiền mua.” Đại Biễn Thái suy nghĩ một hồi, sau đó nhếch mép, mỉm cười – rất ư tàn nhẫn.

Ta toát mồ hôi lạnh đầy đầu, “Thừa tướng đại nhân, hiện tại hình như...Không thích hợp rêu rao quá mức.”

Nếu ta không làm thì tình trạng của chúng ta hiện tại chẳng phải là cần hoa hoa lệ lệ – chạy trốn chết! ! !

“Ừ, vậy coi như hết.” Đại Biễn Thái xem như đồng ý đề nghị của ta, lời ta đi về hướng khác.

“Ai! ! Ai! Thừa tướng đại nhân, ngựa! Ngựa!”

“Nhị Nữ không phải nói không thích hợp rêu rao thái quá sao?”

Ta nhìn Mã nhi đại ca trước mắt, thân thể phi phàm, lông như tuyết trắng, thân thẳng cao nhả đang thư thái gặm cỏ non, hình như cỡi hán cũng có phần hơi quá phô trương...

“Có thể bán lấy tiền hoặc bắt thịt!” Bạch mã đại ca ngừng gặm cỏ non, cả người run bắn, sợ hãi nhìn ta.

“...”

Ta cảm ơn ngân phiếu Đại Biễn Thái đưa cho, xoa xoa, chảy nước miếng, bạch mã đại ca, người quả là đáng giá nha, thật may đã không ăn thịt người! Nhớ lại lúc này bán ngựa, bạch mã đại ca dĩ thường phối hợp, chủ động chạy đến trước mặt người chọn ngựa, miệng mở rộng, há hai hàm răng trắng tinh thuần nhất chính tề dùng sức kéo kéo áo, tiếp theo lại biểu diễn đủ trò đẹp mắt, cuối cùng còn duyên dáng chạy vài vòng sau đó chạy đến trước mặt tân chủ nhân cợ cợ. Người mua ngựa rung động toàn thân, nghĩ gặp được thiên mã, trực tiếp bỏ lại một túi bạc lớn, dắt bạch mã đại ca đi...

Mặc dù có tiền, nhưng Đại Biễn Thái cũng không có ý định sớm đi ra trấn mua đồ ăn-, mà lời ta đi tới một hắc điểm ở vùng ngoại ô.

Người hỏi ta tại sao biết đây là một hắc điểm? Bởi vì...Điểm này có tên gọi là

Hắc điểm! ==

Lúc tới Hắc điểm đã là tối đêm, chung quanh hoang vu đáng sợ, cách đó không xa còn có thể thấy mấy mộ phần tối như mực, thỉnh thoảng còn truyền đến những tiếng kêu kỳ lạ không biết của sinh vật gì. Mà Hắc điểm trong hoàn cảnh như vậy đột ngột hiện ra đầy quái dị...Nếu không phải vì Đại Biễn Thái, có đánh chết ta cũng không muốn ở lại trong điểm như vậy.

Theo Đại Biễn Thái đi vào Hắc điểm, tiểu nhị trong điểm lập tức nhiệt tình chạy tới hỏi: “Khách quan muốn dùng gì ạ?”

“Một gian phòng hảo hạng.” Đại Biễn Thái rút ra một tấm ngân phiếu trực tiếp đưa cho điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị nhìn thấy tờ ngân phiếu thì ánh mắt sáng như sao. Khó khăn lắm mới dứt mắt ra được, cúi đầu cúi cả người nói: “Khách quan mời chờ một chút.” Vội vàng vọt vào trong hậu đường.

Chỉ chốc lát, lão bản nương chủ điểm vội vội vàng vàng chạy ra, đơn đã nói với Đại Biễn Thái: “Vị khách quan này thật là vô ý, ta đây sơn dã thô điểm, chỉ có một gian phòng hảo hạng đã bị người ta dùng rồi, người xem đổi một gian phòng khách bình thường được không.”

Trong tích tắc...không khí trong điểm...ngưng tụ...

Không phải...Lại tới T0T...Đại Biễn Thái người nên nhìn a nhìn a...

“Vây...”Đại Biễn Thái rốt cuộc lên tiếng.

“Vây đổi một phòng đi.”

‘▽’ A? Thuận lợi như vậy? !

“Người kia giết đi sẽ rất phiền phức – !” Đại Biễn Thái bất mãn nói với ta.

Ta đảo! Đi vào gian phòng, trong bụng ta mọi kẻ sách đã sớm thất truyền rồi! Đại Biễn Thái cho ta phân phó tiểu nhị chuẩn bị mấy món đồ ăn mang lên phòng, nói xong liền nháy cửa sổ ra ngoài.

Thoáng cái, Đại Biễn Thái đã nhảy cửa sổ đi vào, vừa lúc tiểu nhị gõ cửa phòng.

“Khách quan, đồ ăn ngài gọi đã chuẩn bị xong.”

“Đưa vào đi!”

Nhìn tiểu nhị bưng lên hai chén canh nóng hôi hổi, ta tức thì nước miếng chảy ròng ròng, lại hiềm Đại Biễn Thái ở đây nên không dám động đũa trước. Thấy Đại Biễn Thái cầm đũa lên, ta liền vội vàng gấp gấp gấp định lấp đầy miệng. Trong lúc đồ ăn đã dâng lên đến miệng, bỗng chốc đồ ăn cùng chiếc đũa, chén bát đột nhiên biến mất ⊙_⊙, ta nghi hoặc chăm chú nhìn vào bàn tay trống không, chẳng lẽ ta đói đến nổi sinh ra ảo giác...

Ta vẫn còn đang kỳ quái thì bên tai đã truyền lên tiếng kêu thảm thiết của tiểu nhị!

Chỉ thấy một chiếc đũa cắm xuyên qua tay tiểu nhị dính vào cánh cửa. Tiểu nhị mặt mày vằn vẹo, rên rì.

“Ai phái người tới?” Đại Biễn Thái hỏi.

⊙_⊙. Làm sao vậy? Ta ngu ngơ nhìn Đại Biễn Thái khó hiểu.

“Phải...Là lão bản nương, đều do nàng sai ta làm-, lão bản nương nói hai người các người chẳng những có tiền, còn... Còn vô cùng tuần tú, nên... nên phân phó ta hạ độc trong thức ăn...” Điểm tiểu nhị thống khổ nói.

Thức ăn đã bị hạ độc? ! Nguy hiểm thật nha! T_T Hắc điểm đúng là không thể ở được a. “Hạ độc gì?” Ta hỏi. Không biết Đại Biễn Thái vừa rồi có ăn hay không.

“Lão...lão bản nương phân phó, nữ thì hạ Mông Hãn dược, nam thì hạ Xuân dược...Đại hiệp tha mạng a...Ta thật sự chỉ làm theo lệnh...” Điểm tiểu nhị còn chưa nói xong đã bị một cây đũa khác cắm phập ngay tim

Đối với tiểu nhân như vậy, Đại Biễn Thái chắc sẽ không dừng tay a...Ta quay đầu...

Đại Biễn Thái đột nhiên ngã đổ xuống người ta, bụng ngực, mặt ứng đỏ tới mang tai, khó nhọc thở phì phò.

Không phải chứ...□□|||

“Thừa tướng đại nhân? Ngài...Ngài làm sao vậy?”

“Ta trúng độc.” Đại Biễn Thái thở dốc bên tai ta.

“Vây...Chẳng phải lúc này người phát giác rồi sao?”

“Ta đã ăn rồi.”

“Người...trúng xuân dược? !”

“Ừm.” Đại Biễn Thái cả người nhanh chóng đè nặng lên người ta, ánh mắt mê ly nhìn ta. Hô hấp càng khó khăn.

“Không...Không giải được sẽ thế nào?”

“Sẽ chết...”

“Không...Không nghiêm trọng vậy chứ!”

“Thật mà...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Nhân vật thần bí trong căn phòng hảo hạng.

Chương 10: Nhân vật thần bí trong căn phòng hảo hạng.

Sau đó, thân thể ta bị Đại Biến Thái đè té đổ xuống đất. Sau đó...

Đại Biến Thái liền bất động, toàn thân bất động.

“Thừa tướng đại nhân?!” Ta thử gọi khẽ.

Không có phản ứng.

“Này! Đại Biến Thái?!” Ta day day người hấn hiện vẫn đang đè trên người ta.

Cũng không có phản ứng.

= =!Này nha – nguyên lai là trùng Mông Hân được. Dùng sức xóc người đẩy Đại Biến Thái ra, ta nhìn tiểu nhị bị đóng đinh trên cửa một chút, lại nhìn Đại Biến Thái đang hôn mê trên mặt đất một hồi.

Không tốt a! Lão bản nương đợi không thấy tiểu nhị trở về, lát nữa sẽ đến tìm người thì làm sao bây giờ! Trốn mau thôi! ! !

Ta cố hết sức khiêng Đại Biến Thái trên vai, thở hổn hển rồi lại thở hổn hển lê ra ngoài. Mới đi được nửa đường, ta lại thở hổn hển rồi lại thở hổn hển lê trở về...đem Đại Biến Thái đặt lên trên giường.

Bởi vì...Ta ở đại sảnh thấy được ... thi thể của lão bản nương = =!

Đoán chừng Đại Biến Thái lúc nãy nhảy cửa sổ ra ngoài là vì làm... chuyện này! Dem Đại Biến Thái sắp đặt xong, ta nhìn thi thể điểm tiểu nhị. Ai! Mặc dù người cùng lão bản nương cũng không phải người tốt gì, ta vẫn nên chôn cất các người chứ nhì.

Ta đang trên đường vác điểm tiểu nhị và lão bản nương đến hậu viện, tại cửa phòng bếp lại thu hoạch được thi thể của đầu bếp, ra đến hậu viện lại nhặt tiếp ba thi thể hắc y nhân lạ hoắc...

T_T ta đứng phía sau viện, nhìn một lô thi thể nằm trên đất, thôi kệ, làm chuyện tốt vậy, ta đem các người chôn chung mộ.

“Ta chỉ là một người yếu đuối không đào nổi sáu cái hố, chỉ có thể chôn các người vào một cái hố to, các người cũng đừng ghét bỏ. Mặc dù các người không phải sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cũng là chết cùng năm cùng tháng cùng ngày-, sau này các người tương thân tương ái chung sống hòa bình...” Ta vừa đào huyệt vừa nói với các thi thể.

“Các người cũng thật là! Chọc ai không chọc, lại đi chọc cái...tên đại biến thái kia, giờ thì tốt rồi, toàn bộ đều chết hết tron...” Vất vả đào xong một cái hố to, ta bắt đầu mang thi thể đẩy xuống hố.

“Người nói ai là Đại Biến Thái?”

Trắng toát! Dưới ánh trăng, vô thanh vô tức xuất hiện một cái bóng trắng toát.

Đại Biến Thái tỉnh rồi? ! Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu ta. Đến khi thấy rõ tướng mạo người này, di chứng của ta... lại tái phát...Người này không phải là Đại Biến Thái, so với Đại Biến Thái còn có phần tuấn mỹ hơn, mặt mũi tinh xảo như ngọc, không có vẻ yếu mị như Đại Biến Thái, lại có phần ôn văn nho nhã hiền hòa hơn nhiều...Chỉ cảm thấy sâu thẳm trong nội tâm vang lên tiếng rít gào: Hạ ngục hấn! Hạ ngục hấn! ! Gào khóc-!

“Người đang làm cái gì?” thấy ta quay lại ngăn người nhìn hấn, người nọ đến hỏi. Đầu ta tràn ngập những vạch đen...Nơi đây thi thể đầy đất, chẳng lẽ nói...Ta đến hậu viện tản bộ...hay là...đến hậu viện ngắm trăng...chỉ là kéo...thi thể lão bản nương...

Cho nên, ta đành thành thật trả lời: “Chôn thi thể.” Xong, mất hết hình tượng rồi T0T

Người nọ dùng ánh mắt thăm dò nhìn ta không nói một lời.

Nguy rồi! Hắn sẽ không cho rằng thi thể nằm đầy đất này đều là do ta giết đấy chứ! ! “Không phải ta giết!” Ta vội vàng giải thích.

“Ta biết, là ta giết.”

□ □ |||... Đại biến thái, ta hiểu lắm ngươi ...

“Nhưng có bốn người không phải ta giết.” Người nọ lại chỉ chỉ ba lão hắc y nhân cùng tên điểm tiểu nhị.

“Hắn...bọn hắn cũng không phải do ta giết, ta... ta chỉ là lúc đem thi thể lão bản nương đi chôn lại phát hiện các thi thể khác, ta nghĩ...đã làm chuyện tốt thì làm cho trót, dứt khoát chôn cùng nhau...” Ta nhỏ! Lòng ta sai cái gì, tại sao giọng nói càng ngày càng nhỏ, mặc dù chuyện điểm tiểu nhị là ta nói dối, nhưng xác thực không phải ta giết a T_T...

“Ta biết, ngươi giết bọn họ không được, ha ha.” bạch y mỹ nam cười sờ sờ đầu ta, nhẹ nhàng nhắc, rồi đem lão bản nương trong tay ta hất vào trong hố.
“Ta giúp ngươi.”

“Ngươi nhất định! Là người ở trong cái phòng hảo hạng kia...” Đại Biến Thái nói giết sẽ động đến người phiền phức...

Bạch y mỹ nam gật đầu. “Lão bản nương chủ điểm này bỏ thuốc vào thức ăn của ta, không biết đã mưu hại bao nhiêu người, cho nên ta liền thuận tay hạ sát, xem như vì dân trừ bạo thôi.”

Thuận tay...

“Bà ta hạ ngươi loại độc gì?” Ta tò mò hỏi.

Bạch y mỹ nam không ngờ ta lại hỏi hắn cái này, ngây ra một lúc, sau đó xấu hổ đáp: “Xuân dược.”

□ □ | |... Cái...này... Lão bản nương...sinh lý thật mãnh liệt nha...

“Tại hạ Lục Hạc Hiên, xin hỏi cô nương là?” Lục Hạc Hiên bắt sang chuyện khác.

“À, À! Gọi Nhị Nữ được rồi!”

“Nhị Nữ, ta biết một người rất giống ngươi!”

Hả? ! Chẳng lẽ người này biết ta trước đây? ? ?

“Một người rất giống ta sao? ? ?”

“Ừ, Là một nữ nhân được gọi là Thần Vũ”

Thần Vũ...? Quen quá ta! Đúng rồi, tối hôm đó lúc Đại Biến Thái niệm một câu chú ngữ kỳ quái có nhắc qua cái tên này, còn nữa, hôm bị thổ phi đánh cướp, hình như cũng có nghe nói qua cái tên này! Chẳng lẽ...Ta trước kia thật là nàng?

“Thần Vũ... là người như thế nào?”

“...?”

“À...Ý ta là, có người giống ta đến như vậy, ta thật sự hiếu kỳ muốn biết đối phương là người như thế nào.”

“Rất đẹp, nhưng rất có yêu khí...Hoàn toàn không cùng một loại khí chất với ngươi, hơn nữa võ công rất cao, lòng dạ lại độc ác nên người trong võ lâm gọi là ‘Đoạt mệnh yêu cơ’ -”

Nghe có vẻ không giống một người tốt = !

“Cái kia...Thần Vũ...Có phải giống hệt ta?”

“Nếu dựa vào tướng mạo, lúc đầu ta đã nghĩ ngươi là nàng. Chỉ là, nếu là Thần Vũ sẽ không có lòng tốt như vậy, lại đi an táng kẻ thù.” Lục Hạc Hiên nói tiếp.

“Còn nữa, Thần Vũ sẽ không chôn cất vụng về như vậy.” Lục Hạc Hiên nhìn ta cười nói.

Ái...Ta có nên... hay không nói chuyện ta mất trí nhớ cho hắn biết? Bất quá.. “Thần Vũ” này hình như không phải người tốt, bạch y mỹ nam có thể giúp nàng hay không?

“Bất quá, điểm chính yếu là, Thần Vũ chân chính...Đã không còn trên đời này nữa rồi!”

“A? ! làm sao ngươi biết?”

“Là ta đã giết nàng.” Lục Hạc Hiền thần nhiên nói.

□□|||... Trong gió lảng loạn...

Hoàn hảo... Còn chưa mở miệng... Quý trọng sinh mệnh... Rồi xa mỹ nam...

Mai táng xong, ta cùng bạch y đẹp trai ai về phòng nấy, đang trở lại phòng mình, cảm giác đói khát mãnh liệt ào tới, lan ra khắp người, lúc này mới nhớ cho tới bây giờ ta vẫn chưa được ăn gì hết a, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng xốc lại tinh thần chạy vào phòng bếp kiểm chút gì ăn. Nghĩ đến Đại Biễn Thái cũng giống ta chưa có ăn gì, liền làm một ít bánh hành trứng chiên mang đến phòng Đại Biễn Thái. Lại nghĩ đến trong thức ăn của tên Lục Hạc Hiền kia cũng bị hạ dược, đoán hẳn cũng bị đói bụng... có nên mang cho hắn một chút không nhỉ?

Nghĩ lại, hay là thôi đi... Có khả năng là bản thân đã từng bị hắn giết một lần... Nhân vật nguy hiểm này không nên chọc vào thì tốt hơn, sau đó tìm gian phòng khác đi ngủ.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, ta lại qua phòng Đại Biễn Thái. Đại Biễn Thái tựa người vào ghế hít mắt nhìn ta, bánh hành trứng chiên trên bàn đã bị ăn hết sạch tro lại cái đĩa không.

“Nhị Nữ. Dậy rồi thì làm điểm tâm cho ta đi!” Đại Biễn Thái chỉ chỉ cái bàn trống trơn.

“Lại ăn bánh hành trứng chiên sao?” Ta còn mơ ngủ hỏi.

“Ừ!”

Làm xong bánh hành trứng chiên đặt lên bàn, Đại Biễn Thái chậm rãi ngồi ăn, vô tư dùng đầu ngón tay bóc bánh, xé thành từng miếng nhỏ bỏ vào miệng, đôi khi còn vô ý mút mút đầu ngón tay.

Thật sự là... Chỉ ăn cái bánh thôi cũng làm người ta mất hồn như vậy a...

“Thật khiến ta bất ngờ nha..” Đại Biễn Thái đang ăn bánh bỗng nhiên lên tiếng.

“Hả? !” Bất ngờ?

“Nhị Nữ cư nhiên không có bỏ trốn.”

?????!!!!!!!

Đúng vậy!!!!!!!!

Thứ nhất, Đại Biễn Thái ngày hôm qua bị hôn mê.

Thứ hai, tất cả tiền đều nằm trong tay ta.

Tại sao lại không nghĩ tới việc bỏ trốn a! Tại sao không nghĩ sẽ bỏ trốn a! Tại sao!!

Orz... Orz... Orz... Orz...

Tàn nhẫn nhất chính là... Đại Biễn Thái người tại sao lại còn nhắc ta...TOT

Đại Biễn Thái ăn uống no say xong vẫn không vội dời đi, còn lệnh cho ta đi đóng cửa tiệm, buổi sáng lúc tỉnh lại... Lục Hạc Hiền đã đi rồi.

Vì vậy... hiện tại.

Chỉ còn lại ta và Đại Biễn Thái hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Thừa tướng đại nhân...” Ta rốt cuộc thu hết dũng khí.

“Ừm-?” Đại Biễn Thái nhướng mày.

“Ngài... có biết chuyện... lúc ta chưa mất trí không...” Ta yếu ớt hỏi.

“Xem như biết đi!” Đại Biễn Thái thoáng cái nheo mắt phượng mị hoặc.

“Ta... Ta trước kia... cùng ngài có quan hệ đúng không?”

“Ừ.”

“Ta trước kia...Có phải là...thuộc hạ của ngài?”p>

“Không phải.” Đại Biển Thái hạ mi mắt.

A?! Ta đoán sai rồi? “Vây...Đó là gì?”

“Nữ nhân của ta...” Đại Biển Thái bước đến áp sát tai ta nói nhỏ.

Cái gì? ! ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chàng thiếu niên như ánh mặt trời

Chương 11: Chàng thiếu niên như ánh mặt trời

“Thừa tướng đại nhân thật có nhã hứng nha, ở...nơi sơn dã yên tĩnh này còn có mỹ nữ như hoa như ngọc phụng bồi, không biết Bôn vương có may mắn tham dự không?” Cùng với âm thanh truyền đến là một cái quần hoa lệ mang theo một tia thiên nhiên quý khí, một nam nhân gương mặt tuấn mỹ ước chừng hơn ba mươi tuổi nhưng trên nét mặt lộ vẻ gian thần thêm vài phần gian nịnh đẩy cửa bước vào.

“Nếu núi này chỉ là nơi yên dã, sao Yến Vương lại may mắn đại giá quang lâm?” Đại Biển Thái cũng không đứng dậy, tay nâng chén trà lên thưởng thức, không chút quan tâm mà hỏi.

Yến Vương cũng không lấy làm phiền, cẩn trọng ngồi xuống, cũng nâng một chén trà lên. “Ha ha, Bôn vương lần này vào kinh diện thánh, lúc đi ngang qua đây lại nghe nói Thừa tướng đại nhân gặp nạn, đang ngụ trong khách sạn nhỏ này. Bôn vương nghĩ, Thừa tướng đại nhân một mình hồi kinh rất nguy hiểm, cho nên tự tiện tới đây đồng hành cùng Thừa tướng đại nhân, có thể chiếu ứng lẫn nhau cũng tốt, như thế nào.” Yến Vương bóp chặt chén trà, đột nhiên một đội quan binh liền vọt vào vây ta cùng Đại Biển Thái.

“Sao? Không biết Yến Vương nghe người nào nói?” Đại Biển Thái cũng không trả lời Yến Vương, hỏi ngược lại.

“Nghe người chết nói-, Người cho là giết người của chúng ta thì bọn họ sẽ không thể trở về thông báo sao?”

Đại Biển Thái tiếp tục đùa giỡn cái chén, khóe mắt hơi đảo qua bốn phía, khóe miệng tà mị cười một tiếng: “Chỉ bằng...từng này người?”

“Hừ! Nếu là bình thường – Tư Đồ Dục cộng thêm Thần Vũ, nhiều đây người đương nhiên không đủ! Nhưng, như hôm nay Tư Đồ Dục cùng Thần Vũ đã trúng Thất Nhật tán, chỉ sợ nhiều đây người cũng đã quá dư thừa rồi.” Yến Vương cười lạnh.

Cái gì mà Thất Nhật tán? ? Ta nghĩ không ra, Đại Biển Thái không phải là trúng Mông Hãn được sao?

“Độc được quý giá như vậy, Yến Vương ban cho ta dùng, thật sự là quan tâm. Nhưng khiến Yến Vương thất vọng rồi, thuốc này không hiệu quả như ngài mong muốn.”

Hào khí trong gian phòng ngày càng ngưng trọng, thế cục hết sức căng thẳng. Đúng lúc này, đột nhiên có bóng người xông vào phòng, tay của ta đột nhiên đồng loạt bị khống chế.

Chỉ thấy một thiếu niên lang mặc nhung trang rực rỡ, kích động nắm hai tay ta, ánh mắt hữu thần lấp lánh giống như trâu đực động dục nhìn thấy trâu cái.

“Thần Vũ...Thật là nguoi! ! !” Nắm tay ta rất chặt, giọng phát ra còn khản thiết hơn. Đây...vị tiểu huynh đệ, người đừng có kích động như vậy, chung quanh còn có người, hơn nữa là rất nhiều người, quan trọng nhất là...Trong đó có một tên biến thái xem chừng hư hư thật thật là tình nhân trước đây của ta T_T

Thiếu niên lang xuất hiện rõ ràng đã cắt đứt kế hoạch của Yến Vương. Hắn lặng lẽ giải tán nhóm binh sĩ vây hãm chúng ta, về mặt vốn âm u như di ghê bày kế hại con chồng nay thoáng cái đã thành mặt hồ ly hòa ái thân thiện.

“Tiểu tướng quân.” Yến Vương tiếp tục hòa ái thân thiện chào hỏi thiếu niên lang.

Đại Biển Thái cũng lặng lẽ kéo ta từ tay vị tiểu huynh đệ này lùi đi, Thanh Y mặt sắt không biết sao cũng xuất hiện trong phòng, thiếu niên lang hình như lúc này mới phát hiện trong phòng thực chất còn có những người khác.

“Thừa tướng đại nhân.” thiếu niên lang hai tay ôm quyền, thờ dài chào Đại Biển Thái.

Đại Biền Thái ngoài dự tính không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười gật đầu với thiếu niên lang.

“Cảm tạ Thừa tướng đại nhân hỗ trợ tìm được Thần Vũ. Hơn một năm nay ta liên tục phái người tìm kiếm Thần Vũ khắp nơi nhưng vẫn không có tin tức. Lại nghe Thanh Y nói Thừa tướng đại nhân tìm được người, ta liền lập tức đến đây!” thiếu niên lang tiếp tục nói với Đại Biền Thái.

Ta nghe không sao hiểu được. Đại Biền Thái không phải đã nói ta là nữ nhân của hần sao, ta với cái... tên tiểu huynh đệ này lại là cái quan hệ gì chứ? Nghe ngữ khí có vẻ không phải chỉ mập mờ thông thường, Đại Biền Thái hình như cũng biết chuyện của chúng ta, chính là, Đại Biền Thái lại không hề tức giận ??? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

“Nàng không phải Thần Vũ.” Đại Biền Thái trực tiếp trả lời. Những người khác trong phòng, trừ... Thanh Y về ngoài luôn lạnh lùng vô cảm ra, đều khiếp sợ nhìn Đại Biền Thái!

“Nói đúng ra là, nàng đã không còn là Thần Vũ trước kia, ta không biết nàng đã xảy ra chuyện gì, có thể là bị trọng thương, cũng có thể là bị trúng loại độc kỳ quái. Lúc ta tìm được nàng, nàng đã hoàn toàn mất hết trí nhớ, hơn nữa... võ công cũng không còn.” Đại Biền Thái giải thích thêm.

Thanh Y vẫn vẻ mặt sắt.

Thiếu niên lang nghe xong kinh hãi, đầu lòng lại thương tiếc nhìn ta.

Lão hồ ly Yến Vương cũng khiếp sợ xen lẫn một tia hối hận nhìn ta...

Thiếu niên lang lại nắm lấy cổ tay của ta, một luồng chân khí ấm áp từ tay hần truyền qua, bắt đầu chạy thẳng lên, ta cũng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể tiếp nhận, mặc hần tiếp tục. Một lát sau, thiếu niên lang đau khổ, vẻ mặt thâm tình nhìn về phía ta: “Thần Vũ, võ công của ngươi thật sự không còn! Ngươi, còn nhớ ta là ai không?”

Ta nhìn thiếu niên lang, cũng không biết làm sao trấn an hần. Ta thật sự đối với chuyện trước kia của Thần Vũ một chút ấn tượng cũng không có, cho nên đối mặt với thiếu niên lang tâm trạng rối rắm này, ta chỉ có thể yếu ớt nói “Ta... Ta không phải là Thần Vũ, ta là Nhị Nữ.”

Thiếu niên lang, đôi đồng tử chợt phóng đại rồi lại thu nhỏ lại, lắc đầu thì thào: “Không thể nào -, Thần Vũ sao có thể quên ta được! Không thể nào!” Đại Biền Thái một lần nữa rút tay ta từ trong tay thiếu niên lang lôi ra không chút dấu vết.

Yến Vương cũng tiếp lời: “Hay là... có khả năng chỉ là người giống người, không phải là cùng một người.” Sau đó về mặt hồ ly nhìn nhìn thiếu niên lang, lại nhìn nhìn Đại Biền Thái, rồi đảo qua sau nhìn ta từ đầu đến chân có điều suy nghĩ, cười cười.

Thiếu niên lang cũng nhìn về phía Đại Biền Thái.

“Không đúng, Thần Vũ bên ngực trái có một nốt ruồi, ta đã kiểm tra qua.” Đại Biền Thái mỉm cười quay qua thiếu niên lang nói như đinh đóng cột.

Ta thiếu chút nữa té xỉu, sợ hãi nhìn Đại Biền Thái, hần kiểm tra lúc nào-?! Hần đến kiểm tra lúc nào-?!

Thiếu niên lang nghe Đại Biền Thái nói xong, ngược lại thở dài một hơi, nhìn ta thương tiếc nói: “Ta với Thần Vũ sớm đã có hôn ước. Mặc kệ Thần Vũ biến thành thế nào đi nữa, ta đều muốn nàng. Thần Vũ, sau khi trở về ta chắc chắn cố gắng hết sức đối tốt với ngươi.”

Ta càng kinh hãi nhìn thiếu niên lang!

Trời ạ! Còn có hôn ước ! ! ! ! ! Vậy mà nam nhân khác nói với ngươi rằng đã kiểm tra qua ngực của vị hôn thê nhà ngươi rồi, ngươi cũng không tức giận ? ? ! Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Ta hết nói, nhìn trời, ai tới nói cho ta biết ba người này trước kia rốt cuộc có quan hệ gì không ! ! ! ! ! Suy nghĩ của ta đã...hoàn toàn rối rắm rồi...

.....Ta là đường phản cách – Chim bay tới.....

Cứ như vậy, chúng ta gia nhập đoàn tùy tùng của thiếu niên lang Tiểu tướng quân cùng một đám tùy tùng của lão hồ ly Yến Vương mà hồi kinh. Nhưng hình như có mặt thiếu niên lang nên lão hồ ly cũng không có ý định giết chúng ta.

Cổ xe ngựa xa hoa của Đại Biền Thái Thanh Y cũng không đánh trở về, ta thầm khóc trong lòng, mở lễ truy điệu cho số tiền lương khùng của mình. May là số ngân phiếu thu được lúc bán ngựa, Đại Biền Thái cũng chưa từng đòi lại, hy vọng là hần quên rồi, hy vọng là hần quên rồi...

Thiếu niên lang sau khi xác thực thân phận Thần Vũ của ta liền dùng đãi ngộ tốt nhất đối với ta. Ví dụ như, thiếu niên lang chuẩn bị cho ta một xe ngựa riêng để lên đường. Mặc dù không thể sánh bằng xe ngựa xa hoa kia của Đại Biền Thái, nhưng cũng lớn gấp hai xe ngựa bình thường. Lòng ta vui sướng nhảy nhót, thật là hưng phấn a. A — Một mình một xe! Có nghĩa là không cần phải ngồi chung xe với Đại Biền Thái nữa! Đây là chuyện phấn chấn nhân tâm cỡ nào a.

Chỉ là...

Chuyện gì đang xảy ra, tại sao trong xe ngựa của ta lại xuất hiện ba người này? Vì sao Đại Biền Thái, thiếu niên lang, còn có lão hồ ly Yến Vương lại đồng loạt tái xuất trên xe ngựa chuyên dụng của ta a ! ! ! !

Được rồi, Đại Biền Thái ngươi cứ nói xe ngựa của ngươi bị ‘Đánh cướp’, lại không muốn dùng kỵ mã, được, ta nhin — #.

Thiếu niên lang ngơoi cứ nói ngơoi không chuẩn bị xe ngựa khác, ta lại nhin ==^

Chính là lão hồ ly ngơoi đừng cứ làm bộ ta giết không được ngơoi liền diễn ra cái vẻ người tốt trà trộn vào đây như vậy chứ!

Cho ta cái bàn, ta mỗn đập đầu tự vẫn! Ngao ngao gào khóc --

Đương nhiên, ta vẫn là không dám mạnh động T_T

“Thần Vũ, ném thử quả mơ ta cố ý mua cho ngơoi nè, đây chính là món ngơoi trước kia thích ăn nhất đó -.” thiếu niên lang trong tay nhón một viên ô mai đưa đến bên miệng ta. Này... này này, đại huynh đệ! Coi như ngơoi là... hừ hừ thực thực vị hôn phu của ta, ta cũng không cần làm ra vẻ thân mật như vậy T_T... Ta nhìn qua Đại Biền Thái thấy sắc mặt có điểm ám trầm, cũng đưa tay tiếp lấy viên ô mai.

Thiếu niên lang vượt qua tay ta, cố ý đưa quả mơ đến miệng ta...

Lão hồ ly nhìn chúng ta, nụ cười càng toát ra vẻ hòa ái. Trên trán ta đọng lại một giọt mồ hôi lạnh... bên phía Đại Biền Thái, không khí tựa hồ càng ngày càng lạnh, không được... Không thể ăn... Sẽ chết đó...

Tay thiếu niên lang vẫn không chịu nhường, không buông tha, quả mơ đặt ở bên miệng ta lắc lắc, vừa lắc vừa nói: “Thần Vũ, ô mai ăn rất ngon -, thật mà.”

Đại huynh đệ T_T, ta tuyệt đối không chê quả mơ không ngon... mà là không thể ăn a...

Tay chàng cách miệng ta ngày càng gần, đầu ta cũng càng ngày càng ngửa ra sau. Sau đó viên môi đột nhiên cảm thấy một tia rất mềm mại thoáng xướt qua, một bóng đen đã lướt tới trước mắt.

Chờ ta nhìn kỹ hơn một chút liền phát hiện Đại Biền Thái đang cắn ngón tay thiếu niên lang, đầu lưỡi vuron ra liếm viên ô mai trong tay thiếu niên lang cuốn vào trong miệng, hình như còn lơ đãng xẹt qua đầu ngón tay thiếu niên lang.

Ta ngây người...

Đại Biền Thái vừa ngậm ô mai vừa nói: “Ừm --! Thật là ngon quá --!”

Ta quay đầu nhìn về phía thiếu niên lang, chợt phát hiện, thiếu niên lang còn đang nhìn tay của mình, hai má xuất hiện những mảng đỏ ửng khả nghi...

□ |||

Mắc ói Mắc ói Mắc ói Mắc ói Mắc ói ! ! ! ! ! Ai tới nói cho ta biết ! ! Đây là loại quan hệ gì a ! ! ! Ngơoi sao lại muốn đỏ mặt ! ! ! lão Thiên ơi, nơi này thật đáng sợ! Ta muốn về nhà gian... >_

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nhị Nữ – nhục dục...

Chương 12: Nhị Nữ – nhục dục...

Trên đường vào kinh thành, có một đoạn hành trình dài đi xuyên qua một mảnh đất hoang Sơn Khâu rộng lớn, ước chừng lộ trình phải đi mất năm sáu ngày, dọc đường lại không có khách sạn hay bóng người nào-. Cho nên khi tiến vào mảnh đất hoang đến ngày thứ ba, đám người Đại Biền Thái cùng Yên Vương tất cả cũng chỉ còn lương khô cùng một ít quả vô cùng và ít nước. Ta mặc dù được thiếu niên lang đề cao, đãi ngộ rất tốt nhưng cuối cùng cũng không hơn gì Đại Biền Thái bọn họ -. cho nên ba ngày nay đều ăn bánh mì trắng loại lớn đến nhát cả miệng.

Bắt lực nhìn khoanh bánh mì trắng loại lớn trong tay một chút, cùng nước trắng. Ta bắt lực nhìn trời, vô cùng thèm khát vị thịt, thức vị, (⊙ o ⊙) A! Nhìn xem, Trên trời vừa mới bay qua một bầy chim kháo tiêu... Nước miếng...

Đúng vậy, ta muốn ăn thịt! Ta muốn ăn thịt! Ta rất muốn ăn thịt ! ! ! !

Có lẽ Trời cao nghe được lời kêu gọi thống thiết của ta

Bởi vì ta nhìn thấy Thanh Y mang theo hai con tiểu bạch thỏ vui vẻ xuất hiện, *o*

Ta tham lam nhìn hai con tiểu bạch thỏ bóng mượt như tuyết trắng, tưởng tượng đang ôm tròn đĩa thịt thỏ đã cạo lông vô cùng tươi ngon. Đáng tiếc, ta ưu sầu nghĩ, nhất định quá ít, chỉ có hai con mà lại có nhiều người như vậy, làm sao chia đây.

Sau đó ta liền thấy thiếu niên lang chạy tới.

Sau đó...thiếu niên lang...mang hai con thỏ thả ra...Σ(° △ °|||)﴿

Lại sau đó, thiếu niên lang xoay người nói với ta: “Thần Vũ, nhìn người thương tiếc con thỏ con như vậy, nhất định là không đành lòng ăn chúng nó. Người chờ chút, ta đi hái cho người mấy quả đại.”

Ta nước mắt đầm đìa...Đại huynh đệ, ngài hiểu lầm ánh mắt ta rồi, ta không phải thương tiếc ! ! ! ! Ta chỉ là lo lắng không đủ ăn a T_T...

Vì vậy, ta đành dùng tạm mấy quả đại ăn qua một ngày.

Ngày thứ hai, đang lúc Thanh Y lại lần nữa mang theo hai con thỏ và một con gà rừng trở về, chỉ thấy Đại Biễn Thái, hừ — hừ — hừ! Ném ra ba hòn đá nhỏ, con gà rừng cùng hai con thỏ con lập tức co giật vài cái rồi bất động.

Đại Biễn Thái...Hay...Làm rất tốt!

Thanh Y rất hiểu ý, lập tức lột da bỏ nội tạng, đặt trên ngọn lửa bắt đầu nướng. Chỉ một thoáng, mùi thịt tràn ngập trong đoàn xe. Ta thỏa mãn hấp hấp cái mũi, chờ mong cho thịt mau mau nướng chín.

Con thỏ thứ nhất rất nhanh liền nướng xong, Đại Biễn Thái rất tự nhiên cầm đi, chậm rãi ăn. Ta nuốt một ngụm nước bọt, tất nhiên là không dám đoạt thịt trong miệng Đại Biễn Thái rồi. Con thỏ thứ hai bắt đầu chảy mỡ, hồ ly Yên Vương phất người đến mang đi T_T. Xem ra hy vọng cuối cùng chỉ còn đặt trên con gà đang nướng kia thôi.

Chỉ thấy Thanh Y nghiêng tức quay quay con gà nướng, cầm cù xoay thanh gỗ xiên gà vòng vòng ỡ chảy ra thơm ngào ngạt. Ta nước miếng chảy ròng, Đại Biễn Thái cùng hồ ly Vương gia ta đều không dám theo chân bọn họ đòi ăn-, con gà nướng cuối cùng này, hời Thanh Y muốn chia một chút nha, dù được chia một miếng thịt nhỏ cũng tốt, hời đi hời đi...

Thấy gà nướng đã phát mềm muốn chín, ta cố lấy dũng khí, hướng Thanh Y đi tới. Trong lúc ta cách thịt gà nướng càng ngày càng gần, đột nhiên bị người kéo trở về.p>

“Thần Vũ, ta lại hái cho người một ít quả đại tươi, người đảm bảo thích.” thiếu niên lang lôi kéo ta, dúi cho ta mấy quả đại hần mới hái hôm nay.

Trong đầu ta bây giờ toàn bộ đều là gà rừng, còn nghĩ chi đến quả đại ! ! ! ! muốn xoay người đi lại hướng Thanh Y, ai ngờ thiếu niên lang một mực lôi kéo ta không tha, muốn ta nếm thử thành quả hôm nay của hắn. Trong lúc ta đang còn do dự, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, dường như có một luồng lạnh khí từ chỗ Đại Biễn Thái kéo tới. Biễn thái đại nhân...Ta ... Ta đã biết, những quả đại chín này đều cho ngài ăn T_T

Cuối cùng cũng thoát được thiếu niên lang, ta vội vàng tiếp tục chạy đến chỗ gà nướng. Chính là lúc ta vội chạy mau tới được trước mặt Thanh Y, ta...trợn tròn mắt...Trên đồng lửa đã không còn bóng dáng gà nướng nữa rồi. Thanh Y vẫn một mực trơ cái bản mặt sắt lạnh lùng ngồi ở một bên, phảng phất như ta vừa mới thấy gà nướng đều là ảo giác, nếu không phải...bên cạnh Thanh Y phát hiện được một khối khung xương gà!

Ta giụi giụi mắt, lại hết sức trừng mắt nhìn, đúng vậy...Ta không có nhìn lầm, đó là một khối khung xương gà vô cùng hoàn mỹ, đầu khớp xương cùng đầu khớp xương trong lúc đó cũng không thấy qua dấu vết bị cắt thái, xương thân cắm trên mặt đất, xương đầu vươn lên, chân cánh sắp xếp như đang bay cao, đẹp hơn tạo hình...

Thanh Y mặt sắt vẫn lơ đãng vẽ một vạch nho nhỏ — đã ăn no -, tựa hồ muốn chỉ rõ chỗ ẩn náu của thịt gà.

Ta bắt lực quỹ xuống đất...Orz! Vừa nãy mới sử dụng công phu chuyển đầu, thịt gà nướng của ta cứ như vậy bay đi...yêu quái a...Thanh Y nhất định là yêu quái...>O<...

Trong không khí còn thoang thoảng vươn lại mùi thịt, ta chỉ còn biết rung rung, ngồi xồm một bên tiếp tục gặm bánh mì trắng.

Thiếu niên lang! Ta...nguyên rửa người...

Trong lúc ta vừa gặm bánh mì trắng vừa nguyên rửa thiếu niên lang, sau đầu đột nhiên bị hòn đá nhỏ ném trúng. Ta phần nộ xoay người lại, nhác thấy Đại Biễn Thái cầm một cái chân thỏ lắc a lắc a lắc. Dường như đang hỏi ta có muốn ăn không, có thèm không.

Sau đó, ta cũng không chịu thua kém, bay qua ==

Lúc cắn miếng thịt nướng đầu tiên, hương tỏa tràn ngập trong miệng, ta thỏa mãn, lòng lâng lâng như đang nghe một khúc tiền nhạc. Nhưng Đại Biễn Thái chỉ dùng một câu nói đánh ta từ thiên đường rớt xuống. Hắn nói: “Nhị Nữ, ta tốt với người như vậy, người nói xem phải báo đáp ta thế nào a...!”

Ta thất thần nhìn Đại Biễn Thái, trong miệng còn mắc một nửa chân thỏ, trong lòng...hỡi a, hận bản thân không thể có hai cái miệng. Tiện nghi của Đại Biễn Thái có thể tùy tiện chiếm sao ! ! ! Thế là xong, vì một miếng thịt mà bán thân a T_T

“Như vậy đi, sau này có cơ hội, Nhị Nữ giúp ta lấy một món đồ của Tiểu Tự Hoa.” Đại Biễn Thái một tay nâng má, mỉm cười nhìn ta về ta đây chỉ vô tình tùy tiện mà nói ra thôi. “Tiểu Tự Hoa?” Là Ai?

“Chính là cái tên kia...Tiểu tướng quân.” Đại Biển Thái chỉ chỉ thiếu niên lang.

Ta vội đem nửa cái chân thỏ còn lại nuốt xuống, vội vàng gật đầu. “Lấy cái gì?” ta hỏi.

“Đến lúc đó sẽ nói cho người biết.” Đại Biển Thái lại mỉm cười, như yêu như mị. Ta tận đáy lòng đều phát lạnh, có một dự cảm thật xấu chốt bay xoẹt qua...

Ngày kế tiếp, ta rất chờ mong đêm xuống, không biết Thanh Y có thể lại bắt được một ít động vật trở về không, không chỉ vì có cái ăn, kỳ thật là ta vô cùng tò mò Thanh Y rốt cuộc làm sao ăn tươi con gà nướng kia-!!!!

Chính là, ta hình như không còn cơ hội để biết. Bởi vì đến tối đêm thì chúng ta... vào thành == !

Vào thành có một điểm thật tốt là, hồ ly Vương gia rốt cuộc cùng chúng ta mỗi người đi một ngã ! Lúc từ biệt còn nói bóng gió là khi nào phủ đệ của hân khai tiệc mừng quốc sư cái gì đó đưa tiễn, sẽ mời Đại Biển Thái cùng thiếu niên lang nhân tiện đưa ta đi cùng.

Vào thành lại hổng chỗ là, trên đường chỉ còn lại có Thanh Y, Đại Biển Thái cùng thiếu niên lang, bởi vì Thanh Y mặt sắt có thể trực tiếp bỏ qua, vậy thì dọc đường đi hào khí càng phát ra quỹ dị T_T...

May thay, chưa đi đến hai ngày đã tới kinh thành, thiếu niên lang cuối cùng cũng từ biệt, ta thì rất tự nhiên theo sát Đại Biển Thái cùng về phủ Thừa tướng.

Đến phủ Thừa tướng, hạ nhân canh cửa nhìn thấy ta cũng không lấy làm ngạc nhiên, còn rất tự nhiên gọi ta là Thần Vũ tiểu thư. Đại Biển Thái không giải thích cũng không tỏ thái độ gì. Vì vậy ta bị dẫn tới gian phòng của mình, nói đúng ra là gian phòng của Thần Vũ chân chính. Không biết phải trải qua cuộc sống của tiểu thư như thế nào đây? !

Chỉ là, ta bắt đầu chờ đợi Đại Biển Thái đến thăm ta, không phải ta yêu thích gì ở Đại Biển Thái mà là bởi vì...Ta sắp bị...bọn hạ nhân có cùng bản mặt sắt như Thanh Y bức điên rồi...

Ví như vào mỗi buổi sáng:

“Thần Vũ tiểu thư, mời dậy dùng bữa!” nói xong hai nha đầu mặt sắt đứng thẳng tắp ở đầu giường ta nằm, nhìn ta chăm chú, không hề nhúc nhích chờ ta rời giường. Mặc kệ ý muốn ngủ nướng, ta bị dọa đến nổi da gà, con buồn ngủ hoàn toàn bay mất...

Ví như mỗi lần ăn cơm:

Trong phòng chỉ có thể nghe được âm thanh ta khua động bát đũa, một loạt nha hoàn đứng phía sau, trên mặt đều đồng loạt một vẻ mặt sắt, ánh mắt hơi hơi cúi xuống, vẫn không nhúc nhích...Nhìn ta chăm chú...TOT, Ta chỉ có thể ngoan ngoãn cầm đầu ăn cho xong bữa.

Được rồi, mấy cái này... ta nhịn được, nhưng còn nữa!

Nhất nhất không thể dễ dàng tha thứ – nhất định ! ! ! ! !

Ta mỗi lần đi WC ! ! ! ! ! Cũng có một loạt nha hoàn đứng phía trước ta, vẫn là mấy bản mặt sắt đó...Sau đó...nhìn ta chăm chú T_T

Muốn ta phát điên sao! Muốn ta phát điên sao!Muốn ta phát điên sao!

Hạ nhân ở đây bất luận là nha hoàn hoặc nam phó hay thị vệ, toàn bộ đều mặt sắt vô cảm giống nhau, chẳng lẽ...đều là những người sùng bái Thanh Y? Chỉ có lúc Đại Biển Thái tới, ta mới có thể thấy được vẻ mặt thứ hai ngoài mặt sắt, thời gian như vậy thật sự là...quá kinh khủng...>_

Lập tức trở thành tiêu điểm nghị luận, Yến Vương phi cũng không ngăn cản những...ý tứ muốn cắn lưỡi này của các nữ quyến. Ta thật sự không được tự nhiên, tùy tiện tìm có đi ngoài rồi chạy ra khỏi nội đường. Không muốn đi tìm Đại Biển Thái, cũng không muốn gặp lại thiếu niên lang, ta chỉ là đi dạo xung quanh Yến Vương phủ. Bắt đầu suy nghĩ, không biết có thể...hay không gặp được quốc sư, nhân tiện hỏi thăm chuyện hân giúp ta khôi phục trí nhớ...

Đang nghĩ ngợi lung tung thì trước mặt xuất hiện...một người...chính là tên đầu sỏ đẩy ta vào cuộc sống nước sôi lửa bỏng này ! ! !

Không sai! Nhất định là hân, cái tên lão công ăn cướp của ta ! ! ! ! ! Mặc dù hân thay đổi y phục hoa hoa lệ lệ, nhưng ta chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra hân. nghĩ đến ban đầu nếu không phải hân cướp ngân lượng của ta, ta sao phải đến nhà Lưu tri phủ làm nha hoàn chứ? Ta sao có thể gặp Đại Biển Thái a? ! ! ! ! ! ! ! !

Không cần suy nghĩ liền xông lên phía trước.

“Uy! Lão già đáng chết nhà ngươi, đứng lại cho ta!”

“Ngươi là ai?! Sao lại to gan như thế!” lão già kinh ngạc.

“Ta là ai? Ngươi nhìn cho rõ, Không ngờ ngươi chỉ là lão già vô lại, cướp tiền người ta rồi lại ở chỗ này tiêu dao tự tại, đem chuyện cướp giết quên hết trơn!” Ta càng phẫn nộ. Ta chịu đủ hành hạ còn hấn ở chỗ này ăn sung mặc sướng, còn hỏi ta là ai?!

“Ngươi là? ! Sao! Là vị cô nương lúc đó a!” Lão già dùng con mắt như khe hẹp cố gắng nhìn ta đánh giá một hồi rồi cuộc đường như cũng nhớ ra ta là ai.

“Cô nương thay đổi quá, thứ lỗi lão hủ nhất thời không nhận ra được. Cô nương sao ở chỗ này, sau khi đến kinh thành ta có phải đồ nhi đi tìm ngươi...”

“Tìm cái rắm! ! !” Thật sự phẫn hận, ta không đợi lão già kia nói hết đã giận dữ hét. “Ngươi ... cái đồ cường đạo! Ngươi có biết chỗ bạc ngươi cướp đi là toàn bộ tài sản của ta a! ! ! Ngươi có biết đều là vì ngươi! Ta mới phải rơi vào một thế giới biến thái ! ! ! Ta tốt bụng cứu ngươi, ngươi lại hại ta thế thảm! ! ! Ngươi có biết hay không ! ! !”

“Ta... Ta lúc ấy thật sự có việc gấp, cô nương, ta không phải cố ý, ta... Ta trả lại tiền gấp đôi cho ngươi.” Lão già mặt nghẹn đỏ bừng.

“Đưa tiền cho ta có ích lợi gì, đừng nói là gấp đôi, cho dù gấp mười, gấp trăm cũng không dùng! ! ! ! Ngươi còn— đền cho ta cuộc sống ban đầu sao?! Ngươi là lão già khốn khiếp, tên ăn cướp khốn khiếp... Ngô@#@¥ “

Ta còn muốn tiếp tục rống lại bị lão già điểm một cái, cũng chỉ có thể làm động tác giương nanh múa vuốt chứ tuyệt không phát ra được âm thanh nào.

“Cô nương... Bớt giận... Có chuyện từ từ nói... từ từ nói.” Lão già mặt càng đỏ hơn, hình như sợ người khác nghe thấy được.

#%@... u> ¥ #@#@%¥ (Ngươi làm ta không nói được, còn từ từ nói cái gì nữa) Ta ngó ngó chỉ vào lão già.

“Nhị Nữ... Có chuyện gì, xem ngươi rất khẩn trương-” Đột nhiên, sau lưng ta truyền đến một giọng nói yêu nghiệt quen thuộc. Đứng... Đại Biến Thái!

“Lão già này trước kia ăn cướp của ta!” ta cũng không để ý ta lại đột nhiên có thể nói ra được tiếng.

“Nhị Nữ, ngươi không nhớ lắm chứ. Đường đường là quốc sư, sao gặp được ... tiểu nha đầu như ngươi!” Đại Biến Thái cố ý làm bộ kinh ngạc nói, lúc nói hai chữ quốc sư còn cố ý bỏ thêm trọng âm!

Cái... Cái gì... □□||, lão già này... Khi không lại là... Quốc sư? !

“Đây... chỉ là hiểu lầm, phải... là lão hủ không đúng!” Lão già quốc sư mặt càng ngày càng hồng, rồi tỉnh rồi mù, mắt tự nhiên, càng không biết làm sao!

“Nói như vậy, quốc sư ngài thật đã từng cướp của Nhị Nữ? !” Đại Biến Thái còn nói thêm

“Không...Không phải...Đó..đó là...” lão già quốc sư xèo xèo ngô ngô không biết phải trả lời sao với Đại Biền Thái. “Ha ha, nếu quốc sư nói chỉ là hiểu lầm, Nhị Nữ ta xem nên coi như xong đi. Quốc sư sao lại đi cướp bóc một tiểu nha đầu đây!” Đại Biền Thái cố ý nói câu cuối thật vang dội, có vài quan viên bị hấp dẫn đi đến. Cuối cùng cả Yến Vương cũng xuất hiện.

“Đây là có chuyện gì?” Yến Vương cau mày hỏi.

Lão già quốc sư càng không biết phải làm sao.

Đại Biền Thái lại nói: “Tuy nói chỉ là hiểu lầm, quốc sư cũng không nên khi dễ người ta chỉ là tiểu cô nương a.”

Quốc sư nghe Đại Biền Thái nói xong do dự một hồi mới mở miệng nói: “Như vậy đi, ta phá lệ cho phép vị cô nương này có thể vào Linh Sơn bái tạ làm sư.”

Quốc sư một câu nói ra, mọi người phía sau đều đồng loạt tỏa ra lãnh khí. Đại Biền Thái cùng Yến Vương đều ngây ra một lúc.

Ta không hiểu, được cho phép đi Linh Sơn bái tạ tại sao mọi người lại kinh ngạc như vậy. Ta chỉ muốn đến đó bởi vì như vậy là ta có thể rời khỏi Đại Biền Thái *o*. Không biết Đại Biền Thái cho chịu thả người không a T_T...

“Nhị Nữ, đây là cơ hội hiếm có mức nào a, còn không mau cảm ơn quốc sư.” Đại Biền Thái hướng ta dạy bảo.

Ái? !”Sao, sao, đa tạ quốc sư đại nhân!” Như vậy là có thể thoát khỏi Đại Biền Thái sao? ! Ta quả thực có điểm không thể tin được! !

“Cũng tốt, ngày mai ngươi theo ta cùng lên đường.” lão già quốc sư thờ dài, nói với ta.

Ta sợ Đại Biền Thái đổi ý liền gật đầu lia lịa muốn rút gân cổ.

“Ha ha, Thần Vũ tiểu thư thật là có phúc khí! Không bằng hôm nay ngủ lại Yến Vương phủ, ngày mai cùng quốc sư xuất phát, có được không?” Yến Vương lên tiếng.

“Không cần, Nhị Nữ phải cùng ta hồi phủ thu dọn đồ dùng, sáng ngày mai ta sẽ đích thân hộ tống Nhị Nữ lên đường, không cần làm phiền Yến Vương. “Đại Biền Thái thay ta trả lời.

Mà ta, vẫn còn ảo mộng... giống như lọt vào sương mù, cứ nghĩ ngày mai có thể rời khỏi Đại Biền Thái quả thực như nằm mơ vậy, cảnh trong mơ, ta bị một đám người chúc mừng, sau đó thiếu niên lang còn kích động lời lời kéo kéo ta nói liên thanh một hồi chẳng biết nội dung là gì... Mơ mơ mộng mộng mãi cho đến khi trở về lúc nào ta cũng không biết...

Không ngờ Đại Biền Thái lại khinh địch như vậy thả người, ta vui vẻ ở trong phòng thu dọn hành lý, kim lòng không đậu cứ tùm tùm cười một mình. Ngay cả bản mặt bọn nha hoàn cũng đột nhiên trở nên đặc biệt hòa ái thân thiện.

“Nhị Nữ cao hứng như thế a?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Ta thuận miệng trả lời ☺_☺ giọng nói này là...Ta vừa quay đầu lại đã thấy Đại Biền Thái ngồi ở trong phòng nhìn ta như cười như không.

Ta bị Đại Biền Thái nhìn đến sồn gai ốc, hấn, hấn...hấn vào từ lúc nào? !

“Ta còn tưởng rằng Nhị Nữ sẽ không nở xa ta. Chẳng lẽ ta đối với Nhị Nữ không tốt sao?” Đại Biền Thái bắt đầu bịu môi làm một bộ dạng ủy khuất tên lại gần ta.

“Không, không có...Thờ...Thờ tướng đại nhân đối với Nhị Nữ rất tốt, Nhị Nữ...Đương nhiên không nở...” mới là lạ đó! Ta cả đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Ha ha, Nhị Nữ thật ngoan.” Đại Biền Thái đưa tay sờ soạng trên mặt ta cái. Sau đó...đột nhiên sờ cằm ta, ném vào miệng ta một viên thuốc tròn tròn đen đen! ! ! ! !

Ta vội vã muốn phun viên thuốc ra. Không ngờ nó vừa chui vào cửa miệng lập tức biến hóa, như vật còn sống mà trực tiếp chui vào yết hầu của ta. Ta ngay cả thời gian phun ra cũng không có!

“Ngươi cho ta ăn cái gì? !” T_T ta cũng biết, Đại Biền Thái không thể nào dễ dàng buông tha ta như vậy...

“Được phẩm làm đẹp --!” Đại Biền Thái mắt hờn nói với ta.

...Có quỷ mới tin người!

Trên đường vào kinh thành, có một đoạn hành trình dài đi xuyên qua một mảnh đất hoang Sơn Khâu rộng lớn, ước chừng lộ trình phải đi mất năm sáu ngày, dọc đường lại không có khách sạn hay bóng người nào-. Cho nên khi tiến vào mảnh đất hoang đến ngày thứ ba, đám người Đại Biển Thái cùng Yến Vương tất cả cũng chỉ còn lương khô cùng một ít quả vô cứng và ít nước. Ta mặc dù được thiếu niên lang đề cao, đãi ngộ rất tốt nhưng cuối cùng cũng không hơn gì Đại Biển Thái bọn họ -. cho nên ba ngày nay đều ăn bánh mì trắng loại lớn đến nhai cả miếng.

Bắt lực nhìn khoanh bánh mì trắng loại lớn trong tay một chút, cùng nước trắng. Ta bắt lực nhìn trời, vô cùng thèm khát vị thịt, thức vị, (° o °) A! Nhìn xem, Trên trời vừa mới bay qua một bầy chim khảo tiểu...Nước miếng...

Đúng vậy, ta muốn ăn thịt! Ta muốn ăn thịt! Ta rất muốn ăn thịt! ! ! !

Có lẽ Trời cao nghe được lời kêu gọi thống thiết của ta

Bởi vì ta nhìn thấy Thanh Y mang theo hai con tiểu bạch thỏ vui vẻ xuất hiện, *o*

Ta tham lam nhìn hai con tiểu bạch thỏ bóng mượt như tuyết trắng, tưởng tượng đang ôm trọn đĩa thịt thỏ đã cạo lông vô cùng tươi ngon. Đáng tiếc, ta u sầu nghĩ, nhất định quá ít, chỉ có hai con mà lại có nhiều người như vậy, làm sao chia đây.

Sau đó ta liền thấy thiếu niên lang chạy tới.

Sau đó...thiếu niên lang...mang hai con thỏ thả ra...Σ(° Δ °|||)

Lại sau đó, thiếu niên lang xoay người nói với ta: “Thần Vũ, nhìn ngươi thương tiếc con thỏ con như vậy, nhất định là không đành lòng ăn chúng nó. Ngươi chờ chút, ta đi hái cho ngươi mấy quả đại.”

Ta nước mắt đầm đìa...Đại huynh đệ, ngài hiểu làm ánh mắt ta rồi, ta không phải thương tiếc ! ! ! ! Ta chỉ là lo lắng không đủ ăn a T_T...

Vì vậy, ta đành dùng tạm mấy quả đại ăn qua một ngày.

Ngày thứ hai, đang lúc Thanh Y lại lần nữa mang theo hai con thỏ và một con gà rừng trở về, chỉ thấy Đại Biển Thái, hừ — — hừ — — hừ! Ném ra ba hòn đá nhỏ, con gà rừng cùng hai con thỏ con lập tức co giật vài cái rồi bất động.

Đại Biển Thái...Hay...Làm rất tốt! Thanh Y rất hiểu ý, lập tức lột da bỏ nội tạng, đặt trên ngọn lửa bắt đầu nướng. Chỉ một thoáng, mùi thịt tràn ngập trong đoàn xe. Ta thỏa mãn hấp hấp cái mũi, chờ mong cho thịt mau mau nướng chín.

Con thỏ thứ nhất rất nhanh liền nướng xong, Đại Biển Thái rất tự nhiên cầm đi, chậm rãi ăn. Ta nuốt một ngụm nước bọt, tất nhiên là không dám đoạt thịt trong miệng Đại Biển Thái rồi. Con thỏ thứ hai bắt đầu chảy mỡ, hồ ly Yến Vương phất người đến mang đi T_T. Xem ra hy vọng cuối cùng chỉ còn đặt trên con gà đang nướng kia thôi.

Chỉ thấy Thanh Y nghiêm túc quay quay con gà nướng, cần cù xoay thanh gỗ xiên gà vòng vòng ỡ chảy ra thơm ngào ngạt. Ta nước miếng chảy ròng, Đại Biển Thái cùng hồ ly Vương gia ta đều không dám theo chân bọn họ đòi ăn-, con gà nướng cuối cùng này, hồi Thanh Y muốn chia một chút nha, dù được chia một miếng thịt nhỏ cũng tốt, hỏi đi hỏi đi...

Thấy gà nướng đã phát mềm muốn chín, ta cố lấy dũng khí, hướng Thanh Y đi tới. Trong lúc ta cách thịt gà nướng càng ngày càng gần, đột nhiên bị người kéo trở về.

“Thần Vũ, ta lại hái cho ngươi một ít quả đại tươi, ngươi đảm bảo thích.” thiếu niên lang lôi kéo ta, dúi cho ta mấy quả đại hần mới hái hôm nay.

Trong đầu ta bây giờ toàn bộ đều là gà rừng, còn nghĩ chỉ đến quả đại ! ! ! ! muốn xoay người đi lại hướng Thanh Y, ai ngờ thiếu niên lang một mực lôi kéo ta không tha, muốn ta nếm thử thành quả hôm nay của hắn. Trong lúc ta đang còn do dự, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, dường như có một luồng lạnh khí từ chỗ Đại Biển Thái kéo tới. Biển thái đại nhân...Ta ... Ta đã biết, những quả đại chín này đều cho ngài ăn T_T

Cuối cùng cũng thoát được thiếu niên lang, ta vội vàng tiếp tục chạy đến chỗ gà nướng. Chính là lúc ta vội chạy mau tới được trước mặt Thanh Y, ta...trợn tròn mắt...Trên đồng lửa đã không còn bóng dáng gà nướng nữa rồi. Thanh Y vẫn một mực trơ cái bản mặt sắt lạnh lùng ngồi ở một bên, phảng phất như ta vừa mới thấy gà nướng đều là ảo giác, nếu không phải...bên cạnh Thanh Y phát hiện được một khối khung xương gà!

Ta giụi giụi mắt, lại hết sức trừng mắt nhìn, đúng vậy...Ta không có nhìn lầm, đó là một khối khung xương gà vô cùng hoàn mỹ, đầu khớp xương cùng đầu khớp xương trong lúc đó cũng không thấy qua dấu vết bị cắt thái, xương thân cắm trên mặt đất, xương đầu vuron lên, chân cánh sắp xếp như đang bay cao, đẹp hơn tạo hình...

Thanh Y mặt sắt vẫn lơ đãng vẽ một vạch nho nhỏ — đã ăn no -, tựa hồ muốn chỉ rõ chỗ ẩn náu của thịt gà.

Ta bắt lực quỹ xuống đất...Orz! Vừa nãy mới sử dụng công phu chuyển đầu, thịt gà nướng của ta cứ như vậy bay đi...yêu quái a...Thanh Y nhất định là yêu quái...>O

Đến phủ Thừa tướng, hạ nhân canh cửa nhìn thấy ta cũng không lấy làm ngạc nhiên, còn rất tự nhiên gọi ta là Thần Vũ tiểu thư. Đại Biển Thái không giải thích cũng không tỏ thái độ gì. Vì vậy ta bị dẫn tới gian phòng của mình, nói đúng ra là gian phòng của Thần Vũ chân chính. Không biết phải trải qua cuộc sống của tiểu thư như thế nào đây? !

Chỉ là, ta bắt đầu chờ đợi Đại Biến Thái đến thăm ta, không phải ta yêu thích gì ở Đại Biến Thái mà là bởi vì...Ta sắp bị...bọn hạ nhân có cùng bản mặt sắt như Thanh Y bức điên rồi...

Ví như vào mỗi buổi sáng:

“Thần Vũ tiểu thư, mời dậy dùng bữa!” nói xong hai nha đầu mặt sắt đứng thẳng tắp ở đầu giường ta nằm, nhìn ta chăm chú, không hề nhúc nhích chờ ta rời giường. Mặc kệ ý muốn ngủ nướng, ta bị dọa đến nổi da gà, cơn buồn ngủ hoàn toàn bay mất...

Ví như mỗi lần ăn cơm:

Trong phòng chỉ có thể nghe được âm thanh ta khua động bát đũa, một loạt nha hoàn đứng phía sau, trên mặt đều đồng loạt một vẻ mặt sắt, ánh mắt hơi hơi cúi xuống, vẫn không nhúc nhích...Nhìn ta chăm chú...TOT, Ta chỉ có thể ngoan ngoãn cầm đầu ăn cho xong bữa.

Được rồi, mấy cái này... ta nhìn được, nhưng còn nữa!

Nhất nhất không thể dễ dàng tha thứ – nhất định ! ! ! ! !

Ta mỗi lần đi WC ! ! ! ! ! Cũng có một loạt nha hoàn đứng phía trước ta, vẫn là mấy bản mặt sắt đó...Sau đó...nhìn ta chăm chú T_T Muốn ta phát điên sao! Muốn ta phát điên sao!Muốn ta phát điên sao!

Hạ nhân ở đây bất luận là nha hoàn hoặc nam phó hay thị vệ, toàn bộ đều mặt sắt vô cảm giống nhau, chẳng lẽ...đều là những người sùng bái Thanh Y? Chỉ có lúc Đại Biến Thái tới, ta mới có thể thấy được vẻ mặt thứ hai ngoài mặt sắt, thời gian như vậy thật sự là...quá kinh khủng...>_

Thời gian học: mỗi ngày từ đầu giờ mùi đến hết giờ thân.

Giáo sư: Mặt sắt Ất.

Cảm tưởng của Nhị Nữ: mặc dù khóa học đàn tranh cũng rất khó nhưng đây vẫn là lúc ta có thể thả lỏng nhất trong ngày. Bởi vì chỉ có lúc ta khảy đàn, nha hoàn cùng người hầu bên cạnh kiên trì giữ khuôn mặt sắt mới có thể xuất hiện một chút vẻ mặt biến hóa vi diệu, mặc dù chỉ là ngày càng co quắp nhưng rốt cuộc có thể làm cho giác quan thần kinh ta có thể nghỉ ngơi. Giáo cảm tiên sinh có khi còn có thể khoa trương phun ra mấy ngụm máu tươi để bào chế thuốc trầm cảm. Ôi...đúng là không tệ, thật là một lão sư tốt.

Cảm tưởng của giáo sư: Giết ta đi, giết ta đi, ta không muốn dạy nàng! Ta không muốn dạy nàng!

Môn học: Vũ đạo.

Thời gian học: Giờ Tuất mỗi ngày.

Giáo sư: Mặt sắt Bình

Cảm tưởng của Nhị Nữ: Đây đại khái là thời gian khoái lạc duy nhất trong ngày của ta. Bởi vì ta kinh ngạc phát hiện, thân thể ta cứ nhiên tương đối mềm mại. Đại khái là bởi vì Thần Vũ trước kia từng tập võ hoặc cũng là từng học qua vũ đạo, một ít yêu cầu động tác cao ta dĩ nhiên bản năng thông thường là có thể múa được, tựa như thân thể bản năng có trí nhớ. Khi nghe nhạc ta cũng thường quên bản thân chỉ mới tập múa, một ngày thông khổ bị hành hạ đều trong khoảng thời gian ngắn ngủi này quên hết, Liên lão sư mặt sắt cũng không phải là kinh khủng gì...

Cảm tưởng của giáo sư: Nha đầu này tư chất không tệ nha, Tại sao Tiểu Giáp và Tiểu Ất lại làm như gặp quỷ vậy?

Bất quá cuộc sống đen tối như vậy cũng không diễn ra bao lâu, tất cả đều thay đổi bắt đầu từ cái ngày Đại Biến Thái mang ta đi dự tiệc ... Bởi vì ... Ta gặp được ... một người!

Dĩ nhiên là?!

“Dự tiệc?” Lúc Đại Biển Thái cho ta biết để chuẩn bị, ta sững sốt một hồi mới nhớ ra. Nhớ ngày trước... tên hồ ly Yến Vương kia lúc ấy từ biệt có từng đề cập đến việc này. Ra về là “Nhân tiện” cũng muốn ta đi.

Lại nghĩ thiếu niên lang có lẽ cũng sẽ đến, ta lại đau đầu. Ta thật sự là nghĩ không ra Đại Biển Thái cùng thiếu niên lang này, một người hư hư thực thực là tình nhân cũ, một người hư hư thực thực là vị hôn thê, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra! Nhưng nếu Đại Biển Thái đã phản phò ta còn có thể làm gì nữa, chỉ có đi T_T.

Đang lúc xuống xe ngựa thì một đám quan viên nhiệt tình vây quanh bắt đầu hành lễ với Đại Biển Thái, ta đứng một bên không biết làm sao, ngẩng đầu dò xét bốn phía. Ừm không tệ, xem gia học chữ- đại giới đầu khổ cũng đáng giá-. Lúc này ta xem đã hiểu trên tấm biển viết ba chữ to “Yến Vương phủ”...Đang vui mừng khôn xiết liền cảm giác có người vỗ nhẹ ta, liền thấy một tiểu nha hoàn thân thiết mỉm cười với ta: “Nữ quyền mời. .cùng ta đến nội đường nghỉ ngơi.”

Thấy nụ cười thân thiết, ta cảm động quá thiếu chút nữa thì rơi lệ. Không phải mặt sắt a, không phải mặt sắt a, cuối cùng không phải mặt sắt a ‘___’...

Đang cùng tiểu nha hoàn đi vào trong Yến Vương phủ, chợt có người gọi to: “Thần Vũ...! Thần Vũ...!”

Cái.. cái giọng này...T_T thiếu niên lang!

Ta vừa mới quay người, cũng == chỉ thấy thiếu niên lang đang nhiệt tình chạy tới, để tránh có thêm ... lãnh khí từ chỗ Đại Biển Thái truyền tới, ta rất kinh nghiệm bảo vệ thành công hai tay, không cho thiếu niên lang nắm được. thiếu niên lang trái lại không thèm để ý nói: “Ta thấy Tư Đồ thừa tướng đến, cũng biết ngươi nhất định đã đến rồi nên tìm tới ngươi...Thần Vũ, ngươi đi trước nghỉ ngơi, lát nữa ta trở lại tìm ngươi.”

Trong lòng ta lắc lĩa lắc lĩa, không cần tới tìm ta, không cần tới tìm ta, ngàn vạn lần đừng tới!

“Hôm nay Yến Vương mở tiệc chiêu đãi quốc sư, tương truyền y thuật thập phần ỉnh, một lát có cơ hội ta sẽ van cầu hần, thỉnh hần xem giúp ngươi, nói không chừng có thể làm cho ngươi khôi phục lại trí nhớ và võ công.” Thiếu niên lang tiếp tục hưng phấn nói.

Ta âm thầm có chút mừng rỡ, có cơ hội khôi phục trí nhớ cùng võ công sao? Cũng không biết quốc sư kia là người như vậy, có thể sẽ chịu giúp ta ?

Sau khi tạm biệt thiếu niên lang, ta bị đưa tới nội đường, đã có một vài nữ quyền ngồi bên trong, ở phía trước, trên bàn còn bày một ít dưa và trái cây, là nơi các nữ quyền nói chuyện phiếm giết thời gian. Chủ tọa là một nữ nhân trang phục xinh đẹp cao quý phong thái ung dung, chắc là Yến vương phi.

Theo lễ nghi, ta tiến lên thờ dài.

“Thần Vũ bái kiến Yến Vương Phi.”

“Đứng lên đi, ngươi nhất định là Thần Vũ? Ta đã nghe Yến Vương nhắc tới ngươi, cũng là nữ nhân được Tiểu tướng quân coi trọng, ngày thường cũng đã rất xinh đẹp.” Yến Vương phi vừa cho ta bình thân vừa gật đầu nói.

Hành xong lễ, ta tìm một vị trí tương đối khuất mà ngồi, lại nghe có giọng nhỏ nhỏ bàn tán. “Sao lại là nữ nhân của Tiểu tướng quân? Chẳng phải ta vừa thấy nàng ta đi cùng Tư Đồ thừa tướng đến đây sao?” các nữ quyền khác cũng bắt đầu chỉ trỏ.

T_T...Ta còn muốn biết vì sao hơn các ngươi nữa...

Lập tức trở thành tiêu điểm nghị luận, Yến Vương phi cũng không ngăn cản những ...ý tứ muốn cắn lưỡi này của các nữ quyền. Ta thật sự không được tự nhiên, tùy tiện tìm có đi ngoài rồi chạy ra khỏi nội đường. Không muốn đi tìm Đại Biển Thái, cũng không muốn gặp lại thiếu niên lang, ta chỉ là đi dạo

xung quanh Yến Vương phủ. Bắt đầu suy nghĩ, không biết có thể...hay không gặp được quốc sư, nhân tiện hỏi thăm chuyện hắc giúp ta khôi phục trí nhớ...p>

Đang nghĩ ngợi lung tung thì trước mặt xuất hiện...một người...chính là tên đầu sỏ đẩy ta vào cuộc sống nước sôi lửa bỏng này!!!

Không sai! Nhất định là hắc, cái tên lão công ăn cướp của ta!!!!!!Mặc dù hắc thay đổi y phục hoa hoa lệ lệ, nhưng ta chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra hắc. nghĩ đến ban đầu nếu không phải hắc cướp ngân lượng của ta, ta sao phải đến nhà Lưu tri phủ làm nha hoàn chứ? Ta sao có thể gặp Đại Biền Thái a!!!!!!!!!!!!

Không cần suy nghĩ liền xông lên phía trước.

“Uy!Lão già đáng chết nhà ngươi, đứng lại cho ta!”

“Ngươi là ai?! Sao lại to gan như thế!” lão già kinh ngạc.

“Ta là ai? Ngươi nhìn cho rõ, Không ngờ ngươi chỉ là lão già vô lại, cướp tiền người ta rồi lại ở chỗ này tiêu dao tự tại, đem chuyện cướp giật quên hết trơn!” Ta càng phẫn nộ. Ta chịu đủ hành hạ còn hắc ở chỗ này ăn sung mặc sướng, còn hỏi ta là ai?!

“Ngươi là? ! Sao! Là vị cô nương lúc đó a!” Lão già dùng con mắt như khe hẹp cố gắng nhìn ta đánh giá một hồi rồi cuộc đường như cũng nhớ ra ta là ai.

“Cô nương thay đổi quá, thứ lỗi lão hủ nhất thời không nhận ra được. Cô nương sao ở chỗ này, sau khi đến kinh thành ta có phái đồ nhi đi tìm ngươi...”

“Tìm cái rắm! ! !” Thật sự phẫn hận, ta không đợi lão già kia nói hết đã giận dữ hét. “Ngươi...cái đồ cường đạo!Ngươi có biết chỗ bạc ngươi cướp đi là toàn bộ tài sản của ta a! ! !Ngươi có biết đều là vì ngươi! Ta mới phải rơi vào một thế giới biến thái! ! ! Ta tốt bụng cứu ngươi, ngươi lại hại ta thế thảm! ! ! Ngươi có biết hay không! ! ! !”

“Ta...Ta lúc ấy thật sự có việc gấp, cô nương, ta không phải cô ý, ta...Ta trả lại tiền gấp đôi cho ngươi.” Lão già mặt nghẹn đỏ bừng.

“Đưa tiền cho ta có ích lợi gì, đừng nói là gấp đôi, cho dù gấp mười, gấp trăm cũng không dùng! ! ! ! Ngươi còn— đền cho ta cuộc sống ban đầu sao?! Ngươi là lão già khốn khiếp, tên ăn cướp khốn khiếp...Ngô#@#@¥ “

Ta còn muốn tiếp tục rống lại bị lão già điểm một cái, cũng chỉ có thể làm động tác giương nanh múa vuốt chứ tuyệt không phát ra được âm thanh nào.

“Cô nương...Bớt giận...Có chuyện từ từ nói...từ từ nói.” Lão già mặt càng đỏ hơn, hình như sợ người khác nghe thấy được.

#%#@... ¥#@#@%¥ (Ngươi làm ta không nói được, còn từ từ nói cái gì nữa) Ta ngô ngô ngô chỉ vào lão già.

“Nhị Nữ... Có chuyện gì, xem ngươi rất khẩn trương-” Đột nhiên, sau lưng ta truyền đến một giọng nói yêu nghiệt quen thuộc. Đúng... Đại Biện Thái!

“Lão già này trước kia ăn cướp của ta!” ta cũng không để ý ta lại đột nhiên có thể nói ra được tiếng.

“Nhị Nữ, ngươi không nhớ lắm chứ. Đường đường là quốc sư, sao gặp được ... tiểu nha đầu như ngươi!” Đại Biện Thái cố ý làm bộ kinh ngạc nói, lúc nói hai chữ quốc sư còn cố ý bỏ thêm trọng âm!

Cái... Cái gì... □□||, lão già này... Khi không lại là... Quốc sư? !

“Đây... chỉ là hiểu lầm, phải... là lão hủ không đúng!” Lão già quốc sư mặt càng ngày càng hồng, rồi tỉnh rồi mù, mắt tự nhiên, càng không biết làm sao!

“Nói như vậy, quốc sư ngài thật đã từng cướp của Nhị Nữ? !” Đại Biện Thái còn nói thêm

“Không... Không phải... Đó... đó là...” lão già quốc sư xèo xèo ngô ngô không biết phải trả lời sao với Đại Biện Thái.

“Ha ha, nếu quốc sư nói chỉ là hiểu lầm, Nhị Nữ ta xem nên coi như xong đi. Quốc sư sao lại đi cướp bóc một tiểu nha đầu đây!” Đại Biện Thái cố ý nói câu cuối thật vang dội, có vài quan viên bị hấp dẫn đi đến. Cuối cùng cả Yến Vương cũng xuất hiện. “Đây là có chuyện gì?” Yến Vương cau mày hỏi.

Lão già quốc sư càng không biết phải làm sao.

Đại Biện Thái lại nói: “Tuy nói chỉ là hiểu lầm, quốc sư cũng không nên khi dễ người ta chỉ là tiểu cô nương a.”

Quốc sư nghe Đại Biện Thái nói xong do dự một hồi mới mở miệng nói: “Như vậy đi, ta phá lệ cho phép vị cô nương này có thể vào Linh Sơn bái tạ làm sư.”

Quốc sư một câu nói ra, mọi người phía sau đều đồng loạt tỏ ra lãnh khí. Đại Biện Thái cùng Yến Vương đều ngây ra một lúc.

Ta không hiểu, được cho phép đi Linh Sơn bái tạ tại sao mọi người lại kinh ngạc như vậy. Ta chỉ muốn đến đó bởi vì như vậy là ta có thể rời khỏi Đại Biện Thái *o*. Không biết Đại Biện Thái cho chịu thả người không a T_T...

“Nhị Nữ, đây là cơ hội hiếm có mức nào a, còn không mau cảm ơn quốc sư.” Đại Biện Thái hướng ta dạy bảo.

Ái? !”Sao, sao, đa tạ quốc sư đại nhân!” Như vậy là có thể thoát khỏi Đại Biện Thái sao? ! Ta quả thực có điểm không thể tin được! !

“Cũng tốt, ngày mai ngươi theo ta cùng lên đường.” lão già quốc sư thở dài, nói với ta.

Ta sợ Đại Biện Thái đổi ý liền gật đầu lia lia muốn rút gân cổ.

“Ha ha, Thần Vũ tiểu thư thật là có phúc khí! Không bằng hôm nay ngủ lại Yến Vương phủ, ngày mai cùng quốc sư xuất phát, có được không?” Yến Vương lên tiếng.

“Không cần, Nhị Nữ phải cùng ta hồi phủ thu dọn đồ dùng, sáng ngày mai ta sẽ đích thân hộ tống Nhị Nữ lên đường, không cần làm phiền Yến Vương. “Đại Biện Thái thay ta trả lời.

Mà ta, vẫn còn ảo mộng... giống như lọt vào sương mù, cứ nghĩ ngày mai có thể rời khỏi Đại Biện Thái quả thực như nằm mơ vậy, cảnh trong mơ, ta bị một đám người chúc mừng, sau đó thiếu niên lang còn kích động lời lời kéo kéo ta nói liên thanh một hồi chẳng biết nội dung là gì... Mơ mơ mộng mộng mãi cho đến khi trở về lúc nào ta cũng không biết...

Không ngờ Đại Biện Thái lại khinh địch như vậy thả người, ta vui vẻ ở trong phòng thu dọn hành lý, kìm lòng không đậu cứ tìm tìm cười một mình. Ngay cả bản mặt bọn nha hoàn cũng đột nhiên trở nên đặc biệt hòa ái thân thiện.

“Nhị Nữ cao hứng như thế a?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Ta thuận miệng trả lời ◯_◯ giọng nói này là... Ta vừa quay đầu lại đã thấy Đại Biện Thái ngồi ở trong phòng nhìn ta như cười như không.

Ta bị Đại Biện Thái nhìn đến sồn gai ốc, hấn, hấn... hấn vào từ lúc nào? !p>

“Ta còn tưởng rằng Nhị Nữ sẽ không rời xa ta. Chẳng lẽ ta đối với Nhị Nữ không tốt sao?” Đại Biện Thái bắt đầu bủi môi làm một bộ dạng ủy khuất tén lại gần ta.

“Không, không có... Thưa... Thưa tướng đại nhân đối với Nhị Nữ rất tốt, Nhị Nữ... Đương nhiên không rời...” mới là lạ đó! Ta cả đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Ha ha, Nhị Nữ thật ngoan.” Đại Biến Thái đưa tay sờ soạng trên mặt ta cái. Sau đó...đột nhiên sờ cằm ta, ném vào miệng ta một viên thuốc tròn tròn đen đen! ! ! ! !

Ta vội vã muốn phun viên thuốc ra. Không ngờ nó vừa chui vào cửa miệng lập tức biến hóa, như vật còn sống mà trực tiếp chui vào yết hầu của ta. Ta ngay cả thời gian phun ra cũng không có!

“Ngươi cho ta ăn cái gì? !” T_T ta cũng biết, Đại Biến Thái không thể nào dễ dàng buông tha ta như vậy...

“Được phẩm làm đẹp – -!” Đại Biến Thái mắt hờn nói với ta.

...Có quý mới tin ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hành trình báỉ sư (1)

Chương 13: Hành trình báỉ sư (1)

Linh Sơn là nơi thần bí nhất cũng là nơi... thần thánh nhất nước. Trên đường ta theo quốc sư lên Linh Sơn, ta cuối cùng cũng từ mấy người tùy tùng khác thu được ít tin tức về Linh Sơn.

Nghe nói, Linh Sơn cùng với đương kim hoàng thất có quan hệ dây mơ rễ má, vị trí quốc sư trong triều bao lâu nay đều do tôn giả núi Linh Sơn đảm nhiệm. Nghe nói, vào ba trăm năm trước Linh Sơn do một thần nữ hạ phàm một tay khởi tạo-, thần nữ trợ giúp quốc quân đời đầu tiên của triều đại này thành lập vương triều xong liền bật vô âm tín. Vì vậy theo truyền thuyết trong Linh Sơn có tiên được trường sinh bất lão, còn có linh thú người phàm khó gặp. Nghe nói, hàng năm người lên Linh Sơn hoặc báỉ sư hoặc nghe ngóng nhiều vô số kể, nhưng hầu hết mọi người chỉ có thể đảo quanh chân núi. Chỉ có một số người rất ít có thể thành công lên được Linh Sơn, có được tư cách báỉ sư, nhưng lại phải thông qua một cuộc thi tuyển do các Đại trưởng lão Linh Sơn đích thân lựa chọn đồ đệ, nhưng người có thể vượt qua cuộc thi càng là ít ỏi không có mấy, cho nên có thể thành công báỉ sư, đó là vinh quang lớn lao.

Nghe nói, cuộc thi Linh Sơn còn có một vòng kiểm tra bí mật, chỉ có người có thể vượt qua vòng kiểm tra bí mật này mới có thể báỉ được tôn giả Linh Sơn, cũng là quốc sư đương triều làm vì sư. Nhưng ba trăm năm qua, chỉ có một người thông qua được vòng kiểm tra bí mật này.

Ta đột nhiên ngộ đạo! Lão già chết toi kia chỉ là hứa hẹn cho phép ta lên núi báỉ sư, có thể...thông qua cuộc thi hay không còn chưa biết a ! ! ! ! Cái...lão già gian trá này! Không trách lại đáp ứng thoải mái như vậy! Không được, ta nhất định phải nghĩ cách lưu lại, muốn khôi phục trí nhớ, cần phải dựa vào lão già này!

Tới chân núi Linh Sơn, mấy người tùy tùng khác liền rời đi, lão già quốc sư cho ta một viên thuốc nhỏ bảo ta ăn vào.

“Đây là thuốc có thể hóa giải chứng khí chung quanh Linh Sơn, ngươi tạm thời ăn vào, lát nữa lúc tiến vào Linh Sơn ngươi phải theo sát ta. Nơi này ta đã bày kết giới, nếu ngươi đi lạc có thể cả đời cũng không thoát ra được.”

Mạng nhỏ quan trọng hơn, ta vội vàng gật đầu vẫy đuôi, hận không thể trực tiếp túm lấy y phục của hắn. Trước mắt hiện ra một tòa thẳng hướng đại núi Vân Tiêu, hợp với rừng đại thụ thành một vùng mênh mênh mang mang, cảm giác ít nhất phải đi hơn ba, bốn ngày mới có thể vào núi, nhưng không biết lão già đi thế nào mà chỉ một lát đã đến một cái như cửa vào sơn cốc.

Lão già quốc sư dừng nơi cửa, đột nhiên kéo ta nói: “ lát nữa ngươi len lén lần vào, đi về bên phải sẽ gặp người tiếp đãi ngươi tham gia cuộc thi báỉ sư, người hãy nói với bọn họ là tự ngươi xông tới, ngàn vạn lần không được nói là ta mang ngươi vào bất luận là với kẻ nào!” Sau đó hừ — — , đã không thấy tăm hơi ==

Gi? ! ! ! Ta há hốc mồm. Len lén- lần vào? Nghĩ hồi lâu, đây là cái mà ngươi gọi là “Cho phép” đó hả? !Đây là muốn gì? ! Quy tắc gì đây? ? ? ?

Ta bất đắc dĩ cũng đành chiều theo lời lão nói mà làm, sau đó có người hỏi ta làm sao mà vào được rồi an bài ta vào một căn phòng. “Thời gian cách cuộc thi năm nay còn những nửa tháng, mời ngài trước tiên ở tạm nơi này đã, đến lúc đó sẽ có trưởng lão đến báo cho ngài cùng những người có tư cách tham gia cuộc thi những việc cần làm. Trong lúc này, có gì muốn biết hay có nhu cầu gì có thể nói với ta. Ngài có thể đến.. chỗ lúc này gặp ta để tìm ta.” Người nọ giải thích.

Ta gật đầu, người nọ liền rời đi. Ta nhìn căn phòng xem ra cũng thoải mái, trong lòng nửa mừng nửa lo, lúc đầu còn tưởng có thể dựa vào quốc sư chiếm vài điểm quan hệ, bây giờ mới biết là không được, ta...có thể thông qua cuộc thi sao...

Ở trong này ... nửa tháng, ta ngoại trừ gặp ..cái người... tiếp đãi ta kia cũng không gặp được ai khác...Vốn đang muốn tìm cái lão già chết bầm kia dò

thăm tình hình, hỏi thăm một chút nội dung thi, ai ngờ lúc ta đang đi theo người tiếp đãi kia có nhắc tới quốc sư đại nhân, hần liền nhìn ta đề phòng, thiếu chút nữa đã đuổi ta xuống núi T_T. Khiếp – ta không bao giờ...ngồi lê đôi mách bất cứ chuyện gì với bên ngoài nữa, thời gian nửa tháng thoáng cái đã trôi qua rất nhanh.

Một ngày kia...Người tiếp đãi đưa ta đến một đại đường, ta rốt cuộc cũng thấy được mặt mũi của các thí sinh khác. Trầm Dược, một nam tử diện mạo hiên ngang đi vào ngay sau ta trên mặt, ánh mắt đều lộ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ...hắn biết ta-? Không, phải là biết Thần Vũ chứ?

Dương Thiên Phách, tên cũng giống như người...Ừm...Có khí phách! Khoanh tay, hai mắt luôn chếch bốn mươi lăm độ hướng về phía trước, thỉnh thoảng còn lắc lắc đầu, ách...lão trư người lợi hại như thế còn tham gia cuộc thi làm gì a...

Phù Dung, không biết tại sao khi nghe tên, khoe miệng ta mất tự nhiên giật giật mấy cái, trừ ta ra, đây là nữ thí sinh duy nhất, trái lại người cũng không tệ lắm, có lẽ bởi ta lâu ngày ngâm cứu diện mạo yêu nghiệt của Đại Biện Thái nên cứ thấy nàng ta diện mạo cũng bình thường.

Chu Tinh Phát, lúc nghe được tên, khoe miệng ta còn giật mạnh hơn...Vì sao ta cứ thấy cái tên này rất quen thuộc, rất quen thuộc. Nhưng nhìn đến người kia vóc dáng mập mạp, mặt mày dữ tợn, một thân đầu hổ mặt hổ, trên dưới một điểm ta cũng không có ấn tượng, hơn nữa hắn cũng không có vẻ gì là biết mặt ta...

Tham gia cuộc thi lần này tính cả ta tổng cộng có năm người. Chỉ lát sau, có một lão đầu mặc bạch y trường bào kỳ quái tiến vào, chắc là trưởng lão nơi này.

“Bây giờ tuyên bố nội dung thi, phân ra làm hai hạng mục chính, đấu võ và thi văn. Đấu võ chọn dùng xa luân chiến pháp, các người mỗi người đều có cơ hội cùng đấu với đối phương, thắng một trận được một điểm, ngày mai bắt đầu. Thi văn là thi bút pháp, nhạc khí, vũ đạo cùng mị thuật. Mỗi người có thể chọn ba loại để biểu diễn, sẽ do trưởng lão Linh Sơn làm giám khảo, mỗi môn đứng nhất được hai điểm, xếp cuối không điểm. Đấu võ cùng thi văn xong cộng điểm lại được bảy điểm thi đậu, sẽ được nhập môn Linh Sơn báii ta làm sư. Ta biết, mọi người còn nghe nói Linh Sơn có bài kiểm tra thần bí, chỉ cần thông qua có thể trực tiếp báii Linh Sơn tôn giả làm vi sư, tại đây ta cũng có trách nhiệm thông báo cho các người biết, bài kiểm tra này...là tồn tại! Nhưng là, ta cũng khuyên các người không cần hy vọng hảo huyền, ta cũng không biết nội dung thi cái gì, nhưng ba trăm năm qua cũng chỉ có một người thông qua, nếu đã từng hy vọng vào chuyện này thì cũng nên thôi đi. Còn có gì muốn hỏi không?”

Mọi người lặng ngắt như tờ...Vì sao...Còn có mị thuật...?

“Nếu không có hỏi gì thêm, mời mọi người bắt đầu rút thăm. Ở đây có năm con số đại biểu cho trình tự ngày mai thi đấu võ, số 1 sẽ thi đầu tiên, theo thứ tự khiêu chiến số 2 đến số 5, sau đó số 2 theo thứ tự khiêu chiến số 3 đến số 5, cứ như vậy đến hết. Trong khi rút thăm, mời mọi người xác định ba môn sở trường thi văn.” Trưởng lão nói tiếp.

Vì vậy...

Số 1 Trầm Dược. Môn thi văn: Bút pháp, nhạc khí, vũ đạo.

Số 2 Phù Dung. Môn thi văn: Bút pháp, vũ đạo, mị thuật.

Số 3 Dương Thiên Phách. Môn thi văn: nhạc khí, vũ đạo, mị thuật.

□□||, huynh đệ, ta thật sự bội phục dũng khí của người...

Số 4 Chu Tinh Phát. Môn thi văn: Bút pháp, nhạc khí, vũ đạo...

Được rồi huynh đệ, ta hiểu, vũ đạo cùng mị thuật đối với người mà nói đều tàn nhẫn giống nhau, đối với giám khảo, cũng là tàn nhẫn...

Số 5 Nhị Nữ. Môn thi văn: nhạc khí, vũ đạo, mị thuật T_T...Không có biện pháp a, ai bảo ta thất học...>_

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hành trình báii Sư (2)

Chương 14: Hành trình báii Sư (2)

Trầm Dược nhận thua, phi thân xuống lôi đài.

Ta bên ngoài bình tĩnh từ từ đi xuống lôi đài, kỳ thật tận sâu nội tâm đều kích động, không biết làm sao, oanh tạc oanh tạc tạc tạc tạc...cứ như vậy được một điểm! Kỳ tích a!!!! Người đó...quá hút hồn...quá kích thích. Lay động chim muông -- !

Vì vậy... Trận đấu kế tiếp ta quyết định tiếp tục bình tĩnh...mắt nhìn xa xăm...

Phù Dung tỷ tỷ sau khi trải qua một hồi đấu cùng nam rút gân (Dương Thiên Phách) và Chu Tinh Phát, thành công thu được hai điểm, rốt cuộc cùng ta thí võ. Tất nhiên cũng rất sung sướng – ôm quyền nhận thua -!

Lòng ta len lén sung sướng, kỳ tích a – -! Nhào vô, mạnh chút, nhanh chút, tốt nhất có thể khiến ta hưởng trọn bốn điểm a, rống rống rống rống...

Nhưng mà, sự thật chứng minh, làm người không nên quá tham lam...

Rút gân nam sau khi bại dưới tay Chu Tinh Phát, bởi vì đã ba trận đại bại, cho nên con mắt đỏ lừ phát điên phát cuồng, mặc kệ ta ung dung bình tĩnh thế nào, khăn trương rống rống rồi nhắm hướng ta vọt lại.

“Khoan! Chờ một chút!” Ta thấy quy trình không đúng, vội vàng la lên.

“Ta nhận thua!”

Lần này, đều khiến những người khác tròn tròn mắt...

Ngoại trừ... Lục mỹ nam, trên mặt nhếch lên một tia quý dị – mỉm cười...

Vì bị Rút gân nam phá hoại! Một điểm của Chu Tinh Phát đương nhiên ta cũng không lấy được. Trầm Dục cùng Phù Dung tỷ tỷ rất có phong độ, vẫn duy trì mỉm cười, nhưng đoán chừng là đang tiếc đứt ruột...

Cả ngày xa luân chiến rốt cuộc cũng kết thúc. Thành tích cuối cùng là:

Trầm Dục ba điểm

Phù dung tỷ tỷ hai điểm Chu tinh phát hai điểm

Nhị nữ hai điểm

Rút gân nam một điểm

Cầm trong tay hai điểm từ trên trời rơi xuống, ta có chút lảng lảng, nghĩ đến ngày mai thi viết chữ ta không cần tham gia, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cuộc thi đầu tiên kết thúc, trưởng lão an bài cho năm người thí sinh chúng ta đồng loạt tập trung trong sân. Lúc ta cùng những người khác cùng nhau quay về, thoáng nhìn thấy một tiểu cô nương toàn thân đỏ như lửa từ cửa đại viện hùu – bay qua! Đúng là bay qua nha! ! ! !

Ta chỉ cảm giác được toàn thân bỗng lạnh ngắt, không khỏi lui về sau một bước, chỉ vào cửa đại môn hét to “Vừa...vừa rồi có phải mới có cái gì bay qua không? !”

Những người khác nhìn ta khó hiểu, đều lắc đầu.

“Hình như là một tiểu cô nương mặc hồng y? Các người...các người.. có thấy hay không! !” Ta hét to hơn.

Rút gân nam cùng Chu Tinh Phát khó hiểu nhìn ta. Trầm Dục rất có phong độ, nói lại một lần không có. Phù Dung tỷ tỷ còn tốt bụng kéo tay ta nói: “Người chắc là quá khăn trương, nhìn lầm rồi.”

Ta lại trừng mắt nhìn, xác định cửa đại môn không có gì dị thường, đành nén lòng xuống. Có lẽ...thật sự là ta nhìn nhầm rồi...

Bị một phen kinh hãi như vậy, niềm vui sướng lúc đầu tan đi không ít, ám ức tiêu sái về phòng, vừa đẩy cửa phòng ra lại càng kinh hãi hơn nữa!

Lục mỹ nam, cứ như vậy giống trống khua chiêng ngồi trong phòng ta! ! ! !p>

Ta bình tĩnh lui lại, một lần nữa đóng cửa phòng, xoay người bỏ chạy!

Tôi giết ta a-! Đây là phản ứng đầu tiên của ta! Sau khi chạy được vài bước, ta lại uể oải đi trở về, bởi vì ta dù thế nào...ôi...cũng không chạy thoát được...

Bất đắc dĩ một lần nữa đẩy cửa phòng, Lục mỹ nam cười khanh khách nhìn ta.

“Ta không phải Thần Vũ T_T, không nên!”

“Ta biết, ta chỉ đến thăm Nhị Nữ. Đã lâu không gặp.”

...Có thể sử dụng phương thức bình thường một chút đến thăm được không.

“Lục...Lục đại hiệp, (gọi như vậy không sai đâu ha?) ngài có chuyện gì không?” Ta nom nớp lo sợ hỏi.

“Không có gì, chỉ là Nhị Nữ thi rất tốt, khiến ta hài lòng lắm, nghĩ dù sao cũng xem như cùng Nhị Nữ là bằng hữu, đặc biệt vội tới đây cùng người ăn mừng một chút.” Lục mỹ nam chỉ vào trên bàn, ta mới phát hiện hẳn đã sớm chuẩn bị một bàn tiệc rượu ngon.

Ăn, hay không ăn?

...Đâu do ta quyết T_T

Thấy ta ngồi xuống, Lục mỹ nam đầu tiên là đưa cho ta một chén rượu đầy. “Nào...trước ăn mừng chúng ta lại gặp mặt.”

Ta nhận chén rượu, uống xong trái lại không lạt, có vị ngọt rất dễ uống. Thấy ta uống xong, Lục mỹ nam lại tiếp cho ta một chén đầy. “Một chén này, là chúc mừng Nhị Nữ thành công lên Linh Sơn tham gia cuộc thi, đặc biệt hôm nay còn đạt được hai điểm” Nói xong, Lục mỹ nam lại nhin không được tùm tùm cười. Đại khái là uống xong một chén rượu, lá gan của ta cũng lớn hơn một chút, trừng mắt bất mãn nhìn mặt mày vui vẻ – Lục mỹ nam, đón chén thứ hai uống cạn. Lục mỹ nam vẫn không buông tha, lại chúc ta chén thứ ba: “Một chén này, là ta chúc Nhị Nữ có thể thuận lợi thông qua cuộc thi kế tiếp.” Ta...Ta còn có thể nói gì đây? Uống đi...>_

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hành trình báỉ sư (3)

Một lúc lâu sau.

Ân tình đưa tình! Ân tình đưa tình hiểu không! ! Người cười như con ngốc để làm chi! ! ! !” Không thể nhin được nữa, Phù Dung tỷ tỷ gào rít.

....><... “Làm thế nào mới là tài toán: ân tình đưa tình a, ô – –?” Ta yếu ớt hỏi Phù Dung tỷ tỷ đã bước gần đến trạng thái điên cuồng.

“Chẳng phải ta đã làm mẫu cho ngươi xem rất nhiều lần rồi sao? !Ngươi như thế nào mà học cũng không xong a?”Chính là ta cảm giác được ánh mắt ngươi tương đối giống như mắt động kinh.

“Như vậy đi, ngươi tưởng tượng ra cái ngươi yêu nhất, hẳn hiện tại đang ở trước mặt ngươi, hẳn nhìn ngươi, ngươi nhìn lại hẳn. . .Ngươi nhìn lại hẳn. . .Dùng loại cảm giác này nhìn hẳn. . .Đứng. . .Đứng cái loại. . .nê ly này. . .ánh mắt chờ mong. . .Đứng, cứ tiếp tục. . .đừng có ngừng. . .Tiếp tục, tiếp tục. . .Cố gắng lên. . .Dùng sức nghĩ. . .Không. . .Không đúng! Không đúng! ! Ngưng, ngưng! ! ! Ngươi còn làm cái gì nữa! ! ! ! !Ai dạy ngươi dùng ánh mắt đói khát như vậy ! ! ! ! ! Còn chảy nước miếng. . .! ! ! ! !” Phù Dung tỷ tỷ lại lần nữa phát điên.

“Ách. . .Chính là, ta tưởng tượng chính là thịt nướng mà. . .”Ta ủy khuất nói.

“Ta nói ngươi nghĩ nam nhân. Ngươi nghĩ thịt nướng làm chi!”

Ta vô tội nhìn Phù Dung tỷ tỷ.

“Nghĩ, nếu không coi như hết! Ta, ta trở về tự luyện.” Phù Dung tỷ tỷ thật sự là càng ngày càng đáng sợ. . .><... , đi một nước tuyệt vời.

“Không được, ta nếu đã đáp ứng ngươi sẽ không tẻ nuốt lời! Ít nhất cũng phải dạy cho ngươi biết làm sao tung mị nhân!” Không biết tại sao Phù Dung tỷ tỷ đẩy lên ý chí chiến đấu hừng hực.

“Người chờ đây! Ta đi tìm chút đồ, trở lại ngay!” Nói xong liền phóng đi, lưu lại ta ngơ ngác chờ ở trong phòng. . .

Một lát sau, còn chưa thấy Phù Dung tỷ tỷ trở về, ta chợt cảm thấy bất an.

Ta...Ta hay là len lén chuồn đi nhĩ. . .Đang muốn động thân, Phù Dung tỷ tỷ đã hấp tấp trở về, trên tay còn cầm một bầu rượu nhét vào trong tay ta.

“Mau. . .uống cái này!”

Lại. . .lại uống rượu? ! “Có thể không hay không. . .”

“Uống! Ngươi không uống ta bắt ngươi uống!” Phù Dung tỷ tỷ không đợi ta nói xong đã mắng.

Vội vì Phù Dung tỷ tỷ ra oai độc đoán, ta đành ngoan ngoãn ngửa cổ rót rượu, thật sự không giống lúc Lục mỹ nam mời ta uống rượu. Rượu này cay độc vô cùng, vừa rơi xuống yết hầu ta liền run rẩy, miễn cưỡng uống chỉ một lát đã thấy men say xong lên ột.

“Bây giờ tưởng tượng ra người quyền rũ nhất mà ngươi từng gặp, nhớ lại dáng vẻ hẳn, ánh mắt hẳn. Lúc ngươi bị ánh mắt như thế chiếu vào, có phải là có cảm giác tim đập thình thịch hay không. . .” Phù Dung tỷ tỷ thấy ta đã có hơi rượu, bèn rèn sắt khi còn đang nóng.

Trong đầu ta liền xuất hiện gương mặt vô cùng yêu nghiệt của Đại Biễn Thái, ánh mắt nheo nheo yêu mị, khoe miệng như cười như không, đặc biệt...lúc hán nhìn ta...

Tìm đập dĩ nhiên có chút nhanh hơn. Ta cố gắng nắm bắt cảm giác của Đại Biễn Thái, ánh mắt mê ly nhìn Phù Dung tỷ tỷ, sau đó...học theo động tác Đại Biễn Thái, khoe mắt hơi hơi nheo lên. “Là như vậy sao --? Phù -- Dung -- - tả -- - tả -- -?”

“...Ừm, đúng.” Phù Dung nhìn đến ngây người bất tri bất giác nuốt nước bọt. “Sau đó thì --, còn gì không --?”

“Ừm...Sau đó...Có thể còi quần áo...” Phù Dung nhìn ta chăm chú, si ngốc nói.

◉_◉, Còi... Còi quần áo? !

“A? Còn...Hay là thôi đi!”

“Đừng dong dài! Mau còi! !” Nói xong, Phù Dung tỷ tỷ thần nhiên đưa tay qua, muốn còi quần áo của ta! ! ! ! !

Này...Đây là cái gì, cái gì a? ! Không...Không cần a! Ta không luyện! Ta không luyện! !...>◁...

Đúng lúc này, trong phòng tuôn ra một tràng cười. Sau đó...Phù Dung tỷ tỷ đột nhiên té nhào ra đất.

“Ha ha... Ha ha ha... Các người đang làm cái gì, cười chết ta . Ha ha ha ha!”

Ta tìm tiếng cười nhìn lại đã thấy một tiểu cô nương mặc hồng y ngồi ở trên xà lan nhìn ta cười to.

Cái...đây là... tiểu cô nương lần trước ta thấy ở cửa! ! !

Do men rượu, ta đương nhiên vô cùng sợ hãi. “Nàng làm sao vậy?” Ta chỉ vào Phù Dung tỷ tỷ. “Người rót cuộc là người hay quý?” Ta hỏi tiểu cô nương.

“Nàng không sao, chỉ là ngủ thiếp đi, lát sau sẽ tự tỉnh lại, ta ư...” Tiểu cô nương nghiêng đầu suy nghĩ một hồi. “Không phải quý.”

Vậy là người rồi? Ta yên lòng. “Người cũng là người Linh Sơn?” ta lại hỏi.

“Ừm” tiểu cô nương nhảy xuống cửa sổ, chạy đến bên cạnh ta ngồi xuống. Nhưng vẫn cố ý cầm lấy nửa bầu rượu còn lại.

“Thật khó uống!” Tiểu cô nương uống một ngụm lại buông bầu rượu xuống.

“Con nít không được uống rượu!” ta nâng cốc mắng một chút.

“Hừ! Khó uống như vậy, là ta không thèm uống thôi. Đi, ta đưa người đi uống rượu ngon!”

Nói xong liền lôi kéo ta ra ngoài.

Ta lắc đầu. “Không được, ta hôm nay không thể uống rượu nữa, ngày mai ta còn phải thi nha!”

Tiểu cô nương mắt hững hờ. “Thôi được, vậy ngày mai người thi tốt nha. Ta đi trước, chúng ta sẽ gặp lại, đến lúc đó người chơi với ta a!”

“Ách...Sau này có mới nói...”

“Quyết định vậy đi!” Sau đó, tiểu cô nương liền hu -- mất tiêu. Cái kiểu hành động này...Sao lại giống cái lão già quốc sư kia như vậy.

Ta đưa Phù Dung tỷ tỷ nằm lên giường rồi trở về phòng mình, còn cuộc thi ngày mai...nếu không được...Ta...Ta còi vậy!

Ngày thi mị thuật.

Vì bảo vệ thí sinh, cuộc thi mị thuật áp dụng cách thi phong bế đan đối đan, nói cách khác, có thể có điểm hay không, phụ thuộc vào người đấu với cái... giám khảo kia!

Mặc dù đã lấy được bảy điểm nhưng Trầm Dược vẫn tới dự thi, mà cả người hoàn toàn không còn khả năng đậu như Rút gân nam cũng tới. Có lẽ hán còn chút hy vọng cuối cùng đặt vào cuộc thi thần bí không biết lúc nào sẽ xuất hiện. Phù Dung tỷ tỷ cũng đã tới, nhìn thấy ta, tự nhiên nét mặt lại ửng đỏ. Sau đó lại đui cho ta một bầu rượu. “Nhị Nữ, ta tin tưởng người nhất định có thể đậu-.” Nói xong liền tiêu sái..... □ ||

Người phục vụ cho bốn người dự thi chúng ta ở ngoài phòng chờ, sau đó đưa từng người đến từng phòng riêng biệt.

Trong phòng chia làm hai gian nhỏ, một gian bày một bộ bàn, xem ra là để cho giám khảo ngồi, mà gian chỗ ta bố trí tương đối ảm áp, thậm chí còn có một cái...giường...Trời ạ! ! !Cuối cùng là ai đã nghĩ ra cái cuộc thi biến thái này vậy! ! ! ! !Orz! Orz! ! ! ! Orz! ! ! ! !

Chỉ lát sau phía gian bên kia truyền đến tiếng mở cửa, giám khảo tiến vào! Mà giám khảo của ta...chính là...Lục mỹ nam...

“...”

“Bắt đầu đi” Lục mỹ nam thấy là ta cũng không tỏ ra ngạc nhiên hay kỳ lạ. Vẫn như bình thường mỉm cười nói.

Ngươi nói...Làm sao bắt đầu T_T...Ta ngu khờ đứng trước mặt Lục mỹ nam, ôm hồ rượu Phù Dung tỷ tỷ cho, hoàn toàn không biết phải làm sao.

....Trước...trước tiên là tung mị nhân! Ta cố gắng hỏi tường những điều ngày hôm qua Phù Dung tỷ tỷ dạy-. Quay qua Lục mỹ nam biểu diễn mấy lần chiêu ‘rút gân nhân’, sau đó...sau đó...sau đó là uống rượu!

Ta cầm bầu rượu, cau mày, định bắt đầu uống rượu. Vừa uống xong hai ngậm bầu rượu đã bị đoạt đi!

“Bộ đáng Nhị Nữ uống rượu ta đã biết qua.” Lục mỹ nam không biết từ lúc nào đã chạy đến trước mặt ta, trong tay cầm bầu rượu vốn dĩ phải là do ta cầm

“Không, không, không...Ta không phải muốn uống rượu, ta là...ta là muốn có thêm can đảm! Ta, ta còn có thể làm khác, xong ngay thôi, xong ngay thôi! Mời, mời ngài ngồi lại nguyên vị.”

Làm sao bây giờ! Chẳng lẽ... Thật sự phải cời T_T

Trong lúc ta do dự, Lục mỹ nam đột nhiên lên tiếng. “Ha ha, coi như ta tặng Nhị Nữ quà đi. Ta nhờ không làm thì Nhị Nữ chỉ cần một điểm nữa là đầu phải không.”

Nói vậy có phải là...Lục mỹ nam dự định đem một điểm tặng cho ta? !

Ta mừng như điên nhìn Lục mỹ nam. Lục mỹ nam cười sò sò đầu ta, gật đầu nói: “Xem ngươi ghen kia-, ... cứ ra ngoài trước. Vào đại sảnh chờ kết quả đi.”

Ta liều mạng gật đầu, sung sướng chạy ra khỏi phòng. Mới ra khỏi cửa, chỉ nghe cách vách một tiếng trống vang lên, liền có một bạch y lão đầu lao ra, lão nhân kia còn chưa đi được hai bước đã bắt đầu nôn mửa không ngừng. Ta tập trung nhìn, chính là...bạch y trưởng lão. Gian phòng kia chính là... phòng mà Rút gân nam đi vào...Trong lòng hiểu rõ.

Ta trở lại đại sảnh vẫn chưa thấy ai, đợi một hồi, Trầm Dược cùng Phù Dung tỷ tỷ cũng đi vào. Sau đó Rút gân nam quần áo xộc xệch bị bắt lôi vào, các giám khảo cũng đi vào, mỗi người cầm một tờ giấy viết kết quả chấm thi giao cho người phục vụ để công bố thành tích.

Trầm Dược hai điểm □ □ ||| người này thật sự là...thái sinh mãnh liệt ! Cuối cùng là đến mức nào-? !

Phù Dung một điểm. Phù Dung tỷ tỷ thương cảm, không đủ bảy điểm để được vào Linh Sơn, nhưng ta dĩ nhiên len lén thở phào một hơi? !

Dương Thiên Phách không điểm. Hoàn toàn trong dự liệu, chỉ thương cho bạch y trưởng lão đến bây giờ sắc mặt vẫn trắng bệch.

Nhị Nữ một điểm. Sao cơ cơ cơ cơ cơ...Mặc dù đã bết thành tích, nhưng lúc nghe được tuyên bố ta vẫn rất kích động.

.....Ta là đường phân cách – Lục Phúc hắc.....

Trước cuộc thi mị thuật.

Bạch y trưởng lão sắc mặt nghiêm trọng. “Thí sinh làm sao chia phối?”

“Ta muốn...Trầm Dược!” Ngự tả trưởng lão lên tiếng.

“Nhị Nữ.” Lục phúc hắc tôi mỉm cười tuyên bố.

“Ta chấm Phù Dung.” bạch y trưởng lão vội vàng nói.

“Không được, ta không chấm Dương Thiên Phách!” đại thúc trưởng lão nghiêm mặt sắc đen nói.

Trầm mặc...

“Vậy mọi người rút thăm quyết định.” Lục phúc hắc tôi đề nghị

Mọi người đồng ý.

“Trầm Dược!” Ngự tả trưởng lão dơ tờ thăm, hài lòng đi về phía trường thi.

“Ta là Phù Dung.” Đại thúc trưởng lão cũng nhanh chóng lui khỏi.

“...” Lục phúc hắc tôi nhìn tờ thăm không nói một lời. Sau đó bình tĩnh nhìn bạch y trưởng lão.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cuộc thi kiểm tra thần bí

Sau khi cuộc thi kết thúc, các trưởng lão tuyên bố: Thông qua kỳ thi lần này là Trầm Dược và Nhị Nữ. Ba ngày sau cử hành nghi thức bái sư. Ai không đậu phải lập tức xuống núi.

Trở lại trong viện, Phù Dung tử tử đột nhiên kéo tay ta lại.

“Nhị Nữ...” Giọng Phù Dung có chút ghen ngào.

“Ta, ta thật không nỡ xa người.”

...Ta không tiếc – người

“Đây là tín vật của ta!” Dứt lời, Phù Dung tỷ tỷ lấy ra một khối ngọc bội chạm khắc hình hoa phù dung dúi vào tay ta, “Người sau này nếu có xuống núi, có gì cần ta tương trợ, chỉ cần cầm khối ngọc bội này đến bất cứ thanh lâu nào, nói tìm Phù Dung mama sẽ gặp. Có nhớ không?”

Bất cứ...môt...Thanh lâu...Thì ra người chính là Tú bà vạn năm. Cái thế giới này...Quá khủng cuồng...

Thật vất vả mới thoát khỏi Phù Dung tử tử, thể xác và tinh thần gầy gò nhiều ngày như vậy, ta chỉ muốn trở về phòng ngủ một giấc thật ngon.

A! Cùng ơi, giường của ta, ta không thể chờ đợi được nữa, định bay tới tiếp xúc thân mật một hồi! Ta chỉ mới...nhào tới một nửa, dừng lại! Xoay người, ra khỏi phòng...

Nhìn trước nhìn sau nhìn trái nhìn phải một hồi, đây đích thật là phòng của ta mà. Ta lại một lần nữa tiêu sái đi vào gian phòng, quay qua người đang ở trên giường nói. “Trầm đại hiệp thật không có ý tứ nha. Ngài có đi nhầm phòng không? Nếu ta không lầm thì... Đây... là phòng của ta...”

Trầm Dược đang dựa nghiêng trên giường cũng không đáp, híp mắt lừ lừ nhìn ta khiến trong lòng ta sợ hãi. Trầm Dược này hôm nay làm sao vậy? Thật chẳng giống bình thường chút nào...

“Ta biết đây là phòng Nhi Nữ – !” Trầm Dược vươn tay nắm lấy cổ tay của ta, ta không kịp đề phòng bị kéo xuống ngồi bên giường.

“Thừa... Thừa tướng đại nhân! ! ! ! ! ! ! ! ! — □ — |||” Giọng nói yêu nghiệt này. Ta làm sao mà không nhận ra ! ! ! ! “Nhị Nữ cuối cùng cũng nhận ra ta, sao ta lại không thương người được —” Trầm Dược, à không, là Đại Biến Thái, tiếp tục nói.

“Thưa...Thưa tướng đại nhân không sợ bị nhân ra sao? Nơi này chính là Linh Sơn đó.”

“Sao? Nhị Nữ lo lắng cho ta? Ta còn chưa hỏi Nhị Nữ, lâu như vậy không gặp, Nhị Nữ có ...nhớ ta không a-?” Đại Biền Thái thuận thế ôm ta vào lòng, ghé tai ta hỏi. “Àch...Nhớ...Đương nhiên nhớ!” Mới là lạ! “Thưa...Thưa tướng đại nhân cứ như vậy mà đến Linh Sơn, không có chuyện gì sao?” Chuyện kinh thành ngươi cũng mắc kê a? ! ! ! ! !

“Ha ha, không ngờ Nhi Nữu của chúng ta còn có thể thay ta suy nghĩ nữa, Ta thật đúng là nhiều việc đến chết – -!”

...Vây người còn ở đây loan cái gì? Còn không mau quay về.

“Nhưng mà, ta nghe nói Nhị Nữ đã thành công thông qua cuộc thi nên đặc biệt chạy đến khánh chúc Nhị Nữ. Nhị Nữ a, người nói xem, phải như thế nào báo đáp ta đây?”

...T T lại báo đáp, còn không để yên a.

“Lại nói, lần này, cuối cùng có thể vào được Linh Sơn, cũng may mà có Nhi Nữu ha.”

“Cái này... cần phải... Cần phải...” Chính là, người có thể... thi đấu hay không liên quan gì đến ta?

“Ta trăm công nghìn việc vẫn đặc biệt bớt thời gian đến thăm Nhị Nử, Nhị Nử cảm động không a?” Đại Biễn Thái càng nói càng đẹp trai, ở bên tai ta co co rồi co co khiến ta cả người đều không được tự nhiên, một cảm giác kỳ lạ lan tỏa khắp người.

“Bớt thời gian? Ngươi không phải vẫn ở Linh Sơn sao?”

“Nhị Nữ thật khờ, ngươi không phát hiện Trầm Dược hôm nay với lúc bình thường không giống nhau a”

Phát hiện, phát hiện, ngươi vừa nói tới liền phát hiện...Van ngươi...Không cần cứ thổi gió bên tai ta có được hay không T_T...

“Được, không đùa ngươi. Cũng nói cho ngươi biết, Trầm Dược là người của ta, ngươi có việc có thể tìm hắn. Đương nhiên Nhị Nữ nếu có nhớ ta cũng có thể nhờ hắn nói cho ta biết, ta nhất định bớt thời gian đến thăm Nhị Nữ – -!”

“Ừm, ta...Ta biết rồi, Thừa tướng đại nhân”...Là ngươi gọi người tới giám thị ta mới đúng a ! ! ! !

“Nhị Nữ thật lợi hại, không ngờ lại thuận lợi tại Linh Sơn bá sư. Ngươi nói xem, ta nên thưởng cho ngươi cái gì a – -” Đại Biển Thái lại áp sát, một tay nhẹ nhàng vuốt cằm ta, mặt mỉm cười.

“Không...Không cần!” Phần thưởng gì ta cũng không muốn, van xin ngươi, đi nhanh đi...Đi nhanh đi ! ! ! ! ! Cảm giác kỳ quái trong người càng ngày càng mãnh liệt.

“Nhị Nữ ngoan như vậy a, cho ngươi phần thưởng cũng không cần, sau này Nhị Nữ cũng nên nghe lời như vậy nha, nếu không, ta cũng không dám cam đoan ta – sẽ – làm – cái – gì – a!”

“Nghe lời! Nghe lời, ta nhất định nghe lời!” Ta gật đầu như giả gạo.

Đại Biển Thái lúc này mới chịu buông tha, trở về ngồi thẳng trên giường.

“Thừa tướng đại nhân...Ngài từ từ ngồi, không dám quấy rầy ngài!” Ta thừa cơ muốn lui ra.p>

“Mệt quá, rất muốn ngủ. Nhị Nữ ngủ cùng ta!” Đại Biển Thái thân nhiên ra lệnh.

“Phải...Không dám.tuân mệnh T_T...” Đại Biển Thái hình như thật sự mệt mỏi, nằm xuống một lát đã ngủ thiếp đi. Ta vốn rất hiếu kỳ muốn kéo mặt nạ của Đại Biển Thái ra xem thử, nhưng lại nghĩ đến khả năng – hậu quả... Cũng đành thôi, nghiên cứu hồi lâu ta rốt cuộc cũng cảm thấy mệt mỏi, tìm một ngõ ngách trên giường cuộn mình mà ngủ.

Khi tỉnh lại, Đại Biển Thái đã đi rồi. Ta đang muốn tìm chút gì ăn thì có một người hầu đến gõ cửa thông tri, nói có chuyện khẩn cấp muốn tuyên bố, kêu ta theo hắn đi.

Người hầu hấp tấp đưa ta dẫn tới một đại sảnh hùng vĩ, đã có rất nhiều người ở đó, có người quen cũng có người chưa thấy bao giờ. Hàng trên đầu có lẽ là các trưởng lão Linh Sơn, bởi vì có bạch y trưởng lão, cả hai trưởng lão khác làm giám khảo cuộc thi hôm nọ cũng đều ở đó, nhưng Lục Mỹ Nam lại không thấy. Sau hàng trưởng lão là rất nhiều người mặc y phục giống nhau nhưng khác màu sắc, chắc là các vị sư huynh sư tỷ tương lai của ta, Trầm Dược cũng tới, thoáng gật đầu với ta một cái xem như chào hỏi. Ta tỉ mỉ xem xét tướng tá Trầm Dược từ trên xuống dưới. Cần phải xác định chính là Trầm Dược thật, không phải Đại Biển Thái! Nhưng cứ nghĩ đến ngày hôm qua ta cùng Đại Biển Thái ‘Đồng giường cùng chăn’ (ngủ cùng một giường) là cả người lại không được tự nhiên...

Người trong đại sảnh ngày càng đông, tất cả mọi người không nói lời nào, đứng rất có thứ tự. Người đi vào càng ngày càng ít, cả đại sảnh cũng càng ngày càng an tĩnh. Rốt cuộc là chuyện gì đây? Chẳng phải ngày mai mới cử hành lễ bá sư sao? Hơn nữa vẫn không thấy bóng dáng Lục Mỹ Nam đâu.

Nửa canh giờ đã trôi qua, trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh. Lúc chân ta bắt đầu cảm thấy tê rần lên thì nghe thấy có người cao giọng gọi: “Cung nghênh Linh Sơn tôn giả...!”

Sau đó, tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ xuống “Cung nghênh Linh Sơn tôn giả.”

Ách, mặc dù ta rất không muốn khấu đầu với cái... lão già chết bầm kia, nhưng là...Đây là địa bàn của hắn, ta vẫn nên ngoan ngoãn một chút, hơn nữa, ta còn có việc nhờ đến hắn.

Sau khi xong phần nghi lễ chào hỏi, lão già quốc sư đã đứng ở đại sảnh...hàng đầu tiên...Ách...Có thể là bị mọi người lây nhiễm, khi không ta lại thấy lão già chết toi kia bây giờ cũng tỏa ra một ít khí thế. Đứng phía sau là Lục Mỹ Nam.

Lão già quốc sư dùng đôi mắt búp chỉ còn hai khe hẹp quét ánh mắt dò xét một vòng, mà Lục Mỹ Nam lại cười khanh khách nhìn ta. Ách...Chuyện hôm nay...có liên quan đến ta sao? Lão già quốc sư rốt cuộc mở miệng.

“Hôm nay, ta triệu tập mọi người đến đây là có một việc muốn tuyên bố.”

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ...

“Trong cuộc thi bá sư lần này, có một người thông qua kiểm tra của ta, cho nên ta tại đây tuyên bố, thu nhận người này làm đồ đệ, nhập vào môn hộ.”

Lời vừa nói ra, phía dưới giống như bị nổ tung. Các trưởng lão hiển nhiên đều kinh hãi, có vài trưởng lão nhìn về phía bạch y trưởng lão cùng mấy vị trưởng lão tham gia bình khảo, muốn từ bọn họ lấy được vài điểm tin tức, nhưng bọn bạch y trưởng lão cũng đang hết sức kinh ngạc. Vì vậy mọi người

nhao nhao nhìn về ta và Trầm Dược, đương nhiên phần nhiều ánh mắt đều tập trung trên người Trầm Dược! Hâm mộ có mà ghen ghét cũng có.

“Nhị Nữ.”

Lão già quốc sư gọi.

“A? ! ‘▽’... Ai, cái... Chuyện gì?”

“Người hôm nay cùng ta về thánh địa, hôm sau cùng Trầm Dược cử hành nghi thức bá sư.” Lão già quốc sư phân phó.

“Ta? ! ! ! ! !”

Bạch y trưởng lão phe phẩy đầu tóc về không thể tin được. Ta cảm giác chỉ trong nháy mắt có vô số ánh mắt giết người nhắm ta phóng tới, ta cúi đầu dè dặt bước đến phía sau lão già quốc sư. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Không phải nói phải thông qua một vòng kiểm tra thần bí mới có thể bá lão già quốc sư làm thầy sao? Ta đã thi cái gì đâu a. Ta không thể giải thích được, quay qua nhìn Lục mỹ nam, Lục mỹ nam vẫn đang mỉm cười nhìn ta.

Theo sau lão già quốc sư rời khỏi đại sảnh ngệt thở, lại xuyên qua một sơn cốc nhỏ, trước mắt ta sáng ngời! Nơi này thật sự là... Quá đẹp!

Lão già quốc sư ‘nhìn nhìn’ ta rồi thở dài: “Không ngờ a! Tất cả đều là ý trời, Nhị Nữ, hai ngày này người tạm thời ở trong cốc làm quen, có gì không rõ có thể hỏi Hạc Hiên, những chuyện các, đợi sau lễ bá sư rồi nói.”

“Được.” Hừ, lão già chết bầm, còn bày đặt thâm trầm! ! ! ! Có lẽ do hình tượng kẻ cướp của từ lão đầu lúc trước khiến ta quá ấn tượng, ta không làm sao có thể có được cảm giác kính sợ hẳn.

Sau khi lão đầu rời khỏi, chỉ còn lại ta và Lục mỹ nam, ta lập tức lại có một ít câu nệ.

Lục mỹ nam lại sờ sờ đầu ta. “Nhị Nữ luôn làm ta kinh ngạc, sau này phải đổi qua gọi Nhị Nữ sư muội rồi.”

“Lục... sư huynh. Người chính là... người duy nhất trong ba trăm năm qua thi đậu cái vòng thi thần bí sao?”

“Ha ha, hiện tại không phải duy nhất, Nhị Nữ người không phải cũng thông qua sao?”

Ta... Ta còn không biết thi kiểm tra kia rốt cuộc là chuyện gì nha = !

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Ta không nhớ rõ ta đã làm kiểm tra cái gì a!” Ta nghi hoặc nhìn Lục mỹ nam hỏi.

“Người biết ta ở đây xếp hàng thứ mấy không?” Lục mỹ nam đáp mà như hỏi.

“Đứng hàng thứ? Người không phải là người duy nhất thi đậu sao? sư phụ còn có đồ đệ khác?” Ta càng nghi hoặc.

Lục mỹ nam lắc đầu, “Ta chỉ đứng hàng thứ năm.”

Thứ năm? ! “Còn những người khác đâu?”

“Ha ha, người tới rồi! Đi nhanh một chút, chúng ta đâu có - lần này người nhất định phải chơi với ta!” Lục mỹ nam còn chưa trả lời đã bị giọng nói thanh thúy của tiểu cô nương cắt đứt, chính là... Hồng y tiểu cô nương đã từng gặp trong phòng của ta lần trước!

“Đại sư tỷ.” Lục mỹ nam chào tiểu cô nương.

Đại... Đại sư tỷ? ◯_◯

Bá sư sao lại dễ dàng như vậy ~

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tiểu Chu Tước

Chương 17: Tiểu Chu Tước

“Ha ha, ha ha ha ha! Cười chết được, nói vậy là người cứu lão già yêu quái kia, sau đó hẳn vì sĩ diện len lén đem người lên Linh thượng -?” Con chim nhỏ toàn thân đỏ thẫm, ôm bụng cười quay cuồng trên cỏ.

Đúng vậy, ngươi không nhìn lầm! Đây thật là một con chim nhỏ. Ta có thể nói chuyện với con chim nhỏ này chính là nguyên nhân ta có thể vào thánh địa Linh Sơn bái quốc sư làm thầy.

Con chim nhỏ này, tên khoa học gọi là Chu Tước...

“Thế nào, quả rượu nhỏ này mùi vị không tệ nha ~!” Tiểu hồng điều hạ thân đầu xuống Trắc Kỳ Lạp trước mặt, so với ta còn cao hơn, nhám nháp đôi tiểu hồng quả. “Ngươi chính là ... người thứ hai trong Linh Sơn có thể nói chuyện với ta đó, Ta đợi ở đây đã hơn hai trăm năm rồi ~!” Tiểu hồng điều vừa dứt mình đẩy mở vào bên trong một đôi hồng quả vừa nói.

“Người thứ hai? Vậy sư phụ cũng không thể cùng ngươi nói chuyện sao?” Ta biết Lục mỹ nam cũng giống như ta, vì có thể trao đổi cùng linh thú mà vào được Thánh địa.

“Sư phụ? Lão già đó từ ngày ta bái sư đến nay hình dạng vẫn vậy qua hai trăm năm còn chưa có chết nha. Sao có thể tính là người được, căn bản là một yêu quái! Ta càng nghĩ càng thấy đáng sợ.”

Ta quẹt quẹt mũi, cái... này... Tiểu Chu Tước, coi bộ ngươi lấy trăm bước so năm mươi bước ha.

“Nhị Nữ thật xinh đẹp. Ta thích nhất là xinh đẹp. Tiểu Lục Tử cũng rất xinh đẹp, nhưng hắn luôn bận rộn, cũng không chơi với ta, chỉ Nhị Nữ là tốt nhất ~!” Tiểu Chu Tước vừa nói vừa nhảy trên người ta tỏ vẻ tình thương mến thương, cọ cọ. Sau đó vùi đầu tiếp tục ăn.

Cái... kia, ta nói ngươi đã ăn hết ba đôi, là đôi nha! Như thế nào còn ăn nữa...

“Thanh Long ca ca cùng Huyền Vũ tỷ tỷ cũng đều rất đẹp, nhưng bọn họ chỉ thích tu luyện, chưa bao giờ chơi với ta. Ta thích nhất là Bạch Hổ ca ca, hắn chính là giống đực tuần tử nhất mà ta đã thấy! Hơn nữa, lúc ngươi còn chưa tới, chỉ có Bạch Hổ ca ca chịu chơi với ta, nhưng gần đây hắn phải nhanh đi độ kiếp, không thể thường xuyên theo ta nữa, may quá, Nhị Nữ ngươi đã đến rồi.” Tiểu Chu Tước hơi quay quay, hai móng vuốt trên đất lay động, đôi cánh nhỏ vậy phành phạch, rất giống cái ông say rượu.

Tiểu hồng quả này còn được gọi là quả rượu nhỏ không chỉ vì chúng tỏa ra mùi rượu ngào ngạt mà ăn nhiều còn có thể say. Tính huống này nhất định là đã ăn rất nhiều rồi!

“Bạch Hổ ca ca thật sự rất đẹp trai, khi nào ngươi gặp sẽ biết!” Tiểu Chu Tước thấy ta không trả lời, lại cường điệu.

Thực vậy, Xếp trước Lục mỹ nam có bốn vị sư huynh sư tỷ thân bí, chính là Đại sư tỷ Chu Tước này, Nhị sư huynh Thanh Long, Tam sư huynh Bạch Hổ và Tứ sư tỷ Huyền Vũ.

Nhưng ngươi đừng tưởng rằng, Tiểu Chu Tước này còn chưa trưởng thành, lúc biến thành thánh thú cũng đều là trạng thái nhỏ, nhưng trên thực tế Thanh Long cùng Huyền Vũ đã trưởng thành, mà Bạch Hổ sư huynh cũng sắp độ kiếp trưởng thành.

Vậy tại sao hết lần này đến lần khác Tiểu Chu Tước lại được là Đại sư tỷ?

“Ha ha, nói đến cũng là ta vận khí tốt, các thánh thú nương nương lúc lịch lãm đuổi chúng ta xuống núi đã cố ý phân phó chúng ta đến Linh Sơn bái sư nhưng lại không cho dùng linh lực. Ta nghĩ ta không dùng linh lực bay là được. Vì vậy ta liền biến một cái, đến Linh Sơn đầu tiên, Huyền Vũ tỷ tỷ qua một năm sau mới đến, ha ha ha ha, bây giờ ngẫm lại vẫn thấy thật sáng khoái nha.” Tiểu Chu Tước lại bắt đầu vỗ bụng quay cuồng.

Thương thay Huyền Vũ... Vì ngươi mà mặc niệm...

“Nhưng mà Nhị Nữ ngươi có thể gặp được lão già yêu quái cũng là duyên phận a, nếu không Nhị Nữ ngươi cả đời cũng không có khả năng lên Linh Sơn.”

...Cái con tiểu điều này, thật không biết giữ thể diện.

“Nhưng mà ngươi không phải nói sư phụ lúc ấy có việc gấp phải chạy đến kinh thành sao, như thế nào lại xuất hiện ở Ngưu gia trang?” Cái... kia cùng kinh thành chính là hai hướng khác nhau...

“Ha ha, ngươi không nhắc tới cũng được, ngươi nhắc tới ta lại mắc cười. Cái... lão già yêu quái kia là một người cố chấp tiêu chuẩn. Hắn bình thường chỉ hoạt động giới hạn phạm vi trong Linh Sơn, bình thường hắn cơ bản sẽ không xuất sơn. Trừ phi là mấy trường hợp trọng đại như tân hoàng đế đăng cơ, nhưng trong hoàng cung đều có người chuyên trách đưa đón. Lần này, không biết thế nào, đột nhiên hắn khẩn cấp rộng rãi đòi xuống núi đi kinh thành, cũng không có ai thông tri, không chết ở bên ngoài tính ra vận khí của hắn đã là tốt lắm rồi! Ha ha!”

Ách... cái này... Tiểu Chu Tước, lão nhân gia ông ta cũng là sư phụ của ngươi mà...

“Đúng rồi, Nhị Nữ, có phải ngươi làm bánh hành trứng chiên ăn rất ngon không. Ta muốn ăn ta muốn ăn. Ngươi làm cho ta nếm thử có được không?” Tiểu Chu Tước làm nũng.

Còn ăn a...

“Ta, ta muốn chuẩn bị một chút để ngày mai làm nghi thức bái sư. Hôm nào làm cho ngươi ăn có được không?” Hai ngày rồi ta chưa được nghỉ ngơi chút nào, bị Tiểu Chu Tước lôi kéo khắp nơi, đúng ra mà nói, là bị lôi đi kiếm ăn = =!

“Thôi được, dù sao thời gian còn dài mà.” Tiểu Chu Tước lại mạnh mẽ giải quyết xong một đồng tiểu hồng quả trước mắt, lưng lay lúc lắc ngã ngồi trên đất, chắc chắn đã ăn rất no, lại biến thân thành tiểu cô nương. “Lúc ăn trái cây, dùng . . . dùng mỏ là..thống khoái nhất!” Tiểu Chu Tước kết luận.

“...”

“Nghỉ thức bái sư ngày mai, các người sẽ đến chứ?” Ta muốn nói đến chính là bốn thánh thú Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ.

“Không, nhưng ta sẽ trốn ở bên cạnh len lén xem~! Sự tồn tại của chúng ta trừ người và Tiểu Lục Tử ra cũng chỉ có mấy trưởng lão được biết.”

“Vậy có biết nghỉ thức bái sư cần chú ý cái gì không?” Lão già quốc sư đưa ta về Thánh địa rồi cũng không thấy xuất hiện nữa. Hai ngày nay Tiểu Chu Tước cứ quần lấy ta, ta căn bản không có thời gian hỏi Lục mỗ nam quá trình làm nghỉ thức bái sư.

“Không có gì đặc biệt-. Ngày Tiểu Lục Tử bái sư ta cũng đi nhìn lén, rõ là nhằm chán, bắt quả đồ ăn toàn món ngon-!”

“...”

Nghe Tiểu Chu Tước nói thế, lòng ta cũng nhẹ nhõm, hy vọng ngày mai không xảy ra sự cố gì.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lễ Bái Sư

Chương 18: Lễ Bái Sư

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy người hầu được phép vào thánh địa đến giúp ta thay một bộ bạch y, đưa ta ra khỏi thánh địa. Nghi thức bái sư không cử hành trong thánh địa bởi vì thánh địa không cho phép các đệ tử bình thường khác vào. Nếu trưởng lão có việc muốn bẩm báo quốc sư cũng phải...được sự cho phép của lão rồi mới có thể vào. Điều ta không biết chính là trong khi ta vào thánh địa hai ngày thì bên ngoài đã sớm nổ tung rồi. Lúc ta được dẫn tới địa điểm cử hành nghỉ thức, Trầm Dược đã có mặt. Ta lại dùng ánh mắt tỉ mỉ bắn phá hấn một phen, nhưng lại thấy hấn không chút ý tứ. Hô...may quá, không phải Đại Biến Thái!

Bởi vì ta bái nhập làm môn hạ của Linh Sơn tôn giả, cho nên người hầu an bài ta đi phía trước Trầm Dược làm đại biểu bái nhập Linh Sơn đợt này.

Ta mới đầu chỉ cho rằng nghỉ thức bái sư đơn giản là ta kính trà, khấu đầu lạy lão già quốc sư mấy cái rồi làm mấy chuyện lật vật nữa là xong, lại không nghĩ rằng, sự thật không hề giống như ta tưởng tượng đơn giản như vậy.

Nào là mới sáng tinh mơ đã bị an bài đi đến cái gì thánh hồ lạnh như băng ngâm một canh giờ. Nào là đứng giữa trưa mặt trời lên ngay đỉnh đầu ra phơi nắng một canh giờ. Nào là kế tiếp phải xuống tại chân núi Linh Sơn quỳ một canh giờ. Hơn nữa, mấy chuyện này...đều do ‘Đại biểu’ là ta đẩy hoàn thành!

Cho dù những chuyện này...ta cũng có thể bình tĩnh mà xem nhẹ...Nhưng còn...bắt ta cầm trong tay tờ văn tuyên thệ, nói ta ở trước mặt trưởng lão cùng các đệ tử Linh Sơn tuyên đọc.

Mắt ta nhòe đi – cầm trong tay thệ văn mà người hầu mới đưa cho, chọn tư thế chuẩn bị tuyên đọc, nhìn đầu đen đen của đám người bên dưới, trên trán...trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh...

“...” Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh.

“...” Dưới đài một mảnh yên tĩnh quý dị.

Mặc dù cũng từng ở nhà Đại Biến Thái và Cầu nhi ca học chữ qua mấy ngày, nhưng vẫn còn nhiều hạn chế mà thệ văn lại dài dòng thế này, ta chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra được một ít chữ một vài câu. Tiểu Chu Tước không có gạt ta, nghỉ thức xác thực là không có gì quá yêu cầu chú ý, trừ mấy điểm... một mối này. Chỉ là mọi người không ai nghĩ tới, một người có thể thông qua kiểm tra thân bí trở thành đệ tử của Linh Sơn tôn giả – năng, lại không biết chữ! Cùng với thời gian yên tĩnh kéo dài, hào khí toàn trường càng ngày càng khản trương. Không đọc...là không được...

“Nay...Hôm nay được...được may mắn...” Câu thứ nhất là đọc như vậy a. Phía sau, phía sau phải...

“Nhận được thiên ý.” Tay ta cầm thệ văn đột nhiên bị một bàn tay to nắm lấy. Giọng nói của Lục mỗ nam ôn nhuận như ngọc từ sau lưng ta truyền đến.

“Nhận được thiên ý” Ta vội vàng đọc theo.

“Thệ nhập linh sơn.”

“Thệ nhập linh sơn.”

“Thuận không khí.”

“Thuận không khí.”

“Hôm nay được sở.”

“Hôm nay được sở.”

“Sư thừa...”

“Sư thừa...”

“...”

“...”

Một bài thệ văn dài dòng trong lúc Lục Mỹ Nam một câu, ta một câu thật vất vả mà đọc xong.

Ta nắm thệ văn, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi. Hào khí toàn trường càng phát ra quý dị.

Đọc xong thệ văn còn có một bước cuối cùng nữa thì toàn bộ nghi thức báisư coi như kết thúc, đó chính là toàn thể mọi người cùng Linh Sơn tôn giả đi đến trước bia Linh Sơn Thánh Mẫu dập đầu nhận tổ. Nghe nói bia Linh Sơn thánh mẫu này do Sáng Thủy thần nữ tự mình lập.

Ta đi theo phía sau lão già quốc sư cùng Lục Mỹ Nam, chỉ chốc lát, trước mắt ta xuất hiện một khối bia văn thật lớn.

“Quý lạy tổ sư.” lão già quốc sư ra lệnh.

Nhưng ta khi thấy khối bia văn này lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không chú ý tới lão già quốc sư đã ra lệnh gì.

Thấy ta chậm chạp không quý, một vài tiểu đệ từ vốn đã rất không phục, hoàn toàn phản nộ.

“Người cũng quá to gan! Không đọc được thệ văn chúng ta cũng nhin, nhìn thấy Linh Sơn thánh bia còn dám cả gan không quý!” Có người nhin không được rốt cuộc la lên.

“Này...trên bia văn này...là chữ! ! ! !” Ta chỉ vào bia văn đáp mà như hỏi.

“...Nói thừa! Ai chả biết trên bia văn này là chữ!”

“Mấy chữ này...Ta biết! ! ! ! !” Ta thậm chí còn bắt đầu kích động.

Lão già quốc sư toàn thân chấn động, ánh mắt này giờ vẫn cúi xuống liền ngước lên, nhìn ta khiếp sợ, mà mấy vị trưởng lão chung quanh cũng nhao nhao tỏ ra lạnh khí.

“Người...Người nói cái gì!” giọng lão già quốc sư tăng thêm cao độ, hỏi ta.

“Ta nói chữ trên bia văn, ta biết a.”

Mấy người trưởng lão giật mình – thoáng nhìn ta.

“Vây...vây người nói xem, trên bia văn này khắc những gì?” Lão già quốc sư tiếp tục ra lệnh.

“Trên đó nói, nói...Mọi người Linh sơn nghe lệnh! Ta lấy thân phận Thánh Nữ Linh Sơn đòi thứ nhất tuyên bố, phàm là người có thể đọc được nội dung trên bia văn này sẽ là Linh Sơn Thánh nữ đời tiếp theo, nếu có mà không làm...nếu có mà không làm...” giọng ta đọc càng nhỏ dần, các trưởng lão cùng chúng đệ từ sắc mặt càng ngày càng trắng.

“Toàn là nói bậy! ! ! ! Nếu không làm thì như thế nào!” Đệ tử không phục bắt đầu kêu gào.

“Nếu có mà không làm...”Ta liếc mắt nhìn quốc sư trưởng lão, hít sâu một hơi, đem nội dung còn lại lớn tiếng đọc.

“Dùng khổ qua – quả mướp đắng bạo hậu. Thọc tiểu cục môn (hậu môn) một ngàn lần a một ngàn lần, sau đó trực xuất Linh Sơn!”

Cứ như vậy thăng cấp ~

Lời vừa ra khỏi miệng, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ lão già quốc sư cùng Lục Mỹ Nam, những người còn lại đều nắm chặt tay nhè nhẹ run lên. Ta ... Ta thật sự chỉ chiếu theo bia văn mà đọc...Không cần đánh ta...><...

Mọi người ghen thờ, một mực yên tĩnh qua hết một chung trà. Sau đó, đệ tử vừa nãy nhất định không phục lại bắt đầu cao giọng gầm rú.

“Thúi quá! ! ! ! Ngươi rõ ràng là yêu nữ. Linh Sơn thánh bia của chúng ta sao có thể khắc mấy ngôn ngữ dơ bẩn như thế! Ngươi cả chữ to cũng không biết. Thế vẫn còn đọc không ra, sao ngược lại biết đọc chữ trên Thánh bia? Rõ ràng là tà thuyết mê hoặc mọi người, bôi nhọ Linh Sơn Thánh Nữ. Ta khấn cầu tôn giả đem yêu nữ này ra xử tử!” Lời nói vừa ra, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người lão già quốc sư, chỉ đợi hắn ra lệnh một tiếng liền chuẩn bị đưa ta đi bằm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro.

Lão già quốc sư nhìn ta thật lâu. Ta nín thở, khấn cầu nhìn lại hắn. Trừ Ạ T_T, đây chính là ngươi bất đọc, ta thật sự không có nói sai. .

Rốt cuộc, lão già quốc sư gơ tay, chỉ vào mấy đệ tử không phục kia, gần từng tiếng ra mệnh lệnh: “Lôi ra, trục xuất khỏi Linh Sơn.”

Chúng nhân một lần nữa lại tỏa lãnh khí.

“Khoan!” Một người từ phía hàng trưởng lão bước ra, quỳ trên mặt đất. Có lẽ đệ tử không phục kia chính là môn hạ của hắn.

“Vị cô nương này mặc dù có thể đọc ra nội dung trên bia văn, nhưng còn chưa mở được cửa đá vào cấm địa. Đây là điều kiện tương truyền của Linh Sơn Thánh Nữ. Một là có thể đọc được bia văn trên tấm bia đá. Hai là có thể mở được cửa đá ra vào Linh Sơn cấm địa. Chờ xác định vị cô nương này có thật là Thánh Nữ hay không rồi hãy xử trí đệ tử thuộc hạ cũng không muộn. Nhưng mà, nếu vị cô nương này... không thể mở ra cửa đá vào cấm địa, cũng đừng trách chúng ta không khách khí!”

Quốc sư lão đầu nghe xong, vuốt vuốt ria mép, gật đầu nói: “Cũng tốt, những người còn lại ở ngoài chờ, Hạc Hiến, các trưởng lão cùng Nhị Nữ, các người đi theo ta.”

“Ta... Ta cũng muốn!” Cái kia... tiểu đệ tử sắp tới sẽ bị cục bạo giáp ranh nói.

Lão già quốc sư nhíu mày nhìn hắn rồi thở dài: “Cũng được, ngươi cũng đến đây đi.”

Đoàn người sắc mặt ngưng trọng đi theo sư phụ lão đầu. Tay ta có chút khản trương phát run lên, bắt đầu có chút hối hận vừa rồi bản thân nhất thời kích động cứ như vậy đọc ra nội dung trên bia văn. Lục mỹ nam đi bên cạnh đột nhiên nắm lấy tay ta, ta quay đầu nhìn hắn, hắn cũng quay qua mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo ta không cần sợ hãi.

Mà cùng trong tâm trạng sợ hãi còn có cái tên tiểu đệ tử kêu gào lúc nãy, thế cục bây giờ... Không phải ngươi bị thương... thì chính là ta chết. .

Rốt cuộc cũng đã đến cấm địa, có một cửa đá thật lớn dựng thẳng, đứng vững trước mặt. Đây... Làm sao mở ra? Thôi xong... Là không có khả năng. .

Chỉ nghe phản phật một tiếng, một con chim nhỏ bay đến đậu trên vai ta, nói nhỏ bên tai: “Nhị Nữ không cần sợ, ngươi nếu mở không được cửa, ta đem ngươi bay ra ngoài.”

Ta hơi hơi gật đầu, Tiểu Chu Tước liền bay khỏi đầu vai ta. Có hậu ứng, lòng ta cũng thêm sức mạnh, sống lưng cũng thẳng, hướng lão già quốc sư hỏi: “Ta nên làm như thế nào?”

Lão già quốc sư nói ta đi tới bên hông cửa đá có một chỗ nhô ra một hòn đá nhỏ, đảo vòng qua hòn đá nhỏ, hai bên phía dưới đài lộ ra một vòng tròn nhỏ lõm vào.

“Lấy máu của ngươi, nhỏ vào trong hốc tròn” Quốc sư lão đầu phân phó.

“Có thể sao?” Ta hỏi, lão già quốc sư gật đầu.

Ta vốn định dừng cảm cắn đứt ngón tay, tiêu sái nhỏ máu, bắt đắc dĩ cắn cắn hồi lâu, ngón tay yêu yêu thương thương cũng không bị đứt. Ta đành xém xẹt bước đến trước mặt Lục mỹ nam. “Lục sư huynh, Cho mượn bảo kiếm của ngươi dùng một lát T_T...”

Thật vô dụng. . Những người còn lại khinh bỉ nhìn ta.

Lục mỹ nam dờ khóc dờ cười rút ... kiếm ra nhìn ta nói: “Kiếm này rất sắc bén, ta đến đây.” Trong lúc tay ta chỉ nhẹ nhàng rung lên, ta còn chưa cảm nhận được điều gì, một giọt huyết châu liền từ trên tay của ta rơi ra, ta nâng tay vội vàng chạy đến trước thạch đài, hứng giọt máu cho chảy vào trong vòng tròn nhỏ.

“...”

“...”

Cửa đá cũng không hề phản ứng. Ta chây xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Ta lại nhỏ vài giọt máu vào vòng tròn lõm.

“...”

“...”

Thời gian trôi qua chừng uống một chung trà, cửa đá đồ sộ bất động! ! !

Đầu ta đầy mồ hôi lạnh.

Tiểu đệ tử kia ngày càng đặc ý, Tiểu Chu Tước cũng bắt đầu khởi động chờ.

“Tôn giả!” Trương lão vừa nẩy bước ra khỏi hàng lên tiếng, trong giọng nói có vài phần đặc ý.

“Tất cả mọi người thấy được, vị cô nương này tựa hồ không thể mở được cửa đá.” Trương lão kia tiếp tục nói.

“Hừ! Ta đã nói nàng là yêu nữ, muốn giả mạo Linh Sơn Thánh Nữ! Xem kiể!” Tiểu đệ tử kia vô cùng đặc ý, có lẽ là nhìn đại thế đã mất, dĩ nhiên rút kiếm đâm về phía ta.

Lục nữ nam một chưởng từ xa đánh qua, tiểu đệ tử kia lập tức đập thật mạnh vào thạch đài, sau đó lăn xuống đất.

“Lục sư huynh, đây là ngươi có ý gì! Ta không phải coi trọng Tiểu sư muội nhu nhược của ngươi muốn giải quyết riêng sao!” Tiểu đệ tử khẩu khí đối với Lục nữ nam cũng không kiêng kị.

Lục nữ nam vừa muốn nói lại bị một tiếng hét kinh hãi của ta cắt đứt: “Mọi người chờ một chút!”

Nguyên nhân là mới vừa rồi tiểu đệ tử kia ngã nhào tới thạch đài, bụi trên mặt đá cũng bay ra, trên thạch đài mơ hồ lộ ra một loạt chữ.

Ta vội vàng lau đi lớp tro bụi, toàn bộ dòng chữ hiển hiện ra trước mắt, cũng là mấy loại chữ này...ta đều biết đọc.

Lấy máu kia là lừa dối người thôi ~

Mắt hồn đọc lên mấy chữ bên dưới, là chú ngữ mở cửa sao

~May mắn chi thần tượng đối với ngươi mở rộng ý chí...

Sau đó,...một nhóm chữ phía dưới cùng được khắc lớn gấp đôi

COME ON~ BABY...!

Nhìn dòng chữ vô hồn cuộn sóng, những chữ...nhăn nhoe này, đầu ta đầy vạch đen! Hít một hơi thật sâu, sau đó quay lại đại môn đọc lớn: “Com on, baby.”

Chỉ nghe oanh một tiếng, cửa đá thật lớn liền ‘Chi...chi...chi...’ nhăn nhó -, run rẩy...Mở ra!

Tiểu đệ tử kia sắc mặt đột nhiên trắng bệch trắng bệch, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mà sau khi đại môn mở ra, bên trong...là một bức tường trắng bóng!

Lão già quốc sư nói: “Có thể vì hôm nay không phải là đêm trăng tròn nên không vào được cấm địa -...trước cứ đóng cửa lại, trở về bàn bạc kỹ hơn.”

Ta thử quay lại đại môn đọc chú ngữ: “Com on, baby.”

Đại môn run lên bần bật, sau đó...Đột nhiên vọt ra một giọng nữ quyến rũ: “Đáng ghét...làm lãng phí tình cảm của nhân gia...!” Sau đó liền ‘Chi...chi...chi...’ Nhăn nhó -, từ từ đóng lại...

□□||| ... Cái...Đại môn kích thích... lay động...

Lão già quốc sư nghe xong những lời này thì toàn thân chấn động, nghiêm sắc mặt xám xịt mang ta về thánh địa.

....Ta là đường phân cách—Dâm Lay động...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tứ Thánh Thú

Chương 19: Tứ Thánh Thú

“Hô ~ Vừa rồi thật sự làm ta sợ muốn chết. Ta còn tưởng người nhất định phải chết a!” Tiểu Chu Tước vỗ nhẹ bộ ngực, quay đầu nói với ta.

“Chính mình cũng bị hù chết, ha ha. Nhưng thật kỳ quái nha, tại sao ta ngay cả chữ cũng không biết, làm sao mà đọc được chữ viết trên thánh bia?” Nhớ lại sự phụ vừa rồi gọi ta qua nói chuyện riêng, ta lại bắt đầu khổ não.

Sư phụ nói, vào... đêm trăng tròn tháng này sẽ cử hành nghi thức nhậm chức Thánh Nữ. Đầu tiên, hấn sẽ cùng Chu Tước, Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ ở đó ngày đêm bảy trận, lợi dụng lượng nguyệt quang để thông cửa cấm địa. Ta phải một mình tiến vào cấm địa lấy ra hai thứ giống như lệnh bài của Linh Sơn Thánh Nữ và Thánh vật của Linh Sơn. Chỉ có Thánh Nữ mới có thể khởi động thánh vật để làm lễ tế thiên. Ta hỏi sư phụ nó hình dạng như thế nào-, sư phụ nói, chờ ta đi vào sẽ biết.

Mà nguyên nhân chính khiến ta khổ não chính là, sư phụ nói, chờ sau khi ta lấy ra lệnh bài cùng thánh vật, sẽ cầm thánh vật lên tế đàn làm một nghi thức tế thiên nhậm chức tân nhiệm Linh Sơn Thánh Nữ, lại tuyên cáo, Linh Sơn Thánh Nữ đòi thứ hai xuất hiện. Vấn đề là, thánh vật dùng như thế nào? Tế thiên như thế nào? Ta hoàn toàn không biết, ta hỏi sư phụ, hấn chỉ nói, làm như lúc ta khởi động thánh vật, trên trời sẽ giáng kỳ quan...

Nói cách khác, nếu như ta không dùng được thánh vật... Sẽ không thể được cả Linh Sơn tin phục -!

“A...” Ta cất giọng hét to, “Cái gì mà trời giáng kỳ quan? Phiền chết ta! Sớm biết thế, ta có chết cũng sẽ không nói ta biết chữ trên thánh bia a!”

Tiểu Chu Tước nhìn ta nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Nhị Nữ đừng lo lắng. Cùng lắm thì ta hóa lại nguyên hình, mang người bay trên Linh Sơn vài vòng. Đứng, còn gọi cả Bạch Hổ ca ca, Thanh Long ca ca, Huyền Vũ tỷ tỷ theo cùng! Ta không tin không làm cho chúng bang đồ tin phục...” Tiểu Chu Tước càng nghĩ càng đắc ý.

“Ta sẽ không cùng con chim nhỏ người làm mấy chuyện nhảm chán như vậy! Nếu nàng không khởi động được thánh vật, ta cũng không tin phục-” ta theo âm thanh quay đầu lại nhìn, liền thấy một nữ tử toàn thân áo tím, mặt mũi sáng tỏ như ánh trăng, vóc người thon dài in dưới ánh trăng khi ẩn khi hiện tựa thiên tiên, đang ôm mu bàn tay ngồi tựa trên cây, lạnh lùng nhìn ta.

“Huyền Vũ tỷ tỷ.” Tiểu Chu Tước bủi môi, không cam lòng chào hỏi.

Cũng... như Tiểu Chu Tước nói, rất đẹp!

“Người chính là người đệ tử sư phụ mới thu nhận?” Huyền Vũ quét mắt nhìn ta từ trên xuống dưới.

“Vâng. Tứ sư tỷ...(là nên gọi như vậy mà)” Huyền Vũ không giống Tiểu Chu Tước, làm cho người ta cảm thấy mười phần lạnh như băng, ta một mực cung kính trả lời.

“Ta mặc kệ người có phải hay không đọc được văn tự trên thánh bia, có thể chân chính chứng minh người là Linh Sơn Thánh Nữ, chỉ có thể là trong nghi thức tế thiên. Chu Tước còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng người nếu cho rằng chúng ta tứ thánh thú cũng dễ dàng bị người lợi dụng như vậy chính là mười phần sai rồi. Còn nữa, ta khuyên người, tốt nhất đừng theo chủ ý của Chu Tước.” Nói xong liền xoay người đi.

“Huyền Vũ tỷ tỷ! !” Tiểu Chu Tước bất mãn kêu lên.

“Ha ha, Huyền Vũ hấn tính tình vậy đó nhưng mạnh miệng mềm lòng, người đừng để ý.” Lại có một giọng nói dễ nghe tràn ngập từ tính từ phía sau ta truyền đến. Ta lại lần nữa quay đầu. Một nam tử tuấn mỹ đầu tóc rối bù, mặc thanh y đang đứng sau lưng ta và Tiểu Chu Tước.

Này... Đây là... Phải là Thanh Long không, ... Thật sự là cực kỳ tuấn mỹ...

“Chu Tước người lại nghịch ngợm rồi, người quên rồi ư, lúc tiểu sư muội năm trước được thánh vật, chúng ta sẽ hiện nguyên hình đứng cách một bên mở ra thông đạo vào cấm địa-, Người không lừa được các trưởng lão đâu-.” Thanh Long gật đầu chào ta, sau đó nói với Tiểu Chu Tước.

Tiểu Chu Tước quyết không cam lòng nói. “Thanh Long ca ca cũng không giúp ta, ta đi tìm Bạch Hổ ca ca. Đi!”

Bước đầu cũng không dễ dàng ~

Ta rút cuộc cũng thấy được Bạch Hổ... Lúc Tiểu Chu Tước cỡi một con cạp lông trắng như tuyết trở về, trong lòng ta lại bất giác kích động. Bởi vì Tiểu Chu Tước nói Bạch Hổ là giống đực tuấn mỹ nhất mà nàng đã từng gặp. Mặc dù ta biết Bạch Hổ cũng giống như Chu Tước, còn chưa trưởng thành. Mặc dù ta biết hấn là một con linh thú. Mặc dù ta biết như vậy là không đạo đức...

Nhưng là, ta vẫn rất vô si – hưng phấn – chờ mong Tiểu Bạch Hổ biến thân.

Cho nên... Lúc Tiểu Bạch Hổ biến thân đi về phía ta. Ta ... hoàn toàn kinh hãi!

Đây... Rõ ràng là một quái vật đầu cạp a... A... A...>O

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lễ tế thiên.

Chương 20: Lễ tế thiên.

Lại một lần nữa ra khỏi thánh địa, ngày đó là đêm trăng tròn.

Thánh Nữ xuất hiện, đây là đại sự lớn nhất đối với cả Linh Sơn, thậm chí cả giang hồ, cả quốc gia đều kinh động. Các trưởng lão đã chờ trước cấm địa từ rất sớm. Ta đang trên đường từ thánh địa đi đến cấm địa, cư nhiên còn do một nhóm đệ tử hộ tống. Nhìn qua màu sắc y phục cũng thấy địa vị của những đệ tử này ... trong Linh Sơn cũng không thấp. Mà ngoài ý muốn của ta đó là Trầm Dược cũng ở trong đó. Nửa tháng ngắn ngủi này, hẳn não cũng không tệ a.

Ta tiếp tục cảnh giác, quan sát Trầm Dược, chỉ thấy hắn...khỏe mắt khỏe như rồng, bắn qua ta một tia mị nhãn! ! !

T_T, là Đại Biển Thái...

Khi tới cấm địa, cấm địa đã hoàn toàn thay đổi. Vốn là hai tấm thạch thai toàn tro bụi, bây giờ đã được lau dọn sạch sẽ làm cho đại môn vô hồn kia cũng sáng ngời không ít. Ngoài cửa lớn, bốn phía cùng chính giữa đặt mấy tế đàn hình tròn thật lớn. Sư phụ cũng đã đứng trên tế đàn hình tròn đó, nhưng đám Tiểu Chu Tước vẫn chưa xuất hiện. Trong khi tất cả mọi người nín thở chờ đợi thì ánh nguyệt quang vẫn đang chiếu chênh chếch xuống tế đàn chính giữa.

Cách lúc bắt đầu nghi thức còn đến hai canh giờ, có lẽ lo lắng ta rất vô dụng. Lục mỹ nam rất tử tế đưa ta vào trong một tiểu đình từ được dựng tạm trước cấm địa để nghỉ ngơi. Sau đó...Trầm Dược...xung phong nhận việc, nói muốn cùng đi với ta để bảo vệ an nguy cho ta.

Ngàn vạn lần không được đồng ý a. Ngàn vạn lần không được đồng ý a. Nhìn thấy Lục mỹ nam quét mắt nhìn Đại Biển Thái, lòng ta âm thầm mặc niệm.

Nhưng là, Lục mỹ nam sau một hồi do dự lại...gật đầu đồng ý!

T_T, Lục sư huynh, người đây đã mang tiểu sơn dương dâng cho Đại sói rồi...

Đại Biển Thái sau khi xác định chung quanh không có người, rất không khách khí ngồi xuống đúng chỗ vốn là chuẩn bị cho ta ngồi.

“Nhị Nữ có chuyện gì...chưa nói cho ta – a ~!” Đại Biển Thái ngoắc ngoắc tay, ý gọi ta lại gần.

Cũng vì làm nha hoàn dưới trướng Đại Biển Thái đã lâu, ta tự nhiên có phản xạ phải khuất phục dưới sự uy nghiêm độc đoán của hắn...T_T. “Ta, ta cũng không biết tại sao, ta tự nhiên đọc được chữ trên tấm bia kia. Sau đó, khó hiểu...bọn họ để ta làm Thánh Nữ.” Ta trả lời.

Đại Biển Thái tay nâng cằm, híp mắt, nhìn ta như cười như không, ra lệnh cho ta qua ngồi.

Ta nhìn thoáng qua cái ghế kia vốn là mọi người chuẩn bị cho ta, bắt đầu dĩ ngồi vào...

...

“Tiểu sư muội?” Giọng nói ôn văn nhu hòa.

“Tiểu sư muội? Người sao vậy, thời gian đến rồi, chúng ta đi thôi.” Tiếng Lục mỹ nam gọi khiến ta tỉnh lại.

Ta trong cơn hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình đang ngồi đường hoàng trên ghế còn Đại Biển Thái về mặt vô tư đang đứng gác ngoài cửa chính.

Ta làm sao vậy? Nhanh như vậy mà đã hai canh giờ? Chuyện gì đã xảy ra? Ta mờ mịt, nhìn Lục mỹ nam trước mặt.

Lục mỹ nam cười cười, xoa nhẹ đầu ta. “Tiểu sư muội là chờ lâu mà mệt rồi sao? Chúng ta đi thôi, mau mau đi.” Nói xong liền vươn tay đỡ ta lên.

Ta nhìn Đại Biển Thái đang đứng canh cửa, chợt dạ thu tay lại. Theo Lục mỹ nam đi về cấm địa, Đại Biển Thái không được lại gần tế đàn nên đi về hướng các trưởng lão.

Trở lại cấm địa, bọn Tiểu Chu Tước đã đến, đang đứng trên tế đàn, ta đứng ở trước thạch đài. Sư phụ đang ngửa đầu qua lại quan sát nguyệt quang qua hơn nửa giờ sau, đột nhiên giờ tay lên, ý bảo ta, có thể bắt đầu rồi. Ta giả khuôn giả dạng nhỏ một giọt máu vào trong cái lỗ hình tròn.

Các trưởng lão cùng chúng đệ tử đều đồng loạt quỳ xuống, Lục mỹ nam cũng không ngoại lệ. Tiểu Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ bốn thánh thú mê hoặc, thân thể đột nhiên phát hào quang. Tiểu Chu Tước tru lên một tiếng dài, bốn thánh thú đồng loạt hiện nguyên hình, bay tà tà trên tế đàn, từ trên người phát ra bốn chùm tia sáng phân biệt hồng, xanh, lam, trắng. Ta rung động, rung rung nhìn bốn thánh thú đang phát hào quang rực rỡ, đặc biệt là Bạch Hổ với bộ lông trắng muốt như tơ tằm ánh sáng nhu hòa hợp với chùm tia sáng bạc phát ra khiến trên dưới đều phiêu động...Ta bây giờ đã hiểu ý Tiểu Chu Tước muốn nói...giống được tuần mỹ nhất...

Bốn chùm tia sáng nhất tề bắn lên bầu trời, hội hợp với nguyệt quang xong lại phản xạ trở lại chiếu lên trên tế đàn. Lại được sự phụ dung hợp, hướng những chùm sáng chiếu xạ đến đại môn.

Này...Thấy mới biết thế nào là rung động nhân tâm, thế nào là thánh thần xuất hiện a.

Nhưng ta, hết lần này tới lần khác trong trường hợp thế này lại phải quay qua đại môn nói: “Come on~, baby~” = = !

Không biết những người khác khi biết được lời này là có ý nghĩa gì rồi có té xỉu hay không a. Đại môn nghe tiếng chậm rãi mở, chùm tia chiếu thẳng vào bên trong, tỏa sáng trên bức tường trắng. Kỳ tích cứ như vậy xuất hiện. Bức tường trắng kia gặp phải chùm tia sáng lại giống như bị hòa tan ra, từ từ trở nên mờ nhạt rồi biến mất.

Ta nhanh chóng lách vào cấm địa, sự phụ có nói, ta chỉ có thời gian không tới nửa nén hương để lấy ra hai thánh vật, nếu không, nguyệt quang chiếu lệch vị trí, bức tường trắng sẽ lại xuất hiện, ta chỉ có thể bị giam ở bên trong.

Bên trong động được chùm tia sáng chiếu vào mười phần sáng ngời. Ta rất dễ dàng liền nhìn rõ quang cảnh bên trong. Hoàn toàn đơn giản chỉ là một mật thất, chính giữa mật thất có một thạch đài, trên thạch đài bày một quả cầu thủy tinh cực đại. Sau đó, bên cạnh thủy tinh cầu có một khối tối om om, bóng loáng-, phản xạ các loại kim khí rực rỡ...giống như một phiến đá lớn. Ta nghĩ, đây có lẽ là lệnh bài Thánh Nữ...cầm lệnh bài lên, lại nhìn một chút qua quả cầu thủy tinh to gần nửa người ta, một tay ôm không xuể. Vì vậy ta...trước ép lệnh bài vào sát ngực, sau đó cố hết sức vòng cả hai tay ôm lấy thủy tinh cầu, xoay người đi ra cửa. Trong lúc ta sắp đi ra tới cửa, cửa cấm địa đột nhiên thoát tới một đám Hắc y nhân.

Lục mỹ nam phản ứng đầu tiên, nhanh chóng phi thân đón đường. Tuy nhiên hắc y nhân hình như đã sớm có chuẩn bị, lại có một nhóm người xuất hiện trước mặt cản trở Lục mỹ nam. Theo sau là tiếng binh khí chạm nhau lách cách lách cách...làm kinh động mấy trưởng lão vẫn còn đang quỳ lạy, vì vậy một trận hỗn chiến nổ ra ngay trước cửa cấm địa.

Tiểu Chu Tước luống cuống bất an phe phẩy cánh, lo lắng kêu to. Nhưng lại biết mình không thể chuyển động vì nếu không có chùm tia sáng, ta sẽ vĩnh viễn không ra được. Các trưởng lão và chúng đệ tử bảo vệ sự phụ và bốn thánh thú không cho hắc y nhân phá hư tế đàn.

Ta cũng bị tắc tại cửa động. Bọn hắc y nhân gây chiến có lẽ muốn đánh cướp thánh vật trong tay ta, ta giờ thủy tinh cầu kêu lên: “Các người đừng tới đây a, các người dám lại ta liền dám đập.”

Hắc y nhân cũng dừng bước nhưng ta lòng đã như lửa đốt. Bởi vì ta biết thời gian còn lại không nhiều, nếu không đi ra sẽ chết lại trong động.

Trong lúc lo lắng lại thấy mấy người hắc y nhân đang vây hãm trước cửa động loạt ngã xuống, chỉ thấy vài đường kiếm quang lóe lên, đám người chặn trước cánh cửa sinh tử đã bị giết làm thoát ra một lối trống.

Là Đại Biến Thái! ! !

Đại Biến Thái theo lối trống đi vào, ta chỉ cảm thấy thân thể nhoáng lên, tay còn đang giờ thủy tinh cầu thì cả người đã bị nhấc bổng khỏi mặt đất, bay vọt ra đại môn.

Đại Biến Thái xuất hiện, thế cục liền có chuyển biến lớn. Ta vừa xuất động, sự phụ lập tức dùng phép thuật, Tiểu Chu Tước kêu vang một tiếng, giống như...nổi điên, dùng đôi cánh thật lớn của nàng quét xuống đám hắc y nhân còn lại, xem ra là bị bức không nhẹ. Một vài đệ tử Linh Sơn cũng bất hạnh bị liên lụy.

Có Tiểu Chu Tước gia nhập, thế cục lập tức sáng sủa, sự phụ cùng ba thánh thú khác cũng không xuất thủ, để Tiểu Chu Tước tùy ý đánh mấy hắc y nhân còn lại cho hả giận. Ôi...rõng rỗng...thương thay cho đám hắc y nhân.

Tính chất hí kịch này hết thấy biến hóa đều chỉ xảy ra trong nháy mắt. Trong lúc đó ta vẫn đang ngây ngốc bị Đại Biến Thái ôm vào trong ngực, hai tay vẫn còn giờ thật cao quả thủy tinh cầu...

Lục mỹ nam thấy thế cục đã ổn định bèn phi thân đi tới.

“Trầm huynh, không ngờ võ công của người đã đạt tới cảnh giới này, thật sự làm cho Lục mỗ kính nể.” Lục mỹ nam lôi ta từ trong lòng Đại Biến Thái ra, sau đó ôm quyền nói với Đại Biến Thái.

“Cũng vậy.” Đại Biến Thái trả lời.

Ta nhìn bốn phía xung quanh, a...Hào khí bây giờ sao lại hiền hòa như thế, sự phụ vuốt râu mép hiền lành cùng bọn Thanh Long quan sát Tiểu Chu Tước chơi đùa với đám hắc y nhân. Đại Biến Thái cùng Lục mỹ nam ở một bên hòa ái nói chuyện phiếm. Một vài trưởng lão cùng các đệ tử khác cũng hoàn toàn sung sướng mãn nguyện cùng Tiểu Chu Tước chơi trò mèo vờ chuột...

Nhưng hào khí hài hòa như vậy lại bị một đại đệ tử Linh Sơn phá vỡ.

Hắn ta làm như vậy:

Bước đầu tiên, lẩn vào trong đám người đang chơi đùa từ từ tiến đến gần ta.

Bước thứ hai, cầm ngân châm giấu trong ống tay áo.

Bước thứ ba, hít một hơi thật sâu rồi kêu to ‘Xem châm’, đồng thời phóng ngân châm bắn về phía ngực ta.

Vì vậy...Loảng xoảng một tiếng, thủy tinh cầu rơi xuống đất. Ta vừa ngã xuống vừa tự hỏi: Nếu hắn đã muốn giết ta, vì sao còn lớn tiếng muốn ta xem? ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ta là lang nữ a!

Chương 21: Ta là lang nữ a!

A! A! A!

Ta...chết rồi ư?

Ta chỉ cảm giác được bản thân từ từ nhẹ nhàng bay lên, sau đó lại rõ ràng thấy bản thân duyên dáng làm một đường cong pa-ra-bôn chậm rãi đảo, rớt xuống đất. Tất cả động tác đều rất thong thả, ngay cả về mặt của Đại Biền Thái trong nháy mắt thoáng giật mình ta đều trông thấy rõ ràng. Ách...cái... về mặt này thật khôi hài làm sao!

Lục Mỹ Nam và Đại Biền Thái cùng nhau tiếp lấy thân thể ta, Tiểu Chu Tước hình như lại tru lên, nhưng ta không nghe được, chỉ có thể đoán thông qua động tác ngựa cổ hí dài của nàng. Ta có thể thấy rõ về mặt của mỗi người, từng động tác của mỗi người nhưng từ khi ta rời khỏi thân thể mình thì chung quanh ta chỉ còn là một mảnh an tĩnh. An tĩnh đến đáng sợ, ta nhìn qua Lục Mỹ Nam đang luống cuống vận khí truyền cho ta, cả sư phụ lão đầu cũng chạy tới, râu tóc dựng đứng cuống quýt bắt mạch cho ta. Ách...cái lão già chết bầm này, hóa ra người cũng quan tâm đến ta ư...

Chỉ là...Thật xin lỗi...Ta rất vô dụng...đã chết...Thật sự...Có lỗi với...mọi người...

Ta bay lên càng cao, tầm mắt càng mơ hồ, một giọt nước từ trên mặt ta xẹt qua, ta đưa tay sờ sờ, là lệ. A ~ ta đã khóc, là bởi vì...vì không nở ư?

Cuối cùng cũng dừng lại, bốn phía trắng xóa, nơi này là nơi nào?

“Người...sao lại khóc?” Một giọng nói hơi non nớt nhưng rất êm tai vang lên.

Theo sau, một thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi ăn mặc kỳ quái, nhưng thoát nhìn lại mười phần tuấn mỹ khả ái xuất hiện trước mặt ta.

“Không có gì.” Ta hít hít mũi. “Người là tiểu thần đến đón ta sao?” A, thật là một đứa trẻ đáng yêu, ta nhìn không được đưa tay muốn sờ đầu hắn.

Ta đang vươn tay ra, mỹ thiếu niên sợ hãi vội vàng trốn tránh.

Ta nghi hoặc?

Mỹ thiếu niên thấy bản thân hình như đã hiểu lầm ý ta, liền xuề xòa cười cười trả lời: “Ta, thì cứ xem là đến đón người đi, đi theo ta, ta mang người trở về.”

“Đẫn ta về? Không phải mang ta đi đâu thai sao?”

Trên mặt tiểu nam hài lộ ra một chút không tự nhiên: “Không phải, không phải, người vốn không phải là người thuộc không gian này. Thân thể người vốn đang sống ở một thế giới khác, trách nhiệm của ta là phải sớm đem người trở về. Nhưng vì người sống trong thân thể kia, ta không thể đánh người để kéo người ra được, nên không thể làm gì khác hơn là chờ đợi. Nhanh lên mau đi theo ta, nếu không đi sẽ không kịp.”

Ta càng khó hiểu? “Người nói cái gì thế? Cái gì mà không phải người của không gian này, cái gì mà nếu không đi sẽ tới không kịp?”

“Cái này, nói thế này vậy, người có biết tại sao người không có trí nhớ không?” Mỹ thiếu niên thấy ta không chịu hợp tác đành phải đổi phương pháp giải thích.

Ta lắc đầu.

“Đó là bởi vì linh hồn người bây giờ không hoàn chỉnh, người vốn là người ở một không gian khác, sinh hoạt trong một thế giới khác. Bất quá...bất quá là trùng hợp gặp...một chút chuyện, linh hồn vô tình bị trôi dạt đến không gian này, lại vô tình nhập vào một người vừa mới chết nhưng thân thể còn sức sống. Nhưng vì linh hồn người còn có một phách hiện vẫn còn ở lại nơi thân thể chính, bây giờ cái thân thể chính của người kia hoàn toàn dựa vào một phách còn thừa lại đó mà treo sinh mệnh. Nhưng là, thời gian đã kéo quá lâu, sức sống thân thể chính của người đã hư hao gần hết, thật sự nếu không trở

về, một phách kia cũng bay ra, người sẽ hoàn toàn chết thật đó.” Mỹ thiếu niên giải thích.

“Ý người là, ta còn chưa chết, nhưng nếu thật sự không trở về, sẽ chết thật? Chỉ cần trở về, ta cái gì cũng nhớ ra?” Ta nghe cũng hiểu được vài phần.

Mỹ thiếu nam gật đầu dứt khoát. “Mau đi cùng ta.”

Ta vội vàng đuổi theo.

.....Ta là đường phân cách – Tà ác.....

“Ôi ông ơi...Ông nhất định phải tỉnh lại a! ! ! ! ! Ông không thể cô linh linh để ta một mình sống trên đời này a...Ô ô ô...Ôi ông ơi...Ông tỉnh lại đi a..”

“Cha! ! Cha! ! ! Là con bất hiếu a. Không thể hầu hạ người thật tốt...Người nhất định phải kiên trì a! ! ! ! !”

“Ông nội, ông nội...Ta tới, ta đưa cục cung đến thăm người, người tỉnh lại đi, người không phải rất nhớ cục cung sao?...”

“Ông cố...Ông cố..., cục cung đến thăm người, người sao vẫn ngủ a, mau dậy chơi với cục cung đi mà...”

“Này...Đây là thân thể của ta sao! ! ! ! ! !” Ta thiếu chút nữa thổ huyết, ngón tay run run chỉ vào lão già khô quắt đang nằm trên giường bệnh.

Trời ơi, nguyên lai ta lại là linh hồn của một lão già chết toi như vậy, bây giờ lại cùng Đại Biến Thái, Lục mỹ nam quan hệ mập mờ...Người nói xem...
Tình cảnh như vậy làm sao đây! ! ! ! !

Mỹ thiếu niên tái nhợt, lắc đầu như trống bỏi: “Không phải, không phải. Ta rõ ràng nhớ kỹ là cái phòng bệnh này mà, sao giờ lại đổi thành người này.
Người...người đừng vội, ta...Ta đi...đi hỏi thăm một chút.”

“Vậy còn không mau đi! ! ! ! !” Mặt ta xanh mét trùng trùng nhìn mỹ thiếu niên gào rít.Ta là đường phân cách – Thổ huyết.....

“Lần này người chắc chứ?” Ta nhìn thiếu nữ trẻ tuổi trên giường bệnh, thật sự có cảm giác như đã từng quen biết. Chỉ là...bên giường bệnh này, không hiểu sao lại có một đám trai đẹp đang lộ nhô quỳ □ □ ||...

Mỹ thiếu niên gật đầu. “Ừm, ta đã từng gặp người, lần này sẽ không sai. Người mau qua đi!”

Sau khi nghe mỹ thiếu niên xác định, ta vội vàng bay đến thiếu nữ trên giường bệnh. Trong nháy mắt, lúc ta sắp đụng tới chóp mũi nàng, máy điện tâm đồ bên cạnh vón một mực giọt...giọt...giọt...đột nhiên phát ra giọt...một âm thanh dài, sau đó, ta tựa như đụng phải tường...bang...bị bắn ngược trở lại. Trên giường bệnh, một đám khói trắng từ trong thân thể người thiếu nữ kia từ từ bay ra.

□ □ ||, Không phải chứ...Ta cứ như vậy...Công sức bao lâu nay...Chết hai lần!

Các mỹ nam từ bên giường bệnh đột nhiên toàn bộ đều hướng về nữ tử phía trên giường bệnh, mỹ nam từ cầm đầu gào khóc dữ dội nhất: “Đại tỷ! ! ! ! ! Chúng ta chờ người suốt hơn một năm nay, vậy mà người cũng đi sao...”

“Đại tỷ, người tỉnh lại đi, ta sẽ giúp người tìm về rất nhiều rất nhiều mỹ nam, đều là mấy loại mà người thích...”

“Chỉ cần người tỉnh lại, tiểu bác cùng tiểu đồng đều nguyện ý KISS cho người xem, người không phải rất muốn xem sao...”

Toàn cảnh hỗn loạn.

Đám khói trắng thoát ra từ trong thân thể thiếu nữ từ từ nhẹ nhàng bay về phía ta. Sau đó, dung hợp vào trong cơ thể ta.

...

Trời ạ ~! Ngao...Gào khóc...Gào khóc...! ! ! ! ! !Nguyên lai! Ta là một nữ lang! ! ! ! ! !

Đúng vậy, toàn thân tóc tai ta đều dựng đứng.

Ta chào đời trong một gia đình bất bình thường. Từ nhỏ, đã có một bang hội gọi ta là Đại tiểu thư, hộ tống ta đi ức hiếp bạn học...Người khác trông vào gọi chúng ta là xã hội đen...

Lúc ở nhà trẻ, ta đã được lão ba ba đưa đi học nhu đạo, quyền đạo, không thủ đạo...môn học nào có liên quan đến đánh nhau thì đều bắt học. Ba ba nói, làm con gái của ta là phải như vậy! Đúng! Ngao!

Lúc 5 tuổi học tiểu học, ta học nhu đạo được đến đai đỏ. Bắt cóc? Đánh lén? Hừ! Nghĩ xem thường ta đều phạm sai lầm rồi.

Năm sơ trung, đai đen quyền đạo, tay không đánh với mười người hung hãn to cao chỉ là chuyện nhỏ, miễn bàn.

Lên trung học, Không thủ đạo, nói về đánh nhau thì khắp trong các hắc bang không còn mấy người là địch thủ của ta.

Không may, năm đó học trung học, ta trở thành – đam mỹ lang! (người nghiện cái đẹp)

(***Đam Mỹ tiểu thuyết nói ngắn gọn là tiểu thuyết yaoi của Trung Quốc. Yaoi là một trong những thể loại truyện của Nhật Bản bao gồm truyện tranh, tiểu thuyết và truyện ngắn có nội dung quan hệ tình bạn giữa những nhân vật đồng giới tính (phái nam). trong yaoi thì có seme (công) và uke (thụ). Seme ở đây thường có thể ví như người nam trong mối quan hệ nam nữ thông thường, còn uke là nữ. Nói cụ thể hơn thì seme là người chủ động dẫn dắt các mối quan hệ còn uke là người ở thế bị động.

Yaoi không phải gay sex. Trước tiên, cảm xúc của các nhân vật trong yaoi luôn được ưu tiên hàng đầu trong khi sex chỉ giữ vai phụ

Phụ nữ sáng tạo ra yaoi dù phần lớn vẫn còn trong độ tuổi thiếu niên. Họ thích Yaoi bởi vì đó là một trong những cách thức họ có thể giải trí bởi sex mà không phải lo ngại về những vấn đề thường gặp như mang thai. Thông thường thì, nếu sex diễn ra giữa một nam và một nữ, người đọc giả không còn sự lựa chọn nào khác là tự lồng mình vào nhân vật nữ, bất tiện ở chỗ luôn ở vị trí thụ động, còn nếu tự gán mình vào vị trí nhân vật nam thì cô ta sẽ bị đặt vào một vị trí khá bất ổn (làm chuyện ấy với một người phụ nữ khác). Với sự lý giải này, ta có thể dễ dàng hiểu được vì sao sex giữa hai người đàn ông đẹp, một trong số hai người ấy nữ tính hơn người kia, khá dễ khắc phục được trở ngại trên.)

Nếu một thiếu nữ bình thường trở thành nữ lang sẽ không tạo thành cái gì nguy hại lớn lao cho xã hội, nhiều nhất chỉ là trái tim dăm dăm, rung động trong phạm vi bạn học hoặc đồng sự.

Nhưng nếu một Đại tỷ hắc bang là lang nữ...

Đầu tiên, ta sửa lại bang quy, muốn nhập môn phải thỏa một điều kiện. Đó chính là, người phải là một mỹ nam tử. Hơn nữa, mỹ nam tử đó còn phải lọt được vào mắt xanh của ta. Từ đó, thuộc hạ của ta ngày càng tuấn mỹ, đường bang của chúng ta danh tiếng đại chấn trong toàn thành. Dần dần, tiểu nữ sinh các trường cao đẳng tự phát tạo thành fanclub. Cùng với sự phát triển lớn mạnh của các fanclub, từ đứa trẻ lên năm đến lão thái tám mươi tuổi đều nhao nhao xin gia nhập. Là người đề ra nguyên tắc cũng như thừa hưởng tài nguyên, ta nắm đồng ý... sự tồn tại của các fan này. Mà các nam tử, thuộc hạ dưới trướng ta, hầu như mỗi người cũng đều duy trì cho bản thân một fanclub riêng.

Lực lượng fan lại bộc phát, lần đó là sau khi các hắc bang sống mãi với nhau...

Cảnh sát nhanh chóng đến bắt người hai bang mang về cục điều tra, rồi lại rất nhanh thả người thuộc bang chúng ta ra. Đối phương không phục kêu gào: “Dựa vào cái gì... lại thả bọn họ trước! !!! Dựa vào đâu lại bắt giam chúng ta không tha! !!!”

Cảnh sát thúc thúc: “Loạn cái gì, chúng ta thích thả ai thì thả, không phục, giam các ngươi một tháng cho biết thân!” T_T, ta có thể không thả sao, một đám người đang biểu tình ngoài cửa cục kia, một đám đàn bà già trẻ lớn bé đều ngồi xôm cờ cửa, nói cái gì phản đối cái gì, ngày nào còn chưa thả người thì ngày đó chưa đi...

Một tháng sau, ta trong lúc vô tình ở ngoài đường nhìn thấy một tên trong hắc bang đối phương bị một lão thái thái nhéo tai, xách dép vừa đánh vừa mắng: “Ta cho ngươi đánh tiểu bác nè... Ta cho ngươi đánh tiểu bác nè... Ta cho ngươi đánh tiểu bác nè...”

Từ đó về sau, địa vị đường bang chúng ta... bất luận là bạch đạo hay hắc đạo đều không dám xâm phạm!

Nếu thiếu nữ tầm thường là một lang nữ, năng nhiều nhất chỉ có thể có dâm ý đối với các mỹ nam, ngẫu nhiên... nếu vận khí tốt... cũng chỉ có thể hú hí với một chàng đẹp trai nhu nhược mà thôi.

Nhưng nếu một Đại tỷ hắc bang là lang nữ...

Chỉ cần ta vui, ta sẽ mang... những tiểu đệ tuấn mỹ này dạo chơi một chút. Chỉ cần ta xem vừa mắt, ta sẽ mười phần lưu manh, mười phần vô sỉ mà bắt người: “Tiểu mỹ nhân, ươn hoa cúc của người qua đây ngắm một chút nào ~ ! Ừm~!”

Ta không chỉ đam mê ngắm nhìn cái đẹp, lúc hăng hái cao hứng, ta còn có thể tự mình ra tay, hưởng thụ một chút cảm giác nguy công... Một ngày kia, để kỷ niệm bản thân thành công lập nam phi thứ 1000, ta quyết định tự mình trêu chọc mỹ nam một phen!

Mục tiêu của ta nhanh chóng tuyền xong... Mỹ nam lần này thật sự là cực phẩm nha. Tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt trong sáng mịn màng, đặc biệt là đôi mắt to tròn ngây thơ chưa hề vương luyến... thật sự là khiến ta thân là lang nữ cũng phải nhiệt huyết sôi trào.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Bị dồn vào góc tường, mỹ thiếu niên mở to đôi mắt hoảng sợ, nước mắt lưng tròng nhìn ta.

“Tiểu đệ đệ... Không cần sợ, tỷ tỷ rất thích ngươi, nào, qua đây chơi cùng tỷ tỷ nào...”

“Không... không cần, tỷ tỷ ngươi thật đáng sợ...”

“Hắc hắc hắc hắc ~ không đến phiên ngươi không cần!” Sự thật chứng minh, làm người, cũng không thể làm quá nhiều điều ác-! Trong lúc ta đang trêu chọc mỹ thiếu niên, đắc ý dạt dào, mỹ thiếu niên lôi kéo quần áo lằng lộn, rung rung nói: “Ngươi... Ngươi khi dễ ta như vậy, sẽ bị sét đánh-!”

Ta cười ha ha, ngạo mạn chỉ lên trời: “Đến đây, báo ứng bọn ta đi, có bản lĩnh thì đến đánh ta đi! Ha ha ha ha...”

Nương theo tiếng cười hào hùng của ta, oanh một tiếng... Thiên lôi từ trên trời giáng xuống, trong mơ hồ hình như còn nghe được một giọng nam trung phần nộ: “Dám tổn thương Tiểu Lôi con trai ta, không đem ngươi chém thành ngu ngốc ta không phải là Lôi Thần!”

Ta chính là vì vậy mà... Xuyên không...

.....Ta là đường phân cách-Siêu cấp tà ác.....

Trong suy nghĩ bắt đầu nhớ lại tất cả. Ta hai mắt lộ hung quang, quay đầu cảm tức nhìn mỹ thiếu niên đang lạnh run bên cạnh.

“Ngươi! Là cố ý có phải không?!” Không sai, cái... tên mỹ thiếu niên đến đón ta hôm nay, chính là Tiểu Lô!

Thiếu niên rung rung lắc đầu: “Không phải, không phải, ta biết cha làm hơi quá đáng, vốn định đem ngươi mang về, không nghĩ tới linh hồn ngươi lại trùng hợp rơi vào thân thể một nữ tử, ta kéo không ra. Ta... ta chỉ đành đứng một bên chờ...” Giọng nói mỹ thiếu niên càng ngày càng yếu.

“Là ngươi cố ý mang ta đi nhằm phòng đúng không! ! ! !” Được rồi, trước kia là ta tự làm tự chịu, bị trời phạt cũng đành cam lòng. Chính là, ta rõ ràng đã chạy về kịp, chỉ cần... không có đi nhằm qua phòng khác. Mỹ thiếu niên càng thêm thất kinh: “Không phải, không phải. Ta trước sau vẫn ở bên kia theo dõi tình trạng của ngươi, không biết nơi này ngươi đã bị đưa sang phòng bệnh khác. Ta... ta thật sự không có cố ý-!”

“Vậy bây giờ phải làm sao? ! ! ! !” Ta điên cuồng hét lên.

“Ta cũng không biết.” Mỹ thiếu niên vô tội mở to mắt lắc đầu.

Ta chán nản, “Đi tìm cha ngươi đi! Xem có biện pháp gì hay không!”

Mỹ thiếu niên tiếp tục lắc đầu: “Không được-, cha của ta từng phản phó, để ngươi tự sinh tự diệt, không cho ta giúp ngươi.”

“Ta còn có thể đầu thai không?” ta nén nhịn tiếp tục hỏi.

“Không thể-, người là bị chết oan.” Cũng lắc đầu.

“...A~! Lão nương liều mạng với ngươi! ! ! !” Nghĩ đến cứ như vậy thành cô hồn dã quỷ, ta vô cùng phẫn nộ – bộc phát. Vọt tới túm áo mỹ thiếu niên.

Mỹ thiếu niên sợ hãi dùng sức đẩy, ta đột nhiên chỉ cảm thấy bản thân như bị mất đà, bay đi vèo vèo, tốc độ bay càng lúc càng nhanh, lại càng lúc càng nhanh. Sau đó, ngàn vạn tia hào quang lướt qua bên cạnh ta, tiếp theo sau là cảm giác trên ngực kịch liệt, đau đến khó thở!

“Phốc ~!” Ta đổ nhào về phía trước, phun ra một ngụm tiên huyết, con đau khó thở lập tức tan ra, chuyển hóa thành từng đợt từng đợt đau mãnh liệt. Ta không thể không chế được, lão đảo vật ra, lại tựa vào trên vai một người!

Ta ngẩng đầu, mơ hồ hình như nhìn thấy một gương mặt ôn nhu tuấn mỹ. Ta mỉm cười, không để ý đến khóe miệng vẫn còn lưu vết máu tươi, cố hết sức đưa tay ôm lấy cảm hân. “Tiểu mỹ nhân, để gia cung chiều ngươi một cái.” Sau đó... Ta hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phản công trưởng lão

Chương 22: Phản công trưởng lão

Đau đớn là toàn bộ cảm giác của ta trong thời gian này. Thường thường là trái tim yêu thương bị một hồi quần đau đánh thức ta dậy. Sau đó lại bị cơn đau mãnh liệt hơn tập kích dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Ta cứ tỉnh tỉnh mê mê như vậy, lại không ngừng bị những cơn đau nhức bạo hành. Cho nên, lúc ta lại có thể có lực khí để nói chuyện được, ta rút cuộc phun ra câu nói bị nghẹn nơi ngực lâu nay. “Ta thọc, nổ hoa cúc của ngươi-!”

Lúc ấy, Tiểu Chu Tước đang đỡ ta nằm xuống. Mà sư phụ vừa lúc ấy đang cầm một bình thuốc đi vào, vừa kịp nghe một tiếng thanh thúy khoái lạc, bình thuốc trong tay sư phụ té rớt xuống đất, hân trọn to mắt – rất hiếm gặp nha – giật mình nhìn ta.

“sư phụ, ngươi xem! Cuối cùng Nhị Nữ cũng tỉnh lại rồi!” Tiểu Chu Tước hưng phấn hồi báo sư phụ.

Ta nghi hoặc nhìn biểu hiện quá khích của sư phụ, thử dò hỏi: “Sư phụ, người... có phải có quen biết với Thánh Nữ đời thứ nhất hay không?”

Sư phụ nghe xong câu hỏi của ta, hai mắt ti hí tròn to lập tức tràn ngập sợ hãi, phảng phất như đang nhớ lại chuyện gì kinh khủng khác thường nào, sau đó khóe mắt ánh lệ, điên cuồng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Không nhớ, không nhớ, tuyệt đối không biết...” Vừa nói vừa lão đảo chạy ra ngoài.

== ! Vậy là biết rồi -.

Tiểu Chu Tước nói, ta đã hôn mê hơn một tháng rồi. Một tháng qua, nhờ có Ngũ sư đệ không ngừng truyền chân khí cho ta, bảo vệ tâm mạch, mãi cho đến lúc sư phụ thuận lợi bào chế được dược linh dược cứu mạng. Nàng vốn cũng muốn truyền linh lực cho ta -, không biết làm sao thì sư phụ nói thân

thể của ta quá yếu, linh lực của thánh thú tuy rằng rất tốt, nhưng lại cường khí quá mạnh, ngược lại sẽ hại ta, nên đành thôi.

Tiểu Chu Tước còn hưng phấn nói, sau khi ta ăn xong linh dược, đang lúc có mặt mọi người (sư phụ, Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ) còn dám trêu chọc Ngũ sư đệ! Nàng còn tỏ ra vô cùng sùng bái ‘hành động vĩ đại’ đó của ta.

Vì vậy... Một thời gian ngắn sau đó, ta cuối cùng cũng thấy Tiểu Chu Tước ôm lấy cảm Bạch Hổ lúc đó mặt đã đỏ bừng: “Tiểu mỹ hồ ~! Lại đây cho tiểu điều ta cưng chiều người một cái nào.” □ □ ||

Sau khi khôi phục trí nhớ, điều khiến ta...khó chịu, khó chấp nhận nhất...nhất...nhất Orz chính là cái tên bây giờ của ta – Nhị Nữ T.T. Mặc dù ta đã đề nghị đổi cho ta cái tên khác dễ nghe hơn, nhưng mọi người lại nhất trí cho rằng cái tên Nhị Nữ gọi rất thuận miệng, đều không chịu đổi. Cái...cái tên Cầu nhi ca kia, người tốt nhất nên cầu khẩn, đòi này đừng để ta gặp lại người!

Họa vô đốn chí, ta tỉnh lại chưa được mấy ngày, một nhóm trưởng lão Linh Sơn liền hô hào trước cửa. Ha ha ~ Cũng khó trách. Trong mắt bọn họ, ta ngay cả nghi thức cũng không hoàn thành, còn đem thánh vật Linh Sơn đập vỡ, để cho ta nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, đã là hết mức kiên nhẫn rồi.

Trong mắt bọn họ, bây giờ ta không những không phải là Linh Sơn Thánh Nữ, mà còn là tội nhân của Linh Sơn!

Tiểu Chu Tước thẳng tính, ồn ào đòi đi dạy... cho đám loạn đảng trưởng lão này một bài học, k liền bị Bạch Hổ kéo lại. Ta mỉm cười, ý bảo Tiểu Chu Tước đừng nóng vội. Lục mỹ nam ở bên cạnh cũng trầm tư, gương mặt bình thường vẫn luôn mỉm cười nhu hòa cũng không thấy nữa. Xem ra chuyện này cũng khó giải quyết a.

“Tập hợp các trưởng lão đến phòng nghị sự đi, nói là ta có chuyện tuyên bố.” Ta nói với Lục mỹ nam.

“Nhị Nữ, người đừng làm chuyện ngớ ngẩn thế nữa. Lần trước kẻ giết người rõ ràng chính là người trong Linh Sơn. Những trưởng lão này nhất định là cố ý không cho người làm Thánh Nữ. Người đi, có thể còn trúng kế của bọn họ!” Tiểu Chu Tước khẩn trương.

Xem kia, ngay cả một con chim nhỏ đơn thuần như vậy cũng nhìn ra âm mưu của bọn họ. Ai, này các trưởng lão, các người thật sự là...quá trắng trợn!

Lúc ta đến phòng nghị sự, mặt các trưởng lão đều đã rất thối. Ách, đặc biệt là trưởng lão có đệ tử vì ta mà bị nổ hoa cúc. Ai ~ các trưởng lão, cưng ới ta cũng là không có biện pháp a, các người cần phải biết ta rất vô dụng, lại bị thương nặng như vậy, cho nên đề đến được phòng nghị sự này quả thật mất hơi nhiều thời gian một chút, không phải chỉ hai canh giờ thôi sao, nhân gia tuyệt ~ đối ~ không hề cố ý nha ~! Đều là ngoài ý muốn của ta nha, Lục mỹ nam cùng Thanh Long, Huyền Vũ đều có mặt, hơn nữa Tiểu Chu Tước và Bạch Hổ cũng nằng nặc đòi theo, sao hả ~ ha ha, Kiên trưởng lão kia tất nhiên không dám lộng hành. Nhìn mặt các trưởng lão càng ngày càng thối, lòng ta thật sự là... rất thích!

“Xin hỏi, các vị trưởng lão tìm Nhị Nữ có chuyện gì?” ta ‘yếu đuối’ ngồi xuống, ‘vô tội’ nhìn các vị trưởng lão có chút bị tức đến phát run. “Gọi chúng ta tập trung đến phòng nghị sự là người nha!” Trưởng lão bạo cục môn không khách khí hỏi đáp.

“Sao, ta chỉ nghe nói các trưởng lão tụ tập ngoài cửa thánh địa cầu kiến sư phụ, còn muốn sư phụ giao ra Nhị Nữ, có phải không? Nhưng mà, sư phụ vừa lúc lại có việc cần làm, không thể gặp các người, cho nên ta có lòng tốt cho các người đến phòng nghị sự nghỉ ngơi một chút, các người không cần cảm tạ ta.”

“Hừ, người đến tư cách làm đệ tử Linh Sơn còn không có, còn dám gọi tôn giả của chúng ta là sư phụ sao!” “Sao, vậy mời vị trưởng lão này nói một chút, Nhị Nữ tại sao không có tư cách làm đệ tử Linh Sơn?”

Trưởng lão cười gằn: “Chưa nói đến người không cử hành được nghi thức nhậm chức Thánh Nữ, chỉ bằng việc người đập nát thánh vật Linh Sơn cũng đủ cho người chết một ngàn lần!”

“Một ngàn lần a? Vị trưởng lão này trái lại nhắc nhở Nhị Nữ, quả thật Nhị Nữ có chuyện muốn tuyên bố!” ta đứng lên gằn từng tiếng, hướng xuống các trưởng lão tuyên bố.

“Ngày mười lăm tháng sau, cử hành nghi thức Thánh Nữ, các vị trưởng lão đi chuẩn bị đi.” Lời vừa thốt ra, cả Lục mỹ nam cũng đều kinh ngạc. “Người...Người đã đánh vỡ thánh vật, còn làm sao mà cử hành nghi thức!” trưởng lão bạo cục môn tức đến phát run. “Ha ha, nếu ta là Thánh Nữ tự nhiên sẽ biết làm sao cử hành nghi thức. Trái lại, các trưởng lão ngài ~ cũng đừng quên trên thánh bìa có khắc những thứ gì!” Nói xong, ta liền thừa dịp các trưởng lão vẫn còn đang khiếp sợ mà hoa hoa lệ lệ rời đi.

Tại sao ta đẩy lại tự tin rằng có thể cử hành nghi thức a?

“Nhị Nữ, người đem lệnh bài ra phơi nắng để làm chi a?”

“Hấp thu tinh hoa nhật nguyệt...”

“Nhị Nữ, Này...lệnh bài kia...làm sao có thể biến ra hình ảnh? Còn có thể phát quang, còn có thể nói? !”

“Nó thành tinh...”

Nhị Nữ trước kia sẽ không biết khối lệnh bài này là cái gì, nhưng ta biết, hơn nữa còn vô cùng vô cùng quen thuộc. Nó chính là một cái...điện thoại di động dùng năng lượng mặt trời = =!

Nếu ta đoán không sai, tác dụng của thủy tinh cầu kia chính là... để phát ra hình chiếu phóng đại. Ta tìm Lục mỹ nam: “Lục sư huynh, mấy... mảnh vỡ của thánh vật còn hay không?”

“Hiện vẫn còn, nhưng đã vỡ nát rồi còn dùng được sao?” Lục mỹ nam hỏi.

Ta lắc đầu: “Ta chỉ muốn đem nó ghép lại, xem kết cấu như thế nào thôi.”

May mà, thủy tinh cầu cũng không bị nát bấy, chỉ là chia thành nhiều khối lớn. Ta cũng không cần nhiều công phu đã ghép lại được thủy tinh cầu. Không ngoài dự đoán, thủy tinh cầu thật sự có một chỗ lõm vào, kích thước vừa thích hợp để đặt vừa ... điện thoại di động.

“Lục sư huynh ngơoi lại xem xem!” Ta gọi Lục mỹ nam đến.

“Cái... dưới đáy thủy tinh cầu này có một hốc hình vuông, ngơoi lại nhìn kỹ xem, bên trong cái hốc lõm này có thể đặt được một vật-” Ta nói với Lục mỹ nam

“Lục sư huynh, nếu... theo như cái này làm một cái tương tự có được không? Không cần phải lớn như vậy cũng được, chỉ cần cũng có một cái hốc lõm y như vậy là được.” ta thử dò hỏi Lục mỹ nam

“Chắc là được-” Lục mỹ nam nhìn cái hốc lõm, suy nghĩ một hồi.

“Ta sẽ hạ sơn đi tìm. Trước ngày mười lăm tháng sau sẽ đem về cho ngơoi.” Lục mỹ nam quay qua nói với ta.

Thật tốt quá! Ta vốn đang nghĩ, nếu như không được lại phải nghĩ ra biện pháp khác để đạt được hiệu quả hình chiếu. Nghe được Lục mỹ nam nói như thế liền cảm thấy yên tâm.

Kế tiếp, chỉ cần ghi hình một đoạn phim “Thần tích” là OK.

Lúc ta đang làm cực chết đi được, lão già sư phụ lại bê về mặt nghiêm trọng đến tìm ta nói chuyện.

Hắn cho ta xem hai con sâu, một xanh một lam, con màu xanh có vẻ phình to hơn, nhưng cả hai đều nằm bất động như đã chết trên tay sư phụ.

“Ngơoi biết sâu này lấy từ đâu ra không?” Sư phụ lên tiếng.

Ta không biết, lắc đầu. Hỏi ta cái này... làm chi?

“Là lấy từ trong ngơoi của ngơoi-”

“Sư phụ nói, hai con côn trùng này đã từng ký sinh trong ngơoi ta?” Ta lại nhìn xuống, hai con sâu lông này một lớn một nhỏ đều là côn trùng béo núc. Đột nhiên cảm giác sồn gai ốc, lông tơ trên người đều hoành tráng đứng lên.

“Không phải hai, mà là ba con!”

“Ba con? !” Vẫn còn một con đang sống trong thân thể ta sao? !

“Đúng, còn một con như vậy, bất quá là ta cho ngơoi dùng.” Sư phụ chỉ chỉ con côn trùng tương đối phình to hơn kia. Sau đó lại nói: “Chính xác mà nói, đây không phải là côn trùng, mà là một loại cỏ (sâu độc truyền kỳ). Nhưng cũng là một loại thuốc dẫn trần quý.”

“Cỏ? Người trúng cỏ này sẽ như thế nào?” Ta hỏi sư phụ. “Người trúng cỏ này, bình thường không có bất cứ điều gì... khác thường, thậm chí phân của loại sâu này còn có công hiệu dưỡng thể làm đẹp. Nhưng một khi nhận được chỉ lệnh đặc thù, sẽ bị người hạ cỏ không chế trong một thời gian ngắn mà bản thân không hề nhận biết. Cỏ màu xanh là một loại tương đối lợi hại, khiến người ta bị khống chế lâu dài, loại màu lam là loại cỏ nhỏ gầy, năng lực yếu nhược, chỉ có thể khống chế người một lần.” Sư phụ giảng giải cặn kẽ cho ta.

Vừa nghe đến công hiệu dưỡng thể làm đẹp, lòng ta liền hiểu tường tận. Hừ, Đại Biến Thái, ngơoi cũng là không có gat ta, vậy ra thứ thuốc ngơoi cho ta ăn trước khi ta lên Linh Sơn, chính là cỏ này. “Loại sâu độc này một khi đã tiến vào trong cơ thể ngơoi, khả năng lấy ra được là rất ít. Trừ phi ngơoi trúng cỏ chết đi, khi đó cỏ cũng chết theo, chỉ có lúc này mới có thể lấy ra được. Mà loại cỏ thể không chết mà luyện thành cỏ trùng này bao lâu nay đều là một loại thuốc dẫn rất quý báu, có công hiệu cải tử hồi sinh. Cho nên, có người vì muốn lấy được thuốc dẫn như vậy, cố ý đem côn trùng cây vào trong cơ thể ngơoi sống, chờ cỏ thành thực sẽ giết người lấy côn trùng ra! Lần này nếu không phải Nhị Nữ ngơoi từng một lần rơi vào trạng thái hôn mê, ta cũng không thể có may mắn lấy sâu này ra được. Nhưng thật kỳ quái, lúc ta lấy ra ba con côn trùng này từ trong cơ thể ngơoi ra, hai con này mặc dù đã hấp hối nhưng vẫn chưa chết, một con khác hình như đã chết từ lâu.”

Cỏ đã chết từ lâu chắc là do Đại Biến Thái trước kia cấy vào cơ thể Thần Vũ -...chỉ là, con sâu nhỏ còn lại, là do ai hạ? Nếu lúc sư phụ lấy ra nó còn chưa chết, cần phải là được hạ thủ lúc sau này.

“Sư phụ, những... cỏ này thông thường là do người nào hay dùng?”

“Đây cũng là điều kỳ quái thứ hai mà ta đang suy nghĩ. Loại thứ nhất là loại cỏ chuyên dụng của một thần giáo tà ác nhất trong giới giang hồ. Còn loại thứ hai, cũng là thủ đoạn khống chế người quen thuộc của hoàng tộc...Nhị Nữ, ngơoi nhớ kỹ lại xem, người có tiếp xúc với người nào kỳ quái không? Hơn nữa khoảng cách tiếp xúc phải rất gần. Bởi vì...loại cỏ này chỉ hạ được chỉ lệnh khi thỏa một điều kiện, đó là người hạ cỏ phải tiếp xúc qua thân thể của

người bị hạ cổ.” Sư phụ hỏi ta.

Ta lắc đầu, trong lòng thoáng nghĩ, Đại Biễn Thái cùng tà giáo có liên quan sao? Con sâu nhỏ kia chính là thủ đoạn hoàng tộc quen dùng, vậy, có khi nào là bị hạ trong ngày dự tiệc tại Yến Vương phủ không? Xem ra người muốn dòm ngó Linh Sơn thật không ít! “À phải sư phụ. Lúc người lấy cổ từ trong người ta ra, còn có ai khác ở đó không?” Ta vội vàng hỏi. Nếu không có ai biết cổ trong người ta đã được sư phụ hóa giải, cũng có thể lợi dụng cơ hội này, đảo ngược lại xem, những... người này rốt cuộc là muốn làm gì.

“Không có.” Sư phụ lắc đầu rồi nói “Luyện chế một cổ đại khái cần thời gian một tháng, giờ còn thừa lại hai cổ này, con nhỏ – ta nghĩ dùng để cho người khôi phục thân thể, còn con lớn – ta cho... người luyện một mệnh đan nữa để phòng sau này người gặp tình thế cấp bách có thể cần dùng.” Sư phụ bắt đầu phân phối hai con tiểu côn trùng vẫn đang nằm bất động.

“Ừm, dạ được. Chỉ là, lại làm phiền sư phụ.” Không nghĩ tới lão già sư phụ lại quan tâm ta như vậy, bất giác ta cũng có chút cảm động.

“Không sao, chỉ là Nhị Nữ, người hôm nay đang ở địa vị nguy hiểm vô cùng. Cũng do sư phụ, mấy trăm năm nay không màng đến sự vật trong Linh Sơn, các đệ tử ở ngoài thánh địa này mặc dù kiêng kỵ sư phụ nhưng ngầm ngầm hoạt động cho lợi ích bản thân cũng không ít. Ta ngày thường cũng quản lý không nghiêm, mới để xảy ra chuyện như hôm nay. Người đột nhiên xuất hiện, tất nhiên sẽ uy hiếp quyền lợi của không ít người trong số họ. Sau này, người nên cẩn thận một chút.”

“Vâng, sư phụ.” Xem ra, Linh Sơn cần phải được quét dọn lại rồi.

Sau khi cáo từ sư phụ đi ra, ta có chút hỗn loạn, chuyện này so với tưởng tượng của ta phức tạp hơn nhiều. Nhưng cũng không thể ngăn cản được kế hoạch ban đầu của ta – đưa Linh Sơn phát triển thành đế chế mỹ nam cho riêng mình, tiếp tục cuộc sống ăn chơi đàng điếm tốt đẹp trước kia của ta, oạt tạt tạt... Thừa cơ ứng biến vậy.

Lôi Thần, chúng ta chờ xem!

Nữ nhân xuyên không kia có để lại tài liệu cất giữ trong một đời, miêu tả rất rõ ràng. Sau khi thu thập lại, tình hình trong Linh Sơn ta đã nắm được rõ ràng hơn. Linh Sơn, đối với bên ngoài là một nơi thần bí, chuyên trách các lễ hiến tế hoàng tộc, xem tinh, bắt mạch, theo dõi vận mệnh quốc gia. Mà trên thực tế, Linh Sơn sở dĩ có được địa vị thế lực ổn định như vậy, kỳ thực là ngầm bên trong, không chỉ có mạng lưới tình báo khổng lồ toàn là người tài trong võ lâm, mà còn có không ít sản nghiệp của riêng mình. Nói trắng ra là, trong thời kỳ Thánh Nữ đầu tiên đương nhiệm cùng với hoàng đế có tàng trữ lực lượng vũ trang riêng. Khó trách nơi nơi đều có người thêm muốn khối thịt béo này. Chỉ là, mấy trăm năm qua, sư phụ chưa bao giờ để ý trông nom, nào là... mạng lưới liên lạc, nào là... sản nghiệp đều nằm trong tay những người đó? Phát triển tới mức nào rồi? Ta hiện tại cũng không biết được.

Bất quá, còn có một lễ vật đáng vui mừng! Từ điện thoại di động thu được tin tức không chỉ có thể, ta còn phát hiện mấy ngàn tấm ảnh, chụp rất nhiều phác họa động tác xem ra là các chiêu thức trong võ lâm bí tịch trong truyền thuyết!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thánh Nữ xuất hiện.

Chương 23: Thánh Nữ xuất hiện.

Chuyện võ lâm bí tịch, tạm thời ta không có thời gian nghiên cứu. Đã gần đến ngày mười lăm, hơn nữa Lục mỹ nam cũng đã trở về.

“Lục sư huynh... Đây... Đây là...” ta giật mình, nhìn thủy tinh cầu trước mắt. Ta trước có nói với Lục mỹ nam là không cần coi trọng vấn đề kích thước, nên trong lòng cũng chuẩn bị tâm lý sẽ tìm được thủy tinh cầu không lớn bằng lúc đầu.

Nhưng mà... Thủy tinh cầu này cũng... Quá! Quá lớn! !

Nhìn thủy tinh cầu to gần bằng một người này, ta không khỏi cảm thán. Lục sư huynh, không ngờ người lại tài giỏi đến thế. Hay là, thủy tinh ở thời đại này đặc biệt tiện nghi? =. =!

Thủy tinh cầu lớn như vậy, muốn ta ôm lên té đàn, căn bản là không có khả năng! Vì vậy, vào ngày cử hành nghi thức, thừa lúc mọi người còn chưa tới chuẩn bị, thủy tinh cầu cực đại này cứ như vậy quý đi – im ắng – cô độc xuất hiện ở trên tế đàn.

Sáng sớm, tiểu học trò Giáp có trách nhiệm dọn dẹp sân: “Sư... sư phụ... Thánh... Thánh... Thánh vật!”

Tiểu học trò Ất lười biếng chậm rãi đi tới: “Thừa* lại cái gì, thừa lại cái gì? Vật đó có đáng giá không, không đáng giá thì vất, coi như mất, đáng giá thì mang đi!”

(* Trong tiếng Trung chữ ‘Thánh’ và ‘Thặng’ (dư thừa) đều phát âm giống nhau là ‘shèng’)

Tiểu học trò Giáp: “Đáng giá! Nhưng...vác...vác không nổi!”

Tiểu học trò Ất bước nhanh, hai mắt phóng quang: “Còn có cái gì đáng giá a, để ta xem xem có phải...phải...Sur phụ a...! Thánh vật...thật to a...!”

Thánh vật thật lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp làm cho chúng đệ tử Linh Sơn một phen hỗn loạn, không kịp chạy về bẩm báo các trưởng lão, chỉ biết quỳ lạy. Nhưng ta nhất định không ra, ta cũng có nói qua với sư phụ, chuẩn bị cử hành nghi thức sẽ do ta toàn quyền xử lý, người chỉ cần đứng xem kịch mà thôi! Từ lần trước sư phụ nghe ta xuất khẩu ‘bạo cúc’ liền thay đổi thái độ, với ta rất tốt-, hắc hắc, xem ra lại có người bị hủ nữ đầu độc tâm lý nghiêm trọng đây.

Rốt cuộc đến lúc mặt trăng đã bắt đầu lên cao cao, ta mặc trang phục đã được chuẩn bị riêng để làm nghi thức, rời khỏi thánh địa. Vẫn như lần trước, có một đoàn người đến trước cửa thánh địa nghênh đón. Tiểu Chu Tước cùng bọn Thanh Long đã đứng chờ sẵn ở khu vực tế thiên. Lúc gần đi, Tiểu Chu Tước còn cố ý nói với ta, Nhị Nữ yên tâm, lần này nếu...hắc y nhân lại đến nữa, ta đem bọn họ hết thảy ăn sạch! Ta thoáng kinh hãi, ta tự nhiên có cảm giác Tiểu Chu Tước hưng phấn đến mức khó hiểu...

Trong đoàn người nghênh đón lần này, Trầm Dược cũng có mặt, nhưng không giống lần trước, lần này hẳn là người dẫn đầu! Thấy ta đi ra, Trầm Dược cố ý tiến lên chào đón, lại thừa dịp mọi người không chú ý dúi vào tay ta một tờ giấy nhỏ. Ta dùng ánh mắt nghiên cứu quan sát Trầm Dược thật kỹ, lại tìm thấy một khuôn mặt sắt đá trầm tĩnh quen thuộc. Xem ra, lần này chính thật là hắn. Không khỏi thở phào. Thật hoàn hảo, hôm nay không phải ứng phó với Đại Biến Thái.

Khu vực tế thiên, không giống như ở cấm địa, buổi tối hôm nay toàn bộ đệ tử Linh Sơn đều có mặt, toàn trường thật hoành tráng. Ta từng bước từng bước tiêu sái đi lên tế đàn, y phục nhẹ nhàng bay bay trong gió, thật là có vài phần giống thần nữ. Trên tế đàn, ta biểu diễn tượng trưng một hồi, tùy tiện đọc vài lời kịch rồi đem ‘hậu lễ’ đã chuẩn bị sẵn đặt vào trong hốc lõm của thủy tinh cầu.

Sau đó, ta bắt chước mấy bà lên đồng, vuốt ve thủy tinh cầu mấy lượt. Mọi người chỉ thấy thủy tinh cầu đột nhiên tỏa ánh hào quang rực rỡ chói mắt, một chùm tia sáng bảy sắc từ trong quả cầu phát ra, chiếu lên nền trời.

Hắc hắc, đây là hiệu quả vốn có trong điện thoại di động tồn tại một cực quang, nay được thủy tinh cầu cực đại phóng lớn, hiệu quả so với tưởng tượng của ta hơn gấp nhiều lần. Các trưởng lão cùng đệ tử kinh hãi, nhao nhao đập đầu quỳ lạy, tế bái thần tích xuất hiện. Nhưng mà đây mới chỉ là màn chào hỏi ban đầu mà thôi...

Cực quang biến mất, kế tiếp là một mảnh ánh sáng trắng đại thịnh, trên bầu trời xuất hiện cảnh tượng mây trắng mang mang, ta cố ý nhờ Tiểu Chu Tước cõng ta trên lưng bay vượt trên tầng mây, mấy người cổ đại này chưa từng ngồi qua phi cơ, gặp phải cảnh tượng này liền nhao nhao thán phục: Thiên giới a!!! Là thiên giới!!!!!!

Kế tiếp, ta cười trên lưng Tiểu Chu Tước (đương nhiên là nguyên hình), từ xa xa bay tới, cảnh này hiện trên màn ảnh cũng dễ dàng a, cũng do Tiểu Bạch Hồ chiếu cô giúp đỡ.

Tiểu Chu Tước càng bay càng gần, càng bay càng gần, áp lực bức xuống càng nặng, hiện trên màn trời càng khổng lồ, đến lúc cuối cùng tiến đến cận cảnh, có mấy đệ tử thậm chí theo phản xạ ngã ngối tránh né. Màn ảnh từ từ chiếu cận cảnh làm đầu ta bị phóng to hiện rõ trên toàn Thiên Mạc, trong lòng đột nhiên giạt mình thấp thỏm. Không hay rồi, ta vốn lo lắng đến khả năng không tìm được thủy tinh cầu đủ lớn cho nên để đạt đến hiệu quả rung động nhân tâm, ta còn cố ý nói rộng khung hình, không ngờ Lục mỵ nam lại có thể đem về cho ta một cái lớn như vậy. Cả một cái đầu xuất hiện trên nền trời trống không, cảm giác cũng thật là quý dị, nghĩ đến phía sau ta còn chuẩn bị một màn đặc biệt, đầu không khỏi đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Màn ảnh kéo ra xa, “Ta” mở miệng nói: “Chúng đệ tử Linh Sơn nghe lệnh! Ta dâng lên trời xưng danh Thần Nữ, từ hôm nay trở đi, kế nhiệm vị trí Linh Sơn Thánh Nữ, tiếp nhận toàn bộ thần sử. Chúng đệ tử Linh Sơn nếu có ý không phục, hoặc nghi ngờ thiên ý...” Cái... tế đàn này ta cùng Tiểu Chu Tước đã từng thí nghiệm qua, vị trí tế đàn cũng đã được sắp đặt chuẩn bị. Nhờ bốn phía đều có núi bao phủ tạo nên hiệu ứng vọng âm, dù trên tế đàn không cần dùng âm thanh quá lớn vẫn có thể đạt được hiệu quả dư âm lượn lờ không dứt. Hơn nữa, hình ảnh được phóng đại giữa Thiên Mạc tạo ra cảm giác như ‘Trời giáng thiên âm’. Đã sớm hù cho các đệ tử Linh Sơn liên quan sợ đến sửng sờ mất vía, lại vội vàng đập đầu quỳ lạy.

Kế tiếp, màn ảnh chuyển cảnh, một giọng cười gian trầm thấp đột nhiên toát ra. “Nếu nghi ngờ thiên ý...Hắc...Hắc...Hắc...hắc...hắc...” Nương theo tiếng cười gian quý dị liền xuất hiện một cái đầu âm u to thật to. Đầu ta đầy vạch đen. Ban đầu là ta muốn thể hiện hiệu quả âm hiểm, đánh động nhân tâm-. Chính là cái loại hiệu quả...nửa đêm tắt đèn tối thui, tay cầm đèn pin đặt ở dưới cầm chiếu ánh sáng lên trên mặt già ma. Không ngờ nguyên cả cái mặt gian nịnh đó lại bị... thủy tinh cầu cực đại này phóng lớn đến...tràn ngập cả bầu trời. Orz...Được rồi, ta thừa nhận, ngay cả bản thân còn hãi nữa là! Toàn trường, kể cả Lục mỵ nam, đầu đầy mồ hôi lạnh...

“Bất luận là lão nhân!” Màn ảnh xuất hiện một đôi lão ông lão bà. “Hay là tiểu hài!” Màn hình chuyển hướng sang một đứa trẻ con còn chưa biết bò đang nằm khóc.

“Bất luận là người, hay động vật!” Màn ảnh lại chuyển hướng sang một con chó nhỏ đôi mắt tròn to hoảng sợ nhìn màn ảnh.

“Đều đâm đâm-! Bạo cúc!!!!!!” Cùng với lời sấm truyền là một tiếng kêu thảm thiết. Cuối cùng thì tràn ngập cả bầu trời chính là cái...cái tên tiểu đệ tử tại buổi lễ bái sư vì không phục mà bị hạ lệnh bạo cúc – bị quả mướp đắng đâm thọc hoa cúc khiến khuôn mặt cực kỳ thống khổ lẫn kinh hãi cứ lúc lắc~ lúc lắc~!

Bầu trời tạm thời khôi phục lại bình thường...

Những người có mặt tại hiện trường, kể cả ta, đều bị chấn động...Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, mất đến năm, mười phút...

Sau đó, trừ những người trong thánh địa, tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô vang dội như sấm động: “Vâng!”

Này môn...Này bang...Thụ...

Từ khiếp sợ khôi phục lại như cũ, ta hướng về phía các trưởng lão gọi vào: “Kiền trưởng lão.”

“Vâng” cái...cái tên trưởng lão bạo cục môn kia nom nớp lo sợ, bước ra khỏi hàng. Trên ót mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ngươi biết bây giờ nên làm cái gì rồi chứ.”

“Vâng” Giọng Kiền trưởng lão có chút run run.

“Ha ha~, xem ra đường môn của các ngươi cùng bạo cục thật đúng là có duyên nhĩ. Như vậy đi, từ hôm nay trở đi, đường môn các ngươi đổi tên thành Bạo ~ Cục ~ đường!”

“Vâng” Kiền trưởng lão khóc không ra nước mắt...

Nghi thức kết thúc, ta ngạo mạn thả bộ xuống khu vực tế thiên, thoáng cảm giác được, một ánh mắt lảng liệ, từ phía hàng trưởng lão phóng tới, ta không chút do dự nhìn trả. Hừ, giấu đầu lòi đuôi, sắp lộ ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hẹn hò

Chương 24: Hẹn hò

Trở về phòng, ta chợt nhớ ra tờ giấy nhỏ Trầm Dược đưa cho. Vừa mở ra nhìn, ách... “...OOX ngươi, từ nay trở đi nửa đêm OX viên OOX...” Ta phi nhõ ngươi = =, không biết ta không biết chữ hay sao a, đưa cái tờ giấy này làm gì!

“Tiểu Chu Tước ơi Tiểu Chu Tước, lại, lại đây, ta đổ ngươi cái này nha, cái này...là cái chữ gì, đọc được ta làm món ngon cho ngươi-!”

“Lục sư huynh, ta chỉ mới học chữ, ngươi có thể giúp ta xem, cái...chữ này đọc làm sao?”

“Sư phụ...”

Chấp vá lung tung, phải sau hai ngày ta mới có thể dịch được cả câu.

“Thừa tướng lệnh cho ngươi, từ nay trở đi nửa đêm ở phía đông Ly viên, không gặp không về!”

Vậy là...tối hôm nay!

Do dự mãi cuối cùng ta cũng quyết định đi, một là, tốt nhất không để cho Đại Biến Thái biết ta đã khôi phục trí nhớ, hai là, muốn chiếm được Linh Sơn, ta còn cần một trợ thủ.

Đêm khuya hoang vắng tĩnh mịch, một mình ta len lén rời khỏi cửa phòng, lại len lút thông thả đi bộ tới điểm hẹn. Để không bị lạc đường, ta đã thừa dịp ban ngày len lén thăm dò qua địa hình. Cuối cùng thuận lợi an toàn tới nơi! Vấn đề là, có ai tới nói cho ta biết...

Lục mỹ nam ở nơi này làm chi?

“Ai?” Ta vừa định trốn đã bị Lục mỹ nam phát hiện.

“Ách...Hà...! Lục sư huynh, chào buổi tối!” Lòng ta giật thót, không hiểu sao lại có cảm giác bản thân giống như đám phụ bị bắt quả tang thông dâm tại trận T_T!

“Tiểu sư muội? Đã trễ thế này ngươi còn chưa ngủ sao?”

“Ta...Ta...ta quá kích động! Không ngờ lần này cử hành nghi thức lại...thuận lợi như vậy...” Ách, nhớ lại khuôn mặt gian nịnh khoa trương kia, ta lại bất giác hạ nhỏ giọng.

Lục mỹ nam hình như cũng đang hồi tưởng lại cục diện... “tưng động” kia, nụ cười trên mặt trong nháy mắt cứng ngắc. “Tiểu sư muội ngươi... cũng quá nghịch ngợm!” Lục mỹ nam cố gắng lực chọn từ ngữ mềm mỏng nhất.

“Cái... này... Lục sư huynh yên tâm, Nhị Nữ sẽ không bạo cục của ngươi!” Tạm thời sẽ không. Ta thuận thế vỗ vỗ bộ ngực Lục mỹ nam. Sao ~ rỗng rỗng ~ mỹ nam đã dâng đến cửa, không trêu chọc là không trêu chọc sao.

Lục mỹ nam thoáng có chút sùng sốt, cười cười, liếc mắt ra sau ót ta. “Nghịch ngợm, ai lo lắng cái... này đâu.”

Ai, đáng tiếc, bây giờ ta đánh không lại hắn, nếu là trước kia, ta đã sớm được chơi đùa với đóa hoa cúc nhỏ ướt át kiều diễm của hắn rồi. Nghĩ tới đây ta lại không khỏi thờ dài.

“Nhị Nữ vì sao lại thờ dài?” Lục mỹ nam hỏi.

“Ta đang suy nghĩ, nếu ta có võ công cao cường thì tốt quá!” Như vậy ta mới có thể chiếm dụng ngươi a...!

“Sư phụ nói, trước kia ta kỳ thật là có võ công-, chính là hình như sau khi bị trọng thương, toàn bộ tâm mạch đều bị cắt nát. Bây giờ có thể sống được đã là kỳ tích rồi, khả năng muốn khôi phục võ công cũng không lớn.” Ta cố ý nói như vậy.

Lục mỹ nam nghe ta nói xong, có chút ngượng ngùng ho khan vài tiếng, nói: “Nhị Nữ cũng đừng nản chí, chờ ngươi khỏe hơn một chút, sư huynh sẽ dạy lại cho ngươi, thế nào?”

“Thật sao?!” Sao~ ha ha, tuyệt, tuyệt lắm. Hai mắt ta sáng rỡ nhìn Lục mỹ nam.

“Là thật!” Lục mỹ nam hứa hẹn.

Ta nghĩ, nếu Lục mỹ nam ở đây, Đại Biển Thái chắc sẽ không xuất hiện, dù sao cũng là không tiện. Ta cũng hiểu được tốt phải biết dừng, nên chào tạm biệt Lục mỹ nam rồi chạy như điên trở về.

Vừa về đến gần cửa vào thánh địa, đột nhiên bị người ta từ phía sau ôm lấy! “Nhị Nữ vừa rồi nói chuyện với hắn, rất vui về nha...” Đại Biển Thái kể tai ta nói.

Này... có tính là bị bắt gian tại trận không? Ta nghĩ.

Thứ nhất, ta cùng Lục mỹ nam chỉ gọi là vô tình mà gặp. hơn nữa ta mặc dù có ý muốn trêu chọc Lục mỹ nam nhưng còn chưa có làm gì nha, cho nên không tính là gian tình.

Thứ hai, coi như Thần Vũ là tình nhân cũ của Đại Biển Thái, nhưng ta thì không. Hơn nữa, ở thân phận Nhị Nữ lâu như vậy, hắn cũng chưa từng buộc ta cùng hắn phát sinh quan hệ siêu hữu nghị nào, ta càng không được tính là tình nhân của hắn.

Tuy vậy, ta nhiều nhất nhiều nhất cũng chưa tính là trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng đối phương là Đại Biển Thái, ta vẫn không nên chọc giận hắn là hơn. Vì vậy ta chọn cách chuyển đề tài.

“Thưa... thừa tướng đại nhân, ngài còn chưa đi a, ta thấy sư huynh ở đó, còn tưởng rằng ngài đã đi rồi.”

“Nhị Nữ không ngoan, đã nói không gặp không về mà ~! Ngươi nói xem, ta phải trừng phạt ngươi thế nào đây? Ừm ~!” Đại Biển Thái vừa nói vừa đưa tay hướng về phía ngực ta.

Kinh! Cứ... cứ như vậy bị hung tập (tấn công bất ngờ vào ngực) sao? !T_T, chẳng lẽ ta vừa rồi len lén hung tập Lục mỹ nam nên giờ bị báo ứng?

“Vết thương Nhị Nữ sao rồi?” Đại Biển Thái động tác rất mềm nhẹ, thăm dò tới gần chỗ trái tim, hình như đang mò tìm vết thương bị ngân châm đâm trúng. Lúc tìm thấy được vết thương chỉ mới đang tạo vảy, ngón tay nhẹ nhàng mon man.

Vết thương bị chạm vào có chút đau, lại có chút ngứa ngứa khiến ta không tự nhiên, bắt đầu cảm thấy bất an, muốn giãy dụa.

Đại Biển Thái rút tay về, lấy ra một hộp thuốc mỡ đưa cho ta. “Thuốc này rất tốt, mỗi ngày sớm tối đều bôi một lần. Vết thương sẽ mau chóng liền sẹo-.” Ngoài dự liệu của ta nha, cái... tên biển thái này... cũng là người biết quan tâm người khác sao?

“Thừa tướng đại nhân gọi Nhị Nữ ra là có chuyện gì muốn sai bảo sao?” Ta nhận hộp thuốc mỡ rồi quay qua hỏi Đại Biển Thái

“Không có gì. Chỉ là thấy nhớ Nhị Nữ nên tới thăm ngươi một chút ~! Thuận tiện đưa thuốc cho ngươi.” Đại Biển Thái làm như vô tình, trả lời.

“Nhị Nữ không muốn ta tới sao?” Đại Biển Thái xinh đẹp như mộng, hỏi ngược lại.

“Nhớ! Đương nhiên nhớ!” Nhìn Đại Biển Thái ngon lành như thế, ta không khỏi âm thầm thờ dài trong lòng. Mỹ nam này... không thể ăn được, quá độc...

Đại Biển Thái lại ôm ta một hồi, sau đó nói: “Biết Nhị Nữ cũng nhớ ta, ta an tâm rồi. Ngươi về trước đi, mỗi ngày mong một hàng tháng, nhớ đến phía sau ly viên gặp mặt, có việc ta sẽ sai Trầm Dược liên lạc với ngươi.”

‘▽’, thật không dám tin, hắn cứ như vậy thả ta về sao? Đại Biển Thái lần này chẳng lẽ chỉ vì mang thuốc mỡ cho ta mà tới? Hắn có thể sai Trầm Dược đưa cho ta mà. Mặc dù không hiểu được ý đồ của Đại Biển Thái, nếu hắn tốt bụng như vậy thả người, ta đương nhiên cũng rất thích ý-.

“Ừm, ta biết rồi. Ta về trước đây.” Ta tận lực kiềm chế niềm vui mừng, bình tĩnh cáo lui. “Ừm, Nhị Nữ...” Đại Biễn Thái buông ta ra xong... lại đột nhiên gọi trở lại, muốn nói lại thôi.

“Thừa tướng đại nhân còn việc gì sai bảo?” Ta bất an hỏi.

“Không có gì, ngươi đi trước đi.” Đại Biễn Thái phát tay, tuyên bố giải thoát cho ta.

Ta xoay người len lén thở phào nhẹ nhõm, đi về phía cửa thánh địa. “Nhị Nữ...” Đại Biễn Thái lại đột nhiên gọi.

“Cái...” Ta quay đầu, đang muốn hỏi Đại Biễn Thái còn có chuyện gì không.

Lại đột nhiên bị Đại Biễn Thái hôn...

Bị hôn bất thành linh khiến đại não ta trong thời gian ngắn bỗng trở nên trống rỗng, chỉ có thể trợn to mắt, thân thể cứng còng để Đại Biễn Thái hôn nhẹ.

Ta không thể không thừa nhận, lòng có chút khoái khoái, kích thích... Bởi vì vừa mới bị trọng thương quá nặng, bên ngực bắt đầu đau râm ran.

Vất vả lắm mấy ý nghĩ tán loạn mới có thể dần dần tập trung, lúc ta bắt đầu lo lắng ta có nên hôn đáp lại không thì Đại Biễn Thái đã rời môi.

“#¥%#¥#¥#@#@#%.” Vừa mới buông môi, Đại Biễn Thái đột nhiên niệm chú.

Câu chú ngữ này! ! ! ! Ta đã từng nghe qua, đúng là khi ta còn chưa khôi phục trí nhớ, lần đầu tiên Đại Biễn Thái ôm ta ngủ cũng từng đọc qua câu này. Ta đột nhiên nhớ đến hai con cô trùng sư phụ cho ta xem, đây là... chỉ lệnh phát động cô trùng? !

“Nhị Nữ?” Đại Biễn Thái thấy ta chậm chạp không có phản ứng, thấp giọng gọi.

Ta nén nỗi sợ hãi đã khiến từ tìm truyền đến một con đầu đón, nhanh chóng làm như vô hồn, giả vờ nhìn vào hư vô, trả lời: “Vâng”

Đại Biễn Thái thấy ta phản ứng, vẻ cảnh giác trên mặt cũng biến mất, hỏi ta: “Sau khi ngươi kế nhiệm Thánh Nữ, tôn giả có thể giao quyền chương quản Linh Sơn cho ngươi.”

Ánh mắt ta đại đi, lắc đầu, dùng ngữ khí vững vàng, thông thả trả lời: “Không có. Tôn giả trên cơ bản là mặc kệ mọi chuyện trong Linh Sơn. Hầu hết mọi quyền lợi thuộc Linh Sơn đều do các trưởng lão môn nào nắm giữ môn đó. Những chuyện khác, từ lúc ta chưa đến, tôn giả đều đã giao cho Lục sư huynh xử lý.”

Đại Biễn Thái có vẻ suy nghĩ, suy nghĩ xong lại hỏi: “Về tên... Lục Hạc Hiên, ngươi biết được bao nhiêu?”

Ta mờ mịt lắc đầu: “Biết không nhiều lắm. Có nghe Tiểu Chu Tước kể là mười năm trước hắn đã lên Linh Sơn.”

Đại Biễn Thái lại muốn hỏi nữa, tiếp tục: “Vậy thánh vật Linh Sơn đã xảy ra chuyện gì, ảo ảnh trong nghi thức lại là chuyện gì?”

“...”

Thật đáng sợ ~! Xem ra Trầm Dược nói lại với hắn không phải là ít. p>

“Những điều này... ta cũng không rõ. Thánh vật là sau này tôn giả trao lại cho ta. Cái... ảo ảnh kia cũng là tôn giả làm cho. Ta chỉ chiếu theo lời hắn mà làm” Sư phụ đáng thương, người thay ta che dấu hắn một chút, tin chắc người sẽ không để bụng đâu ha-.

Đại Biễn Thái gật đầu, lúc sau đột nhiên lại hỏi: “Vậy Nhị Nữ thấy ta và Lục Hạc Hiên ai đẹp trai hơn?”

Khiếp quá ~! Hỏi cái này để làm gì? ! Nhưng... bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, ta không chút do dự liền trả lời: “Thừa tướng đại nhân đẹp hơn.”

Đại Biễn Thái nghe xong, gật đầu hài lòng, “Ngươi về được rồi. Sau khi tỉnh lại phải quên hết những chuyện vừa rồi.” Đại Biễn Thái hạ lệnh.

“Vâng”

“Chờ một chút, phần nụ hôn kia có thể nhớ kỹ.” Đại Biễn Thái nói thêm

“Vâng” ta thiếu chút nữa té ngã.

Sau đó ta tiếp tục giữ ánh mắt vô hồn đi về phía cửa cốc, vào thánh địa rồi ta mới thở phào. Tim vì đập quá nhanh mà đau đến tức ngực, đôi chân như nhũn ra, phải cố gắng lắm mới bám vịn bờ được về phòng, nặng nề nằm gục trên giường. Nghĩ bản thân bị người khác dễ dàng ăn mất đầu phụ liền ăn năn sám hối, hồi sau mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: ‘Thượng kế và ‘Mạc kế’

Chương 25: ‘Thượng kế và ‘Mạc kế’

Ngày thứ hai, sư phụ gọi ta và Lục Mỹ Nam, còn có Thanh Long vào phòng. Đầu tiên sư phụ cho ta một viên thuốc nhỏ, nói với ta: “Ta...trước bảo chế viên thuốc này cho người phục hồi thân thể, sau khi người ăn xong, không cần ba ngày sẽ có thể khôi phục lại nguyên khí.”

Ta gật đầu.

“Thanh Long” sư phụ gọi.

“Vâng”

“Nhị Nữ một khi đã khôi phục nguyên khí là có thể tiếp nhận linh lực của thánh thú. Người chuẩn bị thuật pháp trị liệu, chờ Nhị Nữ khôi phục nguyên khí thì bắt đầu chữa thương cho nàng.”

“Vâng, sư phụ.”

“Hạc Hiền.”p>

“Đạ có.”p>

“Người hỗ trợ Thanh Long, giúp Nhị Nữ chữa thương, từ từ truyền thụ cho nàng một ít công pháp cường thân hộ thể.”

“Vâng, sư phụ, đồ nhi cũng đang có ý đó.” Lục Mỹ Nam trả lời.

Sư phụ an bài thể này, ta xem...cũng thật thích chí nha! ! ! ! Thoáng vô tình nhìn thấy, khóe miệng sư phụ rất quý dị rất quý dị, hơi hơi đánh cong lên. Sau đó, hắn quay đầu nhìn ta như muốn hỏi, sắp xếp như vậy người có hài lòng không ~?

Ta thắc mắc. Đây..., sư phụ đại nhân, người đang nghĩ cái gì a? Là vì ta mới...Nhưng suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra! ! ! !

Sau khi từ biệt sư phụ, ta đang định trở về phòng lại thấy Tiểu Chu Tước hưng phấn chạy đến.

“Nhị Nữ, nói rất đúng nha. Thật sự có chim bồ câu từ nhà Kiền trưởng lão bay ra, xem đây hình như là thư.” Vừa nói vừa đưa cho ta một ống trúc rất nhỏ.

“Chim bồ câu đâu?” Ta vừa mở thư vừa hỏi Tiểu Chu Tước.

“Ừm, mùi vị cũng bình thường.” Tiểu Chu Tước vừa trả lời vừa xoa xoa bụng, một cọng lông trắng từ miệng nàng bay ra.

“...Cái...này, lần sau không được ăn!” Đầu ta đầy vạch đen.

“Ách...Người nhìn xem, cái này viết cái gì.” Ta đưa tờ giấy cho Tiểu Chu Tước

“Nhị Nữ đã thành công kế nhiệm Thánh Nữ, có thực hiện bước tiếp theo hay không, xin Yến Vương phân phó.” Tiểu Chu Tước thì thầm.

“Hừ, Đám người tập kích lần trước chắc chắn là có liên quan đến bọn họ, ta đây sẽ chớp cơ hội!” Tiểu Chu Tước hưng dữ nói.

“Đừng thả dây dài câu cá lớn. Chuyện còn chưa hoàn toàn tra ra manh mối,...không cần đã thảo kinh xà.” Ta ngăn cản Tiểu Chu Tước. Nghĩ thầm, ngay cả Yến Vương cũng bị cuốn vào, xem ra người nhòm ngó miếng thịt béo Linh Sơn quả thật không ít.

“Tiểu Chu Tước, người tiếp tục theo dõi, xem Kiền trưởng lão gần đây có liên lạc với những trưởng lão nào. Còn nữa, phạm là chim bồ câu mặc kệ là bay ra hay bay vào đều phải ngăn chặn, mang nội dung thư ghi chép lại rồi thả đi. Ngăn vạn lần không được ăn chim bồ câu nữa. Xong việc ta làm bánh trứng đền lại cho người!” ta nói với Tiểu Chu Tước.

“Ừm, ta nhớ rồi.” Nói xong liền vội vàng rống rống – hóa thành một con chim nhỏ bay đi...

Trở về phòng, uống thuốc sư phụ cho xong, ta cuối cùng cũng có thời gian tĩnh tâm nghiên cứu những ảnh chụp mà tiền bối lưu lại trong điện thoại di động. Phác họa trong ảnh chụp hơi bị ố vàng, chắc là được chụp lại từ một quyển sách, mỗi tấm ảnh chính là một trang sách. Mỗi trang đều vẽ một động tác, phía dưới mỗi động tác cũng đều có một hai câu chú giải.

Trang đầu tiên, bên cạnh hình vẽ người có viết mấy chữ tự (chữ của người cổ xưa), có lẽ là tên loại võ công, phía dưới chữ tự còn có một dấu ngoặc ghi chú nhỏ, ta nhìn kỹ bên trong thì ra là chữ Hán! Vì vậy ta phóng đại ảnh lên, phát hiện trong dấu ngoặc có viết: Phương Liên Mạc!

Thất sư đệ? !

Phuong! Liền ! Mạc? ! ! ! !

Nhìn thấy ba chữ này ta hoàn toàn sôi trào. Ba ngày liền ta trốn trong phòng không chịu đi đâu, chăm chỉ nghiên cứu khoảng một nghìn tấm ảnh rồi về lại, sau đó hưng phấn chạy đến hỏi sư phụ.

“Sư phụ, người nhìn xem, đây là võ công gì!” Ta đưa mấy bức vẽ cho sư phụ.

Sư phụ tiếp nhận bí tịch, vừa mới thoáng xem qua đã giật mình, nhìn ta hỏi: “Đây ... đây là Gia lăng bộ pháp đã tuyệt tích, làm sao ngươi có.”

“À... Đây là... Đây là ta tìm được trong núi cùng với lệnh bài Thánh Nữ-” Ừm, không tính là nói dối nha.

Sư phụ gật đầu, nói: “Đây là một loại kinh công tuyệt đỉnh rất hợp cho ngươi luyện. Mặc dù học rất phức tạp nhưng thi triển kinh công này không cần dùng nội lực. Sau khi luyện thành, kinh công của ngươi trên giang hồ sẽ không ai bì kịp, trừ phi hẳn cũng luyện Gia lăng bộ pháp.”

Ta nghe xong trong lòng kích động, chính là tuyệt đỉnh kinh công – là Mạc kế a (kể để sờ người khác)! Không xong liền chạy! Lại không cần nội lực vẫn có thể luyện! ! ! ! ! Oa tap tap tap ~! Tiền bối đại nhân, người thật giống như từ mẫu nha! Mẹ thân yêu, vô cùng thân yêu! Hận là ta xuyên không muộn hơn ba trăm năm, nếu không, không muốn kết nghĩa anh em cũng không được!

Biết trong tay mình là bảo bối, ta liền thương lượng với sư phụ. Sư phụ, người có thể chỉ cho ta một chút... những chú giải này là có nội dung gì không?

Sư phụ có vẻ suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Ngươi chờ một chút!” Không đợi ta hết hưng phấn đã chạy vào nội đường, một lát sau làm vẻ há hê thần bí – cảm hai món đồ đi ra.

Là một quyển bí tịch, bên trong cũng phác họa mấy hình vẽ rất giống với bản thảo trong tay ta, rất nhiều động tác.

Sư phụ... đưa bí tịch cho ta xem. Ta nhìn cái tên. OX pháp?

“Đây là phương pháp dùng độc của ta, người cảm đi. Cùng Gia lăng bộ pháp luyện tập, có gì không hiểu hoặc nhìn không rõ cứ đến hỏi ta.”

Cách dùng độc? Cho ta cái này... luyện làm chi? ! Ta có chút mờ mịt.

“Ta từng nghĩ sẽ dạy ngươi công phu điểm huyết-. Nhưng muốn học, không chỉ yêu cầu nội lực, nếu gặp phải nhân vật lợi hại, ngươi có điểm cũng điểm không lại.” Sư phụ nói tiếp. ...Này...Này sư phụ đại nhân, ngài rốt cuộc là có ý gì?

“Thủ pháp dùng độc này, phối hợp với cái này, muốn không chế người là không thành vấn đề-.” Sư phụ vừa nói vừa xuất ra một món đồ khác cho ta xem, là một bình nhỏ đựng thuốc bột.

Ta cầm bình thuốc, đang muốn mở ra nhưng đã bị sư phụ ngăn lại.

“Không được! Giờ ngươi chưa thuần thục thủ pháp dùng độc, không được lộn xộn. Bình thuốc này là ta đặc biệt nghiên cứu bào chế-. Bất kể là đối phương võ công cao cỡ nào, bất kể là người hay thần, là yêu hay thú chỉ cần trúng thuốc này, trong vòng hai canh giờ sẽ mất đi nội lực, toàn thân xụi lơ. Nhưng lại không khiến đối phương hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, cho nên cũng sẽ không mất đi niềm vui thú chinh phục...” Sư phụ dùng vẻ mặt nghiêm túc giới thiệu qua kỳ dược của hắn. Nhưng ta tuyệt đối có thấy lão nhân gia khỏe miệng ông ta lại rất quý dị rất quý dị khê cong lên!

□ |||... Ta vô cùng kinh hãi nhìn sư phụ, tiếp sau hắn còn nói cái gì ta hoàn toàn không nghe thấy! Trong đầu toàn bộ đều là câu nói: sẽ không mất đi niềm vui thú chinh phục... sẽ không mất đi niềm vui thú chinh phục... sẽ không mất đi niềm vui thú chinh phục...

Không trách sao lại có câu nói: một ngày là thầy, cả đời cũng là thầy. Sư phụ là... thật sự là cha thân yêu đáng kính của ta a! ! ! ! Này... Thuật dùng độc này phải là “Thượng kế” ! ! ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Luyện võ trị thương

Chương 26: Luyện võ trị thương

Sau ba ngày, thuốc cũng đã có tác dụng.

Vì vậy, lịch trình làm việc và nghỉ ngơi kế tiếp liền được an bài.

Mỗi buổi sáng, Thanh Long chữa thương cho ta.

Hôm đó, Thanh Long sư huynh dẫn ta đến bên cạnh một đầm nước xanh biếc. Sau đó...bắt đầu cời áo ra!⊙ khẩu ⊙

“Ngươi cũng cời đi” Thanh Long sư huynh nói với ta.

“Ta...ta cũng cời sao? !” Cầm ta suốt nửa thì roi xổng đất.

“Ừm, ta xuống nước ngâm. Đây là nơi ta hàng năm đến tu luyện, trong thủy đàm này tràn ngập linh khí của ta. Ngâm mình trong này thì việc chữa thương đã thành công phân nửa.”

“Vậy, vậy Thanh Long sư huynh cũng xuống ngâm sao?” Chẳng lẽ là...là tắm uyên ương? Ta dập dòn ~ “Ừm, ta sẽ ôm ngươi, dùng linh lực hộ pháp truyền cho ngươi, nếu không ngươi sẽ không thể chịu được hàn khí trong đầm nước này. Cũng không có cách nào trụ được dưới đáy nước lâu như vậy.” Thanh Long sư huynh trả lời.

Còn...còn ôm. Ta rất dễ tiện – nhanh chóng chảy nước miếng! !! Sư phụ, cha thân yêu! Thật là yêu ngươi quá đi! !!!

Thanh Long sư huynh thấy ta cời xong áo ngoài liền dang tay ôm lấy, nhảy vào giữa thủy đàm. Ta rùng mình, cũng lạnh khiếp a! Nhưng được mỹ nam bảo bọc, lạnh một chút cũng không sao...

“Chuẩn bị, bắt đầu nha!” Thanh Long sư huynh cúi đầu nói với ta.

“Được!” Đến đây đi, đến đây đi! Come on! Come on! !!! Ta yêu trị thương! !! !p>

Sau đó...Đầm nước dậy sóng, Thanh Long sư huynh đang ôm ta bỗng hóa thành một con rồng xanh thật lớn, nhẹ nhàng cuốn quanh người ta, sau đó...từ từ cuốn theo ta lao xuống đáy nước...

Này...Sao phải như vậy, T_T trong lòng ta tru lên, ta là người mà...không cần thú...

Buổi chiều mỗi ngày, Lục mỹ nam dạy ta tập võ.

Động tác giả thứ nhất: trượt chân. Mục đích: sờ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Động tác giả thứ hai: xoay người không yên. Mục đích: tấn công ngực.

Động tác giả thứ ba: hụt té về trước. Mục đích: vỗ cái mông.

Động tác giả thứ tư...

Động tác giả thứ năm...

Lục mỹ nam: “...”

Mỗi buổi tối!

Ta đều vô cùng sốt ruột tống thức ăn vào miệng. Sau đó hai mắt phóng quang, bắt đầu nghiên cứu ‘Thượng kế’ và ‘Mạc kế’.

Ồ, chiêu này không tệ, ngày mai có thể làm thử với Lục mỹ nam!...

Ồ, chiêu này hay! Còn có thể kết hợp với quyền đạo, muốn xuất thủ tốt, thì phải nhanh!...

‘Thượng kế’ và ‘Mạc kế’ này mặc dù không yêu cầu nội lực nhưng cũng không hổ là võ công tuyệt đỉnh. Chiêu thức bên trong cực kỳ khó học. Cũng may mà ta ở thời hiện đại đã có căn cơ. Hơn nữa, bản thân Thần Vũ trước kia đã từng tập võ, độ linh hoạt của thân thể cũng không phải là vấn đề quá lớn. Mặc dù tiến độ luyện tập rất chậm, những cuối cùng vẫn có thể học. Mà mấy kỹ năng đánh nhau, nhu đạo, quyền đạo, không thủ đạo...ta vẫn còn nhớ được. Mặc dù những kỹ năng này nếu dùng đấu với võ lâm cao thủ nội lực đầy mình là không thể thắng nhưng cũng thừa để ta có thể cầm cự một ít thời gian. Hơn nữa những đấu pháp này ở thời đại này hoàn toàn chưa có, nếu gặp phải cao thủ, chỉ cần ta ẩn dấu thật tốt, cũng có thể đạt tới hiệu quả ‘xuất kỳ bất ý’! (tấn công bất ngờ)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gian tế

Chương 27: Gian tế

Thời gian này tại Linh Sơn thật là an tĩnh, rất thích ý, rất vui vẻ! Trầm Dược cũng không đến tìm ta. Ngoại trừ... Tiểu Chu Tước hay tìm ta chơi đùa hoặc hỏi báo động tĩnh của các trưởng lão, cuộc sống của ta cũng rất có quy luật. Chính là quy luật này lại bị phá vỡ vào sáng hôm đó.

Buổi sáng, ta vừa rửa mặt xong, đang chuẩn bị đón chào một ngày mới – trên chóc lớp học.

Có trưởng lão đến báo lại, bắt được một gian tế trà trộn vào Linh Sơn!

Phản ứng đầu tiên của ta là, oa ~ tạp tạp. Đại Biến Thái bị bắt. Sau lại uể oải nghĩ lại, không có khả năng a -!

Trưởng lão còn nói, người bị bắt kia một mực kêu la, nói rằng biết ta, muốn gặp ta. Cho nên mới đến thánh địa hỏi ta nên xử trí như thế nào.

Biết ta? Là biết Thần Vũ trước kia, hay là Nhị Nữ bây giờ?

Nhưng người được dẫn đến lại là...

Ta nhìn qua, người đang bị bắt trôi nước mắt lưng tròng nhìn ta kia chính là... Tiểu Lô! !!

“Ném hấn đi!” Trái tim mấy bữa nay còn cảm thấy rất tốt bây giờ lại bắt đầu đau râm ran. Ách, Thấy hấn là ta lại muốn đau đầu! !!

Tiểu Lô khóc lóc: “Đừng mà! Đại tỷ tỷ, ta phạm sai lầm nên bị đây, người nếu không thu nhận ta, ta... Ta sẽ không còn nơi để đi. 55555...”

Đầu ta càng đau nhức. “Cha con các người hại ta còn chưa đủ sao? ! Được rồi, được rồi, là ta sai, van cầu người, đừng... xuất hiện trước mặt ta nữa. Ta thật sự nhìn không được thấy là muốn đánh!”

Tiểu Lô nức nở: “Ta chính là bởi vì chuyện của người mà bị bẽ trên điều tra xử lý đây xuống đây. Bọn họ... bọn họ muốn ta giúp người trở về, khi đó ta mới có thể trở về.”

“Cái gì? ! Người mới nói cái gì? Ta có thể trở về sao? !” Ta túm lấy vạt áo Tiểu Lô.

Tiểu Lô gật lẹ gật đầu. “Đúng vậy, nhưng mà không phải linh hồn trở về, là cả thân thể cũng trở về. Bởi vì người -...” Tiểu Lô còn chưa nói xong đã bị ta bịt miệng lại.

“Khoan nói đã!” Ta giáo huấn hấn.

“Đứa bé này ta có biết. Cứ để hấn đi theo ta, cụ thể phải xử trí như thế nào, chờ ta và sư phụ thương lượng một chút sẽ... cho các người câu trả lời thuyết phục.” Ta nói với trưởng lão.

“Vâng”

Sau khi trưởng lão lui ra, ta đang còn suy nghĩ nên làm thế nào để sư phụ nhận Tiểu Lô ở lại thánh địa, Tiểu Chu Tước đã không thể chờ đợi được liền chạy vào.

“Nhị Nữ, đứa bé này chính là gian tế ư?” Tiểu Chu Tước hỏi ta.

“Ta... Ta không phải gian tế... Ta đến tìm Đại tỷ tỷ!” Tiểu Lô yếu ớt cãi lại.

“(⊙ o ⊙) a! Người cũng có thể nghe được ta nói sao?” Tiểu Chu Tước thoáng giật mình.

“Tại sao không nghe được? Ta đâu có điếc.” Tiểu Lô mờ mịt.

“...”

“...”

“Sư phụ... Lại có người có thể nghe được lời nói của ta đến nè...” Tiểu Chu Tước kích động, chạy vội ra ngoài.

Chuyện tiếp theo... Không cần ta phải nói nữa... Cứ như vậy... Tiểu Lô đường đường chính chính trở thành sư đệ của ta = = !

“Người nói còn có thể trở về là ý gì?” Chờ đến khi bốn bề vắng lặng ta mới hỏi Tiểu Lô.

“Xuyên không chia làm hai loại tình huống...” Tiểu Lô giải thích.

“Không cần người nói ta cũng biết, là hồn xuyên và thân thể xuyên! Ta giờ coi như là hồn xuyên, mà Thánh Nữ đòi thứ nhất khẳng định là thân thể xuyên. Ý của người là, chúng ta có thể theo phương thức Thánh Nữ đòi thứ nhất xuyên tới mà xuyên trở về?”

“Ừm, nếu là linh hồn xuyên qua, ta có thể trực tiếp đem người mang về. Chỉ là cơ thể gốc của người đã chết rồi, chỉ có thể là thân thể xuyên trở về.

Nhưng muốn thân thể vượt qua không gian phải cần có một siêu nhiên lượng rất lớn để mở ra lỗ hổng không gian.” Tiểu Lôi gật đầu.

“Ngươi ít nói nhảm đi, nói mau, rốt cuộc thì phải làm sao đây.”

“Phải tìm được bốn vật!” Tiểu Lôi trả lời.

“Là bốn món gì?”

“Chính là Định hồn châu, Nguyệt quang châu, Quang mạng thạch và Thần bí thạch!”

“Tìm đủ bốn thứ này là được sao?”...Tốt thôi, lại từ huyền huyền chuyển thành RPG! (Role playing game: Game nhập vai)

“Chưa, còn phải đợi đến giữa tháng tám, vào ngày năng lượng mặt trăng đạt cực mạnh.” Ta đột nhiên nhớ ra. “Trước có nghe nói Thánh Nữ đòi trước cuối cùng mất tích một cách thần bí-, nói không chừng có lẽ đã xuyên trở về rồi. Ngươi nói xem bốn vật này có thể nào ở trong Linh Sơn không!”

“Không đâu. Bốn món này đều là thần vật của thiên giới. Mỗi lần sử dụng đều phát sinh vòi rồng khổng lồ. Sau khi sử dụng xong sẽ bị năng lượng bắn trả, chúng sẽ như những viên đạn bị bắn đi bốn phương tám hướng, không còn ở chỗ cũ nữa rồi.”

“Sao? ! Không sao, từ từ tìm đi, xuyên trở về thế nào cũng không còn quan hệ, phải tìm được, ta cũng muốn chờ xem kết cục trò chơi này, chơi đã rồi về!” Đã biết còn có phương pháp trở về, lòng ta như cất được một tảng đá lớn, giống như bị táo bốn một tháng rốt cuộc cũng một lần thông suốt thoải mái, tâm tình vô cùng nhẹ nhõm sung sướng.

“Không...không được a, ngươi không về ta cũng phải theo ngươi không được về thiên giới.” Tiểu Lôi khẩn trương.

Tâm tình tốt, bản tính sói lang của ta lại nổi dậy, ôm cậu nhỏ Tiểu Lôi: “Như thế nào, đi theo bốn đại nhân, cũng không vui a ~” Ừm, kỳ thật Tiểu Lôi thật sự rất xinh đẹp khó cưỡng-.

“Không...Không phải...Như vậy-.” Tiểu Lôi thoáng thẹn thùng, quay mặt đi. Rất khả ái nha!

“Chỉ biết nói, ngươi sẽ làm sao giúp ta trở về.”

“Ta, ta biết bốn món thần vật, có thể giúp ngươi tìm!”

“Ta không vội-, còn gì nữa ~!”

“Ta...Ta biết chữ của thế giới này, ta có thể dạy ngươi!”

“Sao~! Còn gì nữa không?”

“Còn...Còn có thể... Còn có thể cùng ngươi ngủ.” Tiểu Lôi mặt mày đỏ bừng, nhẹ giọng nói.

“Thật ư? Ngủ cùng ta như thế nào a ~?” Sao ~ rỗng rỗng, thật dễ thương, thật đáng yêu quá đi, ta nhìn không được, tiếp tục đùa.

“Chính là...Chính là...Giống như ngày đó đó...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lôi đều đỏ bừng, ánh mắt cũng không biết nên nhìn nơi nào. Cúi đầu, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Ngày đó? Như thế nào a ~? Ngươi không nói rõ ràng, ta làm sao biết rốt cuộc là ngủ làm sao, ừm ~!” Ta vừa tiếp tục trêu chọc, lại vừa đưa tay cời bỏ y phục Tiểu Lôi. Thân là lang nữ, mỹ vị mon môn đã dâng lên đến miệng, có đạo lý nào lại không ăn...A~ha ha ha, Lôi Thần, lần này chính là con trai ngươi tự đưa đến cửa-!

“Chính là...chính là...Như vậy...” Tiểu Lôi ngượng ngùng, trái lại càng khiến ta thích thú.

Trong lúc ta đang lang huyết sôi trào. Đột nhiên, oanh ! ! ! ! ! Một tia sấm sét trắng tấp nện xuống cách ta chỉ có vài bước chân, dư chấn lan rộng. Trên đất xuất hiện một cái hố to sâu hơn một thước!

“...Này...Cha ngươi đánh-?” Lang tính trong nháy mắt tắt ngấm, ta run run chỉ vào cái hố to.

“Ừm, có khả năng.” Tiểu Lôi cúi đầu nói.

Lôi Thần chết tiệt...Sớm muộn gì ta cũng đánh chết ngươi! Thùm thụp == Thùm thụp

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thanh lý môn hộ

Chương 28: Thanh lý môn hộ

Chuyện tốt bị phá hoại, ta cực kỳ khó chịu trở về phòng. Mỗi khi ta khó chịu, ta sẽ ... đi ngủ = !

Đêm đó...

Ta đang lúc đang ngủ mơ màng, cảm giác bên tai ngứa ngứa thỉnh thoảng, hình như có người đang thổi khí bên tai.

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ...” Có người gọi khẽ bên tai ta.

Ta mở mắt hé mở mắt, nhìn thấy Tiểu Lôi đáng thương đứng ở đầu giường.

“Ngươi tới làm gì?” Ta vừa ngáp vừa nói.

“Ta... ta đến ngủ với tỷ tỷ.”

“Đẹp đi, đẹp đi, một hồi cha ngươi lại đến đánh ta, ngươi hại ta còn chưa đủ a!”

“Ta... Cha ta đã đi tìm mẹ ngủ, sẽ không đến đánh ngươi đâu...”

“Thật à? !” Ta lập tức lên tinh thần.

“Ừm” Tiểu Lôi gật đầu.

Vậy còn chờ gì nữa! “Mau mau bắt đầu cò đi!”

“Ừm” Tiểu Lôi cò áo ngoài, từ từ leo lên giường.

Ta xoa xoa tay, kích thích. Cười, lao đến Tiểu Lôi. Đóa cúc nhỏ béo mập đáng yêu ~ tỷ tỷ lâu rồi không cung chiêu ngươi nha!

Tiểu Lôi bị ta hạ gục tại giường, nhướn ánh mắt run lên nhẹ, ta dễ dàng không ngừng vuốt ve người hắn. Ừm ~ Bé cung da tay thật nhỏ xinh trắng trẻo, chân hương, nào, ngả ra, cho tỷ tỷ nhìn tiểu hoa cúc...!

“Các ngươi đang làm gì vậy? !” Giọng nói của Lục mỹ nam vang lên.

(° △ °|||), Lục... Lục mỹ nam sao lại vào phòng ta. Ta cứng người nhể cổ lên nhìn nơi phát ra âm thanh. Tiểu Lôi cũng thất kinh, khép lại vạt áo, nước mắt lưng tròng nhìn về phía Lục mỹ nam.

“Ta... Ta... Chúng ta... Chúng ta...” NPC trong não ta bay tán loạn, lại nghĩ không biết phải trả lời Lục mỹ nam như thế nào mới được. (NPC: Non-player character, là những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi)

“Ta cũng tham gia!” Lục mỹ nam đã nói tiếp.

◦ khẩu ◦|||... Ta... Ta không nghe lầm chứ! Ta há hốc miệng, trơ mắt nhìn Lục mỹ nam đang vừa cò quần áo vừa đi đến bên giường...

A... Lục mỹ nam, body rất đẹp nha... Chỉ thấy hắn ôm lấy Tiểu Lôi, từ từ đem quần áo lột sạch, ngón tay thon dài lại vuốt ve trên người Tiểu Lôi, từ sống lưng trượt một mạch xuống phía dưới, hướng đến chỗ tiểu hoa cúc đang núp dưới cặp mông núng nính. Tiểu Lôi bởi vì... bị kích thích đột ngột, đầu hơi hơi ngửa ra sau, ánh mắt khép chặt càng thêm run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn tươi ngon phát ra một tiếng thở gấp, ừm a...!

Quá kích thích... Quá mê hoặc! ! ! ta toàn thân ngây ngất nhìn Lục mỹ nam cùng Tiểu Lôi diễn trực tiếp bản GV (gay video), kích động đến nỗi không biết phải làm gì.

“Ngươi cũng tới đây ~!” Lục mỹ nam quay đầu dùng giọng nói hút hồn gọi ta.

Ta lại lần nữa sôi trào! ! ! !

Đang muốn phóng tới, chợt giọng nói trong trẻo của Đại Biễn Thái lại vang lên trong phòng: “Ngươi dám! ! ! ! !”

Ta kinh – toàn thân toát mồ hôi lạnh... Sau đó...

Sau đó ta liền tỉnh ==

Vì vậy... Ta lại càng không thích! Bởi vì làm ta có mộng xuân! Khiến trong lòng ta tự nhiên

Dục! Cầu! Không! Mãn! !

Mỗi khi ta khó chịu đến nỗi cũng không điều tiết được, ta sẽ phi thương phi thương tà ác, phi thương phi thương muốn đánh người, phi thương phi thương muốn phát tiết.

Cho nên, ta gọi Tiểu Chu Tước tới.

“Tiểu Chu Tước, có thích chơi trò chơi không a...”

Ban đầu, ta còn chưa có ý định động thủ với các trưởng lão Linh Sơn, mặc dù ta biết bọn họ căn bản là đã tước quyền lực của ta, khiến ta và sư phụ đều giống như bị giam lỏng tại Linh Sơn! Nhưng mấy ngày nay ta coi như thích ý nên tạm thời không muốn trở mặt với bọn họ. Chính là, hiện tại, ta khó chịu, nhu cầu cấp bách bây giờ là phát tiết! Cho nên, các trưởng lão thân mến, chúng ta chơi một chút nha ~!

Muốn hỏi tại sao điều đầu tiên ta nghĩ tới lại là xuống tay với các trưởng lão ư? Bởi vì đám người trưởng lão kia kỳ thật căn bản là không xem Thánh Nữ ta đây là cái đinh gì hết!

Muốn hỏi... những trưởng lão này kỳ thật khinh thường ta tới mức độ nào? !

Người nhìn cái...Kiền trưởng lão Bạo Cúc đường kia trong Linh Sơn vui vui vẻ vẻ liên lạc cái này, thông đồng cái kia, cũng biết trong mắt bọn họ... coi trọng Thánh Nữ ta đến mức nào rồi. Ta dự định...khai đao với Kiền trưởng lão đầu tiên!

Theo tin tình báo của Tiểu Chu Tước cho biết, cái tên Kiền trưởng lão kia chính là chương quản tài chính Linh Sơn, cho nên cùng các bộ phận khác cũng có liên lạc mật thiết. A ~ Khó trách lại dám hoành hành như vậy. Hôm nay, lão nương sẽ đoạt lại của người! Ban đầu ta tính dẫn theo Tiểu Chu Tước cùng Bạch Hổ trực tiếp bắt người đem đi bạo cúc, sau đó lại từ từ hành hạ buộc hắn giao ra sổ sách. Cho nên buổi tối, chúng ta không mang theo người hầu, trực tiếp đi đến trước cửa phòng hắn, đoán đá cửa đi vào...

“A...A...Ủm a...Ủm...”Một giọng nam thờ gấp từ bên trong phòng phát ra!

Ta lập tức phát tay bạo tiểu Bạch Hổ ngừng phá cửa, len lén áp tai vào cửa phòng, bắt đầu nghe lén!

“Ủm...Trưởng lão...Đừng...Nơi đó không thể...A...A...” Giọng nam tiếp tục từ trong phòng truyền ra.

Tiểu Chu Tước tò mò nhấp nháy mắt, nhỏ giọng hỏi tiểu Bạch Hổ: “Bạch Hổ ca ca, bọn họ ở trong đó làm cái gì vậy nhỉ?”

Tiểu Bạch Hổ ngưng ngưng vò đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Ta đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu cho Tiểu Chu Tước im lặng.

Một lát sau, trong phòng liên tục truyền đến những tiếng rên đã lên đến cao trào, sau đó cả gian phòng yên tĩnh trở lại. Xem ra đã xong việc.

Sau một lúc lâu, giọng nam lúc nãy lại vang lên: “Trưởng lão à, ngài bao giờ mới đưa người ta danh chính ngôn thuận trở về Linh Sơn a.” ⊙_⊙, giọng nói này ta biết nè, không phải là cái tên...tiểu đệ tử bị bạo cúc rồi trực xuất khỏi Linh Sơn sao?

“Yên tâm đi, nhanh thôi! Thánh Nữ cùng lão già kia đều giống nhau, một đám ngu muội, chuyện gì cũng không kiểm soát. Chờ qua một thời gian ngắn nữa thôi, ta sẽ len lén đưa người trở về. Nếu như không trở về được cũng không cần lo, Yên Vương sắp động thủ rồi, chỉ cần hắn thành công, chúng ta chính là công thần. Đến lúc đó, vinh hoa phú quý cái gì cũng có, muốn phá Linh Sơn còn được nữa là.”

“Đáng ghét, lần trước cha ta hỏi người đến lúc nào mới đón ta về, người cũng nói phải chờ một thời gian...”

□_□|||... Cha hắn...

“Lần này là thật, tiểu bảo bối. Yên Vương đã sắp đặt cho chúng ta một kế hoạch rất tốt, không phải chờ lâu đâu-.”

“Hừ! Yên Vương thật là có thể tạo phản thành công? Lại nói, coi như hắn thành công, không phải vẫn còn Tam hoàng tử sao, đâu đến phiên Yên Vương được làm hoàng thượng!”

“Hừ! Hai chữ tạo phản này có thể tùy tiện nói sao? Tam hoàng tử? Đó chính là một kẻ ngu, căn bản không có khả năng tranh đoạt với Yên Vương. À đúng rồi, ta còn muốn hỏi người nha, là mướp đáng khổ qua thoải mái a, hay là ta thoải mái, ha ha ha ha ~” Kiền trưởng lão cười dâm.

“Đáng ghét, người lại trêu người ta, người ta mặc kệ người luôn ~”

“Người kém ta chắc, người cho rằng ta không biết người cùng Kim trưởng lão kia làm gì sao. Thế nào, chúng ta cùng làm, hai cái... cho người càng thích a, ha ha...” Kiền trưởng lão lại lần nữa cười dâm.

“Người... người còn nói người ta, một mình người còn chưa đủ, thấy thích liền...”

“Nói đến cái... này, lần này lão ngoan đồng kia mới thu nhận một đệ tử cũng khá nha. Ta thấy hắn cũng không có võ công gì, không khó đối phó như Lục Hạc Hiên. Bất quá chờ khi có cơ hội...Hai người bọn họ ta đều muốn ném thù...”Hắc hắc hắc hắc...”

Nghe thế, ta đã không thể nhìn được nữa, hai tên xấu xa các người dám cùng nhau BL(boy love), ta nhìn! Người cười nhạo ta khò, ta lại nhìn! Cái lão đại thúc như người mà cũng dám nhòm ngó đến Tiểu Lôi và Lục mỹ nam của ta? !

“Chu Tước, Bạch Hồ! Lên cho ta!”

-Ta là đường phân cách – Đã lâu không gặp-

Trên đại đường, Kiền trưởng lão quần áo xộc xệch cùng với tiểu đệ tử bị bạo cục quỳ trên mặt đất, run rẩy. Chung quanh, các trưởng lão khác lục tục đến đông đủ, sư phụ cùng Lục mỹ nam cũng bị ta lôi đến.

“Sư phụ, Kiền trưởng lão dám đem tiểu đệ tử đã bị trục xuất khỏi Linh Sơn giấu riêng trong Linh Sơn, còn dám... Hừ... hừ hừ” Ta quay qua nhìn hai tên quần áo xộc xệch kia, cười gằn.

Kiền trưởng lão không biết nên làm gì, chỉ có thể tiếp tục run rẩy, cúi đầu chờ thời.

“Còn dám, hần dám phản bội Linh Sơn, một mình cấu kết với Yến Vương, bòn rút tiền bạc Linh Sơn làm lợi cho bản thân!” ta tiếp tục tuyên bố tội trạng của hần.

Kiền trưởng lão không ngờ ta trực tiếp lên án hần làm phản, thề thốt phủ nhận. “Ta cùng đồ nhi thật có làm việc cấu thả, là ta không đúng. Nhưng người cũng không thể ghép thêm tội danh cho ta, người... Người có chứng cứ gì!”

Muốn chứng cứ? Vì vậy...Ta cười. Không sai, ta thừa nhận mình rất đê tiện. Lúc đang đứng nghe lén ở bên ngoài đã thừa cơ xuất thủ, bật nút ghi âm...

Sau khi ta bật nút phát lại, đoạn đối thoại ban nãy vang lên trong đại đường, Kiền trưởng lão và tiểu đệ tử liền xui lơ trên mặt đất, mà trong hàng trưởng lão, một trưởng lão khác cũng vội vàng bước ra quỳ xuống, có lẽ là... người được nhắc đến trong đoạn đối thoại kia – Kim trưởng lão.

Sắc mặt mọi người rất khó coi, ngoại trừ Tiểu Chu Tước vẫn vô tư hồn nhiên nhìn sư phụ. Lục mỹ nam lại càng xanh mét, ta tin chắc, nếu không có sư phụ ở đây, Kiền trưởng lão đã chết thảm rồi...

Điều ta không nghĩ tới chính là...người xưa nay đều bỏ mặc thế sự như Huyền Vũ lại rất kích động. “Người...Người...cái tên..bại hoại, ta sẽ thay Linh Sơn thanh lý môn hộ! !” Dứt lời, Huyền Vũ tung chưởng hướng Kiền trưởng lão bỏ tới. “Khoan!” Sư phụ nãy giờ vẫn giữ vẻ nghiêm túc không rõ thái độ, rốt cuộc lên tiếng. “Hai người kia, ta sẽ xử trí.” Sư phụ nói tiếp. Sau đó, trong nháy mắt, khoe miệng vì kiêu – quý dị lại lần nữa xuất hiện...

Ta đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, Kiền trưởng lão, tiểu đệ tử, là giải pháp tốt...! (phát tay)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tiếp quản tứ đường.

Chương 29: Tiếp quản tứ đường

Có thứ gì có thể khiến ột người trong lòng đang khó chịu nhanh chóng vui vẻ trở lại không?

Đáp án chính là! Tiền, hơn nữa là rất rất nhiều – tiền!

Chương quản tài chính – Kiền trưởng lão cùng tên tiểu đệ tử kia từ khi bị sư phụ đại nhân mang đi rồi không còn thấy xuất hiện nữa, mặc dù ta cũng mười phần thống hận bọn hần, hai kẻ xấu xa dám BL, ta thà chết! Ta chỉ là không hiểu – khẩu khí của sư phụ có vẻ tin chắc nhất định sẽ rất hăng hái giúp ta. Sau đó, quyền nắm giữ tài chính của Bạo Cục đường, trước khi chưa bổ nhiệm cho tân trưởng lão nào, đương nhiên sẽ rơi vào tay ta. Tạo ra của cải cho Linh Sơn chủ yếu có hai nguồn. Một trong số đó là do đệ tử cùng tín đồ của Linh Sơn cung phụng, trong đó có không ít các kỳ trân dị thảo. Cho nên ta dẫn Tiểu Lôi vào kho tàng tìm kiếm, thử xem có bốn thánh vật của thiên giới hay không.

Tiểu Lôi vừa vào kho tàng, lỗ mũi lại bắt đầu hít hít không ngừng, sau đó nhảy đến hai cái rương nhỏ đựng bảo thạch, lại xoay bên này dòm bên kia một hồi, bóc ra được một khối thạch màu lam nhạt gồ ghề. Hưng phấn gọi ta đến. “Tỷ tỷ, tìm được rồi. Đây là Quang mang thạch.”

...Người tự ình là con chó nhỏ sao.

Nguồn thứ hai tạo ra của cải cho Linh Sơn, cũng là nguồn cung chủ yếu nhất, chính là kinh doanh. Linh Sơn kinh doanh các tiệm cầm đồ, khách sạn, ngân hàng tư nhân, và một số các cửa hàng thương vàng hạ cám, ách...ngay cả trại hòm cũng có ==, đương nhiên... chuyện kinh doanh ta cũng không mấy hứng thú, điều ta quan tâm chính là bách lai gia tiểu quan quán (một dạng thanh lâu có tiếp viên là nam) kia. Cho nên trong đồng sổ sách được mang tới chồng chất như núi kia, ta chỉ giữ lại quyền không chế Tiểu Áp điểm (quán con vịt nhỏ, hệ thống nam thanh lâu), mấy thứ khác đều ang về. Sau đó đem quyền cai quản Bạo Cục đường giao lại cho Trầm Dược. Hừ hừ, Đại Biễn Thái, đây xem như ta tặng cho người một phần quà hậu hĩnh, người cần phải quản lý thăm dò tình hình các trưởng lão trong Linh Sơn thật tốt nha.

Ngày đó, ta đang cùng Tiểu Lôi đọc bản tư liệu vừa được đưa tới, ghi chép những tiếp viên hàng đầu trong Tiểu Áp điểm. Ta vừa đọc vừa thừa cơ sờ sờ khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Lôi, vuốt ve đôi tay nhỏ nhắn.

Mấy ngày nay, với tinh thần lang nữ dũng cảm liều mạng thăm dò, ta phát hiện, ta đối với Tiểu Lôi, nếu chỉ là sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, xoa xoa nắn nắn đôi tay nhỏ thì sẽ không bị sét đánh, nhưng chỉ cần ta có tà niệm cố tiến thêm một bước, Thiên Lôi sẽ đến rất đúng lúc. Hơn nữa nếu ta có ý nghĩ muốn làm việc hèn mọn, sấm sét sẽ đánh càng gần, uy lực lại càng lớn!

Do đó, xem ra là Lôi Thần đã hạ bùa chú lên người con trai hấn, dùng để phòng ta đây.

Ta thách! Lang nữ là người dễ dàng bị đánh bại như vậy sao? Lang nữ chuyên nghiệp chính là đề tiện không ngừng, dù chết không thôi, luôn vượt qua gian khổ, đập bằng mọi trở ngại, kiên trì phấn đấu vì sự nghiệp trêu chọc mỹ nhân vĩ đại! Chính là lòi ột thược, sắc ột trượng!

Lôi Thần, mơ á ~ ha ha ~ phạm là có sấm sét, tất sẽ có cột thu lôi! ! ! ! Một ngày trước.

Ta: “Trầm Được giúp ta, dùng đồng hay bạc cũng được, tạo thành một cây cột, phải to, cái gốc phải thô, chiều dài phải vượt gấp đôi chiều cao của ta!”

Trầm Được: “Vâng.”

Cho nên giờ đây, ta vừa lật xem tài liệu Tiểu Áp hoa khôi, trong lòng rạo rức ngóng chờ Trầm Được giúp ta làm xong cột thu lôi.

Trong một đồng bức tranh, có một bức họa Tiểu Áp hoa khôi đệ nhất kinh thành khiến ta hai mắt sáng ngời. Trong tranh vẽ một chàng trai thân mặc trường bào hồng nhạt, đôi mắt phượng biết nói vô cùng yêu mị quyến rũ đang nhìn về xa xăm, người hơi nghiêng dựa vào trước giường, vạt áo hơi hơi mở rộng...

“Tiểu Lôi, Tiểu Lôi, mau giúp ta đọc ...tư liệu này đi!”

Tiểu Lôi tiếp nhận bức họa, bắt đầu đọc dòng chữ nhỏ bên dưới

Danh tính: Dương Chi Hách.

Tuổi: hai mươi ba Tài nghệ: đàn cổ, vũ đạo.

Dung mạo cấp bậc: cao nhất.

Kỹ thuật tiếp khách: cao nhất ((◕◕) Nha... Nha... Nụ cười – dâm dăng oa...)

Ghi chú: Người này treo biển hành nghề ở Đan Mai Lâu, nhưng thân phận đặc biệt...

Tiểu Lôi đang đọc thì đột nhiên bị một giọng nói cắt đứt: “Tiểu sư muội, ngươi cùng tiểu sư đệ đang làm cái gì vậy?”

Là Lục mỹ nam! Ta vội vàng cầm bức họa trong tay giấu đi. “Lục sư huynh! Ta, ta đang kiểm tra tài sản của Linh Sơn, nhờ Tiểu Lôi giúp ta xem.”

Lục mỹ nam quét mắt, nhìn trên mặt bàn đầy tranh vẽ, có vài bức rơi xuống đất còn hơi hơi mờ rộng, mỹ nam bên trong như ẩn như hiện...

Ta cười gượng: “Lục sư huynh tìm ta có chuyện gì không?”

“Ừm, ta vội tìm tiểu sư muội muốn đưa ít đồ.” Lục mỹ nam mỉm cười, bắt đầu đi lác đầu. Sau đó đưa cho ta một sấp giấy dày.

“Đây là?” Ta không hiểu, nhìn Lục mỹ nam.

“Ta biết ngươi đang cùng Tiểu Chu Tước điều tra chuyện của các trưởng lão Linh Sơn. Nhưng Tiểu Chu Tước trời sinh vốn tính ham chơi, cũng hay qua loa đại khái. Những ... đây là ta giúp ngươi chỉnh sửa viết lại. Ta thay thế sư phụ xử lý công việc Linh Sơn nhiều năm qua, dù sao cũng biết nhiều hơn Tiểu Chu Tước. Máy thứ này chắc chắn sẽ giúp được ngươi.” Lục mỹ nam vừa nói vừa dụi dụi đầu ta.

Ta gãi đầu: “Ách, ha ha ~ cũng là chuyện gì cũng không gạt được Lục sư huynh. Máy thứ này đối với ta rất hữu dụng! Cảm ơn Lục sư huynh.”

Lục sư huynh hiền lành nhìn ta, thờ dài một hơi: “Ài, Nhị Nữ! Quan hệ trong Linh Sơn rắc rối phức tạp. Một mình ngươi phải cẩn thận mới được.”

Ta gật đầu, đôi mắt ánh sao nhìn Lục mỹ nam nói: “Ta không sợ! Đã có Lục sư huynh làm chỗ dựa cho ta rồi!”

“Ha ha” Lục mỹ nam dịu dàng cười đáp: “Nhưng mà, sư huynh hai ngày nữa sẽ xuống núi một thời gian. Còn lại một mình ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Xuống núi? ! Đúng rồi, có nghe Tiểu Chu Tước từng nói, Lục mỹ nam cứ qua một thời gian ngắn lại xuống núi, mấy tháng sau mới trở về, lúc lâu nhất có khi nghỉ ngơi bên ngoài tận nửa năm.

“Lục sư huynh muốn đi bao lâu?” Nghĩ đến trong một thời gian không được trêu chọc Lục mỹ nam, ta sao khỏi buồn lòng a...

“Có lẽ ba tháng.” Lục mỹ nam trả lời.

“Chuyện tập võ của ta làm sao bây giờ?” Đối tượng luyện tập ‘Mạc kếp’ thật tốt mà...

“Ha ha, Nhị Nữ không cần lo, ta đã có nói với Thanh Long rồi, trong thời gian ta không... nữa, Thanh Long sư huynh sẽ thay ta dạy ngươi tập võ.”

Thanh Long sư huynh? ! Ừm, cũng không tệ, coi như đổi khẩu vị.

“Nhưng mà, Nhị Nữ.” Lục sư huynh nói với ta.

“Dạ, cái gì?”

“Nhưng không cho ngươi cơ hội khinh bạc người ta!” Lục mỹ nam đưa ra mệnh lệnh.

☉_☉, “Sư huynh, ngươi... Ngươi... Ngươi ngươi cũng biết...” Không phải chứ, ta sỗ sàng ăn... đến trắng trợn như vậy sao?

Lục mỹ nam búng tay lên trán ta. “Ngươi là tiểu sắc nữ. Ngươi cho là ta không biết ngươi vừa mới xem cái gì?”

“Ta...Ta...” Ta cứng họng T_T...

“Chỉ được phép xem. Không cho sờ.” Lục mỹ nam lại ra lệnh. “Được, ta biết rồi.” Lúc ngươi không biết ta len lén sờ!

“Còn nữa, Thanh Long sư huynh cũng không được khinh bạc!” Lục mỹ nam lại cao giọng nhấn mạnh.

“Được, ta không khinh bạc.” Ta không khinh bạc, ta phi lễ...

“Thật không biết trong cái đầu nhỏ của ngươi chứa những thứ gì?” Lục mỹ nam lúc này mới hài lòng gật đầu.

Ừm, trong đó có một chỗ chứa tiểu hoa cúc của ngươi... Đương nhiên, những lời này ta không dám nói ra...

Sau đó, Lục mỹ nam trước khi đi, bước lại gần bàn quơ hết mấy bức họa trên đó, toàn bộ mang đi T_T

Lục sư huynh...Ngươi...Đây là muốn lấy làm của riêng...

Hơn nữa, Lục sư huynh...vác nhiều tranh như vậy, bộ dáng thật không giống ngươi chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiên Niên Sát

Chương 30: Thiên Niên Sát

Lục mỹ nam đi rồi, lòng ta cũng theo mấy bức họa mỹ nam đi luôn. Hậm hực lật xem tư liệu, ta mới phát hiện, ách...đọc không hiểu =. = Tiểu Lôi, đọc giúp ta đi! Ta đưa tờ bản thảo cho Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi gật đầu, bắt đầu đọc.

“Mọi việc trong Linh Sơn chủ yếu do bốn đường chủ trưởng lão cai quản. Các trưởng lão khác phần lớn thời gian là bồi dưỡng đệ tử, khi cần sẽ chấp hành các nhiệm vụ quan trọng.

Có bốn đường môn là:

Bạch Hồ đường: do Cố trưởng lão quản lý. Phụ trách tình báo, đệ tử thủ hạ rất đông, có mặt ở khắp nơi...”

Ta bắt đầu chán, ngáp một cái.

“Thanh Long đường (Hiện là Bạo Cúc đường), trước kia do Kiền trưởng lão quản lý (hiện thay bằng Trầm Dược) phụ trách tài chính, thủ hạ đệ tử...”

Ách...Càng mệt nhọc.

“Chu Tước đường, Như trưởng lão quản lý, phụ trách đối địch, thủ hạ đệ tử đa số võ công cao cường...”

“Huyền Vũ đường, trước do Kim trưởng lão quản lý (Hiện bỏ trống), phụ trách ám sát, bồi dưỡng thủ hạ thành một nhóm sát thủ bậc nhất...” Ừm? ! Mất ta sạch bóng mặt mũi, lóe sáng! Kim trưởng lão, chính là người hôm đó bị Kiền trưởng lão chỉ điểm phanh phui chuyện...kia? ! Vị trí trưởng lão của hắc cũng bị ta phế bỏ, nhưng trước đây ta chỉ một mực tiếp nhận bên Kiền trưởng lão, bên hắc ta còn chưa xử lý. Không ngờ nha, hắc đương nhiên lại là đường chủ sát thủ đường! Sát thủ, một nghề hoa lệ cỡ nào a. Mặc kệ là trong cô ngữ hay trong ngôn ngữ hiện đại đều là một kho tàng mỹ nam lạnh lùng! Nam chính nam phụ đều là đệ nhất tuyến thủ!

“Đi, Tiểu Lôi, chúng ta đến Huyền Vũ đường dạo chơi một chút!” Tinh thần ta lập tức tỉnh táo.

Trong Huyền Vũ đường

“Đây...đây là sát thủ!” Ta thiếu chút nữa nôn mửa nhìn tên sát thủ trước mắt ‘Nhu Hoa’.

“Tại sao ta không thể là sát thủ, tại sao tại sao tại sao, đây là vì sao? Ta mặc kệ, ngươi nói cho ta nghe rõ ràng, nói rõ ràng đi ~!” ‘Nhu Hoa’ vừa phóng mị nhãn vừa nhăn nhó lôi kéo quần áo ta, nạt nộ nói.

“Ngươi buông tay...Ngươi buông tay! ! ! !” Ta hung hăng đẩy người, liền sau đó lại muốn nôn ra cả người ‘Nhu Hoa’ đang bám víu trên người ta... “Ta hiểu tại sao ngươi là sát thủ, ta hoàn toàn hiểu! ! ! !” Dạ dày ta lại bị khuấy đảo một trận, cảm giác gấp gáp muốn nghẹt thở.

“Hừ, sớm nói một chút có phải tốt không~, làm hại người ta thương tâm” ‘Nhu Hoa’ lau nước mắt, cuối cùng cũng buông tha ta.

“Thánh Nữ đến Huyền Vũ đường chúng ta có chuyện gì ~! Ngươi thả Kim trưởng lão của chúng ta ra đi, chỉ có Kim trưởng lão...’thương yêu’ Tiểu Nhu nhất.”

Dạ dày ta vừa mới yên ổn lại lần nữa quay cuồng trở lại. Cái...tên Kim trưởng lão này, người như thế mà cũng thương yêu sao? Tuyệt đối! Không tha! ! ! !

“Ngươi...những người khác đâu, đừng nói với ta đường môn các ngươi chỉ có mình ngươi nha? !” Ta kinh, ta nên trở về mau thôi. Rốt cuộc đã được biết ‘ăn trộm gà không được còn bị mất nắm gạo’ có mùi vị như thế nào rồi.

“Đáng ghét, Thánh Nữ ngươi nhìn Tiểu Nhu không vừa mắt sao, có nhiệm vụ gì ngươi cứ phân phó Tiểu Nhu làm tốt lắm mà ~”

“...Thôi đi, ta nên đi thi hon!” Phái ngươi làm, thật sự sẽ mất mạng.

“Tiểu Nhu, đừng làm rộn!” ‘Nhu Hoa’ đột nhiên bị người quát mắng.

“Không biết Thánh Nữ đến đường môn là có gì sai bảo?” Một giọng nam trầm ngập từ tính.

Ta quay đầu, người trước mắt hoàn toàn tương phản, khiến ta có một loại khoái cảm mãnh liệt, giống như đang ngồi mây – lướt gió – đạp núi.

Mỹ nam này, trông rất quen... “Dương Chi Hách! ! !” Ta đang lúc nói thầm bỗng lỡ miệng kêu lên. Không phải là? Đang ở trong kinh thành làm tiểu hồng áp sao?

“Thì ra Thánh Nữ biết nghệ danh ở kinh thành của Dương Mỗ.” Tiểu Áp sát thủ như cười như không nhướng mi.

“Biết biết, đương nhiên biết!” Ta gật đầu trả lời. Sau đó hưng phấn hỏi: “Ngươi ở đây...có tiếp khách không? ! ! ! Bao nhiêu tiền?” Vừa nói vừa phóng tới nắm chặt lấy đôi bàn tay mềm của Tiểu Áp sát thủ.

Dương Chi Hách lẳng lặng rút tay về, trong ánh mắt lóe lên một tia giết người, nói: “Thánh Nữ, nơi này là Huyền Vũ đường, không phải là Đan Mai Lâu, hon nữa, cho dù là tiếp khách.” Dương Chi Hách mỉm cười, sau đó chậm rãi nói tiếp: “cũng sẽ không tiếp đãi ngươi.”

“Tại sao? ! Lại không cho ta chơi, ta trả tiền-!” Đây tiểu áp, đây là thái độ gì? ! Thật là khó chịu.

“Bởi vì...Ta cảm giác được, ngươi không xứng!” Dương Chi Hách từ từ gần từng tiếng.

Nghe được câu này, ta...ngạo mạn nhếch cười.

Lúc ngạo mạn nhếch cười thông thường là lúc ta tức giận. Lúc ta tức giận, nhất định là phải làm cái gì đó để giải tỏa. Sư phụ dạy ta ‘Thượng kế’ mặc dù vẫn chưa luyện thuần thục, nhưng cũng coi như đã học xong. Hơn nữa, ta cũng đang cần một người để thực nghiệm... Được rồi, để ta xem, bản lĩnh sư phụ dạy, ta đã luyện được đến đâu rồi...

Ta đang tính hạ được, lại bị Dương Chi Hách đột nhiên nắm tay. “Thật ra chiêu này của ngươi, cũng không nên tại Huyền Vũ đường xuất ra trước mặt đệ nhất sát thủ.” Dương Chi Hách không chế tay ta lắc mạnh, muốn khoanh bán lĩnh, mỉm cười rồi ngạo mạn lần khinh thường, nói.

“Thật không?” Ta bình tĩnh mỉm cười. “Vây, Ngươi có cảm thấy toàn thân dần dần mềm nhũn không. Ừm ~” Ta nhướng mày.

“Ngươi? ! Từ khi nào? !” Dương Chi Hách sau khi vận khí không xong, biến sắc hỏi ta.

“Trong lúc ngươi dương dương tự đắc nắm tay ta.” Ta cười gian tà, thổi một hơi lên mặt Dương Chi Hách.

“Tiểu Lô, trời hán lại cho ta...”Ta còn chưa nói xong, Dương Chi Hách đột nhiên mặt mày trắng bệch, ôm bụng lão đảo xông ra ngoài.

○~○? Chuyện gì xảy ra? Không phải sư phụ nói người trúng thuốc này sẽ hoàn toàn xui lợ sao?

Ta ngơ ngác đứng trong Huyền Vũ đường. Tiểu Như phần nộ chỉ vào mặt ta: “Ngươi...Ngươi đã làm gì môn gia hiễn hách của ta?!”

Ngươi hỏi ta? Ta còn kỳ quái hơn nè. Lười đáp lại ‘Như Hoa’ kia, ta trực tiếp ban cho hắn một cái liếc mắt sắc lạnh. Một lát sau, Dương Chi Hách lúc này nổi giận đùng đùng đã quay trở lại. Vọt tới trước mặt ta chỉ trỏ: “Yêu nữ nhà ngươi, nghĩ ‘chơi’ ta không được liền hạ thuốc xỏ!”

Thuốc xỏ? ! Ta choáng! Thì ra là như vậy, hèn chi lại nói làm cho người ta mất lực nhưng lại không hoàn toàn mất đi phản ứng? !

“Ngươi thật là vô đạo đức-, sao không đi soi gương nhìn lại! Linh Sơn để người như ngươi làm Thánh Nữ thật sự là một sự sỉ nhục.” Trong khi ta còn đang tự hỏi thì Dương Chi Hách đã cá giận mắng.

“Ngực phẳng!” Dương Chi Hách thấy ta ngẩn người ra, lại nổi giận bùng bùng!

Cái gì? ! ! ! ! Trán ta bắt đầu nổi lên một sợi gân xanh to đùng. Ngực Thần Vũ mặc dù không phải rất bự, nhưng nếu ở thời hiện đại cũng thuộc cúp B nha!

“Lùn tịt!” Dương Chi Hách tiếp tục.

Trán ta nổi lên sợi gân xanh thứ hai. Dương Chi Hách, ta thề, ngươi nhất định sẽ trả giá vì những lời ngươi nói hôm nay.

“Xấu nữ!” Dương Chi Hách dùng khẩu khí gai góc tiếp tục phun từ.

Trán ta nổi lên sợi gân xanh thứ ba, con vịt Tiểu Dương, ha ha a...mặc dù ta luôn luôn đối với mỹ nam khá độ lượng, nhưng như thế không có nghĩa là sẽ không động thủ với mỹ nam! Đặc biệt là mỹ nam ác liệt như vậy!

Ta ngẩng đầu, mắt long lên xòe xọc theo dõi hắn. Dương Chi Hách thấy ta không nói lời nào cũng ngừng nói, trợn mắt nhìn ta. Trong lúc hai mắt nhìn nhau tóe lửa, ta phát hiện, mặt Dương Chi Hách lại dần dần trắng bệch, tay lại bắt đầu ôm bụng.

Vì vậy, ta chỉ cần cười lạnh.

Sau đó...Đột nhiên kinh ngạc nhìn phía trước, vội vội vàng vàng quỳ xuống: “Sư phụ, người sao lại tới đây!”

Dương Chi Hách cả kinh, cũng vội vàng xoay người quỳ xuống: “Cung nghênh tôn giả.”

Lúc này, ta đang quỳ phía sau Dương Chi Hách...

Mỹ mộng của Dương Chi Hách, xúc tua của ta có thể dễ dàng chạm tới...

Vì vậy ta...

Hai tay thống nhất nắm thành quyền, sau đó vurun ra hai ngón trỏ cùng ngón giữa tạo dáng thành khẩu súng, dồn hết sức lực toàn thân, thực mạnh vào tiểu cức của Dương Chi Hách...A ~ nha nha nha nha nha nha... Hãy xem-! Thiên! ! ! ! Niên! ! ! ! ! Sát! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

“Phốc...” Một tiếng vang nhỏ

Cả Huyền Vũ đường an tĩnh...

Thời gian tạm dừng vài giây, chợt một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết vang lên, tiếp theo là một thân người ngã gục xuống đất.

Tiểu Lô há hốc miệng, mắt trợn trừng! ‘Như Hoa’ ngây ngốc chết lặng, còn sư phụ...Hắc hắc hắc...Đương nhiên là ta chỉ lừa Dương Chi Hách thôi!

Sau đó...người nào đó đang quỳ rạp trên đất...bung cái mông nhanh như chớp biến mất khỏi Huyền Vũ đường.

A ~ Sướng quá! Bất quá, nếu ai cho rằng như vậy là ta đã hả giận, vậy thì hoàn toàn sai rồi! Nếu như ta chỉ nổi lên một sợi gân xanh, có khả năng ta sẽ hạ lỏng mà buông tha cho hắn. Nhưng! Khiến ta tuôn ra ba sợi gân xanh – hậu quả đó là...

Một khắc sau, Dương Chi Hách xiêu xiêu vẹo vẹo bước khỏi nhà xí, hoàn toàn không đề phòng tới có một nữ nhân trốn phía sau nhà xí chờ sẵn từ lâu.

“Thiên ~ Niên ~ Sát! ! !”

“Phốc...” “A...”

Nửa canh giờ sau, Dương Chi Hách leo tường ra khỏi nhà xí, tay chân run rẩy bước về phía cửa phòng mình. Hắn lúc này đang chìm ngập trong thống khổ, không thể chú ý thấy được một nữ nhân đang trốn phía sau cửa phòng.

“Thiên ~ Niên ~ Sát! ! !”

“Phốc...”

“A...”

Một lúc lâu sau, cổ ý vòng qua cửa chính, Dương Chi Hách tay chân mềm nhũn chuẩn bị leo cửa sổ vào phòng. Vào lúc cái mông nhô ra ngoài đang muốn trèo qua bậc cửa, một thân ảnh đột nhiên lao ra.

“Thiên ~ Niên ~ Sát! ! !”

“Phốc...”

“A...”

Hai giờ sau, trong phòng ăn...

“Thiên ~ Niên ~ Sát! ! !”

“Phốc...”

“A...”

Ba giờ sau...

Bốn giờ sau...

Sáng sớm ngày thứ hai, tại phòng Dương Chi Hách. Đầu tiên, cửa phòng khe khẽ mở ra một khe hở. Sau đó, một cái đầu người vươn ra, nhìn trái ngó phải, sau khi xác định không có ai mới run run rầu rẩy lẻ người bước ra nhà vệ sinh.

Một nữ nhân trốn sau bờ tường, trên mặt chằng chịt những vạch đen tà ác, hai tay thống nhất hơi để chéch xuống dưới, nhếch mép cười gian, chậm rãi từ sau tường đi ra. Lúc đi đến sau lưng Dương Chi Hách, nữ nhân... buông thả nắm tay, vỗ nhẹ bả vai Dương Chi Hách.

Dương Chi Hách toàn thân cứng đờ, quay đầu lại, nữ nhân cười gian một tiếng, hai tay lại lần nữa thống nhất tạo hình.

“Thiên... Niên... Sát... !”

“Phốc...”

“Ách a... !”

Nữ nhân thu hồi tay, bắt chước bộ dáng của cao bồi thổi súng sau khi bắn hạ, rồi xoay người bỏ đi...

Hành trình truy giết tận gốc, giăng co hết ba ngày...

Đồng chí Dương Chi Hách hoàn toàn bất lực, đồ nhào xuống đất, cũng không còn gượng dậy nổi nữa. Nữ nhân đứng bên cạnh, chân giẫm đạp lên bàn tay ướt mà của đồng chí Dương Chi Hách, day day, hai tay khoanh trước ngực, đầu ngẩng cao, tuyên bố với Dương Chi Hách: “Tốt nhất ngươi từ nay đừng xuất hiện trước mặt ta, nếu không, thấy một lần, giết một lần = !”

Sau khi hả giận, ta lại nhớ đến, là thuốc kia có vấn đề, liền gấp rút chạy đi tìm sư phụ. “Sư phụ, người cứ nói cái gì thuốc tốt, chẳng lẽ là nói đến thuốc xổ mạnh nhất sao!” ta đặt mạnh bình thuốc lên bàn. Người nói xem, cái này làm sao gọi là ‘Thượng kế’ của ta đây? ‘Kế nhỏ rề’ thì có! Sư phụ cầm bình thuốc tỉ mỉ xem xét, nói: “Sao lại thế được, không thể là thuốc xổ được. Ta rõ ràng nhớ kỹ là bình này mà-, chẳng lẽ là ... cất trữ quá lâu, nên hư rồi?”

Đầu ta đầy vạch đen, “Sư phụ, Thuốc này... người cất bao lâu rồi...”

Sư phụ nhìn xa xăm suy nghĩ một hồi, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ... hơi hơi hé miệng. “A... chắc khoảng ba trăm năm thôi.”

Orz! ! ! ! ! ! ! !

“Không sao đâu mà, sư phụ làm lại cho người lọ khác, chỉ mấy ngày là xong ngay.” Sư phụ nói với ta. Sau đó vuốt râu mép, lăm bằm lâu bàu: “Ừm ~ nhân tiện cải biến một chút.”

Ta yên lòng, xem ra ‘Thượng kế’ vẫn còn hy vọng-!

Báo thù xong, tâm tình sáng khoái vô cùng, càng khiến ta tăng thêm hăng hái xúc tiến công cuộc luyện tập, quyết tâm gia tăng tốc độ luyện thành song kế hợp bích ‘Thượng kế’ và ‘Mạc kế’. Điều không ngờ là, lúc ta đang tăng ca thêm giờ luyện tập ‘Thượng kế’ cùng ‘Mạc kế’, tin tức từ kinh thành truyền đến:

Đương kim thánh thượng biết Thánh Nữ Linh Sơn xuất hiện, hạ chỉ mệnh Thánh Nữ đến kinh thành đăng đàn hiến tế, cầu phúc cho dân chúng quốc gia.

Hừ! Tin tức ta xuất hiện cũng không phải chỉ mới một hai ngày, tại sao sớm không hạ chỉ, muộn không hạ chỉ, hết lần này đến lần khác đúng lúc ta thanh từ Kiền trường lão lại bùng tin tức tới. Yên Vương, dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì cũng biết là do ngươi giờ trò quỷ rồi.

Nhưng cũng vừa lúc, ta đã ở trên núi đến phát chán rồi, ra ngoài dạo chơi cũng tốt, lại được tận mắt trông thấy BOSS lớn nhất thế giới là như thế nào, sao lại không đi? Bất quá, ta lại lo lắng trong lúc ta không ở đây, các trưởng lão Linh Sơn... lại được dịp nắm quyền lợi hành. Không phải ta không tin nhiệm năng lực của Đại Biến Thái, chỉ là, người ta có thể dùng thật sự quá ít.

Vì vậy... Ta nhớ tới Dương Chi Hách. Lúc ta một lần nữa xuất hiện trước mặt Dương Chi Hách, đồng chí... tự xưng là đệ nhất sát thủ Huyền Vũ đường này đã vội vàng bùng mộng, quay đầu bỏ chạy. “Ha ha, người trốn? Ngươi dám trốn, ta sẽ truy cùng giết tận ngươi!”

Nghe nói thế, Dương Chi Hách đột nhiên dừng lại, vẫn bùng bít mộng, quay về phía ta hỏi: “Rốt cuộc là ngươi muốn thế nào? !”

“Ta muốn làm một giao dịch.” Ta từ từ đi về phía hắn.

“Giao dịch cái gì?” Dương Chi Hách bùng mộng từ từ lui về phía sau, trước sau vẫn duy trì khoảng cách nhất định với ta.

“Ngươi giúp ta một việc, sau này ta sẽ không... dùng chiêu Thiên Niên Sát với ngươi nữa ~” Ta vừa nói, vừa giơ lên ngón trỏ cùng ngón giữa tạo thành súng, lắc lắc trước mặt hắn.

“Chuyện gì?” Dương Chi Hách nhìn thấy súng tay đang lắc lắc, sắc mặt liền trắng bệch.

“Ngươi giúp ta quản lý Huyền Vũ đường, thuận tiện trông nom luôn Thanh Long đường. Tìm ra nhược điểm của trưởng lão hai đường còn lại, giúp ta đoạt lại Linh Sơn, thuyết phục mọi người quy phục ta.”

“Này...” Dương Chi Hách hơi do dự. Thấy vậy, ta liền dứ dứ súng tay nhắc nhở hắn.

“Được! Ta đồng ý!” Không chút do dự.

“Ha ha ~, vậy mới ngoan. Yên tâm đi, xong việc, ta sẽ không bạc đãi ngươi-.” Ta thu hồi súng tay, Dương Chi Hách mới thả lỏng, sắc mặt khôi phục một chút.

“Ngươi cũng có thể tìm thêm vài người đáng tin cậy đến phụ giúp. Dù sao sau khi đoạt lại quyền lực cũng cần có người đáng tin đến quản lý.”

“Chuyện này ta tự biết chừng mực. Ngươi yên tâm, Dương Chi Hách chưa bao giờ dễ dàng đồng ý, nhưng một khi đã hứa, nhất định sẽ làm.”

“Tốt! Rất sáng khoái, ta tin ngươi. Nhưng nếu ngươi dám phản bội ta...”

“Nếu ta đã đồng ý với ngươi, tất sẽ không thay đổi.” Dương Chi Hách trực tiếp cho ta đáp án, xoay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng hắn, ta cực lực áp chế dục vọng. Ai ~ tiểu cục ơi tiểu cục, cùng ngươi thân mật lâu như vậy, ngón tay ta có chút nhớ nhưng không sờ nha. Nhưng nếu đã cùng Dương Chi Hách làm giao dịch, đành phải nhịn thôi.

Sau khi an bài mọi chuyện xong xuôi, ta cũng yên tâm xuống núi. Trước khi xuống núi, sư phụ thân bí hi hã kéo ta đến một bên, dúi cho ta một lọ thuốc. Rí tai nói với ta: “Cái này... đã được cải tiến-, không chỉ bảo lưu hiệu quả ban đầu, còn bỏ thêm một chút mị dược. Nhất định dùng rất tốt.” Ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của sư phụ, thật sự không hiểu, vì sao hắn có thể sử dụng vẻ mặt đứng đắn như vậy để nói về một điều dễ tiện như thế chứ! Thật sự là... Dễ tiện cảnh giới tối cao a! ‘Mạc kể’ cùng ‘Thượng kế’ ta đã thuộc nằm lòng, còn lại phải nhờ vào luyện tập nhiều hơn, hơn nữa Tiểu Chu Tước cũng kêu la đòi đi theo ta, nên về phương diện an toàn cũng không có vấn đề gì. Trên đường lên kinh thành, hoàng đế có phái người chuyên trách đến đưa đón, ta cũng không phiền. Chỉ là, ai cũng không nói cho ta biết, chuyện gia tiếp tống lần này chính là Thừa tướng đại nhân...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đại biến thái vs Tiểu biến thái.

Chương 31: Đại biến thái vs Tiểu biến thái.

Vừa ra khỏi núi, ta đã bị đội ngũ nghênh đón hoa hoa lệ lệ chắn áp. Xe ngựa xa hoa đã không nói, chỉ riêng đội ngũ chính thức nghênh đón cũng dài lòng thông ước chừng đến một dặm. Chung quanh còn có không ít dân chúng cùng tin đồ Linh Sơn đều vì muốn tôn vinh Thánh Nữ mà vây quanh chân núi Linh Sơn chờ đón. Ta vừa bước ra ngoài đã thấy Đại biến thái mang theo mọi người nhất tề loạt xoay quỳ xuống.

“Cung nghênh Thánh Nữ xuất sơn” Âm vọng vang trời dậy đất!

Ta nhìn trước mắt Đại biến thái đang quỳ rạp xuống gấu váy ta, trong lòng tràn ngập thích ý. Oa ~ ca ca, Đại biến thái, ngươi làm sao nghĩ tới sẽ có ngày ngươi phải quỳ trước ta a. Ta kìm nén đắc ý- nghe răng cười, đang nhẹ giọng ọi người đứng lên thì nghe thấy giọng nói của Tiểu Lôi truyền đến. “Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”

“Tiểu lôi? Ngươi theo tới làm chi?”

“Sư phụ nói người lúc này quên mang cho ngươi, sai ta mang một viên thuốc hồi mạng cho ngươi, nhấn rằng, khi vạn nhất bất hạnh, có thể sử dụng...” Tiểu Lôi còn chưa nói xong đã bị ta bịt miệng, nói... chuyện này thật không lịch sự chút nào-!

“Ta biết rồi, ngươi về đi.” Ta cầm thuốc hồi mạng, nói với Tiểu Lôi.

“Tỷ tỷ, ta... ta muốn đi cùng.” Tiểu Lôi yếu ớt phản kháng.

“Không được, ta xuống núi là vì dân cầu phúc, là vì thiên hạ thương tiếc sinh linh, có phải ra ngoài chơi đâu!” Ta chính nghĩa ngất trời nói, khiến dân chúng chung quanh lại bắt đầu quỳ lạy. Xem này, Thánh Nữ thật tốt a!

“Ta, ta biết, nhưng là, ngươi và Tiểu Chu Tước đều đi, Linh Sơn không ai theo ta, ta không muốn ở đó như một tên ngốc. Sư phụ, ánh mắt sư phụ nhìn ta rất kỳ quái, ta sợ lắm...” Tiểu Lôi vừa nói vừa ra vẻ đáng thương lôi kéo chéo áo ta.

Ta đang nghĩ nên từ chối Tiểu Lôi như thế nào, dù sao nếu mang hắn theo sẽ có nhiều cái không tiện, chợt nghe Đại biến thái hỏi: “Vị này là?”

“Đây là Tiểu Lôi, tiểu sư đệ của ta.” Ta trả lời. Nghĩ thầm, gớm, ngươi hỏi cái gì mà hỏi, Trầm Dược lại không nói cho ngươi biết chắc?

“Nếu là sư đệ của Thánh Nữ, vậy cũng là đệ tử của tôn giả, cùng lên đường cũng tốt.” Đại biến thái giả khuôn giả dạng nồng nhiệt chào hỏi Tiểu Lôi rồi nói với ta.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ cho ta theo nha, ta còn có thể giúp ngươi tìm đồ nữa!” Tiểu Lôi còn muốn nói tiếp lại bị ta liếc mắt trợn mắt nhìn trả. Cái tên Tiểu... ngu dốt này, nói có hai câu liền cho ta ói ra bao nhiêu tin tức! Ai ~ xem ra phải nhớ kỹ làm sao ứng phó với Đại biến thái.

“Thôi được, cho ngươi theo, nhưng phải nghe lời, ta cho ngươi làm cái gì thì làm cái đó, không được nói lung tung nữa!” Ta nói với Tiểu Lôi.

“Dạ!” Tiểu Lôi mím môi liếc mạng gấu đầu.

Ta thở dài, đang tính lên xe ngựa lại nghe thấy phía sau có người gọi: “Thánh Nữ, Thánh Nữ, xin chờ một chút!”

Ta quay lại, thấy một người mặc trang phục thương nhân cổ xưa đang cúi đầu chào, sau đó rất cung kính nói: “Thánh Nữ, ta là lão bản XXX thuộc XX đường, lần này tới Linh Sơn, ngoại trừ... muốn đến gặp Thánh Nữ, còn có một mục đích. Đó là muốn tự mình dâng lên Thánh Nữ một con bảo mã. Ngựa này cực kỳ thông minh, là ta nhiều lần vượt bao gian khổ, bỏ ra giá cao ngắt trời mới mua được. Nhưng cũng chỉ có bảo mã như vậy mới có thể xứng với Thánh Nữ, mời Thánh Nữ xem qua.” Nói xong, người dâng ngựa vỗ tay, một người hầu đi tới, dắt theo một con ngựa, toàn thân lông trắng như tuyết, tỏa sáng lấp lánh, thân thể cân đối, đầu cao ngạo vươn lên.

Lòng ta nghĩ, đúng là ngựa tốt!

Người hầu kia dắt ngựa đến càng gần, bạch mã tiên sinh hiện ngang bước nhanh đến trước mặt ta, cuối cùng cái đầu cao ngạo cũng buông xuống, nhẹ nhàng quay qua liếc mắt nhìn ta, kết quả...Lập tức...Lạnh run, bất an giãy dụa, liều mạng muốn trốn. Bị người hầu cầm dây kéo lại, không biết làm sao đành phải thất kinh ngừng ngảy đầu, hai hàng mã lệ chảy xuống...

Con ngựa này...nhìn rất quen nha? !

Người dâng ngựa ngượng ngùng nhìn ta nói: “Con ngựa này bình thường không phải như vậy, không biết hôm nay tại sao lại...” Còn chưa nói xong, lại thấy Thanh Y đi ra phía trước, vuốt ve bạch mã. Bạch mã kia lập tức an tĩnh lại, lẳng lặng cúi đầu vào lòng Thanh Y rồi lẹ.

(◡ ◡) a! Thì ra Thanh Y cũng theo đến a, vừa này Đại biến thái quá chói mắt ta đã hoàn toàn không chú ý tới hắn.

Người dâng ngựa thấy bạch mã an tĩnh lại, nắm chặt thời cơ a dua: “Thánh Nữ đại nhân. Lần này ta dâng lên bảo mã quý hiếm này, chỉ muốn cầu một bức vẽ của Thánh Nữ đại nhân để thờ phụng trong nhà. Thánh Nữ đại nhân có thể...”

“Được!” Có lời rồi-, tùy tiện vẽ một bức liền đổi được một con ngựa quý. Dừng nói là bảo mã, cho dù là ngu mã, cũng đổi!

Vì vậy ta nghĩ nghĩ, lúc hắn sai người đưa tới văn án bên múa bút dùng chữ Hán viết lên đó bốn chữ: Nhị Nữ vạn tuế!

Người dâng ngựa tiếp nhận bản vẽ, nghi vấn nhìn bốn chữ Hán: “Thánh Nữ đại nhân, đây là?”

“Đây là tể văn của thiên giới, ý tứ chính là ‘cầu phúc tiêu tai họa’” mặt không hồng, tam không gợn, ta nói.

Người dâng ngựa mừng rỡ, quỳ lạy mấy phen rồi lui xuống.

“Thanh Y a, ngựa này hình như rất thích người nha, vậy người tạm thời nuôi nó thay ta đi.” Ta phản phó.

Bộ mặt sắt của Thanh Y hơi co rúm lại, một lúc sau mới đáp lời: “Vâng”

Ta hài lòng xoay người, đi lên xe ngựa. Ừm ~ cũng rất xa hoa, so với xe ngựa lần trước của Đại biến thái còn xa hoa gấp đôi, nhưng vẫn y như những chiếc xe ngựa khác, bậc thang gỗ lên xe rất cao. Mặc dù ta bây giờ dùng ‘Thượng kế’ có thể dễ dàng lên xe, nhưng ta chính là muốn ẩn mình, phải che dấu thực lực! Cho nên ta vô cùng tao nhã bước lên xe ngựa, trước khi vào cửa xe còn vô cùng tao nhã quay về phía mọi người cười cười. Chỉ thấy người dân phía dưới đều biến sắc liên tục quỳ lạy. Đó là! Nụ cười này chính là năm đó ta ở hắc bang luyện suốt một năm mới thành-. Mỗi lần hắc bang chém giết nhau, ta chỉ cười một tiếng thánh khiết nhu hòa là có thể hóa giải hết ân oán, khiến cho bọn họ trước tình ngộ sau thể thốt không dám tái phạm. . .đời đời chung sống thuận hòa.

Bước vào xe ngựa, chỉ lát sau Tiểu Lôi cũng theo vào. Đại biến thái có lẽ trước mặt đông người phải giữ gìn lễ nghi nên không vào xe, lòng ta vui như mở hội, truyền cho phép lên đường!

Trên xe ngựa cũng nhàm chán, ta tính cùng Tiểu Lôi mở điện thoại di động lên xem phim ảnh, nhưng lại nghĩ, vạn nhất dt đi vào, điện thoại di động của ta khó mà giữ được, đành phải nín. Ta chỉ có thể ve vãn Tiểu Lôi chút chút, đưa tới xa xa vài tia sấm sét, ăn một ít đồ ăn vặt. Ở trong xe chơi đùa mãi cũng chán, xe ngựa lại dập dềnh như ru, ta bèn ôm nhẹ Tiểu Lôi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi... tỉnh lại, trời đã tối, vòng tay mơ hồ đang ôm Tiểu Lôi tự nhiên lại biến thành Đại biến thái!

“Thừa tướng ... đại nhân? !” Hấn vào bằng cách nào? Không sợ truyền chuyện xấu sao?

“Nhị Nữ tỉnh rồi a, đừng bỡ ngỡ trước nha.” Đại biến thái cúi đầu ‘dịu dàng’ nhìn ta nói, nhìn – ta có một chút nhút nhát!

Nhưng ngủ cả một ngày, bụng cũng đói thật, ta gật đầu. Đại biến thái cho xe ngựa dừng lại.

Chỉ một lát đã có một người tới gọi, bữa tối đã chuẩn bị xong, hỏi là ăn ở trong xe hay ra ngoài.

Ta không đợi Đại biến thái lên tiếng, nhanh nhẩu: “Ra ngoài ăn!” Giỡn chơi hoài, để ta một mình trong xe ăn cơm với Đại biến thái sao? Không muốn cho người ta ăn thật ngon miệng sao!

Nhưng sau khi xuống xe, ta lập tức hối hận. . .Đội ngũ nghênh đón hoa lệ lúc trước đã biến mất một cách thần bí! Đổi lại là đám tôi tớ... mặt sắt của Đại biến thái! Ta rung rung nhớ lại cuộc sống thanh tao trong phủ Đại biến thái ngày nào T_T

“Các người... có thể... cười một cái hay không? !” Sau khi ăn cơm xong, ta thương lượng với một loạt mặt sắt. Chính vì... Ta bây giờ là Thánh Nữ...

Mấy bản mặt sắt đồng loạt gật đầu, sau đó... gần như cùng một lúc – khoe miệng đều nhếch lên bốn mươi lăm độ, tốc độ rất chuẩn, độ cao cũng đều nhau như đúc! Tiếp theo, trên mặt bọn họ lại hiện lên vẻ mặt cứng nhắc quý dị ban đầu...

“...”

“Các người... cứ như cũ đi... Không cần cười.” Ta lau mồ hôi.

Không thể thương lượng, ta uể oải trở lại xe ngựa. Tiểu Lôi đã bị Đại biến thái bắt qua một cỗ xe khác T_T. Buồn chán một lúc thì Đại biến thái chui vào.

Đại biến thái vẫn rất không khách khí – tựa người trên giường, ra hiệu bảo ta qua.

Với ‘kinh nghiệm phong phú’ ứng đối với Đại biến thái của ta mà nói, những lúc như thế này, phản kháng cũng vô dụng-, không thể làm gì khác hơn là đi qua.

Đại biến thái liền ôm lấy ta, kể tai ta nói, mới câu đầu tiên đã khiến ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Nhị Nữ người lừa ta bao lâu rồi? Mê cổ kia, người không phải đã sớm lấy ra rồi sao?”

Bị phát hiện rồi! Do Tiểu Lôi nói thuốc hồi mạng khiến Đại biến thái đem lòng nghi ngờ, thừa lúc ta ngủ lại dùng chỉ lệnh mới phát hiện đã mất tác dụng?

“Mê... mê cổ?” Hết cách rồi, cứ giả ngu vậy!

Ánh mắt Đại biến thái long lên, lộ ra một tia sát ý: “Mê cổ này, trừ phi người bị hạ cổ chết đi, nếu không rất ít khả năng có thể lấy ra được, cho dù là tôn giả, cũng chỉ có thể nhân lúc Nhị Nữ bị thương nặng mới làm được. Ta nghĩ có lẽ đã được lấy ra lúc Nhị Nữ bị thương trong lần lấy Thánh Vật đó, nếu vậy Nhị Nữ đã giả vờ trúng cổ lừa ta một lần, lại không biết mê cổ là vật gì sao? Ừm...”

“Cái...kia...Kỳ thật lần trước người hỏi ta đều nói thật! Ta giả vờ trúng cổ chỉ là muốn biết người rốt cuộc muốn làm gì thôi.” Đành gỡ được cái gì hay cái đó, dù sao cũng không giả vờ được nữa.

“Ha ha ~ Ta tin Nhị Nữ sẽ không gạt ta-, kỳ thật, nếu người muốn biết có thể trực tiếp hỏi ta. Ta tha thứ cho Nhị Nữ lần này, nhưng không còn có lần sau đâu ~!” Đại biến thái đột nhiên thu lại sát ý, mỉm cười nói với ta. Chính lúc nói đến hai chữ ‘lần sau’, bàn tay đang nắm lấy ta kia đột ngột tăng thêm

lực.

‘▽’ Mơ sao? ! Dễ dàng bỏ qua như vậy? !

T_T Làm ta sợ chết được... Người nói sớm có phải tốt hơn không! ! ! Người nói sớm có phải tốt hơn không! ! ! Orz! ! ! ! !

Bởi vì... Lúc ta thấy Đại biến thái lộ ra sát ý đã len lén --- hạ ‘Thượng kế’.

Đầu ta đầy mồ hôi lạnh — quan sát chuyển biến của Đại biến thái, cố gắng len lén thoát ra khỏi vòng vây của hắn.

Một lát sau, Đại biến thái biến sắc, trong mắt phun trào sát ý. ‘Người! Dám thuốc ta? !’ Tay bắt đầu vận đôn khí lực, sau đó lại đột nhiên biến mất, toàn thân xụi lơ đảo té xuống giường.

“Ta... Ta không có ý, thuốc này... không có gì-, qua hai canh giờ sẽ không sao nữa, thật sự... không lừa người!”

“Người... Người nói... Thuốc này không có gì?” sắc mặt đột nhiên ửng đỏ, Đại biến thái bắt đầu thở gấp, hắn vốn là đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, không biết có phải do thuốc hay không âm thanh vọng ra lại... hay đến mất hồn như thế!

Ta ngơ ngác nhìn Đại biến thái toàn thân vô lực, sự phụ... thuốc của ngài... cũng tốt thật nha! (number one! Bái phục!)

Làm sao bây giờ? Thuốc trong người Đại biến thái càng phát tác, Đại biến thái càng xinh đẹp phong tình, hắn càng dùng lực muốn chống đỡ giấy dựa, lại càng cho quần áo xộc xệch hé mở, ta xem mà lòng thỏa nguyện mãi ý.

Ăn? Hay không ăn? Đại biến thái hết như món cá nóc thơm ngon, rõ ràng là có kịch độc, vẫn ngon lành đến nỗi người khác dù liều chết cũng muốn nếm thử.

Ăn? Sau này rất có khả năng ta sẽ bị Đại biến thái đuổi cùng giết tận.

Không ăn? Sau này cũng sẽ bị Đại biến thái đuổi cùng giết tận a!

Cho nên, dù sao cũng đã loạn đến mức này rồi, dứt khoát làm một lần đi! Nghĩ vậy, đôi mắt ta lục quang lóe sáng, lang huyết sôi trào.

Đại biến thái đột nhiên thấy ta lộ ra âm ý, đương nhiên không phục -nhú mảy, phảng phất lại như đang cười nhạo: “Thách người cũng không dám, thế nào!”

Vì vậy, để phòng ngừa vạn nhất, ta rút đai lưng của Đại biến thái ra trước cái đã. Sau đó, dùng đai lưng trói hắn vào thành giường

Chờ đến khi ta vất vả cột chắc hắn, Đại biến thái phát hiện mình bị dán dính trên giường, lúc đó hắn mới tin thật sự sẽ bị ta ăn tươi!

“Người! Buông... ra!” Đại biến thái tung ra ánh mắt sát quang muốn làm ta sợ chết khiếp. Vấn đề là, lúc này thuốc trong người hắn đang phát tác, gương mặt ửng đỏ, cái miệng chum chim thở gấp, làm thế nào cũng nặn không ra được nét giận dữ.

“Nhị Nữ, người mau thả ta ra... ta sẽ không truy cứu nữa.” Đại biến thái thấy dùng cương đánh không được, đành phải mềm mỏng.

Ta sùng sốt, suy nghĩ xem lời hắn nói có thể tin không, sau đó lắc đầu, bắt đầu ra tay bóc lột y phục Đại biến thái. Đúng là cực phẩm mỹ nam, vóc người da dẻ không chê vào đâu được

“Nhị Nữ! Người... Người... nếu không dừng lại, ta... chắc chắn người sẽ... Hối hận-!” Đại biến thái thấy ta cương nhu đều không chịu, cuối cùng hạ tới hậu thư.

“Ta đã hối hận!” Ta khoát trí trả lời. Vừa nói vừa tiếp tục bóc lột quần áo cuối cùng. Vừa lúc lột vải cuối cùng từng mảnh từng mảnh bị lột bỏ, ta chỉ cảm thấy trước mắt tràn ngập kim quang, Đậu hũ a đậu hũ a! Gào khóc Gào khóc...

“Đại nhân, tẩu chương từ kinh thành chuyển đến, có trình lên đại nhân hay không?” Thời khắc quyết định, âm thanh từ cửa vọng vào khiến ta nhiệt huyết đang sôi trào bỗng phụt... tắt ngấm!

Giọng nói bất thành linh khiến ta kinh hãi nhảy dựng! Ta giật mình nhìn trước mắt Đại biến thái đã bị bóc sạch sẽ đang cột dính vào thành giường. (° △ °|||) Trời ạ, có ai nói cho ta biết, ta vừa mới làm cái gì không Orz! ! ! ! !

Trong xe an tĩnh một lúc lâu, người chờ ở ngoài có vẻ sốt ruột muốn vén rèm xem thử, ta cảm giác sống lưng lạnh buốt, người bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

“Lát nữa... hãy trình lên, các người... lui xuống trước đi!” dnt khó nhọc, gằn từng tiếng nói.

“Vâng!”

Còn lại trong xe, ta cầm trên tay lột quần áo cuối cùng vừa mới được bóc ra từ trên người Đại biến thái, cùng Đại biến thái đang bị cột trên giường, mất to trông mất nhỏ...

“Thả...ra!” Đại biến thái lại ra lệnh.

Ta dĩ nhiên trở lại như lúc thường, te te đi ra cỏi trời. Trong giây phút tay ta tiếp xúc với đai lưng, ánh mắt Đại biến thái lúc này còn tràn ngập sát ý bỗng trở nên thanh tĩnh!

Trốn! Phải mau trốn! !! Ý nghĩ như chớp xoẹt lên trong đầu, ta lập tức ngừng tay, xoay người chui ra khỏi xe. Vừa ra khỏi xe, ta lại sững người, xoay người chui lại vào trong!

Sau đó...

Sau đó ta nhìn Đại biến thái đang giận dữ thêm một chút, rồi đem nhặt hết đồng y phục của Đại biến thái lên, cuộn thành một đồng lớn, ôm lấy mang theo chuồn ra khỏi xe! Hy vọng như vậy có thể cho ta tranh thủ thêm chút thời gian mà chạy thoát...

Ta ôm đồng quần áo của Đại biến thái, len lén đi đến xe ngựa của Tiểu Lôi. Vọt vào trong, ném đồng quần áo vào lòng Tiểu Lôi rồi lúi lúi kéo Tiểu Lôi bỏ chạy “...Đừng hỏi, mau nhanh đi theo ta, chạy cứu mạng!”

Sau khi rời khỏi, ta triệu hoán Tiểu Chu Tước biến thành con chim nhỏ, hai người một chim, dự tính len lén tránh né tầm mắt quá rộng của đám người hầu của Đại biến thái, chạy ra khỏi đoàn xe.

“Tiểu Lôi, ngươi biết khinh công không?” Ta biết ‘Mạc kế’, chỉ cần thuận lợi ra khỏi đoàn xe, chạy trốn sẽ không thành vấn đề.

Tiểu Lôi mê mang – lắc đầu!

Ta Orz! ! ! ! ! ! Ta đã nói rồi, không thể mang Tiểu Lôi, không thể mang Tiểu Lôi mà T_T...

Bất đắc dĩ, ta đành phải nghĩ cách. Bê đồng quần áo của Đại biến thái đi tìm Thanh Y. “Thanh Y, đây quần áo Thừa tướng đại nhân tẩm xông thay ra, hẩn lệnh người đi giặt sạch!” Ta đem trút đồng quần áo của Đại biến thái qua cho Thanh Y.

Thanh Y nghi hoặc nhìn quần áo trong tay, không sao hiểu được.

“Nơi đó có bờ sông, hôm nay lúc ăn cơm, ta không cẩn thận hắt nước lên người Thừa tướng đại nhân, cho nên hẩn sai người đi giặt.” Ta tiếp tục bình tĩnh – nói dối.

Có thể là Thanh Y bị vẻ nghiêm túc của ta làm ơ mơ hồ hồ, cũng có thể là Thanh Y chưa từng gặp qua tình huống thế này bao giờ, không phản ứng kịp, đành phải ôm quần áo đi ra hướng bờ sông.

Thanh Y vừa rời khỏi, ta lập tức đi đến chỗ bạch mã buổi sáng được người thương nhân kia tặng. Bạch mã kia vốn đang nhàn nhã gặm cỏ dạo chơi, thấy ta đến gần thì ngừng ngay việc nhai cỏ, ngo ngác nhìn ta đang từng bước từng bước lại gần. Lúc ta sắp chạm vào người nó, bạch mã đột nhiên cả người rung lên, không ngừng thối lui ra sau, còn chưa biết làm thế nào thoát khỏi dây cương, đã bị ta cười lên người. Ta kéo Tiểu Lôi nhảy lên ngựa, ngồi sau ôm lấy lưng mình, sau đó ta tháo dây cương.

Ta dùng sức huy động dây cương nhưng bạch mã vẫn không chút hợp tác, chỉ một mực đảo quanh tại chỗ, cố vùng vẫy lắc người muốn hất ta và Tiểu Lôi xuống đất. “Làm sao bây giờ?” Tiểu Lôi ôm ta vội hỏi.

“Đánh mông nó!” Ta ra lệnh.

“Nha” sau đó, Tiểu Lôi dồn sức vào tay đánh một phát ra sau.

Bạch mã dựng thân hí vang, chầy ra hai giòong lẹ, phóng như điên về phía trước, làm hại ta thiếu chút nữa giữ không được dây cương.

“Lần sau đánh nhẹ một chút.” Ta lại nói với Tiểu Lôi.

Cứ chạy như vậy một ngày một đêm, ta cùng Tiểu Lôi rút cuộc đi đến một thị trấn gần kinh thành, nghĩ có lẽ Đại biến thái sẽ không đuổi kịp, mới an tâm xuống ngựa. Bạch mã vốn anh tuấn ngời ngời nay mặt mũi tiêu tụy, hai mắt đỏ bừng, lại chảy nước mắt, phía bên phải cái mông trắng nõn có một vòng tròn đỏ hơi hơi sưng lên.

“Lần sau đổi bên mà đánh.” Ta nghiêm túc nói với Tiểu Lôi. Nghĩ đến Thanh Y lúc vào xe ngựa thấy cảnh Đại biến thái trần như nhòng bị trói trên giường, ta bắt gấc tà ác nhếch cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Gặp lại người quen ~

Chương 32: Gặp lại người quen ~

Một nhọc một ngày một đêm, ngay cả Tiểu Chu Tước cũng chịu không nổi, cho nên tìm đại một khách sạn để tá túc. Ngày thứ hai, lại bị một trận hỗn độn huyền não đánh thức.

“Chủ quán, trong thành sao lại náo nhiệt như vậy?” bất đắc dĩ phải thức dậy, ta đành xuống đại sảnh vừa ăn điểm tâm, vừa hỏi thăm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị thấy có người hỏi, lập tức phát huy tuyệt kỹ buôn dưa lê vô cùng nhuần nhuyễn, dùng một loại ngữ khí đắc ý cổ tình khoe khoang: “Cô nương sao cả chuyện này mà cũng không biết a, đại hội thưởng cúc ba năm một lần mấy ngày nữa sẽ bắt đầu. Bây giờ là lúc, mặc kệ là người đến báo danh hay là đến xem trận đấu đều rất đông đủ. Cô nương thật có vận khí tốt, nếu đến muộn một ngày thôi a, hừ, ngay cả chủ quán cũng tìm không ra!”

“Phốc...” Ta đang ăn cháo, liền một ngụm phun ra. “Cái gì? ! Đại hội thưởng cúc? ! Ngắm hoa cúc? ! ! !” Tên đại hội đề tiện như vậy, trong lòng ta đã biết do ai khởi xướng cầm đầu.

“Cô nương cũng quá thấp kém nha. Đại hội thưởng cúc này, chính là từ Kiến quốc sơ kỳ truyền đến. Ban đầu, chỉ có một ít quan quán thời đó cạnh tranh nhau, cứ ba năm lại chọn ra một thảo khôi. Thảo khôi này không những nhận được một phần tiền thưởng hậu hĩnh, còn có thể được tự do. Lưu truyền cho đến giờ, đại hội thưởng cúc đã không từ một tiểu quan quán nào, cả nước trên dưới, mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần là người có bản lĩnh đều có thể ghi danh. Những người xuất sắc nhất được chọn, ngoài tiền thưởng hậu hĩnh cả đời tiêu không hết không nói, chỉ cần người lọt vào nhóm những người đứng đầu bảng xếp hạng thì thậm chí còn có cơ hội nhập cung làm phi nữa đó!” Điểm tiểu nhị tiếp tục kiêu ngạo giới thiệu, thao thao bất tuyệt.

Nghe tiểu nhị giới thiệu, ta đã khẳng định được đại hội thi hoa cúc này chắc chắn là kiệt tác của Thánh Nữ đời thứ nhất. Theo tình thần xưa nay, cứ có mỹ nam thì tuyệt đối phải xem, hơn nữa ta cũng không vội vào kinh, dù sao đến lúc nào cầu phúc cũng là do ta quyết. Ta quyết định đem theo Tiểu Lôi cùng Tiểu Chu Tước tạm thời ở lại đây.

Vì để ngừa vạn nhất, ta còn chuẩn bị cải trang một chút. Thật ra ta vẫn cảm thấy, trong những phim truyền hình trước kia những... tiểu thư thiếu nữ thường cải trang thành công tử đi ra ngoài lác lác, tự nhiên sẽ không ai nhận ra, hoàn toàn chỉ là ý dâm! Cho nên, trong đội của chúng ta, người phải cải trang chính là Tiểu Lôi. Nơi sắp tới sẽ cử hành đại hội thi thưởng cúc bán đầy đủ các trang phục phụ kiện để hóa trang, mà khiến ta không ngờ nhất là, ngay cả tóc giả cũng có bán ☹_☹.

Cho nên rất nhanh sau đó, dưới tài nghệ của ta, một tiểu cô nương nũng nịu, đôi mắt to ngập nước liền hiện ra. Ngay cả Tiểu Chu Tước nhìn thấy cũng tròn mắt há mồm, buột miệng khen: Thật là đẹp quá, thật là đẹp quá! Cải trang xong xuôi, ta cùng Tiểu Lôi đi đến chỗ báo danh, đương nhiên ta không phải là đi báo danh, mà chỉ đi ngắm nhìn, nghe nói ở nơi này thỉnh thoảng cũng xuất hiện người đẹp ~

Dọc theo đường đi, Tiểu Lôi liên tiếp lời kéo ánh mắt của mọi người, có đại thúc thậm chí còn chạy thẳng đến trước mặt Tiểu Lôi hỏi: “Tiểu cô nương, người số mấy, đến lúc đó ta nhất định bầu chọn cho người...”

Đầu ta đầy vạch đen, tung quyền đánh bay đại thúc thứ N, rốt cuộc cũng đi được đến chỗ báo danh. Quả thật là... người đẹp vô số, lúc ta đang vừa thưởng thức vừa chảy nước miếng, thoáng nhìn thấy một người quen...

Phù Dung tỷ tỷ!

Thật đúng lúc, ngay khi ta vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt của nàng cũng đang nhìn phía ta.

“Nhị Nữ!” Phù Dung tỷ tỷ kích động gọi ta. “Sao người lại ở đây, người có thể rời khỏi Linh Sơn sao?” Bởi vì đệ tử Linh Sơn bình thường chỉ có thể xuất sư xong mới được phép xuống núi, cho nên Phù Dung tỷ tỷ mới hỏi ta như thế.

“Ách... cứ xem là có thể đi. Phù Dung tỷ tỷ sao cũng ở đây?”

“Đại hội thi hoa cúc ta có thể không đến sao. Các cô nương trong tay ta cũng khá. Tiền thưởng hàng năm rất lớn, lại có thể khai quật một ít tiền đồ sau này. Vị này là?” Phù Dung tỷ tỷ vừa thấy Tiểu Lôi hai mắt liền tỏa lục quang!

Tiểu Lôi liền chạy tới núp sau lưng ta không dám ngẩng đầu lên.

Ta vừa bảo vệ Tiểu Lôi vừa nói với Phù Dung tỷ tỷ: “Đây là tiểu sư muội của ta.”

“Tiểu sư muội? Lúc đầu chúng ta tham gia cuộc thi đâu có thấy nàng a. Bây giờ cũng chưa đến cuộc thi năm thứ hai, chẳng lẽ! Chẳng lẽ nàng chính là Thánh Nữ Linh Sơn? !” Phù Dung tỷ tỷ có chút hưng phấn, lại lộ ra một chút thất vọng. “À... Đúng!” Trên trán ta xuất hiện liền ba vạch đen.

“Thánh Nữ đúng là Thánh Nữ, người bình thường không sao sánh được! Nhị Nữ, chúng ta so với nàng, quả thật giống như người phàm so với tiên nữ.” Phù Dung tỷ tỷ vỗ vai ta, lắc đầu nói. “Ách... Đúng vậy T_T...”

“Chúng ta chính là đối thủ của nhau. Hàng năm các cô nương trong tay ta đều xếp dưới mấy thuộc hạ của tiểu quan quán Linh Sơn các người. Người khác không biết đó là tài sản của Linh Sơn, Phù Dung ta lại biết rất rõ ràng” Phù Dung quay qua nói với Tiểu Lôi.

“Ha ha, không thể nào, Phù Dung tỷ tỷ, thanh lâu cả nước đều là thuộc hạ của người, Linh Sơn chỉ chăm nom có mấy trăm gian tiểu quan, làm sao so với người được.” Ta thay Tiểu Lôi trả lời.

“Mấy trăm gian? Ha ha, Linh Sơn cùng ta có quan hệ hợp tác, người khác còn có thể không rõ, ta còn không nắm rõ hay sao? Nhị Nữ người bị lừa rồi,

mấy trăm gian, còn không bằng mấy con số lẻ. Ta thấy người là Thánh Nữ nhưng lại rất khá ái, sao lại có thể lừa gạt Nhị Nữ ngây thơ của chúng ta.” Phù Dung tỷ tỷ có chút kinh ngạc.

Bị lừa! Những...trưởng lão này cũng không phải dễ đối phó! Trong lòng ta trầm xuống.

“Phù Dung tỷ tỷ, người cùng Linh Sơn có quan hệ hợp tác sao?” Ta nỗ lực khắc chế phần nộ, ra vẻ vô tư quay qua Phù Dung hỏi tiếp.

“Này...” Phù Dung tỷ tỷ nhìn Tiểu Lôi có chút e ngại.

Ta ngẫm ra hiệu cho Tiểu Lôi gạt đầu. Nhận được sự đồng ý của Tiểu Lôi, Phù Dung tỷ tỷ kéo ta đến một ngõ vắng không người nói: “Ừm, Linh Sơn có mạng lưới tình báo, hơn một nửa bộ phận cung cấp tình báo chính là các cô nương của ta, có khi chính ta cũng nghe theo sự sắp xếp của Linh Sơn mà sát nhập người Linh Sơn với người của ta lại. Kỳ thật lần trước lên Linh Sơn bái sư, cũng là ta nhất thời cao hứng, muốn biết đến cùng thì ai là người cùng ta chia đều đối lập.” Phù Dung tỷ tỷ nhỏ giọng nói.

Chia đều? Nói vậy, đại bộ phận tiểu quan quán trong cả nước đều nằm trong tay Linh Sơn nắm giữ, mà bọn họ cho ta -! Cũng chỉ là nguy trang! Ta tức thì cảm thấy bản thân giống như một kẻ ngốc. Là ai? Rốt cuộc là ai? Ai mới là người chân chính nắm trọn quyền lực tại Linh Sơn?

Mùi vị bị ăn quả lừa thật không tốt chút nào, ta lập tức mất hết hứng thú, đang muốn kéo Tiểu Lôi về lại khách sạn. Thoảng trong lúc vô tình chợt nhìn thấy trên bảng báo danh dự thi xuất hiện tên kinh thành Đan Mai lâu cao cao tại thượng.

Đan Mai lâu? Dương Chi Hách kia có đến hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hai lần đến Đan Mai Lâu đòi vé

Chương 33: Hai lần đến Đan Mai Lâu đòi vé

Sau khi từ chỗ Phù Dung tỷ tỷ biết được tình hình thực tế, lòng ta trĩu nặng. Bất quá! Đến tối ngủ trọn một giấc, tỉnh dậy lại thấy vui vẻ. Bởi vì ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Ha ha ~ Tiểu quan quán cả nước kia...đều thuộc Linh Sơn, đối với ta mà nói ngược lại là một tin rất tốt nha! Trưởng lão kia còn không biết ta đã biết bọn họ đang gạt ta, nếu không phải nhờ Phù Dung tỷ tỷ, có thể vĩnh viễn ta cũng không hay biết gì. Điều bây giờ ta muốn làm, chính là vui vẻ mà thường ngoạn trai đẹp, có cơ hội liên lạc với Dương Chi Hách sẽ bàn bạc lại cụ thể làm sao... khai đao triệt hạ mấy trưởng lão này.

Chỉ còn một ngày nữa là đại hội thi hoa cúc sẽ được cử hành, ta hỏi tiểu nhị trong quán: “Tiểu nhị, muốn đến xem đại hội thưởng cúc, phải đi thế nào?”

“Cô nương có vé xem thi sao?” Tiểu Nhị nhìn nhìn ta, hơi chần chừ rồi hỏi ngược lại.

Vé xem thi? Ta hiểu rõ, ha ha. Cũng không hổ là xuyên không tiền bối! Thưởng cúc, đồng thời cũng không quên kiếm tiền.

“Vậy nơi nào có bán? Ta muốn đi mua hai vé.” Ta hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị lắc đầu, ánh mắt cho chút khoa trương nói: “Bây giờ mới nghĩ đi mua vé? ! Thật tắc sách...Cô nương, chỉ sợ ngay cả vé xem mấy vòng đấu loại cũng không còn nữa là!”

“Vé này khó mua đến vậy sao?”

“Vậy mà cũng hỏi? Tuần nam nữ khắp cả nước đều tới, người muốn xem đông đến mức nào! Trận đấu ngày mai, hôm nay đoán chừng dù trả giá cao đến mấy cũng mua không nổi vé đâu.” Tiểu nhị lắc đầu.

“Nhưng mà” Tiểu nhị nhìn trái nhìn phải một hồi, ghé sát bên tai ta, giả vờ thần bí thì thầm.

“Ta có cửa sau!” Tiểu nhị đắc ý nhướn đôi lông mày ra vẻ tự hào.

“Cái gì cửa sau?” Ta phối hợp với tiểu nhị, cũng làm vẻ thần bí hỏi.

“Đan Mai lâu ~!” Tiểu nhị tiếp tục thần bí!

“Đan Mai lâu?”

“Đúng, Tiểu quan quán lớn nhất kinh thành, một trong các chủ trì đại hội thưởng cúc. Ta cho người biết a, anh của con dâu của cậu của đệ đệ của cháu ta làm trong Đan Mai lâu, hẳn có thể giúp chúng ta len lén đi vào!”

“Anh của con dâu của cậu của đệ đệ của cháu ngoại là tiểu quan trong Đan Mai lâu? !” Ta giả vờ kinh ngạc. Vậy không phải xem như là người của ta sao?

“Không phải, hẳn làm người hầu riêng ở trong đó!”

Ta mém xui.

“Vậy hẳn làm sao có vé xem?” Ta tiếp tục vẽ thần bí hỏi.

“Ta đâu có nói hẳn có thể cho chúng ta vé xem, nhưng hẳn có thể lên đưa chúng ta vào!” Tiểu nhị kiêu ngạo nói. “Như thế nào ... lên đi vào?” Ta hỏi.

Tiểu nhị vẫy vẫy tay, ý bảo lại gần thêm một chút. “Ngoại... hóa trang thành tên sai vặt trước, sau đó đi theo phía sau anh của con dâu của cậu của đệ đệ của cháu ta, chờ lúc trận đấu bắt đầu rồi, anh của con dâu của cậu của đệ đệ của cháu ta sẽ đem bọn ngoại từng bước từng bước đi vào! Người có thể theo vào không nhiều, danh sách có hạn, nếu ngoại muốn đi, ta... danh sách này mười hai bạc liền tặng cho ngoại, như thế nào?” Nói xong dương dương tự đắc nhìn ta.

“Toàn bộ quá trình thi đều đi xem?” Ta lại hỏi.

Tiểu nhị lắc đầu, “Ta chỉ cho ngoại xem đấu vòng loại thôi, trận chung kết chính bản thân ta cũng muốn xem-, bao nhiêu tiền cũng không cho! Thế nào, muốn ... hay không muốn, cơ hội này chỉ cần mười hai bạc!”

“Sao ~! Không cần, tự ta đi tìm Đan Mai lâu đòi vé.” Dứt lời, gọi Tiểu Lôi cùng Tiểu Chu Tước đi về hướng tổ chức thi.

“Khôn khiếp! Đúng là điên mà, đến Đan Mai lâu đòi vé? Ngoại chờ bị đánh bay ra đến đây đi!” Tiểu nhị nhìn theo bóng lưng ta phi nhỏ.

Nơi tổ chức đại hội thi hoa cúc....

Một lão LoLi, một ngoại LoLi cộng thêm một con chim LoLi hoa lệ xuất hiện ở cửa đại kỳ môn (Loli là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống)

Gã sai vặt trông cửa... ánh mắt đầu tiên đảo qua ta, sau đó lướt qua nhìn Tiểu Lôi, lập tức hai mắt phát quang, ân cần chạy xuống hỏi: “Hai vị tới báo danh sao? Mời bên này.” Vừa nói, vừa khom người chìa tay ra dẫn đường.

“Chúng ta không đến báo danh-!” Ta nghiêm túc trả lời. “Ngoại gọi quân sự Đan Mai lâu bên trong ra đây, ta tìm hẳn!” Gã sai vặt trông cửa nghi hoặc nhìn chúng ta, lại hỏi: “Xin hỏi, các người có chuyện gì?”

“Ngoại hỏi nhiều như vậy làm gì, chú tâm đi thông báo là được!”

Tiểu Lôi thấy gã sai vặt kia chậm chạp không chịu đi, thay ta trả lời: “Chúng ta tới tìm Đan Mai lâu muốn có vé xem thi-.”

Gã sai vặt kia liếc mắt nhìn chúng ta như nhìn sinh vật lạ, sau đó phe phẩy đầu đi vào cửa.

Một lát sau, Tiểu Chu Tước đột nhiên la lên: “Chạy mau, bọn họ thả chó ! ! ! ! !”

Tiểu Chu Tước vừa dứt lời, cửa đại môn đã bật mở, mấy con chó lớn xông vọt ra lao về phía chúng ta. Ta kéo Tiểu Lôi quay đầu bỏ chạy, ta phi! Đang không tự nhiên lại thả chó? !

Bởi vì dắt theo Tiểu Lôi, ta không dùng được ‘Mạc kế’, mấy con chó kia càng đuổi càng hung hăng, một mực đuổi theo chúng ta về đến khách sạn!

Điểm tiểu nhị thấy chúng ta bị chó rượt chạy về, đặc ý cười to! “Ta nói các ngoại đúng là bị thần kinh mà, chạy đi tìm Đan Mai lâu đòi vé? Thế nào, đừng lo đừng lo, hai mươi hai, ta tặng cho ngoại.” Điểm tiểu nhị thấy chúng ta đòi vé không được, quyết định tăng giá.

Ta không thèm nhìn hẳn, kéo Tiểu Lôi trở về phòng.

Điểm tiểu nhị không cam lòng, nhìn theo nói vọng vào cửa: “Thật là không biết tốt xấu.” Vừa dứt lời, hậu viện liền truyền đến một tiếng vang thật lớn như sét đánh. Ngay sau đó, hậu viện lại truyền đến một chuỗi âm thanh ầm ầm vang vọng, giằng co chùng uống hết một chung trà mới chịu ngừng. Bốn phía an tĩnh trở lại.

Sau đó...

Ta cùng Tiểu Lôi nghênh ngang từ trong phòng đi ra. Một lần nữa đi về Hội trường tổ chức thi đại hội thưởng cúc.

“Ai...Ai...Các ngoại lại đi ra ngoài làm chi?” Điểm tiểu nhị hỏi.

“Đòi vé!” Ta vẫn kiên định trả lời, tiểu nhị một lần nữa đưa mắt nhìn theo chúng ta đi ra ngoài.

“Thật là hai cái người điên!” Tiểu nhị vừa lắc đầu vừa đi về phía hậu viện, muốn xem tiếng vang vừa rồi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Một lát sau, cả khách sạn chỉ nghe thấy điểm tiểu nhị thất thanh kêu thét lên sợ hãi: “Chường quỹ a...Hậu viện biến thành mây hồ to rồi...!”

Lại nói phía bên kia, ta cùng Tiểu Lôi một lần nữa đứng ở trước cửa hội trường tổ chức đại hội thường cục, người trông cửa...vẫn là cái gã sai vặt ban này.

Ta không khách khí, một lần nữa ra lệnh cho hắn: “Kêu người quản sự Đan mai lâu bên trong ra đây!”

Gã sai vặt trông cửa vẫn lắc đầu như trước. Thở dài: “Ai, người trông đẹp như vậy, đáng tiếc lại bị điên.” vừa lắc đầu vừa quay vào đại môn.

Một lát sau, Tiểu Chu Tước lại lần nữa la lên: “Tới rồi!”

“Tiểu Lôi!”

“Vâng!” Tiểu Lôi lập tức đứng trước mặt ta.

Hãy xem đây-! Tiên ~ Nhân ~ Hợp ~ Nhất! ! !

Mấy con chó lớn vừa vọt ra đã nhếch miệng nhe răng, lao bỏ về phía chúng ta. Ta ngắm vị trí thật chuẩn, nhẹ nhàng...bóp nhẹ cái mõng nhỏ của Tiểu Lôi...

Oanh! Một tia sấm sét đánh ngay trước mặt lũ chó kia. Những con chó lớn giương mấy con mắt to tròn tròn sợ hãi, lông chó trên người tất thấy đều dựng đứng. Oanh! Lại một tia sét theo đến, lũ chó đang sợ hãi đến choáng váng lúc này mới kịp phản ứng, nhao nhao cong đuôi chạy trốn. Ta đổi lại vị trí, nhẹ nhàng bóp mõng Tiểu Lôi, sấm sét liền theo phương hướng lũ chó chạy trốn mà đánh bổ xuống.

Vừa rồi ta và Tiểu Lôi ở khách sạn đã thử nghiệm qua, nếu lấy hoa cúc của Tiểu Lôi làm tâm, ta bóp chỗ nào cách tâm bao nhiêu, sấm sét cũng lập tức bổ xuống đất đúng chỗ cách ta bấy nhiêu...

Vì vậy, Lôi Thần hạ bùa chú trên người Tiểu Lôi đã bị ta đảo ngược lại lợi dụng. Vũ khí bí mật siêu cấp, Tiểu Lôi giáng thiên lôi —— đánh chết người! Chứ như vậy hoa lệ mà thành!

Chờ cho lũ chó trốn ra khỏi phạm vi sét đánh, ta lại làm một tia sét đánh xuống trước mặt gã sai vặt trông cửa này giờ vẫn đang ngây người đứng nhìn.

“Uy! Còn đứng đó ngây ngốc, nhanh đi gọi quản sự Đan Mai lâu lại đây!”

Gã sai vặt trông cửa ù té chạy vào thông báo. Chỉ chớp lát, một đại thúc cỡ trung niên gấp gấp đi ra, nhìn thấy ta cùng Tiểu Lôi đứng trước cửa, mặt mày lộ vẻ nghi hoặc.

Ta đem tín vật của Huyền Vũ đường giao ra, một khối ngọc bội đại biểu cho trưởng lão của Huyền Vũ đường, trước khi xuống núi ta đã thuận tay mang theo-. Đại thúc kia vừa thấy ngọc bội, mặt liền biến sắc, cau mày, ánh mắt càng nghi ngờ nhìn ta đánh giá.

Ta nổi giận: “Thế nào, cả tín vật của trưởng lão Huyền Vũ đường cũng nhận không ra?”

Đại thúc trung niên kia lại đánh giá ta một phen, sau đó nhìn về phía Tiểu Lôi, đột nhiên như bừng tỉnh, ánh mắt lay động suy nghĩ đắn đo một hồi rồi bước nhanh đến trước mặt Tiểu Lôi, quỳ xuống nói: “Cung nghênh Thánh Nữ!”

“...” Ngọc bội trên người ta là thật nha. TOT, vậy mà lại bại dưới tay một nam nhân! Người nói xem, làm sao chịu nổi đây.

“Ta...Ta không phải...” Tiểu Lôi còn chưa nói xong, đại thúc kia đã làm như thấu hiểu rồi.

“A, Thánh Nữ không muốn người khác biết thân phận của ngài! Ta hiểu được, mau...Mời vào trong trước đã!” Dứt lời, đón lấy Tiểu Lôi đi vào.

“Ta...” Mới là Thánh Nữ...Ta còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị lôi kéo đi vào cửa.

Gã sai vặt trong cửa lúc này cũng theo ra, mặc dù không nghe rõ chúng ta nói cái gì, nhưng thấy đại thúc trung niên tự nhiên quỳ xuống vái Tiểu Lôi thì lập tức hóa đá tại chỗ.

Ta bắt đầu đi theo sau Tiểu Lôi vào cửa, đại thúc đưa Tiểu Lôi tới một đại sảnh xa hoa, sau đó...Nói với ta, mời vào phòng nhỏ bên kia ngồi chờ ==!

Chỉ lát sau đã có người lại phân phó ta, nói là đưa ta đến ở chung phòng với Thánh Nữ. Sau khi ta dọn dẹp phòng một chút xong bèn nằm trên giường vừa chờ Tiểu Lôi về vừa tranh thủ chợp mắt một chút.

Không rõ bao lâu, chợt thấy có tiếng đẩy cửa, có lẽ Tiểu Lôi đã về, ta từ từ nhắm mắt lại miễn cưỡng hỏi: “Thế nào, có lấy được vé không? Có...thấy mỹ nam nào đẹp trai không a, còn nữa, Dương Chi Hách cái...tên béo phệ kia.. có tới hay không?”

“...” ta chờ lúc lâu cũng không nghe Tiểu Lôi trả lời. Mờ mắt ra, quay đầu lại nhìn.

Một đám người, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trước mắt ta, đứng đầu chính là cái tên mặt mũi xanh mét – Dương Chi Hách! Tiểu Lôi đang rất ngượng ngùng lẫn bất an đứng một bên còn cái tên.. đại thúc trung niên kia đứng ở một bên

Ta nhảy xuống giường, ngượng ngùng quay qua cười một cái với Dương Chi Hách, sau đó trợn mắt nhìn Tiểu Lôi đang đứng bên cạnh hắn! Thấy ta đứng lên, ngoại trừ Tiểu Lôi cùng Dương Chi Hách, mọi người còn lại đều đồng loạt quý xuống: “Đan Mai lâu cung nghênh Thánh Nữ đại giá quang lâm!”

“Ách... các ngươi, lui xuống trước đi.” Ta không tự nhiên, phân phó.

“Ngươi vừa mới gọi cái gì?” Chờ mọi người lui ra xong, Dương Chi Hách mới bắt đầu phát tác

“Tiểu Dương a, bớt giận, Aha ~ Aha ha ha ha ~, ngươi sao đã ở đây a?” Ta cố gắng vụng về lảng sang chuyện khác.

Mặt Dương Chi Hách âm u nhìn ta, cuối cùng quý gối: “Những lời này phải là ta hỏi ngươi mới đúng chứ! Ngươi không phải đang trên đường đi kinh thành sao? Còn nữa, đội hộ tống của ngươi đâu?”

“Chạy trốn...” Ta nhỏ giọng trả lời.

“Chạy trốn? ! ! ! ! Nhiều người trông nom như vậy mà ngươi vẫn có thể chạy trốn? !” Đồng chí Tiểu Dương nhìn ta từ trên xuống dưới

“Ách... Kỳ thật... Kỳ thật là vì ta bất cẩn đắc tội với Thừa tướng đại nhân, sau đó tự trốn ra được-” Ta cười mĩa.

“Thừa tướng đại nhân, Tư Đồ Dục?” đồng chí tiểu Dương sắc mặt xa xăm

Ta gật đầu.

“Ngươi làm sao lại đắc tội với hắn?”

“Cái... này...” Ta nói không nên lời.

“Chuyện... này... Tiểu Dương a, ngươi có biết, nếu bất cẩn đắc tội Thừa tướng đại nhân sẽ có hậu quả gì không?” Ta yếu ớt hỏi.

“Tình hình chung là không có khả năng sống sót, nhưng cũng cần xem ngươi chọc hắn giận tới mức nào? Nếu không phải quá lợi hại, có lẽ cũng không đến nỗi phải chết đâu. Ngươi rốt cuộc đã đắc tội hắn thế nào?” đồng chí Tiểu Dương hỏi.

“Ta... ta thuốc hắn.” Ta trả lời.

“Bỏ thuốc? Thuốc xỏ? Giống như ta lần trước ư?” đồng chí Tiểu Dương từ mặt xám chuyển sang trắng bệch.

“Không phải.” Ta lắc đầu tiếp tục trả lời: “Không phải thuốc gì quá lợi hại, hơn nữa thuốc cũng chỉ có tác dụng trong hai canh giờ.”

“Sao, đó là thuốc gì?” đồng chí Tiểu Dương sắc mặt tươi lên một ít.

“Là... Mê... Mê dược!” ta nhỏ giọng trả lời.

Đồng chí Tiểu Dương té ngã tại chỗ.

“Lá gan của ngươi cũng lớn thật nha. Tư Đồ Dục mà ngươi cũng dám hạ thủ? !” Đồng chí Tiểu Dương khó nhọc đứng lên, nhìn ta khinh bỉ.

Ta thành khẩn tiếp nhận sự khinh bỉ của hắn, tiếp tục nói: “Ta cũng chỉ là không cẩn thận thôi-, thật ra ta vẫn chưa có làm gì hết á!”

“Ngươi thật sự cái gì cũng không làm?” Đồng chí Tiểu Dương không tin.

“Ta... cũng chỉ mới ... đem quần áo của hắn lột sạch.”

Sắc mặt đồng chí Tiểu Dương mới vừa hơi hơi tươi lên được một tí lại lần nữa xám xịt

“Sau đó, trói hắn vào thành giường trong xe.” Ta yếu đuối, nói tiếp.

Mặt đồng chí Tiểu Dương từ xám biến thành xanh mét.

“Cuối cùng... lúc chạy trốn, còn nhân tiện mang theo cả quần áo của hắn.” Ta cuối cùng cũng kể xong.

Mặt đồng chí Tiểu Dương rớt cuộc thành công biến thành đen thui!

“Ngươi...” gương mặt xám đen của đồng chí Tiểu Dương co quắp lại, nhìn ta không thể tin được. Sau đó... đột nhiên lại cười!

“Ha ha ha ha khá lắm, ha ha ha... Ta phục ngươi... Ngươi thật quá lợi hại, ha ha ha... Tư Đồ tiểu tử kia, cả đời cũng chưa bị ai đối xử như vậy... ha ha ha... ha ha... Vậy ra ta không phải là ...thảm nhất... ha ha ... Còn có người bị ngươi chơi thảm hại hơn ta... Ta... Ta không xong, cười đến vỡ bụng mất!” Đồng chí Tiểu Dương gập người, ôm bụng mà cười.

= ! Mắc cười đến vậy sao? !

“Người tốt nhất không được để hấn bắt được. Nếu không, ta đoán chừng người sống cũng không bằng chết.” đồng chí Tiểu Dương vắt và lăm mới ngưng cười được, nói với ta.

Sống không bằng chết? ! Đầu ta đầy mồ hôi lạnh.

“Vây, tiểu Dương?”

“Cái gì?”

“Người không phải là đệ nhất sát thủ của Huyền Vũ đường sao, người có thể ám sát hấn không?” Ta ngập tràn hy vọng nhìn Dương Chi Hách

“Trên đời này, rất nhiều người muốn giết Tư Đồ Dục, nếu ta có thể giết hấn, hấn cũng không còn sống được đến hôm nay.” đồng chí Tiểu Dương lắc đầu.

“Nhưng người là... có lẽ hấn sẽ tha cho người một mạng.” đồng chí Tiểu Dương thấp giọng thì thào, như tự nói với chính mình. “Cài gì? !” Ta không nghe rõ được hấn nói cái gì “Không có gì. Người sau này cố gắng đừng tiếp xúc với hấn nữa.”

Tiếp xúc? ! Không đâu, ta thấy là bỏ chạy liền!

“Tiểu Dương, người không ở Linh Sơn giúp ta quản lý Huyền Vũ đường, chạy đến đây đầu cái gì?” Đến phiên ta hỏi ngược lại đồng chí Tiểu Dương

đồng chí Tiểu Dương ngẩng cao đầu ngạo mạn, ngập tràn khí phách nói: “Đó chính là công việc của ta! Là một người rất Kính Nghiệp!”

Gừ z~!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đắc tội Đại biến thái bị cuốn thành con nhộng.

Chương 34: Đắc tội Đại biến thái bị cuốn thành con nhộng.

Ngày thứ hai diễn ra trận đấu của đại hội thưởng cúc ta cũng không được xem. Đó là bởi vì vào lúc khai mạc ta lại phát hiện được hai sự kiện...

Chuyện thứ nhất, giữa lúc đang làm lễ khai mạc, công bố các cấp giải thưởng, Tiểu Lôi đột nhiên kích động chỉ vào phần thưởng hạng nhất, đó là một cái cúp có nạm một viên ngọc châu rất lớn, màu nâu tròn xoe, kể tại ta nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cái kia chính là...Nguyệt quang châu!”

“Người chắc chứ? !”

“Ừm! Không sai đâu -”

Vì vậy ta xoay người, cầm tay Dương Chi Hách bên cạnh, đang muốn phân phó hấn nhất định phải đoạt được giải nhất thì ta phát hiện ra chuyện thứ hai.

Chuyện thứ hai, đúng lúc ta cầm tay Dương Chi Hách, một áp lực vô hình quen thuộc mang theo áp suất lớn từ phía trước bức đến, theo bản năng, ta xoay qua nhìn lại, đã thấy...Đại biến thái đang ‘hòa ái’ -nhìn ta...

Vì vậy, ta chỉ kịp nói với Dương Chi Hách hai câu “Tiểu Lôi tạm thời giao cho người!” “Giúp ta đoạt được viên đại châu trên chiếc cúp hạng nhất kia!”

Sau đó...xoay người bỏ chạy!

Trong hội trường chật kín người, ta không thể thi triển ‘Mạc kế’ được. Vừa lúc ta thật vất vả mới rời khỏi được sân thi đấu thì đã bị Thanh Y chặn đường!

“Hi ~! Đã lâu không gặp?” ta ngượng ngùng chào hỏi Thanh Y, thuận tiện quan sát tìm đường tháo chạy.

“...” Thanh Y nhìn ta không nói, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy bản mặt sắt kia hơi giật giật. Ai, bạn học Thanh Y, bây giờ sao lại càng ngày càng dễ mất bình tĩnh như thế ㄟ (ˊ ˋ) ㄟ .

“Người còn cho rằng có thể trốn thoát nữa không?” giọng nói của Đại biến thái từ phía sau truyền đến, ta rùng mình một cái.

Sau đó, ta thi triển ‘Mạc kế’, ngay trước mắt Thanh Y cùng Đại biến thái liền...chạy thoát...

Đại biến thái nhanh chóng đuổi theo nhưng trước sau cũng chỉ có thể duy trì một khoảng cách nhất định. ‘Mạc kể’ này cũng thật lợi hại nha!

Ta chạy được chừng hơn một canh giờ, Đại biến thái vốn đuổi theo phía sau cuối cùng không còn thấy bóng dáng, để cho chắc ăn...ta lại chạy tiếp một canh giờ nữa mới dừng lại nghỉ ngơi. Sau khi nghỉ ngơi một lát mới quyết định, len lén chạy trở về!

Tục ngữ nói, chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất.

Hơn nữa, ta còn có ý đánh một vòng, lại chạy ba canh giờ nữa mới trở lại nơi tổ chức đại hội thường cục.

Thanh Y đã không còn ở đây, cũng không thấy bóng dáng Đại biến thái đâu nữa, ta vỗ vỗ ngực, dự định trở về tìm Tiểu Lôi cùng Dương Chi Hách.

Trước cửa hội trường, thoáng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc! Lục mỹ nam!

“Lục sư huynh!” Ta mừng rỡ gọi. Thật là tốt quá, có Lục mỹ nam ở đây thì không cần sợ Đại biến thái tới giết nữa.

Lục mỹ nam nghe tiếng ta gọi âm ỉ, quay đầu lại nhìn đã thấy ta đang chạy tới gần, đầu tiên hơi chút sững sốt, sau đó lại mỉm cười nhìn ta.

“Lục sư huynh! Ngươi sao lại đến đây? Ngươi...cũng đến xem thi đấu ư?!” Ta đã chạy đến trước mặt Lục mỹ nam.

Lục mỹ nam không nói một lời, chỉ mỉm cười nhìn ta, sau đó...

Sau đó đột nhiên điểm huyết đạo của ta! Ta lập tức không thể cử động, kỳ quái nhìn Lục mỹ nam.

“Khinh công của Nhị Nữ thật khiến ta kinh ngạc nha ~!” trước mắt là Lục mỹ nam đang nói chuyện với ta.

Trong nháy mắt ta liền hóa đá, cái...giọng này...là Đại biến thái!

Tiếp theo, Đại biến thái cắp nách mang ta đi T_T

“Uy, Đại biến thái” Ta nhỏ giọng gọi, dù sao cũng đã trở mặt đến nước này rồi, ta cũng không thèm khách khí nữa.

“Ủm~?” Đại biến thái vừa đi vừa nhưm mảy.

“Ngươi không cảm thấy...vác ta đi như vậy, rất dọa người sao?!” Ta tận lực để tóc xoa xuống che mặt, ngàn vạn lần không thể để mọi người qua đường đang vừa nhìn vừa chỉ trỏ kia có thể nhận ra ta, sau này còn mặt mũi nào a T_T

“Sao ~! Cùng lắm là mất mặt Lục sư huynh của ngươi thôi.” Đại biến thái thậm chí còn mỉm cười.

“...” Ta đành phải ngoan ngoãn tiếp tục lác lư trong cánh tay Đại biến thái.

Đại biến thái vác ta đi vào một khách sạn, xông thẳng lên lầu, qua khe tóc, ta nhìn thấy Thanh Y đang đứng trước cửa một gian phòng.

“Hi ~ Thanh Y, chúng ta lại gặp mặt ~” ta chào hỏi. Bất quá bởi vì tầm mắt có chút khác biệt nên ta chỉ có thể nhìn thấy chân hân, không biết cái bản mặt sắt của hân có đang co rúm lại hay không.

“Lui ra đi.” Đại biến thái ra lệnh cho Thanh Y. Sau đó vẫn vác theo ta đẩy cửa phòng đi vào.

Lúc chỉ còn cách giường khoảng hai, ba thước, Đại biến thái vung tay, ném ta thẳng lên giường!

Vì bị điểm huyết, người ta cứng đơ, đầu và lưng cứ vậy rơi bịch xuống giường, đau đến choáng váng mặt mày. Đại biến thái nhà ngươi, đi thêm vài bước sẽ chết sao!

“Nhị Nữ nói xem, ta xử phạt ngươi thế nào đây ~?” Trong lúc ta còn đang choáng váng, Đại biến thái đã bắt đầu cúi người, kề sát da mà hỏi.

“Ta sai rồi... T_T, Ta thật đã sai rồi...T_T” Ta chỉ còn biết dùng ánh mắt đáng yêu thiết tha nhìn hân, hy vọng hân có thể mềm lòng một chút, mặc dù khả năng xảy ra cơ hội này gần như bằng không.

“Sao ~? Nhị Nữ nói xem, ngươi là sai chỗ nào?” Đại biến thái đưa tay. Đầu tiên là vỗ vỗ vào mặt ta, sau đó dùng sức bóp chặt hàm, vuốt ve viền mặt.

“A ần au ất ịnh e uoi ới ết ời ời ọi ạ uộc!” (Ta lần sau nhất định nghe ngươi nói hết lời rồi mới hạ được) Lời vừa thốt ra, ta đã hận bản thân lỗ miệng! Sao chưa kịp suy nghĩ mà đã nói ra rồi!

Đại biến thái đang tràn ngập vui vẻ thoáng chốc trong ánh mắt lại hùng hực cháy lên liệt hỏa, càng dùng sức bóp chặt quai hàm ta: “Ngươi nói cái gì! ~ Ủm~”

“Ông ải, ông ải, à ần au ất ận uoi ới ải ỉ, a ững ông ỏ uốc ữa!” (Không phải, không phải, là lần sau bắt luận ngươi nói cái gì, ta cũng không bỏ thuốc nữa!) Nói như vậy chắc không sai nữa ha. Gừ z~

Nụ cười của Đại biến thái có chút méo mó, ta có thể nhìn thấy ngọn lửa trong mắt hắn đang muốn phụt ra ngoài...>OO

“Người... người muốn làm gì?” Ta nuốt nước bọt, bắt đầu có chút sợ hãi.

“Người sẽ biết ngay thôi ~” Đại biến thái nhìn cây ngân châm, khòe miệng tà ác nhếch lên. Thấy thế, một dòng buốt lạnh chảy dọc sống lưng loang ra cả người ta. Đại biến thái vừa nói xong, liền đem ngân châm cắm thẳng lên người ta.

“Ha ha ha... Ha ha ha ha ặc... Ha ha ha ~ người ~ người điểm... Ha ha ta... Ha ha ha tiểu... Ha ha ha ha huyết cười... Ha ha ha ha ặc...” Một cơn ngứa ngáy từ tâm thất phát ra toàn thân khiến ta cười như điên, ta đã bị điểm huyết không thể cử động, chỉ có thể vừa chảy nước mắt vừa há miệng cười to, cười đến nỗi nước miếng chảy ròng ròng...

“Người... Ha ha ha ha... Dừng... Dừng... Ha ha ha ha ặc... Ha ha ha ha...” Ta nhổ vào, thế này so với việc bị trói lại rồi dùng lông chim cù vào gan bàn chân còn nhột gấp trăm lần a, khó chịu gấp trăm lần. Ta đã cười thì không thể nói chuyện. Nước mắt rơi đầy mặt...

Đại biến thái nhìn ta bật cười, người hơi run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt đột nhiên ngưng thần. Sau đó, hắn cúi người phủ lấy người ta, đặt xuống cần cổ ta một nụ hôn... Thuận tay cầm lấy ngân châm rút ra.

Ta rốt cuộc được giải phóng, bởi vì cười quá nhiều nên toàn thân mệt mỏi, lập tức xụi lơ, trong khi đó, Đại biến thái vẫn tỉnh tề, nhẹ nhàng hôn... Thân thể ta dần dần trầm tĩnh lại, tự nhiên miễn cảm vô cùng, rất nhanh, hô hấp bắt đầu dần dập.

Đại biến thái điều chỉnh tư thế một chút, hai tay ôm lấy lưng ta nhẹ nhàng nâng lên, tiếp tục hôn xuống ngực.

“Thừa tướng đại nhân, bên Yến Vương đã chuẩn bị xong.” Thanh Y gõ cửa, nói vọng vào.

Đại biến thái chợt bừng tỉnh, thả ta xuống giường, hít một hơi thở sâu rồi đi ra. Đi được vài bước, quay đầu thấy ta trên người trống trơn nằm vắt ngang trên giường, nhũ mầu rồi khẽ vùng tay lên, cái màn giường bị hắn kéo rớt, phủ xuống người ta.

Cái màn được đan bằng những sợi vải nhỏ gần như trong suốt-, căn bản là không thể ngăn trở cảnh xuân. Đại biến thái lại trêu mắt nhắm mày, hướng ra phía cửa phàn phò Thanh Y: “Chờ một chút!” Đi lại gần ta, kéo hạ tấm màn giường.

Sau đó...

Rút... tấm lót giường dưới thân ta, cuộn như cuộn trẻ con, biến ta thành một... con nhộng!!

Cuốn xong xuôi, Đại biến thái còn rất cẩn thận dùng hai góc tấm lót giường cột trước ngực ta tạo hình nơ bướm= =!

Đại biến thái lui lại vài bước ngắm nghía kiệt tác của mình, lại lắc đầu, suy nghĩ một hồi, sau đó nhặt cái màn giường trên đất lên vắn lại thành một sợi dây cuốn mấy vòng quanh ‘kén nhộng’ treo lên xà lan T_T. Cuối cùng cũng vừa lòng gật đầu, vỗ vỗ ta nói “Nằm đây chờ ta!” rồi xoay người bỏ đi. Ta chỉ còn biết bất bình, bất lực, bất... nhìn theo hắn.

Đbt... đúng... đúng là ác thú mà!!!!!!

Lúc Đại biến thái đi nhanh ra gần đến cửa, hình như đột nhiên nhớ ra cái gì, quay người lại nhặt tấm áo ngoài trên đất lên – tấm vải duy nhất không bị cắt xé tán loạn rồi bỏ đi...

Đại biến thái... trò này là... cho chút sáng kiến có được không, học theo ta? Khinh bỉ người!

Ta khòe không ra nước mắt – bị dây dợ cuốn thành từng vòng từng vòng treo lên, bị điểm huyết, còn bị cuốn thành con nhộng – mùi vị thật không phải là người. Toàn thân ta nhanh chóng tê rần, mất đi tri giác T_T

Không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng cũng có tiếng mở cửa truyền lại.

“Oái? Đây là cái thứ gì?” ๖_๖, sao lại là giọng nói của Dương Chi Hách?!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nhị Nữ gặp đại nạn

Chương 35: Nhị Nữ gặp đại nạn

Đồng chí Tiểu Dương... chẳng biết dùng cái gì đẩy đẩy cái kén nhộng, ta bắt miễn hừ một tiếng.

“Này, sống?” đồng chí Tiểu Dương ngoái cổ lại nhìn.

“Hi ~!” Ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười chào hỏi hân.

“Sao lại là ngươi? !” đồng chí Tiểu Dương sau khi nhìn rõ mặt mũi con nhộng trong kén, kinh hô.

“Không thoát – T_T” Ta nước mắt đầm đìa.

“Ngươi...” đồng chí Tiểu Dương cẩn thận ngắm nghía con nhộng, vừa thoáng thấy cái nơ bướm trước ngực ta thì bật cười như điên.

“Này! Ngươi cười đủ chưa, mau mau hạ ta xuống đi a!” Ta nạt nộ!

“À ~ à ~ đợi lát nữa.” Dương Chi Hách gạt nước mắt, gỡ tay phải ta ra khỏi mớ lông thông.

“Chờ một chút!” Lúc hân sắp sửa đụng tới cái màn giường đang treo ta lại đột nhiên nói.

“Ngươi như thế, sẽ không thiếu chân thiếu tay gì chứ?” đồng chí Tiểu Dương chỉ vào kén nhộng, nhìn quanh bốn phía, thấy dưới đất vương vãi đầy những mảnh nhỏ y phục, sắc mặt có chút trắng bệch hỏi.

“Không còn...” Ta dỗi mắt ra xa...

Dương Chi Hách lui về phía sau một bước.

“Tri giác...” ta tiếp tục nói hết câu.

Dương Chi Hách ngả nhào xuống đất.

“Này, ngươi nhanh tay một chút có được không a!” Ta gấp gáp, lỡ may Đại biến thái đột nhiên trở về thì phải làm sao đây.

Đồng chí Tiểu Dương đứng lên, lại lần nữa gỡ tay phải của ta xuống. Sau đó... lại lần nữa dừng tay.

“Ta cảm giác được nha... Ngươi cứ bị treo như vậy cũng không tệ!” đồng chí Tiểu Dương thu tay lại, sau đó ra sức vỗ mạnh cái kén nhộng, ta bắt đầu mãnh liệt lắc lư T_T

“Ngươi...Đừng đùa nữa, lát nữa Đại biến thái sẽ trở lại! Ngươi thật muốn hại chết ta sao? !” Ta phùng mang trợn mắt nhìn đồng chí Tiểu Dương.

“Ngươi bây giờ chẳng phải vẫn sống tốt đó sao.” đồng chí Tiểu Dương lại lần nữa đánh giá con nhộng.

“Tư Đồ tiểu tử kia hình như rất thích ngươi nha!” đồng chí Tiểu Dương xem xét xong!

“Ồ béo ú! Ngươi cùng một ruộc với Đại biến thái sao? !” Hai người đều biến thái giống nhau = = Đồng chí Tiểu Dương càng ra sức vỗ vào kén nhộng, vì vậy ta giống như đang nằm trên xích đu, ra sức đu đưa...

“Không tính là cùng một ruộc, nhưng có chút giao tình.” đồng chí Tiểu Dương trả lời.

“Vậy ngươi tới đây làm cái gì? Ám sát Đại biến thái? Hay vì ta?” Ta tự kỷ bỗng phát tác.

Đồng chí Tiểu Dương say mê nhìn ta, trên đầu đầu vạch đen. “Ta vốn đột nhiên lại không thấy ngươi, sợ ngươi bị bắt sẽ chết rất khó coi, muốn đến nói giúp ngươi một chút. Nhưng mà...bây giờ thấy có lẽ không cần.”

Ta ghen câm...

“Ngươi...không phải là người của Đại biến thái chứ!” Ta kinh.

“Không phải!” Như đinh đóng cột.

“Là người của trường lão Linh Sơn?”

“Cũng không phải! Ta thích tự do tự tại, vốn chỉ làm những chuyện mình thích, nhưng mà bây giờ lại bị ngươi đập xuống hô!” Ngữ khí bất đắc dĩ.

...Ngươi còn biết ta là BOSS của ngươi a.

“Vậy sao ngươi lại chạy vào Linh Sơn làm sát thủ?”

“Đây là hứng thú của ta!” đồng chí Tiểu Dương nghiêm túc trả lời.

“Vậy còn làm thiệp quan ở Đan Mai lâu làm gì?”

“Đây là sở thích của ta!” đồng chí Tiểu Dương say mê.

“...” Sở thích, hứng thú cũng thật dũng mãnh nha.

Ta còn đang suy nghĩ làm sao mới dụ được đồng chí Tiểu Dương để ta xuống, ánh mắt Dương Chi Hách đột nhiên biến đổi, sau đó đem ta vẫn đang lúc lắc giữ lại, vỗ vỗ vào mặt ta nói: “Theo như hiểu biết của ta về Tư Đồ tiểu tử kia. Ngươi, sẽ không chết đâu! Ngươi nên đổi lại, theo hần lên kinh đi!” sau đó nhanh chóng rời đi.

đồng chí Tiểu Dương vừa rời chân đi, Đại biến thái liền tiến vào.

“Có người đến sao?” Đại biến thái nhìn xuống sàn nhà, hỏi ta.

“Ừm, là Dương Chi Hách!” Đồ béo phì, ngươi đối với ta bất nhân, cũng đừng trách ta đối với ngươi bất nghĩa! Đại biến thái lộ vẻ đã hiểu, đưa tay gỡ ta xuống, sau đó để ta nguyên dạng con nhộng mà cấp nách chuẩn bị chạy lấy người.

“Chờ... chờ một chút!” Ta hét lên.

“Ừm?” Đại biến thái nghi hoặc nhìn ta.

“Trên giường kia...! Lệnh bài Thánh Nữ!” Ta dùng sức nháy mắt hướng tới trên giường. Vừa nãy lúc Đại biến thái còi y phục của ta, điện thoại di động cũng bị rớt trên giường. “Cái... này?” Đại biến thái nhìn cái điện thoại di động tối om om một chút.

“Ừm, ta còn phải nhờ... cái này để vào cấm địa!” Ta phình Đại biến thái.

Đại biến thái vác theo ta đi đến bên giường, cầm lấy dtd nhét vào trong kén.

“Ta nói... Thừa tướng đại nhân.” Ta khó chịu hét lên.

“Ngài có thể... giải huyết đạo cho ta được không đây!” Mùi vị không thể cử động thật quá khó chịu rồi!

Đại biến thái hừ một tiếng, không nói lời nào.

“Vây phiền ngươi, đôi ặt của ta hướng vào trong rồi mới chạy được không.” Ít nhất cũng ít bị người chú ý mà.

Đại biến thái vác ta đi ra cửa phòng, ta lại nhìn thấy cái chân của người bạn học Thanh Y. Suy nghĩ một chút, dù sao cũng nhìn không thấy bản mặt sắt của hần, ta cũng không thèm chào hỏi.

Đại biến thái vác ta ra khỏi khách sạn xong liền bỏ thẳng vào xe ngựa, lại quay qua Thanh Y phân phó, sau đó mới tự mình tiến vào. Nhìn ta bất đắc dĩ lăn lông lốc vào một góc, cư nhiên khẽ bật cười, ta liếc mắt nhìn hàm răng trắng đang phát ra tiếng cười lờm lờm.

Đại biến thái vác ta- trong bộ dạng cái kén nhộng- xách đến trên giường, sau đó lại vỗ vỗ gương mặt tức giận của ta. Cười hỏi: “Sau này có ngoan hay không?”

Ta liều mạng gật đầu.

“Còn dám chạy hay không?”

Ta liều mạng lắc đầu.

“Ng ngoan.” Đại biến thái sờ sờ mặt ta sau đó... nằm ở bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

“...” Đại biến thái. Ngươi quá lãng phí tình cảm của ta mà!

Xe ngựa dập dềnh một hồi, lại đột nhiên dừng lại. Ta thầm nghĩ, sẽ không bị đánh cướp nữa chứ.

Ngoài xe ngựa vang lên tiếng đánh nhau...~, chẳng lẽ ta là não quạ đen sao?

Tiếng đánh nhau bên ngoài xe càng ngày càng gần, Đại biến thái ôm lấy ta phi thân ra khỏi xe. Rất nhanh-, liền nhảy ra một đồng hắc y nhân bao vây lấy Đại biến thái. Đại biến thái một tay ôm ta, tay kia cầm kiếm quần đấu với hắc y nhân. Vừa mới bắt đầu, Đại biến thái còn thành thạo, trên cơ bản đã ra tay là lấy máu, bao vây đông như vậy nhưng cứ kiếm quang lóe lên sẽ có một người ngã xuống. Vấn đề là, bọn hắc y nhân kia đông như kiến cỏ, người này ngã xuống liền có người khác xông lên, cuộn cuộn không ngừng. Cứ như vậy giao đấu đến hơn một canh giờ, Đại biến thái bắt đầu có chút không thuận buồm xuôi gió.

Hắc y nhân công kích càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí mỗi chiêu mỗi thức đều giống như cầm tử quân liều mình mạng đổi mạng. Đại biến thái một tay ôm ta, có vẻ chống đỡ không ổn. Lại có sáu tên hắc y nhân đồng thời lao đến, Đại biến thái phui một cái, tung ta lên không trung. Một con nhộng ta đây mỹ lệ bay lên không trung rồi duyên dáng đảo ngược bảy trăm hai mươi độ quay trở về trong tay Đại biến thái. Tiếp theo, Đại biến thái lại ném ta lên không trung...

Ở phía xa nhìn lại cũng chỉ thấy một đồng người lẫn lộn hòa vào nhau, trên bầu trời, thỉnh thoảng có cái bao đồ gì đó thật lớn chọt cao chọt thấp. Ta mỉm cười, bắt đầu đi bay lên bay xuống một hồi. Ai ~ tới cùng là muốn tung hứng đến bao giờ a. Hắc y nhân thấy nhiều lần không thể triệt hạ được, thay đổi kế hoạch. Lúc Đại biến thái một lần nữa ném ta lên không trung xong, đột nhiên từ đâu bay ra bốn tên hắc y nhân nhảy lên đón lấy ta bắt được. Sau đó, giống như bốn con kiến ôm con sâu lông, chạy ==!

Ta cũng không rõ bị bọn họ giơ cao chạy đi bao lâu đã bị bọn họ leo cửa sổ mang vào một khách phòng trong khách sạn, đặt ta lên giường rồi đi qua gian phòng khác. Chỉ chốc lát, mấy người mặc trang phục thương nhân đi vào phòng ta, xem ra nhất định là mấy tên hắc y nhân lúc nãy cài trang mà thành, trong đó có hai gã sai vặt đi tới, vác ta mang tới hậu viện.

Tới hậu viện, điều đầu tiên ta nhìn thấy chính là một cỗ quan tài tối đen như mực. Lập tức liền sáng tỏ bọn họ muốn làm cái gì. Vấn đề là ta tuyệt không nghĩ sẽ phải vào nằm trong cái thứ đáng sợ đó, xui không nói, mùi vị bị nghẹn thở bên trong khẳng định là rất khó sờ-! “Ta không cần, ta không cần, ta phản đối. Các người thật không có sáng kiến, sao không đổi chiều khác đi, chiều dùng quan tài này nhất định đã bị người ta sử dụng qua rồi. Ta khinh bỉ các người, ta...” Được rồi, các người thật ngoan! Huyệt cảm mà cũng dám điểm ta...

Vì vậy, ta chỉ đành trở mắt nhìn bọn họ đem ta bỏ vào trong miệng quan tài tối như mực. Sau đó, đầu tiên là đắp lên một tấm ván mỏng, ta liền bị bóng tối che phủ, một lát sau, mới nghe thấy tiếng đập nắp quan tài đầy cộm nặng nề phát ra.

Thật may mắn là ta không bị chứng bệnh sợ bóng tối như đại đa số các nữ chính phim truyện ngôn tình. Ngoại trừ... bị điểm huyết rất không thoải mái ra thì ở trong quan tài còn luôn có cảm giác như đang nằm chung với thứ gì có mùi rất kinh. Những chuyện khác ta đều chịu đựng được. Qua một thời gian ngắn, có người mở nắp quan tài lấy tấm ván ra, dứt cho ta một ít nước và thức ăn lỏng, sau đó ta lại lần nữa chìm trong bóng tối.

Ăn qua một lần cơm, Vừa nãy lúc tấm ván bị người ta lấy ra, nhìn bầu trời chỉ là một màn tối đêm. Ta thầm ghi nhớ trong lòng.

Lại đi một lúc, đoàn xe đột nhiên ngừng. Ta vĩnh tai lắng nghe, bên ngoài loáng thoáng truyền đến giống như tiếng quan binh xét hỏi: Muốn ra khỏi cửa thành?

“Đây là cái gì?!” Âm thanh rõ hơn rất nhiều, xem ra là đến gần quan tài.

“Quân gia, ngài xem qua cũng biết... đây là gia phụ...” giọng một người khác quá nhỏ khiến ta nghe không rõ lắm.

“Mở ra xem!” là giọng của quan binh, ta đẩy lên một tia hy vọng.

“Này... Chỉ sợ không ổn đâu...”

“Ít nói nhảm, nói mở thì mở đi!”

Chỉ chốc lát, truyền đến tiếng di chuyển nắp quan tài.

“Ừm, các người có thể đi!” Giọng nói của quan binh lại vang lên. Tiếp theo là một hồi tiếng động đập nắp quan tài. Âm thanh bên ngoài lại bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ta toát mồ hôi lạnh, quan binh xem quan tài xong lại thả đi, chỉ có thể nói rõ một điều, nằm trên tấm ván đó... chính là một xác chết!

Ta vốn không sợ trời không sợ đất lại bắt đầu sợ hãi, cứ nghĩ bản thân đang nằm dưới một xác chết, trong quan tài lại thấp thoáng có một mùi lạ nhất định là phát ra từ xác chết kia, ta bất giác phát run. Dù thế nào thì ta cũng chỉ là một nữ sinh, một khi sợ hãi đã kéo tới... lại trong một không gian chật hẹp tối thui thế này, liền nhanh chóng lan tỏa. Ta bắt đầu hô hấp dồn dập, cảm giác tim mình run rẩy đập liên hồi. Mà có thể trong lòng bị tự kỷ ám thị, ta cứ có cảm giác không khí chung quanh càng ngày càng lạnh, càng ngày càng buốt giá. Ta ở trong lòng không ngừng tự nói với mình: “Không được sợ, nhìn xuống, kiên trì một chút là ổn rồi. Đừng khóc, không được sợ. Đừng khóc, nhìn xuống...” Bởi vì ta biết, trước tình huống như vậy, nếu khóc ra tâm lý sẽ hoàn toàn sụp đổ. Trong lúc ta vừa run nhè nhẹ vừa không ngừng nhắc nhở bản thân phải kiên trì, bên ngoài quan tài lại truyền đến một hồi âm thanh đánh nhau.

Có hy vọng! Niềm hưng phấn liền lấn áp được một chút cảm giác sợ hãi đang không ngừng lan tràn.

Tiếng đánh nhau chọt xa chọt gần, thỉnh thoảng, quan tài nhót ta còn kịch liệt rung lên hai cái. Trong lòng ta kinh hô, các người nhẹ tay một chút a, nếu không cẩn thận đem huynh đệ kia ‘sập’ xuống mặt ta thì làm sao bây giờ!

Vì vậy... não quạ đen của ta lại lần nữa phát tác... Quan tài giống như người bị trượt chân, lập tức nghiêng đi, ngay sau đó bắt đầu kịch liệt đảo quay cuồng. Con nhộng ta đây cùng với quan tài quay cuồng lẫn lộn mấy vòng, tấm ván bị rung lắc đến di dịch, xোচ! Một ‘Vật thể’ đồ đẽ lên người ta cùng nhau quay cuồng...

Miệng ta há hốc hết cỡ, đó là bởi vì ta bị điểm trúng huyết cam, la hoảng lên nhưng lại không ra tiếng!

Quan tài lẫn lộn càng lúc càng kịch liệt, tiếng vang ầm ầm, chỉ chốc lát, nắp quan tài bị bật tung ra. Ngay lúc nắp quan tài bị mở ra ta hình như nghe được tiếng gọi của Đại biến thái. Nhưng không đợi ta nghe rõ lại, ta cùng vị ‘huynh đệ’ kia đã bị hất ra khỏi quan tài. Lúc đó ta mới phát hiện, quan tài đang bị lăn xuống một sườn núi rất dốc. Sau đó, quan tài lão huynh, xác chết lão huynh, cùng cái kén nhộng ta đây, cả ba tựa như cùng một lúc lăn lông lốc xuống chân núi.

Ừm, ta lăn cũng tương đối nhanh, bởi vì bị bao lại thành một con nhộng tròn nên lăn xuống vách núi nhanh hơn chẳng.

Đọc theo đường lẩn, bị cành cây, viên đá vướng vào không ít, rốt cuộc đến lúc ta lẩn xuống một vùng đất tương đối bằng phẳng mới có thể ngừng lại. Chỉ lát sau xác chết lão huynh cũng xoạch xoạch chạy tới, ngừng lại cách ta không xa, lại không thấy bóng dáng quan tài lão huynh chậm chạp kia đâu, có lẽ đang lúc lẩn xuống đã nát bấy bỏ mình rồi.

Ta cứ nằm như vậy, tiếp tục bị cuốn trong bao nên không thể cử động. Hơi nghiêng phía bên đầu đại khái có một con sông, bởi vì ta nghe thấy có tiếng nước chảy, cũng cảm nhận được một chút hơi nước tỏa đến. Sắc trời rất nhanh liền hoàn toàn tối sầm xuống. Ta nhìn thấy phía xa xa bên sườn núi thoảng có ánh lửa lập lõe, cách đó không xa, xác chết trắng bệch được ánh trăng chiếu rọi càng trở nên đáng sợ khiếp người. Ta khóc không ra nước mắt. Trời ơi! Ai tới cứu ta với, cho dù là Đại biến thái cũng được mà!

Một đêm này là một đêm gian nan nhất cuộc đời ta. Trong các bụi cỏ chung quanh luôn phát ra âm thanh sần sật không biết là rắn hay con gì khác, đôi khi còn đi qua trên người ta, cũng sẽ có một vài con sâu nhỏ từ từ bò ngang trên mặt ta. Thẳng đến đêm khuya, nhiệt độ càng lúc càng thấp, ta rất muốn ngủ nhưng lại không dám ngủ, cứ như vậy mơ mơ màng màng, cuối cùng gắng gượng được đến hừng đông.

Xác chết cách đó không xa truyền đến mùi hôi thối càng lúc càng rõ. Ta đột nhiên cảm thấy, ta bây giờ ngoại trừ vẫn còn sống ra, cũng chẳng khác gì cái thi thể kia. Không thể động, không thể hô, kỳ thật mùi vị trên người phát ra cũng ngày càng khó chịu. Ta có chút tuyệt vọng nghĩ, có khi nào ta cùng với vị huynh đệ kia ở tại nơi này cùng nhau từ từ thối rữa...

Trong lúc ta gần như sụp đổ, chung quanh đột nhiên lura thưa truyền đến tiếng bước chân, sau đó âm thanh càng lúc càng gần, trong đó còn có cả tiếng xì xầm nói chuyện.

Là người đến tìm ta sao? Ý chí sinh tồn của ta lại dấy lên, trong đầu nhen nhóm hy vọng.

Chỉ một lát sau, có tiếng bước chân một người đi về phía ta, càng lúc càng gần, cuối cùng đi đến trước mặt ta. Một bóng người đứng thẳng tắp phủ trùm lên người ta.

Là một nữ nhân mặc trang phục tỷ nữ nhìn ta chăm chú hồi lâu, cũng không nói gì. Mặt không chút biểu cảm. Nhìn thấy khiến ta phát lạnh. Nhìn bàn mặt sắt cùng màu áo xanh điển hình của nàng, xem ra đây là người của Đại biến thái không lẩn vào đâu được.

Ta cũng nhìn lại nàng, trong ánh mắt bất giác lộ ra một tia cầu khẩn. Còn nhìn ta làm chi! Mau cứu người đi!

Một lúc lâu sau, lại có tiếng bước chân đi tới. Nữ nhân mặc trang phục tỷ nữ kia đột nhiên tỏ ra rất dữ tợn, một trào đưa lên chop lấy ta sau đó...ném xuống dòng sông phía sau...

Ta dần dần chìm xuống lòng sông, hình như mơ hồ nghe thấy một giọng nữ đang nói: “Nơi này không có!”

Sau đó rõ ràng là tiếng Đại biến thái rống lên giận dữ: “Tiếp tục tìm! ! !”

Ta không biết ta chìm trong nước bao lâu, bởi vì ta thật sự đã chịu không nổi nữa, bị ngạt đi rồi = ! Đến lúc ta tỉnh lại là bị...đông lạnh mà tỉnh-! Vận khí của ta cũng không tệ, bị giạt vào bờ, nhưng cả người ướt sũng, lại bao lâu rồi không có ăn gì khiến ta rét run bần bật. Vì vậy ý thức lại bắt đầu trở nên mơ hồ, mơ hồ chỉ cảm thấy dòng sông nhìn rất quen mắt, sau đó đột nhiên nhớ ra! Đây không phải là, con sông ngày trước Cầu nhi ca nhặt ta về sao?

Ha ha, đi một vòng, cuối cùng lại trở về chỗ cũ. Ta tự giễu, mơ mơ màng màng lại thấy chóng mặt. Trong lúc hôn mê, hình như ta mơ thấy ba của ta thời hiện đại, ông đã mất từ hồi ta còn học sơ trung, trong một trận thanh toán đẫm máu.

Ba nhìn ta, vỗ về xoa xoa đầu ta nói: “Bảo bối ngoan, chịu ủy khuất sao? Nếu chơi không vui thì trở về, ba ba sẽ chăm sóc ngươi! Làm con gái của ta, nhất định phải vui vẻ, cười lên nào! Ha ha ha ha ặc!”

Sau đó, ta lại thấy được mấy người anh em thân yêu trong bang của ta, bọn họ vô cùng kích động, toàn thân như bốc hỏa, la hét ầm ĩ. To gan! Ai dám khi dễ bảo bối bang chúng ta, các huynh đệ! Chúng ta lên, ai dè cho bảo bối chịu thiệt liền không phải là đàn ông.

Tiếp theo ta lại thấy huynh đệ một lòng đi theo ta xông vào trong đường bang đối phương, đại tiểu thư, không phải sợ, chúng ta giúp ngươi báo thù...

Rất nhiều rất nhiều, một màn lại một màn thời hiện đại tua đi tua lại trong đầu ta như một thước phim. Ba ba, các anh em, tiểu Như...Ta rất nhớ các người...

Cho nên, khi ta một lần nữa... tỉnh lại, mặc dù ta đã có thể cử động, đã có thể nói chuyện, trên người cũng đã được tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, khí lực toàn thân cũng khôi phục rất tốt, nhưng bản thân lại không muốn động đậy, chỉ ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Nước mắt, cứ từng giọt từng giọt lặng lẽ chảy xuống không ngừng.

Từ nhỏ, ba đã rèn luyện ta bất kể gặp phải chuyện gì, tuyệt đối không thể khóc! Cho dù bị phạt rớt vài miếng thịt, cũng phải nhẫn nhịn mà cười. Chỉ là lần này, ta thật sự nhịn không được. Ba, dè con khóc một lần thôi, khóc xong sẽ không sao nữa!

Nước mắt ta không ngừng từ khóe mắt chảy ra, đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng giúp ta lau đi. Cứ mỗi giọt nước mắt rơi, bàn tay kia lại dịu dàng giúp ta lau đi một lần. Không nói chuyện, cũng không có động tác gì khác, người kia cứ như vậy kiên trì lau nước mắt cho ta, mãi cho đến khi ta khóc xong. Quay đầu lại, ta nhìn thấy một người con trai hiền hòa, so về tướng mạo có nhìn hơn Cầu nhi ca một chút nhưng còn kém xa Đại biến thái và Lục mỹ nam. Nhưng trên người hắt lại tỏa ra một loại khí tức nhu hòa ấm áp mà người khác không có, khiến ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Người này nhìn

thấy ta đang nhìn hần.

“Tỷ tỷ, tại sao ngươi lại khóc thương tâm như vậy? !” Người vừa mở miệng hỏi, giọng nói rõ ràng là của một người đàn ông trưởng thành, nhưng ngữ điệu lại giống như đứa trẻ tám tuổi!

Gọi là...tỷ tỷ? ! ! ! ! Chẳng lẽ là gọi ta? Đại thúc = =! Lạy ngươi luôn, ta nơi nào nhìn giống là tỷ tỷ của ngươi?

Có lẽ nghe được trong phòng có tiếng nói chuyện, lập tức có người đẩy cửa phòng đi vào.

“Vị cô nương này, ngươi tỉnh rồi?” Một lão bá bá mặt mũi hiền lành thấy ta tỉnh lại, gật đầu nói.

“Ừm” ta gật đầu. “Nơi này là?” Ta hỏi lão bá bá.

“Nơi này là Ly viên, ngày hôm trước tiểu tỷ nhà ta ra ngoài giặt đồ phát hiện được ngươi ở bờ sông. Tốt rồi! Đây chính là đồ của cô nương?” Lão bá bá vừa trả lời vừa đưa đồ cho ta.

Ta vội vàng tiếp nhận dtdd, thử khởi động máy, may quá, không bị hư hỏng gì.

“Xin hỏi cô nương nhà ở nơi nào. Nếu cô tỉnh rồi, ta cũng sẽ sắp xếp người đưa cô về.” Lão bá bá tiếp tục nói.

“Nhà?” Ta thoáng sững sờ, về Linh Sơn sao? Không biết Tiểu Lôi và Tiểu Chu Tước bây giờ thế nào, Dương Chi Hách có ... chăm sóc tốt cho bọn họ hay không.

“Không cần, không cần, ta không cho tỷ tỷ về nhà. Tỷ tỷ ở đây. Tỷ tỷ làm cô dâu của ta có được hay không?” Chàng trai vừa nãy vẫn kiên trì lau nước mắt cho ta đột nhiên náo loạn.

“Thiếu gia, không được làm loạn. Cô nương nhà người ta, không được đùa giỡn như vậy!” lão bá bá nhẹ giọng mắng chàng trai kia. Sau đó ngượng ngùng nhìn ta nói: “Cô nương, thật thất lễ. Thiếu gia nhà ta vì khi còn nhỏ trải qua một cơn bạo bệnh, lúc tỉnh lại đầu óc liên hồ đồ, hành vi xử sự y như một đứa trẻ không lớn lên được. Những gì thiếu gia nói lúc nãy, mong cô nương bỏ qua cho.”

Thì ra là một đứa trẻ ngây ngô, ta thương tiếc nhìn chàng trai.

“Không sao đâu-, thiếu gia nhà ngươi...rất tốt.” Ta nhớ lại lúc nãy hần cứ lặng lẽ giúp ta lau nước mắt mà trả lời.

“Đúng đúng đúng, cô nương nói rất đúng nha. Thiếu gia nhà ta tuy là có hơi ngây dại, nhưng tâm địa chính thực rất tốt!” lão bá bá thấy ta khen thiếu gia nhà bọn họ thì hơi kích động.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta rất tốt-, ta rất ngoan-, ngươi ở lại với ta có được hay không ~” chàng trai dễ thương kia làm nũng

“Thiếu gia, đừng làm rộn. Chúng ta hai ngày sau sẽ vào kinh-, cô nương người ta nếu có lưu lại cũng không thể cùng chơi với người được đâu.” Lão bá bá nhẹ nhàng mắng yêu, trong ánh mắt tràn ngập sự cưng chiều.

“Vậy tỷ tỷ theo ta cùng đi kinh thành nha!” chàng trai dẫu môi lên, lời kéo tay ta không buông. Không biết tại sao, ta trông thấy bộ dáng hần dẫu dẫu môi, lại cảm thấy vô cùng đáng yêu!

“Vậy...”Lão bá bá nhìn ta dò hỏi.

“Không sao đâu-.” Ta mỉm cười với lão bá bá “Vừa lúc ta cũng muốn lên kinh thành, vậy cùng đi cũng tốt.”

“Vậy...thật tốt quá! Đa tạ cô nương.” lão bá bá kích động cảm tạ.

Ta lắc đầu. “Không có gì-, là ta cần phải cảm ơn các ngươi đã cứu mạng ta. Ta thật là vô ý, các ngươi đã cứu ta, ta nên làm gì giúp lại mới phải.”

“Ai bắt tỷ tỷ làm việc, tỷ tỷ chơi với ta là được.” chàng trai kia lại làm nũng.

“Được, tỷ tỷ chơi với ngươi.” ta khẽ vẫy cái mũi hần.

“Thật sự rất cảm tạ cô nương!” lão bá bá cúi đầu.

Chàng trai kia lại đột nhiên tiến lại gần hôn nhẹ ta một cái, sau đó hoan hỉ nhẹ giọng nói bên tai ta: “Tỷ tỷ, ta còn muốn ngươi làm vợ ta!” Nói xong còn đắc ý nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chuyện về Lục Hạc Hiên

Phiên ngoại: Chuyện về Lục Hạc Hiên

“A...” Tiếng thét chói tai của tỷ nữ vừa nảy ra sông mức nước đột nhiên truyền đến. Ta ở trong xe ngựa thoáng nhú mảy, Lý quản gia có chuyện gì, sao hạ nhân lại kêu la như vậy.

Một lát sau, có người đến bẩm báo, nói ở bờ sông phát hiện một nữ nhân kỳ quái đang hấp hối, hỏi nên xử lý thế nào.

Nữ nhân kỳ quái? Trong đầu ta tự nhiên hiện lên hình bóng của nàng. Lập tức lắc đầu, tin tức Linh Sơn báo rằng nàng hiện đang trên đường vào kinh. Hơn nữa là do Tư Đồ Dục có trách nhiệm hộ tống. Tư Đồ Dục mặc dù là người rất tàn bạo, nhưng tuyệt đối thuộc hàng đệ nhất cao thủ. Hơn nữa với thân phận hiện giờ của nàng, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Xem còn cứu được không, cứu không được thì chôn đi.” Ta phân phó.

“Vâng.”

Quý thần xui khiến, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy bất an, thôi cứ xuống xe đi ra bờ sông xem thế nào, sau đó...

Ta kinh ngạc nhìn một bọc vải kỳ quái ướt nhẹp dơ bẩn, nàng cơ hồ đã bị ngộp thở. Tim ta co thắt mãnh liệt. Dưới con mắt kinh ngạc của Lý quản gia cùng bọn hạ nhân, ta nhanh chóng ôm lấy nàng – lúc đó toàn thân đang bốc mùi hôi thối, trở lại xe ngựa.

Ta phẫn nộ, ta càng sợ hãi, ta run rẩy nắm lấy tay nàng. Ai tới nói cho ta biết, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì rồi? Nghĩ đến nếu không phải đúng lúc ta đi ngang qua, nếu không phải ta phân phó trước tiên ở đây nghỉ ngơi, nếu ta phát hiện trễ một ngày, nếu...ta không chạy tới xem một chút...Đây là lần đầu tiên, ta chỉ vì một người con gái mà thất kinh hoảng loạn...

Lập tức, ta lại đưa ra một quyết định khiến ọi người khiếp sợ...trước hãy quay đầu hồi phủ, đổi ngày sau sẽ vào kinh!

Mở cái bao cuốn quanh Nhị Nữ, bên trong, nàng đến một mảnh y phục cũng không có? ! Lại còn bị điểm huyết! Đến tột cùng thì chuyện gì đã xảy ra? ! ! ! Ta phẫn nộ, khí huyết toàn thân quay cuồng dâng lên. Ta giải huyết đạo cho nàng, thân thể nàng lập tức xụi lơ. Ta cẩn thận lau khô người nàng rồi cởi áo khoác phủ kín thân nàng, dè dặt ôm lấy nàng toàn thân lạnh như băng đem ấp vào trong ngực. Nhị Nữ, phải kiên trì.

Trở về phủ, ta lập tức truyền chân khí cho nàng, lại tắm rửa, rót thuốc, dứt cháo. Sắc mặt nàng hơi hơi có chút chuyển biến tốt, lòng ta như cắt được gánh nặng. Đột nhiên phát hiện bản thân đã bận rộn tức trực bên nàng ba ngày liền. Nhìn gương mặt nàng đang ngủ say trên giường, ta vẫn không muốn rời đi, nhẹ nhàng vuốt ve. Lại đột nhiên cảm thấy tay mình ướt ướt. Nàng, đang khóc.

“Ba ba...ta rất nhớ người...” Người trên giường gọi.

Tim ta lại một phen co rút. Ba ba? Là ai? Người yêu của nàng sao? Bất quá sau này ta mới biết được, thì ra ‘ba ba’ này là muốn gọi phụ thân.

Nàng lại hôn mê thêm hai ngày nữa mới tỉnh lại. Mặc dù biết nàng đã không còn gì đáng ngại, nhưng phải đến khi thấy nàng tỉnh lại rồi ta mới...thật yên lòng. Đang muốn hỏi nàng một chút xem đã xảy ra chuyện gì, thoáng phát hiện, nàng cứ như vậy giương mắt, ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Sau đó, nước mắt một giọt lại tiếp một giọt lã lã rơi.

Chưa từng thấy nàng như vậy bao giờ, tức thì lòng ta đau như cắt. Ta lặng lẽ giúp nàng lau đi nước mắt. Đáng chết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao cả người Linh Sơn cũng nói không biết!

Nàng khóc xong rồi, ta lại có cảm giác nàng đã khóc hết nước mắt. Sau đó, nàng quay đầu nhìn ta, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

Ta đang muốn mở miệng hỏi, lại chợt nhớ ra, khuôn mặt ta bây giờ đang là khuôn mặt giả - là Tam hoàng tử.

Không còn cách nào khác, bắt buộc dĩ phải đau lòng mở miệng: “Tỷ tỷ, sao ngươi lại khóc thương tâm như vậy?”

...Ta là đường phân cách – Lục phúc hắc biết yêu...

Thật không ngờ, nữ nhân duy nhất mà ta đem lòng yêu thương lại từng là người bị chính tay ta giết, giết qua một lần, lại cứu đến hai lần!

Tam hoàng tử mới là thân phận thật sự của ta, thân phận đã khiến lòng ta tràn ngập oán thù. Năm đó lên sáu tuổi, chính mắt ta nhìn thấy mẫu thân mình bị hoàng hậu hạ độc giết chết. Phụ vương lại không chút động lòng. Ta khóc, cầu xin phụ vương làm chủ. Hắn chỉ hờ hững nhìn ta thật lâu rồi thở dài nói với ta: “Mẫu phi của ngươi, chết là để lại đường sống cho ngươi.”

Đây là lời duy nhất của phụ vương cho ta, lại làm cho ta khắc cốt ghi tâm mà lớn lên. Hoàng hậu là một kẻ điên cuồng, vì muốn cam đoan con hắn, đệ đệ của ta có thể thuận lợi kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng không vì mẫu phi của ta chết đi mà ngừng lại việc ám sát ta. Có một lần nàng hạ độc vào thức ăn của ta, ta tương kế tựu kế giả vờ trúng phải kịch độc đe dọa sinh mệnh. Sau khi tỉnh lại trước mắt mọi người trở thành một Tam hoàng tử điên điên khùng khùng si ngốc ngây ngốc.

Ta phát điên rốt cuộc lại giúp ta tránh được sự đuổi giết của hoàng hậu. Cứ mỗi lần ta nhìn thấy hoàng hậu nhìn ta bằng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống,

mia mai nhìn sự ngu dại của ta lúc chơi đùa, là nổi hận lại nhập vào tâm cốt ta. Ta luôn luôn tâm niệm sẽ có một ngày, ta đoạt lại của người toàn bộ!

Ta nhờ Lý quân gia lấy danh nghĩa tu dưỡng, khẩn cầu phụ vương cho ta ra cung an dưỡng. Hàng năm đúng giờ lại vào cung ở lại vài tháng. Phụ vương cũng áy náy, không dám nhìn đứa con bị chính thể hạ độc ngu dại này, tuyệt bút vung lên, chuẩn tấu!

Ra khỏi cung, ta len lén lên Linh Sơn bái sư, lấy tên giả là Lục Hạc Hiên. Có lẽ bởi vì ta mang dòng máu hoàng tộc nên có thể cùng linh thú trao đổi, trực tiếp trở thành môn hạ của tôn giả. Tôn giả cũng biết thân phận thật của ta nhưng không nói ra, chỉ là lúc ta được mười tuổi cố ý truyền thụ cho ta thuật dịch dung (thuật thay hình đổi dạng). Ta lập tức hiểu ý, trong lúc mọi người không để ý đã len lén thay đổi diện mạo của Tam hoàng tử. Tam hoàng tử hiện tại, nhìn bên ngoài, không ai có thể liên tưởng đến Lục Hạc Hiên.

Nhưng là, một điều bí mật kinh thiên động địa như vậy lại bị người khác phát hiện! Người theo dõi ta võ công cực cao. Ta nghĩ nếu không phải người nọ phát hiện ta là Tam hoàng tử, kinh ngạc quá độ khiến hô hấp trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, ta cũng không tài nào phát hiện năng bao lâu vẫn len lén đi theo ta.

Nàng khi đó ... là Thần Vũ...

Ta khi đó biết nàng chính là người luôn đi theo Thừa tướng Tư Đồ Dục. Như thế nào? Là Tư Đồ đã nhận ra có điều gì không đúng? Ta biết Thần Vũ võ công cực cao, cho nên thẳng tay hạ độc thủ, thừa dịp nàng vẫn còn đang giật mình, một chương đoạt mạng.

Ta rất tin tưởng vào võ công của mình, một chương kia phát ra nhất định khiến tâm mạch đứt đoạn, không ai có khả năng may mắn sống sót. Cho nên, lúc ta ngẫu nhiên trong một hắc điểm phát hiện nàng một lần nữa đi theo Tư Đồ Dục, ta quả thực lấy làm kinh hãi! Sao lại có khả năng? ! Nàng còn sống!

Ta quan sát nàng, lại phát hiện nữ tử này hẳn không phải là Thần Vũ. Nàng không có võ công, hơn nữ... thoát nhìn còn có chút ngây ngô ngốc nghếch.

Có Tư Đồ Dục ở đây, ta không muốn cùng hắn đối mặt, bởi vì ta vẫn chưa xác định được Thần Vũ có mang chuyện của ta nói cho Tư Đồ Dục nghe hay không. Vì vậy, ta tìm một cơ hội, một mình xuất hiện trước mặt nàng, dự định sẽ giết nàng thêm một lần nữa.

Nàng nhìn ta, vẻ mặt rất kỳ quái. Trong ánh mắt có chút giật mình, có chút kinh hãi, còn có chút bất an. Sau đó, nàng uể oải nói cho ta biết nàng đang chôn thi thể. Tiếp theo còn vội vã giải thích rằng những người đó không phải do nàng giết.

Nàng không nhận ra ta? Ta nhìn nàng vụng về lòi mảy xác chết, không khỏi bật cười. Ha ha, người này chắc không thể là Thần Vũ. Thứ nhất, Thần Vũ sẽ không tốt bụng đi chôn cất thi thể. Thứ hai, với võ công của Thần Vũ, không cần phải cố hết sức mới lôi kéo được mấy thi thể như vậy.

Nàng ngây ngốc nói cho ta biết nàng tên là Nhị Nữ.

Nhị Nữ? Trong lòng ta cười thầm, tên cũng thật ngốc-. Nàng ngây thơ cùng ta trò chuyện cả buổi, ý muốn giết người trong ta liền mất tăm mất tích. Nàng, tuyệt đối không có khả năng là Thần Vũ.

Nhưng là, nữ nhân này, lại lần nữa khiến ta đối với phán đoán về năng lực của nàng cảm thấy hoài nghi.

Nàng làm sao có thể chạy đến Linh Sơn được -? ! ! ! !

Lo lắng đến thân phận đặc biệt của nàng, lần này nàng lên Linh Sơn không biết là do Tư Đồ sai phái có quỷ kế gì, cho nên ta dự định len lén dùng mê thuật với nàng.

Không nghĩ tới, nàng dễ dàng như vậy liền rút lui!

Ta hỏi rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, mới hay nàng đã mất trí nhớ, mà thời gian nàng được người ta cứu lên cũng là ngày ta ra tay giết nàng. Xem ra, không còn nghi ngờ gì nữa, nàng chính là Thần Vũ. Mặc dù có chút không đành lòng nhưng để phòng hờ một ngày nào đó nàng đột nhiên khôi phục lại trí nhớ, ta vẫn quyết định giết nàng. Trong lúc ta chuẩn bị ra tay, Nhị Nữ say rượu mơ mơ màng màng nhìn ta, đột nhiên ánh mắt lại tinh táo lóe sáng. Ta cả kinh! Chẳng lẽ bị nàng phát hiện?

Theo sau, lại bị nàng ép hôn! !

Cô bé lung tung liếm môi ta, thật mềm mại, cảm giác giống như một con mèo nhỏ, vừa liếm vừa lung tung cời quần áo của ta. Ta dờ khóc dờ cười, như thế nào lại có một nữ nhân như thế. Bàn tay vốn đang giơ lên định hạ sát lại từ từ ... để xuống. Chờ xem tình hình một chút vậy.

Cô bé vừa đề lên người ta lại phát hiện bản thân không đủ sức cời quần áo của ta ra, mặt đỏ rần – gáp gáp. Ta cười thầm, phối hợp giúp nàng cời đai lưng. Ta không thể không thừa nhận, ta không phải là Liễu Hạ Huệ. Giờ khắc này, nàng đích thực đã khơi dậy dục vọng của ta. Ghê tởm chính là, đang lúc ta chuẩn bị bế nàng ấm lên giường, bỗng nhiên thân thể cô bé trầm xuống, gục trên người ta ngủ thiếp đi.

Uy! Người còn không chịu trách nhiệm à! Trả lời ta-, nàng nặng nề lắm lắm...

Ta lắc đầu, bắt đầu đi bế nàng đặt lên giường, mặc lại y phục cho nàng. Sau khi trở về còn cố ý sai người dọn dẹp phòng nàng thật sạch sẽ.

Liễu Hạ Huệ (720 Trước Công Nguyên- 621 Trước Công Nguyên), tên thật là Triệu Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi

đầu mà không bị ba lần trất. Nếu lấy đạo công thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ?”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa). Nguyễn Du trong Bắc hành tạp lục đã làm bài thơ viếng mộ ông. Chính nhân quân tử Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Ngày hôm sau, lúc nàng nhìn thấy ta cũng không hề ngượng ngùng chút nào, xem ra là đã quên hết chuyện lúc say rượu rồi. Ta chợt nghĩ, hay cứ để nàng làm tiểu sư muội của ta, giữ ở bên cạnh cũng không tệ. Mấy giám khảo phụ trách chấm thi đều là người của ta, muốn cho nàng đậu thật dễ như chơi.

Nhưng ta hình như lại lần nữa xem thường nàng rồi. Lúc sư phụ cho ta biết Nhị Nữ cũng có thể trao đổi cùng linh thú, ta cả kinh. Điều đầu tiên nghĩ đến là, có khi nào Nhị Nữ cũng là người trong hoàng tộc không. Nhưng ta lại rất nhanh chóng loại trừ khả năng này. Lần này, nàng mang đến cho ta nỗi khiếp sợ gấp bội. Nàng cư nhiên lại là...Thánh Nữ.

Cô bé này...cuối cùng thì ta phải đối với người thế nào với đúng đây? Ta vào Linh Sơn có một nguyên nhân rất trọng đại, chính là muốn lợi dụng lực lượng Linh Sơn giúp ta báo thù. Trên thực tế, từ lâu ta đã lên lên thâu tóm quyền lực, khống chế Linh Sơn trong lòng bàn tay. Hiện tại, Bạch Hồ đường, Thanh Long đường, Chu Tước đường, Huyền Vũ đường cũng chỉ là ta cố ý thả ột phần nhỏ quyền lực và tài sản, giao cho các Trưởng lão hồ đồ không rõ nội tình quản lý. Cũng muốn dùng tứ đường này mê hoặc Yến Vương cùng tất cả những người có thể lực khác luôn theo dõi nhóm ngó Linh Sơn. Thánh Nữ xuất hiện, không còn nghi ngờ gì nữa, đối với quyền lực khống chế của ta chính là một sự uy hiếp rất lớn.

Vì vậy, ta đã làm một việc khiến ta sau này muốn hối cũng không kịp. Kỳ thật, sớm đã có người đến báo, các trưởng lão tứ đường rục rịch, chuẩn bị trong ngày lấy Thánh vật sẽ động thủ với Thánh Nữ cùng Thánh Vật, hỏi ta có muốn...ngăn cản hay không. Ta do dự, đây đích thực là một cơ hội tốt để mượn dao giết người, nên cuối cùng xem như chấp thuận hành vi của bọn họ.

Chính là, lúc ta thấy cô bé thất kinh ôm thủy tinh cầu bị nhốt lại trong động, ta liền phát hiện mình đã sai lầm rồi! Ta so với tướng tượng của chính mình, còn quan tâm đến nàng rất nhiều! Nhìn thấy người tên là Trầm Dược kia cứu được nàng ra, còn ôm cô bé đó trong lòng, ta thật sự rất khó chịu.

Càng không nghĩ rằng, đến cuối cùng ta cũng không thể bảo vệ nàng! Trong nháy mắt, lúc nàng bị ngân châm bắn trúng, ta cho tới bây giờ vẫn nhớ rất rõ cảm giác ân hận đó, tại sao ta không hạ lệnh ngăn cản, tại sao! Ta vội vàng đỡ lấy nàng, nhưng chỉ có thể bất lực nhìn sinh mệnh nàng từng khắc từng khắc trôi đi.

Ta quỳ trước mặt sư phụ. Từ khi gia nhập Linh Sơn đến nay chưa từng khi nào nhìn thấy sư phụ nổi giận đến như thế. Sư phụ lắc đầu nói thẳng: “Người khiến ta quá thất vọng! Người khiến ta quá thất vọng rồi!” Đến tận lúc đó ta mới biết, thì ra sư phụ xưa nay không hề quan tâm chuyện Linh Sơn nhưng kỳ thật, cái gì cũng biết.

Sư phụ phạt ta, bắt ta phụ hẳn nghiên cứu bào chế ra thuốc cải tử hồi sinh, sau đó còn phải không ngừng vận chân khí truyền cho Nhị Nữ để bảo vệ tâm mạch. Ta biết làm như vậy sẽ hao tổn rất nhiều nguyên thần, nhưng là, cho dù sư phụ không phản phò, ta cũng cam tâm thực hiện.

Ta không ngừng truyền chân khí cho nàng, chỉ cầu sao nàng có thể kiên trì mà sống sót. Mặc kệ như thế nào, ta cũng muốn giữ nàng ở bên cạnh ta. Cuối cùng, thuốc của sư phụ cũng chế thành, ta vừa cho nàng một ít chân khí, Tiểu Chu Tước vừa cho nàng uống thuốc. Không ngờ, lần đầu tiên nàng hồi tỉnh lại làm một việc dở khóc dở cười. Cô bé này, việc làm đầu tiên khi tỉnh lại cư nhiên là...trêu chọc ta? ! Lại còn trước mặt sư phụ và Tiểu Chu Tước nữa.

Ài, thật sự là đối với nàng, ta một chút biện pháp cũng không có.

Sau khi hồi tỉnh, hành vi của nàng càng làm kinh hãi thế tục, đặc biệt là trong nghi thức kế nhiệm Thánh Nữ. Lúc ấy ta quả thực hận sao không nhảy xuống động quách cho rồi, Linh Sơn đồ sộ như thế lại bị nàng gây áp lực. Chân tướng bên trong hình ảnh thần bí hôm đó, thực ra là những thứ gì!

Nhưng nàng thật sự rất kỳ lạ, nàng biết dùng lệnh bài Thánh Nữ như thế nào, biết làm sao tạo ra thủy tinh cầu mới, làm sao phối hợp nó với lệnh bài. Hơn nữa, nàng còn biết từ những vật này học được khinh công thượng hảo. Ta vốn đang rất vui mừng nhìn khinh công của nàng ngày càng tiến bộ, nhưng có một ngày trong lúc ta vô tình biết được, nàng cư nhiên gọi loại khinh công này là ‘Mạc kế’, ta càng lúc càng cảm thấy đau đầu! !

Ta không phải chưa từng gặp qua nữ nhân can đảm, nhưng ta chưa từng tiếp xúc qua nữ nhân can đảm như vậy! Mỗi ngày trong lúc học võ, học võ không thêm học, lại chỉ nghĩ làm sao để khinh bạc ta. Không biết sao khinh công của nàng lại tiến bộ thần tốc, càng ngày càng lợi hại. Từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên ta lâm vào trường hợp bất đắc dĩ này, chỉ có thể tro mắt, mặc người ta trêu chọc. Lắc đầu, nhìn trời, chính mình cũng ngày càng không thể hiểu nổi bản thân.

Chỉ là, điều gì phải đến tất sẽ đến, nàng cũng trả đũa các trưởng lão Linh Sơn. Ta cũng biết nàng cùng Tiểu Chu Tước lên lên hành động, ban đầu dự định dùng tứ linh thú đường mê hoặc Yến Vương, bây giờ đã trở thành nơi yếm hộ cho ta. Ta có chút sợ hãi, không biết đến ngày nào đó, Nhị Nữ biết ta đã lừa dối nàng, nàng sẽ như thế nào. Nhưng hiện tại, ta vẫn không thể đem quyền lực trao trả lại cho nàng được, ta còn phải cân đến nó để...báo thù...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thời gian vui vẻ cùng Tiểu Si

Chương 36: Thời gian vui vẻ cùng Tiểu Si

“Tỷ tỷ, người lại thua rồi!” Tiểu Si đắc ý nhìn ta.

“Không thể nào! ! ! ! ! !” Ta phát điên, không thể nào-, không thể nào-! Sau khi ta tỉnh lại, tiểu thiếu gia kia một mực đòi ta chơi cùng hắn, hỗn loạn mấy phen xong, ta quyết định gọi hắn là Tiểu Si. Kỳ thật ta cũng không biết phải chơi trò gì với Tiểu Si, vì vậy ta quyết định dạy hắn chơi cờ năm quân, chính là... Vì sao ta đây là người có chỉ số IQ hoàn toàn bình thường lại không thắng nổi một kẻ IQ chỉ dừng lại ở trẻ tám tuổi một ván nào nào? ! Chẳng lẽ muốn ta thừa nhận chỉ số thông minh của bản thân còn không bằng một đứa bé? (Cờ năm quân - Ngũ tử kỳ, nói đơn giản là giống như trò chơi đánh caro, nhưng phạm vi bị giới hạn trong một bàn cờ 15×15, hai người chơi, quân đen và quân trắng)

Ta không tin!

“Chơi lại!” Ta xắn tay áo.

“Không chơi nữa, không chơi nữa, tỷ tỷ quá ngu ngốc, lúc nào cũng thua.” Tiểu Si chán ghét lườm ta.

Ta...T_T, ta muốn đi gặp trở ngại, ai cũng đừng cản ta!

“Nếu như vậy thì được.” Tiểu Si giao hoạt nói. “Nếu ta thắng, tỷ tỷ phải hôn ta một cái, nếu ta thua, ta cho tỷ tỷ hôn một cái!”

Là...Thật là đứa trẻ si ngốc sao?

“Không chịu thì thôi! Dù sao có thắng người cũng không có ý nghĩa gì.” Tiểu Si nhìn ta khinh rẻ.

“Choi!” Nhỏ vào, cùng lắm thì bị hôn một chút, linh hồn người ta chỉ có tám tuổi thôi, không hề gì, không hề gì!

Năm phút sau...

Orz...

“Một, hai, ba, bốn, năm, năm quân thắng hàng. Tỷ tỷ, người vẫn không thể nào thắng sao ~! Dám cược dám thua, tỷ tỷ.” Tiểu Si đắc ý nhìn ta. Nghiêng mặt đưa lại, ý bảo ta hôn hắn.

“Kỳ thật!” Ta quay sang, kéo tay Tiểu Si, về mặt nghiêm túc nói với hắn.

“Quy tắc của cờ năm quân là! Ai...để năm quân cờ thắng một hàng là thua!” Ta kiên định gật đầu với Tiểu Si.

Tiểu Si xầm mặt nhìn ta. Ta nhẹ nhàng nhắm mắt lắc đầu, vỗ vai trấn an hắn: “Tiểu Si không cần khổ tâm, thua bởi tỷ tỷ là chuyện rất bình thường! Không dọa người!”

“Tỷ tỷ gạt người!” Như đinh đóng cột.

“Cái...này...Tiểu Si! Cờ năm quân là một trò chơi chỉ cần có nhân phẩm, ta...chính là không thèm chơi trò không có hàm lượng kỹ thuật như vậy. Cho nên, tỷ tỷ dạy người chơi trò mới, đảm bảo vừa cần phải có kỹ thuật vừa cần vận dụng chỉ số thông minh, phi hành kỳ!” Ta lảng sang chuyện khác. (Phi hành kỳ giống như cờ cá ngựa ở Việt Nam)

“Cái gì là nhân phẩm? Cái gì là chỉ số thông minh?” Tiểu Si tròn mắt nhìn ta hỏi. “Nhân phẩm chính là vận khí (may mắn), chỉ số thông minh chính là trí lực!” Tiểu Si hiểu cái không cũng gật đầu.

“Vậy tỷ tỷ mau dạy ta chơi phi hành kỳ thế nào đi ~!” Tiểu Si kêu la.

“Được, người đi tìm tờ giấy lại đây, nhanh...đi tìm cái xúc xắc, ừm, còn phải có hai loại đá nhỏ khác màu, mỗi loại bốn viên.” Ta phân phó.

“Được...!”

“Này...Người xác định dùng những...thứ này chơi phi hành kỳ? !” Ta nhìn xúc xắc thủy tinh trước mắt, bốn khối hồng mã não, bốn khối ngọc bích.

“Ừm, tỷ tỷ, đá quá nhỏ sao? Ta đi đổi lại cái khác.” Tiểu Si hỏi ta.

“Không cần, không cần, cái này cũng được.” Ta nuốt nước miếng, T_T Là tiền bạc a, thật không giống, ở hiện đại ta chưa từng chơi trò phi hành kỳ nào xa xỉ như vậy. Nửa canh giờ sau...

Orz...Đám...Đám...Đám...

“Tỷ tỷ, Tiểu Si lại thắng, chỉ số thông minh của Tiểu Si có phải rất lợi hại hay không ~!” Tiểu Si mừng rỡ nhìn ta.

“Phải...” Ta rung rung trả lời. “Tỷ tỷ, người đi đâu vậy, không chơi với Tiểu Si nữa sao.”

“Người để ta bình tĩnh một chút...” Ta bắt lực lắc tay đi ra ngoài.

Chỉ là ta đã xoay người nên không thể thấy ở sau lưng, khóe miệng Tiểu Si nhếch lên ba mươi độ.

... Đường ranh giới – Tiểu phúc hắc biết yêu ...

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ đây là cái gì?” Tiểu Si lại chạy đến phòng ta chơi đùa, chỉ vào mấy bức bẽ cùng chữ lớn ta dùng mực đỏ hồng viết lên tường, thoát nhìn như máu chảy đầm đìa, nhìn ta hỏi.

“Đây là ba thứ tỷ tỷ thống hận nhất trên thế giới này!” Nghiến răng nghiến lợi.

“Bức vẽ phía trước mấy chữ này ta nhìn không hiểu, nhưng bức vẽ phía sau ta có thể hiểu được, còn cái này, chính là vẽ một con chó nhỏ!” Tiểu Si hưng phấn vừa chỉ vừa nói.

Ừm ~ ừm ~! ta sờ cằm gật đầu, Cầu nhi ca! !! cái tên Nhị Nữ thô thiển khiến ta muốn thổ huyết này chính là do người ban tặng, người vĩnh viễn là người ta hận nhất thế giới này!

“Này, bức vẽ ở vị trí thứ hai, hình như là... Ừm, hình như là một người bị trói treo lên, bị người khác hung hăng cầm roi đánh.” Tiểu Si nghiêng đầu, miêu tả.

Đúng ~ đúng ~! Hung hăng... dùng từ rất tốt! Đại biến thái, ta nhất định tìm cơ hội báo thù.

“Đây, trên bức vẽ thứ ba là cái gì, một đoàn tối om om-.” Tiểu Si không giải thích được, hỏi ta.

“Đây là mặt sắt.” Tiếp tục nghiến răng nghiến lợi.

“Mặt sắt? Dùng làm gì? Tỷ tỷ sao lại hận mặt sắt?” Tiểu Si thắc mắc “Mặt sắt, diệt ~ nha nha nha nha... Ta hận bản mặt sắt! Ta hận bản mặt sắt, ta hận nữ mặt sắt, ta muốn đem bản mặt sắt các người toàn bộ dùng làm mặt sắt nướng! !!” Ta càng nói càng kích động.

“Tỷ tỷ, người... Người đừng kích động, bình tĩnh, phải bình tĩnh!” Tiểu Si xấu hổ lôi kéo ta đang điên cuồng nguyên rủa. “Tiểu Si...” Ta âm u quay mặt đi rồi nhìn Tiểu Si cười âm hiểm.

“Cái... cái gì?” Tiểu Si kinh hãi. “Có muốn ăn mặt sắt nướng không ~!” “Này, mặt sắt, mặt sắt nướng có thể ăn được sao?” “Dĩ nhiên rồi, Tiểu Si người đi tìm mấy que sắt lại đây, tiện đường nói với Lý bá bá, hôm nay ta làm cơm chiều!”

Vì vậy...

Buổi tối, trong Ly viên tỏa ra mùi thơm sừn sục rán xiên que. Mọi người ăn liên tục khen ngon quá, ngon vô cùng ~

Thực đơn ngày thứ hai

Buổi sáng, món cá xiên que. Tiếp tục ngon vô cùng

Bữa trưa, món Gà xiên que. Mím cười khen ngon.

Buổi tối, tiếp tục sừn sục rán xiên que. Vẫn mím cười khen ngon ~

Thực đơn ngày thứ ba

Buổi sáng, món cá xiên que...

Bữa trưa, món gà xiên que...

Buổi tối, sừn sục rán xiên que...

Thực đơn ngày thứ N Buổi sáng ... T_T

Giữa trưa, ... T_T

Buổi tối, ... T_T Trong thời gian đó, từng có một người hầu nhỏ cố gắng đến phòng bếp tìm Nữ đây thương lượng một chút, muốn thay đổi món ăn trong thực đơn. Đang thò đầu vào phòng bếp thăm dò thì thấy Nữ đây máu me đây mặt (chém cá chặt thịt gà-), tay phải cầm một cái xẻng nhỏ, vẻ mặt dữ tợn, cười gian: “Mặt sắt! !! Ta chặt ta chặt ta chặt ta chặt chết ngươi! !! Ta cho ngươi nằm với cá, ta cho ngươi ngủ với heo, ta đồng tình luyện ái ngươi...” người hầu nhỏ nào đó liền yên lặng rút lui.

Cuối cùng, Tiểu Si bị mọi người – lúc này đã hết chịu nổi rồi – đẩy thẳng vào phòng bếp, tìm Nữ đây thương lượng xem có thể ... thay vài món ăn khác

vào thực đơn được không, hoặc là đem quyền sử dụng phòng bếp trả về cũng được!

“Tà...Tỷ tỷ...” Tiểu Si yếu đuối khẽ gọi.

“Chuyện gì?!” Tâm tình không tệ, ta mỉm cười trả lời.

“Tỷ tỷ, ta tới tìm người thương lượng. Người xem, chúng ta ăn thịt nhiều ngày như vậy rồi, toàn là dầu mỡ rất ngán.” Tiểu Si nom nớp lo sợ nói xong. Mọi người nấp sau cửa dòm vào cũng đồng loạt gật đầu.

“À, là việc này a. Yên tâm đi, sáng nay ta cũng đã nghĩ qua rồi, cho nên ta cố ý đi mua rất nhiều thức ăn.” Ta trả lời, ánh mắt sáng ngời.

“Sao, vậy thì tốt quá, thật quá tốt rồi! Vậy tỷ tỷ, hôm nay chúng ta ăn món gì.” Tiểu Si thở dài một hơi. Mọi người nấp sau cánh cửa đều rất vui mừng.

“Ăn...hắc hắc hắc hắc...Dưa leo xiên que, mướp đắng xiên que, dây mướp xiên que, bầu xiên que, bí đỏ xiên que, bí đao xiên que...ta chiên ta chiên ta chiên chiên chiên...” Vừa nói vừa dừ tợn, hùng hù hù hù đem dưa leo xiên trên que sắt đã cháy đen trở mặt khác tiếp tục chiên.

“Tà...Tỷ tỷ...Thức ăn cháy đen rồi...”

▽ Hả? Phục hồi lại tinh thần – ta nhìn mấy miếng dư deo quần queo khô khốc. “Thật là bất cần, quên mất tiêu là rau dưa nhanh mềm hơn so với thịt cá. Được rồi! Mặt sắt! Ta dùng dưa leo chiên người, ta dùng mướp đắng chiên người, ta dùng quả bầu chiên người...”

Tiểu Si yên lặng rút lui, mọi người nước mắt đầm đìa...

Hai ngày sau, bọn người hầu trong Ly viên rung rung vừa chạy vừa nói, Nừu đây rốt cuộc sẽ cùng thiếu gia lên kinh.

Vì vậy, ở cửa Ly viên, mọi người mừng đến ướt nước mắt đưa tiễn, đi thôi đi thôi! Tốt nhất đừng về... ngàn vạn lần đừng trở về nữa.

Ta nhìn mọi người roi lệ, nói với Tiểu Si: “Người hầu nhà các người tình cảm thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tái ngộ

Chương 37: Tái ngộ

Bởi vì không cần phải vội vã lên đường nên ta cùng Tiểu Si trên cơ bản là vừa đi vừa chơi. Ngày đó, giữa trưa chúng ta vào thành, Lý bá bá nói, thời gian không đủ để đi đến điểm dừng chân kế tiếp, bây giờ đành phải tá túc trong thành nghỉ ngơi.

Ta ăn xong cơm trưa, hí hửng rủ Tiểu Si đi dạo phố. Trên đường đi, ta phát hiện, ách...cái chỗ này, ta thực rất thông thuộc, không phải là địa bàn của Lưu tri phủ sao? Chính là nơi lần đầu tiên ta gặp phải Đại biến thái đây mà?

Ài, nghĩ lại ban đầu bản thân đã rất thâm rất thâm, ở chỗ này sống dờ chết dờ, cũng chưa từng đi dạo phố bao giờ. Ừm, nơi này cũng không tệ lắm, rất phồn vinh nha! Chính là...

“Tiểu Si, tại sao người lại nắm tay ta = =!” Mặc dù tâm hồn người chỉ mới tám tuổi nhưng người ngoài nhìn vào, thì thấy rõ ràng là hai người trưởng thành tay trong tay nha!

“Lý bá bá nói, đi ra ngoài chơi nhất định phải nắm chặt tay tỷ tỷ, nếu không sẽ bị lạc.” Tiểu Si vô tâm vô tư trả lời. “Thật vậy sao?”

“Ừm!” Gật đầu.

“Tiểu Si, người có thích ăn hồ lô ngào đường không?” Ta nhìn phía trước có người đang khiêng tựa trên đầu vai một cây hồ lô ngào đường, mấy dây hồ lô hồng hồng thay nhau không ngừng khiêu khích, ta liền hỏi Tiểu Si. Nghĩ già đầu rồi còn đi ăn hồ lô ngào đường cũng kì cho nên nhất định lôi kéo Tiểu Si đi theo ta.

“Không thích.” Trả lời rất kiên quyết.

“A? Tại sao? Con nít chẳng phải đều thích ăn hồ lô ngào đường sao?” Ta dẫu môi.

“Được, Tiểu Si, người có mang tiền không?” Ta lập tức lại bị một loạt âm thanh mời gọi đánh cược hấp dẫn

“Đặt đại đặt tiểu đi, đặt xong thì rời tay nha...” Âm thanh lác sác sắc quen thuộc khơi dậy con ma bài bạc trong ta. Nhớ lại ban đầu ta chính là trong

sòng bạc của ba ba từng một thời oai phong lẫm liệt, cứ đánh là thắng!

“Là... cái này sao?” Tiểu Si móc ra một ít bạc vụn. Ta cầm nắm bạc nhập vào sòng bạc. “Mua đại!” Ta dừng cầm đặt xuống... một thỏi bạc vụn.

“Hai, một, ba. Tiểu. Tiếp tục tiếp tục đa, tiếp tục a, đặt đại đặt tiểu...”

“Ủm? ⊙_⊙, bị thu rồi? Chơi lại, ta lại mua đại!” Ta tiếp tục đặt xuống... một thỏi bạc vụn.

Lại thua rồi... “Chơi lại!”

Cũng thua...

“Ta không tin! Ngươi lại có thể bốn lần đều ra tiểu?”

Tiếp tục thua...

“Tiểu Si, ngươi còn bạc không?” Hiện tại – ta đã hoàn toàn thua sạch!

“Còn, chỉ còn một thỏi cuối cùng.” Tiểu Si run run móc bạc ra.

Gã sai vật lắc con xúc xắc lên lên liếc mắt nhìn thỏi bạc kia, khóe miệng đắc ý nhếch lên.

“Ta đây mua tiểu vậy!” Ta rút cuộc khuất phục.

“Tỷ tỷ, mua đại đi!” Tiểu Si ở sau lưng ta nói đến.

“Ngươi chắc chứ?” Ta hoài nghi nhìn Tiểu Si. “Ủm!” Kiên định gật đầu.

“Được, sẽ tin ngươi lần này!”

“Ba, Sáu, Năm, Đại ~!” Chủ cái tuyên bố.

“Ha ha, thắng rồi! Tiểu Si ngươi thật tuyệt vời! Tiếp theo mua cái gì?” Ta hưng phấn hỏi.

“Đề ta xem, Ủm, Tiểu!” Chờ gã sai vật lắc xong, Tiểu Si trả lời.

“Oa ~! lại thắng! Hắc hắc, thần tài may mắn lại chiếu mạng ta a.” “Không phải chứ, lại thắng!”

“Không có lý nào, những... đều là của ta...”

Chơi một hồi, một thỏi bạc vụn đã biến thành một tấm ngân phiếu một ngàn lượng.

“Lần này ta sẽ đặt hết!” Ta đắc ý đến phát rồ. Sau đó len lén hỏi Tiểu Si: “Tiểu Si, lần này đặt cái gì?”

“Tiểu!”

Ta vừa tính đặt tờ ngân phiếu xuống, Tiểu Si lại bảo: “Chờ chút, bây giờ chuyển thành Đại!”

⊙_⊙, ta khiếp sợ – nhìn phía Tiểu Si: “Tiểu... Tiểu Si, ngươi... Ngươi có siêu năng lực? !” “Cái gì siêu năng lực? ! Không biết, ta chỉ có thể thấy rõ ràng bọn họ gian lận thôi.” Tiểu Si thuần khiết ngày thơ công bố. Đem chuyện chủ cái ra ánh sáng.

“Các ngươi... Chơi! Ăn! Gian? !” Mọi người và ta cùng nhau cảm tức chủ cái.

“Không... không có, vị cô nương này, ta... Ông chủ của chúng ta mời ngươi ra phía sau nói chuyện.” có người đột nhiên lại gần ta nói nhỏ bên tai.

Sau đó, chẳng cần ta đồng ý, liền đem ta cùng Tiểu Si ‘Lurót’ đến một gian nhà nhỏ phía sau sòng bạc.

“Tiểu Si, lát nữa nếu có cơ hội ngươi lập tức chạy trốn, ta có thể giúp ngươi cản trở cho ngươi một lúc. Không cần lo lắng cho ta, ta nhất định cũng sẽ chạy thoát!” Ta gắt gao nắm chặt tay Tiểu Si nói nhỏ. Nhờ vào công phu tài nghệ của ta hiện giờ, tuy không thể đối phó được với BOSS siêu cấp Đại biến thái, nhưng đối phó với đám tiểu lâu la trong sòng bạc thì cũng dư dả-!

Một lát sau, một đám tiểu lâu la liền vào phòng uy hiếp: “Cô nương nếu là người trong nghề, ăn vài điểm lấy vài trình tiền chúng ta cũng không có gì để nói. Chỉ là đã quá lần lướt rồi, khiến Ân mỗ lại hiểu lầm là cô nương đến đây quấy rối!” Chủ sòng bạc, người chưa thấy hình đã nghe tiếng bước lên.

“Hiểu lầm thì thế nào?” Ta buông tay Tiểu Si ra, ý bảo hán lát nữa có đấu võ thì bỏ chạy, hai tay bắt đầu nắm chặt vịn khớp răng rắc. Ủm ~ Đã lâu không có hoạt động thư giãn gân cốt một chút rồi.

“Xem ý tứ cô nương đây, thật đúng là tới quấy rối sao -?” Chủ sòng bạc nhìn ta... từ trên xuống dưới...

“Vốn không nghĩ đến quấy rối-, bây giờ là có nghĩ đến một chút.” ta trả lời.

Chủ sòng bạc đánh giá ta xong, lại quay qua nhìn Tiểu Si. Mấy tiểu lâu la xung quanh bắt đầu tiến lại gần ta.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiểu lâu la chạy vào, nói nhỏ cái gì đó bên tai chủ sòng bạc.

Chủ sòng bạc liền biến sắc, nói với mấy người chung quanh. “Canh chừng bọn họ cho ta.” Sau đó vội vã đi ra ngoài, chưa đầy một hồi cười lại vội vàng trở về. Sau đó...

Sau đó chủ sòng bạc đột nhiên hai đầu gối vừa quỳ xuống vừa lễ đến trước mặt ta, ôm lấy chân ta bắt đầu gào khóc: “Đại tỷ ơi...Ta sai rồi. Chúng ta không nên gian lận-...Đại tỷ đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng ta đi a...Ta thật sự biết sai rồi ~ bạc này, ta, ta bồi thường gấp ba!”

‘▽’ gì? ! Ngoài ta ra các tiểu lâu la khác cũng khó có thể tin nổi – nhìn ông chủ đang quỳ gối dưới chân ta lau nước mắt.

Ông chủ sòng bạc dùng sức nháy mắt ra hiệu cho những người còn lại, vì vậy một đám người cũng nhao nhao quỳ xuống.

Đây...Đây là tình huống gì. Ta khù khờ nhìn một đồng người đột nhiên thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ.

“Ách...ta tha, ta tha...các người, các người không cần làm vậy...Ách...thật áy náy.” Ta kinh!

Ông chủ sòng bạc mừng rỡ đưa tới ba tờ ngân phiếu một ngàn lượng, cúi đầu khom lưng tiễn chúng ta rời khỏi sòng bạc.

Cất đi ba tờ ngân phiếu, ta cùng Tiểu Si đi tới quán rượu xa hoa nhất thành.

“Tỷ tỷ, không phải đến giờ ăn cơm rồi sao, tới đây làm gì?” Tiểu Si hỏi. “Người thật không biết gì hết. Chúng ta phải theo trình tự thông thường, tiền thắng được đây đều là tiền bất nghĩa, phải lập tức xài hết đi! Người cứ yên tâm đi theo tỷ tỷ!” Ta dắt Tiểu Si đi tới một gian phòng trên lầu hai, dừng cảm nói với tiểu nhị: “Đem món ăn nổi tiếng nhất của các người ra đây, mỗi thứ một phần!” Sau đó ‘ba’ một tiếng – đem một tờ ngân phiếu đập lên bàn.

Tiểu nhị vừa thấy tư thế của ta vừa ngấm nghĩa tờ ngân phiếu trên bàn, tức thì nhiệt tình tiếp đãi. Chỉ chốc lát sau, trên bàn tràn ngập rượu thịt, mấy tiểu nhị bụng thức ăn lên xong còn đứng lại ngoài cửa chờ ta sai bảo.

Ta vốn không vội nên chỉ từ từ nhấm nháp, cùng Tiểu Si hai người ăn có chút nhàm chán. Lát sau, tiểu nhị lại gõ cửa đi vào, a dua nói: “Khách quan, tiết mục kể chuyện thường ngày của chúng ta sắp bắt đầu rồi. Đây là tiết mục độc nhất vô nhị chỉ có ở quán chúng ta, ngài ở bên ngoài muốn nghe cũng không nghe được-. Nếu ngài có hứng thú, ta giúp ngài mở cửa sổ bên hông ngồi xem.”

Kể chuyện? Cũng tốt để giết thời gian. Ta gật đầu đồng ý.

Tiểu nhị vội vàng xoay người dựa vào hai bên cửa sổ, mở ra. Tầm nhìn của ta cùng Tiểu Si vừa hay có thể nhìn thấy đại sảnh dưới lầu có cái sân khấu để ngồi kể chuyện. Xếp đặt cũng thật tốt!

Xem ra tiên sinh kể chuyện trong quán này rất được hoan nghênh. Ta cùng Tiểu Si lúc mới đến không thấy có đông người như vậy, qua một hồi, đại sảnh tầng dưới đã chật kín người ngồi, xem chừng đều là đến nghe kể chuyện. Ta không khỏi tò mò, tiết mục độc nhất vô nhị gì mà lại được hoan nghênh đến vậy?

Ta phát tay, ý bảo tiểu nhị có thể đi. Đang lúc tiểu nhị thối lui ra rời khỏi thì tiên sinh kể chuyện đã lên sân khấu. Trong đại sảnh liền lập tức an tĩnh. Tiên sinh kể chuyện nhìn khắp lượt bốn phía rồi nói: “Lần này, chúng ta nói đến chuyện Nhị Nữ đại chiến Thừa tướng Tư Đồ Dục tà ác!”

Cái...Cái gì? ! ! ! Ta tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn tiên sinh kể chuyện trong đại sảnh dưới lầu. Đây chính là tiết mục độc nhất vô nhị sao? !

Tuy nhiên, tiên sinh kể chuyện nói câu tiếp theo càng làm ta khiếp sợ!

Hắn nói...

“Lần trước, chúng ta nói đến Nhị Nữ tại nhà Lưu tri phủ đang bị Thừa tướng lăng nhục...”

“Phốc...!” Ta phun.

Ta nhô vào! Người mới bị Đại biến thái lăng nhục. Cả nhà các người đều bị Đại biến thái lăng nhục. Nhục! ! ! Miễn bàn!

Ta đang muốn lao xuống lầu náo loạn một phen, lại thấy tiên sinh kể chuyện kia đột nhiên im tiếng, miệng vẫn không ngừng mở ra ngậm vào nhưng không hề phát ra âm thanh nào, hình như đã bị người ta điểm trúng huyệt cảm rồi. Tiếp theo, đại sảnh dưới lầu một phen hỗn loạn. Chuyện gì xảy ra?

Ta thấy tiên sinh kể chuyện kia không nói được nên cũng không vội xuống dưới, bèn sai tiểu nhị gọi chủ quán – chừng quây tới.

Chỉ một lát chừng quây liền đi ra, không chờ ta lên tiếng đã hỏi ngược: “Xin hỏi mới vừa rồi chuyện ở dưới lầu chính là do cô nương làm?”

Ta hơi tức giận, nhưng cũng biết đối phó với thương nhân tất cả đều phải dùng đến tiền, nói xuống cũng không được gì. Ta bình tĩnh, dứt khoát quăng ra

một tấm ngân phiếu nữa “Một ngàn lượng ta mua đứt cái tiết mục này. Sau này các ngươi không được cho diễn nữa. Cái khác ta mặc kệ, cứ có liên quan đến Nhị Nữ đều không được nói nữa, như thế nào?”

Chưởng quầy có chút do dự nhìn tấm ngân phiếu một ngàn lượng, sau đó thương lượng với ta: “Chuyện này, ta không làm chủ được, ta phải đi hỏi ông chủ lớn, mời cô nương chờ một chút.”

Ta gật đầu, sau đó ngồi xuống gần Tiểu Si, ‘bình tĩnh’ tiếp tục dùng bữa.

“Nhị... Nhị Nữ? !” Đang ăn được một nửa lại nghe có người kích động kêu lên sợ hãi, ta quay đầu nhìn...

“Luu quân gia? Sao lại là ngươi? !” Luu quân gia có chút kích động, tiến lại cầm hai tay ta nói: “Nhị Nữ... Ngươi thật sự trốn thoát được khỏi tay Thừa tướng đại nhân mà còn sống sao? !”

“Trốn ra được? Ừm... Cứ xem là thế đi! Ách... Luu quân gia, lại đây lại đây, ngồi xuống cùng ăn nào!” Ta gọi

“Ta nghe chưởng quầy đến bẩm báo có người nói không cho diễn tiết mục kể chuyện Nhị Nữ nữa, còn đang lo lắng không biết có phải là Thừa tướng đại nhân hay không, nhìn thấy Nhị Nữ ta an tâm rồi.” Luu quân gia vừa nói vừa ngồi xuống.

Ta kinh ~! Cái gì mà nhìn thấy ta là ngươi an tâm. “Luu quân gia, ngươi? Là ông chủ của quán rượu này?” Ta thắc mắc. “Không phải, không phải.” Luu quân gia lắc đầu, thấp giọng gọi ta đến gần nói bên tai: “Quán rượu này là sản nghiệp của Tri phủ đại nhân, bình thường nếu có chuyện gì hãn cũng không tiện ra mặt, đều là ta xử lý cả.”

Ta gật đầu. Sau đó nói với Luu quân gia: “Vậy tiết mục kể chuyện này...?”

Luu quân gia liên tục gật đầu: “Được được được. Ban đầu chúng ta nghĩ rằng Nhị Nữ theo hầu Thừa tướng đại nhân lên kinh không thể nghỉ ngơi, hẳn là chỉ có đường chết. Cho nên mới lấy cái phương thức này để tưởng niệm Nhị Nữ. Nhưng bây giờ Nhị Nữ còn sống mà thoát thân, tất nhiên tiết mục này cũng không thể, không thể. À còn, vị này là?” Luu quân gia chỉ vào Tiểu Si hỏi ta.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ ~ xảy ra chuyện gì?” Tiểu Si chớp đôi mắt ngây thơ to tròn nhìn chúng ta.

Ta quay qua Luu quân gia cười gượng, đang tính mở miệng giải thích. Luu quân gia đã ra vẻ hiểu rõ, lại còn vỗ vỗ vai ta.

“Ta hiểu, ta hiểu, Nhị Nữ ngươi cũng không dễ dàng gì. Đã bị Thừa tướng đại nhân làm hại, còn có người nào dám lấy ngươi. Có thể mua được một tiểu tướng công tuần tú như vậy, cũng tốt, cũng tốt!”

Ta xấu hổ, ta muốn nói với Luu quân gia, sức tướng tượng của lão không cần phải phong phú như vậy có được hay không. Orz! Ta còn chưa mở miệng giải thích thì Tiểu Si đã không hợp thời chen miệng vào: “Tiểu tướng công là cái gì?”

“Tiểu tướng công... À, chính là ý nói phu quân.” Luu quân gia nói với Tiểu Si.

“À à, vậy Nhị Nữ tỷ tỷ chính là tiểu nương tử của ta rồi!” Tiểu Si đắc ý tuyên bố.

Thôi xong, T_T ta có nhảy vào Hoàng Hà rửa cũng không sạch.

“Nhưng mà Nhị Nữ ngươi cũng thật lợi hại, cứ nhiên có thể lấy được nhiều tiền như vậy từ phủ Thừa tướng trốn ra được.” Luu quân gia nhìn qua tờ ngân phiếu trên bàn một chút, phát huy sức tướng tượng cường đại của hãn, nhìn ta bội phục.

Ta bất lực bái lạy sức tướng tượng cường đại của Luu quân gia, thôi kệ, càng giải thích càng loạn, dù sao ngày mai ta cũng rồi đi rồi.

“Nhưng mà Nhị Nữ ngươi cũng phải cẩn thận một chút a. Thừa tướng đại nhân kia đang gửi công văn truy nã ngươi trên khắp cả nước đó!” Luu quân gia lại bỏ bom! Vừa nói vừa móc ra một tờ công văn được cuộn tròn, vừa mở ra vừa nói: “Đây chính là mấy ngày hôm trước chúng ta vừa nhận được-! Vừa lúc mang trên người, ngươi xem.” Sau đó mở công văn giở ra trước mặt ta.

Trên công văn vẽ một bức họa, phía dưới có một nhóm chữ.

“Tên: Nhị Nữ. Nếu như gặp phải người này phải lập tức giam giữ, khẩn cấp hồi báo phủ Thừa tướng.” Tiểu Si tò mò đưa đầu qua dòm, vừa nhìn vừa đọc.

Đây... là Đại biến thái đang tìm ta? Hãn không biết ta lăn xuống vách núi sao? Như thế nào còn thông cáo cả nước? Nhưng mà = ! Có ai tới nói cho ta biết, cái đầu heo vẽ trên này có cái điểm nào giống với ta a? !

“Nhị Nữ yên tâm. Tri phủ đại nhân nói, Nhị Nữ ngươi từng giúp chúng ta, cũng từng hiến thân, cho nên trong địa bàn của hãn chuyện này coi như bị chìm xuống. Chỉ cần Nhị Nữ cẩn thận một chút, trong địa giới của chúng ta chắc chắn sẽ được an toàn-!” Luu quân gia rất khẳng khái nói với ta.

Ta lau mồ hôi, không ngờ Luu tri phủ lại có nghĩa khí đến như vậy.

“Mặc kệ thế nào. Để ăn mừng Nhị Nữ thành công thu được khoản lớn từ trong tay Thừa tướng đại nhân thoát ra, còn tìm được tiểu tướng công, để ăn mừng chúng ta gặp lại. Nào, chúng ta cạn một chén!” Luu quân gia đảo khách thành chủ, bắt đầu rót rượu cho ta.

Lưu quản gia, nghe người nói như vậy ta rất buồn bực, người có biết hay không...

Qua ba mươi chung rượu, Lưu quản gia bắt đầu kích động lời việc nhà ra kể lể. Ta phần lớn đều nghe không hiểu, bắt quá xét thấy sức tưởng tượng của Lưu quản gia thật quá dũng mãnh, nghe không hiểu cũng là chuyện tốt.

“Nhị Nữu, gần đây có phát sinh vài chuyện lớn người có biết hay không?” Lưu quản gia tiếp tục buồn đưa lê

“Chuyện lớn gì?”

“Linh Sơn lại xuất hiện Thánh Nữ!” Lưu quản gia đặc ý, khoe khoang hiểu biết.

“À... Cái... này, ta biết...” Kỳ thật, Thánh Nữ là... đang ngồi trước mặt người đây.

“Vậy người có biết hay không, Thánh Nữ này, với Thừa tướng đại nhân còn có... quan hệ khác!” Lưu quản gia làm bộ thần bí.

“Này...” Ta kinh ~! Cần phải xem như là, giống như... có quan hệ khác nha. Nhưng mà Lưu quản gia làm sao biết được? ☹_☹

“Khụ! Người xem, ta uống rượu hơi nhiều, hồ đồ rồi. Nhị Nữu người đi theo Thừa tướng đại nhân lâu như vậy, đương nhiên biết chuyện Thừa tướng đặc biệt chờ lệnh đi đón Thánh Nữ Linh Sơn hồi kinh chứ. Phải rồi, ta còn nghe nói, Thánh Nữ này trước kia chính là nhân tình của Thừa tướng đại nhân! Nhị Nữu, người đã từng nhìn thấy mặt nàng ta hay chưa?!” Lưu quản gia nhiệt tình hỏi.

“Ồ... Lúc ta đi, Thánh Nữ đã lên Linh Sơn rồi!” Ta nói cho có lệ.

“Sao, vậy thì đáng tiếc! Thánh Nữ Linh Sơn a ~! Ta nếu có thể nhìn thấy một lần, có chết cũng không tiếc! Nào Nhị Nữu, chúng ta tiếp tục uống!” Lưu quản gia lại rót cho ta một chén đầy.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người đừng uống!” Tiểu Si khẽ khàng kéo tay áo ta.

“Nhị Nữu áy à-, người đừng khách khí, Nhị Nữu là người mà Lưu mỗ... bội phục nhất! Hôm nay nhất định phải uống cho đã, nào, người cũng uống một chén!” Nói xong cũng rót cho Tiểu Si một chén đầy. Lưu quản gia đã hoàn toàn tự mình là chủ rồi.

“Còn tin tức lớn thứ hai nữa, chính là Dương Chi Hách của Đan Mai Lâu, hẳn đã rút khỏi cuộc thi đại hội thường cục rồi!” Lưu quản gia rót rượu cho Tiểu Si xong liền nói.

“Cái gì? Hẳn rút lui khỏi trận đấu?” Vậy Nguyệt quang châu của ta làm sao bây giờ? Ta giật mình nhìn Lưu quản gia.

“Ừm. Bao nhiêu cô nương đi xem đại hội thường cục đều một lòng hướng về phía hắn. Hẳn vừa rút khỏi, chính là xem thường tám lòng hâm mộ của họ rồi. Nhưng ta còn nghe nói, hẳn rút lui khỏi trận đấu cũng là có liên quan đến Tư Đồ thừa tướng!” Lưu quản gia lại bắt đầu ra vẻ thần bí. “Nghe nói vào cái ngày mà Dương Chi Hách tuyên bố rút lui khỏi trận đấu, có người từng nhìn thấy Tư Đồ thừa tướng đi tìm hắn! Ta nghĩ nói không chừng là Tư Đồ thừa tướng yêu thích vẻ đẹp của Dương Chi Hách, sau đó...” Lưu quản gia ý vị thâm trầm dừng lại, sức tưởng tượng cường đại lại một lần nữa bộc phát.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, không còn sớm, chúng ta nên trở về thôi. Ngày mai còn phải đi nữa!” Tiểu Si lại bắt đầu nhao nhao.

Ta cũng không muốn tiếp tục dây dưa buồn chuyện với Lưu quản gia, thuận thế nói: “Lưu quản gia, ngày mai chúng ta còn có việc, hôm nay không nên ở lâu... xin cáo từ!”

“Nhị Nữu nếu thật có việc vậy thì dừng ở đây thôi, ngày khác, nhất định phải ghé lại tìm ta a!” Lưu quản gia lưu luyến không rời.

“Cái... này... Nói sau vậy, à còn tiết mục kể chuyện kia...”

“Nhị Nữu yên tâm, nhất định dừng, nhất định dừng!” Lưu quản gia vỗ ngực cam đoan.

Sau khi rời khỏi quán rượu, ta mới phát hiện quả thật trời đã không còn sớm, bèn dẫn Tiểu Si trở về khách sạn. Đương lúc gió thổi mơn man, ta lại có cảm giác đôi chân có chút nhẹ hẫng, thân thể cũng như hơi lơ lửng bay bay. Không xong rồi, vừa này không chú ý bị Lưu quản gia chuốc quá chén, bây giờ mới có tác dụng đây!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lại đào tẩu

Chương 38: Lại đào tẩu

Vì vậy, ta cố gắng bình tĩnh quay qua hỏi Tiểu Si: “Tiểu Si, ngươi có nhớ đường về khách sạn không?”

“Ừm!” Tiểu Si gật đầu.

“Vậy ngươi nhất định phải đưa ta an toàn trở về!” Nói xong, ta gục xuống ngay lập tức. Trong quá trình té xuống đất, ta nhìn thấy trên bầu trời có ba vòng trắng sáng đang xoay tròn tròn, nghĩ thầm, rượu này tác dụng chậm nhưng cũng quá lợi hại!

Mặc dù ta ngã xuống đất rất dọa người, nhưng thật không ngoa, giờ khắc đó ta vẫn còn có chút ý thức. Bởi vì ta còn nhớ rõ, kế tiếp Tiểu Si cũng rất sáng khoái công ta trên lưng. Ừm, không ngờ nha, bờ vai của Tiểu Si cũng thật rộng. Ừm, cổ Tiểu Si cũng trắng nõn mịn màng-, ...Lắc đầu, ta đang suy nghĩ cái gì vậy! Ta mặc dù là một lang nữ, nhưng cũng là một lang nữ có chút đạo đức, làm sao có thể có suy nghĩ đồi bại như thế đối với một đứa trẻ si ngốc đáng thương, cảm thú cũng không bằng mà! Quay mặt vào tường, tự phạt ~. Ừm, nhưng mà lưng Tiểu Si cũng thật sự quá thoải mái-...Cọ cọ...

“Nhị Nữu...” Tiểu Si nãy giờ vẫn im lặng công ta đột nhiên lại mở miệng.

“Ừm~? ! Chuyện gì?” Lại thật, do ta say quá mức hay sao mà nghe được giọng nói Tiểu Si sao lại hay ho thế nhỉ?

“Kỳ thật ta...” Tiểu Si muốn nói lại thôi.

“A~? !” Ngươi muốn nói cái gì? Không được, ta mệt lắm, để ta ngủ một giấc đi z Z ZZ...

.....Đường phân cách tà ác – làm ngứa lòng người.

Ách...Đau đau đau đau...Đau đầu quá! Đây là cảm giác đầu tiên khi ta tỉnh lại. Vì vậy ta theo bản năng nghĩ muốn chuyển mình một chút, giãy dụa đứng lên, ừm? Sao không cử động được?

“Đừng lộn xộn!” Giọng nam trầm thấp.

⊙_⊙, ta từ từ lưu chuyển đầu óc, sau đó lại chậm rãi ngẩng đầu – lúc này đang nằm sát bên ... đầu Tiểu Si! Điểm chết người chính là, Tiểu Si hấn... hấn... hấn đang nhiên cũng quàng tay qua ôm-

“Tỷ tỷ, ngươi đừng lộn xộn, người ta ngủ không được ~!” Ngữ điệu thật không giống vừa rồi.

“Ta...Ta...Ngươi! Ngươi!, sao ngươi lại ở trên giường ta! ! ! !” Ta nuốt xuống tiếng thét chói tai đang cuộn cuộn trong cổ họng.

“Ừm~ là ngày hôm qua tỷ tỷ lôi kéo ta nhất định không cho ta đi a!” Tiểu Si vô tội giụi giụi mắt

Ta chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng đảo lộn. Chẳng lẽ ta...xuất thủ với...Tiểu Si? Thôi xong, thôi xong, ta còn mặt mũi nào nói cái gì...đạo đức a, ta phải ăn nói làm sao với Lý bá bá bây giờ? !

“Tiểu, Tiểu Si, ngươi nói cho tỷ tỷ nghe, tỷ tỷ tối qua đã làm cái gì với ngươi!” Ta hít sâu một hơi, hai tay nắm lấy hai cánh tay Tiểu Si vội vàng hỏi.

“Ừm~, tỷ tỷ ngày hôm qua đầu tiên là lôi kéo không cho ta đi.” Tiểu Si bắt đầu nhớ lại.

T_T, tự tát một ngàn cái a một ngàn cái!

“Sau đó, đẩy ta nằm xuống giường, hôn ta...ở chỗ này!” Tiểu Si vừa nói vừa chỉ xuống bờ môi của hấn.

Ta kinh khủng – liều mạng đưa hai tay bịt chặt miệng, sợ bản thân lại thét lên chói tai. Ta thật đã làm! Chuyện không bằng cảm thú này sao? !

“Sau đó, sau đó tỷ tỷ cởi áo của ta ra.” Tiểu Si tiếp tục hỏi tương.

—□—||| Ta bắt đầu quật bản thân.

“Tiếp theo, tỷ tỷ giúp ta đắp chăn xong, sau đó nói: cục cưng ngoan, ngủ ngon, rồi ngủ luôn.” Tiểu Si kể lại xong.

⊙_⊙ Ừm? ! “Chỉ vậy thôi?” Ta ngừng tay, hỏi Tiểu Si.

“Ừm, chỉ vậy thôi a.” Tiểu Si mê mang.

Tạ ơn thần thánh a, tạ ơn thiên đế a, tạ ơn Thánh Nữ Maria a...Ta kích động lệ rơi đầy mặt T_T, cảm tạ các người, để cho ta vẫn là một tên cảm thú có chút đạo đức.

“Vậy Lý bá bá có biết tối qua ngươi ngủ chỗ ta hay không? !” Ta đột nhiên có dự cảm không hay.

“Biết a, buổi sáng Lý quản gia còn kêu chúng ta dậy. Ta thấy ngươi còn đang ngủ rất say nên không đánh thức ngươi, sau đó cũng ngủ tiếp.”

Orz, cũng như xong! Làm sao bây giờ, hiểu lầm kia có nói cũng không rõ được.

Ra khỏi phòng mới phát hiện, ta đang nằm ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa! Ta đang ăn cơm trưa, Lý bá bá vừa dùng ánh mắt quỷ dị nhìn ta vừa mập mờ nói với ta. Nhị Nữ tới qua quá một hồi rồi, chúng ta nghỉ ngơi một ngày, nghỉ ngơi một ngày ~

Vẫn vẫn hiểu lắm, ta khóc không ra nước mắt

Ta nhặt nhèo ăn com, cửa khách sạn đột nhiên lúi vào một đứa bé, hếch cái lỗ mũi đang mở lớn, hít hít – hít hít, sau đó một mạch ngủ ngủ đến trước mặt ta rồi nhào tới trên người ta.

“Tìm được rồi, tìm được rồi! Chính là mùi vị của tỷ tỷ!” Tiểu Lô nhào vào người ta hưng phấn la lên.

Tiểu Lô, ngươi thật sự không thể đâm mình như vậy...Ngươi phải nhớ kỹ, tuyệt đối ngươi không phải là con chó nhỏ!

Ta còn chưa hết bất ngờ, đột nhiên một con chim liền bay đến trước mặt ta. Giang hai cánh ôm đầu của ta, cái mỏ giống như chim gõ kiến hướng lên trán ta..đất đất đất đất đất...mảnh liệt mỏ.

“Dừng... mau dừng lại... Tiểu Chu Tước! Ta biết ngươi rất kích động, nhưng ngươi cũng không thể cứ mãi lên trán ta chứ!” Ta đau đến muốn rớt nước mắt. Nhưng ta còn chưa khóc, Tiểu Chu Tước đã...khóc trước.

Hai con người nhỏ xíu ằng ắc nước, con chim nhỏ nhìn ta vừa khóc vừa nói: “Ô ô ô ô...Nhi Nữ, người không có chết, thật tốt quá, thật tốt quá.”

Tiểu Chu Tước vừa nói xong, Tiểu Lô cũng cọ cọ người ta gật đầu.

Thật sự là..., các người khóc như vậy cũng làm ta muốn khóc theo-! Trong lòng ta ngập tràn ảm áp, nồng nàn, cảm động. Bất quá lập tức bị một câu nói vừa dịp truyền đến tiêu tẩu.

“Nữ nhân như người thật sự không có chết, thật sự là ví dụ về tai hoạc mất tích ngàn năm mà vẫn sống sờ sờ!”

“Đương Chi Hách, chỉ một thời gian ngắn không gặp, ngươi đổi nghề làm nam độc miêng sao?” ta đáp trả.

“Ta có đôi nghề hay không ta không biết, ta chỉ biết người đôi nghề làm bảo mẫu thôi!” đồng chí Tiểu Dương nhấp nhuróng mày nhìn ta, ý bảo ta nhìn xuống mà xem.

Ta mới phát hiện, Tiểu Si không biết cùng gia nhập vào từ lúc nào, vừa cực lực phui phui Tiểu Lôi đang nhào trên người ta vừa xua tay nói: “Tỷ tỷ là vợ ta, ngươi không được ôm loạn!”

Ta đau đầu...

Lại hấy Tiểu Lô phập phồng cánh mũi, lại bắt đầu héch lên, hít hít ngửi ngửi lên người Tiểu Si, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tiểu Si.

“Vị...ca ca này, mùi vị trên người hình như...” Tiểu Lôi còn chưa nói xong, lại đột nhiên bị Tiểu Si nắm lấy hai tay. Sau đó Tiểu Si bỗng nhiên ‘thâm tình’ nhìn Tiểu Lôi nói: “Vị...tiểu ca ca này cũng rất xinh đẹp nha. Ta thích nhất là những thứ xinh đẹp nha, tiểu ca ca, cho hôn cái nào...” nói xong bắt đầu sát lại gần Tiểu Lôi. Tiểu Lôi tức thì liền ngơ dại, ngơ ngác nhìn môi Tiểu Si đang tiến đến gần.

Này...này này, mặc dù nói linh hồn Tiêu Si chỉ là đứa trẻ tám tuổi nhưng bề ngoài của hắn cũng rất xinh đẹp nha. Ta đây là một đam mê lang tiêu chuẩn (người đam mê cái đẹp nhục dục), trong nháy mắt đã bị cảnh đẹp trước mắt làm cho rung động (”” ”O ”” ”), hôn đi, hôn đi, hôn đi, hôn đi ... trong lòng ta thúc dục.

“Làm đi, làm đi, làm đi...” Một âm thanh nhỏ nhỏ đột nhiên phối hợp với tiếng gọi thầm trong lòng ta, ta thốc mắt quay đầu liền thấy Tiểu Chu Tước đang nghênh cổ, ánh mắt say mê đứng trên vai ta, cái mỏ chim nhỏ thoảng há thoảng ngậm. Âm thanh kia thật sự được phát ra từ miệng nàng ta.

Tiểu Chu Tước! Người... thật sự trở thành hủ diệu trời sinh sao! (giống như hủ nữ: người con gái đắm mê chuyện tình yêu nam nam) Ta kinh ngạc nhìn bộ dáng say mê của Tiểu Chu Tước. Vì vậy, ta bỏ lỡ cảnh nóng của Tiểu Si cùng Tiểu Lôi trong nháy mắt T T...

Chờ ta quay đầu trở về nhìn lên cũng chỉ thấy Tiểu Lô cứng ngắc, cứng ngắc liên tục lắc đầu, trong miệng cứng ngắc lắm lắm: “Không phải... Không có khả năng... Không phải... Không có khả năng...”

Ta thông cảm sờ sờ đầu Tiểu Lô, sau đó nhớ ra một việc tương đối trọng yếu, xoay người hỏi đồng chí Tiểu Dương: “Dương Chi Hách, chuyện người không dư thì nữa là thế nào? Còn viên hạt châu ta muốn lấy phải làm sao bây giờ? !”

“Nữ nhân này, ta khổ khổ sở sở tìm người lâu như vậy, không cảm ơn ta cũng không trách, đang nhiên còn so đo chuyện hạt châu với ta!” nhưng đồng chí Tiểu Dương vừa nói lại vừa móc ra một viên đá thạch lớn bằng quả trứng gà, giơ ra trước mặt ta.

“Đây là...Nguyệt quang châu? Ngươi không phải đã rút tên rồi sao?” Ta mừng rỡ cầm lấy Nguyệt quang châu.

“Muốn lấy hạt châu này, đầu nhất thiết chỉ dùng một loại phương pháp.” đồng chí Tiểu Dương đáp.

Ta đột nhiên nhớ ra thân phận của đồng chí Tiểu Dương, không khỏi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

“Phải rồi, các người làm sao tìm được ta-?” Không thể nào là Tiểu Lôi chỉ cần hít hít ngửi ngửi liền có thể tìm được đến đây.

“Một mình người ngày hôm qua đại náo tại sông bạc của chính mình, còn hỏi chúng ta làm sao tìm được người? Lúc người Linh Sơn đến báo cáo ta còn chưa dám tin. Từ Đồ tiểu tử kia ban đầu tới tìm, muốn ta giúp hắn tìm người, về mặt lúc đó, giống như người đã chết rồi vậy!” đồng chí Tiểu Dương trả lời.

“Sông bạc của mình?!” A...Đúng rồi, ta nhớ rõ trong danh nghĩa sản nghiệp của Linh Sơn có cả sông bạc. Nhưng vì ban đầu ta chỉ chú ý đến tiêu quan quán thôi nên không có xem sông bạc Linh Sơn ra cái gì. Khó trách, thái độ của ông chủ sông bạc kia lại biến đổi nhanh như vậy. Chỉ là, thật kỳ quái, hắn làm sao nhận ra ta?

“Thừa tướng đại nhân có biết ta còn sống không?” Ta tiếp tục hỏi đồng chí Tiểu Dương.

Dương Chi Hách lắc đầu: “Bởi vì chưa xác định được có phải là người hay không, cho nên ta vẫn chưa báo cho hắn biết.”

“Ngàn vạn lần đừng báo cho hắn biết! ! !” Ta nói ngay lập tức.

“Nhưng ta đã đồng ý với hắn...Người...Người...Người đừng nhìn ta như vậy. Ta không báo, ta không báo còn không được sao?!”

“Được!” Ta vốn đang âm u với ý nghĩ nếu có chết thì mọi người cùng chết, nghe được liền mặt mày sáng lạn.

“Vị này là?” Dương Chi Hách lúc này mới thắc mắc đến thân phận Tiểu Si.p>

“Đây là thiếu gia của Lý gia nhưng ta gọi hắn là Tiểu Si. Chính là hắn đã cứu ta. Ta nghĩ có lẽ người sẽ đưa Tiểu Lôi lên kinh thành tìm ta, vừa hay Tiểu Si cũng muốn lên kinh cho nên ta đi cùng luôn.” Ta giới thiệu.

“Sao ta cứ có cảm giác nhìn hắn rất quen mắt nhỉ?” Dương Chi Hách nhìn Tiểu Si có chút nghi hoặc – nhủ thầm.p>

“Đại ca ca, ta trước kia có từng gặp người sao?” Nghe thấy Dương Chi Hách lẩm bầm, Tiểu Si tròn mắt nhìn Dương Chi Hách hỏi.

“Ta xem người chắc là tiếp khách nhiều quá cho nên nhìn ai cũng thấy quen mắt!” Ta trào phúng nhìn đồng chí Tiểu Dương.

“Nữ nhân này!” đồng chí Tiểu Dương tức giận tròn mắt lườm ta, sau đó hỏi: “Vậy kẻ tiếp người định làm gì? Tự mình lên kinh?”

“Ừm, đi cùng còn có Tiểu Si nữa mà, đưa Tiểu Lôi cùng Tiểu Chu Tước theo luôn.” Ta nghĩ Lý bá bá chắc sẽ đồng ý, hơn nữa Tiểu Lôi còn có thể làm bạn chơi cùng với Tiểu Si. Nghĩ tới đây, ta bất giác cười gian.

“Dù sao người cũng không cho ta báo lại với Từ Đồ tiểu tử kia, vậy ta dứt khoát đi theo mọi người luôn, vừa lcyu1 cũng muốn đến Đan Mai lâu.” đồng chí Tiểu Dương vừa nói vừa phối hợp ngồi xuống.

Có đệ nhất sát thủ đi cùng, cũng tốt.

“À phải, ta quên nói với người, ngoại trừ Từ Đồ tiểu tử kia, người bên Yến Vương hình như cũng đang âm thầm theo dõi tin tức của người.” đồng chí Tiểu Dương làm như vô tình nói đến.

“Yến Vương? Lại là hắn?” Xem ra lần này đột nhiên tập kích Đại biến thái rồi bỏ ta vào quan tài chính là người của hắn phái tới!

“Ừm, người làm hỏng chuyện của hắn, ắn sẽ không sẽ dằn bụng tha người, tốt nhất người nên cẩn thận một chút.” đồng chí Tiểu Dương đột nhiên nghiêm túc trở lại.

Yến Vương...Sao, ta đem tin tức liên quan giữa ta và hắn tỉ mỉ liên kết lại. Ban đầu người này đã cho ta cái cảm giác rất âm hiểm xảo trá, nhưng nếu hắn hận ta tại Linh Sơn làm hư chuyện tốt của hắn, tại sao lúc bắt được ta còn không giết đi? Mà chỉ muốn bắt ta về, là còn có mục đích khác sao...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Lưu quân gia bỗng khần cấp rống rống – chạy vào khách sạn, thấy ta thì vội vàng nói: “Nhị Nữ, người ở...đây, tìm được rồi. Ta là đến báo cho người, người, người mau mau trốn đi. Thừa tướng đại nhân kia không biết làm thế nào biết được người đang ở với chúng ta, đã hạ lệnh cho Tri phủ sai người lục tung từng nhà từng quán tìm người. Ngay cả khách sạn, kỹ viện, cả tiêu quan quán cũng không bỏ sót! Bây giờ Thừa Tướng đại nhân đang trên đường đến đây rồi!

Cái gì? ! Đại biến thái đuổi tới? Ta tiêu hóa xong quả bom Lý quân gia vừa tung ra, trơ mắt nhìn đồng chí Tiểu Dương trùng trùng.

“Không phải ta!” đồng chí Tiểu Dương nghi hoặc lẫn vô tội, lắc đầu giải thích.

Hồng бет! Ta biến sắc. Ta làm sao lại quên mất Trầm Dược rồi. Ta bây giờ mới nhớ ra, nếu Dương Chi Hách thông qua Linh Sơn biết được tin tức của ta, Trầm Dược kia cũng sẽ biết! Ta khóc ~ Cái này chính là tự chui đầu vào rọ!

Lưu quân gia thấy ta biến sắc vội vàng nói: “Nhị Nữ đừng vội, mau thanh thu thập đồ đạc. Ta sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa tốt cho người! Có thể chạy thì phải tận lực mà chạy.”

“Luu quản gia...” Ngươi thật là tốt bụng quá T_T

“Tiểu Lôi, ngươi cùng Tiểu Chu Tước lên xe trước, ta đi thu dọn đồ đạc sau đó từ biệt Lý bá bá một chút sẽ tới.” Ta nói với Tiểu Lôi, sau đó xoay người nói với Lý bá bá: “Lý bá bá, ta đột nhiên có việc gấp không thể cùng các người lên kinh thành được nữa. các người có đại ân với Nhị Nữ, Nhị Nữ sẽ không quên!”

“Nhị Nữ đừng nói vậy. Ngươi đã có việc gấp, Lý bá bá đương nhiên sẽ không giữ ngươi. Chỉ là, sau này Nhị Nữ tới kinh thành rồi nhớ đến thăm Lý bá bá nha.” Lý bá bá rất được thể – đáp ứng

“Không muốn, không muốn. ta không cho tỷ tỷ đi, tỷ tỷ đồng ý theo ta rồi mà-!” Tiểu Si hình như biết ta vội vã bỏ đi, bắt đầu làm âm ỉ.

“Thiếu gia, người ta có việc gấp, không thể ở lâu, không được làm loạn!” Lý bá bá vừa ân cần lại vừa bắt đầu dạy bảo Tiểu Si.

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ, tỷ tỷ rõ ràng đồng ý với ta rồi mà-!” Tiểu Si dứt lời, bắt đầu nước mắt lưng tròng nhìn ta.

“Này... Tiểu Si. Tỷ tỷ lần này thật là có việc gấp. Hay là như vậy có được không, lúc đến kinh thành rồi, tỷ tỷ sẽ trở lại tìm ngươi chơi.” Ta trấn an, kỳ thật ở chung với Tiểu Si lâu như vậy, bây giờ đột nhiên phải từ biệt, trong lòng cũng có chút không nỡ. Bất quá bây giờ Đại biến thái đã đuổi đến sát nút rồi, ta cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Tiểu Si không hiểu – lắc đầu, có chút tức giận, dùng dùng trở về phòng. Ta thở dài, vội vàng lên lầu tùy tiện thu dọn vài bộ quần áo rồi đi xuống. Xe ngựa cũng đã chờ sẵn bên cạnh khách sạn. Dương Chi Hách ngồi ở phía trước xe ngựa chuẩn bị lái xe, thấy ta đi ra hất đầu bảo ta lên xe. Ta quay đầu cảm tạ Lưu quản gia đang đứng bên cạnh một lần nữa rồi vội vàng chui vào xe.

Dọc đường đi, ta đều thúc giục Dương Chi Hách nhanh lên một chút, lại nhanh lên một chút nữa. Cứ nghĩ đến vận mệnh Đại biến thái kia đuổi kịp! ta không khỏi rung mình một cái.

“Kỳ thật, ta cảm giác được Tư Đồ tiểu tử kia đối với ngươi không tệ, hay là, ngươi ăn hán luôn đi!” đồng chí Tiểu Dương đột nhiên trêu chọc.

Ta nhấc tay liền phát cho hán một cái: “Ăn cái gì mà ăn, muốn ăn thì ngươi ăn đi. Lúc nào ngươi cũng chỉ giỏi nói thôi. Lần trước thấy ta bị bao thành con nhộng treo lên, thấy chết cũng không cứu, nếu không sẽ không sinh ra nhiều chuyện như vậy.”

“Khụ khụ, thật ra ta nói rất nghiêm túc. Ta thật chưa từng thấy Tư Đồ tiểu tử kia quan tâm ai như vậy, ngay cả...” đồng chí Tiểu Dương mới nói đến phân nửa tự nhiên dừng lại.

Ta đang muốn hỏi ngay cả cái gì, đồng chí Tiểu Dương đã chỉ vào phía trước, cách không xa có một quán trà nhỏ, nói: “Ta nghĩ chúng ta vội vã như vậy, chắc chắn tới đến phải qua đêm trên xe ngựa, hay ngươi đến nơi đó mua một chút lương khô sẵn dùng.”

Ta nghĩ nghĩ, cũng đúng! Gật đầu đồng ý. đồng chí Tiểu Dương cho xe ngựa dừng lại. Ai ngờ, xe ngựa vừa dừng, bỗng ‘đông’ ~ một tiếng tựa như có đồ gì đó té rớt xuống đất, liền lúc đó có tiếng “Ai da ~” từ trong xe ngựa truyền ra.

Ban đầu ta tưởng Tiểu Lôi bắt cản lại xì trum, khăn trang vén rèm, đi vào xe ngựa nhìn lại, thấy Tiểu Lôi đang ngồi đoan đoan chính chính, vẻ mặt nhìn ta cũng đầy thắc mắc. Ta kỳ quái, nhìn về phía Dương Chi Hách. Dương Chi Hách nhảy xuống xe, đột nhiên ngồi chồm hổm xuống nhìn cái đáy xe ngựa.

“Sao lại là ngươi? Ngươi... từ lúc nào...” Dương Chi Hách kinh ngạc thét lên.

Ta nghe được đồng chí Tiểu Dương kinh hô, cũng lập tức nhảy xuống xe, hướng về đáy xe nhìn lại, đã thấy...

Tiểu Si bị té chổng vó đang từ từ cố gắng đứng lên.

□ |||, không phải chứ, hán cứ như vậy bám đáy xe theo đến đây? ! Hán làm sao đến đây-? !

Tiểu Si thấy bị ta phát hiện, vô tội lại đáng thương nhìn ta cười cười, sau đó ra vẻ tội nghiệp nói: “Tỷ tỷ, ta, tay chân ta mệt đến không còn sức lực rồi, đi không nổi nữa.”

Ta bắt đầu đi lại đau lòng nhìn Tiểu Si vừa rớt ra từ đáy xe ngựa. Ai, bây giờ mà quay về cũng không còn kịp rồi, không thể làm gì hơn là phân phó Dương Chi Hách dìu Tiểu Si từ đế xe ‘oạt’ một cái vào trong xe, đến kinh thành đi tìm Lý bá bá vậy.

Ta cuống quýt mua một ít lương khô rồi lên xe. Vào trong xe lại thấy Tiểu Si vẫn giữ nguyên trạng thái nằm chổng vó, tay chân giờ lên cứng ngắt, đáng thương nhìn ta. Rất giống cái xác một con rùa lật ngửa nha.

Xem ra vì phải bám vào đế xe quá lâu, tay chân đều căng cứng rồi. Ta vừa bức mình vừa buồn cười, bắt đầu cùng Tiểu Lôi giúp hán xoa bóp tay chân. Tiểu Si còn thừa dịp lúc ta cúi đầu xoa bóp cánh tay cho hán, quay đầu hôn ta một cái, ngọt ngào nói: “Cũng là tỷ tỷ tốt nhất.” Sau đó quay đầu nhìn qua Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi kinh hãi, vội vàng ngừng tay, liên tục lui về phía sau rồi nói: “Ta... Ta phụ trách bóp chân cho hán vậy.”

Tội nghiệp Tiểu Lôi quá, chắc bị nụ hôn kinh khủng lần trước ám ảnh. Quen được thì tốt quá, quen được thì tốt quá, ôi ~ rỗng rỗng...

Phải vất vả lắm mới giúp cho tay chân Tiểu Si bình thường trở lại. Tiểu Si nặng nề ngủ, xem ra là đã mệt muốn chết rồi. Ta thấy sắc trời chắc cũng không còn sớm bèn gọi Tiểu Lôi đi ngủ. Nhìn Tiểu Lôi và Tiểu Si nằm song song bên cạnh nhau, lòng ta thương cảm, bất giác lệ rơi đầy mặt.

Cảnh tượng đẹp thế này, đáng tiếc a, một người cũng không thể ăn, chỉ có thể ngắm nhìn! Lão Thiên, ngươi thật quá tàn nhẫn.

Dàn xếp cho Tiểu Lôi và Tiểu Si xong xuôi, ta ở trong xe ngựa cũng mơ mơ màng màng ngủ. Có lẽ đột nhiên biết được Đại biến thái đang truy đuổi sắp theo đến nơi rồi, thần kinh căng thẳng quá độ cho nên ta đã gặp ác mộng...

Trong mộng, ta chỉ cảm giác được ta chạy, chạy, chạy mãi, chạy miết, chạy đến khi cuối cùng không còn sức lực, nằm gục trên đường. Sau đó Đại biến thái liên từng bước từng bước đi tới rồi âm trầm nói với ta: “Ngươi ~ tưởng ~ ngươi ~ có ~ thể ~ chạy ~ thoát ~ sao ~!”

Ta rơi lệ, liên tục lắc đầu, chỉ thấy Đại biến thái tay trái cầm một phiến lá siêu lớn, tay phải cầm một sợi dây. Vừa âm hiểm cười vừa bức đến gần ta.

Không phải chứ, lần này là bánh chưng sao? Đầu ta tràn ngập vạch đen. Liên tục lui về phía sau, lại bị Đại biến thái đại chưởng vung lên, rắc... rắc... (tiếng gãy vỡ) – đã bị bao vây trời chật, chỉ còn chừa lại cái đầu ở bên ngoài.

Ta vừa khóc vừa gọi: “Ngươi, cái tên... Đại biến thái này, ngươi chỉ biết bao người lại gói người thôi sao. Ngươi chờ đấy, một ngày nào đó ta sẽ báo thù- ! ! ! ! !”

Sau đó Đại biến thái đột nhiên thân thể phóng lớn vô cùng, mặt mày âm u cười gian, trong tay cầm sợi dây đang dính trụ ta treo lên, dùng sức giật giật, sau đó mở miệng nói: “Ngươi biết bánh chưng dùng để làm gì không? Ta cho ngươi biết, bánh chưng là, uy ~ lược ~ chín ~ !”

Tiếp theo, dưới thân ta lại đột nhiên xuất hiện một con sông nhỏ, con sông nhỏ lại đột nhiên sôi lên sùng sục, sùng sục, sau đó, ta bị ném rớt, chìm vào trong nồi!

“Không cần!” Ta đột nhiên la lớn, mới phát hiện, thì ra chỉ là một con ác mộng = !

Ta trấn an vỗ vỗ ngực, lại phát hiện, ơ hay, là ta bị ảo giác sao, xe ngựa tự nhiên lại biến thành to lớn như tét, còn nữa... Tiểu Lôi và Tiểu Si đâu?

“Không cần cái gì? Nhị Nữ? Ừm ~” Giọng nói yêu nghiệt vang lên.

Ta không thể tin – quay đầu, sau đó... liền thấy được Đại biến thái tựa vào thành giường bên kia!

Xem ra ta còn chưa tỉnh ngủ. Vì vậy ta lập tức quyết định tiếp tục ngủ đến cùng! Đây cũng chỉ là đang mơ, đây cũng là đang mơ, ta tự nhủ...

Trong xe ngựa yên tĩnh đến quỷ dị.

Năm phút sau...

Ta nhanh chóng chuyển thân bò dậy, vọt đến cửa xe ngựa vén rèm tru lên: “Dương Chi Hách ngươi... cái đồ béo phệ... dám bán đứng ta! ! Bán đứng ta! ! Bán đứng ta! ! (âm bị vọng lại)” Lập tức bị một chiếc giày lật ngựa bay đập tới bay vào xe ngựa, giọng nói của đồng chí Tiểu Dương du dương truyền tới: “Chỉ có một lý do trong sáng là – bị đuổi theo...”

“Nhị Nữ có tinh lực như vậy, làm ta rất vui mừng nha.” Đại biến thái mỉm cười nhìn ta- lúc này bị giày PIA bay đến nằm trên sàn xe.

“Ngươi rốt cuộc là muốn thế nào đây!” Biết có trốn cũng vô dụng, ta đứng dậy xong dứt khoát ngồi lên giường muốn thỏa hiệp với Đại biến thái.

“Không cần tốt lắm, chỉ muốn cùng lên kinh là tốt rồi.” Đại biến thái nhìn ta trả lời.

“Ngươi không trả đũa ta?” Hoài nghi

“Nhị Nữ hy vọng ta trả đũa ngươi sao? Được, ta thỏa mãn ngươi!” Đại biến thái hí mắt, ý vị thâm trầm nhìn ta.

“Không hy vọng!” Như đinh chém sắt.

“Ta không chê phiền phức – ~!” Đại biến thái cúi người tiến đến, bức ta ép chặt người vào thành giường.

“Không thể cứu ngươi ra, ta xin lỗi.” Đại biến thái cọ đến bên tai ta, rất nhẹ rất nhẹ nói vào.

▽, gì “Ngươi nói cái gì?” Ta không nghe lắm chứ.

“Không nghe được thì thôi!” Đại biến thái rút lui, lại tựa người vào thành giường bên kia, ánh mắt phiêu dật nhìn sang hướng khác nói.

“...”

“Tiểu Si và Tiểu Lôi đâu?” Ta bắt đầu tìm đề tài, cố gắng phá vỡ cái bầu... không khí quỷ dị hiện tại. “Ta đã điểm huyết ngủ, bọn họ giờ vẫn còn ngủ trên xe ngựa.” Đại biến thái xuất quỷ nhập thần phối hợp trả lời.

“A.”

“...”

Trong xe lại lần nữa rơi vào sự trầm tĩnh quý dị.

“Vậy người cũng điêm huyết ngủ cho ta đi!” Ta đột nhiên rút gân đề nghị.

“Được!” sau đó còn không thấy Đại biến thái xuất thủ tề nào, chỉ cảm giác trên người bị điêm hai cái, cứ như vậy gục xuống mà ngủ.

Trong nháy mắt trước khi ta gục xuống ngủ li bì, điều duy nhất ta nghĩ đến chính là, người cũng điêm huyết thật sao a...

Sau ta lại bị âm thanh Tiểu Si ồn ào đánh thức.

“Tỷ tỷ đâu, tỷ tỷ đâu, ta muốn gặp tỷ tỷ, ta muốn gặp tỷ tỷ!” Ta nghe thấy Tiểu Si đang ở ngoài cửa xe kêu la.

“Nhị Nữ vẫn còn ngủ.” Đại biến thái lạnh lùng trả lời.

Ta bắt đầu nhìn quanh bốn phía, trong xe ngựa cũng chỉ còn lại mình ta. Đại biến thái đã đi ra ngoài. Vì vậy ta day day mắt, đi tới trước cửa xe, xốc màn lên, thấy Tiểu Si đang ồn ào trên cổ xe ngựa đi sát phía sau xe ta, liền nói: “Tiểu Si, người lại đây đi.” Đoàn người đi đường ngừng lại.

Vì vậy... Ngoài trừ xe ngựa của đồng chí Tiểu Dương đang đuổi theo, đồng chí Thanh Y cùng Tiểu Chu Tước không biết đang ở đó vui cái gì cũng đi theo bay xung quanh đoàn xe thì Tiểu Si, Tiểu Lôi cùng Đại biến thái đều nhất tề chui vào trong xe ngựa với ta ==!

“Tỷ tỷ không kêu người vào, Tì Đồ đại bá!” Tiểu Si quay qua nói với Đại biến thái, đặc biệt mấy chữ ‘Tư Đồ đại bá’ lại gần từng tiếng từng tiếng một.

Tư Đồ... đại bá? ! Ta giật mình nhìn Đại biến thái. Hai người bọn họ có quen biết nhau? !

“Đây là xe ngựa của ta, tam... công tử!” Đại biến thái xăm mặt nghiêm nghị – nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“Ta... ta cảm thấy có người ở đó trong xe ngựa. Không... Không thoải mái.” Tiểu Lôi sợ hãi nhìn Đại biến thái cùng Tiểu Si đang chiếu tướng nhau hai mắt tóe lửa, yếu đuối nói.

“Không có việc gì, không có việc gì! Tiểu Lôi dễ thương nhất.” Dứt lời, ta đưa tay muốn nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lôi.

“Khụ ~ Ừm ~!” Đại biến thái bất mãn lên tiếng.

Ta thu tay lại.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, là Tiểu Si dễ thương hay là Tiểu Lôi dễ thương?” Tiểu Si dứt khoát nhào tới trên người ta. Lại bị Đại biến thái thò tay bắt trở về.

“Đều dễ thương! Đều dễ thương!” Không khí này – Quý dị.

Mặc dù xe ngựa của Đại biến thái đích thực không phải là nhỏ, nhưng bốn người ngồi chung thì thật sự là có chút phải chen lấn, đặc biệt Tiểu Si cứ muốn leo lên người ta lại cứ bị Đại biến thái lôi trở về. Náo loạn một hồi tránh không được đôi khi cũng lấy đến chỗ Tiểu Lôi. Ta xem xét – cái... kia gọi mất hồn a ~

Tiểu Si cũng không vừa lòng, búi môi nói: “Xe ngựa này ngồi vào nhiều người như vậy thật quá chật! Tì Đồ đại bá”

“Cho nên, người nên cùng đứa nhỏ này trở về xe ngựa của các người đi!” Đại biến thái chỉ vào Tiểu Lôi ra lệnh.

“Không đi, là tỷ tỷ gọi vào! Muốn đi thì phải là người đi mới đúng. Tì Đồ đại bá” Tiểu Si nói, rất có nhịp điệu.

Ta lo lắng, nhẹ nhàng lôi áo Tiểu Si. Mặc kệ người cùng Đại biến thái có quan hệ gì cũng nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Nếu như làm cho Đại biến thái tức giận... hậu quả... Vừa nghĩ vừa lo lắng nhìn sắc mặt Đại biến thái.

Đại biến thái rõ ràng bị Tiểu Si trước sau cứ gọi Tư Đồ đại bá mà kích thích lắm rồi nhưng vẫn không tức giận, ngược lại còn cười, nhỏ nhẹ: “Không được gọi là Tư Đồ đại bá nữa, phải gọi là Tư Đồ ca ca~!” Đại biến thái biểu diễn nụ cười kinh điển – có thể giết người trong nháy mắt của hắn.

“Không muốn, rõ ràng là đại bá, còn giả vờ sao! Đúng không tỷ tỷ?” Tiểu Si lập tức kháng nghị. Sau đó quay đầu trung cầu ý kiến của ta.

Phốc ~, ta ở bên cạnh ngồi nghe, không nhịn được bật cười, Tiểu Si!... Đúng là... quá cường đại rồi!

Lại đột nhiên bị Đại biến thái ném ột tia sắc lạnh đầy oán niệm, cảm giác không khí chung quanh ta dần dần đông lại.

“Người... Người đương nhiên không phải là đại bá!” Ta lập tức trả lời. Người là đại thúc ~!

Đại biến thái lúc này mới vừa lòng một chút, buông tha không thêm chấp nhặt với Tiểu Si nữa. Hay là cũng cảm thấy bản thân tích cực đối co với một đứa trẻ si ngốc cũng thật dọa người? Trong xe cuối cùng cũng an tĩnh chốc lát. Sau đó, Tiểu Si lại lần nữa dính đến bên người ta, Đại biến thái xuất thủ tóm Tiểu Si lại, Tiểu Si không thuận theo, xoay người tránh được, trong xe ngựa lại bắt đầu hỗn loạn lần nữa. Tiểu Lôi cẩn thận trốn tránh Tiểu Si cùng Đại biến thái, ai ngờ tránh tránh trốn trốn một hồi lại té dưng vào người ta. Chết từ té không muốn, cái mông nhỏ của Tiểu Lôi lại ngồi trúng trên tay của ta, mà càng trùng hợp là, ngón tay trở của ta vừa lúc đặt ngay vào vị trí hoa cúc nhỏ của Tiểu Lôi. Nguy rồi! Trong lòng lộp bộp vài tiếng

“Oanh! ! ! ! Không sai, một tia sấm sét thẳng tắp giáng xuống, đánh thẳng vào xe ngựa.

Một lát sau, thùng xe Đại biến thái toàn bộ vỡ vụn, cả xe ngựa chỉ còn lại hai cái bánh xe, một tấm ván, Đại biến thái, Tiểu Si, Tiểu Lôi và ta bốn người ngơ ngác ngồi trên tấm ván.

“Khi dễ trẻ con, bị sét đánh đó!” Sau khi phục hồi tinh thần, ta bình tĩnh giải thích với Đại biến thái.

Xe ngựa phía trước, Thanh Y đang ngồi đánh xe dừng lại, đánh rơi cả roi ngựa, hồi lâu vẫn không động đậy. Mấy con ngựa phía trước cũng đồng loạt chậm rãi quay đầu lại nhìn chúng ta.

Trong đó có một tuấn mã lông trắng thấy ta cùng Tiểu Lôi xong đột nhiên thần kinh chấn động. . . hét rầm lên, bắt đầu chạy như điên. Mấy con ngựa khác thấy vậy cũng bị sợ lây, cùng nhau điên cuồng chạy loạn.

Vì vậy, ta vốn đang ngồi trên tấm ván tại xe ngựa bắt đầu bị ngựa kéo bay văng đi. Trong lúc ta nhắm mắt chuẩn bị nghênh đón đau đớn, bỗng chỉ cảm thấy thân dưới tựa vào vật gì mềm mại. Ta quay đầu nhìn mới phát hiện thì ra bên trái ta tựa vào Đại biến thái còn bên phải đang tựa vào Tiểu Si!

“Cẩn thận!” ta còn chưa kịp đứng lên, chợt Đại biến thái cùng Tiểu Si đồng loạt la lên. Ta quay đầu liền thấy Tiểu Lôi cũng bị xe ngựa quăng xuống, đang rơi xuống đầu ta.

Ta phản xạ có điều kiện – muốn vuron hai tay tiếp lấy Tiểu Lôi lại vừa kịp nhớ ra! Đáng chết! Tiểu Lôi nguoi như thế nào lại lại quay cái mông vào mặt ta? ! Ta đây mà tiếp xúc nữa thì lại đột phá sao? !

Vì vậy, trong nháy mắt lúc Tiểu Lôi đang rơi xuống, ta lập tức phản ứng, vì muốn bảo vệ mặt mình không bị Tiểu Lôi giáng bàn tọa xuống ngồi chồm hổm, vừa không bị sét đánh thêm lần nữa, ta bên trái nắm tay trái của Đại biến thái, bên phải nắm lấy tay phải của Tiểu Si, đồng loạt đưa về phía trước!

Đúng như ta nghĩ, tay trái Đại biến thái nâng mông phải của Tiểu Lôi, tay phải Tiểu Si nâng mông trái Tiểu Lôi. Tiếp được rồi! Chỉ là, cái mông nhỏ của Tiểu Lôi, quay thẳng vào mặt ba người chúng ta.

Sau đó, nghe một tiếng ‘Phốc...’ nho nhỏ. Tiểu Lôi hắc... ở phía sau... đang nhiên... thả rắm... .

Chúng ta bốn người, cứ như vậy quý dị đứng hình – POSS quý dị – yên lặng quý dị.

“Các nguoi làm cái gì vậy hả! Còn không mau lên xe a!” Dương Chi Hách hét lên, một mình hắc một xe đang bình yên đứng trông một bên.

Thanh Y cùng với xe bị mấy con ngựa phát điên lôi kéo chạy đến một quãng xa cũng đã một mình trở về, xem ra mấy con ngựa kia đều đã chạy thoát rồi.

Kế tiếp, chúng ta không thể làm gì khác hơn là cùng nhau ngồi vào chiếc xe ngựa nhỏ mà lúc trước Lưu quân gia chuẩn bị cho dùng để chạy trốn Đại biến thái. Bên trong xe ngựa... .

Đại biến thái uể oải cúi đầu quay về bên trái, Tiểu Si uể oải cúi đầu quay về bên phải, ta uể oải ngồi chính giữa gục đầu xuống dưới.

Bên kia, Tiểu Lôi mặt mày đỏ bừng, một mực nhu nhược không ngừng nói: “Thành thật... xin lỗi. Thành thật... xin lỗi... .”

Bên ngoài xe ngựa... .

Dương Chi Hách nhẹ nhàng hỏi Thanh Y: “Nguoi biết bọn họ đang làm gì không vậy?”

Thanh Y lắc đầu: “Chắc bị làm cho sợ quá nên thế a... .”

Bởi vì Đại biến thái và Tiểu Si không làm ấm ỉ nữa nên hành trình kế tiếp cứ an tĩnh mà nặng nề như thế. Mãi đến tối khuya, xe ngựa dừng lại trước cửa một khách sạn.

Điểm tiêu nhị nhiệt tình ra cửa nghênh đón, nhưng vừa thấy ta cùng Đại biến thái thì tròn tròn mắt!

Không sai, khách sạn này chính là cái lần đầu tiên ta cùng Đại biến thái lên kinh bị lạc chân đến tá túc!

“Cho bốn gian phòng hảo hạng.” Đại biến thái có chút mệt mỏi phân phó.

“Này...” Chương quỳ đi ra, vừa thấy Đại biến thái, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau ót.

“Như thế nào? Không có sao? !” Đại biến thái mất lạnh nhìn về phía chương quỳ!

“Có! Có có có!” Chương quảy vừa trả lời, vừa điên cuồng đánh mắt về phía tiểu nhị. Tiểu nhị hiểu ý, lập tức giậm giậm giậm chạy lên lầu, một lát sau, một đám người ôm tay nải giậm giậm giậm chạy xuống, lao ra khỏi khách sạn...

“...”

Lúc dùng bữa, Thanh Y vội vã bôi vài chén ăn thật nhanh rồi hướng Đại biến thái bẩm báo sẽ đi chuẩn bị xe ngựa mới, sau đó rời đi.

đồng chí Tiểu Dương rút cuộc cũng tìm được cơ hội mở miệng hỏi đến: “Các ngươi vừa rồi rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Sẽ không thật sự bị sét đánh đến ngu ngốc chứ?”

đồng chí Tiểu Dương lời vừa thốt ra khỏi miệng, Đại biến thái đang gấp thức ăn liền dừng tay, Tiểu Si phần nộ nhìn qua Tiểu Lôi, mặt Tiểu Lôi lập tức lại đỏ bừng – chỉ hận không thể chui đầu xuống gầm bàn trốn đi.

“Tên béo phê, ngươi ít nói chút đi, ta còn chưa tính toán với ngươi đâu!” Ta cự tuyệt trả lời đồng chí Tiểu Dương sau đó cố tình chuyển đề tài.

“Này... Không thể trách ta, nếu chỉ có mình ngươi ta mang ngươi chạy thì không thành vấn đề! Đẳng này còn có Tiểu Lôi và...” đồng chí Tiểu Dương còn chưa nói xong đã bị ta cùng Đại biến thái lạnh lùng trừng mắt nhìn lại!

Việc Tiểu Chu Tước đi theo, ta cũng không nói cho Đại biến thái biết. Trong mắt hắn nhiều nhất cũng chỉ thấy ta ngẫu nhiên nhìn một con chim nhỏ đậu ven đường, thiếu chút nữa đã bị Dương Chi Hách tuôn ra luôn.

Đại biến thái lại ăn tiếp vài chén rồi nhanh tay để bát xuống, sau đó hướng ta phân phó.

“Lát nữa hầu hạ ta tắm rửa.”

“Cái gì? Lại tới!” Ta thiếu chút nữa té ngã. “Không được, không được. Tỷ tỷ lát nữa phải giúp ta tắm rửa! Tư Đồ đại bá tự mình tắm đi.” Tiểu Si nghe Đại biến thái nói xong lại bắt đầu kêu la.

Ta... ta lúc nào nói sẽ giúp ngươi tắm rửa...

Đồng chí Tiểu Dương tự nhiên có hứng thú nhìn Đại biến thái và Tiểu Si rồi lại nhìn ta, tựa hồ rất hiếu kỳ muốn biết ta sẽ trả lời thế nào.

“Nếu không... các ngươi cùng nhau tắm được không?” Ta yếu ớt đề nghị. Ách ~ ta thừa nhận, là ta cố ý đề nghị như vậy-!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sát thủ của Yến Vương

Chương 39: Sát thủ của Yến Vương

“Không cần!”

“Không được!”

Đại biến thái cùng Tiểu Si đồng thời trả lời.

“Nếu không, tỷ tỷ, ta giúp ngươi nha.” Tiểu Lôi kéo chéo áo ta, nhu nhược thương lượng.

“Không được!”

“Không cần!”

Đại biến thái cùng Tiểu Si lại lần nữa phủ quyết.

“Nhị Nữ ~?” Đại biến thái nhìn ta cười khanh khách nhưng trong mắt tràn ngập sự uy hiếp.

“Tỷ tỷ, giúp ta tắm nha ~! Không giúp ta cũng không cần giúp... đại bá mà!” Tiểu Si làm nũng.

“Hay là cũng giúp ta tắm luôn?” đồng chí Tiểu Dương e sợ thiên hạ chưa đủ loạn – nói chen vào.

“Biến đi!” Ba cái tay đồng loạt nện xuống đầu đồng chí Tiểu Dương.

“Nhị Nữ!” Đại biến thái tiếp tục uy hiếp!

“Tỷ tỷ ~!” Tiểu Si gọi.

“Đừng có làm rộn nữa...!” Ta rút cuộc cũng phát tiết.

“Cùng nhau tắm! Hay bản thân tự tắm! Các nguoi mau quyết định đi!” Ta tuyên bố.

“Cùng nhau tắm?” đồng chí Tiểu Dương dùng một loại ánh mắt sùng bái nhìn ta. “Là bọn hán hai người cùng nhau tắm! Nguoi nghỉ đi đâu rồi!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi – lại đập cho Dương Chi Hách một cái.

Cuối cùng, Tiểu Si cùng Đại biến thái xăm mặt nghiêm nghị, cũng quyết định mạnh ai nấy tắm.

Ta thờ dài một hơi, nhưng là, lập tức lại có một vấn đề khác rất nghiêm túc được đặt ra trước mặt ta...

Đại biến thái thuê tổng cộng bốn gian phòng hảo hạng, com nước xong rồi, Tiểu Si, Tiểu Lô, Đại biến thái, đồng chí Tiểu Dương đều từ mình đi vào một gian.

Ta...đi gian phòng nào đây?

Chỉ một thoáng, ta đột nhiên có một loại khoái cảm như hoàng đế buổi tối tuyển phi tử...

Nhưng thật bất hạnh, ảo tưởng tốt đẹp còn thực tế lại thật tàn khốc-.

Đại biến thái? Cũng không nên qua bên hán thì tốt hơn...Nếu như không muốn cả đêm đều ngủ trong nom nớp lo sợ-.

Dương Chi Hách? Ách...Ta với hán hình như tình cảm còn chưa tới mức thân thiết như vậy...Hơn nữa, vạn nhất hán đòi ta trả tiền thì làm sao bây giờ?

Tiểu Lô? Bỏ qua, nếu buổi tối không cẩn thận, trở mình một cái, bản thân đã bị đánh chết, thật là oan ức a T_T

Tiểu Si? Cái...này...Không thể, vạn nhất ta nổi thú tính, làm sao ăn nói với Lý quản gia đây!

Vì vậy, ta uể oải tính tìm chủ quán mượn thêm một phòng nữa.

“Chuyện...này, khách quan, thật xin lỗi, chúng ta nơi này chỉ có bốn gian phòng hảo hạng thôi” Lúc ta tới hỏi, chương quầy vừa lau mồ hôi vừa giải thích

“Chỉ có bốn gian hảo hạng? Vậy phòng bình thường cũng được.” Kỳ thật, có phải phòng thượng hạng hay không cũng không sao cả, chỉ cần có thể an ủi ngủ một giấc là tốt rồi.

“Phòng bình thường...phòng bình thường...đều ở lầu một. Hơn nữa...toàn đầy...” Chân chương quầy run lẩy bẩy.

“A? !” Không thể nào.

“Nếu không, hay là ta lập tức đi dọn dẹp một phòng vậy!” có lẽ chương quầy sợ ta cũng sẽ giống như Đại biến thái ‘giết’ bớt một ít.

“Thôi, không cần.” Ta khoát khoát tay, ý bảo chương quầy có thể lui xuống.

Vậy phải làm sao bây giờ? Ta nhìn nhất tề bốn gian phòng trên lầu hai, tức thì cảm thấy bi ai vô hạn.

Ai ~ Ta đành ngủ trên xe ngựa vậy. Ta túng quần xoay người, đi ra xe ngựa. “Nhị Nữ nguoi đi đâu vậy, sao còn chưa vào ~!” Giọng nói của Đại biến thái.

“Tỷ tỷ, nguoi tới ngủ cùng ta đi, buổi tối kể chuyện cổ tích cho ta nghe có được hay không?” Giọng Tiểu Si

Đầu ta lại bắt đầu đau nhức....

“Tỷ tỷ, ta, ta đi tìm Dương đại ca ngủ, nguoi ngủ phòng ta dôi.” Tiểu Lô đi ra giải vây.

Tiểu Lô...Ta cảm động lệ rơi đầy mặt, chỉ có nguoi là ngoan nhất thôi! Tiểu Si và Đại biến thái đồng loạt dùng một loại ánh mắt vô cùng oán niệm nhìn Tiểu Lô.

Ta đi lên lầu, Tiểu Lô và đồng chí Tiểu Dương đang đứng trước cửa phòng của đồng chí Tiểu Dương. Ôi, hai người cùng bước vào một căn phòng, cảnh tượng này thật đúng là đẹp mắt quá đi...

Vì vậy, ta tiến lên vỗ vai đồng chí Tiểu Dương! “Ôn nhu một chút.” Ta nghiêm túc nói với hán.

“Tiểu Lô, Tiểu Lô sẽ rất ôn nhu – ~!” Tiểu Lô đứng một bên yếu ớt trả lời.

Dương Chi Hách trong nháy mắt liền té xuống đất.

□□||, Ta khiếp sợ – nhìn Tiểu Lôi, lại khiếp sợ – nhìn Dương chi hách.”Các ngươi... !”

“Tiểu Lôi! Ngươi có biết ngươi đang nói... nói cái gì không...!” đồng chí Tiểu Dương cơ hồ sụp đổ, hỏi Tiểu Lôi. “Ừm!” Tiểu Lôi đỏ mặt.

Tiểu Lôi... Không ngờ nha, ngươi dám... Thâm tàng bất lộ! Cầm ta như sắp rớt xuống đất đến nơi

“Tiểu Lôi sẽ trở mình rất nhẹ, sẽ không đánh thức Dương đại ca -!” Tiểu Lôi suy nhược mà lại kiên định nói.

Lạy ngươi luôn đó... Tiểu Lôi, lần sau nói chuyện không cần thờ mặt như thế biết không! Kinh – ta cũng đang đắn đo suy nghĩ xem tối nay có nên hay không đi dòm lên cửa sổ các người! Ta lau mồ hôi trán, cười gian nói với đồng chí Tiểu Dương vừa mới đứng lên: “Nếu đã không thể phản kháng, ngươi cũng hướng thụ đi!”

Dương Chi Hách lại lần nữa ngã xuống đất. Ta sung sướng trở lại phòng.

Ở trên xe ngựa giăng co hơn một ngày, cũng mệt chết đi được, hơn nữa ngủ một mình, thần kinh cũng thư thái hơn rất nhiều. Ngủ một đêm trọn giấc, sáng ra lúc đi xuống lầu, Thanh Y đã chuẩn bị xong một xe ngựa tốt dừng ở cửa khách sạn.

Cỗ xe ngựa này mặc dù không bằng xe ngựa xa hoa trước đây của Đại biến thái, nhưng quy mô cũng không kém. Mọi người ăn xong điểm tâm, nhìn qua chiếc xe ngựa mới rộng lớn của Đại biến thái, lại nhìn qua chiếc xe ngựa nhỏ do Dương Chi Hách đánh xe, cuối cùng nhao nhao bỏ lên xe mới. Một lát sai, Dương Chi Hách cũng tiến vào.

“Dù sao xe kia cũng không có người ngồi, bán quách đi cho xong!” Dương Chi Hách xem như thông báo xong, tự mình tìm lấy một vị trí thoải mái ngồi xuống.

Ta nhìn xung quanh trong xe, nghiêm nhiên giống như một căn phòng nhỏ, đã có giường không nói, chính giữa lại còn có một cái bàn nhỏ, hơn nữa trên bàn còn có một bộ cờ vây, xem ra là cố ý chuẩn bị cho chúng ta giải sầu -.

“Không ngờ Thanh Y thu xếp cũng tỉ mỉ quá chứ.” Ta đưa tay đùa nghịch bộ cờ vây trên bàn, thán phục nói.

“Hừ, ta xem là không thể chuẩn bị kịp xe ngựa lớn như vậy đâu, là trực tiếp cướp về đó!” Dương Chi Hách suy đoán vừa chỉ chỉ mấy bọc nhỏ tròn tròn cất ở gầm giường.

□□||... Khiếp! Xem như ta chưa nói!

Đại biến thái nhìn xe ngựa cũng cảm thấy vừa lòng -, thoải mái nghiêng dựa vào thành giường.

“Tỷ tỷ chúng ta chơi cờ năm quân đi!” Tiểu Si thấy bàn cờ vây thì hưng phấn gọi.

“Ừm, ta cũng muốn chơi.” Tiểu Lôi phụ họa.

“Được! Tiểu Si, lần này ta phải báo thù rửa hận, thắng cho ngươi xem!” Ta ứng chiến, ý chí chiến đấu bùng bùng.

Năm phút sau...

Orz! “Tiểu Lôi, ngươi tới báo thù giúp ta T_T!”

Nửa canh giờ sau...

“Ta không tin, chơi lại đi!” Dương Chi Hách bắt đầu xắn tay áo, quay đầu nhìn mấy bại tướng (ta và Tiểu Lôi) nói: “Yên tâm! Ta nhất định giúp các ngươi một trận trút giận!”

....Ngươi cũng... trước cứ rửa hận ột mình ngươi đi rồi nói sau. Không ngờ cả Tiểu Lôi và đồng chí Tiểu Dương đều không thắng được Tiểu Si. Ta lại vui mừng, lại vừa ưỡ ổi. Vui mừng chính là, thì ra không phải chỉ có ta bị bại trước một đứa trẻ ngốc. ưỡ ổi chính là, dưới tay ta toàn là thứ người gì, đến cả một đứa trẻ ngốc cũng không thắng được T_T...

Vì vậy... lại qua nửa canh giờ nữa, đồng chí Tiểu Dương bại trận, nổi đóa chạy đến một góc ngồi bó gối. Ta vỗ vỗ vai hân an ủi. Cảm thụ của ngươi, ta rất hiểu!

Cho nên, ta, Tiểu Lôi, đồng chí Tiểu Dương quyết định, tập trung trí lực của cả ba, hội đồng rửa nhục.

“Không đúng không đúng, cần phải đánh chỗ này!” Ta vừa muốn để... xuống con cờ, tiểu dương đồng chí liền la lên.

“Ta thấy đánh chỗ này tốt hơn!” Tiểu Lôi chỉ sang hướng khác.

“Còn ta thì cảm thấy chỗ này mới đúng!” ta phản bác.

“Các người đánh chỗ nào cũng thua hết hừ hừ hừ.” Tiểu Si vô cùng đắc ý nhìn ba người chúng ta.

“Đánh chỗ này ~!” Đột nhiên một ngón tay trắng nõn nhỏ dài điểm một cái trên bàn cờ, đi theo là giọng nói xinh đẹp của Đại biến thái.

Mọi người sững sốt một lát sau đó đồng loạt quay đầu nhìn Đại biến thái!

“Đại biến thái, hay là người cũng qua chơi đi?” Ta đang cao hứng kêu gọi Đại biến thái, thật ra ta chỉ là có hứng thú muốn biết, vạn nhất Đại biến thái cũng bại bởi kẻ ngốc, hẳn sẽ có vẻ mặt như thần ào ...Oa ~ kha kha ~

“Không chơi, trò chơi ngô nghê như vậy.” Đại biến thái lại nằm ườn trên giường.

“Ta không nỡ nhìn ba người các người ngay cả một đứ si ngốc cũng không thắng được, thật sự quá thê thảm nên giúp các người chút thôi.” Đại biến thái không thèm để ý đến.

“Hừ! Chi e rằng cả Ti Đồ đại bá cũng không thắng được ta đâu!” Tiểu Si thắng nhiều quá thành ra kiêu ngạo, bắt đầu khiêu chiến Đại biến thái.

Đại biến thái trở mình, mặc kệ Tiểu Si.

“Chúng ta đánh cuộc đi ~!” Tiểu Si bị chọc tức nói: “Nếu ai thắng, buổi tối Nhị Nữ tỷ tỷ sẽ ngủ cùng người đó! Những người khác không được can trở!”

Ta phun...! Các người đánh cờ thôi, đâu có liên quan đến ta? Tại sao muốn ta ngủ cùng các người! ! ! !

“Được ~!” Đại biến thái trở mình xuống giường. Một lúc lâu sau...

Mặt mày đầy vạch đen, ta nhìn bàn cờ, các người... quá lợi hại -, đương nhiên có thể đem cờ năm quân sống sờ sờ hạ thành cờ vậy!

Mất thấy trên bàn chỉ chít đầy những quân cờ đen trắng, Đại biến thái cùng Tiểu Si cũng không ai thắng được ai. Ta thương tiếc nhìn Tiểu Si. Ai ~ Đứa trẻ này, khi còn bé nếu không lâm trọng bệnh như vậy, bây giờ nhất định đã là một đại nhân vật rồi.

“Chơi tiếp ván khác.” Đại biến thái nhướng mày đề nghị.

Đúng lúc này, xe ngựa ngừng lại.

“Chuyện gì?” Đại biến thái hướng ra cửa hỏi. “Có người chặn đường, ta lập tức xử lý.” Ngoài cửa xe, Thanh Y có nhiệm vụ đánh xe, vội trả lời.

“Chờ một chút!” Ta vội vàng chui ra xe, Thanh Y xử lý... Vậy còn không phải là trực tiếp gây sự sao. Ta mới ra xe, Thanh Y chỉ phía trước có một tên tiểu ăn mày đáng thương ngã vào phải trước xe, bộ dáng có vẻ sắp chết đói đến nơi.

“Đem hân/ nạng? Tránh qua một bên là được.” ta phân phó cho Thanh Y. Cũng lạ người luôn! Đồng chí ăn mày ơi, người cũng kính nghiệp một chút có được hay không. Người ngoại trừ trên mặt có chút dơ bẩn, còn trên cánh tay, trên bắp chân và các nơi khác đều gọi là trắng nõn trắng nà. Coi như người là một tên ăn mày yêu thích sạch sẽ, ngày ngày đều nhiệt tình tắm rửa, cũng không thể chỉ có tẩy sạch thân thể còn lại không thêm rửa mặt a = !

Thanh Y cũng nghe lời ta, không có động thủ giết chết cái tên tiểu ăn mày kia, mà chỉ đem hân vát qua ven đường. Tiểu ăn mày hừ một tiếng còn chúng ta thì cứ tiếp tục đi.

Đại biến thái cùng Tiểu Si lại bắt đầu điên bàn cờ.

Không đợi Đại biến thái và Tiểu Si lấp đầy bàn cờ, xe ngựa lại ngừng.

“Ta lập tức giải quyết.” Không đợi Đại biến thái đặt câu hỏi, Thanh Y đã trả lời.

“Ô ô ô... Đại ca ca, chúng ta cả nhà xuất hành, trên đường gặp phải sơn tặc chỉ còn một mình ta trốn thoát được. 555... Ta không biết đường, Đại ca ca có thể... dẫn ta theo một đoạn hay không.” Bên ngoài có tiếng khóc vang lên.

Ta tò mò đầu ra nhìn xem có chuyện gì. Liên thấy Thanh Y lại trực tiếp ‘hừ – ‘ một người bị ném ra ven đường, chúng ta lại tiếp tục lên đường! = =! Ta thật không có nhìn lầm, đây chẳng phải là cái tên tiểu ăn mày lúc nãy sao. Bây giờ là mặc trang phục nữ nhân ta mới phát hiện thì ra là một cô nương, nhưng... người cho là cứ rửa mặt sạch là người khác sẽ không nhận ra người sao!

Ta trở lại xe ngựa tiếp tục xem Đại biến thái và Tiểu Si đánh cờ, lát sau cũng thấy có chút mệt mỏi. Lúc này, xe ngựa lại ngừng.

Lại làm cái gì vậy? Ta vén màn cửa lên, liền thấy bộ mặt Thanh Y có chút co quắp nhìn về phía trước. Nương theo ánh mắt hẳn nhìn lại, bộ mặt ta cũng bắt đầu có chút co quắp.

Cũng lạ là cái tên tiểu ăn mày, nhưng lần này là nữ cải nam trang, lại là hiếu trang (!) ngồi lê trước xe ngựa ‘bán mình táng cha’. Được rồi, người như thế là đang coi thường chỉ số thông minh của chúng ta, nghĩ chỉ cần người cải nam trang thì không ai nhận ra người chính là cái tên ăn mày và nữ nhân bị cướp kia sao. Ta cũng không so đo chuyện này. Liên trong hai canh giờ gần ngủ, người ba lần cấn xe cũng không biết sẽ làm cho chúng ta kỳ quái thế nào, ta

cũng nhìn. Nhưng một tí chuyện như thế cũng sẽ không đến nỗi khiến mặt ta phải co quắp. Khiến ta trở nên như vậy chính là – – – Tiểu cô nương người ‘bán mình táng cha’ có thể biết kinh nghiệm một chút hay không, không bắt người phải kiếm ra một thầy người chết, nhưng ít nhất người cũng biết dùng người sống giả trang a. Này... này, này, cái thầy ma cha của người... phía dưới còn lộ ra một cái móng heo là sao đây? ! ! ! Đừng nói cho ta biết đó là cha người nha, miễn bàn...!

Ta tiếp tục co quắp trở lại trong xe ngựa.

“Có chuyện gì vậy?” Đại biến thái hỏi.

“Có người bán mình táng heo.” Ta trả lời.

Trên mặt Đại biến thái lộ ra một tia không nhìn được. “Bất quá cùng với tiểu ăn mày, còn có cô nương bị cướp trước đây là cùng một người.” Ta bổ sung.

Dt như có điều suy nghĩ, suy nghĩ một hồi, sau đó huy động tay, ngân quang trong ống tay áo chợt lóe. Ta liền cảm giác trên ngón tay nhói lên như bị ghim trúng cái gì, bản thân còn chưa kịp nhìn xem chuyện gì xảy ra, ngón tay đã bị Đại biến thái nắm lên, sau đó trích ra một giọt máu tươi nhỏ xuống một viên thuốc nhỏ màu đen. Chỉ thấy giọt máu vừa nhỏ xuống viên thuốc liền trong nháy mắt bị hấp thu không còn dấu vết. Tiếp theo, Đại biến thái đưa viên thuốc ra trước mặt ta: “Quay qua hẳn nói một câu mà bình thường người yêu thích.”

Câu nói bình thường tương đối thích nói? Đại nào ta còn chưa kịp suy nghĩ, trên miệng liền phản xạ có điều kiện đáp ra: “Cho ta công người một chút nha!”

Khóe miệng Đại biến thái giật giật mấy cái, sau đó thu hồi viên thuốc, sai Thanh Y đem cho cô nương kia uống. Tiểu cô nương kia sau khi đi vào... trước tiên quan sát chúng ta một hồi, sau đó phù phù quỹ quỹ, vừa đập đầu trước mặt Đại biến thái vừa nói: “Cảm tạ công tử, tiểu nhân sau này nguyện làm trâu làm ngựa đền đáp công tử!”

Đại biến thái cũng không thèm để ý đến nàng, trực tiếp đem viên thuốc nhét vào miệng nàng “... Ăn cái này ... trước đã.” Đại biến thái phân phó.

“Vâng!” Tiểu cô nương không chút do dự – dứt khoát nuốt viên thuốc nhỏ vào bụng.

“Nắm lấy tay nàng, nói với nàng câu nói lúc nãy!” Đại biến thái đối với ta phân phó -.

A? ! Nắm tay nàng? Ta đột nhiên nhớ ra, khó trách ta mới vừa rồi cứ mơ mơ hồ hồ cảm thấy viên thuốc nhỏ kia rất quen mắt, thì ra chính là mê cô!

Vì vậy, ta nắm lên đầu ngón tay út của tiểu cô nương, đầu đầy vạch đen nói với nàng: “Cho ta công người một chút nha!”

“Vâng” Ánh mắt tiểu cô nương trong nháy mắt trở lên mê dại, sau đó trả lời.

Ta...

“Muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Đại biến thái không chút để ý nói với ta.

Ta phục hồi tinh thần. Sau đó hỏi vấn đề thứ nhất: “Người tên là gì?”

“Tranh Nhiên.” Tiểu cô nương ngây dại trả lời.

Đại biến thái bất mãn khụ một tiếng, ý bảo ta không nên hỏi mấy câu thừa thãi.

“Ách... Người liễu mạng muốn tiếp cận chúng ta, rốt cuộc là có ý gì?” Ta lại hỏi.

“Ta đến giết các người -.” Tiểu cô nương vẫn ngây dại – vững vàng tiếp tục trả lời.

“Giết? Chúng ta? !” Người là như vậy sao?

“Vâng.”

“À?” Đại biến thái nhắc ta hỏi xem có ai sai phải hay không.

“Vậy người bán mạng cho ai-?” Ta có chút hiếu kỳ, nài ai lại đi dung dưỡng hạ nhân ngu ngốc như thế chứ.

“Ta là sát thủ của Yến Vương.” tiểu cô nương trả lời.

Yến Vương? Lời vừa nói ra ta cùng Đại biến thái, đồng chí Tiểu Dương đều quay đầu nhìn nhau. Cái tên Yến Vương này, ta mặc dù chưa cùng hắn đánh tay đôi bao giờ, nhưng trực giác cho biết hắn cũng không phải là người dễ đối phó. Người như vậy sao lại phải... một tên sát thủ đầu đất thế này đến đây?

Đại biến thái đã không nhìn được nữa, tay vừa nhắc, chuẩn bị huy chương xử lý nốt cái tên sát thủ ngu dốt.

“Chờ...Chờ một chút!” Ta ngăn Đại biến thái. Mặc dù...tiểu cô nương này có chút ngu ngốc, mặc dù nàng luôn miệng trả lời do Yến Vương phải đến giết chúng ta-, nhưng ta cảm giác được nàng cũng không đến nỗi đáng ghét như vậy. Tóm lại, không muốn để Đại biến thái giết nàng!

“Tuy nàng ngu ngốc, nhưng chúng ta nói không chừng còn có thể thông qua nàng biết được kế hoạch của Yến Vương, phải thả dây dài câu cá lớn mà... cứ giữ lại đã.” Ta biết nếu trực tiếp đề nghị Đại biến thái lưu lại người tương đối khó khăn, cho nên cố ý nói như vậy.

Đại biến thái suy nghĩ một lát rồi phân phó ta: “Lệnh cho nàng quên hết đoạn trí nhớ vừa rồi.”

Hồ ~! Ta thờ hất ra. Vợ vàng theo lời Đại biến thái – ra lệnh cho tiểu cô nương. Tiểu cô nương lại xoay người trở về vị trí quý ban đầu.

“Người lưu lại đây làm người máy việc vặt hầu hạ chúng ta.” Đại biến thái nói với nàng.

Tiểu cô nương ánh mắt ngây dại đã tan ra, thay vào đó là vẻ mặt hưng phấn: “Vâng! Cảm ơn công tử!”

Ta có nên nhắc nhở hần một chút không a, nàng vừa mới rồi là người gặp cảnh ngộ ‘cha chết’, không nên cao hứng như thế mới phải.

Bởi vì lần này hai điểm dừng chân của cuộc hành trình tương đối cách xa nhau nên đêm đó, chúng ta nghỉ tại xe ngựa.

Trời vừa tối sầm xuống, Tranh Nhiên kia hưng phấn móc ra một vòng hương. Nói: “Ban đêm ở ngoài này rất nhiều muỗi, ta vội tới đốt chút nhang muỗi ọi người!” Vừa nói vừa đem vòng nhang muỗi tách ra đốt trên ngọn đèn trong xe ngựa.

Đốt nhang muỗi? Đại biến thái đột nhiên đi tới đột lấy vòng nhang muỗi đang được đốt trên tay Tranh Nhiên, sau đó quay đầu nhang đang cháy kia đi vào lỗ mũi Tranh Nhiên.

“Vâng...A! Nhang này rất tốt nha...” Tranh Nhiên còn chưa nói xong đã ngã xuống đất ngất đi = =!

Đại biến thái hừ lạnh một tiếng, ném mê hương ra ngoài cửa xe ngựa, lại không nhịn được xuất chiêu tính giải quyết Tranh Nhiên.

“Thả dây dài câu cá lớn! Không nên bại lộ, không nên bại lộ!” Ta vội vàng trấn an.

Đại biến thái nhìn xuống Tranh Nhiên đang nằm té trên đất, hừ lạnh một tiếng, thu chiêu rồi trở lại giường.

Mãi đến giữa trưa ngày hôm sau Tranh Nhiên mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Mà chuyện đầu tiên sau khi nàng tỉnh dậy, cũng phi thường phi thường tích cực, nói sẽ giúp chúng ta chuẩn bị cơm trưa!

...

Này...Đây là...Com? Ta nhìn thức ăn toàn một màu tối om óm trước mắt. Mặc dù nói giới việc nước thì không cần phải đảm việc nhà, nhưng là, cũng không đến mức đem cơm chế thành ra như vậy được!

Ta bắt đắc dĩ – không thể làm gì khác hơn là đưa tay toan bung lên một cái chén thoát nhìn coi như có thể gọi là ‘canh trắng’

“Có độc-.” Dương Chi Hách không cần nhìn vẫn nói.

Ta đang vươn tay ra lại vòng một vòng đánh tay trở về.

Đại biến thái trực tiếp tiếp nhận lương khô Thanh Y cho hần, đồng chí Tiểu Dương cũng không biết móc ra từ đâu hai cái bánh bao, còn tốt bụng chia cho Tiểu Lôi một nửa. Ngay cả Tiểu Si cũng không biết từ lúc nào, trong miệng đã ngậm một mẫu bánh.

Ta đưa tay muốn xin hần một miếng.

“Ngoại trừ canh này..., mấy món khác đều không có độc.” đồng chí Tiểu Dương mang chút vui vẻ, cự tuyệt cho ta bánh bao.

“Ngoại trừ canh này, mấy món khác cũng giống như có độc!” Ta nộ!

“Không nên bại lộ...!” giọng nói xinh đẹp của Đại biến thái vang lên.

Ta...Nhẫn!

Cơm trưa qua đi, Tranh Nhiên nhảy vào xe ngựa, cẩn thận quan sát chúng ta, sau một lúc lâu mới yếu ớt hỏi ta: “Nhị Nữ tử, người...có...hay không cảm thấy có nơi nào đó không thoải mái?”

Đầu ta đầy vạch đen – trả lời: “Không có!” Chính là rất – không – thoải – mái a T_T~

Tranh Nhiên thất vọng rúc vào một góc xe, sau đó...Ta xem thấy nàng len lén móc từ trong ngực ra một bình thuốc nhỏ, dùng ngón út dính một chút thuốc bột, do dự dùng đầu lưỡi...nhẹ nhàng liếm một cái! = =!

Kế tiếp chỉ thấy nàng cả người như phê thuốc, co quắp một thoáng rồi lại hôn mê bất tỉnh...

đồng chí Tiểu Dương vừa cùng Tiểu Lôi chơi cờ, vừa hồ hững bắt mạch cho Tranh Nhiên rồi tuyên bố: “Không có chết.”

Mọi người lại tiếp tục phần việc của mình.

...Đường phân cách – Không thể nhìn được nữa...

“Ta nói...các ngươi không có ai trông nom, mặc kệ nàng sao! ! !” Trên trán ta nổi lên một sợi gân xanh, rút ra cây châm nhỏ đâm dính trên cánh tay.

“Không nên bại lộ ~!” đồng chí Tiểu Dương nhại theo ngữ khí của Đại biến thái mà nói.

Suốt hai ngày nay rồi! Từ lần trước Tranh Nhiên nhiều lần cố gắng hạ độc tập thể thất bại, lại bắt đầu thay đổi chiến lược, tựa hồ muốn đánh bại từng người một, mà mục tiêu đầu tiên của nàng lại chính là ta = ! Cho nên, suốt hai ngày nay, luôn luôn có những thứ khó hiểu đột nhiên ‘kẹt’ phải người ta, ‘đâm’ trúng người ta, ‘rót’ xuống người ta.

Lúc mới bắt đầu, ta còn dùng khinh công tránh tránh. Vấn đề là! Ta bây giờ ngay cả ngủ cũng bị mấy món đồ khó hiểu ‘đâm’ tỉnh! Nộ! Lạy người luôn đó Tranh Nhiên, người nếu muốn hại người...trước hết đi về luyện lại kỹ thuật cho thuần thục một chút rồi hẵng trở lại có được hay không, có được hay không! ! ! ! !

Vừa nghĩ đến lại ‘hư – -’, lại bị một vật đâm vào đầu nhói, ta bất đắc dĩ cúi đầu nhìn, lại nữa, lại là một cây châm nhỏ.

Ngao gào khóc gào khóc...! Tranh Nhiên bạn học, người muốn đâm sao? Người muốn đâm sao? Người tới cùng vẫn muốn đâm sao? Nói cho ta biết, ta tự đâm có được hay không...! ! ! ! ! Ta tức giận – nhỏ cây châm đang cắm ngay ngực ra ném mạnh đi.

“Không...Không nên bại lộ.” Tiểu Lôi thấy ta cơ hồ muốn chạy lẹ, nhu nhược nhắc ta

Trong nháy mắt...ta nhụt chí ~

“Tiểu Tranh tỷ tỷ, những... cái này đều là của người sao?” Trong tay Tiểu Si đột nhiên xuất hiện một xấp đầy những cây ngân châm nhỏ, ngơ ngác hỏi Tranh Nhiên.

Tranh Nhiên nhìn thấy ngân châm liền biến sắc, đào bới mò tìm trong tay áo hồi lâu, sau đó gật đầu.

“Ừm.” Tranh Nhiên giờ tay muốn nhận lại ngân châm.

Lúc này xe ngựa đột nhiên lại xóc mạnh, Thân thể Tiểu Si lao về phía trước, hai tay vừa lúc quay ra cửa sổ xe, sau đó chỉ nghe một tiếng ‘rắc rắc’ (tiếng gãy vỡ) đồng ngân châm đã bị văng khỏi xe ngựa.

Tiểu Si...làm tốt lắm! ! ! ! ! Ta kích động quay qua Tiểu Si giờ ngón tay cái lên (number one)

“A! Ta, ta không cố ý-, Tiểu Tranh tỷ tỷ.” Tiểu Si thấy bản thân hình như đã gây họa, kinh hoàng – xin lỗi Tranh Nhiên.

“Không...việc này, thôi bỏ đi.” Tranh Nhiên đau lòng nhìn ra ngoài cửa sổ, cắn răng trả lời.

“Tiểu Tranh tỷ tỷ, người không có việc gì sao lại mang theo nhiều ngân châm như vậy làm chi?” Tiểu Si nghi hoặc nhìn Tranh Nhiên hỏi.

Ta xoay người nhìn về phía Tranh Nhiên, rất hiếu kỳ muốn biết câu trả lời.

“Bởi vì...” Tranh Nhiên quét mắt nhìn chúng ta một vòng, sau đó ưỡn ngực kiêu ngạo tuyên bố. “Ta là một sát thủ!”

Ta đảo ~!

“(๖๐๖) sao? Tiểu tranh tỷ tỷ dùng những...ngân châm này để giết người?” Tiểu si sùng bái – nhìn tranh nhiên.

“Ừm! Một đệ nhất sát thủ, chỉ cần một cây ngân châm cũng có thể lấy mạng người ta.” Tranh Nhiên cũng sùng bái nói.

“Tiểu Tranh tỷ tỷ? Người cũng lợi hại như thế sao?” Tiểu Si hỏi.

“Đương nhiên rồi -!” Tranh Nhiên hào hùng, nói tiếp: “Ta bây giờ còn đang luyện tập, nhưng không cần bao lâu nữa là có thể làm được!”

Người chỉ giỏi nằm mơ, ta xem người cả đời này có thể dùng ngân châm đâm chết một con gà đã là giỏi lắm rồi = ! ta nhìn mấy lỗ kim tinh tế trên tay, nghĩ thầm.

“Một sát thủ đệ nhất sẽ không đi khoe khoang với người khác hẳn là sát thủ-.” đồng chí Tiểu Dương khinh bỉ nhìn Tranh Nhiên nói.

“Giống như đệ nhất sát thủ Linh Sơn!” đồng chí Tiểu Dương say mê nói tiếp.

...Ta cùng Đại biến thái đồng loạt nhìn về phía Dương Chi Hách khinh bỉ.

“Đệ nhất sát thủ Linh Sơn?” Tranh Nhiên hai mắt phóng quang, sau đó hưng phấn nói: “Ta nghe nói tỷ tỷ đó rất đẹp! Ta cũng muốn trở thành một người giống như nàng.”

đồng chí Tiểu Dương khoe miệng bắt đầu co quắp: “Tà... Tỷ tỷ kia? Ai nói với ngươi đệ nhất sát thủ Linh Sơn là nữ nhân-? !”

“Bên ngoài đều nói như vậy a, nghe nói nàng xinh đẹp như tiên, nam nhân nếu thấy nàng đều bị câu dẫn đến hồn phiêu phách lạc. Sở trường của nàng chính là mị sát! Nàng giết người, mười người thì có chín người bị chết trên giường rồi!” Tranh Nhiên tiếp tục thể hiện sự sùng bái.

Ta ngưng cười, nhìn mặt đồng chí Tiểu Dương lúc xanh lúc trắng, hai mắt ánh cười nhướng mày nhìn từ trên xuống dưới đồng chí Tiểu Dương đều đang biến hóa.

“Đó chỉ là, ra tay vào buổi tối tương đối thuận tiện thôi! Đây là kiến thức thông thường ngươi có hiểu hay không.” đồng chí Tiểu Dương buồn bực lấy tay vào đầu.

Ta vỗ vỗ bả vai đồng chí Tiểu Dương: “Thật sự là hứng thú và sở thích đều được kết hợp, nhất cử lưỡng tiện!” Sau đó nhìn hấn tán thưởng.

Đet còn đang muốn phản bác, xe ngựa lại đột nhiên ngừng.

Lại gặp phục kích? Ta phản xạ có điều kiện liền nghĩ. Nhưng ngay lập tức Thanh Y liền đi vào.

Thật may mắn bản thân ta rốt cuộc không có nào quạ đen. Đại biến thái cùng đồng chí Tiểu Dương đều biến sắc, dị thường trầm trọng. Ta lúc này mới phát hiện trên tay Thanh Y cầm theo một con chim lạ. Đương nhiên không phải là Tiểu Chu Tước rồi. Là một con giống như chim bồ câu, nhưng lông vũ lại dài hơn chim bồ câu một chút, hơn nữa còn có màu lam.

Đại biến thái nắm quyền, nói với Dương Chi Hách: “ta có chút việc phải đi trước xử lý, ngươi... trước đánh xe đến thành trấn phía trước chờ ta.” dứt lời liền cùng Thanh Y trong nháy mắt phi thân rời đi.

Nhìn Đại biến thái nhanh chóng rời đi xong, ta yếu đuối thương lượng với đồng chí Tiểu Dương: “Hay là chúng ta trốn đi.”

“Ngươi cũng đừng làm loạn nữa, thấy con dị điều vừa rồi không? Đó là phương tiện liên lạc khẩn cấp dùng trong lúc bên phía Tư Đồ tiểu tử xảy ra chuyện lớn. Hấn lần này có thể... còn sống trở về hay không ta cũng không dám cam đoan, ngươi bớt loạn chút đi.”

Nghe Dương Chi Hách nói như vậy, ta không hiểu sao tâm lý lại thấy rất căng thẳng, làm sao vậy? Ta hình như... không hy vọng Đại biến thái gặp chuyện không may? Nhưng ngoài miệng ta vẫn không phục, nói với Dương Chi Hách: “Sao ngươi lại biết rõ ràng chuyện bên Đại biến thái như vậy, còn quan tâm... cái tên Đại biến thái kia đến thế chứ! Còn nói ngươi không phải là người của Đại biến thái nữa đi.”

“Ta thực sự không phải người của hấn, Tư Đồ là của ta...” đồng chí Tiểu Dương đột nhiên dừng lại. “Tóm lại, mặc kệ hấn làm bao nhiêu chuyện đáng chết, ta vẫn không thể trở mặt nhìn hấn gặp chuyện không may được-.”

Tư Đồ hấn là của ta -... Tư Đồ hấn là của ta -... Tư Đồ hấn là của ta -... Ta thề, thân là một hủ nữ, làm như lúc ta nghe được đồng chí Tiểu Dương thốt ra những lời này, ta kích động, ta sôi trào. Không ngờ nha, đương nhiên vô tình nghe được đồng chí Tiểu Dương tuyên bố có thâm tình với Đại biến thái! Không trách được sao đồng chí Tiểu Dương lại có thể tùy ý đi tìm Đại biến thái, không trách được sao đồng chí Tiểu Dương ‘có ý’ để cho Đại biến thái đuổi theo.

Thấy thần thái đồng chí Tiểu Dương nghiêm túc – lo lắng – không yên, ta cảm động – cầm lấy hai tay đồng chí Tiểu Dương: “Yên tâm đi, Đại biến thái biến thái! như vậy, nhất định không có việc gì-! Ta ủng hộ ngươi! Chúng ta đến thành trấn phía trước chờ hấn!” Vì tình yêu của đồng chí Tiểu Dương và Đại biến thái, ta đây dù có hy sinh một chút nhỏ nhoi có đáng gì. Ta hoàn toàn say mê ~

Tới thành trấn, trong lúc chúng ta đang xếp đồ dọn vào khách sạn, Tranh Nhiên len lút rời khỏi. Ta có chút lo lắng.

Nàng... sẽ không chạy đi tìm ngân châm về gây thêm bất nháo loạn xí ngẫu nữa chứ ==!

Nhưng xét thấy cấu tạo não của nàng tương đối kỳ lạ, hơn nữa đồng chí Tiểu Dương lại lo lắng chuyện Đại biến thái, chúng ta cũng không có hơi sức để ý đến nàng.

Lúc ăn cơm chiều, ta nhịn không được nói với Dương Chi Hách: “Ngươi đã lo lắng như vậy sao không đi qua nhìn xem thế nào rồi. Ta cam đoan, chúng ta quyết không bỏ chạy, trái lại ở đây chờ ngươi trở về!”

“Không cần, tính hấn ta rất hiểu, dù là chuyện lớn gì cũng sẽ không cần ta hỗ trợ-” đồng chí Tiểu Dương thờ dãi.

A... Sao a... Thụ nguyệt ngừng lại nhu tình với công... Thật là đẹp quá đi...

“Cố gắng lên, ta ủng hộ ngươi!” Ta bơm cho đồng chí Tiểu Dương chút hơi.

đồng chí Tiểu Dương khó hiểu liếc mắt nhìn ta. Sau đó chỉ vào hướng Tranh Nhiên vừa bước vào cửa khách sạn, nhỏ giọng nói bên tai ta: “Ya xem ngươi cũng... trước nên dùng mê cổ hỏi nàng một chút, vừa rồi nàng mới chạy ra ngoài làm cái gì a!”

Ta nhẩn nhó mặt mày khó xử, ...Ta thật sự không muốn quay qua một người phụ nữ và nói : Cho ta công người chút đi. Orz.

Nhưng mọi chuyện cẩn thận một chút vẫn hơn, Tranh Nhiên không có gì, nhưng tốt nhất cũng không được xem thường người đứng sau lưng Tranh Nhiên là Yến Vương. Đúng vậy, ta từ miệng Tranh Nhiên biết được, Yến Vương dự định thừa dịp Đại biến thái không có ở đây đến đánh lên chúng ta, bây giờ đang chuẩn bị nhân mã, đến khi trời tối liền ra tay.

“Trời vừa tối xong liền ra tay?” Dương Chi Hách nghe ta thuật lại xong, xác nhận.

“Ừm. Tranh Nhiên nói như vậy-, nhưng không biết Yến Vương có nói kế hoạch thật sự cho Tranh Nhiên hay không thôi.” Ta có chút lo lắng.

“Nh7 vậy đi, chúng ta...trước mặt Tranh Nhiên cứ làm như không có chuyện gì. Việc Đại biến thái rồi đi là đột xuất, Yến Vương trước đó chưa có chuẩn bị, chắc sẽ không thể tuyển đủ người để tối nay ra tay. Ta bây giờ lập tức đi tìm nơi ở kín đáo, sáng sớm ngày mai không cho Tranh Nhiên biết, chúng ta liền bí mật rời đi.”Dương Chi Hách nói.

Ta gật đầu đồng ý rồi trở lại phòng, nhưng lại không ngủ được. Bất quá, ta không ngủ được lại là điều may mắn. Bởi vì nửa đêm có người len lén mở cửa đi vào phòng ta!

Ta thông qua dáng người có thể kết luận, lại là Tranh Nhiên ==! Ai, tiểu tử tông của ta ơi, ngài làm ầm ỉ như vậy vẫn còn chưa đủ sao a!

Chỉ thấy Tranh Nhiên nín thở nhẹ chân đi tới gần bên giường ngủ, sau đó tay phải chậm rãi giơ lên. Thông qua phản xạ ánh sáng yếu ớt, ta có thể nhìn thấy trên tay nàng nắm cái gì, chính là một thanh tiểu đao, viên đao còn mờ mờ lóe ra ánh sáng màu lam!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nhị Nữ có thai ?

Chương 40: Nhị Nữ có thai ?

Trong lòng ta khê thờ dài, lần này còn đối qua dùng đao cơ đấy? Đợi Tranh Nhiên tới gần, ta nhanh chóng lật mình trở dậy tính tay không đoạt đao. Vốn lấy võ công thời hiện đại của ta mà nói thì tay không đoạt đao là chuyện rất dễ dàng, hơn nữa bây giờ còn có ‘Mạc kếp’ thì chuyện đoạt đao từ tay Tranh Nhiên lại càng thành thạo như trở bàn tay.

Chỉ là, ai biết được, Tranh Nhiên kia thấy ta đột nhiên lật mình trở dậy, ngược lại ách. . .thét lên một tiếng kinh hãi, tiểu đao trong tay cũng cùng với tiếng la thất thanh này mà rơi xuống.

“Nhị Nữ. . .Tỷ?” Giọng nói Tranh Nhiên điềm đạm đáng yêu.

= =! Lạy người luôn, rốt cuộc là ai giết ai? Ta đang suy nghĩ kế tiếp phải đối phó với cái. . .Tiểu Tranh Nhiên luôn làm ta đau đầu này như thế nào thì lại nghe thấy một tiếng rống vang lên, sau đó người trước mặt lập tức ngã xuống đất.

Phản ứng đầu tiên của ta là, nghĩ đến không biết có phải Đại biến thái đã trở về đã thương Tranh Nhiên hay không ta. Nhưng thời gian trôi qua đã lâu cũng không thấy động tĩnh. Ta thấp lên ngọn đèn trong phòng mới phát hiện, thanh tiểu đao lúc này từ trong tay Tranh Nhiên rơi xuống. . .cắt trúng bắp chân phải của nàng, từ la quần bị nứt ra có thể mờ mờ thấy được một dòng máu tính tể.

Ta khẩn trương thử dò xét hơi thở, may quá, vẫn còn sống, nhưng ta không biết độc được tẩm trên đao độc tính có mạnh hay không. Đang còn lo lắng chờ Dương Chi Hách trở về, tính để hẳn xem qua Tranh Nhiên một chút, bất chợt một chuỗi tiếng ngáy nhọt nhọt từ phía Tranh Nhiên truyền đến.

Thì ra lại là mộng hãn dược. Ta thờ phào nhẹ nhõm, kéo Tranh Nhiên lên trên giường, thu hồi tiểu đao. Tiểu nha đầu Tranh Nhiên này, mặc dù luôn mồm tự xưng bản thân là người của Yến Vương, cũng không ngừng cố gắng vì sự nghiệp ‘ám sát’ vĩ đại. Nhưng có lẽ ta cảm thấy nàng thật quá dễ thương, trước sau cũng không muốn thấy nàng gặp chuyện không may-. Thừa dịp nàng bây giờ đang trúng phải mộng hãn dược, dứt khoát đưa Tiểu Si và Tiểu Lôi dời đi vậy.

Nghĩ vậy, ta xoay người ra cửa tính đi xem Dương Chi Hách đã về hay chưa. Vừa mới đi đến ngã rẽ, chợt người trong khách sạn đột nhiên kêu la sợ hãi: “Cháy, có cháy...” Ngay sau đó, cả khách sạn đều hỗn loạn cả lên.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ người trong khách sạn đều bừng lên. Có người chỉ mặc áo khoác, có người cuống quýt vừa ôm con, còn có người ôm tay nài thật chặt trong tay chạy đến. Điều đầu tiên ta nghĩ đến chính là Tiểu Si cùng Tiểu Lôi, ta chạy ngược lại dòng người hướng đến phòng của Tiểu Lôi và Tiểu Si. May quá, đợi đến lúc ta chạy vội đến nơi, Tiểu Si và Tiểu Lôi cũng từ trong phòng đi ra tính chạy về hướng phòng ta. Ta vội vàng qua, lôi kéo Tiểu Lôi và Tiểu Si chạy ra ngoài, vừa vọt đến đại sảnh lại thấy Dương Chi Hách trở về.

“Xảy ra chuyện gì? Sao lại đi ra hết vậy?” Dương Chi Hách thấy chúng ta thất kinh, khẩn trương chạy lại hỏi.

“Hình như khách sạn bị cháy, nhưng thật may, ta cùng Tiểu Lô và Tiểu Si đều chạy thoát...” Ta chợt nhớ ra, Tranh Nhiên kia vẫn còn nằm trên giường trong phòng ta!

“Béo phệ, người đưa Tiểu Lô và Tiểu Si đến chỗ an toàn trước, ta còn để quên chút đồ, lập tức đến sau!” Ta giao Tiểu Lô và Tiểu Si cho đồng chí Tiểu Dương rồi vội vàng chạy ngược lại về phòng.

May mà, điểm bắt hỏa hình như cách phòng ta khá xa, lúc ta trở về phòng lửa vẫn còn chưa lan đến đó, nhưng loáng thoáng vẫn cảm thấy nhiệt độ rất nóng! Còn Tranh Nhiên vẫn ngủ lì bì trên giường ta.

Bây giờ mà từ từ cổng Tranh Nhiên ra ngoài chắc là không kịp! Hơn nữa Tranh Nhiên đang ngủ trì người rất nặng, nếu nhất định muốn đỡ lên cũng tốn không ít thời gian. Vì vậy, ta rút đệm lót giường, đơn giản tạo thành một chiếc cáng thương, một đầu cột vào Tranh Nhiên, còn một đầu tự mình túm chặt tính kéo nàng ra ngoài. Đang kéo được vài bước, ta lại xoay người trở lại giường cầm cái gối đầu sau đó lại xả ra một ít đệm lót làm thành cái gối thật êm cố định đầu cho Tranh Nhiên rồi mới tiếp tục kéo.

Ai!, thật đáng thương oa, đầu óc đã không sáng sủa gì rồi, bây giờ lại bị lôi kéo xuống lầu, nếu như bị đập khiến càng ngu ngốc, đời này có thể thật sự bị phế rồi. Ta bây giờ cũng chỉ có thể dùng gối bảo vệ đầu cho nàng, còn thân thể lát nữa khẳng định sẽ bị va đập vài điểm, cùng lắm thì cũng là đau ê ẩm mấy ngày thôi.

Ta vừa nghĩ vừa dùng sức kéo Tranh Nhiên ra ngoài. Mặc dù vẫn chưa thấy lửa bắt tới nơi nhưng sóng nhiệt càng lúc càng gần, mà đám người vừa lúc này còn đang cuống quýt chạy trốn chết bây giờ đã biến mất không thấy tăm hơi, cảnh tượng càng khiến người ta phải khản trương. Ta không khỏi dòn sức nắm thật chặt tay. Tiểu Tranh Nhiên, xem ra ngươi phải chịu khổ một chút rồi!

Đang cố gắng kéo đột nhiên bị hẫng, tay ta lập tức bị lực kéo phản xạ, không kịp đề phòng té chúi nhủi thiếu chút nữa đổ nhào xuống đất. Ta quay đầu liền thấy Tranh Nhiên rất kinh khủng đứng trước mặt ta. Tại sao lại là ‘rất kinh khủng đứng trước mặt ta’? Người nghĩ xem, một cô gái mặc cổ trang, sau đầu bị buộc chặt vào một cái gối, trên mặt do vậy không ít không nhiều cũng bị vây thành dạng xác ướp chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài, cứ như vậy nhìn người chăm chú, thử hỏi vậy có kinh khủng hay không!

“Tranh Nhiên, ngươi tỉnh rồi? Mau cùng ta trốn đi, khách sạn cháy rồi!” Một luồng sóng nhiệt kéo tới, ta lập tức kéo tay Tranh Nhiên lôi đi.

Nhưng Tranh Nhiên liền tránh thoát sau đó tiếp tục đứng thẳng tắp trừng trừng nhìn ta.

“Chạy mau a, tới chỗ an toàn rồi nói sau!” Ta cho là Tranh Nhiên vừa tỉnh ngủ không tin ta, lại lần nữa lôi kéo tay Tranh Nhiên.

Sau đó, Tranh Nhiên lại tránh thoát. Vẫn thẳng tắp trừng trừng nhìn ta. Hơn nữa tạo hình của nàng hiện tại thật khiến da đầu ta tê dại. Nếu không phải xác định nàng vừa này chỉ là ngủ thiếp đi, ta khẳng định sẽ cho nàng là xác chết vùng dậy! Vì vậy, ta dự định... không giải thích với nàng, thời gian gấp rút, trực tiếp cầm lấy tay nàng rồi quát lên: “Cho ta công ngươi một chút nha!”

Trong lòng tin chắc lần này Tranh Nhiên sẽ phục tùng, lại không ngờ rằng vẫn bị Tranh Nhiên tránh thoát!! “Tranh Nhiên...Ngươi! Không có trúng mê cổ?!” Ta ý thức được tình huống này thật không đúng kịch bản chút nào.

“Mê cổ! Hừ!” Tranh Nhiên cười lạnh. Sau đó thừa lúc ta không kịp phòng bị, nhanh như cắt điểm huyết đạo của ta. Sau đó tháo xuống đệm lót giường đang cột trên người rồi trối tay trối chân ta lại, lôi đến một gian phòng nhỏ như là nhà kho chứa đồ tạp nham.

“Ngươi trước sau đều là giả vờ-?” Lúc Tranh Nhiên đẩy ta vào nhà kho xong, ta ngược lại càng tỉnh táo, bình tĩnh hỏi.

“Đúng! Nhưng vẫn không diễn hay bằng ngươi! Thần Vũ tỷ tỷ!” Tranh Nhiên cúi người, nghiêng răng nghiêng lợi gần ra bốn chữ cuối cùng, trong mắt toát ra hận ý thật sâu đậm.

“Ngươi muốn thế nào?” Ta vẫn bình tĩnh đặt câu hỏi. Xem ra là tới trả thù, ta không biết trước đây Thần Vũ rốt cuộc là đã làm gì nàng nhưng hiển nhiên bây giờ ta nếu có phản kháng hoặc phản bác thì chỉ chọc giận nàng thêm thôi. “Đương nhiên là muốn ngươi chết, còn là chết rất thê thảm!” Giọng Tranh Nhiên có chút kích động run run.

“Ta tìm cách lâu như vậy, chính là chờ đến ngày hôm nay...”

“Đại biến thái cũng là cố ý dụ đi-?” Không đợi Tranh Nhiên nói xong, ta cắt lời hỏi lại.

“Đại biến thái?” Trong mắt Tranh Nhiên đảo qua một tia nghi vấn. Sau đó đột nhiên hiểu ra: “Ngươi muốn nói đến Tư Đồ Dục? Đúng vậy.” Tranh Nhiên hít một hơi.

“Ta biết, trước mặt Tư Đồ Dục ta sẽ không thể nào thành công xuống tay với ngươi, còn có cả họ Dương kia nữa, cho nên ta mới nghĩ hết cách để ngươi bị cô lập!” Tranh Nhiên tràn ngập đắc ý.

Ta trầm tư một hồi chợt nghĩ đến: “Nơi này cũng là do ngươi phóng hỏa-?!”

“Xem ra ~ ngươi cũng không có ngốc!” Tranh Nhiên nâng cằm ta, sau đó đột nhiên cho ta một cái tát!

Ta chỉ cảm giác được trong miệng thuần nhất toát ra vị ngọt tanh tanh, bên trong môi đã bị xé rách. Ta có chút không cam lòng, phản bác nàng: “Ta nếu không trở lại cứu ngươi, kế hoạch của ngươi căn bản sẽ không thể thành công!”

“Đừng! Ngay cả bản thân ta cũng không nghĩ sẽ thuận lợi như vậy. Ta nên nói người và Thần Vũ trước kia không giống nhau hay là nên nói người diễn kịch thật sự quá giỏi đây?” Dứt lời, Tranh Nhiên lại trở tay tát ta một cái.

“Ha ha... Đại hỏa lập tức sẽ thiêu tới, người cũng mau chạy đi, ta không cần người ở đây chết chung với ta.” Ta nói là nói vậy thôi, kỳ thật là vội muốn Tranh Nhiên mau chóng rời đi, nằng đi sớm một bước ta càng có nhiều thời gian tìm cách thoát thân.

“Người nghĩ hay thật! Ta làm sao lại cùng chết với người như thế!” Tranh Nhiên ngoài miệng nói thế nhưng trong ánh mắt lại đang dao động.

“Không! Ta tuyệt đối sẽ không cho người chết đơn giản như vậy!” Tranh Nhiên đột nhiên phát điên, lắc đầu sau đó buông tay ta ra. Tiếp theo lại lục lọi người ta một hồi lấy đi điện thoại di động!

“Không ngờ người như vậy lại đang nhiên là Thánh Nữ Linh Sơn!” Tranh Nhiên mò lấy dtdd xong vừa nghiêng cứu vừa nói.

Ta thầm thở dài, may mà vừa rồi tịch thu được từ nàng tiểu thanh đao, ta bắt chước Tivi dụng đao dắt ở bên chân nên không bị nàng lấy đi.

Tranh Nhiên cầm dtdd lật qua lật lại nghiêng cứu một hồi, sau đó giấu vào trong người chuẩn bị bỏ đi. Đang lúc xoay người định đi, lại như chợt nhớ đến cái gì rồi từ trong lồng ngực móc ra một bình thuốc, đổ ra một viên thuốc màu đỏ chuẩn bị nhét vào miệng ta. Lúc viên thuốc đã đến gần sát miệng ta, nàng lại dừng, tiếp theo lại móc ra một bình thuốc khác y hệt bình vừa rồi. Tranh Nhiên tỉ mỉ nhìn bề ngoài giống nhau của hai cái bình nhỏ, chẳng biết nghĩ sao lại mang bình thứ hai đổ ra một viên thuốc nhét vào miệng ta, sau đó giải huyết cho ta rồi bóp chặt cằm ta, ta lập tức nuốt viên thuốc kia vào bụng.

“Nếu để người chỉ bị lửa đốt chết, làm sao có thể giải được nỗi hận trong lòng ta! Người cứ từ từ niếm thử mùi vị của hủ tâm tán đi nha!” Tranh Nhiên vừa cười to vừa đi ra khỏi nhà kho. Lúc thối lui khỏi nhà kho còn không quên đóng kỹ cánh cửa lại!

Ừm! Ta thật cao hứng quá đi, trước sau ta vẫn không có nhắc nhở nàng đem thảo xuống cái gói sau đầu. Còn nữa, ta rất hối hận, lúc này tại sao không nhân tiện về lên mặt nàng một con kỳ đà béo phệ!

Sau khi Tranh Nhiên rời đi, ta trước tiên đứng dậy rồi giữ cho thanh đao nhỏ dắt bên chân rút xuống đất, thật vất vả giữ giữ cuối cùng cũng khiến cho thanh tiểu đao rút ra ngoài. Bụng ta đột nhiên lên cơn đau thắt, là độc bắt đầu phát tác sao? Ta quay cuồng trên mặt đất một hồi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đợi cơn đau giảm bớt, ta hít thở vững vàng trở lại, đưa lưng về phía thanh đao trên mặt đất trở tay nhấc nó lên, dè dặt cọ xát dây buộc trong tay. Trên đao có độc cho nên ta làm rất nhẹ tránh không để bị cắt trúng tay. Trong phòng càng ngày càng nóng, bụng ta lại quặn đau. Toàn thân ta rã rời, nhưng ta cảm giác được dây trói cũng sắp bị cắt đứt rồi, liền bỏ lại thanh đao nhỏ dùng hai tay cố sức dứt ra, cuối cùng cũng thành công mở trói!

Ta lại vội vàng mở dây trói chân. Ngoài phòng đã mở hồ nghe thấy tiếng còi bị lửa lớn thiêu đốt cháy đùng đùng. Ta cũng không thể lập tức đẩy cửa phòng ra, bình tĩnh áp người xuống, tận lực dựa vào mặt đất dùng tay để thăm dò nhiệt độ đang ép đến bên ngoài. Thật may cũng chưa phải rất nóng, mới đẩy cửa phòng thoát chạy ra ngoài. Vừa mới chạy được vài bước, bụng lại quặn lên, đau đớn kịch liệt phi thường khiến ta không thể không dừng lại, khụy trên mặt đất cố gắng ôm bụng điều chỉnh hô hấp. Chỉ cảm thấy bụng càng lúc càng đau, càng lúc càng đau, đến cuối cùng đau đến nỗi ta thở còn không nổi chớ nói chi đến bước đi.

Lửa bắt đầu cháy lớn dần, ta vẫn chỉ có thể quay cuồng trên đất. Trong lúc ta cho rằng bản thân sẽ đau đến ngất đi, thân thể đột nhiên tựa như bị điện giật, trong não tựa hồ phát ra một tiếng ‘răng rắc’, cả người chấn động. Sau đó...

Sau đó chỉ cảm thấy toàn thân thư sướng, hoàn toàn mất hẳn đau đớn ๐_๐? !

Không đau là tốt rồi. Không kịp nghĩ nhiều ta vội vàng trở mình. Bởi vì thời gian chậm trễ lúc này, lửa đã cháy rất lớn, trong không khí đều cuộn cuộn khói đặc, nếu cứ mạo muội đứng lên rất dễ hít thở không thông mà ngộp chết. Ta chỉ đành lê trên mặt đất bò ra cửa, thật vất vả mới xuống được lầu. Cả khách sạn đã biến thành biển lửa. Nhìn cửa lớn đã cách không xa, ta nắm chặt nắm tay, chỉ cần cố gắng chút nữa, ta có thể sẽ được cứu trợ!

Vì vậy, ta càng cẩn thận, bắt đầu cố gắng bò sát, vì phải tận lực vượt qua mấy chỗ có lửa ta cũng cảm thấy bản thân như đang bị thiêu cháy. Đi được nửa đường, mắt thấy khoảng cách giữa ta và cánh cửa thoát ra càng lúc càng gần, chỉ nghe ‘két’ một tiếng vang thật lớn, một thanh gỗ trên trần nhà rớt xuống người ta, ta vội chạy. Thật may quá, không bị đè trúng, lại cảm thấy chân trái đụng phải vật gì đột nhiên đau nhức khó tả, cúi đầu nhìn lại mới biết vừa rồi chỉ mãi lo tránh cây xà lan mà vô ý để chân trái đụng phải một cái bàn đang cháy, y phục trên đùi đã bắt lửa. Ta cắn răng nhìn đau, vội vàng lăn lộn dập lửa, lại vì hô hấp lập tức quá nhanh nên hít phải một ngụm khói đặc. Lúc này, bên ngoài khách sạn, ta mơ hồ nghe được âm thanh đánh nhau. Ta hô hấp không thông, cố gắng dồn chút sức lực cuối cùng từ từ đi ra cửa, chỉ nghe thấy cửa lớn khách sạn đột nhiên bị người ta mở rộng sau đó có người vội vàng kêu lên: “Nhị Nữ! ! ! ! ! !”

Là tới cứu ta- !” Ở ...Đây.” Ta dùng chút khí lực cuối cùng thết lên nhưng âm thanh vẫn không được lớn, không biết hẳn có thể... nghe được hay không.

Người nọ lập tức phi thân đến ôm lấy ta rồi lại lập tức phi thân ra ngoài.

“Lục... sư huynh? !” Sao lại là người? Chẳng lẽ do ta hít khói quá lâu nên sinh ra ảo giác sao? Cuối cùng cũng được cứu thoát, ta thả lỏng toàn thân, thần kinh lập tức thư giãn rơi vào hôn mê = =!

Khi... tỉnh lại, toàn thân đều đau đớn, mà đau nhức nhất chính là chân trái. Ta cúi đầu nhìn, thấy chân trái đã được băng bó đơn giản, là bị bỏng sao?

“Nhị Nữ tỉnh rồi sao? Ta đã cho người đi gọi đại phu, không cần lo lắng.” Một giọng nói vang lên bên giường.

Ta quay đầu liền thấy Lục mỹ nam

“Lục sư huynh? ! ! ! ! Thật là nguoi cứu ta?” ta không thể tin được – nhìn Lục mỹ nam. Vừa muốn ngồi dậy thì chân trái lại nhói lên đau đớn, ta mất lực lại ngã xuống giường.

“Nguoi sao lại ở đây?” Không đợi Lục mỹ nam trả lời ta lại hỏi.

“Ta ... vừa lúc cũng đến ở tại khách sạn đó. Lúc khách sạn bị cháy có nhìn thấy nguoi chạy ra, vốn muốn tới gọi lại thấy nguoi chạy trở vào. Qua thật lâu cũng không thấy đi ra, không biết có gặp phải chuyện gì hay không nên ta vội vàng đi vào tìm. Thật may quá, thật sự tìm được rồi.” Lục mỹ nam suy nghĩ một hồi mới trả lời.

“Nếu vậy a, vậy Lục sư huynh có thấy Dương Chi Hách, Tiểu Lôi và Tiểu Chu Tước hay không. Còn có một nam nhân thân hình cao lớn nhưng bộ dáng có chút ngu đần, nhất định là lần đầu tiên gặp được, cùng nhau đi ra không?” Ta kể Lục mỹ nam nghe về Tiểu Lôi và Tiểu Si, nhưng nếu có Dương Chi Hách đi cùng, bọn họ chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

“Là có thấy, nhưng lúc cứu được nguoi ra quá hỗn loạn, chỉ có Tiểu Chu Tước bay qua tìm thấy ta, ta thấy chân nguoi bị bỏng liền an bài cho nguoi trước, lát chờ đại phu tới xem chân nguoi thương tích thế nào rồi mới giúp nguoi đi tìm bọn hắn, được không.” Lục mỹ nam đi tới trước giường giúp ta ngồi dậy còn cho ta tựa vào một chỗ thật thoải mái.

“Được, chỉ cần bọn họ không sao là ta yên tâm rồi.” “Khách quan, đại phu nguoi gọi đã đến rồi.” Ngoài cửa có người gõ cửa.

“Vào đi.” Lục mỹ nam phân phó.

Lúc đại phu cẩn thận tháo băng trên chân ta, ta mới phát hiện thương thế thì ra lại nghiêm trọng như thế. Bên ngoài da tróc thịt bong, còn có từng đợt từng đợt nám đen, chỗ bị tróc da còn có thể thấy được thịt đỏ tươi, cộng thêm trên mặt dính một ít nước đặc, có vài chỗ băng vải bị dính trộn vào thịt, nhìn thấy chính mình cũng cảm thấy kinh khiếp.

Đại phu liên tục lắc đầu, nhẹ nhàng xé mở băng vải dính trên da.

Da thịt bị xé rách đau nhức khiến ta hô hấp dồn dập, Lục mỹ nam vươn một tay ra che đôi mắt ta, tay kia nắm lấy tay ta.

“Không sao đâu, ta cam đoan nguoi sẽ khỏi hẳn!” Lục mỹ nam dứt khoát ôm đầu ta chôn vào ngực hắn, vỗ lưng ta nhẹ giọng an ủi.

Ta chui đầu vào lòng ngực Lục mỹ nam, nắm thật chặt tay hắn, cắn răng nuốt nước mắt. Đúng! Chuyện lần này thật là đáng lắm! Đi đến thế giới này, dễ dàng trở thành Thánh Nữ, hoàn toàn cảm thấy bản thân mình xuyên qua sẽ là sự ưu việt, hiện đại, hiểu biết. Chính lối suy nghĩ này đã khiến ta xem thường Tranh Nhiên, còn ngu dốt hồ đồ coi bản thân là Thánh Nữ đi cứu người! Cho nên, bây giờ phải gánh chịu đau đớn này, đều tự mình chuốc lấy. Lần này ta không có tư cách khóc.

Đại phu loại bỏ băng vải, các mảnh nhỏ y phục rồi đem vết thương rửa sạch, bôi lên một lớp thuốc rồi mới băng bó lại lần nữa. Trong lúc này, Lục mỹ nam để mặc ta tùy ý nắm chặt tay hắn, ta cảm giác móng tay ta hình như đâm chặt vào trong da thịt hắn. Ta áy náy vội vàng buông, Lục mỹ nam lắc đầu giữ tay ta lại, nói bên tai: “nếu đau thì cứ kêu lên, không cần xấu hổ.” Tay kia lại nhẹ nhàng vuốt lưng cho ta, bởi thấy ta vì cố sức chịu đau mà thiếu chút nữa cắn rách môi dưới.

Lục mỹ nam, nguoi thật là một người tốt! Cảm động quá...

Băng bó dày vò một hồi cuối cùng cũng xong. Đại phu bắt mạch cho ta, nói là sẽ khai đơn thuốc dưỡng thân tâm bổ.

“Đại phu, chân của ta... có thể phục hồi như cũ không?” Nhìn vết thương ghê người kia, ta không yên lòng hỏi đại phu lúc đó đang còn bắt mạch cho ta.

“Thương thế trên chân trái cô nương muốn phục hồi như cũ thì không thành vấn đề, chỉ là vết sẹo này...” Đại phu lắc đầu.

“Nhị Nữ yên tâm, ta đã nhờ Đại sư tỷ trở về Linh Sơn tìm sư phụ xin thuốc, có thuốc của sư phụ sẽ không lưu sẹo-!” Lục mỹ nam vội an ủi.

Ta gật đầu, y thuật của sư phụ quả thật ta rất yên tâm.

Đại phu xem mạch xong lại liếc mắt nhìn ta rất quái lạ.

“Làm sao vậy?” Ta đột nhiên nhớ ra, Tranh Nhiên có ép ta nuốt thuốc, thấy ánh mắt của đại phu, ta không khỏi có chút khản trương.

“Rất nghiêm trọng sao?” Lục mỹ nam lo lắng hỏi.

“Không phải, không phải, là chuyện tốt!” Đại phu vội vàng khoát tay nói.

Chuyện tốt? Ta cùng Lục mỹ nam nhìn nhau rồi lại nhìn đại phu nghi hoặc.

“Chúc mừng phu nhân, phu nhân, người đã có thai!” Đại phu vừa thở dài vừa nói với chúng ta.

...

...

...

Thần sắc Lục mỹ nam biến đổi, sau đó nhìn ta, ánh mắt rất phức tạp.

...Ta hóa đá...

Một phút đồng hồ sau, ta cuối cùng cũng tiêu hóa xong mười chữ đại phu ban cho ta. Phu nhân, người đã có thai! Sự rung động lần này, thật sự là vượt xa cả lần đầu tiên ta tiếp xúc với tiểu thuyết đam mỹ, lần đầu tiên thấy: trắng sì, người mang thai! Những lời rung động này. Ta như thế nào mang hi sự? Ta như thế nào mang hi sự?

“Không thể nào! ! ! ! ! ! Lão nương một mực dụ dỗ, gian tình chưa toại, như thế nào có khả năng lại mang bầu chứ! ! ! ! !” Ta cũng không còn để ý đau đớn nơi chân, giương nanh múa vuốt xông đến đại phu! Lục mỹ nam từ phía sau giữ ta lại, ta cứ như vậy lơ lửng vùng vẫy hai tay.

“Phu, phu nhân, ta biết người cao hứng. Nhưng thân thể người hiện tại không nên quá, quá kích động!” Đại phu trấn an ta.

“Cao hứng? ! ! ! !” Ta như vậy thoát nhìn là cao hứng sao? !

“Người bắt mạch lại lần nữa đi! Khẳng định là người nhìn lầm rồi!” Ta tỉnh táo lại, thờ hồn hèn đưa tay ra.

Đại phu cũng bắt mạch cho ta lần nữa. Sau đó mang theo một loại ánh mắt thần thánh bất phạm “Ta lấy danh dự gia tộc ta nhiều đời làm nghề y ra đảm bảo, chứng thật đây là hi mạch. Hơn nữa, phu nhân người đã có thai ba tháng.”

Ngoài cửa sổ, một trận gió thổi qua, bên trong gian phòng hoàn toàn yên tĩnh...

Sau đó, ta lại lần nữa bạo phát! ! ! ! ! !

“Thật chưa thấy ai biết bản thân mang thai lại cao hứng thành như vậy-!” Đại phu vừa lắc đầu vừa đi ra khỏi khách phòng.

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lục mỹ nam phát tiết.

Chương 41: Lục mỹ nam phát tiết.

“Ta làm sao có khả năng mang thai? Ba tháng trước ta vẫn còn ở Linh Sơn!” Sau khi đại phu đi khỏi, ta nói với Lục mỹ nam. Mà cũng coi như tự nói cho bản thân nghe-.

Lục mỹ nam trấn an vỗ vỗ ta, cho ta ngồi tựa lại trên giường. “Có thể chỉ là hiểu lầm, ta...trước đi ra ngoài tìm Dương Chi Hách cùng Tiểu Lôi, sau đó sẽ gọi một đại phu khác tới xem lại giúp người.”

“Ừm.” Ta gật đầu. Nhưng trong lòng cũng rất thắc mắc, ba tháng trước? Ta ở Linh Sơn, hơn nữa là ở trong thánh địa người khác không thể vào được, khả năng tiếp xúc với giống đực chỉ có Lục mỹ nam, Tiểu Lôi, Thanh Long cùng bạch Hổ, ách... còn có sư phụ, haiz! Chính là, ta không có lý do gì đem bản thân dâng hiến cho ai đó trong bọn họ mà chính mình cũng không biết a. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi lại càng thêm hoảng hốt. Thôi thì dứt khoát đừng nghĩ nữa, đợi lục mỹ nam tìm đại phu khác xem lại vậy.

Ước chừng khoảng một canh giờ sau, Lục mỹ nam đã trở lại, đi theo sau là một đại phu.

“Ta không tìm được bọn Tiểu Lôi. Nhưng người đừng vội, ta nghĩ bọn họ không sao đâu, có Dương Chi Hách võ công cao cường chiếu cố bọn họ thì sẽ không có việc gì.” Đầu tiên Lục mỹ nam nói.

“Mấy ngày nay người cứ dưỡng thương, ta sẽ lại...đi tìm bọn họ. Nếu thật sự không tìm được, chờ vết thương người lành hẳn chúng ta sẽ lên kinh thành, Dương Chi Hách chắc cũng sẽ đưa Tiểu Lôi lên kinh-.” Lục mỹ nam sợ ta sốt ruột lại bổ sung.

Ta gật đầu, nhưng ta mơ hồ nhớ kỹ, lúc ta đang trong đám cháy, bên ngoài khách sạn có truyền đến tiếng đánh nhau, không biết có phải là đồng chí Tiểu Dương bọn họ bị người của Yên Vương phục kích hay không. Dương Chi Hách thì ta không phải lo lắng, chỉ là Tiểu Lôi và Tiểu Si khiến ta có chút không yên lòng.

“Đội Đại sư tỷ lấy thuốc trở về, chân của ngươi sẽ khỏi rất nhanh thôi. Trước hết cứ để đại phu xem cái đã.” Lục mỹ nam an ủi ta.p>

Ta vươn ta cho đại phu bắt mạch.

“Cái... này... Xin hỏi vị cô nương này, người có từng lấy chồng?”

Ta lắc đầu.

Đại phu mới tới liếc tà nhãn nhìn qua Lục mỹ nam, sau đó nói: “Cô nương, ngươi đây là đang có bầu. Hiện tại tuổi ngươi vẫn còn trẻ, đừng quá mạnh động...” Đại phu vừa nói vừa lắc đầu.

“ Bao lâu rồi?” Tinh táo lâu như vậy, đối với kết quả này ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Ba tháng. Cô nương không phải là muốn ta kê cho ngươi đơn thuốc phá thai đó chứ? Ta phải... nhắc nhở cô nương trước, thuốc này chính là rất hại thân, hại chết mạng đứa nhỏ thì không nói, hơn nữa rất có khả năng cả đời cũng không thể có con lại.” Đại phu vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lục mỹ nam.

“Không cần, ngài kê một đơn thuốc điều dưỡng thân thể là được rồi.” Không đợi ta kịp phản ứng, Lục mỹ nam liền đáp lời trước.

Đại phu đồng tình nhìn Lục mỹ nam, gật đầu tán thưởng: “Nói thế mới đúng này, nam nhân nên gánh vác trách nhiệm của nam nhân.” Dứt lời liền đề bút viết một phương thuốc đưa cho Lục mỹ nam. Vừa viết vừa nói: “Một ngày hai lần, ba chén nước nấu còn một chén. Nhưng ta nói này tiểu tử, ngươi cũng nên thừa dịp lúc bụng cô nương nhà người ta còn chưa phát lớn, mau mau cưới người ta vào cửa mới là đúng đắn!”

Lục mỹ nam gật đầu xưng phải.

Đại phu sau khi rời khỏi đây, ta tiếp nhận phương thuốc dờ khóc dờ cười. Bất lực nhìn trời, chẳng lẽ ta thật sự phải tiếp nhận tin mình đã mang thai sao?

“Đừng nghĩ nhiều như vậy. Ăn trước một chút đi, ta vừa rồi có gọi tiểu nhị lát nữa sẽ đưa lên. Nhị Nữ ngươi đã một ngày chưa có ăn gì rồi.” Lục mỹ nam lấy đi phương thuốc trong tay ta, vỗ nhẹ người ta lúc này vẫn đang ngây dại nhìn trời. Ngay lúc Lục mỹ nam vừa nói, ta quả thật cảm thấy hơi đói liền gật đầu đồng ý. Y lời, chỉ trong chốc lát tiểu nhị liền gõ cửa đưa thức ăn vào. Bởi vì chân ta không tiện đi lại nên Lục mỹ nam bảo ta cứ nằm đó rồi xoay người bụng thức ăn tới, còn làm như muốn đút cho ta ăn. Ta chỉ là chân không thể động thôi, chứ tay đâu có bị cái gì, nếu cứ để Lục mỹ nam đút cơm thật là xấu hổ. Ta đang muốn tiếp nhận bát đĩa, ngờ đâu lúc mùi thức ăn vừa xông vào mũi, ta đột nhiên có cảm giác dạ dày quay cuồng, sau đó nhòn nhọn một đống cổ vị bốc lên. Ta lập tức ngã đến bên giường... nôn một trận!

Nôn khan vất vả một hồi xong, ta đứng lên, cùng Lục mỹ nam tro hai mắt nhìn nhau. Ta khi không lại... nôn ọe! ! ! ! !

Chẳng lẽ... ta thật sự trở thành Thánh mẫu? Lão Thiên a, ta ngay cả nghĩ cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm Thánh mẫu, ngươi lại muốn ta làm Thánh mẫu tới cùng sao?

Ta mất tự nhiên nhìn Lục mỹ nam. Lục mỹ nam đón lấy bát đĩa xong lại giúp ta tựa lưng ngồi lại. Nói: “Ta đi gọi chủ quán tới thu dọn một chút, dọn luôn thức ăn đi, lát nữa lại đem cho ngươi một ít cháo trắng vậy.” Sau khi Lục mỹ nam rời khỏi, một mình ta ở lại trong phòng khóc không ra nước mắt. ta... ta như thế nào mang thai được? Hơn nữa, bi thảm nhất chính là trai đẹp nhiều đến như vậy mà ta rõ ràng cũng chưa ăn được một người, có lý nào chưa ăn bánh đã phải trả tiền rồi? Điều này đối với một lang nữ mà nói, thực là một sự châm chọc lớn lao mà T_T

Lúc Lục mỹ nam bụng tới chén cháo trắng, ta một chút thêm ăn cũng không có, ăn vài miếng qua loa đại khái rồi ngã đầu ra ngủ. Được rồi, ta hiện giờ là phụ nữ có thai, dễ dàng mệt mỏi... Ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên cảm giác trở mình không được. Ta mở mắt ra phát hiện có người đang ôm mình, còn ôm chặt đến nỗi khiến ta hít thở không thông. Đèn trong phòng đều tắt hết, ta nhìn không rõ là ai.

“Lục sư huynh?” Ta thử hỏi dò.

“Ừm, Nhị Nữ tỉnh rồi?” giọng nói của Lục mỹ nam.

“Ngươi sao lại?” Chạy đến giường ta mà ngủ? Ta thắc mắc.

“Đứa bé là của Tiểu Lôi sao?” Không đợi ta nói xong, Lục mỹ nam đột nhiên chen ngang.

“Không phải ! ! Ta căn bản ăn hán không được!” Khẳng định không phải Tiểu Lôi-, nếu không ta đã sớm bị đánh chết rồi. “Tại sao?” Lục mỹ nam thắc mắc.

Ta thoáng chút ngây người, mới phát hiện câu trả lời của mình thật sự không ổn, vội vàng bổ sung: “Tiểu Lôi còn nhỏ như vậy, ta...ta nhất định dù có đói khát đến mấy cũng không ăn hán-, ta không cảm thú như vậy.”

Vòng tay đang ôm tay ta có chút căng thẳng.

Ta hỏi, hình như nói như vậy lại càng không thích hợp! Vì vậy ta sửa miệng: “Không phải, không phải! Ý ta là, ta mặc dù cảm thú, nhưng ta tuyệt đối sẽ không phát tiết dục – vọng – với Tiểu Lôi-!”

Vì vậy, nắm tay ta càng xiết chặt hơn.

“Sao, à ừ, chính là nàng ép ta nuốt thuốc độc, nàng còn nói nàng là sát thủ của Yến Vương. Đúng rồi, hôm đó cũng do nàng phóng hỏa-.”

Lục mỹ nam ôm tay của ta, căng thẳng một lúc mới nói: “Hủ tâm tán là một loại độc được rất khinh khủng. Nó khinh khủng không phải vì có nhiều độc, trên thực tế loại độc này cũng không hại chết người. Nhưng là, nó sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác. Giống chính mắt nhìn thấy có rất nhiều sâu từ trong trái tim mình bò ra ngoài. Hoặc thấy bản thân bị một đám sâu bọ kỳ quái từ từ ăn tươi. Đồng thời cùng với những ảo giác này, thân thể cũng sẽ phối hợp cảm thấy đau đớn! Những ảo giác đó nếu không có thuốc giải sẽ cứ vậy liên tục tuần hoàn. Như thế, mặc dù thuốc không độc chết người nhưng so với trực tiếp giết người còn khinh khủng gấp trăm lần.”

Ta nghe mà đầu đầy mồ hôi lạnh, xem ra Tranh Nhiên thật sự đã nuốt nhầm thuốc cho ta, nếu không trước khi đợi được Lục mỹ nam tới cứu, ta đã... phát điên mất rồi.

“Tranh Nhiên khi không sao lại có loại được lợi hại như thế? Thuốc như thế không dễ dàng có được đúng không!” Trực giác cho thấy loại độc nào càng phi thường độc, càng phi thường đáng sợ thì lại càng khó kiếm.

“...” Lục mỹ nam không nói, hình như đang trầm tư suy nghĩ điều gì.

“Thuốc này... Chỉ có người của Quý Thần giáo – đệ nhất tà giáo trên giang hồ mới có thể có được. Nhưng phải là nhân tài có địa vị tương đối ới được học phép sử dụng.” Trong giọng nói Lục mỹ nam có một tia nghi vấn.

Quý Thần giáo? Nghe thật quen tai. Đúng rồi, ban đầu ở Linh Sơn lúc sư phụ cho ta xem cổ trùng được lấy ra cũng có nhắc qua cái tên này! Đó không phải là... có liên quan đến Đại biến thái sao? ?? Ta đột nhiên lại nhớ đến lúc Đại biến thái nhận được mặt báo khẩn cấp, về mặt lập tức âm trầm hiềm thấy lại hình như có chút lo lắng. Đại biến thái người cũng giống như ta đều bị lừa a, đồng chí Tiểu Dương vẫn còn thâm tình chờ đợi người đó!

“Nhưng mà Lục sư huynh. Theo như người nói thuốc mà Tranh Nhiên cho ta uống khẳng định không phải là hủ tâm tán rồi. Chẳng lẽ thật là có loại thuốc khó hiểu có thể khiến người ta mang thai sao?” Trời ạ, ta phải chấp nhận có con như vậy sao, nếu người ta hỏi cha của đứa bé là ai? Chẳng lẽ lại nói là... là Tranh Nhiên Orz!

Lục mỹ nam như có điều suy nghĩ, suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói nhỏ: “Có khả năng là...”

“Có thể là cái gì?” Ta vội vàng hỏi.

Lục mỹ nam đột nhiên khẽ cười, sau đó vỗ vỗ lưng ta: “Không có, hiện tại lo lắng cũng không làm được gì, trái lại cứ chờ Tiểu Chu Tước trở về rồi tính. Ngủ đi!”

“Lục sư huynh biết là thuốc gì sao?” Ta đương nhiên không chịu ngủ rồi, phải hỏi tới chứ.

“Làm sao có loại thuốc kỳ quái thế được. Nhị Nữ cứ an tâm sinh con đi!” Lục mỹ nam nói. Nhưng ta cảm giác được trong lời hắn nói tràn ngập vui vẻ khiến ta cứ thấy là lạ -!

Là trứng độc, không phải mang thai!

Hai ngày sau, Tiểu Chu Tước đã trở lại, thuốc mỡ sư phụ cho quả nhiên siêu cấp hiệu dụng, vừa xoa một lớp, cảm giác nóng rực – đau râm ran hoàn toàn biến mất. Tiểu Chu Tước thấy vết thương thâm của ta thì không dám nhìn, tức giận la lên: “Cái tên Tranh Nhiên kia, đừng để ta thấy mặt người nữa! Nếu không ta nhất định phun lửa thiêu chết người! !!!”

“Đúng rồi, Tiểu Chu Tước, người có biết Dương Chi Hách, Tiểu Lôi còn có Tiểu Si đi đâu rồi không?” Ta hỏi Tiểu Chu Tước.

Tiểu Chu Tước lắc đầu rồi nói: “Ta xem Dương Chi Hách kia cũng có bản lĩnh. Nhị Nữ không cần lo lắng. Ban đầu bọn họ còn không chịu đi, chỉ muốn chạy vào tìm người, đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều người chặn đường Dương Chi Hách. Hắn chỉ trong nháy mắt đã giải quyết sạch sẽ không còn một mảnh. Sau ta lại thấy Lục sư đệ cứu được người bay ra, thấy chân người bị thương nghiêm trọng như vậy nên ta cũng không đi tìm bọn Tiểu Lôi mà trực tiếp bay về Linh Sơn lấy thuốc. Ta còn tưởng rằng Lục sư đệ nhất định có thể hội hợp cùng với bọn họ rồi chứ, không ngờ lại bị thất lạc.”

“Còn có người ngăn cản Dương Chi Hách không cho hắn cứu ta?” Sao ta lại không nghe Lục mỹ nam kể gì hết.

“Ừm, nhưng lúc ấy cục diện hỗn loạn-, có lẽ Lục mỹ nam lo lắng thương thế của người cho nên không để ý đến.” Tiểu Chu Tước nói.

“Có lẽ vậy. Xem ra chỉ có thể lên kinh tìm Dương Chi Hách, hy vọng hắn cũng đang tìm ta sẽ lên kinh thành hội hợp.” Cũng có thể bọn họ đã đang trên đường lên kinh rồi. Chỉ không biết Đại biến thái có xử lý chuyện xong chưa, nếu hắn trở về tìm không được chúng ta có khi nào lại cho là chúng ta chạy trốn rồi...

“Yên tâm đi, có thuốc của sư phụ đây rồi, chúng ta lúc nào cũng có thể lên đường.” Lục mỹ nam đột nhiên xen vào.

“Đại sư tỷ, có thể còn phải phiền người trở về Linh Sơn một chuyến nữa.” Lục mỹ nam nói với Tiểu Chu Tước, vừa lấy ra một cái lọ nhỏ đi đến bên cạnh ta.

“Không việc gì! Dù sao ta bay cũng rất nhanh!” Tiểu Chu Tước vui vẻ trả lời.

Lục mỹ nam đột nhiên nắm lên tay phải của ta, sau đó lấy ra một cây châm ghim vào ngón trỏ, trích ra vài giọt máu nhỏ vào trong cái lọ đó.

Lục mỹ nam đưa lọ đựng máu của ta cùng với một phong thư giao cho Tiểu Chu Tước: “Mang hai món đồ này giao cho sư phụ là được.”

Tiểu Chu Tước nhìn lọ máu một chút, lại nhìn ngón tay mới bị trích máu của ta hỏi: “Nhị Nữ lại có chuyện gì sao?”

Lục mỹ nam thần bí cười một tiếng, đáp lời Tiểu Chu Tước: “Nhị Nữ có khả năng là đang mang thai hài tử của ta.”>

Cái gì? ! ‘▽’. ta sặc, thiếu chút cần phải đầu ngón tay mình.

“Khụ...Khụ khụ, không phải...Tiểu...” Ta còn chưa nói xong đã bị Tiểu Chu Tước cắt ngang.

“Thật sao! ! ! ! ! ! Như vậy thật tốt quá, ta đi liền đây!” Dứt lời liền hóa thành con chim xì xì bay đi!

T_T ... Tiểu Chu Tước, nghe ta nói cho hết lời có được hay không a...Đây là chuyện xấu! Là chuyện xấu ! ! ! ! !

Ta giờ ột tay, bắt lực nhìn Tiểu Chu Tước đã bay xa rồi. Sau đó quay đầu, rung rung cảm tức nhìn kẻ đã phao tin bậy với Tiểu Chu Tước – Lục mỹ nam. Họ Lục kia -! Ngươi nói vậy là muốn cái gì ! ! ! ! !

“Ồ, hôm qua ta nghĩ thông rồi. Thanh Long là thú, người và thú kết hợp không có khả năng thụ thai-. Ngươi lại khẳng định không phải là của Tiểu Lôi. Ta nghĩ khả năng chính là con của ta.” Lục mỹ nam vô tư – vô tội nhìn ta nói! ! ! ! !

“Có phải của ngươi hay không, chỉ cần ngươi nghĩ ra hay sao? Ngươi...Ngươi cùng ta căn bản là không...sẽ không...”Câu nói kế tiếp ta đột nhiên bị kẹt từ, không biết phải nói như thế nào.

“Sẽ không cái gì?” Lục mỹ nam mỉm cười, tiếp tục ra vẻ vô tội nhìn ta.

“Chúng ta căn bản chưa từng hoan hảo! ! ! ! !” Ta phát điên. (hoan hảo: vui vẻ, ý là chưa từng ân ái, mây mưa...)

Lục mỹ nam rất ôn nhu – rất ôn nhu cười cười, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Chưa chắc nha. Nhị Nữ ngươi háo sắc như vậy. Nói không chừng vào buổi tối đẹp trời nào đó, len lén vào phòng của ta, thừa dịp ta ngủ say mà”

“Ta không có...” Orz...lạy ngươi, Lục mỹ nam, chỉ với võ công của ngươi, ta làm sao có khả năng thừa dịp ngươi không biết gì mà OOOX ngươi chứ, nếu có thể làm ta cũng đã làm từ sớm rồi!

“Tốt lắm tốt lắm Nhị Nữ đừng nghĩ nữa, chờ Tiểu Chu Tước về rồi sẽ biết thôi!” Lục mỹ nam dịu dàng an ủi ta.

Vì sao ta cứ có cảm giác nụ cười của Lục mỹ nam vô cùng, vô cùng quỷ dị...

“Nếu như có thật, đứa con trong bụng ngươi cũng cần phải có một người cha mà!” Lục mỹ nam lúc này còn dương dương tự đắc cười quái thú, bây giờ lại nghiêm túc nói với ta.

Lục mỹ nam...Ngươi đang nhiên...chủ động đứng ra làm gian phu...Cảm động quá! Mấy ngày kế tiếp, Tiểu Chu Tước vẫn chưa về. Con nồn ọc của ta càng ngày càng nghiêm trọng. Ngoại trừ cháo trắng ra, món gì cũng không thể ăn, mùi gì cũng không thể ngửi. Ngay cả tiểu nhị bụng com mà trên người có mang theo mùi khói dầu cũng khiến ta phun...Ta khóc không ra nước mắt, vuốt bụng, con à, ngươi nói cho ta biết, ba ba của ngươi là ai, sao lại khó chiều như vậy a!

Mà mà mà...Khinh khủng nhất...chính là! Sau khi Tiểu Chu Tước đi được mười ngày, bụng của ta khi không lại bắt đầu hơi phình ra! Được rồi, ta tuyệt vọng chấp nhận -- Ta từ Thánh Nữ biến thành Thánh Mẫu -- là sự thật T_T

Vì vậy, ta mỗi ngày đều xoa bụng, rung rung nhìn trời, ta oan ức quá đi mà. Tiểu Chu Tước, sao ngươi còn chưa trở về a... Lại bắt đắ đi đợi thêm năm ngày, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc Tiểu Chu Tước bay trở về. Tiểu Chu Tước vừa vào phòng liền đưa cho Lục mỹ nam một phong thư. Lục mỹ nam nhận thư mở ra xem xong, lộ ra một vẻ mặt ‘cũng là như vậy’. Sau đó gấp thư lại.

“Lục sư huynh, sư phụ rốt cuộc là nói thế nào a? !”Ta vội vàng hỏi.

“Sư phụ nói, ngươi bây giờ chính là một phụ nữ đã mang thai hơn ba tháng rồi.” Lục mỹ nam trả lời.

Sự thật là như vậy thật sao! Orz ta cảm thấy tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến rồi.

“Nhưng mà thật ra ngươi cũng không có mang thai!” Lục mỹ nam mỉm cười thờ ắt ra,

○_○? ! Đây là ý gì? Tại sao nói ta là phụ nữ có thai rồi lại nói ta không có mang thai?

“Ngươi chỉ là trứng độc.” Lục mỹ nam giải thích. “Chất độc này rất kỳ lạ. Sau khi ăn vào, thoát nhìn người ta giống như người mang thai ba tháng thông thường. Bất luận là từ khí huyết hay thể chất đều thật sự giống như người đang mang thai. Lúc này, người ta sẽ bị nôn ọc, hay buồn ngủ, khẩu vị cũng đột nhiên thay đổi, bụng cũng sẽ từ từ nhô lên. Mãi đến ba tháng sau, bề ngoài cũng sẽ giống như người đang mang thai sáu tháng.” Lục mỹ nam dừng lại một chút.

“Ba tháng sau sẽ như thế nào?” Ta hỏi dồn.

“Sau ba tháng, người sẽ đột nhiên đẻ non. Nhưng trên thực tế chỉ là xuất huyết nhiều. Sau khi xuất huyết xong, bụng của người sẽ phục hồi như cũ, những cái khác cũng khôi phục bình thường.” Lục mỹ nam bổ sung xong.

“Cái gì? ! Ý người là, ta phải chấp nhận làm phụ nữ có thai ba tháng nữa, sau đó chờ đợi bị đẻ non? ? ? !”

Lục mỹ nam gật đầu. “Nhị Nữ, người bây giờ cả về tâm lý lẫn sinh lý đều hoàn toàn giống phụ nữ có thai, không nên kích động, không tốt cho thân thể.” Lục mỹ nam mỉm cười.

“Vây, vậy nếu là độc, sư phụ có...thuốc giải hay không?” Ta không muốn mang thai đâu T_T ~

“Sư phụ nói, hần rất thông cảm với người, nói người hãy an tâm chờ đợi đẻ non đi, loại chất độc này khó giải, chỉ có thể chờ lúc xuất huyết sẽ bài độc tố xuất theo ra hết thôi.” Lục mỹ nam mỉm cười nhìn ta.

“Cái gì cơ, thì ra là trúng độc! Ta còn tưởng rằng các người thật sự có con có thể cho ta chơi cơ.” Tiểu Chu Tước bất mãn bĩu môi.

Đầu ta đầy vạch đen...Tiểu Chu Tước, cái gì gọi là... cho người chơi?

“Lần sau nhất định không để người thất vọng.” Lục mỹ nam đột nhiên nói với Tiểu Chu Tước

Ta đảo! Cái gì gọi là...lần sau! ! ! p>

Vì Tiểu Chu Tước đã trở về, Lục mỹ nam liền đi chuẩn bị xe ngựa. Chân ta mặc dù chưa khỏi hẳn nhưng có thuốc của sư phụ nên có thể cử động nhẹ lại được, thế nhưng Lục mỹ nam vẫn cố ý ẵm ta lên xe.

Lo lắng ta hiện giờ là ‘phụ nữ có thai’, dọc đường chúng ta đi rất chậm, ngay cả như thế ta vẫn bị nôn ọe đến thất điên bát đảo. Bởi vì mấy ngày nay ta vẫn không thể ăn ngon nên ngoại trừ cái bụng cứ lớn dần lên còn thì nơi nào cũng không có lớn. Cho nên, Lục mỹ nam càng cho xe đi chậm lại! Cứ như vậy, lộ trình căn bản chỉ cần chừng nửa tháng lại bị chúng ta kéo thành một tháng. Mà đến lúc chúng ta chỉ còn cách kinh thành một đoạn ngắn nữa, chỉ thấy một đám người vây xem quanh một cáo thị rất náo nhiệt. Tiểu Chu Tước bỗng chỉ vào tờ cáo thị dán ngoài cửa thành kêu lên.

“Nhị Nữ, Nhị Nữ, người trong tranh này hình như là người a!”

“Giống ta?” Ta tò mò xuống xe nhìn xem. “Ừm, cũng thật là giống nha!” Ta gật đầu.

Ta vừa đến trước tờ cáo thị, đám người vốn ồn ào đột nhiên yên lặng.

“Tiểu Chu Tước, người đọc thử xem trên đó viết cái gì?” Ta nói khẽ với Tiểu Chu Tước, ta biết mấy người này... không thể nghe được Tiểu Chu Tước nói chuyện-, nhìn bên ngoài chỉ giống như ta đang tự lẩm bẩm lâu bầu một mình.

“Ừm”

“Lệnh truy nã. Cô gái này tại Đông Phương trấn giết người cướp của xong còn phóng hỏa đốt khách sạn, hiện đang bị truy nã. Người nào báo được tin tức thưởng hai lượng, tước nã về quy án được thưởng năm mươi lượng!” Tiểu Chu Tước đọc xong.

Phốc...! Ta phun.

“Cái gì? ! Ta trị giá năm mươi lượng?” Ta kêu lên sợ hãi.

Quần chúng vây xem chung quanh đột nhiên đều nhìn về phía ta với ánh mắt vô cùng khinh khùng.

Sau đó trong đám người vây xem không biết là ai, đã hét to một tiếng: “Kẻ giết người A! ! !” Tiếp theo cả đám người nhao nhao chạy tứ tán, trước tờ cáo thị chỉ còn lại có ta cùng Tiểu Chu Tước...

“Lục sư huynh. Xem ra chúng ta không vào được rồi.” Hai tay ta cầm tờ cáo thị truy nã giờ lên phát phát, nói với Lục mỹ nam đứng cách đó không xa.

“Không sao, nương tử, phu quân cam đoan người có thể đi vào.” Lục mỹ nam dắt ngựa xe đi tới, dịu dàng nói.

Nghe vậy ta lại phun! Lục mỹ nam, người từ gian phu thãng cấp làm phu quân từ khi nào vậy?

Nhưng không đợi ta kịp kháng nghị hành vi tự thăng cấp của Lục mỹ nam, sĩ binh canh giữ cổng thành đã đi về phía chúng ta.

Lục mỹ nam kéo ta qua, quay lưng về phía binh lính, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên mặt ta đảo qua, ta chỉ cảm giác hai bên chân mày hơi nhói nhói giống như bị kim châm. Ta đưa tay lên sờ lại bị Lục mỹ nam cản xuống.

“Chính là hần!” Một người đàn ông ăn mặc nghèo nàn chỉ về phía ta. Vì vậy, ta cùng Lục mỹ nam lập tức bị một đám binh lính vây vào một vòng tròn.

“Vị...quan gia này, ngài đây là?” Lục mỹ nam thờ dãi nói với sĩ binh đứng đầu.

“Có người cấp báo vị cô nương này chính là tội phạm lẩn trốn trong lệnh truy nã này.” Quan gia dẫn đầu trả lời, khẩu khí thật không tốt lành gì.

“Oan uổng quá, ta cùng mẹ của con ta chỉ muốn lên kinh thăm người thân. Mẹ của con ta làm sao mà có thể thành tội phạm giết người khó hiểu như vậy. Xin quan gia minh xét!”

“Nương tử của người?” Sĩ binh cầm đầu nhìn ta đánh giá rồi hỏi.

“Vâng, mẹ của con ta bây giờ đang mang thai hài tử. Ta đưa mẹ của con ta về nhà mẹ đẻ để tiện nhờ trông nom. Quan gia, mẹ của con ta đã hoài thai được năm tháng rồi, thân thể như vậy, làm sao có khả năng chạy đi giết người.” Lục mỹ nam nhất mực cung kính nói.

Sĩ binh cầm đầu kia lại nhìn cái bụng đang nhô ra của ta một chút, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia nghi hoặc. Lục mỹ nam lại móc ra một thỏi bạc đặt vào tay sĩ binh dẫn đầu. “Quan gia, ta biết là bộ dáng nương tử ta có chút giống với tội phạm giết người, nhưng quan gia nhìn kỹ một chút, kỳ thật mẹ của con ta cùng tội phạm kia thật sự cũng không giống lắm mà, đặc biệt là đôi mắt này.”

“Đội trưởng, ta cũng thấy nàng cùng người trong bức họa có chút không giống nhau!” Một tiểu binh lại gần sĩ binh cầm đầu nói nhỏ bên tai.

“Đúng là có chút không giống.” Sĩ binh dẫn đầu kia lại đánh giá ta, nhận bạc rồi nói với Lục mỹ nam: “Nương tử người đã có thai, cũng đừng ra ngoài chạy loạn. Chúng ta có thể nhìn hai người không giống, nhưng người khác không phải nhất định cũng thế đâu.”

“Vâng vâng vâng, quan gia thật là có mắt tinh tường.” Lục mỹ nam khen tặng.

“Lần sau nhìn người nhìn cho kỹ một chút! Đừng có chưa biết là mèo hay chó đã vội chạy đến báo!” Sĩ binh dẫn đầu kia lên tiếng mắng cho người đàn ông ăn mặc nghèo nàn dẫn họ tới một trận, sau đó mang theo tiểu binh của hắn rời đi.

Người đàn ông kia nhìn ta nghi hoặc, thì thào tự nói: “Kỳ quái, vừa mới nãy nhìn còn rất giống mà. Như thế nào gặp lại, lại có cảm giác không giống nữa nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đến phiên Đại biến thái phát tiết

Chương 42: Đến phiên Đại biến thái phát tiết

Lục mỹ nam đưa ta vào xe ngựa, tay lại đưa lên đảo nhẹ qua mặt ta, cảm giác nhoi nhói lúc nãy liền biến mất.

“Ta cảm thấy bức họa kia vẽ rất giống mà.” Ta thắc mắc nhìn Lục mỹ nam hỏi, như thế nào một người hai người đều nói không giống.

“Vừa nãy ta cũng cảm thấy Nhị Nữ không giống thường ngày, nhưng là nghĩ không ra được là không giống chỗ nào! Hay là do Nhị Nữ có thai ta?” Tiểu Chu Tước tiếp lời.

“Không phải, là Nhị Nữ so với người trong tranh kia xinh đẹp hơn nhiều.” Lục mỹ nam xoa đầu ta.

“Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy-.” Nghe vậy ta say mê gật đầu.

Vào thành rồi mới phát hiện trong thành náo nhiệt lạ thường, Lục mỹ nam đã tìm đến ba khách sạn rồi cũng không tìm được phòng trống.

“Chủ quán, các người có phòng trống không?” Đây đã là khách sạn thứ tư Lục mỹ nam đến hỏi rồi, nếu vẫn không có phòng trống, chúng ta chỉ có thể trực tiếp lên kinh, dù sao cũng còn cách kinh thành không xa lắm. “Khách quan, người nếu đến sớm một chút, còn phòng trống! Không sớm không muộn vừa lúc lại có người mới trả phòng, mời khách quan vào!” Điểm tiểu nhị ân cần nói.

“Nơi này phát sinh chuyện gì sao? Sao lại náo nhiệt như vậy?” Ta hỏi tiểu nhị muốn nghe ngóng một chút tin tức.

“Chuyện lớn như vậy ngài cũng không biết sao? Không phải nơi này có việc, là kinh thành có việc!”

“Kinh thành?” Lục mỹ nam nghi hoặc. “Kinh thành có chuyện gì?”

“Hà! Không phải Linh Sơn Thánh Nữ đến kinh thành sao, tất cả mọi người đều tranh nhau đi xin chút linh khí. Bây giờ kinh thành đã sớm chật kín người rồi. Đừng nói là nơi này của chúng tôi, xung quanh kinh thành chỗ lớn chỗ nhỏ nào, khách quan muốn kiếm được một chỗ len vào cũng còn khó nữa là!” Điểm tiểu nhị đắc ý nói.

“Thánh Nữ đã đến kinh thành?” Ta cùng Lục mỹ nam bốn mắt nhìn nhau.

“Đúng vậy, đến sớm mấy ngày rồi, ngay cả hoàng thượng cũng ra cửa nghênh đón nha!” Điểm tiểu nhị ngữ khí khoa trương nói. “Là Thừa tướng đại nhân hộ tống Thánh Nữ sao?” Ta tiếp tục thắc mắc.

“Không phải. Nghe nói Thừa tướng đại nhân cùng Thánh Nữ trên đường đi bị tập kích. Thừa tướng bên kia đến bây giờ còn chưa rõ tung tích, sau là do Yến Vương tìm được Thánh Nữ đưa về! Hắc, người nói xem, là ai lớn mật như vậy, dám đi tập kích Thánh Nữ...” Điểm tiểu nhị vẫn đang thao thao bất tuyệt nhưng ta cũng không nghe lọt tai nữa. Là Yến Vương hộ tống Thánh Nữ hồi kinh sao? Ta có lẽ đã biết Thánh Nữ hiện tại đang ở trong kinh thành là ai đóng giả. Ha ha! Ta còn đang lo không biết đi đâu tìm lại đtdđ. Không ngờ nàng lại tự thân dâng đến trước cửa.

“Là Tranh Nhiên.” Ta nói với Lục mỹ nam.

Lục mỹ nam gật đầu.

“Ngày mai lên kinh, chúng ta cứ đến Đan Mai lâu tìm Dương Chi Hách cùng Tiểu Lôi trước. Mặc kệ thế nào, cũng muốn... chờ xử lý... cái bụng này của ta xong rồi tính tiếp.” Đại biến thái còn chưa trở về, như vậy cũng tốt. Ta cúi đầu nhìn cái bụng đang phình to tương đối thấy rõ. Cách ngày xuất huyết bài độc còn khoảng một tháng, Tranh Nhiên, còn có Yến Vương, ta sẽ cho các người tiêu dao thêm một tháng nữa!

Sáng sớm ngày hôm sau, chúng ta lại lên đường. Bình thường ta vốn không để tâm đến hoàn cảnh xung quanh, nhưng ngày hôm qua tiểu nhị đã nói như thế ta mới phát hiện, người lên kinh thành thật sự đặc biệt rất nhiều.

Thật vất vả xuyên qua dòng người, xe ngựa cuối cùng cũng đến được cửa Đan Mai lâu. Lục mỹ nam đích thân ra mặt, đại thúc lần trước ta gặp trong đại hội thường cục liền vội vàng ra cửa nghênh đón: “Lục công tử.” Đại thúc kia thờ dài.

Lục mỹ nam đỡ ta xuống xe. Đại thúc kia vừa thấy ta lập tức sững sốt: “Thánh...Thánh...” Đại thúc căng thẳng chỉ vào người ta, ánh mắt còn không ngừng liếc về phía bụng ta, trong miệng cứ ‘Thánh Thánh’ một hồi lâu cũng không nói ra lời.

“Hi! Đại thúc, chúng ta lại gặp mặt ~” Ta quay qua chào hỏi đại thúc – lúc này đang giật mình, cảm muốn rớt xuống đất.

“Ngài không phải, cần phải là đang ở trong cung sao? Ở đây, hơn nữa ta mấy ngày hôm trước mới gặp ngài ở cửa thành, ngài...bụng ngài cũng không có lớn như vậy a.” Đại thúc uyển chuyển mang ‘có thai’ đổi thành ‘bụng lớn’.

“Mấy ngày hôm trước ở cửa thành? Người có nhìn thấy mặt Thánh nữ không?” ta tò mò hỏi, đại thúc đã gặp qua ta, nếu hẳn nhìn thấy Tranh Nhiên tất phải biết không phải là Thánh Nữ thật rồi.

“Không có, ngày hôm đó ngài mang khăn che mặt.” Đại thúc vừa trả lời vừa khó hiểu nhìn ta.

“Dương Chi Hách có về đây không? Còn có Tiểu Lôi, Tiểu Si nữa, có ở đây cả không?” Ta không giải đáp nghi vấn của đại thúc, lại hỏi tiếp.

“Cái này...vẫn chưa.” Đại thúc trả lời.

“Còn chưa trở về sao?” Ta nhìn qua Lục mỹ nam.

“Thánh Nữ nếu có việc gấp cần tìm Dương Chi Hách, ta lập tức dùng bồ câu thư tin cho hắn.” Đại thúc nói.

“Được.” Ta gật đầu.

“Chúng ta trước tiên cứ ở Đan Mai lâu chờ bọn hắn trở về đi. Vừa lúc người bây giờ cũng không tiện bốn ba.” Lục mỹ nam nói, sau đó quay đầu phân phó đại thúc: “Người đi dọn một phòng, cần phải mới và thanh nhã một chút.”

“Vâng.” Đại thúc thờ dài lui ra.

Lục mỹ nam cẩn thận đỡ vợ lên lầu. Ai ~ ta buồn bực. Gần đây nôn ọe cũng bớt rồi, chỉ là ta lại đột nhiên rất thèm ăn, ngày càng béo mập. Chính vì điều này làm cho cái bụng bắt đầu của ta càng phát lớn, đến là bước đi, giấc ngủ cũng càng trở nên khó khăn. Cũng may, chỉ mới mang thai tháng thứ năm, nếu như bụng nguyên cái bụng mang thai chín tháng, ta thật đúng là khóc không ra nước mắt. Ta tự an ủi bản thân.

Nhưng vừa đi lên vài bậc thang, lại nghe được có người lên tiếng rì rầm

Tiểu quan Giáp: “Cô nương nhà ai vậy, thu tình mà cũng thu không tốt, để cái bụng lớn đến như vậy.”

Tiểu quan Ất: “Nhìn phương hướng, hình như là đến tìm Dương Chi Hách -!”

Tiểu quan Bình: “Tiểu Dương sao lại không cẩn thận như vậy, thi thố đã không tốt? Lại để người ta tìm đến tận nơi?”

Tiểu quan Giáp Ất: “Ta cảm giác được, là cô nương này cố ý để dính bầu với Tiểu Dương chúng ta -.”

“...” T_T Đùng có thảo luận về cái bụng của ta nữa có được không. Ta đã đủ buồn bực rồi...

Ngày hôm sau, Dương Chi Hách liền đưa Tiểu Lôi cùng trở về. Chính là, ta không nghĩ tới chính là...

Đại biến thái khi không cũng đi theo cùng về!

“Nhị Nữ, ta cũng biết ngươi... ác nữ như vậy không dễ gì...” đồng chí Tiểu Dương vừa vào phòng, mới nói được phân nửa đột nhiên dừng lại, sau đó khiếp sợ nhìn... bụng ta.

“Tỷ tỷ, chúng ta vì tìm ngươi mà phải...” Người tiếp theo hóa đá sau đồng chí Tiểu Dương chính là tiểu Lôi. “Hi ~!” Ta giơ tay lên, ngượng ngùng chào hỏi đồng chí Tiểu Dương cùng Tiểu Lôi. “Các ngươi cứ bình tĩnh! Bình tĩnh! Bởi vì ta cũng đã rất cố gắng bình tĩnh!” Ta quay qua hai người hóa đá nói.

“Phải rồi, Tiểu Si đâu?”

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, không ai buồn trả lời ta.

“Đây là có chuyện gì ~?” Giọng nói Đại biến thái vang lên, ta theo âm thanh nhìn lại liền thấy Đại biến thái tựa người vào thành cửa nhìn ta, như cười như không. Nhưng mà theo kinh nghiệm của ta, ta cảm thấy bây giờ Đại biến thái đang rất tức giận, hậu quả sẽ rất đáng sợ!

Đại biến thái kia đột nhiên truyền đến một luồng âm khí khiến ta không khỏi lạnh buốt sống lưng rồi lan ra rét run cả người, đang muốn giải thích lại nghe Lục mỹ nam quay qua nói với mọi người.

“Là hài tử của ta!”

□□□□, Lục mỹ nam... Lúc này, ta không cần sự hy sinh của ngươi! !!

Không khí trong phòng lập tức thay đổi, vô cùng vô cùng quý dị. Tiểu Lôi và đồng chí Tiểu Dương tiếp tục hóa đá. Đại biến thái chỉ mỉm cười đi về phía Lục mỹ nam. Sau đó...

Duyên dáng nói với Lục mỹ nam: “Phải chắc chắn mới nói nha...”

Lục mỹ nam đáp lễ: “Ta đối với năng lực của ta, cũng rất có lòng tin -.”

đồng chí Tiểu Dương cứng đờ người, quay đầu nhìn Lục mỹ nam và Đại biến thái một chút rồi lại cứng ngắc chuyển lại nhìn về phía ta, lại cứng ngắc nói: “Nhị... Nữ, ngươi này cũng... quá nhanh nha...”

“Không phải...” Ta vừa muốn giải thích nhưng không biết đột nhiên bị ai điểm trúng huyệt cấm. Sau đó Lục mỹ nam đã đi tới, ân cần đỡ ta ngồi xuống giường.

“Nhị Nữ thân thể hiện tại không tiện, cần phải nghỉ ngơi nhiều. Có gì muốn nói, chúng ta ra ngoài rồi nói.” Dứt lời lại ôn nhu dắt đồng chí Tiểu Dương cùng Tiểu Lôi ra ngoài. Lúc đi ngang qua chỗ Đại biến thái còn làm tư thế mời khách. Vì vậy đoàn người cứ như vậy biến mất trước mắt ta. Ta há mồm ngồi ở trên giường, lại phát hiện hình như mình đã lại có thể nói chuyện? !

Bọn họ vừa mới đi chỉ một chốc, ta đã nghe ngoài cửa truyền vào tiếng đánh nhau kịch liệt, còn có vài tiếng hét chói tai của mấy tiểu quan. Còn không chờ ta đi ra ngoài, đồng chí Tiểu Dương liền vọt vào trước.

“Nhị Nữ a, ngươi thành thật chút đi, rốt cuộc là con của ai! Ngươi không nói, Đan Mai lâu sẽ bị hủy mất!”

Ta vội vàng đi ra ngoài. Tiếng đánh nhau bên ngoài chợt im, Đại biến thái đang nhiên còn nhàn nhã ngồi xuống uống trà đạo chơi, Lục mỹ nam thì mỉm cười kêu ta vào phòng nghỉ ngơi.

Chỉ là... mấy chỗ trên tường này – một đồng hồ hỗn độn này là đã xảy ra chuyện gì? ==

Đại biến thái nhẹ nhàng đặt chén trà xuống. Sau đó đột nhiên phi thân đến bên cạnh ta, ôm lấy ta rồi nói với Lục mỹ nam: “Ta giúp nàng về giường nghỉ ngơi.”

“Được!” Lục mỹ nam mỉm cười nhìn Đại biến thái trả lời.

Đại biến thái đem ta về lại giường, ta chỉ cảm giác được toàn thân đang run lên sợ hãi, nghĩ muốn nhanh chóng nói rõ ràng với hắn: “Đại biến thái, không phải như Lục sư huynh...” Ta còn chưa nói xong, Đại biến thái đã khoát tay một cái xé rách áo ta. Nhìn chăm chú trước ngực ta một hồi.

Thôi xong... Đại biến thái muốn phát tiết rồi. Toàn thân ta toát ra khí lạnh.

Sau đó... Đại biến thái đột nhiên mỉm cười như hoa nở mùa xuân, còn dịu dàng đắp chăn cho ta.

Này, này rốt cuộc là hát tuồng gì đây a.

Ta còn đang buồn bực, Đại biến thái đã xoay người nói với những người vừa mới bước vào phòng - Lục mỹ nam và Dương Chi Hách: “Nhị Nữ vừa mới nói cho ta biết, đó là con của ta.”

Các ngươi... Tới cùng là đang làm cái gì? !

“Thật sao? !” đồng chí Tiểu Dương đột nhiên kích động.

“Ngươi thật sự có cốt nhục của Tư Đồ tiểu tử kia?” đồng chí Tiểu Dương đột nhiên vọt tới trước mặt ta.

Không xong rồi, đồng chí Tiểu Dương khẳng định là hiểu lầm ta đoạt Tư Đồ Dục của hắn!

“Không...” Được lắm ==, đùa nào, là đùa nào điểm huyết cam của bà ! ! ! ! !

“Nào nào nào, mau mau nằm xuống đi, nói cho ta biết ngươi muốn ăn cái gì, ta đi làm cho ngươi!” đồng chí Tiểu Dương lập tức phi thường phi thường ân cần.

“Ta muốn ăn cung bảo kê đỉnh*! Cay một chút!” Ta thốt ra, A? ⊙_⊙ ta lại có thể nói chuyện rồi?

(*Cung bảo kê đỉnh: Là món thịt gà nạc chặt nhỏ(thường dùng thịt ức gà hay đùi gà), xào với hành tây, hành lá, ớt khô, đậu phộng dầu hào, xì dầu, dầu mè, tiêu, đường (có thể cho thêm ớt ngọt nếu thích))

“Còn nữa, ta kỳ thật...” Lại bị điểm huyết ==

... Rốt cuộc là ai, rốt cuộc là ai! Biến lão nương thành ra cái chốt mở a, muốn đóng muốn mở tùy ý a! Chơi như vậy có vui không a ! ! ! ! Miễn bàn! ! !

Sau này ta sẽ giải thích vậy. Các ngươi thích thế nào thì cứ thế đi! Dù sao cũng chỉ còn một tháng.

Đương nhiên, ta lựa chọn không giải thích, còn có nguyên nhân khác. Đó chính là, ta hoàn toàn không ngờ nha, đồng chí Tiểu Dương nấu ăn quả thật là ngon quá đi a ! ! !

Có thể là yêu ai yêu cả đường đi lối về nên đồng chí Tiểu Dương tựa hồ cũng không hề oán hận ta cướp Tư Đồ của hắn. Ngược lại còn vô cùng quý trọng ‘đứa bé’ trong bụng của ta.

“Nhị Nữ! Ngươi không nên cử động! Ta đến đây ta đến đây, ngươi đi nằm đi!”

“Nhị Nữ, hôm nay ngươi muốn ăn món gì, ta làm cho ngươi!”

“Nhị Nữ, xương sống thất lưng không khô à, ta đâm bóp cho ngươi nha!”

Mọi người nói xem, ta làm sao đành lòng nói cho đồng chí Tiểu Dương biết chân tướng sự thật đây

⌋ (▽) ⌋ Có đồng chí Tiểu Dương tỉ mỉ chăm sóc, Lục mỹ nam tuy không ở lại Đan Mai lâu nhưng cứ cách mấy ngày lại đến thăm ta một lần.

Ta lại hỏi thăm tin tức về Tiểu Si, đồng chí Tiểu Dương nói ngày hôm đó xảy ra hỏa hoạn xong liền thất lạc tung tích, hắn còn tưởng rằng Tiểu Si sẽ đi chung với bọn ta nữa! Ta không khỏi có chút lo lắng. Lại đi hỏi Đại biến thái có biết tin gì về Tiểu Si hay không, có thể sai phái người của hắn đi tìm được không. Mấy ngày sau Đại biến thái trở về nói cho biết, Tiểu Si đã về đến nhà, ta đây mới yên lòng.

Vì vậy, một tháng rất nhanh liền trôi qua...

Ngày bài độc cuối cùng cũng đến. Tối hôm đó ta đứng trước cửa sổ, bi thương ngắm nhìn ánh trăng.

“Nhị Nữ, ngươi làm sao vậy, ban đêm trời lạnh, còn không mau đi vào!”

“Bé phệ, ta... lập tức sẽ sinh non!” Ta ai oán nói. Sau này, không biết còn có thể ăn thức ăn do chính tay đồng chí Tiểu Dương nấu hay không. Nghĩ đến đây, ta liền vô cùng thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Đẻ non

Chương 43: ĐẸ NON

“Nhị...Nhị Nữ, ngươi đừng nghĩ bậy. Đây là chứng trầm uất thông thường của sản phụ. Ngươi bây giờ đang rất khỏe-, làm sao có thể khi không lại bị sinh non.” đồng chí Tiểu Dương kinh hãi, vội vàng nói. Ta tiếp tục u buồn nhìn lướt qua đồng chí Tiểu Dương.

“Nhị Nữ...Ngươi muốn ăn chút gì ngon ngon cứ nói với ta! Ta liền làm cho ngươi, ăn ngon tâm tình sẽ tốt!” đồng chí Tiểu Dương bắt đầu tiếp tục phát

huy tinh thần siêu cấp bảo mẫu.

“Ta muốn ăn cháo gà hột vịt muối! ! ! !” Có thể sau hôm nay sẽ không còn ăn trực được nữa! Ta vội vàng báo món ăn.

“Được, Nhị Nữ chờ đây, ta sẽ đi làm liền cho ngươi!” đồng chí Tiểu Dương lập tức phi thân xuống lầu.

Chỉ là,

Đang lúc đồng chí Tiểu Dương vui vui vẻ vẻ, tận tâm tận lực bung tô cháo gà hột vịt muối mới nấu xong còn bốc khói nghi ngút chạy lên lầu. . .

“Đau. . .Đau. . .Đau bụng quá! ! ! !” Bị một đoàn người đưa vào một gian phòng, ta vừa tru lên vừa ta loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng đồng chí Tiểu Dương lướt qua.

“Mau. . .Mau, nhanh đi nấu nồi nước nóng!” Tiểu quan Giáp quay qua tiểu quan Ất kêu lên.

Àm. . .tô cháo đồng chí Tiểu Dương đang bung trên tay liền rơi xuống đất.

Một khắc sau ta đã được đưa vào một gian phòng tối, mắt nhìn tô cháo gà đổ trên mặt đất, trong lòng thương tiếc không thôi. Ai ~ nếu thời gian bài độc này đến muộn chỉ một lát thôi là ta có thể ăn được rồi.

đồng chí Tiểu Dương chạy ào vào phòng cầm lấy tay ta. “Nhị Nữ, ngươi phải kiên trì cố gắng a, ta sẽ đi gọi bà mẹ!”

Không cần a, trong bụng mình chứa cái gì ta còn không biết sao. Bà mẹ mà tới thì hỏng bét, ta còn không lòi đuôi ra sao? “Không. . .Không cần, các người cứ đi ra ngoài hết đi, một mình ta là được rồi!” Ta khó nhọc trả lời.

“Một mình ngươi phải làm thế nào! Ta phải đi gọi, ngươi chờ đây!” đồng chí Tiểu Dương vừa dứt lời liền xoay người định rời khỏi.

Ta khẩn cấp- liều mạng kéo tay hắn. “Không được đi!” Ta gọi.

“Tại sao?” đồng chí Tiểu Dương thắc mắc

Ai, ta nên thành thật nói ra thì hơn. Nếu Dương Chi Hách thật sự tìm được bà mẹ đến đây, lấy từ trong bụng ta ra một bao máu loãng còn không hù cho bà mẹ sợ chết khiếp sao!

“Không cần, thật ra ta. . .”

“Thật ra ta đã lo chu đáo đầy đủ rồi.” Giọng nói Lục mỹ nam truyền tới. Nương theo thanh âm nhìn lại đã thấy Lục mỹ nam dẫn theo phía sau một bà mẹ, còn có một ít thị nữ. “Sao! Sao! Vậy ta đi nấu nước nóng!” đồng chí Tiểu Dương vừa nhìn thấy có bà mẹ liền vội vàng đi múc nước.

Bà mẹ Lục mỹ nam dẫn đến đem nhóm người tay chân luống cuống đẩy hết ra khỏi phòng. Khắp phòng cuối cùng an tĩnh trở lại.

Mặc dù ta sớm biết rằng sẽ xuất ra nhiều máu, cũng sớm đã chuẩn bị tâm lý đón nhận cơn đau bụng kịch liệt. Vậy mà lúc cơn đau đầu tiên bắt đầu co bóp, ta vẫn nhìn không được kêu lên thảm thiết, đau đớn quay cuồng lăn lộn trên giường. Tiếp theo, ta chợt nghe thấy ngoài cửa truyền vào tiếng bồn nước bị đánh nghiêng xuống đất, sau đó đồng chí Tiểu Dương cách vách cửa gọi vào: “Nhị Nữ! Ngươi nhất định phải cố gắng chịu đựng a, ta sẽ đi tìm Tư Đồ tiểu tử kia về đây!”

Sau khi cơn co thắt đau đẻ thứ mười ba đi qua, chỉ cảm thấy hẫng một cái, một dòng nhiệt thể mang theo máu huyết ộc ra, cảm giác đau bụng cũng lập tức nhẹ nhõm rất nhiều. Ta thả lỏng, toàn thân rã rời, hơi liếc mắt xuống nhìn. Mặc dù đã được lót rất nhiều vải nhưng chỉ chốc lát sau, trên giường đã phủ khắp một màu đỏ tươi. Thật ra tốc độ xuất huyết cũng không phải rất nhanh, ngẫu nhiên còn có thể ngừng lại một chút, sau đó bụng sẽ tiếp tục co thắt một hồi rồi lại tiếp tục chảy máu = !

Có lẽ khoảng chừng một khắc sau, ta cơ bản cũng nắm được quy luật xuất huyết, tự tìm hình tư thế tương đối thoải mái, lẳng lặng chờ đợi cuộc bài độc kết thúc.

Chính là. . .

Bà mẹ đang ở bên cạnh kia, ngươi là. . .chuyện gì vậy! ! !

Mặc dù ta biết ngươi là do Lục mỹ nam tìm người thế vào, ta cũng biết ngươi không có trách nhiệm gì! Nhưng ngài cũng đừng ngồi bên cạnh nhàn nhả dạo chơi như thế chứ, sau đó còn đọc truyện, thỉnh thoảng lại nâng đầu cao giọng gào thét vài tiếng: “Dùng sức! ! Hít sâu! ! !” Sau đó. . .tiếp tục đọc truyện = !

Ta nộ! Không thấy ta chảy nhiều máu như vậy sao! ! Không thấy ta đau đến toát mồ hôi đầy đầu sao! ! Ngươi ít nhất cũng nên qua đây lau mồ hôi cho ta mới phải chứ. Ta cảm tức nhìn ‘bà mẹ’ ngồi bên cạnh nhàn nhả đọc truyện, ngươi nếu cứ chơi bời nhàn hạ như vậy, cẩn thận không ta sẽ mếc ông chủ khiển trách ngươi!

‘Bà mẹ’ kia hình như cảm nhận được luồng oán niệm trong lòng ta, rốt cuộc cũng để cuốn truyện xuống, nhìn qua ta một chút, sau đó. . .xoay chuyển đáng ngồi, cao giọng kêu vài tiếng, sau đó. . .tiếp tục đọc truyện!

Ta nghi hoặc cúi đầu. Ta nhỏ! Tại vì lúc này bà ta thay đổi vị trí đã ngồi dính vào máu. Orz... Được thôi, tùy ý người, xem như người lợi hại!

Ta bắt đầu tiếp tục sự nghiệp xuất huyết bài độc, những lúc bà mẹ tru lên cũng phối hợp rống rống hai tiếng, đại khái qua hết một canh giờ. Huyết lưu dần dần chậm lại rồi ngưng chảy, dạ con cũng không còn co thắt nữa. Ta vỗ vỗ ‘bà mẹ’ đang chìm đắm trong trạng sách. Bà ta liếc mắt xem ta, ý muốn hỏi “Xong rồi?”, vì thế ta gật đầu.

Sau đó, ‘bà mẹ’ cất quyền truyền vào trong người, vuron người đứng dậy. Đột nhiên bắt đầu gào khóc: “Ai...Đứa bé không giữ được a...Người lớn cũng thiếu chút giữ không được...Ai...”

Khỏe miệng ta co giật nhìn ‘bà mẹ’ biểu diễn. Đây...không cần phải chuyên nghiệp như vậy đâu! Y như rằng, bà mẹ hô hào chưa được bao lâu, cửa phòng đã bị người ta đá văng. Người đầu tiên xông vào dĩ nhiên là đồng chí Tiểu Dương!

“Cái gì? Đứa bé không giữ được!” Sau đó đồng chí Mo-rát liền thấy ta đang nằm trên giường, ách, xác thực mà nói, phải gọi là đang nằm trên vũng máu mới đúng. Bởi vì, ngay cả chân mền cũng dính máu đỏ bùm, ngấm lại cũng thật đúng là bài ra...một bụng máu? !

Có lẽ bị một mảnh đồ tươi trước mắt kích thích, đồng chí Tiểu Dương một hồi lâu vẫn chưa nói thêm được lời nào. Miệng cứ ngáp rồi lại ngáp, cuối cùng nghẹn ra một câu: “Người không có việc gì là tốt rồi!” Sau đó, thương tâm ngồi sụp xuống một góc.

Ta nhìn đồng chí Tiểu Dương ngồi xỏm trong góc, trong lòng áy náy. Nhưng ta vẫn chưa muốn nói cho hắn biết sự thật!

Tiếp theo đi vào là thị nữ đã được Lục mỹ nam sớm chuẩn bị từ trước, sau đó đồng chí Tiểu Dương đang suy sụp lại bị mấy thị nữ lôi kéo ra ngoài...

Lục mỹ nam chuẩn bị cũng rất chu đáo-, mấy thị nữ ân cần tỉ mỉ tắm tẩy cho ta, thu dọn sạch sẽ căn phòng xong, cũng liền rời đi.

Ta vuốt ve bụng gờ đã phẳng lì, trong lòng cảm khái một hồi. Cuối cùng đã không cần phải vác cái bụng bầu đi tới đi lui nữa rồi. Nhưng cũng thật đáng tiếc, sau này không còn được thưởng thức mấy món đồng chí Tiểu Dương đích thân nấu nướng nữa rồi.

Đang mãi nghĩ ngợi, không ngờ đồng chí Tiểu Dương khi không lại bùng một chén cháo nóng hổi đi vào phòng, “Nhị Nữ! Người sao đã ngồi dậy rồi! Người vừa mới sinh non, cần phải nghỉ ngơi nhiều! Mau mau nằm xuống, ta làm cho người cháo gà hột vịt muối rồi đây, thừa lúc còn nóng mau ăn đi!” “...”

Đồng chí Tiểu Dương...Người đừng như vậy nữa, ta sẽ rất áy náy...Ta khê trở mình, tiếp nhận chén cháo vừa ăn vừa nghĩ.

Chỉ lát sau, Đại biến thái cùng Lục mỹ nam đi vào phòng.

Lục mỹ nam đi đến bên giường, xoa đầu ta hỏi: “Không sao chứ?”

“Ừm, không sao! Cảm ơn Lục sư huynh!” Ta gật đầu cảm ơn.

Đồng chí Tiểu Dương thấy Đại biến thái đến, vỗ vỗ vai hắn nói: “Người cũng đừng quá thương tâm, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi! Hải tử thi sau này vẫn có thể sinh lại được!”

Đại biến thái yêu nghiệt cười một tiếng, nhìn Lục mỹ nam đáp: “Không sai, hải tử sau này có thể sinh tiếp.” Sau đó quay đầu nhìn về phía ta, nói với ta: “Nhị Nữ a, người cứ bảo dưỡng thân thể cho tốt, lần sau tuyệt đối không thể lại sinh non nha ~!” Sau đó đưa cho ta một viên thuốc.

Ta nghi hoặc tiếp nhận viên thuốc. Vừa nhìn, đây không phải là chính là thuốc cứu mạng được bào chế cho ta từ cái mê cô – cô trùng được lấy ra đó sao? Lần trước lúc bị Đại biến thái xé áo bao thành con nhộng, nó cùng dtdđ đều rơi xuống giường. Thời điểm ra đi, ta chỉ kịp nhờ Đại biến thái lấy giúp dtdđ, không ngờ ngay cả viên thuốc này...Đại biến thái cũng giúp ta nhặt về.

“Vậy còn có một lọ thuốc bột nữa đâu?” Ta cố gắng tìm về ‘Thượng kế’ cũng bị rơi mất lúc đó.

Ánh mắt Đại biến thái đột nhiên long lên.

“Á...Không có thì thôi, dù sao ta cũng không...không cần dùng nữa.” Ta cười giả là tiếp lời. Xem ra Đại biến thái hình như đã biết ta đã dùng bình được kia thuốc hắn. Khiếp quá!

“Nhị Nữ vẫn còn muốn bướng bỉnh sao ~!” Đại biến thái yêu nghiệt cười cười.

Sau đó nhìn qua Lục mỹ nam, cô ý lớn tiếng nhắc nhở nói: “Sau này, lại muốn hạ xuân được với nhân gia sao~!” (*nhân gia: người ta, ý tự xưng mình nhưng với nghĩa hờn dỗi, là loi)

Ta phun...!

đồng chí Tiểu Dương kinh ngạc nhìn ta. “Nhị Nữ...Ta mặc dù sớm đã biết rằng người rất hung hãn, nhưng không ngờ người lại táo bạo đến như vậy!”

Không phải như các người tưởng tượng đâu – T_T ~ Đại biến thái đắc ý – khiêu khích nhìn Lục mỹ nam. Lục mỹ nam cúi người, muốn nói nhỏ vào tai ta nhưng giọng nói lại khiến ọi người trong phòng đều nghe thấy: “Tiểu sư muội, hôm đó ở trên giường sư huynh đã nói với người rồi-, trường kỳ hữu

hiệu!”

Trong đầu ta lại toát ra cảnh tượng cùng hành động của Lục mĩ nam ngày hôm đó. Khi không lại... Tim đập nhanh – mặt đỏ bừng!

Đồng chí Tiểu Dương càng khiếp sợ nhìn ta, Đại biến thái thì nhướng mày nhìn Lục mĩ nam

Không phải... như các người tưởng tượng đâu...

“Nhị Nữ! Ngày mai theo ta về phủ Thừa tướng!” Đại biến thái đột nhiên ra lệnh.

“Ta không...” Ta đang muốn cự tuyệt lại thấy Đại biến thái như cười như không nhìn ta, ánh mắt như thể có nghĩa là Đại biến thái đang rất tức giận.

“Được T_T!” Hảo hán không chấp nhận thiệt thòi trước mắt!

Lục mĩ nam xoay người nhìn Đại biến thái, Đại biến thái cũng nheo nheo mắt nhìn trả.

“Hai ngày sau ta sẽ đi!” Ta nói sang chuyện khác, cố gắng phá vỡ cái bầu... không khí quỷ dị này.

Ba người cuối cùng đều nhìn về phía ta.

“Chuyện Thánh Nữ giả tổng kết giải quyết tất cả-” Ta nói.

Đại biến thái suy nghĩ một hồi lại nói: “Đợi thêm hai ngày nữa, chờ ta tìm được cơ hội thích hợp sẽ đích thân đưa ngươi vào cung diện thánh, không thể cho Yên Vương có thời gian chuẩn bị.”

Ta gật đầu.

“Nhị Nữ đến lúc đó bản thân ngươi nên cẩn thận một chút.” Lục mĩ nam đưa tay sờ sờ đầu ta. Lại bị Đại biến thái một trảo chụp được.

Hai người lại lần nữa nhìn nhau tóe lửa.

“Nhị... Nhị Nữ cần phải được nghỉ ngơi, hay là chúng ta lui xuống trước đi.” đồng chí Tiểu Dương thấy không khí hiện trường càng phát ra không hay liền vội vàng nói.

Ta liều mạng gật đầu.

“Nhị Nữ...” đồng chí Tiểu Dương đột nhiên bị tình hình nhìn ta nói: “Hải tử tuy mất rồi cũng đừng quá đau khổ, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt a!” Nói xong liền lôi kéo Lục mĩ nam cùng Đại biến thái rung rung rồi khỏi.

Đồng chí Tiểu Dương... ta thật có lỗi với ngươi!

Giải độc xong, tức thì thể xác và tinh thần ta đều cảm thấy thư sướng, cảm giác ngủ cũng thật ngon giấc. Không ngờ tới, ngày hôm sau Đại biến thái mới sáng sớm đã đến đưa ta hồi phủ. Ta nghĩ nghĩ, nhất định phải đưa Tiểu Lôi và Tiểu Chu Tước theo cùng, một là lúc diện thánh có thể sẽ cần đến sự hỗ trợ từ bọn họ. Hai là ta không cần phải một mình đối mặt với một đồng thanh y mặt sắt nữa T_T

Vừa vào phủ Thừa tướng, chỉ thấy một đồng người nhất tề quỳ gối trong đại viện. Người dẫn đầu đám quỳ, chính là nữ mặt sắt hôm đó đã ném ta xuống sông!

“Đây là?” ta khó hiểu nhìn về phía Đại biến thái.

“Những... người này là hôm đó được phái đi tìm ngươi nhưng bắt lực trở về, cho ngươi xử trí!” Đại biến thái trả lời.

Ta cúi đầu nhìn về phía nữ mặt sắt kia, nàng ta đang cúi đầu nên ta nhìn không rõ được vẻ mặt thế nào.

“À, ta biết rồi. Trước hết cứ để bọn họ quỳ ở đó đi.” Ta nói với Đại biến thái, giọng không lộ ra vẻ gì.

Đợi Đại biến thái đi rồi, ta một mình quay trở lại đại viện. “Ngươi ở lại, những người khác có thể lui xuống.” Ta chỉ vào nữ mặt sắt cầm đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nhị Nữ cứu cha (phần 1)

Chương 44: Nhị Nữ cứu cha (phần 1)

“Ngẩng đầu lên.” Đợi những người khác đều đã lui ra, ta ra lệnh cho nữ mặt sắt vẫn đang quỳ trên mặt đất.

Nữ mặt sắt phụng mệnh ngẩng đầu, trong ánh mắt nhìn ta tràn ngập hận thù.

“Ta nên nói gì đây nhỉ? Thật xin lỗi, ta còn chưa có chết?” Ta lạnh lùng nhìn nữ mặt sắt, nói mà như tự nói.

“Hừ.” Nữ mặt sắt hừ lạnh một tiếng rồi không thêm... nhìn nữa.

“Có thể nói cho ta biết tại sao không?” Ta tức giận hỏi. Ta đến giờ vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

“...” Không nói.

“Ngươi hận ta?”

“...” Vẫn không nói

“Ngươi thích Đại biến thái?”

Đôi đồng tử nữ mặt sắt co giật lại một chút, nhưng vẫn không trả lời.

“Ngươi nói xem, nếu ta đem chuyện ngươi làm nói lại với Đại biến thái, hẳn sẽ đối với ngươi thế nào đây?” Ta dứt khoát ngồi

“Đã rơi vào tay ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi.” Nữ mặt sắt né tránh ánh mắt ta, phần nộ trả lời.

“Ngươi thật sự thích Đại biến thái?” Chẳng lẽ lại vì xem ta là tình địch.

Nữ mặt sắt không nói nhưng hô hấp có chút dồn dập.

“Ái! Cần gì phải như vậy. Ta thừa nhận đáng về Đại biến thái rất yêu nghiệt. Nhưng thủ đoạn của hắn càng yêu nghiệt hơn! Một người nguy hiểm như vậy, cả ta cũng không dám ăn, ta thật sự bội phục dũng khí của ngươi. Nhưng mà nói gì thì nói ngươi cũng không cần phải vì vậy mà giết ta mà.”

“...” Cũng không nói.

“Vì một nam nhân như vậy thật sự không đáng!” Ta tốt bụng khuyên nhủ.

“Ngươi sao cứ nói cái gì mà Đại biến thái, cái gì mà nam nhân như vậy! Ban đầu chẳng phải chính ngươi yêu Tư Đồ yêu đến chết đi sống lại sao, muốn đề tiện bao nhiêu ngươi liền đề tiện bấy nhiêu. Đến bây giờ đạt được rồi lại bắt đầu khoe khoang sao?” Nữ mặt sắt đột nhiên bộc phát- rống vào mặt ta.

Cái gì? ! Là ta ban đầu yêu Đại biến thái đến chết đi sống lại?

“Ý ngươi là, Thần Vũ rất yêu Đại biến thái sao?”

“Hừ ~ a!” Nữ mặt sắt ngửa mặt lên trời cười lạnh.

“Ngươi vì thứ tình yêu loạn luân của ngươi mà làm bao nhiêu hành động điên cuồng. Như thế nào? Ngươi cũng không nhớ? Ngươi không nhớ, nhưng ta thì nhớ rất rõ! Ta vĩnh viễn vẫn nhớ rõ! Ngươi đừng ở đây giả mù sa mưa nữa, mau giết ta đi, nếu không ta sẽ đuổi giết ngươi cả đời, mãi đến khi nào ta chết mới thôi!” Nữ mặt sắt rống lên giận dữ.

Cái gì? ! Cái gì? !!! Loạn luân? Thần Vũ và Đại biến thái là loạn luân? Ta trong lúc nhất thời khó hiểu không thể tiêu hóa nổi thông tin kia, Đại biến thái cùng Ta – trước kia rốt cuộc là có quan hệ gì?

“Ngươi nói rõ ràng cho ta, ta trước kia cùng Đại biến thái rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ta vội vàng hỏi nữ mặt sắt.

“Thế nào? Không muốn nhận phụ thân sao, nên giả bộ mất trí nhớ sao?” Nữ mặt sắt cười lạnh.

○ khẩu ○ ! ! ! ! ! ! “Ngươi... Ngươi cứ nói cái gì, đại... Đại biến thái là phụ thân của ta? !” Ta muốn đứng không vững nữa.

Gạt người! Gạt người! Gạt người! Gạt người! Gạt người! ! ! ! ! ! !

“Hừ.” Nữ mặt sắt tiếp tục hừ lạnh.

“Hắn...Hắn, Đại biến thái sinh ra ta?” Không có khả năng a. Đây, ta thật sự nghĩ không thông. Đại biến thái thoát nhìn không lớn tuổi hơn ta bao nhiêu, làm sao có thể là phụ thân của ta?

Nữ mặt sắt không hề...mở miệng nữa.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, người nói rõ ra cho ta! ! !” Ta phát điên nắm áo nữ mặt sắt.

Nữ mặt sắt ngoài việc quay phắt mặt đi, còn lại không có thêm phản ứng nào với ta.

“Người nói mau a! ! !” Ta dùng sức lay mạnh nữ mặt sắt, nữ mặt sắt thấy ta tức giận, ngược lại biểu lộ rất vui vẻ. Ta không hiểu nổi, cười cái gì? Thoáng chỉ nghe thấy ‘đương ~’ một tiếng, giống như có vật gì từ vạt áo trước ngực nữ mặt sắt rơi xuống đất. Sắc mặt nữ mặt sắt liền biến đổi, vội vàng muốn cúi người nhặt lại nhưng đã bị ta bắt được.

Ta thấy nữ mặt sắt khăn trương nhật đồ như thế liền nhanh chóng khom lưng nhật lên trước.

Đây là? Ta nghi hoặc nhìn ngọc bội trong tay, trên mặt trước sau đều có khắc một chữ, chữ trên mặt trước ta không nhận ra, chữ mặt sau thì ta biết, là chữ ‘Vũ’.

Nữ mặt sắt đưa tay đoạt lại, ta xoay người tránh thoát, không ngờ nữ mặt sắt trong tình thế cấp bách cư nhiên dám động võ với ta. Bàn lãnh đánh nhau ta không có, nhưng bàn lãnh trốn thì tuyệt đối là hạng nhất. Vừa thu lại ngọc bội cất đi, vừa sử dụng ‘Mạc kế’ rất nhanh liền thoát khỏi phạm vi công kích của nữ mặt sắt.

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Thanh Y.

Nữ mặt sắt nghe tiếng vội thu tay lại.

“Nàng...” Ta lập tức chỉ vào nữ mặt sắt.

Nữ mặt sắt liền xoay người nhanh chóng chạy trốn, Thanh Y lập tức đuổi theo nhưng đuổi được hai bước rồi lại ngừng.

“Nàng mới vừa rồi động thủ với người?” Thanh Y hỏi ta.

Ta gật đầu.

Thanh Y liếc mắt nhìn ta, sau đó thờ dãi nói: “Người trước kia... Ai, thôi đi, bắt quá người sau này nhất định cứ tránh xa nàng một chút, còn nữa ta... có một thỉnh cầu.”

“Thỉnh cầu gì?” Ta hơi kinh ngạc, Thanh Y khi không lại nói chuyện với ta như vậy.

“Chuyện ngày hôm nay đừng nói cho Thừa tướng đại nhân biết. Thật ra, nói đến cùng là do người nợ nàng-” Thanh Y nói.

Ta thiếu nợ nữ mặt sắt-? “Ta trước kia... Không không không, Thần Vũ trước kia đã làm rất nhiều chuyện gì quá đáng với người đàn bà kia sao?” Ta tò mò hỏi.

Thanh Y gật đầu.

“Ta hiểu, sẽ không nói cho Đại biến thái-” Thật ra ngay từ đầu ta cũng không có dự định nói cho Đại biến thái biết.

Thanh Y như có điều suy nghĩ, nhìn ta thật lâu, sau đó nói một câu: “Cám ơn!” rồi xoay người rồi đi

“Ai! Chờ một chút.” Ta gọi.

Thanh Y dừng bước.

“Đại biến thái là ta, không không không, Đại biến thái là phụ thân của Thần Vũ? ?” Ta hỏi.

Thanh Y thoáng sững sốt, quay đầu liếc mắt nhìn ta, suy nghĩ một hồi sau đó gật đầu, rồi đi. Lưu lại ta một mình đang đứng trong đại viện giữa trời gió lộng loạn...

Nếu Đại biến thái là cha của Thần Vũ, tại sao lúc ta mang thai giả hắn còn nói ta mang trong bụng hài tử của hắn? Vì vậy, ta sốt ruột sôi gan chờ Đại biến thái trở về, muốn hỏi hắn rõ ràng – rốt cuộc là chuyện gì. Nhưng đợi cả một đêm, cũng không thấy hắn trở về.

Sáng sớm hôm sau, ta lập tức lại bị tin tức kế tiếp làm cho thất kinh!

Tiểu Lôi vội vàng vừa chạy vừa tri hô: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, không xong rồi, vừa có tin tức truyền về, Thánh Nữ Linh Sơn chỉ ra và xác nhận Thừa tướng đại nhân cùng bọn người phóng hỏa đánh lên nàng là một bọn-, Tư Đồ ca ca bị phán xử hình, ba ngày sao sẽ trảm!”

Không thể nào... Ta vừa biết bản thân còn có một người cha, hắn lại liền bị đem đi chém! “Tỷ tỷ, phải làm sao bây giờ?” Tiểu Lôi vội kéo ống tay áo ta hỏi.

“Đương nhiên là đi cứu người!” Ta thốt ra.

Rồi lại cảm thấy có chút không đúng, ta tại sao lại muốn đi cứu Đại biến thái làm chi? Thôi bỏ đi, nói thế nào hắn cũng có thể là lão ba ba của ta trên thế

giới này. Ta không thể thấy chết mà không cứu, đây là vấn đề đạo nghĩa nha!

Nếu Đại biến thái bị Thánh Nữ giả chỉ ra và xác nhận-, chỉ cần ta xuất hiện chứng minh Thánh Nữ kia là giả-, Đại biến thái đương nhiên có thể được cứu. Vấn đề bây giờ là, làm thế nào tiến cung diện thánh đây?

Còn nữa, ngày đầu tiên ta vừa về đến phủ Thừa tướng, Đại biến thái đã bị bọn Tranh Nhiên mách tội, sớm không mách muộn không mách, hết lần này đến lần khác đợi ta về đến mới gây sự? Cái này...trong phủ nhất định là có nội gián!

Ta nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định âm thầm lặng lẽ mang theo Tiểu Lôi cùng Tiểu Chu Tước đi trước.

Vì vậy, ngoài cửa hoàng cung...

“Ngươi...Ngươi là người phương nào? Vì sao ăn mặc quái dị như thế?!” Linh canh hỏi ta.

Quái dị? Hôm nay ta tới là muốn phá hủy chuyện làm ăn của Thánh Nữ giả-, cho nên trước khi đến hoàng cung ta cố ý bỏ ra không ít tiền mua một bộ trang phục và phụ kiện hoa lệ để đại tu nhan sắc, cố ý không để thua bởi khí thế được. Vậy mà các người...khi không dám nói ta trang phục quái dị?!

Ta hất cái đầu cấm đầy trâm cài tòn teng vàng chói lên, ánh sáng phản chiếu chói đến nỗi lính canh cửa hoàng cung phải vội vàng lấy tay che mắt. Hừ hừ! Thế nào, đã thấy oai phong chưa! “Ta muốn gặp hoàng thượng!” Ta cao ngạo nói.

“Giờ chơi! Hoàng thượng là ai mà nói gặp là gặp được sao? ! Cái bà điên ngươi mau cút đi!”

Hừ, cũng không ngoài dự tính của ta!

“Tiểu Lôi!”

“Vâng!” Tiểu Lôi nhanh chóng chạy ra đứng trước mặt ta.

“Xem đây-, Sét đánh...chết...ngươi...!” Vừa nói vừa đưa tay nhắm chuẩn phương vị, nhẹ nhàng hướng đến cái mũi nhỏ của Tiểu Lôi.

Trước mắt ánh sáng chợt lóe, một tia sấm sét giáng xuống!

Nhưng làm ta vẫn không nghe được tiếng sét đánh ‘oanh oanh’ kia, mà chỉ có ‘két ~ két ~’ vài tiếng, sấm sét lại đột nhiên biến mất.

Thị vệ canh cửa nghi hoặc nhìn ta. Mà ta lại càng nghi hoặc. Như vậy là sao? Không nhảy? Ta tập trung nhìn lại, tức thì hai mắt tròn tròn, ta nhỏ vào! ! Trên mặt tường thành, sao lại có thể có...Cột thu lôi? !

Chẳng lẽ lại là kiệt tác của Thánh Nữ tiền nhiệm? Ta không có thời gian nghĩ nhiều, cửa thành lại đột nhiên mở ra, một đội thị vệ chạy ra bao vây quanh chúng ta!

Phương án A không nhảy, ta đành phải chuyển dùng phương án B.

“Tiểu Chu Tước!” Ta hô.

“Vâng!”

Tiểu Chu Tước tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức hóa thân thành một con chim thật lớn, cắp lấy ta và Tiểu Lôi câu lên bay đi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta hình như ngửi được mùi vị của Tư Đồ ca ca.” Giữa không trung, Tiểu Lôi dùng cái mũi của hắn hít hà hít hà đánh hơi.

“Ở đâu?” Ta vội vàng hỏi.

“Bên kia.” Tiểu Lôi chỉ hướng về một cái sân. Tiểu Chu Tước theo hướng Tiểu Lôi chỉ, bay đến cái sân tà hạ thấp vài bước, liền thấy ngoài cửa một căn phòng có vài binh lính đang canh chừng.

“Chính là... trong căn phòng kia!” Tiểu Lôi nói.

Ta bảo Tiểu Chu Tước thả chúng ta xuống một góc ngách không có người lui đến ở gần đó, lại nghe từ rất xa có người kêu lên: “Bay tới hướng kia, mau đuổi theo!”

Ta vội vàng cởi ra áo ngoài hoa lệ giao cho Tiểu Chu Tước

“Tiểu Chu Tước, ngươi bắt Tiểu Lôi, chân kia cắp lấy áo này, bay ra chỗ khác đánh lạc hướng binh lính đi.” Ta nói với Tiểu Chu Tước.

Tiểu Chu Tước gật đầu.

“Chờ, chờ chút, Tiểu Chu Tước, ngươi có thể...giúp ta...đánh ấy người canh cửa phòng kia...đánh cho hôn mê trước rồi bay đi có được không!” Mặc

dù chính mình làm thì vẫn được, nhưng chỉ sợ vạn nhất bên trong có võ lâm cao thủ ngoạ tàng

“Không thành vấn đề!” chỉ thấy Tiểu Chu Tước bay về phía trời cao, lại xoay người một vòng lao thẳng xuống đám người canh cửa, sau đó...đâm bổ xuống đầu một người ==! Mấy người còn lại cũng kêu lên, ngã lộn xuống đất.

Đội Tiểu Chu Tước dẫn dắt đám binh lính đuổi theo chạy ra hướng khác xong, ta nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa phòng.

“Đại biến thái?” Ta nhẹ nhàng gọi.

“Ừm...” Có tiếng người yếu ớt đáp lại.

Ta nhìn về hướng phát ra âm thanh liền thấy Đại biến thái máu me đầy người bị trời đánh vào trên một thanh giá. Trên người, phàm là có da thịt đều hằn lên những vết roi rất ghê người!

“Đại biến thái? !” Ta kinh hô, vội vàng chạy tới.

“Nhị...Nữ, sao ngươi lại đến đây?” Đại biến thái hơi hơi ngẩng đầu, đương nhiên còn mỉm cười hỏi ta.

Trong lòng ta tức đến phát run lên. “Bọn họ...cư nhiên dám dùng hình với ngươi nặng đến như vậy!” Không biết tại sao, giọng ta có chút nghẹn ngào. Trái tim hơi hơi co rút đau đớn. Ừm, nhất định là bởi vì đã biết Đại biến thái có quan hệ cha con với ta.

“Ta, ta sẽ coi trời cho ngươi!” Tay chân ta rối loạn muốn mở vòng dây xích trói quanh người Đại biến thái, nhưng dùng sức thế nào cũng không lay chuyển được.

“Không cần-, chỉ có Hoàng thượng mới có chìa khóa mở ra xiềng xích này. Nhị Nữ, ngươi chạy mau đi, nơi này rất nguy hiểm!” Đại biến thái nhẹ giọng nói.

“Không cần lo lắng, ta không sao, thật mà. Ngươi chạy mau đi!” Đại biến thái quay qua ta xuất chiêu ‘nụ cười yêu nghiệt’, hối thúc ta chạy.

“Không được, ngươi là phụ thân của ta, ta nhất định phải cứu ngươi-!”

Ta vừa dứt lời, Đại biến thái vội vàng ho khan vài tiếng. “Ài? Ai nói với ngươi?”

“Thanh Y!”

“Ngươi chỉ vì đã biết như vậy nên mới đến cứu ta-?” sắc mặt Đại biến thái có chút âm trầm.

“Này...” Cần phải là như vậy.

“Ta không phải là phụ thân của ngươi.” Đại biến thái nhìn không được cất ngang “Ngươi có thể đi.” Đại biến thái nói tiếp.

“Ngươi...Ngươi không gạt ta?”

“Không có!” Giọng nói mang theo tức giận.

“Vậy sao bọn họ đều nói...” Ta bị quay đến mơ hồ.

“Ta nói, ta không phải phụ thân của ngươi.” Giọng nói Đại biến thái hơi hơi run lên. Ta đột nhiên bắt gặp Đại biến thái lại có chút sợ hãi như vậy.

Đại biến thái nắm tay thật chặt, sau đó lại buông lỏng mở ra. “Ngươi đi đi, hiện tại ta không muốn thấy ngươi.”

Ta đương nhiên cứ như vậy khó hiểu bước ra khỏi căn phòng. Không được, ta còn muốn cứu Đại biến thái. Ta nghĩ lại mục đích vào cung lần này, chỉ cần tìm gặp được hoàng thượng là có thể cứu được Đại biến thái!

Ta dè dặt bước đi trên đường. Vốn là muốn bắt một tiểu cung nữ hoặc một tiểu thái giám nào đó buộc bọn hắn dẫn ta đi gặp hoàng thượng. Chính đang lúc đi trên đường cư nhiên ngay cả một bóng người cũng không thấy. Cuối cùng trên một hành lang dài ta cũng bắt gặp một người đàn ông mặc cẩm y. Thoạt nhìn không giống thái giám, là người trong triều ư? Nhớ đến bộ dáng Đại biến thái máu chảy đầm đìa bị trời đánh trên thanh giá, ta có không muốn nghĩ nhiều nữa.

“Ngươi! Mau dẫn ta đi tìm hoàng thượng, nếu không ta giết ngươi!” Ta nhanh chóng lên đến phía sau, bắt ngoặc tay người đàn ông mặc cẩm y, xuất ra mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nhị Nữ cứu ‘cha’ (phần 2)

Chương 45: Nhị Nữ cứu ‘cha’ (phần 2)

“Người muốn gặp hoàng thượng?” cảm y nam tử hỏi.

“Đứng, người ít nói nhảm đi, chỉ chú tâm dẫn đường thôi.” Ta đẩy tay cảm y nam tử đang bị ta áp chế.

“Được, vậy người... buông tay trước đã.” cảm y nam tử thương lượng.

“Không được!” Vì để ngừa vạn nhất, ta phải tóm chặt... người đàn ông kia.

“Người nếu không thả, sẽ không gặp được hoàng thượng.” Cảm y nam tử đang nhiên dám uy hiếp ta.

“Người uy hiếp ta?” Ta cao giọng.

“Sao ~? Phải thì thế nào?” Cảm y nam tử tự nhiên giọng nói pha chút vui vẻ.

Vốn vì thái độ kỳ quái của Đại biến thái đã khiến ta rất phiền muộn rồi, cảm y nam tử này còn dám thêm dầu vào lửa? ! Ta lơ lửng nắm tay, cảm y nam tử kia còn tưởng ta sẽ buông tay... vừa trực thoát thân. Ta liền xoay người trở tay bẻ ngoặt cánh tay hắn vắt ra sau vai, cảm y nam tử kia bất ngờ không kịp đề phòng gục ngã xuống đất ở tư thế chó bò.

“Người...!...A...” Cảm y nam tử lật lưng quay mặt lại phẫn nộ nhìn ta. Nói còn chưa kịp thành lời đã bị ta liên tiếp giậm người xuống lưng, quật bò trở lại!

Ta cười trên người cảm y nam tử, tay trái kéo vạt áo của hắn, tay phải chuẩn bị xuất ra một động tác rất không văn nhã, uy hiếp hắn “Còn đông dài thì đừng trách lão nương hung bạo, người tin hay không tin! == Hừm!”

“Người...dám!!!” Giọng nói cảm y nam tử run run.

“Người nói xem ta có dám hay không?” Ta mỉm cười ngọt ngào nói.

Cảm y nam tử há hốc mồm nhìn ta, cuối cùng ừ rừ nói: “Người...dám...”

“Biết được là tốt, còn không mau dẫn đường!” Ta thu hồi tay.

“Không cần dẫn đường, hoàng thượng, hiện tại đã bị người cười lên lưng rồi!” Cảm y nam tử cười khổ đích xác trả lời.

◉▽◉, vận khí tốt như vậy sao? Tùy tiện quơ một cái được ngay Hoàng thượng?

“Đứng, thật xin lỗi, ta không cố ý ngồi lên người!” Ta vội vàng đứng lên, cúi đầu khom lưng nói.

“Người...thật sự không nhớ ra trẫm?” Hoàng thượng đứng lên, vừa phui bụi y phục trên người, vừa thắc mắc nhìn ta.

Hả? “Ta phải nhớ kỹ người sao?” Ta ngớ ngẩn hỏi lại.

“Xem ra Tư Đồ nói không sai, người đã hoàn toàn thay đổi.” Hoàng thượng lẩm bẩm. “Nhưng bây giờ óc thẩm mỹ của người cũng rất... đặc biệt!” Hoàng thượng đánh giá một hồi, gian nan rút ra kết luận.

“Đặc biệt chỗ nào, ta đây là vì có ý muốn đánh động lòng người...” A!!!! Đứng rồi, lúc này ta vì muốn Tiểu Chu Tước đánh lạc hướng binh lính đã coi bỏ hết nguyên bộ trang phục phụ kiện hoa hoa lệ lệ, bây giờ chỉ còn chừa lại cái đầu cắm đầy kim trâm hoa lệ, còn lại mặc trên người chỉ là áo khoác trắng toát, thoát nhìn rất giống với âm hồn dã quỷ ==!

“Người biết ta là ai?” Ta đột nhiên trở về đứng chỗ hoàng thượng đang nói lúc này.

Hoàng thượng gật đầu. Mở miệng nói: “Người là Thần Vũ, nhưng hiện tại cần phải gọi là Nhị Nữ.”

“Vậy Đại biến thái không nói với người, ta mới thật sự là Thánh Nữ sao?” Ta thắc mắc.

“Người bây giờ còn dám gọi Tư Đồ là Đại biến thái?” Hoàng thượng hăng hái nhìn ta. Suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Nhưng mà ta cũng đã biết trước người mới thật sự là Thánh Nữ.”

“Vậy sao người còn muốn xử trảm hần làm chi!” Ta cảm thấy khó hiểu.

“Không phải ta muốn xử trảm hần.” Hoàng thượng dừng lại một chút sau đó cười thần bí “Là Tư Đồ, tự hần yêu cầu như vậy-.”

“Chính hần yêu cầu-?” Ta khó có thể tin được, Đại biến thái, ta biết người rất biến thái, nhưng không biến thái đến mức thích tự sát đấy chứ.

“Vậy sao còn dùng hình với hấn? Cũng là chính hấn yêu cầu sao-? Đại biến thái rõ ràng nói chỉ có chìa khóa trong tay ngươi mới phá mở được xiềng xích mà.”

“Dùng hình?” Hoàng thượng hỏi.

“Đúng, lúc ta mới thấy hấn, hấn đã bị đánh đến máu xương lẫn lộn rồi! ! !” Nhớ đến bộ dáng Đại biến thái lúc này, lòng ta lại dâng lên nỗi khó chịu rất khó hiểu.

Hoàng thượng nhướng mày suy nghĩ một hồi, sau đó...Cười.

“Ngươi bây giờ đi nhìn lại xem sao. Ta cam đoan, khẳng định sẽ không giống với lúc này!” Hoàng thượng nói.

“Ngươi...là có ý gì, ngươi muốn nói Đại biến thái căn bản là đang lừa gạt ta? !” Ta kinh ngạc hỏi.

“Nếu không ngươi cho rằng hấn muốn ta đặc biệt hạ lệnh xử trảm hấn để làm gì?” Hoàng thượng quý dị cười đáp.

“Các ngươi đang thông đồng với nhau, đều vì gạt ta là làm chuyện nhàm chán như vậy?” Ta không thể tin nổi.

“Nhàm chán? Ha ha, ta lại cảm thấy rất thú vị.” Hoàng thượng đáp trả.

“Vậy tại sao ngươi lại nói sự thật cho ta biết?” suy nghĩ của ta đã bắt đầu hỗn loạn.

“Bởi vì ta phát hiện, làm như vậy hình như lại càng thú vị.” Hoàng thượng khoái chí trả lời.

“...”

Ta hết nói nổi, quay đầu trở về.

“Ai! Phải đi hướng bên này mới đúng!” Hoàng thượng nhắc nhở.

Sau đó chờ ta xoay người, cũng đi theo cùng nhau quay lại chỗ giam giữ Đại biến thái.

“Ngươi theo làm gì!” Ta quay đầu nhìn Hoàng thượng.

“Xem kịch vui ~!” Hoàng thượng mỉm cười.

Mắt ta tròn trố nhìn trời, Ông Trời ơi, đây đều là những loại người gì vậy...

Có hoàng thượng dẫn đường, ta mới biết này giờ ta chạy loạn rồi, chạy vòng vòng kỳ thật đánh rất nhiều vòng tròn ==! Chưa tới năm phút sau, chúng ta đã đi tới cửa sân trước căn phòng giam giữ Đại biến thái. Mấy tên lính vừa rồi bị Tiểu Chu Tước đánh ngất dưới đất nay đều đã biến đi đâu mất.

Ta khề khàng đi tới trước cửa gian phòng, còn nghi hoặc quay lại liếc mắt nhìn hoàng thượng. Hoàng thượng mỉm cười, kích lệ ta đẩy cửa mà vào.

Ta hít một hơi, đẩy cửa đi vào!

“Đại biến thái!” Ta trước tiên nhìn lên cái giá lúc trước cột Đại biến thái. Người đã mất!

Ta lại quay đầu nhìn qua bên cạnh liền thấy Đại biến thái thoải mái nằm trên một cái tháp mềm, bên trái có một tiểu thị vệ đang cầm một chùm nho dâng lên, bên phải có một tiểu thị vệ đang dâng một quả chuối tiêu ==!

Đại biến thái thấy ta, trên mặt ánh mắt đích xác đầu tiên là từ âm trầm chuyển sang vui mừng, lại chuyển sang kinh ngạc, sau đó...Đột nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi lẫn kinh hoàng, vừa ôm một bên vai gọi ta: “Nhị Nữ...Mau tới cứu ta a, bọn họ muốn hành hạ ta...” Tiểu thị vệ ở hai bên vốn đang cầm chùm nho và quả chuối tiêu đột nhiên phục hồi tinh thần, vội vã đánh rớt mâm trái cây, làm ra bộ dáng hung thần ác sát, nhưng hai tay túm trên y phục Đại biến thái lại đang run lẩy bẩy.

==!

“Đề bọn họ dùng chuối tiêu và chùm nho đánh ngươi đi. Nhục ngươi sao!” Ta chán nản, xoay người bỏ đi.

Hoàng thượng ở bên cạnh bỗng phùng một tiếng, bật cười.

Ta tròn mắt lờm lờm hoàng thượng một cái, tiếp tục bỏ đi.

Mới vừa đi tới cửa sân, đột nhiên bị Đại biến thái đuổi theo, từ phía sau ôm quàng lấy cổ.

“Nhị Nữ lại trở về cứu ta, ta rất vui.” Đại biến thái nhẹ giọng nói bên tai ta.

“Ngươi chính là kẻ biến thái!” Ta phẫn nộ mắng.

“Đúng!” Đại biến thái thừa nhận.

“Ngươi là tên đại lừa gạt!” Ta tiếp tục mắng.

“Không sai!” Đại biến thái vui vẻ trả lời.

“Ngươi...!”

“Ta không phải là phụ thân thân sinh ra ngươi.” Đại biến thái xoay người ta lại, nghiêm túc nhìn ta nói.

“Cái này...ta không lừa ngươi.”

“Ý ngươi là, ngươi là...nghĩa phụ...”

“Chuyện đó... đã không còn quan trọng.” Đại biến thái ngắt lời ta.

“Vậy ngươi không phải bị xử chém?” Ta cảm thán hỏi.

“Vậy thì chưa chắc.” Không biết hoàng thượng đến gần từ lúc nào, đột nhiên chen ngang.

“Tại sao? ! Ngươi biết rõ ràng kia... là Thánh Nữ giả mà-!” ta không thể hiểu nổi.

“Thánh chỉ có thể tùy tiện dùng loạn hay sao? Muốn Tư Đồ không bị xử trảm, trừ phi ngươi có thể chứng minh cho tất cả mọi người xem Thánh Nữ hiện tại là giả.” Hoàng thượng nhàn nhã nói.

= =! Lão ngài cũng biết thánh chỉ không thể dùng loạn nữa a.

“Ngươi không phải đã biết ta mới chính là Thánh Nữ sao? Tuyên cáo một chút không phải là được rồi sao?” Ta không hiểu nổi.

“Ta lấy cái gì chứng minh ngươi mới là Thánh Nữ? Thánh Nữ bên Yến Vương chính là có lệnh bài Thánh Nữ làm tin nha ~!” Hoàng thượng làm vẻ đương nhiên trả lời.

“Ý ngươi là, muốn ta tự mình đi vạch trần Thánh Nữ giả mạo kia? !” Ta nắm tay cắn răng.

Hoàng thượng nhướng mày nhìn ta. “Ta biết rồi!” Ta thả nắm tay. Hắn chính là vì ‘thú vị’ ! ! ! ! !

“Ngươi... về trước chuẩn bị một chút, ngày mai theo Tư Đồ cùng vào triều.” Hoàng thượng nói với ta.

Sau đó quay đầu thét lớn: “Người đâu.” Hai tiểu thị vệ vừa rồi mới ở trong phòng diễn trò với Đại biến thái vội vàng chạy ra.

“Nhớ kỹ, phái người giúp nàng thu dọn, ngày mai ta tuyệt đối không muốn nhìn nàng với ... cái bộ dạng này nữa!” Hoàng thượng nhìn ta về khinh bỉ.

Ta như vậy thì chết ai sao? Đó là do ngươi không biết thương thức thôi! Ta trừng nhìn lại.

“Nhị Nữ, tính mạng của ta giao hết trong tay ngươi ~!” Đại biến thái nói với ta.Ta lại – trong tay ngươi.

Chỉ lát sau đã có người tới dẫn đường cho ta. Nhức đầu thật, hình như ta đã quên cái gì đó rồi?

Trên không trung ở nơi nào đó trong hoàng cung...

Tiểu Lôi: “Tiểu Chu Tước, chúng ta bay đã mệt quá rồi.”

Tiểu Chu Tước: “Ừm, ta bay nhanh một chút...bỏ rớt mấy cái đuôi này rồi chúng ta đi tìm Nhị Nữ.”

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, đi theo hoàng thượng cùng Đại biến thái lên lâm triều-, trừ ta ra còn có Tiểu Lôi cùng Tiểu Chu Tước...

“Vị này là?” Hoàng thượng đương nhiên cũng kỳ quái nhìn Tiểu Lôi, người này ở đâu ra-.

“Đây là sư đệ của ta, cũng là đệ tử của Quốc sư – tên Tiểu Lôi.”

“Các ngươi cứ đợi ở đây. Lát nữa nghe truyền đến thì bắt đầu.”

Ta gật đầu.

Đại khái chừng qua nửa canh giờ, cuối cùng cũng có người đến gọi chúng ta vào. Ta hất đầu, ưỡn ngực. Kéo Tiểu Lôi, đi theo người dẫn đường đi vào đại điện.

“Nhị Nữ!”

“Thần Vũ!”

Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên.

Ta theo tiếng gọi nhìn lại, một người đã hoàn toàn bị ta cho vào quên lãng – ‘vị hôn phu’ Tiểu Tụ Hoa, người còn lại chính là... Cầu nhi ca! ! !

Khóe mắt ta co giật mấy cái.

Tiểu Tụ Hoa trước sau như một – hai mắt phóng quang sáng rỡ, còn Cầu nhi ca lại lộ ra thần sắc có vẻ hơi lo lắng.

“Người chính là người mà Tư Đồ thừa tướng nói đích thực là Thánh Nữ thật?” Hoàng thượng ngồi trên cao làm bộ làm tịch hỏi.

Ta phục hồi tinh thần, vội vàng trả lời: “Vâng!”

Mọi người trong triều đồng nhất như hít phải một luồng khí lạnh.

“Yến Vương?” Hoàng thượng nhìn qua Yến Vương.

Lão hồ ly Yến Vương trấn định, làm vẻ tự nhiên – đứng lên: “Nếu như thế, chúng ta cứ để cho hai người cùng nhận là Thánh Nữ này hai mặt một lời nói cho rõ, đến lúc đó ai thật ai giả mới có thể kết luận.”

“Hoàng thúc nói có lý.” Hoàng thượng gật đầu.

“Tuyên, Linh Sơn Thánh Nữ.”

Ước chừng khoảng một khắc sau, người hầu dẫn theo một người con gái đi lên đại điện. Nàng kia mặc trang phục đều rất giống ta, chỉ là trên đầu còn mang một tầng khăn che mặt.

“Nếu là ra đây dối chất, sao không lấy mặt thật ra diện kiến mọi người?” Ta cố ý kích đến. Ta chỉ là muốn nhìn xem người này đến tột cùng có phải là Tranh Nhiên hay không? Nàng kia hơi hơi cúi người, sau đó đưa tay tháo xuống khăn che mặt. Tức thì, trên triều đình, mọi người đồng loạt như hít phải một luồng âm khí.

“Nhị... Nhị Nữ?”

“Thần... Thần Vũ?”

Tiểu Tụ Hoa và Cầu nhi ca lại song song kêu lên sợ hãi.

Cô gái trước mặt... có gương mặt giống ta như đúc!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đối chất trước điện.

Chương 46: Đối chất trước điện.

Dịch dung? Đây là điều đầu tiên mà ta nghĩ đến.

Cho nên, ta đi đến trước mặt nữ tử này, sau đó... dùng sức túm véo lấy ngực nàng ==

Nhưng bất luận ta lôi kéo thế nào cũng không phát hiện được một chút sơ hở. Thuật dịch dung này là thế nào? Sao lại ỉn như vậy?

“Tỷ tỷ.” Tiểu Lôi kéo chéo áo ta gọi nhỏ.

“Vị... tỷ tỷ này mùi vị trên người cũng rất giống người!” Tiểu Lôi chỉ vào nữ tử này nói với ta. Không phải thuật dịch dung, dịch dung sẽ không thể phục chế ra mùi vị cơ thể giống như vậy được!

“Người chuẩn bị xong chưa?” Nàng kia nhìn tay ta vẫn còn đặt trên ngực nàng, lạnh lùng nói.

Ta nhỏ vào! Ngay cả thanh giọng cũng giống ta như đúc! Tài nghệ của kẻ giả mạo này cũng thật cao! Ta vội vàng thu hồi tay. Trong triều đột nhiên hỗn loạn.

“Người cảm thấy ai mới là thật?” Đại thần Giáp len lén hỏi đại thần Ất.

“Người Yến Vương đưa về, người nhìn xem, rất có khí chất! Mặt giống nhau thật, nhưng một người đứng ở đó liền như là tiên nữ, còn người kia...” Đại thần Ất lắc đầu.

= =! Các người, âm thanh quá lớn, ta nghe được!

“Các người có ý kiến gì? Nói lớn cho trăm nghe một chút?” Hoàng thượng nhìn hai chúng ta một thoáng rồi đột nhiên mở miệng, cả triều đình bỗng nhiên chìm trong tĩnh lặng.

“Hồi bẩm hoàng thượng, là thật tự nhiên nhất định sẽ là thật. Cho dù có người cố ý hóa trang giống ta như đúc cũng không dùng được. Có vài thứ, là không thể nhái giả-.” Tên giả mạo kia nhẹ nhàng hành lễ, chậm rãi nói, hoa tay múa chân có phong thái mùi vị bất dung xâm phạm.

“...” Vị cô nương này, là cướp lời thoại của ta.

Hoàng thượng thân nhiên mỉm cười gật đầu, sau đó lộ vẻ khinh bỉ nhìn về phía ta. Ý tứ kia là: Người nhìn người ta xem!

Các đại thần thấy phản ứng của hoàng thượng, trong ánh mắt nhao nhao lộ ra càng thêm tin chắc tên giả mạo kia mới thật sự là Linh Sơn Thánh Nữ.

Ta nộ, biết rất rõ ràng ai mới là thật, còn cố ý gây sức ép, ta cũng không thêm so đo, vậy mà người bây giờ còn ngang nhiên lừa dối mọi người!

Cho nên, lão nương ta không thuận! Ta không nói một lời, còn trơ mắt nhìn lại Hoàng thượng vẻ khiêu khích. Người muốn nhẹ nhàng như vậy ngồi xem diễn tuồng sao? Không có cửa đó đâu.

“Như vậy, người lại có gì để đối đáp?” Hoàng thượng thấy ta hồi lâu vẫn chưa lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là đặt câu hỏi với ta, muốn đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Không có gì để nói.” Dứt khoát lưu loát. “Khụ khụ! Người làm sao chứng minh bản thân mới thật sự là Thánh Nữ-.” Hoàng thượng có chút úy hiếp – nhắc nhở ta.

“Sao ~! Đúng, ta nhớ ra rồi, cảm ơn ngài đã nhắc nhở. Ta vẫn là, không có gì để nói.” Ta buông tay nhún vai.

Trong triều lập tức nháo loạn cả lên. Mọi người nhao nhao nhìn về phía Đại biến thái. Dù sao, ta có thể... chứng minh được bản thân có phải là Thánh Nữ thật hay không, còn có liên quan đến sự sống chết của hắn.

Đại biến thái nhìn ta, ánh mắt lại rất vui vẻ... Đúng là biến thái = =

“Vậy người làm sao mới chứng minh bản thân mới thật sự là Thánh Nữ!” Hoàng thượng bắt đầu đề cao âm điệu.

“Nàng kia làm sao chứng minh?” Ta vô tội nhìn qua kẻ giả mạo Thánh Nữ.

“Ta có lệnh bài Thánh Nữ.” Nàng kia mỉm cười trả lời, vẫn duy trì phong độ rất tốt.

“Sao, có lệnh bài Thánh Nữ thì nhất định là Thánh Nữ?” Ta hỏi ngược lại.

“Ít nhất người không có.” Kẻ giả mạo Thánh nữ vẫn mỉm cười trả lời, khoa tay múa chân rất có phong phạm một Thánh Nữ.

Ta không thể không thừa nhận, cô gái này so với ta còn có thể là Thánh Nữ thiên phú!

“Vậy mời nói cho ta biết, lệnh bài Thánh Nữ là dùng như thế nào-.” Ta đưa mắt nhìn hoàng thượng, không chút hoang mang nói. Mặc kệ người giả ta hóa trang có chuyên nghiệp đến đâu, cách dùng dtd này cổ nhân không có khả năng biết được. Cho nên từ đầu đến cuối, ta cũng không hề bối rối.

“Thánh Nữ lệnh bài dùng để hiệu triệu chúng đệ tử Linh Sơn, là người trong thiên hạ đều biết. Kẻ giả mạo Thánh Nữ mang theo chút tức giận nói, càng làm như ta đang cố tình gây sự. “Sao, vậy thì ta chính là kẻ trong thiên hạ không biết cách dùng. Thánh Nữ đại nhân.” Ta buồn cười – nhìn kẻ giả mạo Thánh Nữ, giả, người cứ tiếp tục giả đi.

“Không có cách dùng khác!” Kẻ giả mạo Thánh Nữ kiên định trả lời.

“Phải, tại hạ bất tài, tựa hồ lại biết lệnh bài Thánh Nữ đích thật còn cách dùng khác nữa ~!” Ta nhìn kẻ giả mạo Thánh Nữ, bắt được trên vẻ mặt nàng có chút biến hóa rất nhỏ.

“Nói như thế người biết cách dùng chân chính của lệnh bài Thánh Nữ.” Hoàng thượng hỏi ta.

“Ít nhất cũng biết nhiều hơn nàng ta.” Ta chỉ về phái kẻ giả mạo Thánh Nữ.

“Vậy mời người biểu thị ọi người xem một chút.” Hoàng thượng hình như hai mắt đang phát quang.

“...Trước cứ đưa lệnh bài cho ta.” Trong giọng điệu không hề lay động. Ta đột nhiên có chút hiểu biết, tại sao hoàng thượng không tự mình tổ giác kẻ giả mạo Thánh Nữ. Thế nào? Muốn biết lệnh bài Thánh Nữ đích thực dùng để làm gì sao?

Một loại cảm giác rất mãnh liệt – bị lợi dụng và bị biến thành kẻ ngốc ủa đến nảy nở trong lòng. Người, Hoàng thượng cái mông, đừng tưởng rằng thế giới này người khác đều là ngu dốt!

“Mời... giao ra lệnh bài.” Hoàng thượng nói với kẻ giả mạo Thánh Nữ.

Ta vốn cho là cái kẻ... giả mạo Thánh Nữ kia sẽ chân chừ, khiến ta bất ngờ chính là, nàng thân nhiên dứt khoát nộp lên. Lúc Dddd được đặt vào khay dâng lên đưa cho hoàng thượng xem xong, lại đưa tới trong tay ta rồi ta mới hiểu, cái... tên giả mạo Thánh Nữ này vì sao lại nộp lên dứt khoát như thế.

Cái... ‘lệnh bài’ này căn bản là hàng giả -! Bề ngoài thoạt nhìn vô cùng giống với dddd năng lượng mặt trời kia – chính là ‘lệnh bài’, kỳ thật chỉ là một khối ngọc thạch màu đen được người ta khắc nhái cho giống!

Xem ra các các người đã chuẩn bị chu đáo để giả đến cùng. Ta liếc mắt nhìn kẻ giả mạo Thánh Nữ, nàng cao ngạo nhìn ta, khoe miệng mang theo một tia trào phúng, hình như muốn nói: Ta xem người dùng như thế nào.

“Mời biểu thị.” Hoàng thượng đưa tay ý mời.

Ta muốn mượn tay người thu hoạch trọn gói, thẳng lưng ưỡn ngực, gần từng tiếng đáp trả hoàng thượng: “Thất lễ, ta không thể.”

Trên mặt hoàng thượng trong nháy mắt hiện lên sự kinh ngạc, Đại biến thái vẫn như trước mỉm cười nhìn ta, Yến Vương và kẻ giả mạo Thánh Nữ đương đương tự đắc nhìn ta. Mà ta lời vừa ra khỏi miệng, toàn triều đều nhao nhao hỗn loạn.

“Nhị Nữ!” Cầu nhi ca khi không lại sốt ruột nhìn ta. Ánh mắt Tiểu Tự Hoa không ngừng đảo qua đảo lại giữa ta và kẻ giả mạo Thánh Nữ, hình như đang muốn xác định ai mới thật sự là ‘vị hôn phu’ Thần Vũ của hắn.

“Hoàng thượng, ai mới là Thánh Nữ chân chính đã rất minh xác. Cô gái này, rõ ràng nhất định là đến làm loạn-” Yến Vương thở dài bẩm báo. Trong triều đang hỗn loạn vừa nghe thấy Yến Vương bẩm báo lại trở nên an tĩnh.

“Hoàng thượng, hiện tại tất cả mọi người đã xem rất rõ, cô gái này rõ ràng nhất định là Tư Đồ thừa tướng cố ý tìm người đến thay bản thân chịu tội-. Vì thân cho rằng, cần phải đem cô gái này và Tư Đồ Dục cùng nhau xử chém đầu!” lập tức có đại thần bước ra theo đuôi phụ họa.

“Vi thần cũng cho rằng như vậy.” Lại có đại thần bước ra quỳ xuống thỉnh cầu.

Vì vậy, trong chốc lát, đại thần thỉnh cầu hạ lệnh xử tử ta càng lúc càng nhiều.

“Hoàng... hoàng thượng. Vi thần cho rằng, cô gái này...dám ngang nhiên mạo nhận Thánh Nữ chắc chắn là có ẩn tình, không nên lập tức tử hình. Phải làm... trước hãy giam giữ lại điều tra rõ ràng chân tướng rồi mới quyết định.” Một luận điệu bất đồng xông ra, lại là Cầu nhi ca.

“Người còn có gì để nói không!” Hoàng thượng hơi tức giận nhìn ta, hình như đang trách ta không chịu trách nhiệm – làm rối tung cả.

Người giận? ! Ta còn tức hơn nè!

Ta buồn cười – nhìn toàn cục trước mắt, rất tốt, hiệu quả không tệ.

Sau đó, vẻ mặt thân nhiên dễ dàng tàn mạn biến mất, ánh mắt thoáng rung động, lạnh lùng quét mắt một lượt qua các quần thần đang quỳ trên mặt đất, qua đến Yến Vương, sau đó đối diện với Hoàng thượng.

Toàn triều tự nhiên liền an tĩnh đến quỷ dị. Ta lại đưa mắt nhìn kẻ giả mạo Thánh Nữ, lạnh lùng mở miệng.

“Các người cho rằng Linh Sơn là cái gì? Cách dùng chân chính của lệnh bài Linh Sơn Thánh Nữ là bí mật tối cao của Linh mẫn sơn, chỉ có Thánh Nữ mới có thể biết, sao có thể biểu thị trước mặt các người? ! Các người, ai, cũng không có tư cách biết lệnh bài này đích thực dùng như thế nào!” Giọng ta không lớn nhưng vô cùng rõ ràng.

Chúng quần thần sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Tiểu Chu Tước.” Ta dùng thanh âm thờ nhẹ mà người ngoài không thể nghe rõ nói nhỏ với Tiểu Chu Tước lúc này đang hóa thân thành con chim nhỏ cùng trà trộn vào, đang đậu trên vai Tiểu Lôi.

Tiểu Chu Tước lập tức hội ý, bay ra khỏi đại điện.

Ta cười thầm, xuất ra dddd giả chỉ thẳng ra nền trời, thay đổi một loại ngữ điệu thần thánh chậm rãi niệm: “Ta nhân danh Thánh Nữ Linh Sơn đòi thứ hai, triệu hoán Linh Sơn thánh thú, Chu Tước!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy ngoài đại điện một tiếng kêu dài. Ta đi ra đại điện, mọi người cũng lần lượt theo ra nhìn xem đến cùng. Trên bầu trời bên ngoài

đại điện, Tiểu Chu Tước đã hiện nguyên hình, chậm rãi hướng đến trước điện bay tới. Đây là lần thứ hai ta thấy Tiểu Chu Tước hiện nguyên hình, vốn thân thể to lớn đã tản ra thứ ánh sáng thần thánh, lần này lại dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sự hiện diện càng thêm thần thánh.

Tiểu Chu Tước cũng không vội vã bay xuống, mà tao nhã... ở giữa tầng không bay lượn vài vòng, thỉnh thoảng còn kêu vang vài tiếng, sau đó mới từ từ đáp xuống khoảng sân rộng trước đại điện. Ngửa đầu, cao ngạo nhìn mọi người liên can trước mắt, ánh mắt lãnh khốc mê ly, vô tình – âm thầm tuyên bố người và thần khác biệt. Rất nhiều đại thần không chịu nổi cảnh tượng rung động trước mắt, bất giác bắt đầu quỳ lạy.

Tiểu Chu Tước ... đây là ... diễn kỹ nhất lưu! Trong lòng ta thầm than.

Ta chậm rãi đi đến chỗ Tiểu Chu Tước. Tiểu Chu Tước thấy ta tới gần, dùng đầu nhẹ nhàng cọ cọ vào gáy ta, tỏ vẻ thân thiết. Ta khẽ vuốt đầu Tiểu Chu Tước, sau đó nhảy lên lưng nàng. Tiểu Chu Tước giương cánh bay lên, vì vậy, ta ở trên lưng Tiểu Chu Tước lãng không quan sát những người bên dưới (*lãng không: ở trên không trung cao vợi vợi)

“Mới vừa rồi, là ai đều đang nói muốn xử tử ta? Ừm?” Ta khẽ cười – hỏi.

Đại thần liên can nhao nhao quỳ xuống. Trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, không dám hé môi. Mà Cầu nhi ca lại càng há to miệng nhất, tròn mắt há hốc mồm nhìn ta. Yến Vương nhìn dtdđ giả trong tay ta tràn đầy nghi hoặc. Đại biến thái bắn đến ta một tia mị nhãn, sau đó khẽ nhàng vỗ tay tán thưởng. Trúng tên – toàn thân ta đều nổi da gà.

Ta quay lại nhìn chúng nhân vẫn đang không ngừng quỳ lạy, cười lạnh, lại nhìn về phía kẻ giả mạo Thánh Nữ. “Sao ~ Được rồi, Linh Sơn Thánh thú còn có Bạch Hổ, Thanh Long và Huyền Vũ, tùy ý ngươi ~! Chỉ cần ngươi có thể triệu hoán ra một thánh, ta thoái vị cho ngươi.”

Mọi người lại nhìn về phía kẻ giả mạo Thánh Nữ, người đàn bà kia cắn môi, dùng một loại ánh mắt phẫn hận nhìn ta. Yến Vương đột nhiên đứng ra nói: “Hoàng Thượng, vì thân đáng chết, không thể phân tích ra được nữ tử này là Thánh Nữ giả mạo. Vì thân khản cầu hoàng thượng trị tội.” Vừa nói vừa đi tới chỗ kẻ giả mạo Thánh Nữ, làm bộ muốn bắt.

Không đợi Yến Vương chạm vào người kẻ giả mạo Thánh Nữ, đã có một đội thị vệ thoát ra bao vây lấy kẻ giả mạo Thánh Nữ, chưa cho Yến Vương có cơ hội giết người diệt khẩu.

“Cô gái này cùng Thánh Nữ thật tương mạo giống nhau như vậy, nếu không phải Thánh Nữ triệu hồi được Linh thú, chúng ta không ai có thể phân tích ra, chuyện này không thể trách hoàng thúc.” Hoàng thượng nhìn Yến Vương trả lời.

“Hoàng thúc cứ việc yên tâm, ta sẽ thăm tra cô gái này thật tốt, đến lúc đó, đem sự tình chân tướng làm cho rõ ràng, nhất định sẽ không khiến hoàng thúc thất vọng.”

Yến Vương âm thầm cắn răng, đành phải đáp ứng.

“Nữ nhân này, giao cho ta xử lý.” Ta nói Tiểu Chu Tước từ không trung bay xuống, quay qua nói với Hoàng thượng. Cô gái này có quá nhiều điều bí ẩn, nàng cùng Tranh Nhiên có quan hệ gì? Vì sao có thể giống ta như thế? Còn nữa, dtdđ chân chính cuối cùng đang ở nơi nào, ta đều muốn biết rõ ràng.

Ánh mắt hoàng thượng rất sâu trầm nhìn ta một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Ta bắt kẻ giả mạo Thánh Nữ mang về nhốt trong phủ Đại biến thái, nghiên cứu thật lâu cũng không phát hiện người trước mặt có một dấu vết nào của thuật dịch dung. Ta quay đầu xin nhờ Đại biến thái giúp đỡ, Đại biến thái quan sát thật lâu xong, tà mị cho ta một ánh mắt ‘ta cũng không biết’.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Với Tranh Nhiên có quan hệ gì?” ta hỏi.

“Tranh Nhiên? Không biết.” kẻ giả mạo Thánh Nữ kia trả lời.

“Không biết?” Đại biến thái đột nhiên yêu nghiệt lên tiếng. “Vậy ngọc bội bên hông ngươi là sao?”

Nhìn theo ánh mắt của Đại biến thái, đúng vậy, bên hông kẻ giả mạo Thánh Nữ kia thật sự có một khối ngọc bội. Ta giật mình – nhìn khối ngọc bội. Ta giật mình không phải vì ta nhận được chữ khắc trên mặt ngọc bội, mà là hình thức ngọc bội kia cùng với ngọc bội ta nhận được của nữ mặt sắt đều giống nhau như đúc. Kẻ giả mạo Thánh Nữ bắt đầu khản trương, không biết thế nào lại bị Đại biến thái điểm huyết không thể cử động.

Trên mặt trước của ngọc bội vẫn khắc một chữ mà ta không nhận ra kia, mặt còn lại là chữ ‘Nhiên’.

Ta mang ngọc bội đưa cho Tiểu Lôi xem.

“Đây là chữ ‘Tranh’” Tiểu Lôi chỉ vào chữ trên mặt trước, nói.

Tranh ... Nhiên, Tranh ... Vũ? !

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Rơi vào miệng Cọp.

Chương 47: Rơi vào miệng Cọp.

“Ngươi là Tranh Nhiên? !” Ta kinh hô.

Kẻ giả mạo Thánh Nữ kia liếc mắt nhìn qua nơi khác, không đáp.

Ta lấy ra một khối ngọc bội khác, đưa tới trước mặt nàng. “Tranh Vũ là gì của ngươi?” ta hỏi.

Kẻ giả mạo Thánh Nữ kia thấy ngọc bội của Tranh Vũ liền biến sắc. “Ngươi đã làm gì nàng!”

“Ngươi nói thử xem?” Ta tà tà cười một tiếng. “Ngươi cho rằng, theo thủ đoạn của ta nàng sẽ như thế nào?” Ta cố ý nói.

Sắc mặt kẻ giả mạo Thánh Nữ chuyển sang xám trắng.

“Nói cho ta biết, ngươi làm thế nào có thể giống ta như vậy, ta sẽ thả nàng.” Ta nói, giờ ngọc bội trong tay ra. “Nếu như ta đoán không sai, nàng chính là tỷ tỷ của ngươi, ngươi không nói cũng được, ta cũng có thể càn hành hạ nàng thêm ~!”

“Được... là thuốc...” Kẻ giả mạo Thánh Nữ kia mở miệng.

Thuốc? ! Cô gái trước mắt này giống ta như đúc, thật là Tranh Nhiên!

“Là Yến Vương cho ta uống thuốc. Uống vào, cần tiếp xúc với người muốn giả dạng một thời gian ngắn, lại phải thu được một chút máu của người đó uống vào, sẽ từ từ biến thành hình dạng giống với người kia. Nhưng không được dừng lại, một khi dừng lại, sẽ từ từ biến trở lại nguyên dạng.” Tranh Nhiên đơn giản giải thích.

Ta nghe hiểu được, thuốc như thế có thể khiến ột người hoàn toàn biến thành hình dạng của một người khác, kể cả giọng nói, mùi vị nhưng nhất định phải có điều kiện. Một, chính là phải cùng người này tiếp xúc một thời gian, như vậy xem ra Tranh Nhiên ngay từ đầu trà trộn vào bọn ta, mục đích không chỉ là để ám sát ta mà mục đích thật sự là ở chỗ này. Thứ hai, chính là phải thu được máu tươi của ta. Ta lập tức nhớ đến Tranh Nhiên cẩn thận như vậy ngay từ đầu chỉ là giả ngây giả dại để tiện hành động, chỉ có vậy, lúc nàng ta bắn kim châm hút máu ta mới không bị ai phát hiện nghi ngờ. Cho dù là việc ám sát nàng không thành công, cũng hoàn toàn có thể biến thành bộ dáng của ta, bất tri bất giác thay thế ta hoàn toàn. .

Ta không khỏi sợ hãi toát mồ hôi lạnh đầm đìa. Nếu không phải bọn Yến Vương không biết đến sự tồn tại cả Tiểu Chu Tước, ta bây giờ... đã thua – thất bại thảm hại.

“Tranh...” Ta đang mãi chìm trong suy nghĩ sợ hãi, Đại biến thái hình như đột nhiên nhớ ra điều gì. Sau đó vẫn hỏi Tranh Nhiên: “Là Tranh gia đã bị diệt tộc?”

“Ngươi... đang nhiên quên rồi!” Tranh Nhiên lộ vẻ không thể tin, pha chút không cam lòng. “Cư nhiên vẫn có người còn sống sót?” về mặt Đại biến thái hài hước nhìn ta.

Ta khó hiểu, nhìn cái gì chứ? Cũng không phải ta giết, ta quay đầu. Một tia hồi ức đột nhiên xẹt qua, trong ấn tượng mơ hồ trước kia tại nhà Lưu tri phủ làm nha hoàn có nghe người ta kể qua. Trước kia bởi vì có một vô lâm thế gia vì một câu nói đắc tội mà bị diệt tộc-, nhưng là không xác định được có phải Đại biến thái làm hay không sao? Chỉ là nhìn thấy một hồng y nữ... ☹_☹! Hồng y nữ? ! Không... Không... Chẳng lẽ là...

Ta chia vào bản thân, miệng ngáp ngáp muốn hỏi có phải ta đã giết cả nhà Tranh Nhiên hay không, nhưng không biết làm sao thốt ra lời được.

Đại biến thái nhìn ta mỉm cười gật đầu, cho ta câu trả lời khẳng định.

Ta nhụt chí, lập tức không còn tâm tình gì để tiếp tục thẩm vấn, phát tay nói: “...Cứ giam nàng lại trước đi.”

Nhìn theo bóng lưng Tranh Nhiên bị dẫn đi, trong lòng ta hoàn toàn không còn loại...khoái cảm trả thù thành công lúc ban đầu. Mặc dù biết bản thân không phải là Thần Vũ, nhưng tự nhiên đối với những gì Tranh Nhiên đã gây nên muốn hận cũng hận không nổi. Thở dài một hơi, muốn chính đồn lại tư tưởng suy nghĩ thấu đáo một chút, nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào mới được.

“Ngươi không giết nàng, nàng sẽ giết ngươi!” Đại biến thái đột nhiên nhắc cầm ta lên, nhìn vào đôi mắt ta nói.

Ta đột nhiên cảm thấy cả người phát lạnh, cái thế giới này, ta vẫn còn chưa thích ứng hay sao?

“Vâng, ta không muốn giết nàng!” Ta cảm thấy có chút ủy khuất, nhưng tại sao lại ủy khuất ta nói không được, giờ khắc này cũng chẳng còn muốn đối phó với Đại biến thái nữa, không hiểu sao lại đem những lời này rống lên.

Sau đó...Ta liền hối hận T_T...

Ta khiếp đảm nhìn ánh mắt Đại biến thái đột nhiên toát ra sát khí, cái...kia...chắc không phải do lời nói của ta vừa nãy chứ...>_

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đại biến thái uống lộn thuốc ~

Chương 48: Đại biến thái uống lộn thuốc ~

Ta nhỏ vào, người nha – đúng lúc này lại xuất hiện là muốn cái gì! Ta cảm tức nhìn lão hồ ly Yến Vương, kết quả...người ta lại nhìn ta cười tươi như hoa ==!

Ta thường cho hắn một cái lườm xéo muốn rách đuôi mắt. Yến Vương lão già kia ông ta cũng rất thân thiết – ban cho ta một nụ cười dài mị mị đậm chất hồ ly. “Đã lâu không gặp, Nhị Nữ. Nhưng mà bây giờ ta nên gọi ngươi là Thánh Nữ đại nhân.”

“Ngươi...là Thần Vũ!” Tranh Vũ nổi giận muốn tiến đến đánh ta nhưng lại bị Thanh Y giữ lại.

“Hi...hi~! Thật xin lỗi, ta không có ý xem trộm gian tình của ngươi-” Ta nhu nhược chào hỏi Thanh Y.

Thanh Y thoáng đỏ mặt quay đi.

“Buông ra, để ta giết chết nàng.” Tranh Vũ dữ tợn hét lên.

Thanh Y càng nhanh nắm lấy tay Tranh Vũ. “Ngươi nếu bây giờ giết nàng, Tranh Nhiên đừng mong được trở về!”

Tranh Vũ lập tức tỉnh táo lại.

Ta cảm kích nhìn Thanh Y cười cười. Thanh Y lại càng mất tự nhiên.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tranh Vũ đã tỉnh táo lại, nhìn Yến Vương hỏi.

“Ta nếu không đến, làm sao biết ngươi một mình lên cứu muội muội, đương nhiên không ngờ lại bắt được Thánh Nữ mang về. Thật sự là thu hoạch không nhỏ. Ngươi nói xem ta nên phạt hay nên thưởng cho ngươi đây?” Yến Vương cười nói.

“Thật xin lỗi, người này ta muốn dẫn đi.” Thanh Y buông Tranh Vũ ra rồi đi đến chắn trước mặt ta.

“Thanh Y!” Tranh Vũ tức giận hô.

“Ta cam đoan, ta cũng sẽ đưa Tranh Nhiên trở về bên ngươi.” Thanh Y nghiêng đầu hứa hẹn với Tranh Vũ.

Tranh Vũ lắc đầu. Rút kiếm chỉ hướng Thanh Y: “Không được, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không để nàng chạy thoát!”

Ai ~ Đòi vợ chồng son này. Ta bắt đắc đi nghỉ, lắc đầu, mới nhớ là đã bị điểm huyết không thể cử động, không thể làm gì khác hơn là cuồn cuộn con ngươi.

“Nực cười! Ngươi thật nghĩ đến hôm nay ngươi có thể mang Thánh Nữ đi sao?” Lão hồ ly Yến Vương cười lạnh, vung tay lên, quân mai phục lập tức chạy ào vào ngôi miếu đồ nát.

Thanh Y nắm thật chặt tay kiếm

“Cái...kia, ta nói...”

Bên ngoài ngôi miếu đồ nát một trận gió lạnh thổi qua, mọi người vẫn giăng co rất khấn trương, không ai màng đến ta.

“Ta nói...Hay là đừng đánh nữa.”

Vẫn không có ai thèm nghe ta...

“Thanh Y, ngươi cũng không nhận ra sao, lão hồ ly người ta đều đã có chuẩn bị rồi. Ngươi đánh làm cái gì a, còn không bằng ngược lại quay về báo tin cho Đại biến thái biết, nói với hắn ta đã bị lão hồ ly bắt rồi, yêu cầu dùng ta đổi lấy Tranh Nhiên. Đương nhiên lão hồ ly sẽ đề nghị hắn chỉ đến một mình, sau đó lão hồ ly hẹn hạ – nham hiểm – vô si sẽ cho quân mai phục chung quanh đánh ra bất ngờ. Lại lần nữa làm giả Thánh Nữ thay thế thân phận của ta vào hoàng cung...Thanh Y, ngươi cứ dừng cảm trở về đi! Ta ở trong tay Yến Vương so với ở trong tay Tranh Vũ an toàn hơn nhiều. Như vậy ngươi cũng không cần phải đánh nhau với tiểu nương tử. Tốt quá rồi có phải không? Yến Vương?” Ta nói xong một hơi, mỉm cười quay qua hỏi Yến Vương.

Lão hồ ly Yến Vương khoe miệng thoáng chút co rúm, hồi lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Thánh Nữ nói rất đúng.”

Ta vừa ý ngửa đầu.

Thanh Y bất động.

“Chưa tính tới chuyện ngươi đánh không lại ... đám người này, cứ coi như ngươi thuận lợi mang ta đi, lão hồ ly kia có để yên tha cho Tranh Vũ sao?” Ta thấy Thanh Y còn chưa muốn đi lên nói thêm.

Thân thể Thanh Y hơi chấn động, tay giờ kiểm dần dần trùng xuống.

Ai! Đàn ông thật là! Ta lúc đầu không được, đành tiếp tục đào con ngươi.

Vì vậy, Thanh y liền thật sự... đi...

“Ta hèn hạ – nham hiểm – vô sỉ?” Thanh Y đi rồi, lão hồ ly cười meo meo hỏi ta.

“Không phải!” Ta kiên định trả lời.

“Sao? Ta đây mới vừa rồi nghe được là chuyện gì?” khoe miệng lão hồ ly khẽ nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

“Ta nói chính là lão hồ ly, không phải ngươi!” Ta tiếp tục kiên định trả lời.

“Hừ! Đưa nàng đi!” Lão hồ ly Yến Vương phát tay áo ra lệnh.

Sau đó, ta bị dẫn lên xe ngựa của Yến Vương ==!

Nếu so sánh với việc sống chung cùng Tranh Vũ, bản thân ta cũng cảm thấy an ủi.

Sau đó, trong lúc ở trên xe ta cứ suy nghĩ, ta có thể xin ỉnh một ít phúc lợi không nhỉ...

Một mình một phòng, ừm, ăn ngon uống đủ-, mặc dù không biết được Yến Vương đối đãi bao lâu...

“A!” Ta đột nhiên la hoảng lên.

Yến Vương khó hiểu ngơ ngác nhìn ta.p>

“Vừa mới rồi quên mất không xác định với Thanh Y ngày nào sẽ trao đổi người!” Ta ử oải nhìn Yến Vương.

Lão hồ ly mặt mày thoáng co rúm lại, đột nhiên gọi người vào xe, phân phó bên tai người đó điều gì, người nọ cúi đầu nhận lệnh lui ra.

Ha ha ha ha, a – thì ra nguyên lai cả ngươi cũng quên mất rồi ~!

Vì vậy ta càng đặc ý. “Ngươi có phải là nên cảm tạ ta giúp ngươi xử lý nhiều chuyện như vậy không, còn nhắc nhở sai lầm của ngươi nữa a?”

Lão hồ ly cắn răng, sau đó thở dài: “Đúng!”

“Ta muốn ở một nơi thật thoải mái!” Ta mở miệng yêu cầu.

“Được!” Lão hồ ly đơn giản đáp ứng.

“Mỗi ngày đều được hầu hạ com nước dâng hoàng ~! Tốt nhất cho ta một cái thực đơn, mỗi ngày trước khi làm com ... cho ta chọn món trước.” ta hút hớp nước miếng.

“Được!”

“Có thể giám thị, nhưng đừng để cho ta phát hiện!” Nếu có người cứ ở trước mặt ngươi lắc lư lắc lư, phiền chết a.

“Không thành vấn đề.”

“Trong phòng phải có phòng tắm-!” Ách... Nhất định phải có bồn tắm-, ta muốn một loại ... thật lớn, đương nhiên có bể bơi thì càng tốt! “Ta hiểu rồi.” Khoe miệng lão hồ ly bắt đầu co quắp.

“Có thể... đến tiểu quan quán mời mấy vị mỹ nam về đây cho ta hay không? Nhất định phải đủ đẹp, không đẹp không trả tiền!” Ta thù thương lượng.

“Ngươi... Thật là Thánh Nữ?!” Lão hồ ly Yến Vương bắt đầu đỏ mặt bừng bừng.

Ta trợn mắt liếc xéo hần một cái: “Thế nào, Thánh Nữ thì không thể trêu chọc trai đẹp hay sao!” Bình thường có Đại biến thái và Lục mỹ nam trông nom, một chút cơ hội ta cũng không có. Lần này thật vất vả mới thoát khỏi tầm kiểm soát của bọn họ, hắc hắc hắc hắc...ta vừa nghĩ đến, trên mặt liền đập dòn khai mở một nụ cười dễ tiện.

“...” Yên Vương hết nói.

“Đúng rồi, lệnh bài của ta, ngươi nghiên cứu xong chưa, xem xong rồi thì trả lại cho ta. Nói thật, lệnh bài kia đối với các ngươi không có bất cứ...tác dụng gì. Muốn giả làm Thánh Nữ, làm một cái nhái lại là được rồi!” Ta móc ra khối lệnh bài giả đưa cho Yên Vương.

Yên Vương nhìn lệnh bài giả trong tay ta, không nhận.

“Chưa chơi đủ thì ngươi cứ tiếp tục chơi đi.” Ta nhún nhún vai. Không sao cả – đem cái giả giấu lại vào trong tay áo.

Yên Vương suy nghĩ một lúc cuối cùng cũng rút từ trong ngực đưa ra dtdd, giao đến trước mặt ta. “Cái... này, rốt cuộc còn có thể dùng như thế nào?”

Ta đưa tay qua lấy, liếc mắt nhìn hần giống như nhìn một kẻ ngu ngốc. “Ngươi nói xem ta có thể nói cho ngươi nghe hay không?”

Yên Vương nộ: “Cái... lệnh bài này, ta lúc nào cũng có thể lấy lại!”

Ta không sao, liền đưa dtdd dứ dứ ra trước mặt hần: “Vậy ngươi cứ cầm đi.”

Yên Vương nghi hoặc nhìn ta một chút rồi lại nhìn qua dtdd, cuối cùng cũng không nhận lại.

Ta vừa sung sướng thu hồi dtdd thì xe ngựa liền ngừng.

Xuống xe, đã không thấy Tranh Vũ, nơi đến cũng không phải là Yên Vương phủ mà xem ra là một biệt viện của lão hồ ly. Cùng với Yên Vương đi một mạch thẳng đến chỗ ta ở. Đó là một tiểu trúc viên nằm trong một hồ nước, gian phòng bên trong vườn trúc mặc dù không lớn nhưng tương đối thanh tân trang nhã, cửa phòng mở ra có thể nhìn thấy một khoảng hồ hoa sen, bên cạnh còn có một tiểu đảo, lại thêm một tiểu chòi nghỉ mát tinh xảo. Xem ra Yên Vương cũng chân thành muốn thực hiện lời hứa, an bài cho ta một chỗ cũng không tệ.

“Cũng rất biết thương thức.” Ta không khỏi bắt đầu than thở.

Trên mặt Yên Vương lộ ra vài tia đắc ý.

“Đây là chỗ ngươi dưỡng mấy tiểu lão bà phải không.” Ta tò mò hỏi.

Nghe vậy lão hồ ly bắt đầu co quắp...

“Trong ngôi nhà đó, ngươi có thể tùy ý đi lại.” Yên Vương co quắp xong liền nói.

“À, hiểu! Giám lỏng sao, ta chính là rất hiểu quy củ-!” Ta vỗ ngực cam đoan.

“Có chuyện gì có thể phân phó hạ nhân bên ngoài.” Nói xong, Yên Vương xoay người bỏ đi. Lúc hần xoay người – chỉ trong khoảng khắc – ta nhạy cảm bắt được ánh mắt hần đột nhiên như được giải thoát.

Ta sung sướng thương thức cảnh sắc trong căn nhà giữa hồ. Nghĩ thầm, mức giả này...cũng thật không sai!

Chỉ là, mặc dù các điều kiện khác Yên Vương đều thực hiện, nhưng ta đau khổ chờ đợi tiểu quan, chờ đến hơn ba ngày sau vẫn chưa thấy tăm hơi... Vì vậy, ta nổi giận!

...

...

Ngày thứ hai, Yên Vương phái người đến khiêng đi cây đàn tranh vốn đặt trong tiểu tạ... (*tiểu tạ: căn nhà nhỏ)

Ta nhìn theo bóng lưng người ta khiêng đàn tranh đi xa, thân thiết vẫy tay chào.

Ngày thứ ba, Yên Vương phái người đến lấy cây đàn tỳ bà, cây sáo, ngay cả chén bát và chậu cảnh, bình hoa, phàm là những thứ có thể phát ra âm thanh trong tiểu tạ...đều phải mang đi hết lượt...

Ta lắc đầu nhìn mọi người lục tục chuyển nhà, các ngươi, tại sao lại không hiểu... cái này gọi là nghệ thuật, thật là không biết thương thức. Mắt nhìn xa xăm...

Vì vậy, đêm đó, ta vô phương biểu đạt tâm tình u buồn của bản thân, không thể làm gì khác hơn là tự mình, ngửa đầu hát vang!

Sáng ngày hôm sau, một đồng người tiến vào trong tiểu tạ vốn đã chẳng rộng lớn gì sục sạo tìm kiếm. Ta tò mò hỏi bọn hần đang làm cái gì?

Bọn họ nói... Trong phủ hình như có một con sói chạy lạc vào, ngày hôm qua kêu cả đêm.

Ta phân phó bọn họ nhất định phải tìm cho ra. Nếu không buổi tối không dám lại đứng ở ngoài chòi nghỉ mát giữa cỏ ca hát nữa.

Chính là, ta cuối cùng cũng không thể biết được bọn họ có tìm được con sói kia không. Bởi vì Yến Vương nói cho ta biết, thời gian trao đổi con tin đã đến rồi.

“Nhanh vậy sao?!” Ta có một ít không cam lòng tự nguyện, nơi này rất thoải mái, ta còn muốn nghỉ lại vài ngày nữa cơ.

“Là ta chủ động trước -!” Yến Vương nghiêm mặt nói.

“Vội vã như vậy để làm gì ~” (͡° ͜ʖ ͡°)

Nhưng tinh thần ta cũng rất nhanh chóng ỉu xiu. Bởi vì, Yến Vương trời ta lại giao cho... Tranh Vũ T_T

Ta nhìn Tranh Vũ kia toàn thân toát lên khí hận, vẻ mặt chỉ hận sao không thể chặt ta ra làm hai khúc để cầm đem đi đổi lấy Tranh Nhiên, bắt giác run rẩy nhắm nghiền hai mắt. Nếu không phải có Yến Vương ở đây, ta tin chắc rằng nhất định sẽ làm như vậy-!

Cho nên, lúc Tranh Vũ một mình dẫn ta đến chỗ trao đổi con tin, ta đã bị đả ngộ không xứng tầm với mình.

“Tay, tay tay tay tay...” Ta đau đớn gọi. Đại tỷ, người muốn chặt đứt tay ta hay sao a!

“Hừ!” Tranh Vũ càng thêm dùng sức đẩy ta một cái. Ngay sau đó, ‘lách cách’ một tiếng.

Trong lòng ta chợt lạnh.

Tranh Vũ rút cuộc thả tay nhưng cánh tay của ta cũng nương theo hướng lay động của dây mà trượt xuống, rung động qua lại...

Sau đó, Tranh Vũ đổi qua bắt lấy tay kia của ta.

Ta... Ta chỉ có thể chịu đựng! T_T

Trong lúc ta cho rằng cánh tay kia cũng sắp trật khớp mất rồi thì cuối cùng cũng tới được địa điểm gặp mặt.

Gió mát vèo vèo...

Đại biến thái còn chưa tới.

Ta cùng Tranh Vũ đứng lại, bị gió thổi đến trái phải đều lảo đảo rồi nùì một lúc lâu, Đại biến thái vẫn còn chưa tới...

“Xem ra người đối với hần cũng không phải quan trọng gì đâu a.” Tranh Vũ trào phúng nói với ta.

“Á... Khả năng là Đại biến thái nhớ lầm thời gian rồi.” Ta cười mỉa.

“Chỉ có người tự mình đa tình.” Tranh Vũ lại nhanh chóng bộc phát. Ta vội vàng cầm như hến.

“Ta xem hến, là sẽ không vì người mà đến đây chịu chết đâu-, cho dù người là Thánh Nữ thì thế nào? Aha ha ha.” Tranh Vũ đắc ý, bắt đầu cười lớn.

“Đừng đừng, phải lắm” Ta vội vàng vẫy đuôi phụ họa. Chỉ cần lão ngài không kéo đứt tay kia của ta nữa, người nói sao thì là vậy đi!

Tranh Vũ cười càng lúc càng hăng hái, sau đó, đang lúc mồm ngoác to thì đột nhiên ngừng lại. Ta nương theo ánh mắt tròn to của nàng nhìn lại, một bóng hồng y đang thấp thoáng dập dờn trước mắt. Một màu đỏ tươi kiêu ngạo, cùng với phong tư trác tuyệt, gương mặt tuấn mỹ xuất hiện trên nền áo màu đỏ càng toát ra tuyệt mỹ, bóng dáng đẹp đẽ đó cứ như vậy từng bước từng bước tiến lại gần chúng ta.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Đại biến thái mặc y phục đỏ, nhưng ta vẫn phải thừa nhận, Đại biến thái người thật sự rất thích hợp mặc y phục màu đỏ. Chỉ là, thoát nhìn càng thấy biến thái = =>

“Nhiên nhi đâu!” Tranh Vũ không thấy bóng dáng Tranh Nhiên liền vội vàng hỏi.

Đại biến thái nắm chặt tay sau đó vung – một thân ảnh màu trắng liền từ phía sau bay lên trời, sau đó bị vất đến trước mặt hần.

Đại biến thái... Là, chẳng lẽ cứ như vậy mà ‘ném’ người ta? ! Ta nhìn lại cánh tay bị trật khớp đang lắc lư, trong lòng cảm thấy... an ủi

“Tỷ tỷ.” Tranh Nhiên từ dưới đất đứng dậy kêu lên.

Tranh Vũ lo lắng “Mau thả muội muội của ta!”

“... Thả người của ta trước ~!” Đại biến thái tà tà cười một tiếng. Quét mắt nhìn qua ta rồi dừng lại trên bả vai bị trật khớp đang dập dờn, ánh mắt thoáng

rùng động.

Tranh Vũ buông tay, dùng sức đẩy ta, ta liền ngã đầu hướng vào trong lòng Đại biến thái. Đương nhiên, ta không phải kích động-, người thử nghĩ xem một tay trật khớp xong còn bị trói, rồi bị người ta dùng lực đẩy đi thì sẽ như thế nào.

Đại biến thái nhẹ nhàng tiếp được ta, một tay nhanh chóng cởi trói cho ta, một tay nắm lấy cánh tay bị trật khớp, nhẹ nhàng nhấc ‘lách cách’ một tiếng. Trong lòng ta ấm áp. Xem ra là đã được nối khớp lại rồi. “Đại biến thái, người sẽ không đi một mình đến đây chứ.” Ta nhẹ giọng ghé tai Đại biến thái hỏi nhỏ.

“Ừm~ người nói xem?” Đại biến thái quay đầu nhẹ giọng trả lời, người ở bên ngoài nhìn vào, động tác của hai chúng ta... rất là thân mật a!

Ta toát mồ hôi lạnh đầy đầu. Cái tên... biến thái này, hình như là thật sự chỉ đến có một mình!

Đối diện, Tranh Nhiên đã đến đứng chung một chỗ với Tranh Vũ. Tranh Vũ nhìn chúng ta, lửa giận trong ánh mắt bập bùng bập bùng.

Đại biến thái ôm ta xoay người.

“Này... cứ thế mà về sao?” Yên Vương không đến đánh lén à? Ta nghi hoặc.

“Xem ra còn phải chờ một lát nữa ~” Đại biến thái kéo ta đến sau lưng hắn, thân nhiên trả lời. Ta nhìn xung quanh bốn phía, quân mai phục rớt cuộc cũng đều xuất hiện. Hơn nữa, trên tay đều cầm cung tên, chỉ chờ ra lệnh một tiếng, sẽ đem ta và Đại biến thái bắn thành con nhím.

“Nhị Nữ, đứng ở đây không được cử động.” Đại biến thái thấp giọng phân phó.p>

Ta gật đầu, sau đó nhu nhược hỏi: “Ta ngồi chồm hổm xuống có được hay không?” Ngồi như vậy hình như diện tích bị trúng tên sẽ càng giảm mà.

Đại biến thái khinh bỉ liếc mắt nhìn ta rồi gật đầu, vì vậy ta lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống.

Đang lúc ngồi xổm xuống, chợt nghe tiếng vang vạn tên đồng loạt bức phá vào vèo, sau đó không ngừng có tàn tên, đoạn tên lướt qua bên cạnh ta. Ta len lén ngẩng đầu nhìn Đại biến thái, chỉ thấy hắn lưu loát múa may trường kiếm, trăm ngàn mũi tên đều bị hắn ngăn chặn, ngay cả một mảnh hồng y bay bay trong gió cũng không bị phạm trúng một phần nào. Thình thoảng, có vài mũi tên còn muốn phản hồi, quay ngược lại bắn về phía cung thủ. Mưa tên bay đến càng lúc càng ít.

Nhưng là, chúng ta đã xem nhẹ hai người...

Đó chính hai kẻ vốn đứng ngay phía sau chúng ta – Tranh Vũ và Tranh Nhiên!

Hai nàng thừa dịp Đại biến thái đang chuyên tâm chặn tên, đồng loạt phóng tới bên ta. Ta muốn né tránh nhưng lại không dám rời khỏi phạm vi bảo vệ của Đại biến thái.

Cho nên ta cũng rất phé tài vô dụng – bị bắt được.

Chỉ là lần này, cả Tranh Vũ và Tranh Nhiên đều nắm được ta T_T

Tranh Vũ trấn áp cổ ta, an tĩnh chờ đợi Đại biến thái chiến đấu kết thúc.

“Tại sao, người lại cam tâm tình nguyện đến cứu một nữ nhân như thế!” Tranh Vũ lắc lắc đầu, không thể tin được – nhìn Đại biến thái.

“Thả nàng.” Đại biến thái giải quyết nốt cung thủ cuối cùng, thu kiếm, trực tiếp ra lệnh cho Tranh Vũ.

“Nếu ta không thả thì sao?”

Đại biến thái không nói, chỉ mỉm cười tiến lại gần.

“Ta nói lại lần nữa, thả nàng ~” lúc Đại biến thái chỉ còn cách chúng ta một quãng ngắn, lại lần nữa đưa ra mệnh lệnh.

Tranh Vũ càng xiết chặt cổ ta, ta lập tức bị bóp nghẹn không thể nói nổi.

Đại biến thái giận dữ biến sắc, thẳm đọc một câu chú ngữ. Tiếp theo, Tranh Nhiên đột nhiên ôm bụng bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

“Người... hạ độc muội muội ta?!” Tranh Vũ nhìn Tranh Nhiên chịu thống khổ không thể gượng dậy nổi, kinh hoàng hỏi.

“Nói chính xác là, cổ ~!” Đại biến thái nhàn nhã thân nhiên trả lời.

“Được ~ chỉ có thời gian một nén nhang, nếu muội muội người không có được thuốc giải, sẽ có sâu trùng phá bụng nàng, từ từ đi ra...” Đại biến thái mỉm cười tàn nhẫn.

“Cho ta thuốc giải!” Tranh Vũ gọi.

Đại biến thái chỉ chỉ ta, không nói.

“Ngươi cho ta thuốc giải trước, ta sẽ thả nàng.”

Đại biến thái cười lạnh.

“Không...Tỷ tỷ, ta không cần...Không cần thuốc giải!” Tranh Nhiên trên mặt đất vừa lảo nhảo vừa thống khổ nói.

“Không được, tỷ tỷ không thể trơ mắt nhìn muội chết!” Tranh Vũ rống to.

“Nhị...Nhị Nữ!” Tranh Nhiên liếc mắt về phía ta.

Ta thoáng sửng sốt. Nhìn về phía Tranh Nhiên, nàng...sao lại không gọi ta là Thần Vũ nữa?

“Ngày đó...Buổi tối trong nhà lao...hứa hẹn còn tính không?” Tranh Nhiên gian nan nói.

Ta ngần ngừ, sau đó gật đầu. “Ngươi...Ngươi có thể bảo chứng hẳn...sẽ thả tỷ tỷ của ta?” Tranh Nhiên chỉ vào Đại biến thái.

Đại biến thái khó hiểu nhìn ta.

“Đại biến thái, ngươi nếu thật muốn cứu ta, lần này nghe theo ta được không-!” Ta có chút sợ hãi, nhưng lại giả vờ trấn định nói với Đại biến thái.

“Được!” Xuất quỷ nhập thần, sáng khoáy đáp ứng.

“Vậy...có thể cho nàng thuốc giải không?” Ta hít thở sâu, hỏi Đại biến thái.

Đại biến thái thâm thúy nhìn ta.

“Hãy tin ta!”

Đại biến thái xuất ra thuốc giải giao vào trong tay ta.

Ta quay lại gật đầu với Tranh Nhiên.

Tranh Nhiên thoáng cúi đầu, run run, từ từ móc ra một viên thuốc.

“Các loại... độc khác đều bị hắn thu giữ, một viên hủ tâm tán này là ta len lén giấu đi. Nhớ nó không, ngươi còn dám ăn nó sao?” Tranh Nhiên hỏi.

Ta do dự một lúc rồi gật đầu đồng ý.

“Chuyện này rốt cuộc là sao?” Tranh Vũ hỏi.

“Ta...Tỷ tỷ, lát nữa...Nếu Nhị Nữ uống viên hủ tâm tán này, ân cừ oán hận trước nay giữa chúng ta...xóa bỏ! Ta...Tỷ tỷ nếu không đồng ý, Nhiên...Nhiên nhi cũng sẽ không uống thuốc giải.” Tranh Nhiên khó nhọc nói xong, đưa viên hủ tâm tán cho Tranh Vũ.

Đại biến thái nhìn ta, trên mặt ánh mắt như bùng tình ngộ.

Tranh Vũ buông lỏng bóp tay trên cổ ta, cuối cùng nhanh chóng thả ra rồi nói: “Được, ta đồng ý.”

Tranh Vũ đưa viên hủ tâm tán cho ta, ta giao ra viên thuốc giải.

“Nuốt! Không nuốt ta sẽ giết ngươi!” Tranh Vũ xiết cổ ta uy hiếp.

Ta nhắm mắt, chuẩn bị đưa viên thuốc bỏ vào trong miệng lại bị Đại biến thái cướp mất.

“Ta thay nàng.” Đại biến thái nói.

Tranh Nhiên sửng sốt sửng sốt. Tranh Vũ trợn mắt nhìn Đại biến thái suy nghĩ một hồi, liên tục lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm một mình “Không thể nào, không thể nào...”

“Nếu ngươi đồng ý, liền theo phương thức giải quyết của các ngươi. Nếu ngươi không đồng ý, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai tỷ muội các ngươi.” Đại biến thái nói với Tranh Nhiên.

Tranh Nhiên cắn răng đáp “Được”

Chờ...Chờ một chút! Đó có thể là...

Ta còn chưa kịp đem ý nghĩ của mình nói ra thành lời thì Đại biến thái đã mỉm cười, đưa viên thuốc bỏ vào trong miệng.

Ta mắc cở, đó có thể là...Giả dược đan (*Giả dược đan: thuốc khiến người ta mang thai giả)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thoát hiểm

Chương 49: Thoát hiểm

Ba...Ba...Ba...Tiếng vỗ tay vang lên.

“Thật là một màn cảm động lòng người, ngay cả bốn vương cũng cảm thấy rất xúc động a.” Sau khi cung thủ bại trận, cuối cùng Yến Vương dẫn theo thủ hạ của hắn cũng xuất hiện.

Cái lão hồ ly này, sớm không ra, muộn không ra, hết lần này đến lần khác chờ đến lúc Đại biến thái uống thuốc độc xong liền nhảy ra. Ta lo lắng nhìn Đại biến thái. Bây giờ ta...rất do dự, bởi vì ta không biết nên hy vọng thứ mà Đại biến thái nuốt vào là hủ tâm tán thật thì tốt, hay là Giả dược đan tốt hơn. Nếu là hủ tâm tán, chúng ta khẳng định đánh không lại Yến Vương, nhưng nếu là Giả dược đan...Ta nhìn trời...

Tranh Vũ đã buông ta ra, chỉ một mực nhấp nháy ánh mắt, liên tục lắc đầu, trong miệng vẫn tiếp tục lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể nào...”

Đại biến thái đột nhiên cả người chấn động, hai tay nắm chặt, hình như là độc phát tác. Ta vội vàng chạy lên đỡ lấy: “Đại biến thái, ngươi không sao chứ.” Đại biến thái không trả lời ta, chỉ thờ dốc.

“Đại biến thái, ngươi... có phải đang cảm thấy...” đau bụng... Ta dè dặt thử dò hỏi, nhưng còn chưa hỏi xong, Yến Vương đã ra lệnh một tiếng, thừa dịp Đại biến thái đang lúc bị độc phát mà tập kích đến.

Mất thấy, vài ánh kiếm lóe lên, sẽ bổ đến trên người Đại biến thái, ta đang muốn đẩy Đại biến thái tránh ra, lại nghe ‘keng’ một tiếng, có người đã lên đến chắn trước người Đại biến thái. Mà người giúp Đại biến thái chặn kiếm... chính là Tranh Vũ!

“Tranh Vũ!” lão hồ ly lộ quát.

“Ngươi đi mau đi.” Tranh Vũ lạnh như băng, quay lại nói với Đại biến thái.

“Các người, ai cũng đừng mong thoát!” lão hồ ly Yến Vương âm độc gào thét, vung tay lên, tất cả mọi người phía sau đồng loạt phóng về phía chúng ta. Tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên chát chúa, Tranh Vũ đứng chắn ngang giữa Đại biến thái và Yến Vương triển đấu. Nhưng người bên Yến Vương quá nhiều, Chưa đầy nửa chung trà Tranh Vũ đã rõ ràng chống đỡ không nổi nữa.

“Tỷ tỷ!” Tranh Nhiên vừa uống được thuốc giải vừa giãy dụa đứng lên, lại lập tức có người đánh tới. Đại biến thái mặc dù có vẻ phải cố hết sức, nhưng cũng huy kiếm ngăn cản được mấy tay sát thủ vượt qua được Tranh Vũ bổ đến hắn.

Chính là...

Vì sao lại không có người đến chém ta? Chẳng lẽ cảm giác được ta quá yếu nên không thèm tới chém ta?

Ta chưng hửng đứng ở chính giữa, nhìn Tranh Vũ, Tranh Nhiên rồi lại nhìn Đại biến thái, bọn họ đang gian nan đánh nhau. Nghĩ thầm, ta có nên đi tới hỗ trợ? Hay là dứt khoát chạy trốn?

“Nhị Nữ...Ngươi chạy mau.” Đại biến thái hướng ta thét lên. Tranh Vũ nghe được Đại biến thái kêu gọi, thân thể thoáng ngừng, ngay trong tích tắc này đã bị người của Yến Vương huy kiếm xẹt qua cánh tay, một vết máu lập tức hiện ra.

...Đại biến thái, ngươi nói như vậy, ta làm sao chạy nổi đây.

Ta nên làm cái gì bây giờ? Nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, ta khi không lại liên tưởng đến một cảnh phim hành động rất kinh điển ở thời hiện đại. Tên là gì quên rồi ta, chỉ nhớ rõ nội dung bao quát chính là người ngoài hành tinh cùng người địa cầu đánh nhau. Lúc đánh đến không thể cứu vãn, một giọng hát ngọt ngào của nữ ca sĩ cất lên an ủi tâm linh con người, sau đó...chiến tranh chấm dứt...

Hay là? Ta cũng thử xem sao?

Ta đang do dự thì Tranh Vũ bị thương đã vô phương chống đỡ với những đợt công kích của quân Yến Vương. Phần lớn quân địch đang dừng mảnh vượt qua Tranh Vũ tiến đến Đại biến thái. Đại biến thái một tay ôm bụng, một tay gian nan phòng ngự. Mất thấy bại trận chỉ trong sớm muộn.

Ta cần rằng, len lén lấy ra dtdd. Bởi vì thời gian cấp bách nên ta cũng không kịp chọn bài, tùy tiện nhấn nút phối nhạc. Âm nhạc reo lên, cứ nhiên là...Đại đao hướng...trên đầu quỹ môn chém tới...

Đầu ta chảy xuống một loạt mồ hôi lạnh. Bỏ đi, ngựa chết làm ngựa sống y! Tay nắm chặt quyền, theo điệu nhạc bắt đầu ngẩng cao tê rống

Cũng thật hữu dụng a! Ta vui mừng nhìn mọi người tay kiếm bắt đầu run rẩy, lực đạo liền xui xuống ba phần. Vì vậy ta càng hăng say...tru lên, đang hào hùng được một nửa, tiếng nhạc bỗng chỉ phát ra quầng quạc ☹ _ ☹

Hông bét, ta quên sạc pin cho dtdd! Đang suy nghĩ có nên hát chạy luôn không thì đã bị người ta điểm trúng huyết cam...

Xong, tiếng hát nữ thần của ta không thể nào tác động đến bọn họ nữa, ta đang lúc tuyệt vọng. Đại biến thái lại đột nhiên khôi phục tinh thần, kiếm trên tay lạnh lợi rung lên, bay lên trời, chỉ thấy một bóng áo đỏ xẹt qua xẹt lại, thủ hạ của Yến Vương đã ngã xuống gần nửa.

Xem ra Đại biến thái đã bình phục! Trong lòng ta như cắt được tảng đá nặng, nhưng như vậy lại có nghĩa là...thứ Đại biến thái nuốt vào đích thực là giả dụng đan.

Đại biến thái khôi phục nguyên khí càng đánh càng hăng, chưa đầy nửa khắc người bên Yến Vương đã bỏ mình hết phân nửa. Yến Vương thấy tình thế bỗng nhiên bất lợi, đưa tay định chop lấy ta, xem ra là muốn bắt giữ ta áp chế Đại biến thái.

Đáng tiếc a, ta chỉ là bị điểm trúng huyết cam thôi, hoạt động vẫn không thành vấn đề. Ta đang đắc ý muốn dùng ‘Mạc kế’ né tránh chiêu đánh lên của Yến Vương, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng kêu dài.

Là Tiểu Chu Tước!

Yến Vương thoáng sửng sốt, lập tức hạ lệnh ‘Lu’! Binh mã còn thừa lại liền theo hấn cùng nhau nhanh chóng rút khỏi. Đại biến thái thấy nguy hiểm đã được giải trừ, phi thân đến bên cạnh giải huyết cam cho ta: ‘Nhị Nữ, sau này phải dùng phương thức cứu người khác thôi!’

Tại sao? Nếu không phải hôm nay dtdd bị hết pin, ta nhất định đã có thể dùng tiếng hát của ta cảm động bọn họ rồi. Ta không phục.

‘Tỷ tỷ, thật may mà ta nghe được tiếng kêu của ngươi.’ Tiểu Chu Tước vừa đáp xuống hưng phấn nói.

‘Là ngươi triệu hoán nó?’ Đại biến thái không nghe được Tiểu Chu Tước nói chuyện, chỉ vào Tiểu Chu Tước vẫn đang hiện nguyên hình đậu trên mặt đất, hỏi ta.

‘À...Đúng vậy.’

‘Lúc ta vừa mới bay lên, thấy dọc theo đường đi giống như có rất nhiều mai phục, hay là ta mang bọn ngươi bay đi.’ Tiểu Chu Tước nói.

Ta gật đầu. Quay qua thuật lại cho Đại biến thái nghe ý tứ của Tiểu Chu Tước. Đại biến thái suy nghĩ một hồi, cũng nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đang do dự không biết có nên...mang theo hai tỷ muội Tranh gia theo hay không, đã phát hiện không còn thấy bóng dáng các nàng nữa. Cũng tốt, từ nay về sau nếu không thể gặp lại, đoạn ân oán này cứ như vậy chấm dứt. Mặc dù ta có thể hiểu được nỗi hận trong lòng các nàng, nhưng trong lòng ta cũng không bao giờ...muốn gặp lại hai nàng nữa.

‘Đại biến thái...ngươi có cảm thấy chỗ nào không ổn không?’ lúc trên lưng Tiểu Chu Tước, ta nhu nhược hỏi Đại biến thái.

‘Không có.’ Đại biến thái lắc đầu, nghi vấn nhìn ta, sau đó còn nói thêm: ‘Thuốc kia không phải là hủ tâm tán.’

Có nên...nói cho hấn biết hay không? Ta tự hỏi một hồi cũng không dám nói, nói không chừng, giả dụng đan không có tác dụng trên người đàn ông cũng nên. Ta mau mắn nghĩ.

Tiểu Chu Tước chưa bay được bao lâu đã bắt đầu đáp xuống, phía dưới có hai người đứng đợi sẵn, chính là đồng chí Tiểu Dương và Lục mỹ nam.

Xem ra Tiểu Chu Tước là do Lục mỹ nam mang tới. Trong lòng ta hiểu rõ.

‘Đã biết là ngu ngốc, nhưng cũng chưa từng thấy ngươi ngu ngốc như thế! Sao lại để Yến Vương bắt được chứ!’ đồng chí Tiểu Dương bắt đầu răn dạy ta.

Ta oan ức mà...Còn không phải do Thanh Y bắt giun lộn sang rỗng sao.

‘Không việc gì là tốt rồi.’ Lục mỹ nam ôn nhu đi tới, dịu dàng nhìn ta nói.

Lục mỹ nam...ngươi thật tốt...

‘Phải rồi, Lục sư huynh.’ Ta kéo Lục mỹ nam sang một bên, nhẹ giọng nói với hấn.

‘Phiền ngươi một việc, giúp ta viết một phong thư hỏi sư phụ một chút, cái kia...giả dụng đan kia...nếu là nam nhân ăn vào thì sẽ như thế nào?’ Ta càng lúc càng hạ thấp giọng.

“Nam nhân ăn vào?” Lục mỹ nam có chút kinh ngạc nhìn ta.

Ta bắt giác nhìn về Đại biến thái, lại ngượng ngùng nhìn Lục mỹ nam cười một tiếng.

Lục mỹ nam nhìn lại Đại biến thái một chút. Quay lưng lại sau đó...Bả vai bắt đầu rung lên mãnh liệt. ==

.....Đường phân cách – Hữu thần.....

Đêm đó, Đại biến thái bắt đầu có phản ứng.

Ta đã cho là ta nôn ọe rất nghiêm trọng rồi, thấy bộ dáng bây giờ của Đại biến thái ta lại thấy mình vẫn còn may mắn...

“Dọn đi, toàn bộ dẹp hết đi cho ta...” Đại biến thái vừa phun xong, gương mặt hốc hác phân phó.

“Đại biến thái...ngươi có khỏe không...” Ta một bên nhẹ nhàng giúp Đại biến thái vỗ lưng, một bên nhu nhược hỏi. Bất quá, trong lòng thầm ám muội vui thích.

“Thanh Y!” Đại biến thái thét lên.

“Vâng!” Thanh Y vào nhà.

“Ngươi đi một chuyến đến cốc lý, đưa Quỷ y đến đây.” Đại biến thái mệnh lệnh.

“Vâng!” Thanh Y phi thân rời đi.

“Đây rốt cuộc là loại độc gì?” Đại biến thái khó hiểu thì thào tự nói.

Ta liền đảo mắt lảng qua chỗ khác.

“Tur Đồ...Ngươi thật sự trúng độc!” đồng chí Tiểu Dương đột nhiên hấp tấp chạy vọt vào, thấy ngay Đại biến thái hốc hác gục trên ghế.

đồng chí Tiểu Dương làm sao mà biết được! Ta đang buồn bực nghĩ. Chỉ thấy Lục mỹ nam theo sau đi vào. Phía sau còn đi theo mấy người giống như đại phu.

“Ta vừa thấy Lục huynh mang theo mấy đại phu đi ngang qua trước Đan Mai lâu liền hỏi xem thế nào, mới biết được. Là loại độc gì?” đồng chí Tiểu Dương lo lắng hỏi.

“Tur Đồ đại nhân, ta đưa đến mấy vị danh y trong kinh thành, hy vọng có thể giúp Tur Đồ đại nhân xem thử, dù sao ngài cũng vì cứu Tiểu sư muội của ta nên mới bị trúng độc. Lục mỹ nam tự tung tự tác nhưng là xuất phát từ hảo tâm, hy vọng Tur Đồ đại nhân không trách cứ tại hạ.” Lục mỹ nam khách khí nói.

“Ngươi nói cho hắn biết chuyện ta trúng độc?” Đại biến thái hỏi ta.

Ta lại đảo mắt lảng qua chỗ khác.

Lục mỹ nam...Ngươi giỏi thật đấy, ta biết ngươi cùng Đại biến thái có chút kỳ hiềm đầu đá, nhưng ngươi biết rất rõ độc mà Đại biến thái trúng là giả dựng đan, sao còn muốn ‘thỉnh’ nhiều đại phu đến như vậy, hơn nữa, còn vừa vặn ‘đi ngang qua’ Đan Mai lâu...

“Cái... này...Tur Đồ đại nhân trúng độc rất...kỳ lạ, người bình thường không giải được, mời mọi người về đi.” Vì muốn tránh phát sinh thảm án, ta vội vàng nói.

“Độc này rất nghiêm trọng sao?” đồng chí Tiểu Dương khẩn trương hỏi.

“Cứ để đại phu xem thế nào. Không thử làm sao biết nhất định không giải được.” Lục mỹ nam tiếp lời.

“Lục huynh nói có lý.” đồng chí Tiểu Dương gật đầu đồng ý.

“Không được!” Ta kiên định từ chối.

“Ủm~?” Đại biến thái nhượng mảy, nghi hoặc nhìn ta.

“Chuyện này...Ta cảm thấy, Tur Đồ thừa tướng trúng độc không phải đơn giản, cũng không cần chữa trị loạn lên như thế, lỡ may uống lộn thuốc, tăng thêm độc phát, ngược lại là chuyện xấu. Tur Đồ thừa tướng đã phái người đi mời Thần y nổi tiếng, tất cả cứ chờ thần y kia tới rồi tính, được không?” Đại biến thái, ngươi mau cảm tạ ta đi, ta chính là đã cố hết sức bảo vệ danh dự cho ngươi rồi.

“Nhị Nữu nói cũng có lý.” đồng chí Tiểu Dương lại gật đầu.

“Nếu như vậy, Lục mỹ nam cũng không miễn cưỡng.” Lục mỹ nam thờ dãi nói. Ta thờ phào một hơi.

Tiếp sau lại nghe Lục mỹ nam nói: “Ta cùng Dương huynh, đợi ngày nào thần y đến lại sẽ tới cửa chào hỏi. Tư Đồ đại nhân yên tâm, mặc kệ thuốc giải yêu cầu những dược liệu gì, Lục mỗ đều sẽ dốc hết toàn lực giúp Tư Đồ đại nhân tìm về để tỏ rõ lòng cảm kích Tư Đồ đại nhân đã cứu Tiểu sư muội của Lục mỗ. Đến lúc đó, Tư Đồ đại nhân không được từ chối đâu.”p>

Ta đảo! ! !

“Ta đa tạ Lục huynh” Đại biến thái hơi khó hiểu nhìn Lục mỹ nam, mở miệng khách sáo trả lời.

“Nên thế-, Lục mỗ xin cáo từ trước!” Nói xong, cùng đồng chí Tiểu Dương song song rời đi.

“Nhị Nữu... Ngươi... có phải đã biết...” Lục mỹ nam đi rồi, Đại biến thái quay đầu tựa hồ muốn hỏi ta điều gì.

“Đại biến thái, cảm ơn ngươi.” Ta cất ngang câu hỏi của Đại biến thái, vội vàng nắm tay Đại biến thái thâm tình nói.

Đại biến thái nhìn ta chăm chú thật lâu rồi mới nói: “Thôi bỏ đi.”

Ta may mắn vỗ vỗ ngực, lại phát hiện ánh mắt Đại biến thái nhìn ta càng phát ra mềm mại, sau đó, Đại biến thái quyền rũ áp mặt tới càng gần, càng lúc càng gần. Trong lúc sắp sửa muốn hôn đến...

Đại biến thái, mãnh liệt xoay người sang chỗ khác, lại ới ra ==

Ách...ta vừa mới ăn cơm chiều còn chưa xuôi xuống

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Phụng chỉ vào cung.

Chương 50: Phụng chỉ vào cung.

Hồi âm của sư phụ đã tới, Lục sư huynh đơn giản thuật lại một chút.

“So với nữ nhi không giống, chỉ có bộ phận phía sau. Ngừng bài đọc...”

Đại biến thái thật đáng thương, ta vì ngươi mặc niệm.

Mấy ngày nay ta cứ do dự mãi, có nên... mang chuyện giả dựng đàn nói cho Đại biến thái biết hay không. Nhưng chưa đợi ta kịp quyết định, Thanh Y đã mời được Quý y đến.

Giờ phút này...

Quý y chưa xem xong mạch cho Đại biến thái, về mặt đã căng lúc căng vặn vẹo. đồng chí Tiểu Dương đứng bên cạnh rất lo lắng nhìn Quý y. Còn Lục mỹ nam nghiêng đầu, nhìn không rõ thái độ hân thể nào.

“Ách...Các ngươi cứ từ từ xem, ta còn có chút chuyện, đi trước!” Thấy Quý y đã bắt mạch xong, ta quyết định...bỏ trốn trước đã.

Một phút sau, sự thật lập tức chứng minh ta quyết định bỏ đi trước thật vô cùng chính xác.

...Đầu tiên chỉ nghe thấy Đại biến thái rống lên giận dữ: “Ngươi...nói... cái gì? !” Tiếp theo, liền nghe được ‘rầm—rầm—oanh’ một hồi âm thanh loạn hưởng, sau đó an tĩnh trong chỉ chốc lát. Tích tắc qua đi, ầm vang một tiếng thật lớn, Ừm, rất giống âm thanh phòng ốc sụp đổ...

“Nhị Nữu! ! ! Ngươi ra đây cho ta!” Vẫn là Đại biến thái rống giận. Bây giờ đi ra? Chẳng phải là tìm lấy cái chết hay sao? Vì vậy ta cách không thét lên: “Ngươi hiện tại là dựng phu...Không nên quá kích động...đối với thân thể không tốt!” (* Dựng phu: đàn ông có thai)

Lại một loạt tiếng nổ vang...

Một ngày sau, trong toàn thành đều loan truyền: Theo tin tức đáng tin cậy, Thừa tướng đương triều Tư Đồ Dực thân mang trọng tật, xin nghỉ ba tháng.

Dù sao, Đại biến thái biến thành như vậy, tất cả đều do một tay ta dựng nên. Cho nên đợi lúc Đại biến thái bình tĩnh lại, đợi cho âm thanh ‘rầm rầm’ trong phủ Thừa tướng ngưng lắng, ta quyết định quay về an ủi Đại biến thái một chút.

Hỏi được nơi ở mới của Đại biến thái, giống như một nơi bắt đầu một cuộc sống mới, ta đến trước gian phòng của Đại biến thái, dè dặt đẩy cửa: “Đại

biến thái?”

Không có ai trả lời.

“Đại biến thái?” Ta đi vào gian phòng liền thấy Đại biến thái đang ngồi ngẩn người trên giường.

Ta cúi đầu thờ dài, đến gần Đại biến thái vỗ vỗ bờ vai hắn: “Sống qua mấy ngày nữa là tốt rồi, sau này sẽ không muốn ỏi nữa!” Ta vừa gật đầu vừa nói với vẻ rất kinh nghiệm.

Đại biến thái quay đầu, khi không... nước mắt lưng tròng!

□ ||| “Đại... Đại biến thái, ngươi đừng... nhìn ta như vậy...” Mặc dù ta rất áy náy, nhưng về mặt người nhìn như vậy, ta sẽ khi dễ ngươi...

“Đều là lỗi của Nhị Nữ,” Đại biến thái kiêu my nói.

“Đúng đúng đúng! Đều là lỗi của ta!” Ta vội vàng thừa nhận. Chuyện này... chuyện đã biến thành như vậy, đích xác ta cũng thoát không được liên can.

“Nhị Nữ phải chịu trách nhiệm với ta.” Đại biến thái vẫn nước mắt lưng tròng, nhưng ta lại thấy trong mắt hắn hình như sạch bóng.

“Chịu trách nhiệm? Làm sao chịu trách nhiệm?” Ta kinh.

“Bụng cũng đã lớn thế này, ngươi nói xem như thế nào chịu trách nhiệm~?” âm thanh ủy khuất.

Ta càng kinh hãi, Đại biến thái, lạ người đi, không cần nói ra lời dễ gây hiểu lầm như vậy có được không?

“Thôi vậy đi, lúc ngươi làm dựng phu, Nhị Nữ ta sẽ vì Đại biến thái làm trâu làm ngựa hầu hạ Đại biến thái thật tốt, thỏa mãn tất cả yêu cầu, mãi đến khi nào Đại biến thái sinh non mới thôi, được không?” ta gian nan đưa ra quyết định.

“Hừ, những... này, tùy tiện một hạ nhân đều làm được.” Đại biến thái bất mãn.

“Sao? Vậy để cho hạ nhân của ngươi thưởng thức dáng vẻ mang thai thật tốt của ngươi đi.”

“Ta đây nhất định khoét mắt bọn họ ra.” ánh mắt Đại biến thái biến đổi, lạnh băng mà thần nhiên nói.

Ta nhìn về mặt tàn nhẫn của Đại biến thái, cả người chột lạnh. Tức thì lạng đi một chút, Đại biến thái trước sau vẫn là Đại biến thái, cho dù hắn bây giờ đối với ta không tệ, nhưng ta vẫn phải cẩn thận ứng đối.

“Vậy... Thừa tướng đại nhân nói nên làm sao bây giờ?!” Khẩu khí của ta bất giác bắt đầu đông cứng.

Đại biến thái nghe ta nói thế, lại chăm chú nhìn ta một hồi, thờ dài nói: “Vậy theo như lời Nhị Nữ đã nói đi, nhưng mà tất cả mọi việc ăn, mặc, ở, đi lại... đều phải do một mình ngươi hoàn thành!” “Vâng!” Ngờ nghech thờ dài một hơi – ta đáp.

“Vì muốn cam đoan ta có thể gọi ngươi đến bất cứ lúc nào, từ hôm nay trở đi, ngươi phải ở lại đây.” Đại biến thái bổ sung.

A? ! “Được...” T_T

.....Đường phân cách – Bị hành hạ.....

“Nhị Nữ, ta muốn uống nước.”

“Vâng!”

“Nhị Nữ, ta mời vai quá.”

“Hiếu!”

“Nhị Nữ, cháo này quá nóng!”

“Ta thôi cho ngươi!” = =

“Nhị Nữ, thời tiết nóng quá!”

“Ta quạt cho ngươi T_T!”

“Nhị Nữ, không ngủ được! Ta đột nhiên thèm ăn XXX”

“Ủm~? À À, ta lập tức đi gọi người làm cho ngươi!” “Tối rồi tối rồi, Thừa tướng đại nhân, mau ăn đi.”

“Chậm như vậy, ta lại không muốn ăn, ta muốn ăn YYY”

“Ta liền đòi cho ngươi!” Cấn răng. Nhịn xuống, nhịn xuống, ta không thèm chấp nhặt với dụng phu!

“Ừm~, ta nghĩ kỹ rồi, ta vẫn là muốn ăn XXX”

“Ngươi!”

Ngày hôm đó mệt đến chết vẫn không chiều nổi hân! Thôi miễn bàn! !!! Vì vậy, ta nghĩ tất cả biện pháp, trăm phương ngàn kế, gian khổ vạn khổ... tìm đến đồng chí Tiểu Dương.

“Đồng chí Tiểu Dương! Ta biết ngươi là người tốt, ngươi sẽ tới giúp ta mà ha. Ta thật sự không chịu nổi sự hành hạ của Đại biến thái...” Ta nắm lấy đồng chí Tiểu Dương, than thở khóc lóc.

Đồng chí Tiểu Dương chỉ phản hồi cho ta ba chữ.

“Ngươi vẫn sống!”

Ta...Hừm = =!

Đại biến thái! Ngươi bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa! Nhìn Đại biến thái không ngừng khiêu khích ánh mắt ta, ta tà ác lên lên lấy ra dtdd, chụp được một loạt hình ảnh Đại biến thái xinh đẹp trong trang phục bầu...

Diệt ha ha ~ Đại biến thái, nếu ngươi ép ta quá mức, ta sẽ đem những... này từng tấm từng tấm dùng quý danh thủy tinh cầu – công chiếu!

Nhưng mà, ta cuối cùng cũng không đợi được đến thời khắc Đại biến thái ‘sinh non’. Bởi vì ta bị hạ lệnh mời tiến cung. Nhưng người chịu ‘khổ hải’ ta phải giải cứu không phải là hoàng thượng, mà là hoàng thái hậu!

“Ngươi chính là người mà ngày đó trên đại điện kim loan có thể triệu hồi ra thánh thú Chu Tước – Linh Sơn Thánh Nữ.” Trước mắt là một... người phụ nữ trung niên thân thể ung dung, có vẻ hơi hiền lành vừa hỏi vừa nhìn ta đánh giá.

“Phải” ta cũng thừa dịp đánh giá vị hoàng thái hậu trước mặt, bà đột nhiên vồ ta đến, là có ý gì?

“Nghe nói, ngươi hiện tại vẫn ở lại trong phủ Thừa tướng?” Thái hậu xiêm áo thùng thình bắt đầu nâng lên một chén trà, vừa hoa tay mở cái nắp trà vừa hỏi.

“Chính vì tiểu nữ trước khi trở thành Linh Sơn Thánh Nữ, cùng Thừa tướng đại nhân có chút quan hệ, cho nên lần này vào kinh liền ở tạm tại phủ Thừa tướng” Ta cảm thấy hoàng thái hậu này tựa hồ có chút gian giả bất thiện.

“Chuyện này... Ai gia cũng có nghe qua” Thái hậu gật đầu. “Nhưng mà, thân phận cùng địa vị bây giờ của Thánh Nữ, đã không thể còn như trước kia được nữa. Lời nói, việc làm của Thánh Nữ hàng ngàn hàng vạn dân chúng đều noi theo, nhất cử nhất động của Thánh Nữ đều có quan hệ đến thể thống quốc gia. Vẫn ở trong phủ Thừa tướng thì e rằng có chút không thích hợp.”

“Thái hậu nói rất đúng.” Ngoài miệng mặc dù ta trả lời như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, thái hậu nói với ngữ khí này, sao cứ cảm thấy... quái dị như vậy nhỉ?

“Cũng bởi hoàng nhi của ta nghĩ không được chu toàn. Vốn nên là lúc Thánh Nữ vừa vào kinh liền phải chuẩn bị chỗ ở cho Thánh Nữ thật tốt. Nhưng cũng bởi do chuyện Thánh Nữ giả nháo loạn một hồi, tất cả mọi người chân tay đều rối loạn. Hy vọng Thánh Nữ không phiền lòng.” Thái hậu khách khí nói.

“Không đâu, Thái hậu quá lo rồi!”

“Ừm!” Thái hậu nhìn xuống ta một chút. “Mấy ngày nay, ta đã sai người chuẩn bị xong tân phòng cho Thánh Nữ. Hôm nay cố ý mời Thánh Nữ đến đây, chủ yếu cũng là vì việc này. Từ hôm nay trở đi, Thánh Nữ sẽ chuyển vào ở trong hoàng cung.”

“Hôm nay?” Chẳng phải là quá đột ngột sao.

“Ừm, tất cả chỗ ở, Ai gia đã sai người chuẩn bị xong. Thánh Nữ chỉ cần dời thân đến ở là được. Cũng không cần quay về phủ Thừa Tướng thu dọn hành lý. Lát nữa ta sẽ đưa ngươi đi xem chỗ ở mới một chút, người nhìn xem còn thiếu gì không?”

“Này... Ta còn muốn về... từ biệt đại... Thừa tướng đại nhân một tiếng, dù sao việc này cũng hơi đột ngột.” Ta không biết Hoàng thái hậu đột nhiên đưa ta tiến cung rốt cuộc là có mục đích gì, đi về hỏi Đại biến thái cũng tốt.

“Chuyện này... Thánh Nữ khỏi lo. Ai gia sẽ sai người qua thông báo với Thừa tướng đại nhân.” Thái hậu trực tiếp từ chối thỉnh cầu của ta.

“Vây... cảm ơn thái hậu.” Ta vốn đang lo lắng có nên... xin thái hậu đưa Tiểu Lôi cùng vào hoàng cung ở hay không, nhưng sợ bên trong có gian kế, ngần ngại cũng thôi.

“Nên thế-, nếu như thế Thánh Nữ liền theo ta đi xem tân phòng, thế nào?”

“Vây... Không dám nhọc phiền thái hậu, thái hậu chỉ cần sai cung nữ dẫn đường cho ta là được. Nếu thiếu thứ gì, ta sẽ báo cho cung nữ.” Ta thở dài nói lời từ biệt.

“Cũng tốt.” Thái hậu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Rời khỏi tâm cung của thái hậu, ta theo sau một đội cung nữ do thái hậu sai phái, đi khoảng hơn nửa canh giờ mới tới nơi ở mới. Ta chẳng có lòng dạ nào tham quan, mau chóng tìm được phòng ngủ, ngã đầu xuống giường. Một là do mấy ngày nay cứ bị Đại biến thái gây sức ép hoài, một đến nỗi chỉ mong có được một giấc ngủ ngon. Hai là thái hậu đột ngột vời ta vào cung, không biết là có âm mưu gì không. Nghĩ hồi lâu cũng không lần ra được chút đầu mối nào, dứt khoát... cứ ngủ đã rồi tính sau!

Chính trong lúc mơ màng ngủ lại bị hai tiểu cung nữ đánh thức, nói là phải tiếp thánh chi!

Ta vội vàng đi tới đại sảnh.

Tiểu thái giám tuyên chỉ đã ở đại sảnh chờ sẵn, thấy ta tới liền vội vàng thở dài khen tặng: “Thánh Nữ đại nhân. Hôm nay có thể tận mắt gặp được Thánh Nữ đại nhân, thật sự là vạn phần vinh hạnh cho tiểu nô!”

Ta nghe như vẹt nghe sấm, trong lòng sợ hãi, phát tay để cho bọn họ mau mau tuyên chỉ.

Tiểu thái giám đứng đầu vội vàng đứng thẳng, đem chiếu thư trong tay mở ra. Ngoại trừ ta, còn lại tất cả tiểu thái giám cùng cung nữ đều đồng loạt quỳ xuống. Lúc ta chuẩn bị xuống núi đã được sự phụ thông qua, thân phận Thánh Nữ Linh Sơn cực kỳ tôn quý, thấy người trong hoàng thất cũng không phải quỳ. Về điểm này, ta tin tưởng chính là quy củ do Thánh Nữ đời thứ nhất định ra. Dù sao cũng là người đến từ thời hiện đại, hơi một tí lại phải quỳ thật là không được. “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Để biểu đạt sự tôn kính đối với Thánh Nữ Linh Sơn, đặc biệt vào đêm mai, vì Thánh Nữ triệu mở dạ yến, vì Thánh Nữ chính thức mời tiệc tẩy trần, khám ban thưởng...” (*Dạ yến: tiệc tối)

“Tạ hoàng thượng.” Ta tiếp nhận chiếu thư. Thuận tay ban thưởng ấy người tiểu thái giám kia một ít bạc. Sau đó hỏi: “Người đến tham dự là những ai?”

“Này, không dối gạt Thánh Nữ. Mở dạ yến này kỳ thật là ý của Thái hậu. Thái hậu còn phân phó, chỉ trừ Thừa tướng đại nhân đang nghỉ phép, còn lại tất cả quan viên cùng hoàng thất đều phải tham dự.” Tiểu thái giám cầm bạc, ân cần nói.

“Ừm, các người lui ra đi.” Đều tham gia? Vây Yến Vương cũng đến?

Ta không sao ngủ tiếp được, trong lòng phiền muộn. Trước kia, mặc kệ là ai, bên cạnh ta luôn có người theo cùng. Tiểu Lôi cũng tốt, Đại biến thái cũng tốt, Lục mỹ nam cũng tốt, Dương Chi Hách cũng tốt, Tiểu Chu Tước, Tiểu Sĩ cũng tốt, trong lòng ít nhiều dù sao cũng có cảm giác an toàn. Nhưng lần này, ta đột nhiên bị gọi vào cung, hơn nữa lại giống như đang bị cách ly, trong hoàng cung này, ta một người quen biết cũng không có, chạy lại chạy không...

Đúng rồi! Ta có thể len lén ra ngoài tìm bọn hán mã! Ta vỗ đùi cái đét, ‘Mặc kệ’ cũng không phải chỉ học cho vui a-. Cho dù là mang Tiểu Chu Tước trà trộn theo ta đi vào cũng tốt. Nghĩ đến là làm liền, ta vội vàng bắt đầu vận ‘Mặc kệ’ bay lên nóc nhà. Tốt thôi, nhảy cao cũng không lo, quan trọng hơn chính là, ta trực tiếp cùng hai người mặc trang phục thị vệ... mất to từng mất nhỏ.

“...”

“Đại ca? Ngài là do bên nào phái đến giám thị ta?”

“Yến Vương?”

Lắc đầu.

“Hoàng thượng?”

Lắc đầu.

“A...! Ta biết rồi, là hoàng thái hậu!” Ta nắm quyền thủ thế.

“...”

“Ta chính là... bắt đầu thường ngoạn ngắm trăng. Đại ca mời ngài tiếp tục, ta không quấy rầy các người công tác!” Ta phát tay, trở mình nhảy xuống khỏi nóc nhà.

Chạy không thành, ta nhảm chán đi dạo, cũng không ngờ... gặp được người quen!

Dáng người phía trước kia, chẳng phải là... Cầu nhi ca sao!

Ta lập tức đau tim, lần này càng phải là gặp mặt kẻ thù, càng là đau đầu nhức mắt! Ta nắm chặt tay, sau đó... Lại lần nữa phi thân lên nóc nhà.

“Uy!” Ta thét lên với hai thị vệ: “Các người, có...sợ dây không? Gậy cũng được?”

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó một người cứ nhiên liền thật sự từ trong ngực móc ra một vòng dây thừng — □ — ||

Ta nhận dây thừng, lại thuận miệng hỏi một câu: “Vậy có...bao tải hay không? Cái loại có thể...chụp đầu được này?”

Hai người kia lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó tên còn lại run run sách sách từ trong ngực móc ra một cái khăn trùm đầu loại nhỏ, kích thước loại này rất phù hợp dùng để chụp đầu người ta — □ — |||

Thật là có ư...

“Các người cũng thật chuyên nghiệp!”

Ta xấu hổ tiếp nhận bao tải nhỏ, lại nhảy xuống đất, từ từ hướng đến chỗ Cầu nhi ca len lén đi tới. Đợi lúc đến rất gần rồi, ta mãnh liệt nhảy tới chụp bao tải lên đầu Cầu nhi ca! Cũng không đợi Cầu nhi ca kêu lên sợ hãi, ta chuyển chân một cái ngáng hấn té lăn ra đất. Sau đó nắm lấy người hấn mãnh liệt lật mình sấp xuống, tiếp theo từ bên trái vật sang bên phải, lại từ bên phải vật sang trái, qua lại mấy lần. Vật ném đã đòi, ta lại quay qua Cầu nhi ca đang quỳ rạp trên mặt đất hấp hối mà mãnh liệt đập thêm một hồi nữa.

Ôi...Ta thờ dốc...thật thoải mái...

Ta phui phui tay, đang chuẩn bị đem Cầu nhi ca trở lại rồi vứt bỏ, nghĩ lại, lại lần nữa phi thân lên nóc nhà.

“Các người...đều nhìn thấy hết rồi?” Ta cười âm hiểm, bước tới gần hai người kia đang trợn mắt há mồm. Đại ra – nhìn ta lắc đầu.

“Các người sẽ đi nói lại với thái hậu ư ~?” Ta tiếp tục cười âm hiểm

Mãnh liệt lắc đầu.

“Rất tốt!” Ta ném dây thừng về phía hai người kia. “Đi, đem trói hấn lại, tùy tiện tìm một chỗ đem vứt đi!” Ta ra lệnh. “Bằng không thì...Giết hắc hắc hắc hắc...”

Mãnh liệt – gật đầu.p>

Ta vui vẻ nhìn hai người kia vội vàng phi thân đi làm. Nhìn bọn họ trói Cầu nhi lại đang hoảng, ta hài lòng gật đầu. Nhảy xuống mặt đất. Xoay người chuẩn bị trở về.

“Nhị Nữ!” Đột nhiên có người thét gọi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tiểu Si chịu oan

Chương 51: Tiểu Si chịu oan

Ta ngẩn người, trong hoàng cung này, trừ ra Cầu nhi ca đang hấp hối trên mặt đất kia...còn có ai lại gọi ta như vậy?

“Nhị Nữ tỷ tỷ!” Một bóng người phóng về phía ta, ta theo phản xạ né qua một bên không biết sao vẫn bị người kia nhào tới ôm được.

“Tiểu Si? Sao người lại ở đây?” Nhìn rõ ràng người mới nhào tới, ta kinh ngạc hỏi.

“Tỷ tỷ, người đang làm cái gì vậy?” Tiểu Si không trả lời ta còn chỉ tay qua hai thị vệ đã trói xong Cầu nhi ca đang kéo đi, hỏi lại.

“Sao, không có gì, tỷ tỷ đang báo ân!” Ta liếc mắt nhìn Cầu nhi ca, sau đó phân phó cho hai thị vệ: “Nhớ kỹ, vứt ra xa một chút a!”

“Báo ân?” Tiểu Si mù mịt.

“Ừm, Ta có một ân nhân tính tình rất cổ quái, chỉ thích bị người ta ngược đãi, càng hành hạ hấn càng thích!” Mặt ta không đổi sắc, tâm không hề động, thuận miệng bịa chuyện.

“Như vậy a, ta sau này cũng sẽ giúp tỷ tỷ báo ân!” Tiểu Si nghiêm túc đáp trả.

“Đúng đúng! Thấy một lần ngược một lần, càng ngược càng tốt! A, phải rồi Tiểu Si, nơi này là hoàng cung a, người vào bằng cách nào?” Ta nghi vấn

nhìn Tiểu Si.

“Ta ở đây a.” Tiểu Si thân nhiên trả lời.

“Ồ? ! Nơi này!” Có thể ở lại nơi này – chỉ có người trong hoàng thất hoặc là nữ nhân của hoàng thượng. Coi như Hoàng thượng chuyên thu hoạch nam sủng, cũng sẽ không thu nhận người như Tiểu Si đâu, chẳng lẽ... Ta đột nhiên nhớ ra trong dân gian có lời đồn rằng đương kim Tam hoàng tử là một kẻ ngu dại, hơn nữa Đại biến thái cũng biết Tiểu Si (◯ ◯ ◯) a!

“Tiểu Si, chẳng lẽ ngươi là...” Ta còn chưa nói xong, chợt đã có người gọi “Tam hoàng tử, Tam hoàng tử, ngươi sao lại chạy đến đây, làm nô tài tìm suốt này giờ!”

Ta quay đầu, chỉ thấy một người thờ hớn hớn thờ hớn hớn đuổi theo Tiểu Si đến đây. “Tam hoàng tử, thái hậu vừa mới sai người đến phân phó. Hôm nay Linh Sơn Thánh Nữ vào ở lại trong cung, không cho ngươi chạy loạn. Nếu không cẩn thận quấy nhiễu Thánh Nữ lại bị thái hậu trách phạt!” Người nô chạy chậm lại, vừa thẳng một mạch chạy đến vừa mở miệng nhắc nhở.

“Lý quân gia!” Ách... Có lẽ nên phải gọi là... Lý công công. Ta nhìn Lý quân gia trong trang phục thái giám, không khỏi ta thán, người này mặc vào người một bộ trang phục thái giám liền... Thật là thái giám!

“Nhị Nữ tiểu thư?” Lý công công lúc này mới phát hiện ta đang bị Tiểu Si nhào vào lòng. “Ngươi sao lại vào cung? Mới đi làm cung nữ sao? Vậy được, mau nhanh đi theo ta, còn chạy loạn coi chừng mất đầu-!”

“Nhị Nữ không làm cung nữ, Nhị Nữ làm cô dâu của ta!” Tiểu Si bắt đầu kêu loạn.

“Tam hoàng tử, Tam hoàng tử, còn la lớn nữa sao. Nơi này cách chỗ ở Thánh Nữ không xa, nếu quấy nhiễu Thánh Nữ, chính ngài lại muốn đưa đầu chịu khổ sao!” Lý công công lo lắng nhìn Tiểu Si nói.

“Không sao mà-, Lý công công, Hoàng thái hậu thường trách phạt Tiểu Si lắm sao?” Nghĩ đến bà hoàng thái hậu cường thế quái dị kia, lòng ta lại hơi hơi khó chịu.

“Hừ... Nhị Nữ, ngươi nhỏ giọng một chút. Ngươi mới vừa vào cung còn không hiểu quy củ. Những lời này không thể nói lung tung được! Nói lung tung chính là muốn ‘Khaz’” Lý công công làm bộ tư thế cắt cổ, “Còn nữa, Nhị Nữ, ta biết ngươi tốt với Tam hoàng tử, cũng biết Tam hoàng tử rất thích Nhị Nữ. Nhưng ở trong cung cũng không thể tùy tiện gọi Tam hoàng tử là Tiểu Si được nữa. Hôm nay là ta nghe được cũng không lo, nếu thay là người khác, như vậy chỉ có họa sát thân!” Lý công công khàn khàn nói với ta.

“Nhị Nữ, ngươi... đi theo ta trước, đợi đưa được Tam hoàng tử trở về xong sẽ mang ngươi tới chỗ ở của các cung nữ mới tới.”

“Không cần, Lý công công, để Tiểu... Không, Tam hoàng tử ở chỗ này chơi với ta đi.” Ta mỉm cười với Lý công công tỏ vẻ cảm tạ rồi quay đầu nói với Tiểu Si: “Tiểu Si, đến chỗ tỷ tỷ chơi một chút có được hay không?”

Lý công công càng thêm lo lắng, vừa muốn há mồm nói chuyện. Ta đã triệu hồi hai tên thị vệ – là hai người vừa mới xử lý xong Cầu nhi ca chuẩn bị tiếp tục bay lên nóc nhà canh chừng – lại đây.

“Còn có gì phân phó, Thánh Nữ đại nhân!” Hai người kia quỳ gối bên chân ta đồng loạt nói.

“Chuyện Tiểu... Tam hoàng tử đến chỗ ta, các ngươi có phải sẽ nói cho thái hậu biết không?” Ta tới gần bọn họ, một tay ở trước mặt bọn họ chậm rãi vung quyền, xương tay bị bẻ khớp phát ra âm thanh ‘răng rắc’ thanh thúy.

“Tam hoàng tử? Thuộc hạ chưa từng gặp qua Tam hoàng tử.” Một trong hai thị vệ mau mắn trả lời.

“Thuộc hạ cũng chưa từng gặp qua Tam hoàng tử!” Thị vệ kia cũng lập tức hiểu ý.

Ta hài lòng gật đầu: “Còn làm gì nữa, mau đi thôi ~” Sau đó quay đầu, mỉm cười nhìn Lý công công.

“Ngươi... Ngươi chính là...” Lý công công trợn mắt há mồm sau đó vội vàng quỳ xuống: “Nô tài bái kiến Thánh Nữ...”

“Lý công công, cái này không cần. Đến tối ngươi quay lại đón Tiểu Si là được!” ta ngăn cản Lý công công hành lễ, nói thế nào thì đây đều là ân nhân cứu mạng, một lạy này ta thật không dám nhận.

“Vâng, vâng!” Lý công công đứng dậy, vui sướng nhìn ta và Tiểu Si.

“Tỷ tỷ, ngươi chính là người mà thái hậu nói đến... Linh Sơn Thánh Nữ?” Tiểu Si hưng phấn hỏi.

“Ừm.” Ta gật đầu.

“Thật tốt quá, thật tốt quá. Tỷ tỷ từ hôm nay trở đi cũng ở đây, ta mỗi ngày đều tìm đến tỷ tỷ vui chơi ~!” Tiểu Si sôi nổi hào hứng.

Ta mỉm cười, xoa xoa đầu Tiểu Si. “Tiểu Si, đi theo tỷ tỷ.” Dứt lời liền đưa tay kéo hắn đi. Ai ngờ vừa mới đụng đến cánh tay Tiểu Si, Tiểu Si đột nhiên liền co rụt lại.

“Tiểu Si, ngươi làm sao vậy?” Ta không giải thích được, lại thấy Tiểu Si giấu cánh tay kia ra đằng sau.

“Ngươi!” Ta thể nào cũng vẫn có cảm giác không đúng, mãnh liệt kéo tay Tiểu Si, vén ống tay áo lên.

“Đây là chuyện gì?!” Ta nhìn trên cánh tay Tiểu Si hằn lên vết roi, giận dữ hỏi!

“Đây là... Đây là...” Lý công công vội vàng quỳ xuống, cứ mấp máy ‘đây là’ cả ngày cũng nặn không thêm được chữ nào.

“Tiểu Si không phải là Tam hoàng tử sao? Trên người tại sao lại bị thương như vậy?!”

“Đây là... Ai!” Lý công công thờ dài một hơi, sau đó thương xót nói: “Thánh Nữ có điều không biết. Những... vết thương này đều do thái hậu tự mình đánh. Mỗi lần Tam hoàng tử phụng mệnh hồi cung ở tạm thời gian, thái hậu sẽ tìm mọi cách làm khó để hành hạ chủ tử. Vết roi này là trước đây vài ngày, thái hậu trong ngự hoa viên gặp phải Tam hoàng tử, trách hấn nghịch ngợm gây ồn ào, liền lấy roi da có dính nước dơ tự tay quật đánh Tam hoàng tử, còn không cho phép mọi người bôi thuốc chữa trị. Nay... thái hậu này, cứ gặp Tam hoàng tử một lần là tìm cách lấy cớ trách phạt hấn một lần, vết thương này xem ra còn đỡ, trước kia... Trước kia thường thường đến lúc ra khỏi cung, hoàng tử đều bị đánh đến không gượng nổi, thật vất vả ở ngoài cung an dưỡng, đến khi vừa vào cung lại bị trách phạt... Ai... Ngươi nói xem, thái hậu này nếu không muốn thấy Tam hoàng tử như vậy, vì sao còn hết lần này đến lần khác triệu hấn hồi cung...” Nói đến đoạn sau, Lý quân gia đã nước mắt đầm đìa.

“Hoàng thái hậu!” Giọng ta phát run lên. “Vậy hoàng thượng đâu, hấn mặc kệ sao?”

“Hoàng thượng cũng không biết việc này. Thái hậu không cho phép chúng ta nói đến nửa câu một chữ, nếu không sẽ bị chém đầu. Lại nói, cho dù hoàng thượng đã biết thì có thể thế nào đây, thái hậu chính là mẫu thân thân sinh của hấn...” Lý quân gia bất đắc dĩ lại yêu thương nhìn Tiểu Si nói.

“Tỷ tỷ, Tiểu Si không đau, Tiểu Si quen rồi.” Tiểu Si kéo ống tay áo xuống, nắm lấy cánh tay ta đang run lên, nhẹ nhàng nói.

Mắt ta đã hơi ươn ướt: “Tiểu Si, tỷ tỷ nhất định nghĩ cách giúp ngươi. Phải khiến cho thái hậu kia... cái bà phù thủy kia sau này không bao giờ... còn dám đánh ngươi nữa!”

“...Cứ đi theo tỷ tỷ đã, tỷ tỷ tẩy rửa vết thương, sức chút thuốc cho ngươi!” Ta nhẹ nhàng kéo Tiểu Si, dè dặt không để đụng tới cánh tay hấn rồi vội vàng trở lại chỗ ở.

“Các ngươi, đem cho ta một bồn nước ấm đến đây.” Đến đại sảnh, ta liền ra lệnh cho bọn hạ nhân đang đứng một bên chờ được phân phó.

Dẫn Tiểu Si vào phòng xong, ta nhẹ nhàng cởi bỏ áo hấn. Thật vậy, ngoại trừ trên cánh tay, cả người cũng đều có vết roi, mặc dù cũng không có nhiều chi chít nhưng mỗi một roi đều muốn tàn phá da thịt. Trên vết roi hồng hồng có một ít chỗ thậm chí còn chảy ra một ít nước mủ, có thể thấy được mỗi một roi này lực đánh xuống mạnh đến mức nào! Ta dùng vải mềm thấm một ít nước ấm, thật êm nhẹ lau lên miệng vết thương, có mấy chỗ bị lõm xuống rửa sạch sẽ. Lúc lau chùi, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một ít vết sẹo khác, hấn phải là do những vết thương quá nặng trước đây không thể khỏi hấn lưu lại.

Ta vừa lau vết thương, vừa nói với Tiểu Si mà cũng như tự nói với mình: “Tiểu Si, sự phụ của tỷ tỷ y thuật rất lợi hại. Tỷ tỷ sẽ cầu hấn thuốc trừ sẹo tốt nhất, đừng nói những vết thương mới này của ngươi, ngay cả những vết sẹo cũ cũng có thể toàn bộ trừ sạch sẽ.”

Không biết có phải ta làm đau Tiểu Si hay không mà thân thể Tiểu Si thoáng run nhẹ lên. Thật lâu, giọng nói có chút trầm thấp đáp: “Ừm”

“Tốt lắm, trên này rửa sạch xong rồi, Tiểu Si, cởi quần!” Ta ra lệnh đến.

Tiểu Si lập tức mặt đỏ hồng, ấp úng nói: “Không, không cần đâu tỷ tỷ. Phía dưới không có bị đánh.”

“Đừng dài dòng! Bảo ngươi cởi thì ngươi cứ cởi đi!” Tiểu Si này, cư nhiên còn thẹn thùng.

“Thật không có...” Tiểu Si vẫn chưa nói xong, đã bị ta không nhịn được một tay giật lấy cái lưng quần kéo xuống.

“Ai nói không có! Đây không phải phải...” Ta chỉ vào vết roi hằn trên đùi trắng nõn, có điều vết roi này dài suốt từ chân hướng đến toàn bộ bắp đùi, kéo từ bên trong đùi kéo đến bên trong đùi khó.

“Này... Ta tự lau!” Tiểu Si mạnh tay đoạt lấy vải mềm.

Ta giờ mới chú ý tới, ách... Tiểu Si đã bị ta bóc lột gần như... sạch sẽ. Kinh ~ nhưng mà. “Tiểu Si, kỳ thật vóc người của ngươi rất đẹp.” Ta chân thật khen ngợi. Đáng tiếc, chỉ là một nhóc con ngốc nghếch.

Tiểu Si thoáng sùng sốt, thấy ta vẫn đang thương thức vóc người của hấn, đột nhiên cười rất ngây thơ. Sau đó, đem vải mềm trả lại cho ta: “Vây tỷ tỷ giúp ta lau đi, Tiểu Si tự lau sợ sẽ rất đau.”

Lần này, ta tiếp nhận vải mềm bỗng có chút tròn mắt, này... Nếu là ở... Lúc này ta một lòng một dạ chỉ muốn giúp Tiểu Si lau rửa vết thương sạch sẽ, giúp Tiểu Si lau lau này giờ cũng không có cảm giác gì, có thể... Chỉ là bây giờ... không khí này... Hình như có chút không đúng a...

Ta lắc đầu, tự và một cái, lấy vải mềm nhúng vào nước ấm lại lau lau, cúi thấp người giúp Tiểu Si lau rửa vết thương trên đùi. Đang lúc lau đến bắp đùi

bên trong, có thể là bởi vì da thịt nơi này đặc biệt mềm, Tiểu Si thoáng đau hít hà.

“Đau lắm sao? Ta sẽ nhẹ tay một chút.” Ta nhẹ nhàng thổi thổi lên vết thương. Nghĩ muốn giảm bớt đau đớn cho Tiểu Si một chút nào đó.

“Nhị Nữ!...Tà...Tỷ tỷ. Không không cần. Còn lại tự ta làm được rồi!” Tiểu Si đoạt lấy vải mềm trong tay ta, sau đó quay người đi.

“Ừm, vậy người chờ một chút, ta đi tìm cho người Kim Sang được!” (*Kim Sang được: được liệu chuyên trị vết thương do đao kiếm gây ra.)

“Không cần đâu tỷ tỷ.” Tiểu Si ngăn cản.

“Nếu thái hậu phát hiện thương thế của ta được chữa trị tốt, chỉ sợ lại càng thêm trách phạt ta.” Tiểu Si nhu nhược giải thích.

Con tức trong ta trong nháy mắt lại bắt đầu chạy lên não, cái...lão bà yêu quái này thật quá ác độc. “Đừng sợ, Tiểu Si, tỷ tỷ tự nhiên sẽ có cách.”

Ta nhảy ra khỏi phòng, lại tìm đến hai người được thái hậu phái tới giám thị ta.p>

“Các người! Đi tìm cho ta một ít Kim Sang được thương hảo lại đây. Sau đó, lại tìm một ít màu thuốc có thể vẽ lên người mà không bị phai, màu hồng, đen, còn có màu xanh nữa. Cuối cùng là...” Ta tà tà cười một tiếng. “Tìm đến cho ta ... một ít xuân dược nữa, phải là...loại mãnh liệt nhất...!”

Thái hậu, lão phù thủy, người cứ chờ bị thân bại danh liệt đi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cùng nhau hạ xuân dược.

Chương 52: Cùng nhau hạ xuân dược.

“Thánh Nữ đại nhân, này...Ngài muốn mấy thứ này làm gì?” hai thị vệ do dự đưa mắt nhìn nhau.

“Thế nào? Sợ à? Tốt, các người có thể chọn lựa không nghe ta-. Nhưng mà không biết là lão phù thủy thái hậu kia lợi hại hay là đương triều Thừa Tướng Tư Đồ đại nhân càng kinh khủng hơn đây? Các người có lẽ cũng biết ta cùng Tư Đồ đại nhân quan hệ không chỉ thông thường...” Ta vòng tay bước đi thong thả, vừa nhún nhảy dạo bước vừa nói.

Hai thị vệ kia nghe được oai danh Tư Đồ, sắc mặt liền xẹt qua một tia khủng hoảng, lập tức nhất tề nói: “Thuộc hạ từ nay về sau nguyện ý nghe theo điều khiển của Thánh Nữ đại nhân!”

“Vậy còn không mau đi chuẩn bị những thứ ta muốn!” Ta lớn tiếng răn.

“Thuộc hạ đi làm ngay.”

“Chờ một chút, lão phù thủy thái hậu kia, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, các người đã hiểu rõ chưa?”

“Thuộc hạ hiểu.”

Ta hài lòng gật đầu.

Đợi đến lúc bọn họ đưa đồ đến, ta bôi thuốc cho Tiểu Si xong đã là...đêm khuya. Ta cho Lý công công đưa Tiểu Si trở về, đem Kim Sang được còn thừa lại đưa hết cho hắn, dặn dò hắn mỗi ngày đều phải bôi thuốc cho Tiểu Si. Tiểu Si cùng Lý công công rời khỏi không bao lâu, có lẽ bởi vì mệt mỏi cả một ngày, ta ngã đầu xuống giường lập tức ngủ mê man. Mới ngủ thẳng được nửa giấc, đột nhiên quanh thân truyền đến cảm giác bị áp lực rất trầm trọng, tức thì cảm thấy lỗ chân lông trên toàn thân đều mát lạnh dựng đứng. Sau đó, ta bị cảm giác quý dị như thế đánh thức, vừa mở mắt ra đã thấy một cô gái áo trắng đứng thẳng tắp trên đầu giường...nhìn ta.

“Người tỉnh rồi.” Cô gái áo trắng giọng nói đều đều mở miệng.

Ta rất bình tĩnh – nhắm lại hai mắt.

“Không cần-, ta biết người đã tỉnh, hô hấp của người không lừa được ta.”

Trở mình.

“Thừa tướng đại nhân sai ta ở trong cung có trách nhiệm bảo vệ người. Từ ngày mai trở đi, ta sẽ giả dạng thành cung nữ Minh Nguyệt hầu bên cạnh người. Có chuyện gì đều có thể phân phó ta.” Vừa lúc cô gái áo trắng vừa nói xong câu đó, cả gian phòng liền khôi phục – hoàn toàn yên tĩnh.

Ta xoay người, trong phòng đã không còn một bóng người. Ta nhìn lên trần nhà, Đại biến thái. . . người không thể mời ai bình thường một chút sao. . .

Ngày hôm sau, ta ngủ một giấc đầy. Sau khi rời giường, ta lại bắt đầu chuẩn bị cho việc tham gia dạ yến. Đương nhiên-, bắt đầu từ lúc ta rời khỏi giường liền có một cung nữ nhất mực đi theo ta. Không khỏi khiến ta nhớ lại đoạn thời gian bị thảm sống trong phủ Thừa tướng. . .

Ai, mặc cái này tính đi đâu a? Nhìn bộ trang phục xanh xanh đỏ đỏ trước mắt lão thái hậu chuẩn bị cho ta mặc, ta rầu rĩ một hồi. “Thật khó coi, lão phù thủy thái hậu này nhất định thiếu I ốt rồi.” ta tựa cằm lắc đầu nói.

“Đúng không a? Minh Nguyệt?” Ta quay đầu hỏi cái đuôi suốt cả ngày bám dính lấy ta – Minh Nguyệt.

Không nói. . .

“Mặc những. . . y phục này, căn bản là hồng hết thân phận Thánh Nữ của ta mà! Nhìn thế nào cũng giống như quần áo của phi tần vậy-.” Ta bất mãn than thở.

Gật đầu. . .

“Thánh Nữ đại nhân. Có người đưa tới hạ lễ.” Ta vẫn đang rầu rĩ không biết nên mặc cái gì đây, một cung nữ liền tiến vào thông báo.

“Cái gì hạ lễ? Ai đưa-?”

“Là Yên Vương phái người đưa tới, là một cái hộp, có gì bên trong thì không rõ lắm.” Cung nữ một mực cung kính trả lời.

Yên vương? Hẳn lại có chủ ý quái quỷ gì nữa đây? “Mang đến đây cho ta xem.” Ta phân phó cung nữ.

Ai ngờ, mở cái hộp ra, chính là một bộ. . . Y phục! Đó là một bộ y phục ánh vàng rực rỡ hoa hoa lệ lệ. Vừa mới mở nắp hộp, tơ vàng được đính trên y phục liền chiếu đến hai mắt ta sáng rỡ! Ha ha, Yên Vương a Yên Vương, mặc dù con người người không được tốt lắm, nhưng tuyển chọn y phục trái lại rất được nha! Ta đang vui mừng muốn lấy y phục ra, lại nghe đến, bên ngoài phòng có tiếng nói vang lên: “Thánh thượng long ân. . .!”

Các cung nữ khác lập tức quỳ xuống. Cùng với thanh âm vào nhà, chính là hai tiểu thái giám lần trước. “Hoàng thượng có mệnh, ban thưởng cho Linh Sơn Thánh Nữ một bộ Thiên Tầm vũ y, yêu cầu Thánh Nữ chiều nay phải mặc vũ y này tham gia dạ yến. Tuyệt đối không được mặc mấy loại y phục thấp kém bất nháo, đặc biệt là kim quang lõe loét-.” Đọc xong ý chỉ, tiểu thái giám vung tay lên, liền có người trình lên một bộ vũ y tuyết trắng sáng sủa, bao chung quanh y phục tựa hồ còn có một ít linh khí, giống như vật phẩm của tiên gia.

Ta tiếp nhận vũ y xong, ánh mắt cung nữ cả gian phòng đều phát sáng, kể cả Minh Nguyệt kia, trong ánh mắt cũng có một tia long lanh.

Ừm~ Thật là rất đẹp mắt-. Ta nhìn vũ y tuyết trắng thanh nhẹ, lại nhìn qua hoa y kim quang nằm trong hộp. Phải chọn lựa... Thật sự quá khó khăn!

Hai bộ y phục ta đều thích. Do dự hồi lâu, cuối cùng ta với tay hướng về phía kim quang lấp lánh bên cạnh. Lại bị ‘Minh Nguyệt’ ngăn cản. Sau đó nàng vẫn không lên tiếng, đem vũ y nhét vào trong tay ta.

“Ta vẫn cảm thấy y phục Yên Vương tặng hợp ý ta hơn.” Ta đẩy vũ y ra, giải thích.

Minh Nguyệt vẫn không nói, chỉ ngoan cố đem vũ y nhét vào tay ta. Sau đó huy chương, đem kim y nằm trong hộp phá nát thành từng mảnh nhỏ. . .

Orz, Kim y hoa lệ của ta T_T

“Minh Nguyệt, ta muốn hóa yên huan trang!” Bất đắc dĩ thay xong y phục, ta kiên định nói với Minh Nguyệt.

(*Yên huan trang: trang điểm theo trường phái ấn tượng, như hun lên khói, còn gọi là lớp trang điểm gấu mèo (những người già thích gọi như thế), thuộc về một loại phương thức hóa trang. Yên huan trang đột phá quy củ cũ phân biệt rõ ràng của bút kẻ mắt và màu mắt, ở chỗ hốc mắt vung ra một khoảng. Bởi vì nhìn không thấy vết tích màu sắc tương tiếp, giống như khói sương lượn lờ, mà lại thường lấy màu đen xám là màu chính, thoát nhìn giống như vết tích hun nung, cho nên gọi theo cách hình tượng là hun khói. Nói chung, yên huan trang dường như tổng gây cho con người ta một loại ấn tượng tương đối khoa trương. Kỳ thực việc chọn lựa màu mắt và việc trang điểm đánh bóng có quan hệ. Trên cơ sở nhấn mạnh yên huan trang phát triển ra “Tiểu yên huan trang”, phát triển ra loại màu mắt phù hợp với lớp người dùng phổ thông, gần với màu da thịt, đắp nặn lên một loại cảm giác quyến rũ mà không quá phận khoa trương.)

YÊN HUÂN TRANG

“Yên huan trang?” Cầm hộp hóa trang chuẩn bị giúp ta trang điểm – Minh Nguyệt khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, chính là theo sát nghĩa đen của nó, hóa trang giống như bị hun khói là được! Rất có mùi vị!”

“...”

“Tốt lắm.” Minh Nguyệt đảo lộn trên mặt ta chừng nửa canh giờ, rốt cuộc cũng hoàn thành.

“Minh Nguyệt, ngươi biết thuật dịch dung sao?!” Nhìn vào gương, ta bắt đầu kinh hô.

“Thuộc hạ cũng chưa dùng thuật dịch dung.” Minh Nguyệt bắt đầu trả lời.

“Vây... vậy nữ nhân trong gương này...” Kém ta nhiều lắm! “Không được, không được ngươi làm lại lần nữa cho ta đi!” Đây... trang điểm quá đẹp, ta sẽ không tự chủ được, nhìn đâu cũng phản quang... (*Nhị Nữ vốn háo sắc mà, mê mẩn trước sắc đẹp của Thần Vũ í mà)

“Được.” Minh Nguyệt cau mày, sau đó kiên định nói: “Thuộc hạ lần sau nhất định sẽ không làm Thánh Nữ thất vọng!”

Sau đó... Ta ước chừng lại bị đùa nghịch thêm một canh giờ. Lúc Minh Nguyệt hoàn toàn tin tưởng đem gương đặt ra trước mặt ta, ta... hoàn toàn – ngây dại.

Đẹp thật, đẹp thật, ánh mắt ta mê ly nhìn người trong gương. Chờ Minh Nguyệt lấy gương lại rồi, ta mới có phản ứng. Không được! Cứ như vậy mà đi, ta sẽ tự kỷ đến ngơ ngẩn mất hồn mất.

“Minh Nguyệt. Giúp ta...” Trang điểm đơn giản hơn một chút là được rồi. Ta còn chưa đề cập xong, Thái hậu đã phái người đến đón.

“Sớm vậy sao?” Ta thắc mắc, hỏi người từ trước đến giờ đều đến đón ta.

“...” Không có ai trả lời

“Này!”

“A, vâng, vâng, Thánh Nữ đại nhân. Ý thái hậu là... đón Thánh Nữ đến điểm tụ hội với bà trước, đến lúc đó Thánh Nữ và thái hậu cùng nhau đi dự tiệc.”

Đến chỗ tụ hội với bà ta trước? Ta đưa mắt nhìn Minh Nguyệt. Minh Nguyệt nhẹ nhàng khẽ gật đầu.

“Sao, vậy đi thôi. À phải rồi, thái hậu thưởng cung nữ này cho ta, ta rất vừa lòng, ta muốn mang nàng theo cùng, chắc là không có vấn đề gì đúng không.” Ta tùy tiện hỏi.

“Đương nhiên, đương nhiên rồi ạ, Thánh Nữ đại nhân, mời.” Người đến đón vội vàng vội đuôi trả lời.

Đã tới tẩm cung của thái hậu, còn chưa vào đến cửa đã mơ hồ ngửi thấy một cỗ hương vị ngọt ngào, càng vào sâu bên trong, mùi vị ngọt ngào càng nồng đậm. Ta hít hà, thưởng thức của thái hậu... cũng quá!

“Thiên Tằm vũ y này mặc vào trên người Thánh Nữ cũng thật khác hẳn người thường.” Thái hậu vừa gạt đầu vừa than thở.

“Thái hậu quá khen.” Ta nắm chặt tay, nhin xuống ý muốn động thủ đánh bà ta.

“Thánh Nữ, mời ngồi.” Thái hậu nhiệt tình kéo ta đến bên người. “Vải Thiên Tằm vũ này, cả trong hoàng cung chỉ có một. Ban đầu ta còn muốn hoàng nhi ban cho, hẳn cũng không chịu thưởng. Bây giờ lại sai người làm y phục cho ngươi, có thể thấy được hoàng nhi đối với ngươi chính là rất mực quan tâm.” Thái hậu vỗ vỗ tay ta, thăm thía nói.

“Á... chuyện này... thái hậu cả nghĩ quá. Ha ha.” Quan tâm? Không cảm thấy, hẳn chỉ vì thú vui thôi. Lòng ta đánh thót một cái.

“Thánh Nữ, ngươi nói thật cho Ai gia biết, ngươi cảm thấy hoàng nhi của Ai gia thế nào?”

Ta nói... Thái hậu, ánh mắt của bà rất giống bà mai bà mối nhà == “Á... Ta gặp hoàng thượng chưa được mấy lần, không thể đánh giá.” Ta xấu hổ – nhắc lên một chén trà, giả vờ uống. Một là muốn lảng tránh đề tài này, hai là lại có thể không cần nhìn lão phù thủy thái hậu độc ác – đáng chết kia nữa.

Vì vậy, lúc ta mở nắp chén trà, ta nhìn thấy hình bóng chính mình trong chén nước rồi thì... Tiếp theo, tính tự kỷ của ta lại bộc phát, ánh mắt mê ly ==

“%#... %#%#” Thái hậu ở một bên vừa nói cái gì ta hoàn toàn không lưu ý.

“Thánh Nữ?” Thái hậu kêu lên.

“Ủm? Cái gì?” Ta giật mình tỉnh lại. Ai ~ Minh Nguyệt này, đã nói là đừng có trang điểm xinh đẹp như vậy mà!

“Không có gì, không có gì. Việc tình cảm này có thể từ từ bồi dưỡng được-. Kỳ thật ta xem hoàng nhi nhà ta cùng Thánh Nữ nhất định là trời sinh một đôi...” Thái hậu càng nói càng đắc ý. “...” Ta rút cuộc đã biết bà phù thủy thái hậu này tại sao lại đem ta tiến cung rồi. Muốn ta gả cho hoàng thượng, muốn nhờ vậy mà thu phục lực lượng Linh Sơn, cho dù là không thể hoàn toàn đạt được Linh Sơn, ít nhất cũng không cần lo lắng Linh Sơn sau này sẽ trở thành tâm phúc đại họa của hoàng thượng. Nhìn sắc mặt lão phù thủy thái hậu ta càng có ác cảm, bất giác sờ vào xuân được giấu trong đai lưng, nhin xuống, còn chưa phải lúc.

Cùng thái hậu lá mặt lá trái một hồi lâu, cuối cùng cũng đến giờ khai tiệc. Lúc đến đại sảnh yến hội, hoàng thượng đã đến rồi, ngồi ở một bên hình như là Yến Vương và Tiểu Si. (*lá mặt lá trái: giả dối, lật lọng tráo trở)

Ta hướng hoàng thượng cúi đầu coi như đã hành lễ. Sau đó... liền ngây dại. Bởi vì... đá cẩm thạch lót sàn quá bóng loáng, ta tự kỷ lại phát tác... Đẹp

thật, đẹp thật... Ta si mê ngắm nhìn hình bóng trên mặt đất -- !

“Thánh Nữ không cần đa lễ.”

“...”

“Khụ... Khụ... Ừm, Thánh Nữ không cần đa lễ!”

“...”

“Thánh Nữ ! ! !” Hoàng thượng nộ gọi.

“Ừm, ừm, có đây!” Ta nhỏ vào! Lại trầm mê. Ta vội vàng ngẩng đầu lên chào hỏi với hoàng đế và Tiểu Si, á... thuận tiện còn có Yến Vương kia nữa. Vừa nhìn thấy đồng tử mọi người đột nhiên giật giật mấy cái.

Thật lâu, hoàng thượng mới lại lần nữa hạ lệnh: “Thánh Nữ, mời ngồi.”

Ta nghĩ nghĩ, đi tới bên cạnh Tiểu Si chuẩn bị ngồi xuống, lại bị thái hậu ngăn lại. “Thánh Nữ, chỗ của người... ở đây.” Sau đó, thái hậu mạnh mẽ kéo ta đến bên cạnh hoàng thượng.

“Ta muốn ngồi chung với tỷ tỷ!” Tiểu Si nhảy dựng lên, làm bộ muốn chen vào ngồi giữa ta và hoàng thượng.

“Tam hoàng tử!” Thái hậu tức giận. Nhưng ngại sự có mặt của mọi người ở đây nên không thể phát tác.

“Không sao, ta cùng Tam hoàng tử có chút duyên phận, cứ để hắn ngồi bên cạnh ta đi.” Ta nói với thái hậu.

Thái hậu xụ mặt, nhìn Tiểu Si, vì ngại có ta ở đây nên không thể làm gì các hơn là gật đầu. Nhưng cuối cùng thì vị trí là ta ngồi ở giữa, Tiểu Si cùng hoàng thượng ngồi hai bên, mà ngồi bên cạnh thái hậu chính là Yến Vương. Thấy Yến Vương ngồi bên cạnh thái hậu, vì vậy, ta cười...

Tiệc rượu bắt đầu xong, ta thấy thời cơ đã đến, len lén xuất ra xuân dược, chuẩn bị tùy thời thuốc thái hậu. Ha ha, ‘Thượng kế’ luyện tập bao lâu nay không ngờ lại được dùng vào lúc này. Thuốc này cực mạnh, ăn vào xong chỉ cần sau một khắc sẽ bắt đầu phát huy tác dụng. Đó cũng là nguyên nhân tại sao lúc ở tam cung thái hậu ta lại chưa vội bỏ thuốc cho bà ta.

“Thánh Nữ, hôm nay vì ngại nên mới mở tiệc tẩy trần, Ai gia kính người một chén.” lão phù thủy thái hậu vừa nói vừa gật đầu với cung nữ phía sau, cung nữ kia liền bưng một chén rượu đến trước mặt ta.

Chỉ là, ta nhìn ly rượu tràn đầy trước mặt, lại lần nữa... tự kỷ ==

Thái hậu thấy ta cứ nhìn ly rượu kia mà ngẩn người, không khỏi lên giọng kêu ta vài tiếng. Ta búng tỉnh, lại thấy trên nét mặt thái hậu phát hiện có chút khản trương. Ừm? Chẳng lẽ rượu này có chuyện?

Lúc ta đang do dự rốt cuộc là có nên uống hay không, Tiểu Si đã đoạt lấy chén rượu đầy, chut chut uống một hơi hết sạch. “Tỷ tỷ không muốn uống, để Tiểu Si thay tỷ tỷ uống!” Tiểu Si ngu ngạo đại đại nói.

“Hỗn láo!” Thái hậu rống lên giận dữ.

Ta lo lắng nhìn Tiểu Si, phát hiện hắn uống rượu xong cũng không có gì khác thường mới yên lòng một chút, nói với thái hậu: “Thái hậu đừng trách Tam hoàng tử. Rượu này lẽ ra do ta kính thái hậu mới phải. Nhị Nữ kính thái hậu một chén, cảm tạ thái hậu đã chiếu cố chuẩn bị chỗ ở tốt cho ta.” Ta đứng lên, đi tới trước mặt thái hậu, cầm bầu rượu giúp bà rót đầy chén, thuận tiện hạ dược vào.

“Được, tốt lắm.” Thái hậu vui mừng cười đáp. “Người đâu, rót đầy chén cho Thánh Nữ!” Ta mỉm cười cùng thái hậu cùng ly cạn chén. Trở lại chỗ ngồi, chờ đợi trò hay mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tính toán lẫn nhau.

Chương 53: Tính toán lẫn nhau.

Một người đàn bà trúng phải xuân dược sẽ như thế nào?

Đáp rằng: Sẽ nhin không được, ngã vào bất cứ ... giống đực nào bên cạnh mình lúc đó.

Nhưng người đàn bà này hiện tại đang ở nơi công cộng thì làm sao bây giờ?

Đáp rằng: Nàng sẽ liều mạng nhìn xuống.

Cho nên, thái hậu lúc này chính là sắc mặt ửng đỏ, thở hổn hển, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm đôi tay Yến Vương đang vươn ra gấp thức ăn. Theo sau, tay bà cũng chậm rãi vươn ra sau đó lại mảnh liệt rút về.

Ừm? Nghị lực cũng không tệ.

“Thái hậu, tiểu nữ lại kính người một chén.” Ta nhắc chén rượu trên bàn, hướng về thái hậu cung kính nói.

“Được, được.” Thái hậu đã có chút mê ly, tay thoáng run run cầm lên chén rượu của mình, nhưng ngay lúc vừa định uống lại bị trượt tay, cả chén rượu tràn đầy lên đổ ào trên người bà. Có lẽ bởi rượu còn dính vào da thịt mang lại cho bà cảm giác mát rượi, ánh mắt thái hậu lúc này đúng thực là say mê.

“Thái hậu!” cung nữ đứng phía sau bà kinh hô, vội vàng tiến lên giúp bà xử lý.

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại!” Lão phù thủy thái hậu khoát khoát tay, giữ giữ y phục, một tảng lớn da thịt lập tức lộ ra. Tức thì tất cả mọi người bị một phen nóng mặt.

“Thái hậu? Ngài không sao chứ?” Ta giả bộ hỏi.

“Không việc gì, không việc gì. Ai gia đi thay y phục rồi trở lại.” Thái hậu muốn đứng dậy lại đứng không vững, đảo một cái ngã thẳng xuống người Yến Vương đang ngồi bên cạnh. Yến Vương vốn muốn tránh né nhưng lại sợ không tiếp đỡ được kim thái hậu là không được, đành phải vươn một tay ra đón lấy, không ngờ cánh tay thái hậu vẫn quệt qua, đánh nghiêng toàn bộ rượu trên bàn Yến Vương. Vì vậy, y phục của Yến Vương cũng bất hạnh bị hùnhng sái.

Tắm tặc tắm tặc ~ trời cũng giúp ta. Ta hăng hái nhìn ngắm một loạt hành động khôi hài của thái hậu.

“Giờ ... phải làm thế nào cho đúng đây. Hay là Yến Vương điện hạ, người và Ai gia cùng nhau đi thay xiêm y, thế nào?” Ánh mắt thái hậu tham lam nhìn Yến Vương.

Yến Vương nhìn xuống một mảng quần áo ướt dính nhớp nháp, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Kết quả là ... Gió hất hui hương rượu lạnh ghê, Yến vương một đi không trở về

~Thái hậu đi khỏi không lâu, ta liền mượn danh nghĩa đi nhà xí mà lặng lẽ chạy tới, vận ‘Mạc kế’ bay đến nóc tẩm cung thái hậu nhìn trộm. Vừa tới nóc phòng chợt nghe thấy tiếng đối thoại mơ hồ. Ta xem xét nơi phát ra âm thanh rồi nhẹ nhàng nhắc lên một tấm ngói. Một luồng ánh sáng chiếu hắt lên mặt ta, âm thanh trong phòng cũng bắt đầu rõ ràng hơn.

“Người đang nhiên, dám... bỏ thuốc ta!” Đây là do Yến Vương nói = =!

“Ồ với Ai gia có cái gì không tốt, người không phải một mực muốn huyện Đông Phương và thành Khai Hề nhập vào phong địa của người sao, Ai gia nói hoàng thượng cho người...” Thái hậu vừa nói vừa leo lên ngồi vào lòng Yến Vương. (*phong địa: đất được phong tặng cho người trong hoàng thất)

Nghe đến đó, ta không chút do dự lập tức lấy ra dtdd, nhấn nút ghi âm. Nhưng lục đục một hồi cũng chỉ ghi được tiếng hừ hừ càn cù của thái hậu. Yến Vương mặc nhiên còn chưa phản kháng.

Vì vậy, ta thay đổi phương pháp, nén xuống con buồn nôn đang hành hạ, room hình. Chỉ thấy trên màn hình, thái hậu ngồi trong lòng Yến Vương vui sướng giãy dụa, còn Yến Vương tâm không cam tình không muốn – phối hợp cùng thái hậu, trong mắt... còn rơi xuống một giọt nước mắt khuất nhục. Ách... Yến Vương, tuyệt nhiên không động lòng với người ~

“Người nhanh lên một chút!” Thái hậu bắt khẩn thúc giục Yến Vương.

Yến Vương cắn răng: “Nhớ kỹ những gì người nói đó!” Trở mình một cái áp chế thái hậu xuống dưới...

Ta thấy nhiều đó cũng đủ liên thu hồi dtdd, nhẹ nhàng lấp lại mái ngói, quay về yến hội. Cũng không thấy bóng dáng Tiểu Si đâu nữa.

“Sao? Tiểu Si... À không, Tam hoàng tử đâu?” Ta thắc mắc nhìn hoàng thượng hỏi.

“Hoàng huynh vừa nãy say rượu, gục tại bàn tiệc, ta đã sai người đưa hoàng huynh trở về rồi.”

Không chịu nổi lực rượu sao? Không phải là rượu thái hậu ban có vấn đề gì chứ. Nhưng ta cũng có uống, đến bây giờ hình như cũng không có chuyện gì. Có khả năng Tiểu Si thật sự chỉ là trẻ con say rượu mà thôi.

“Lý công công có đi theo chứ.” ta hơi lo lắng.

“Thánh Nữ hình như rất quan tâm đến hoàng huynh ta.” Hoàng thượng thắc mắc.

“Ừm, trước đây, cũng là cơ duyên xảo hợp, Tam hoàng tử vừa lúc đã cứu được ta. Nhưng lúc ấy ta còn không biết hẳn chính là đương kim Tam hoàng tử. Ha ha luôn quen gọi hẳn là Tiểu Si. Hẳn không những là ân nhân cứu mạng ta, còn là bằng hữu của ta nữa!” Ta gật đầu trả lời.

“Hoàng huynh... Trước kia thật ra cũng không có ngờ! Ngược lại, còn là người xuất sắc nhất trong các hoàng nhi của phụ hoàng.” Hoàng thượng nghe xong lời ta, đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu, trong mắt hiện lên sự sùng kính pha lẫn vài tia áy náy.

“Ừm, ta có nghe Lý công công nói, là bởi vì lúc nhỏ trải qua một phen bạo bệnh.” Ta tiếc hận.

“Ai.” Hoàng thượng thở dài một hơi rất nhẹ, thần sắc có chút u buồn.

Nếu Tiểu Si cũng đã trở về, những việc muốn làm ta cũng đã làm được rồi, ta cũng không còn tâm tư ở lại dự yến hội nữa,

“Hoàng thượng, trời đã không còn sớm nữa, tiểu nữ cũng hơi chéch choáng say, muốn được cáo lui trước.”

“Ừm.” Hoàng thượng gật đầu, lại nhìn về chỗ ngồi. Hàng ghế trên vốn không nhiều người ngồi lắm, ta vừa đi liền chỉ còn lại mình hẳn. Vì vậy dứt khoát tuyên bố kết thúc buổi dạ yến.

Trở về phòng, ta cảm thấy thân thể dường như không còn sức lực, bèn sai người đi đun nước nóng.

“Minh Nguyệt, ta tắm xong rồi ngủ, người theo ta cả ngày cũng mệt rồi, đi nghỉ đi” Ta phân phó.

“Dạ..”

Minh Nguyệt đi rồi, ta cả người hoàn toàn trầm tĩnh lại, ngâm mình trong bồn tắm thư giãn. Ngâm một hồi lại cảm thấy mí mắt nặng nề sụp xuống, không đứng, sao lại bỗng nhiên... buồn ngủ như vậy... buồn ngủ... như vậy... hử...

.....Ta là đường phân cách.....

“Sao....Sao lại là người!”

Ta bị một tiếng kinh hô đánh thức-. Bất mãn giãy dụa mới phát hiện...không thể động đậy! Ta mở mắt, Nhỏ vào! Lão nương sao lại bị bực lại như thế này? !

“Trẫm rõ ràng đã chọn thể bài của Tiểu phi, như thế nào lại đem người tới đây?” Trong giọng nói của hoàng thượng đã bớt đi chút kinh ngạc, thay vào đó là vài phần nghiến ngậm. Ánh mắt cũng mập mờ nhìn ta.

“Ta làm sao biết, ta đang tắm, tắm tắm một hồi lại đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ...!” Chẳng lẽ: “Rượu kia có vấn đề! ! ! !” Ta nghiến răng nghiến lợi.

“Rượu?” Hoàng thượng nghi vấn.

“Chính là rượu do mẫu thân người ban cho! Tiểu Si giúp ta uống, hẳn cũng bị hôn mê!”

“Chính người lúc ấy cũng không có phản ứng, chẳng lẽ là...muốn lấy cơ ấy để bỏ lên long giường?” Hoàng thượng càng lúc càng hăng hái nhìn về phía ta.

“Có thể là thể chất của mỗi người khác nhau, hoặc là...” A, ta đột nhiên nhớ lại trước kia sư phụ đã nói với ta. Dùng mê cổ để luyện thành thuốc cứu mạng chính là chế ra được một loại thuốc có một không hai. Ngoài việc có thể cải tử hồi sinh, sau khi ăn vào còn có thể tạo nên kháng thể rất mạnh, nếu trúng độc có thể làm yếu đi đại đa số độc tính, trì hoãn thời gian độc tính phát tác. Nhưng lúc ấy ta cảm giác chỉ là giảm bớt, chứ không phải là bách độc bất xâm, cũng không biết sẽ dùng vào việc gì được, huống hồ cũng không phải là có công hiệu với tất cả các loại độc nên liền không để ở trong lòng.

“Lúc ta ở Linh Sơn, quốc sư từng bào chế cho ta một loại thuốc, sau khi ăn vào có thể giảm bớt độc tính và tốc độ phát tác của đa số các loại độc, cho nên, so với Tiểu Si ta bị hôn mê muộn hơn!” Nhớ ra việc này ta vội vàng giải thích.

“Nhưng vấn đề bây giờ là, người hiện tại đang ở trên giường của trẫm.” Hoàng thượng khiêu khích. “Cho nên a, người mau mau giúp ta tháo ra, sau đó đưa ta trở về. Chuyện này tất cả đều do lão phu...ách...là quý kẻ của mẫu thân người!”

“Trẫm, tại sao phải đưa người trở về?” hoàng thượng đột nhiên đề thấp thân thể, nói bên tai ta.

“Như thế nào, người không muốn trẫm cùng chiều người. Chẳng lẽ trẫm còn không hợp nhãn Thánh Nữ sao?” Dứt lời, còn đưa cái mặt đến trước mắt ta đu đưa a đu đưa a, đu đưa đến nỗi ta ngán ra mồ hôi.

Thật lòng mà nói, kỳ thật, tên...hoàng thượng này đáng về quả thực rất khá, hơn nữa ta cứ mơ hồ cảm thấy hẳn hao hao giống với một người nào đó, nhưng lại không nghĩ ra được là giống ai. Nếu hẳn không phải là hoàng thượng, ta khẳng định sẽ không chút do dự mà ra tay. Vấn đề là, thằng nhóc này chính là hoàng thượng!

Hoàng thượng là ai?

Là người có hơn ba nghìn hậu cung giai lệ, còn thỉnh thoảng lại muốn thu hoạch nơi này nơi khác đưa tới vài cô công chúa hay quận chúa.

Hoàng thượng là ai?

Là người mà người một khi đã ăn hán rồi, nếu còn muốn ăn ai khác nữa thì chẳng khác nào đang tìm vào đường chết!

Hoàng thượng là ai?

Là người tùy thời đều có thể vì chính trị mà hy sinh người thân- kể cả chí thân.

Hoàng thượng là ai? Tóm lại, hán là người mà một nữ xuyên không tuyệt đối kiên quyết không thể đụng vào!

Cho nên ta kiên quyết không thể để cho quý khách của lão phu thủy thực hiện được.

“Người không phải cũng không. ...có chút cảm kích nào sao? Người liền cam tâm để mặc ấu thân người sắp xếp sao?” Quân chủ...chính là uy nghiêm nhất – không thể khiêu khích, những lời như vậy thông thường đều ...rất hữu hiệu.

Thật vậy, hoàng thượng thoáng sửng sốt vài giây, sau đó lập tức thẳng người đứng dậy.

“Người sai cung nữ mau tới thay y phục cho ta, bên trong ta ... cái gì cũng không mặc.” Ta yếu ớt thỉnh cầu.

Hoàng thượng suy nghĩ một lúc, sau đó vỗ nhẹ tay, thét lên: “Người đâu.”

Ta thấy hoàng thượng đã bị ta thuyết phục liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, đợi chừng một phút đồng hồ mà trong tầm cung vẫn im lặng, cũng không có cung nữ hay thái giám nào lên tiếng đi lại.

Hoàng thượng cau mày, lại lần nữa hô lớn: “Người đâu!”

Năm phút sau, vẫn không có ai đến.

“...” Ta yên lặng cùng hoàng thượng bốn mắt nhìn nhau.

“Hình như, mẫu thân người chuẩn bị cũng rất chu đáo nha.” Ta trâm chọc, phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh đến buồn bực.

“Người chờ một chút!” Hoàng thượng nói với ta, có chút tức giận. Bất đắc dĩ khởi hành đi ra ngoài phòng.

Qua một lúc lâu, hoàng thượng mới trở về, tháo mở nút thắt vải bọc quanh thân thể ta, sau đó ném trên người ta một bộ y phục kiểu nam “Đây là thường phục của ta, trong tầm cung của ta không có nữ sam, người...cứ mặc tạm trước vậy.” Sau đó xoay người đi ra phòng ngoài.

Ta thay nam trang, ách...có chút không vừa, rộng thùng thình thành bám víu trên người. Ta cuộn ống ta áo lên, đi ra gian ngoài. Hoàng thượng đang nhàn hạ ngồi trước bàn văn án.

“Cái kia...Ta đi trước đây!”

Hoàng thượng không nói gì, chỉ cười lạnh.

Ta khó hiểu – xoay người, đi tới trước cửa, sau đó mới biết vì sao hoàng thượng lại cười ==

Cửa này căn bản là mở mãi không ra!! Thái hậu a thái hậu, người điên rồi! Người điên mất rồi! Ta xoay người đi tính mở cửa sổ, lại nghe giọng nói của hoàng thượng truyền đến: “Không cần đẩy nữa, trăm vừa này đã thử qua rồi.”

“Mẫu thân người! Chuẩn bị đích thực chu đáo quá đi!” Ta nộ – hít một hơi thật sâu, sau đó gần từng tiếng mà nói. Lại đột nhiên phát giác có một luồng hơi nóng từ đan điền bắt đầu bốc lên, toàn thân bắt đầu nóng dần nóng dần, sau đó cảm giác tê dại nhanh chóng lan tỏa.

(*Đan điền là nơi tập trung của khí lực trong cơ thể, mọi tinh khí đều được truyền về đan điền, rồi từ đan điền vận khí ra nơi cần đến, đan điền là vị trí nằm dưới rốn một khoảng nhỏ. Huyệt đan điền nằm ở dưới rún chừng 3cm, còn được gọi là huyệt khí hải, “biển khí”.)

Chuyện gì vậy? Bên trong rượu kia chẳng lẽ đã được hạ xuân dược? ! Ta cắn răng, cuộn lui – ngồi chồm hổm trên mặt đất, cực lực – bắt đầu ngăn chặn cơn dục vọng đang bùng bùng lan tỏa khắp toàn thân.

“Người làm sao vậy?” Hoàng thượng thấy ta có chút kỳ lạ bèn đi tới gần hỏi.

“Không được đến đây!” Ta vội vàng la lên.

“Hừ! Như thế nào? Thực sự sợ trăm sẽ ăn người?”

“Không phải, ta sợ ta... sẽ nhịn không được mà khinh bạc người.” Cảm giác ngứa ngáy tê dại lại bắt đầu như lửa đốt không ngừng tàn phá ý chí. Ta ngẩng đầu, nói như hụt hơi.

“Chẳng lẽ ngươi...” Hoàng thượng sững sờ. Sau đó hỏi: “Lúc ngươi đến tẩm cung của mẫu hậu, có phải đã ngửi thấy được mùi thơm lạ lùng?”

“Mùi... lạ? Phải, đó là hương hoa cỏ rất... ngọt...” Ta rất khó chịu, ta, ta rất muốn...

Hoàng thượng dường như đã hiểu, đi tới bên cạnh ta ngồi xổm xuống. Nâng cằm ta lên, nói: “Hay để ta giúp ngươi đi, mùi hương đó... Ngươi ngăn không nổi đâu.”

Ta hoảng hốt nhìn gương mặt trước mắt, trong lòng chỉ càng cảm thấy tuần mỷ, càng nhìn càng quen mắt. Ừm? Lục... Lục sư huynh? Hoàng thượng, thì ra khuôn mặt người trông rất giống Lục sư huynh nhà... Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu ta đã bị cơn dục vọng mãnh liệt nuốt chửng.

Hoàng thượng vẫn đang nâng cằm ta. Ta nuốt nước miếng, cuối cùng đã không thể nào nhìn được nữa.

“Ta... Ta nói rõ trước nha, ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu!” Nói xong ta liền nhào đến hoàng thượng...

Tiếp theo thế nào, ta hoàn toàn mất đi ý thức, mãi đến lúc một tiếng hét giận dữ – mãnh liệt kéo ta thoát khỏi vực sâu dục vọng.

“Nhị Nữ! ! !” Một tiếng hét giận dữ điên cuồng.

Chương 54: Hai lần bị bắt gian.

“A? !” Ta bị tiếng hét điên cuồng này làm cho kinh hãi- từ trên người hoàng thượng rơi xuống đất. Chỉ thấy hoàng thượng hai tay dựa ra sau chống xuống đất, lớp áo lung nhùng đã bị ta lột bỏ chỉ còn dính chút trên cánh tay, lồng ngực và vai đều đã bị bóc trần. Trên vai và lồng ngực trắng nõn còn lộ ra những vết hồng hồng dấu hôn. Y phục ngang hông rời rạc, cổ găng bám víu đai lưng, gượng gạo che ở trọng điểm. Phần thân dưới, hai bắp đùi trắng nõn trượt lộ ra khỏi chéo áo.

Sau khi dục huyết bị dọa hoảng, ta chợt tỉnh giấc lát, nhìn thấy hình ảnh này lại lần nữa hướng đến hình ảnh mê người trước mắt nhào tới. Lại bị người ta túm được, ta chỉ được ở giữa không trung quơ quạng.

“Ta muốn trai đẹp, ta muốn trai đẹp. Cản ta ta đánh! Cản ta ta đâm! Cản ta ta chém (xôn xao ---) chém đến chết! ! !” Ta rít gào quơ quơ hai tay.

“Tư Đồ ~?” Trong giọng nói hoàng thượng tràn đầy nghi vấn.

Đại biến thái? Ta đột nhiên tỉnh táo lạ thường. Ý nghĩ sợ hãi muốn chạy trốn bắt đầu nhen nhóm, tạm thời đè bẹp cơn dục vọng bị xuân dược thúc dục. Ta mãnh liệt quay đầu, liền nhìn thấy một người không rõ hình dạng, bởi vì... hắn mang khăn che mặt = !

“Không phải!” Người nọ nói xong liền ôm lấy ta phi thân rời khỏi tẩm cung của hoàng thượng.

“Vị... tráng sĩ này...” Cả người khô nóng khiến ta lại bắt đầu mê ly.

“Ừm? !”

“Bụng của ngươi... đựng vào ta...”

“...”

“Còn nữa, ta muốn đi... tiểu quan quán...” Vừa nói xong ta liền hoàn toàn yên lặng, bởi vì ta đã bị... đập một phát hôn mê. = =

Xôn xao ~! ! ! ! Một cơn rét lạnh thấu xương từ ngoài da tiến vào thân thể ta. Ta run rẩy hít sâu một hơi lại nuốt vào một ngụm nước lạnh. Toàn thân trong nháy mắt lạnh cóng, không chỉ khiến ta tỉnh lại còn khiến cả cơn khô nóng trong người bỏ chạy mất dạng. Sau khi hoàn hồn, ta ngẩng đầu nhìn qua bên cạnh – tên đầu sỏ đem ta ném vào trong nước đá này.

“Đại biến thái! Ngươi muốn ta chết cóng sao? !” Trong bồn tắm chịu lạnh chịu rét, ta vô cùng bất mãn.

“Không làm vậy, ngươi tỉnh lại còn muốn đi tìm nam nhân nữa.” Đại biến thái sầm mặt phần nộ quát.

Ta đây mới nhớ ra, vừa rồi ta, có vẻ như là, bị bắt thông dâm tại trận...

Ta nên nói như thế nào đây?

Ta bất đắc dĩ cực chẳng đã nên mới thế. Cường bức hoàng thượng? Hình như không đúng lắm. Ách... Lúc ấy chỉ có hoàng thượng là tỉnh táo. Cường bức? Hình như cũng không đúng lắm. Ừm...

“Là hoàng thượng dụ dỗ ta cưỡng bức hử!” Đúng, ta đều đã nói từ bỏ, từ bỏ rồi, hửn còn tha thiết mong chờ chạy tới, không thể trách ta a.

Ta vừa mới dứt lời, chỉ nghe oanh một tiếng, tấm bình phong chắn trước bồn tắm lập tức ngã nhào xuống đất, nát thành từng mảnh nhỏ.

“Ngươi thích hoàng thượng?” Giọng điệu Đại biến thái rất... rất khinh khùng.

Ta nhìn tấm bình phong bị đánh nát bấy, rung rung liều mạng lắc đầu. Đột nhiên lại bị Đại biến thái vọt tới xiết cổ. Gương mặt Đại biến thái cười – tức giận méo mó xuất hiện trước mặt ta: “Ngươi muốn nam nhân đến vậy sao? Nam nhân thế nào cũng làm được sao?”

“Ta... lúc ấy... bị trúng xuân dược...” Ta khó nhọc trả lời.

“Trúng xuân dược? !” Đại biến thái lập tức thả ta ra, vì vậy ta tức thì bị mất đi lực chống, lại lần nữa ngã nhào xuống nước lạnh, sặc sụa.

“Khụ... khụ khụ... là thái hậu hạ xuân dược. Ta đã nhìn hết mức rồi, chính là hoàng thượng còn tự mình nổi điên, chạy tới trước mắt ta lắc qua lắc lại, há miệng một mực nói với ta ‘cường bức ta đi, cường bức ta đi, cường bức ta đi’. Ta cuối cùng thật sự không thể nhìn nổi, mới...”

“Thái hậu...” Trên mặt Đại biến thái trong nháy mắt đảo qua một tia tàn nhẫn. Lại liếc mắt nhìn ta, trong mắt lập lòe một tia ôn nhu: “Lạnh lắm sao?” Đại biến thái quay qua ta đang ở trong nước đã bắt đầu phát run, hỏi. Ta vội vàng gật đầu.

“Thôi bỏ đi, ra đây.” Đại biến thái đưa tay tính lời ta ra.

“Không nên.” Ta lắc đầu. “Hãy để ta sống trong bồn tắm luôn đi. Ta sợ ta vừa ra khỏi, xuân dược lại phát tác.”

Đại biến thái suy nghĩ một hồi, dứt khoát nhảy vào bồn tắm, ôm ta vào lòng.

“Đại biến thái, bụng của ngươi? ! Không thể bị cảm lạnh-!” Ta vội vàng đẩy Đại biến thái ra ngoài.

Đại biến thái giữ chặt tay ta lại. “Nếu có thể thực sự sớm bài độc một chút, trái lại là chuyện tốt.”

“Đúng là... Đại biến thái.” Ta không thoái mái, thoáng cử động đã bị Đại biến thái ôm cứng lại.

“Làm sao vậy?” Đại biến thái khẽ cắn vành tai ta. “Xuân dược lại muốn phát tác sao?”

Không phải... mà là...

“Bụng của ngươi, húc vào ta thật khó chịu.” Ta nhu nhược kháng nghị.

“...”

“...”

“Ngươi sao lại đến đó? Là Minh Nguyệt nói cho ngươi biết sao?” Thấy không khí có phần ngượng ngịu, ta vội vàng chuyển đề tài.

“Minh Nguyệt?”

“Chính là người ngươi phái tới đó, ta gọi nàng là Minh Nguyệt.”

“Ừm, nàng phát hiện có người bắt ngươi đi, muốn ra tay nhưng lại thấy là người trong cung, bèn một mực đi theo đến tẩm cung hoàng thượng...”

Đại biến thái còn chưa nói xong, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng bị đá bật tung ra.

“Nhị Nữ.” giọng đầy lo lắng.

Bởi vì bình phong đã bị Đại biến thái phá hư, cho nên, giờ phút này ta cùng Đại biến thái ôm nhau ngồi trong bồn tắm, cùng với người vừa tới trước cửa – Lục mỹ nam... bốn mắt nhìn hai mắt...

Ta như vậy có bị tính là... lại bị bắt gian hay không...

“Lục sư huynh? ! Sao ngươi lại tới đây?” Ta giờ mới lưu ý đến, căn phòng này không phải là gian phòng trong cung của ta sao. Lục sư huynh như thế nào đột nhiên lại chạy tới?

Lục mỹ nam không để ý đến ta, mà trực tiếp hướng tới Đại biến thái hỏi: “Thừa tướng đại nhân không ở trong phủ mà lo dưỡng thai cho tốt, chạy đến đây làm cái gì?”

Đại biến thái cố ý ôm chặt ta hơn, tà mị cười một tiếng: “Nhị Nữ nói nàng muốn thử ‘làm’ ở trong nước xem thế nào, ta chơi cùng nàng ~!”

Ta liều mạng lắc đầu. Đại biến thái, hủy danh dự của người khác cũng không cần người theo như vậy-!

“Nhưng mà, ta ngược lại càng cảm thấy kỳ quái. Đêm hôm khuya khoắt – Lục huynh sao lại xuất hiện ở chỗ này?” Đại biến thái hỏi ngược lại Lục mỹ nam

Kỳ thật, ta lại muốn nói... Đêm hôm khuya khoắt-, hai người các ngươi xuất hiện ở nơi này, đều rất kỳ quái.

“Là gia sư... Hắc bá mã què biết được Nhị Nữ gặp nạn, ta nhận lời truyền đạt liền vội đến xem thế nào.” Lục mỹ nam vừa nói, vừa đi đến trước bồn tắm,

vươn tay ra, sau đó nói với ta: “Nhị Nữ, đứng dậy đi.”

Ta lắc đầu. “Ta trúng xuân dược của thái hậu, nếu đi ra được tính sẽ phát tác-.”

Đại biến thái đắc ý nhìn Lục mỹ nam. Lục mỹ nam nghiêm mặt này giờ, lúc này mới hòa hoãn một ít, đưa tay giúp ta nắm lấy: “Có sư huynh ở đây, phát tác cũng không sao. Sư huynh trước kia chẳng phải đã nói với ngươi rồi sao. Ngươi có nhu cầu, lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Hai người kia = =!

Đại biến thái ôm chặt ta không chịu buông tay. Vì vậy, Lục mỹ nam cùng Đại biến thái hai người lại bắt đầu sóng mắt đưa tình.

Không may, ta hiện giờ trên người vốn mặc một lớp nam trang rộng thùng thình do hoàng thượng đưa cho, hơn nữa lúc gục vào hoàng tượng đã xả đến rồi rạc rồi. Bây giờ Đại biến thái cùng Lục mỹ nam lại ở đây lồi lõm kéo kéo, vì vậy, nam trang trên người ta hoa hoa lệ lệ...tàn ra...

“...” Lục mỹ nam đột nhiên ngậy người.

“...” Đại biến thái thoáng sững sờ.

“...” Ta nhìn bản thân đột nhiên...trơn bóng lưu loát, ngu dại mất một giây.

“A...! Hai người các ngươi, ra ngoài hết cho ta...!” Mỗ nữ đột nhiên phát tiêu, lôi kéo lại y phục ướt sũng. Theo sau, tay trái vung quyền thưởng cho Lục mỹ nam một cái, tay phải vung quyền thưởng cho Đại biến thái một cái.

Sau đó, hai người đàn ông bị đánh đến tỉnh người, xoa cằm đi ra ngoài.

“Đứng lại! Ta phải móc mắt ngươi.” Ngoài cửa, giọng nói của Đại biến thái.

“Thừa tướng đại nhân, hình như ngươi đang nói ngược.” Giọng Lục mỹ nam.

Kế tiếp, liền truyền đến tiếng đánh nhau, sau đó càng lúc càng xa...càng lúc càng xa...

Ta không có hứng thú quan tâm đến hai kẻ đòi móc mắt nhau kia, trốn ở trong bồn tắm chờ đợi được tính lui hẩn. Mãi đến hừng sáng, hai chân ta xụi lơ bước ra khỏi bồn, cảm giác khô nóng mới không còn tấn công tiếp nữa, đang muốn quay lại giường ngủ một giấc ngon, Minh Nguyệt đã đi vào thông báo.

Hoàng thượng tới.

Mất ta trơn trắng. Nhưng vẫn không thể làm gì khác hơn là thay đổi y phục, hai chân xụi lơ bỏ ra tiền thính. (*Tiền thính: phòng khách)

“Ta đã ngâm trong nước suốt một đêm, lão ngài nên để cho ta...nghỉ ngơi trước một chút biết không?” Ta lừ mắt, nhìn trước mắt hoàng thượng – thần thanh khí爽 – nói. Lại trong lúc vô tình nhìn đến mấy dấu hôn trên cổ hoàng thượng. Ách... hình như là kiệt tác của ta tối hôm qua. Kinh ~

“Sáng sớm nay, mẫu hậu đã đến rồi.” Hoàng thượng không để ý đến lời ta, phối hợp nói.

“Ha ha, không bắt được kẻ thông dâm, chắc bà ta thất vọng lắm.” Ta tưởng tượng đến sắc mặt của thái hậu lúc ấy.

“Phải.” Hoàng thượng cũng hơi hơi đắc ý.

“Nhưng mà, hôm nay trăm tới là muốn hỏi ngươi một việc.”

“Việc gì?”

“Ngươi hôm qua đến cứu ngươi-, chính là Tư Đồ Dục?”

“Việc này...” dnt nói gì thì nói vẫn là vì cứu ta mà đến-, hơn nữa hẩn còn cố ý mang khăn che mặt, nhất định là không muốn hoàng thượng phát hiện ra hẩn. Bây giờ nếu ta bán đứng hẩn, có phải là không có đạo đức quá không?

“Ha ha, xem ra là trăm cần phải đến phủ Thừa tướng hỏi thăm bệnh tình của Tư Đồ mới được.” Hoàng thượng nghiêng ngả rồi cười một tiếng.

Đại biến thái, ta vì ngươi mặc niệm...

“Thánh Nữ, ngươi cùng Trăm đi một chuyến.” Hoàng thượng ra lệnh. “A? Ta? !” Ta muốn đi ngủ mà.

Hoàng thượng gật đầu.

Ai, hoàng đế lão tử người ta đã lên tiếng rồi, ta còn có thể làm gì nữa đây. Có điều ta không nghĩ tới là, hoàng thượng khi không cho ta ngồi cùng loan giá (*loan giá: xe vua đi)

Vừa lên xe, ta đã buồn ngủ lảm rồi nhưng không biết làm thế nào, Hoàng thượng kia thì một mực ngồi bên cạnh quý dị nhìn ta chăm chú. Ta trợn mắt lườm liếc hắt, xoay người tìm một tư thế thoải mái, dự định chợp mắt một chút.

Chính là, mãi đến khi ta ngủ gục được một lúc, tỉnh lại, vẫn thấy hắt đang còn quý dị nhìn ta.

“Ngươi, muốn làm gì?” Ta hai tay che trước ngực, cảnh giác nhìn hoàng thượng.

“Ngươi thật là một cô gái kỳ quái.” Hoàng thượng dừng lại một chút. “Chuyện ngày hôm qua, ngươi tuyệt nhiên không để tâm?”

“Ngày hôm qua?”

Hoàng thượng chỉ chỉ mấy dấu hôn trên cổ mình. “Làm ngươi đau sao? Ta xin lỗi.” Việc này cũng không thể trách ta, do ngày hôm qua người ta bất khả kháng thôi mà...

“Không phải như vậy.” Hoàng thượng một đầu đầy vạch đen.

“Vậy ngươi vì sao...A, ngươi...Ngươi không phải bắt ta chịu trách nhiệm chứ. Ngày hôm qua ta đã giao trước rõ ràng rồi mà! Ta sẽ không chịu trách nhiệm. Còn nữa, ta kỳ thật cũng chưa có làm gì ngươi mà.” Ách, ta tự động đã xem nhẹ mấy...dấu hôn này.

“Ngươi...ý trẫm không phải như vậy!” Mấy vạch đen trên đầu hoàng thượng càng sâu.

Vậy ý ngươi là sao? Ta kỳ quái nhìn hoàng thượng.

“Thôi bỏ đi.” Hoàng thượng thở dài một hơi, không hề...nhìn nữa. Sau đó nói: “Mau đến phủ Thừa tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Hai lần bị bắt gian.

Chương 54: Hai lần bị bắt gian.

“A? !” Ta bị tiếng hét điên cuồng này làm cho kinh hãi- từ trên người hoàng thượng rút xuống đất. Chỉ thấy hoàng thượng hai tay dựa ra sau chống xuống đất, lớp áo lưng nhùng đã bị ta lột bỏ chỉ còn dính chút trên cánh tay, lồng ngực và vai đều đã bị bóc trần. Trên vai và lồng ngực trắng nõn còn lộ ra những vết hồng hồng dấu hôn. Y phục ngang hông rời rạc, cổ gồng bím vú đai lưng, gượng gạo che ở trọng điểm. Phần thân dưới, hai bắp đùi trắng nõn trượt lộ ra khỏi chéo áo.

Sau khi dục huyết bị dọa hoảng, ta chợt tỉnh giấc lát, nhìn thấy hình ảnh này lại lần nữa hướng đến hình ảnh mê người trước mắt nhào tới. Lại bị người ta túm được, ta chỉ được ở giữa không trung quơ quạng.

“Ta muốn trai đẹp, ta muốn trai đẹp. Cản ta ta đánh! Cản ta ta đâm! Cản ta ta chém (xôn xao -- --) chém đến chết! ! !” Ta rít gào quơ quơ hai tay.

“Tư Đồ ~?” Trong giọng nói hoàng thượng tràn đầy nghi vấn.

Đại biến thái? Ta đột nhiên tỉnh táo lạ thường. Ý nghĩ sợ hãi muốn chạy trốn bắt đầu nhen nhóm, tạm thời đè bẹp con dục vọng bị xuân dục thúc dục. Ta mãnh liệt quay đầu, liền nhìn thấy một người không rõ hình dạng, bởi vì...hắn mang khăn che mặt ==!

“Không phải!” Người nọ nói xong liền ôm lấy ta phi thân rời khỏi tầm cung của hoàng thượng.

“Vị...tráng sĩ này...” Cả người khô nóng khiến ta lại bắt đầu mê ly.

“Ủm? !”

“Bụng của ngươi...đụng vào ta...”

“...”

“Còn nữa, ta muốn đi...tiểu quan quán...” Vừa nói xong ta liền hoàn toàn yên lặng, bởi vì ta đã bị...đập một phát hôn mê. ==

Xôn xao ~! ! ! ! Một con rét lạnh thấu xương từ ngoài da tiến vào thân thể ta. Ta run rẩy hít sâu một hơi lại nuốt vào một ngụm nước lạnh. Toàn thân trong nháy mắt lạnh cóng, không chỉ khiến ta tỉnh lại còn khiến cả con khô nóng trong người bỏ chạy mất dạng. Sau khi hoàn hồn, ta ngẩng đầu nhìn qua bên cạnh – tên đầu sỏ đem ta ném vào trong nước đá này.

“Đại biến thái! Ngươi muốn ta chết cóng sao? !” Trong bồn tắm chịu lạnh chịu rét, ta vô cùng bất mãn.

“Không làm vậy, ngươi tỉnh lại còn muốn đi tìm nam nhân nữa.” Đại biến thái sầm mặt phần nộ quát.

Ta đây mới nhớ ra, vừa rồi ta, có vẻ như là, bị bắt thông dâm tại trận...

Ta nên nói như thế nào đây?

Ta bắt đắc dĩ cực chẳng đã nên mới thế. Cường bức hoàng thượng? Hình như không đúng lắm. Ách... Lúc ấy chỉ có hoàng thượng là tỉnh táo. Cường bức? Hình như cũng không đúng lắm. Ừm...

“Là hoàng thượng dụ dỗ ta cường bức hần-!” Đúng, ta đều đã nói từ bỏ, từ bỏ rồi, hần còn tha thiết mong chờ chạy tới, không thể trách ta a.

Ta vừa mới dứt lời, chỉ nghe oanh một tiếng, tấm bình phong chắn trước bồn tắm lập tức ngã nhào xuống đất, nát thành từng mảnh nhỏ.

“Ngươi thích hoàng thượng?” Giọng điệu Đại biến thái rất... rất khinh khùng.

Ta nhìn tấm bình phong bị đánh nát bấy, rung rung liễu mạng lắc đầu.

Đột nhiên lại bị Đại biến thái vọt tới xiết cổ. Gương mặt Đại biến thái cười – tức giận méo mó xuất hiện trước mặt ta: “Ngươi muốn nam nhân đến vậy sao? Nam nhân thế nào cũng làm được sao?”

“Ta... lúc ấy... bị trúng xuân dược...” Ta khó nhọc trả lời.

“Trúng xuân dược? !” Đại biến thái lập tức thả ta ra, vì vậy ta tức thì bị mất đi lực chống, lại lần nữa ngã nhào xuống nước lạnh, sặc sụa.

“Khụ... khụ khụ... là thái hậu hạ xuân dược. Ta đã nhìn hết mức rồi, chính là hoàng thượng còn tự mình nổi điên, chạy tới trước mặt ta lắc qua lắc lại, há miệng một mực nói với ta ‘cường bức ta đi, cường bức ta đi, cường bức ta đi’. Ta cuối cùng thật sự không thể nhịn nổi, mới...”

“Thái hậu...” Trên mặt Đại biến thái trong nháy mắt đảo qua một tia tàn nhẫn. Lại liếc mắt nhìn ta, trong mắt lập lòe một tia ôn nhu: “Lạnh lắm sao?” Đại biến thái quay qua ta đang ở trong nước đã bắt đầu phát run, hỏi.

Ta vội vàng gật đầu.

“Thôi bỏ đi, ra đây.” Đại biến thái đưa tay tính lời ta ra.

“Không nên.” Ta lắc đầu. “Hãy để ta sống trong bồn tắm luôn đi. Ta sợ ta vừa ra khỏi, xuân dược lại phát tác.”

Đại biến thái suy nghĩ một hồi, dứt khoát nhẩy vào bồn tắm, ôm ta vào lòng.

“Đại biến thái, bụng của ngươi? ! Không thể bị cảm lạnh-!” Ta vội vàng đẩy Đại biến thái ra ngoài.

Đại biến thái giữ chặt tay ta lại. “Nếu có thể thực sự sớm bài độc một chút, trái lại là chuyện tốt.”

“Đúng là... Đại biến thái.” Ta không thoải mái, thoáng cử động đã bị Đại biến thái ôm cứng lại.

“Làm sao vậy?” Đại biến thái khế cắn vành tai ta. “Xuân dược lại muốn phát tác sao?”

Không phải... mà là...

“Bụng của ngươi, húc vào ta thật khó chịu.” Ta nhu nhược kháng nghị.

“...”

“...”

“Ngươi sao lại đến đó? Là Minh Nguyệt nói cho ngươi biết sao?” Thấy không khí có phần ngượng ngịu, ta vội vàng chuyển đề tài.

“Minh Nguyệt?”

“Chính là người ngươi phái tới đó, ta gọi nàng là Minh Nguyệt.”

“Ừm, nàng phát hiện có người bắt ngươi đi, muốn ra tay nhưng lại thấy là người trong cung, bèn một mực đi theo đến tẩm cung hoàng thượng...”

Đại biến thái còn chưa nói xong, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng bị đá bật tung ra.

“Nhị Nữ.” giọng đầy lo lắng.

Bởi vì bình phong đã bị Đại biến thái phá hư, cho nên, giờ phút này ta cùng Đại biến thái ôm nhau ngồi trong bồn tắm, cùng với người vừa tới trước cửa – Lục mỹ nam...bồn mất nhìn hai mắt...

Ta như vậy có bị tính là...lại bị bắt gian hay không...

“Lục sư huynh? ! Sao người lại tới đây?” Ta giờ mới lưu ý đến, căn phòng này không phải là gian phòng trong cung của ta sao. Lục sư huynh như thế nào đột nhiên lại chạy tới?

Lục mỹ nam không để ý đến ta, mà trực tiếp hướng tới Đại biến thái hỏi: “Thừa tướng đại nhân không ở trong phủ mà lo dưỡng thai cho tốt, chạy đến đây làm cái gì?”

Đại biến thái cô ý ôm chặt ta hơn, tà mị cười một tiếng: “Nhị Nữ nói nàng muốn thử ‘lâm’ ở trong nước xem thế nào, ta chơi cùng nàng ~!”

Ta liều mạng lắc đầu. Đại biến thái, hủy danh dự của người khác cũng không cần người theo như vậy-!

“Nhưng mà, ta ngược lại càng cảm thấy kỳ quái. Đêm hôm khuya khoắt – Lục huynh sao lại xuất hiện ở chỗ này?” Đại biến thái hỏi ngược lại Lục mỹ nam

Kỳ thật, ta lại muốn nói...Đêm hôm khuya khoắt-, hai người các người xuất hiện ở nơi này, đều rất kỳ quái.

“Là gia sư...Hắn nắm chắc biết được Nhị Nữ gặp nạn, ta nhận lời truyền đạt liền vội đến xem thế nào.” Lục mỹ nam vừa nói, vừa đi đến trước bồn tắm, vươn tay ra, sau đó nói với ta: “Nhị Nữ, đứng dậy đi.”

Ta lắc đầu. “Ta trúng xuân dược của thái hậu, nếu đi ra được tính sẽ phát tác-.”

Đại biến thái đắc ý nhìn Lục mỹ nam.

Lục mỹ nam nghiêm mặt này giờ, lúc này mới hòa hoãn một ít, đưa tay giục ta nắm lấy: “Có sư huynh ở đây, phát tác cũng không sao. Sư huynh trước kia chẳng phải đã nói với người rồi sao. Người có nhu cầu, lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Hai người kia = =!

Đại biến thái ôm chặt ta không chịu buông tay. Vì vậy, Lục mỹ nam cùng Đại biến thái hai người lại bắt đầu sóng mắt đưa tình.

Không may, ta hiện giờ trên người vốn mặc một lớp nam trang rộng thùng thình do hoàng thượng đưa cho, hơn nữa lúc gục vào hoàng thượng đã xả đến rồi rạc rồi. Bây giờ Đại biến thái cùng Lục mỹ nam lại ở đây lồi lõm kéo kéo, vì vậy, nam trang trên người ta hoa hoa lệ lệ...tàn ra...

“...” Lục mỹ nam đột nhiên ngẩng người.

“...” Đại biến thái thoáng sững sờ.

“...” Ta nhìn bản thân đột nhiên...tron bóng lưu loát, ngu dại mất một giây.

“A...! Hai người các người, ra ngoài hết cho ta...!” Mỗ nữ đột nhiên phát tiêu, lôi kéo lại y phục ướt sũng. Theo sau, tay trái vung quyền thưởng cho Lục mỹ nam một cái, tay phải vung quyền thưởng cho Đại biến thái một cái.

Sau đó, hai người đàn ông bị đánh đến tỉnh người, xoa cằm đi ra ngoài.

“Đứng lại! Ta phải móc mắt người.” Ngoài cửa, giọng nói của Đại biến thái.

“Thừa tướng đại nhân, hình như người đang nói ngược.” Giọng Lục mỹ nam.

Kể tiếp, liền truyền đến tiếng đánh nhau, sau đó càng lúc càng xa...càng lúc càng xa...

Ta không có hứng thú quan tâm đến hai kẻ đòi móc mắt nhau kia, trốn ở trong bồn tắm chờ đợi được tính lui hẳn.

Mãi đến hừng sáng, hai chân ta xụi lơ bước ra khỏi bồn, cảm giác khô nóng mới không còn tấn công tiếp nữa, đang muốn quay lại giường ngủ một giấc ngon, Minh Nguyệt đã đi vào thông báo.

Hoàng thượng tới.

Mất ta trọn trắng. Nhưng vẫn không thể làm gì khác hơn là thay đổi y phục, hai chân xụi lơ bò ra tiền thính. (*Tiền thính: phòng khách)

“Ta đã ngâm trong nước suốt một đêm, lão ngài nên để cho ta...nghỉ ngơi trước một chút biết không?” Ta lờ mắt, nhìn trước mắt hoàng thượng – thần thanh khí爽 – nói. Lại trong lúc vô tình nhìn đến mấy dấu hôn trên cổ hoàng thượng. Ách... hình như là kiệt tác của ta tối hôm qua. Kinh ~

“Sáng sớm nay, mẫu hậu đã đến rồi.” Hoàng thượng không để ý đến lời ta, phối hợp nói.

“Ha ha, không bắt được kẻ thông dâm, chắc bà ta thất vọng lắm.” Ta tưởng tượng đến sắc mặt của thái hậu lúc ấy.

“Phải.” Hoàng thượng cũng hơi hơi đắc ý.

“Nhưng mà, hôm nay trăm tới là muốn hỏi người một việc.”

“Việc gì?”

“Người hôm qua đến cứu người-, chính là Tư Đồ Dục?”

“Việc này...” dnt nói gì thì nói vẫn là vì cứu ta mà đến-, hơn nữa hẳn còn cố ý mang khăn che mặt, nhất định là không muốn hoàng thượng phát hiện ra hẳn. Bây giờ nếu ta bán đứng hẳn, có phải là không có đạo đức quá không?

“Ha ha, xem ra là trăm cần phải đến phủ Thừa tướng hỏi thăm bệnh tình của Tư Đồ mới được.” Hoàng thượng nghiêng ngẫm rồi cười một tiếng.

Đại biến thái, ta vì người mặc niệm...

“Thánh Nữ, người cùng Trẫm đi một chuyến.” Hoàng thượng ra lệnh.

“A? Ta? !” Ta muốn đi ngủ mà.

Hoàng thượng gật đầu. Ai, hoàng đế lão tử người ta đã lên tiếng rồi, ta còn có thể làm gì nữa đây. Có điều ta không nghĩ tới là, hoàng thượng khi không cho ta ngồi cùng loan giá (*loan giá: xe vua đi)

Vừa lên xe, ta đã buồn ngủ lắm rồi nhưng không biết làm thế nào, Hoàng thượng kia thì một mực ngồi bên cạnh quý dị nhìn ta chăm chú.

Ta trợn mắt lườm liếc hẳn, xoay người tìm một tư thế thoải mái, dự định chợp mắt một chút.

Chính là, mãi đến khi ta ngủ gục được một lúc, tỉnh lại, vẫn thấy hẳn đang còn quý dị nhìn ta.

“Người, muốn làm gì?” Ta hai tay che trước ngực, cảnh giác nhìn hoàng thượng.

“Người thật là một cô gái kỳ quái.” Hoàng thượng dừng lại một chút. “Chuyện ngày hôm qua, người tuyệt nhiên không đề tâm?”

“Ngày hôm qua?”

Hoàng thượng chỉ chỉ mấy dấu hôn trên cổ mình.

“Làm người đau sao? Ta xin lỗi.” Việc này cũng không thể trách ta, do ngày hôm qua người ta bất khả kháng thôi mà...

“Không phải như vậy.” Hoàng thượng một đầu đầy vạch đen.

“Vậy người vì sao...A, người...Người không phải bắt ta chịu trách nhiệm chứ. Ngày hôm qua ta đã giao trước rõ ràng rồi mà! Ta sẽ không chịu trách nhiệm. Còn nữa, ta kỳ thật cũng chưa có làm gì người mà.” Ách, ta tự động đã xem nhẹ mấy...dấu hôn này. “Người...ý trăm không phải như vậy!” Mấy vạch đen trên đầu hoàng thượng càng sâu.

Vậy ý người là sao? Ta kỳ quái nhìn hoàng thượng.

“Thôi bỏ đi.” Hoàng thượng thở dài một hơi, không hề...nhìn nữa. Sau đó nói: “Mau đến phủ Thừa tướng”

Chương 56: Đạo tặc quần cộc

Hoàng thượng và ta, hai người ở trong xe quý dị trợn mắt nhìn nhau một lúc lâu sau, cuối cùng hoàng thượng nhìn không được...đã mở miệng trước. Đúng vậy, chỉ có ta là bình tĩnh nhất ~

“Người...có yêu lực khiến đàn ông mang thai sao?” Hoàng thượng có chút hứng thú – vui thích nhìn ta hỏi.

“Phốc...” Nghe câu đó, hơn nữa...về mặt của hoàng thượng này, ta bình tĩnh phá đợt tấn công. Đại biến thái! Người đã hủy hoại danh dự của ta rồi T_T

“Đại biến thái hẳn căn bản không có mang thai, mà là trúng độc.” Ta uể oải giải thích.

“Không phải mang thai?” Hoàng thượng hình như vừa thở dài một hơi, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ nhìn ta.

“Đương nhiên không phải!” Người đó, nhìn ta như vậy là có ý gì đây? ! Ta thật chỉ muốn dẹp quách người qua một bên. “Đó là một loại độc rất kỳ quái, ta cũng đã từng trúng phải. Sau khi trúng độc sẽ lập tức giống như đang hoài thai ba tháng, nếu chỉ là thầy thuốc thông thường, không thuộc cấp bậc thần

y, thì không thể phân tích được có mang thai thực sự hay không. Mà trong thời gian mang thai giả này, phản ứng trứng độc cũng khiến sinh lý người trứng độc biến hóa, đều rất giống với các triệu chứng sinh lý khi mang thai. Sau khi trứng độc được ba tháng, cũng sẽ có bộ dáng như hoài thai sáu tháng, người bị trứng độc sẽ xuất huyết bài độc tựa như bị sinh non. Bài độc xong, cơ thể lập tức sẽ khôi phục lại bình thường. Thuốc này là thủ hạ của Yến Vương, một cô gái tên là Tranh Nhiên vốn muốn cho ta nuốt vào, nhưng Đại biến thái chỉ là thừa sống thiếu chết lỡ làm ăn phải. Cho nên bây giờ mới biến thành như vậy.” Ta tỉ mỉ giải thích cho Hoàng thượng.

“Lại có thuốc như thế sao?” Hoàng thượng khẽ cup mắt, nhíu mày suy nghĩ một hồi. Giọng nam trầm thấp khẽ nói: “Như vậy thì, Lệ phi của trẫm... đúng là nữ nhân do Yến Vương an bài đặt bên cạnh trẫm sao?”

Chuyện này... Ta đâu thêm quan tâm làm gì, điều mà bây giờ ta quan tâm chính là, làm sao lấy được quần lót của người kia! Đại khái là bởi vì trong lòng cũng có dăm chiêu suy nghĩ, nào bộ tự giác điều động, ánh mắt ta bất tri bất giác tập trung nhìn vào trọng điểm trên người hoàng thượng.

Hoàng thượng sa sầm nét mặt nhìn ta – ánh mắt dâm tà đang theo dõi trọng điểm trên người hần. Ánh mắt lay động, lơ đãng lấy tay nhẹ nhàng cản chần.

“Ai ~!” Ta ưỡ oải thở dài, sau đó lắc đầu. Bởi vì ta cảm thấy ở chỗ này mà đánh cướp quần lót của hoàng thượng là quyết định không sáng suốt gì, nên đổi kế hoạch khác thì hơn.

“Người... Người là có ý gì! Chẳng lẽ lại hiềm nghi trẫm nhỏ?!” Hoàng thượng thấy ta ngấm nghĩa cậu nhỏ của hần rồi lại cảm thán lắc đầu, thẹn quá hóa giận. “Chê người nhỏ? Người so với bọn Đại biến thái đều nhỏ hơn một chút, nhưng khả năng này không phải là lý do ta ghét bỏ người a.” Ta không hiểu ra sao, bởi vì vừa rồi một lòng một dạ đang lo lắng đến chuyện làm sao trộm được quần lót, nên không thể lý giải được hoàng thượng nói ‘Nhỏ’ ở đây là ý gì, còn tưởng hần đáng nói về chuyện tuổi tác cơ.

Hoàng thượng lập tức lộ vẻ thất phần ưỡ oải.

Ách... Ta có nói sai cái gì rồi sao? Ta không rõ nội tình – nhìn hoàng thượng, vỗ vỗ vai hần an ủi: “Yên tâm đi, mặc dù làm hoàng thượng mà nhỏ như vậy, rất dễ bị người ta khinh thị. Nhưng như vậy không có nghĩa là người không thể trở thành một hoàng đế vĩ đại!”

Vì vậy, hoàng thượng càng tỏ ra ưỡ oải.

Sao vậy? Ta an ủi – lại sai nữa sao? Ta còn cảm thấy mình rất dũng cảm nha. Nam nhân, thật sự là khó chiều quá.

Tuy nhiên, sau khi hồi cung, tin tức đầu tin được truyền bẩm, dĩ nhiên là thái hậu triệu kiến.

Ta cười lạnh. Hừ, thế nào? Xuất binh tới hỏi tội sao? Ta cùng hoàng thượng đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nhau đi đến tẩm cung của thái hậu.

Thái hậu thấy ta và hoàng thượng đứng là cùng nhau tới, không khỏi ôn hòa một chút.

“Nghe nói, hoàng nhi và Thánh Nữ cùng nhau đi thăm Tư Đồ thừa tướng, không biết bệnh tình Thừa tướng lúc này thế nào rồi?” Thái hậu chậm rãi – yếu ớt hỏi.

“Bẩm thái hậu, bệnh của Tư Đồ ái khanh đã sắp khỏi rồi, còn khoảng nửa tháng nữa sẽ bình phục an khang.” Hoàng thượng nhất mực cung kính đáp.

Thái hậu gật đầu. “Vậy thì tốt rồi, Tư Đồ thừa tướng vất vả đêm ngày vì quốc sự, hoàng nhi đáp lại cần phải quan tâm nhiều hơn.”

“Hoàng nhi xin nghe theo lời dạy bảo.”

“Thánh Nữ.” Thái hậu nhìn về phía ta nói.

“Vâng” Ta cúi đầu.

“Nghe nói, tối hôm qua người nghỉ đêm tại tẩm cung của hoàng nhi ta?”

Giỏi cho thái hậu người, bắt gian không được, liền trực tiếp vu cáo. “Tiểu nữ hôm qua rõ ràng ngủ trong phòng mình. Thái hậu, lời nói hủy danh dự người khác, không nên nói lung tung thì tốt hơn.”

“Không có việc này là tốt rồi. Ai gia cũng chỉ nghe được một ít tin đồn từ phía nô tài. Cho nên mới triệu kiến hai người đến hỏi một chút. Nhưng mà Thánh Nữ, Ai gia vẫn phải nhắc nhở người, đây là trong cung không phải Linh Sơn, hành vi cử chỉ lúc nào cũng phải chú ý một chút. Nếu không rất dễ trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Vâng.”

Ta phi! Người ở đó mà ra vẻ đạo mạo – bà thím, chuyện hôm qua còn không phải một tay người dựng nên hay sao. Hại ta phải ngâm trong nước đá cả đêm, ngược lại bản thân người thì cả đêm sung sướng, bây giờ còn kêu ta chú ý hành vi cử chỉ? Tin đồn từ phía nô tài này, chỉ sợ cũng một tay người an bài.

“Thái hậu, Thánh Nữ còn có việc muốn bẩm báo.” “Chuyện gì?”

“Thánh Nữ trong một đêm lạ xem số tử vi, suy tính được, hai mươi ngày sau là thời gian tốt nhất để cử hành nghi thức cầu phúc. Vì dân cầu phúc là chức

trách của Thánh Nữ Linh miễn sơn, cho nên Thánh Nữ đặc biệt tại đây thông báo với hoàng thượng cùng thái hậu một tiếng, mong sớm ngày chuẩn bị nghi thức vì dân cầu phúc sẵn sàng.” Trong cung này, ta tuyệt không muốn ở lâu, cho nên linh hoạt ra tay, dứt khoát đối phó với nghi thức cầu phúc trước, đến lúc đó ta mà có muốn đi, bọn họ cũng không có lý do gì để giữ lại. Mà ta chọn thời điểm vào hai mươi ngày sau, một là inh một chút thời gian thoát Thần bí thạch, hai là khi đó Đại biến thái đã giải được độc, chúng ta có thể cậy nhờ lẫn nhau.

“Thật sự là vào hai mươi ngày sau?” Thái hậu hơi cao giọng hỏi.

“Phải” Hừ hừ, ta là Thánh Nữ mà, còn không phải do ta quyết sao.

“Trăm biết rồi.” Hoàng thượng tiếp lời, sau đó quay qua thái hậu nói: “Mẫu hậu, hoàng nhi chắc chắn sẽ chuẩn bị thật tốt nghi thức vì dân cầu phúc, xin mẫu hậu an tâm”

Thái hậu còn muốn nói gì đó nữa nhưng suy nghĩ một chút lại hình như không biết nên nói như thế nào, đành phải gật đầu.

Ừm, ta còn phải nghĩ cách, đến lúc ra cung, dẫn theo Tiểu Si cùng đi luôn, nếu không hẳn lại bị lão phù thủy này ăn hiếp. Nhưng việc cấp bách bây giờ vẫn là tính toán làm sao lấy được quần lót của hoàng thượng đây. Sau khi ta quan sát thăm dò vài ngày, rốt cuộc thu được đầy đủ thông tin cần thiết, cũng đã vạch xong kế hoạch trộm quần lót. . .

Thông tin thứ nhất: Quần lót của hoàng thượng cũng giống như áo ngoài, đều thay đổi mỗi ngày. Nói cách khác, hoàng thượng ngày đó đi thăm Đại biến thái, quần lót mà hắn mặc đã bị thay ra rồi. Hơn nữa, hoàng thượng khẳng định không chỉ có một, hai cái quần lót, cho nên, trong thời gian ngắn hoàng thượng sẽ không mặc lại cái quần kia nữa.

Thông tin thứ hai: Quần áo hoàng thượng tắm rửa thay ra, ngoài một số ít đặt ở ngoài tắm cung, còn lại đa số sau khi giặt xong đều được thu vào để trong Tàng Y các được chỉ định sẵn. Buổi sáng mỗi ngày sẽ do thái giám chuẩn bị y phục cho hoàng thượng ngày đó đến Tàng Y các lấy ra, đưa đến cho hoàng thượng. Còn quần lót, ta cũng đã hỏi được, toàn bộ đều được cất giữ trong Tàng Y các.

Cho nên, ta quyết định làm một phen. . .Nội khổ đại trộm!

Đêm đó, ta mặc y phục dạ hành, mang theo một bao bố lớn, trên đầu trùm kín một mảng khăn đen, thắt nút ngay trước mũi. Hình tượng cụ thể mời xem qua hình tượng lão thầy chùa Bát Bảo trong phim Loạn Mã 2/1. Hướng Tàng Y các xuất phát. . .

Bởi vì trước đó ta đã thăm dò địa hình kỹ càng cho nên rất thuận lợi bay tới nóc Tàng Y các.

“Tiểu Chu Tước, ngươi giúp ta canh chừng, có người đến thì gọi liền nha!” Ta thấp giọng nói với Tiểu Chu Tước. Dù sao Tiểu Chu Tước nói, người thường nghe không được, nhờ nàng giúp ta canh chừng là tốt nhất rồi.

“Ừm, biết rồi!” Tiểu Chu Tước gật đầu, bay đến chỗ cao, bắt đầu giúp ta trông chừng.

Ta dè dặt gõ ngói trên nóc nhà, mãi đến khi mở ra một cái lỗ lớn, mới lấy ra một dây móc câu, một đầu cố định trên lưng nóc nhà rồi theo dây đu xuống dưới, thuận lợi trượt xuống đột nhập Tàng Y các.

Sau khi chạm đất, ta lấy dtd ra chiếu sáng, bắt đầu tìm kiếm quần lót của hoàng thượng. Không bao lâu sau ta đã tìm được nơi cất giữ quần lót, nhưng vấn đề là. . .Thì ra gửi trong Tàng Y các này, quần áo không chỉ của một mình hoàng thượng! ! Rốt cuộc đồng quần lót kia, cái nào mới là của hoàng thượng đây? !

Do thời gian gấp rút, ta cũng không kịp suy đoán nhiều, dứt khoát mở bao tải, trút hết đồng quần lót vào bên trong bao. Vì để phòng hờ bất trắc, ngay cả một mảnh tã lau nước tiểu ta cũng không buông tha!

Thật vất vả nhét đồng quần lót vào bao tải xong, lại phí sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng vác được bao quần lót rời khỏi Tàng Y các. Sau đó, thật cẩn thận lấp lại mái ngói hoàn chỉnh nguyên trạng. Vác bao quần lót trên vai, phi thân trở về phòng.

....Sáng sớm hôm sau....

Thái giám ta như mọi ngày, đến Tàng Y các lấy quần áo: “Nhanh tay một chút, ta nhất định phải đưa quần áo đến trước khi hoàng thượng khởi hành đó ~!”

“X công công, chuyện nhỏ thế này đâu cần ngươi phải lo!”

...

...

...

“A....Quần cộc – một cái cũng không thấy...”

Sáng sớm

Chỗ hoàng thượng.

“Hôm nay quần áo thay mới sao còn chưa đưa tới? !” Hoàng thượng giận dữ hỏi.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, chuyện này...chuyện là...Tàng Y các xảy ra chuyện kỳ quái!” Tiểu thái giám run rẩy nói.

“Quái sự cái gì?”

“Mấy y phục khác đều thật tốt-, chỉ là, chỉ là quần cộc...tất cả đều đã bị trộm..”

“Tất cả? Quần cộc? Đều bị trộm? !”

“Hồi bẩm hoàng thượng, ngay cả một mảnh tã lau nước tiểu cũng không chừa lại.”

“...”

“Còn không mau đi điều tra cho ta! ! !”

Chỗ Lục mỹ nam

“Lý công công, hôm nay trong y phục thay mới đưa tới, tại sao lại không có...áo lót!” Châu mỳ.

“Hồi bẩm Tam hoàng tử, nghe nói trong cung xuất hiện đạo tặc quần cộc, trong một đêm đã trộm hết toàn bộ quần cộc trong cung mang đi.”

“Đạo tặc quần cộc?” Châu mỳ – bất an. “Chúng ta ở đây còn cái nào không?”

“Hồi bẩm Tam hoàng tử, áo ngoài thì có nhưng quần cộc thật sự không có chuẩn bị.”

“Người lát nữa thay ta đến truyền báo với Nhị Nữ, hôm nay ta không đến bôi thuốc...” Châu mỳ – đỏ mặt.

Con trưởng của Hoàng thượng:

“Quần cộc đâu?”

“Hồi bẩm hoàng tử, bị trộm, đều bị trộm”

“Đi mua mới đi a.”

“Hồi bẩm hoàng tử, bởi vì bị trộm quá nhiều, nhanh nhất cũng phải đến ngày mai mới đưa tới.”

“...”

Con thứ của hoàng thượng. “...”

Con ...của hoàng thượng.

“Oa...Oa...Oa...Oa oa oa” (Phiên dịch: Tại sao hôm nay ta không có tã!)

Kết quả là, cả hoàng cung, tất cả nam nhân trong hoàng tộc, thân thể đều được nhẹ nhàng khoan khoái một ngày...

Mà đầu sỏ gây nên toàn bộ đại sự kiện này – Nhị Nữ, lúc này đang ngồi trong một đống quần lót...

Trời ạ...Ai có thể cho ta biết, cái nào mới là Thần bí thạch đây...>o

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thần bí thạch xuất hiện.

Chương 55: Thần bí thạch xuất hiện.

“Tư Đồ không có ở đây sao? Hắn không phải mang bệnh nặng trong người sao? Vì sao không có ở trong phủ?” Hoàng thượng răn hỏi quản gia mặt sắt.

“Bẩm hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân hôm qua đã đi ra ngoài, đến nay vẫn chưa trở về.” quân gia mặt sắt quỳ xuống đất – trả lời.

Ta ngáp một cái, đã sớm đoán được sẽ như vậy, Đại biến thái mà vắc bụng bầu đến cho người xem mới lạ – quý khóc thần sầu nha.

“Vậy khi nào hắn trở về?”

“Bẩm hoàng thượng, việc này...nô tài không biết.”

Ta tiếp tục ngáp, chỉ cần người ở đây hắn sẽ không trở về ~

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta ngửi thấy mùi vị của người, đúng là người đã trở về!” Tiểu Lôi đột nhiên hưng phấn chạy vọt đến, nhào vào lòng ta.

Ta xoa đầu Tiểu Lôi: “Tiểu Lôi ngoan, mấy ngày nay ở đây có quen không? Đại biến thái có ... ăn hiếp người hay không a.”

“Không có. Chỉ là người ở đây thật lạ, Tiểu Lôi không thích.” Tiểu Lôi lắc đầu.

“Khụ... khụ ừm!” Hoàng thượng bắt mẫn lên tiếng, báo cho biết sự hiện diện của hắn.

“À, à, Tiểu Lôi, bái kiến hoàng thượng.” Ta đẩy Tiểu Lôi ra. Ai ngờ Tiểu Lôi vừa nhìn thấy hoàng thượng xong liền lập tức ngây dại, hơi giật mình – bắt động nhìn hoàng thượng. Ánh mắt... tập trung nhìn từ eo ếch hoàng thượng trở xuống, ánh mắt càng tụ tập lại ở ... phần giữa hai chân. ...Tiểu Lôi, người nhìn chăm chăm vào thân thể người ta làm cái gì, thật không có lễ phép-.

“Khụ... khụ khụ! !” Lần này ban đầu hoàng thượng mất tự nhiên – nhắc nhở. Nhưng sau lại biến thành hoảng sợ. “Người... Người muốn làm gì?”

Bởi vì Tiểu Lôi hình như hoàn toàn không hiểu ý hoàng thượng, khi không còn dùng lỗ mũi hít hà, hít hít ngửi ngửi đến vị trí trọng điểm của hoàng thượng.

Trong lúc mũi Tiểu Lôi còn cách vị trí trọng yếu của hoàng thượng chỉ chưa đầy nửa thước, ta từ phía sau nắm lấy Tiểu Lôi kéo lại: “Tiểu Lôi! Ta mới đi có nhiều ngày đâu? Người... Người sao lại bị đường thành ra cái loại ham mê như thế!”

Tiểu Lôi mê mang quay lại, một tay chỉ vào vị trí trọng yếu của hoàng thượng, sau đó hồn nhiên nói với ta: “Tỷ tỷ, nơi đó hình như có món đồ rất quan trọng.”

Ta phun... Tiểu Lôi! Chỗ đó của đàn ông ai mà chẳng có thứ rất trọng yếu chứ.

“Tỷ tỷ.” Tiểu Lôi lại gần bên tai ta nói: “Tỷ tỷ, ta hình như ngửi thấy được mùi vị của Thần bí thạch.”

Thần bí thạch? ! Là một trong tứ bảo có thể đưa ta trở về! “Thật sao? !” Ta hơi khó tin – hỏi lại Tiểu Lôi, hoàng thượng tại sao lại đem một viên đá... đặt ở ... chỗ đó làm chi = =?

Tiểu Lôi nghiêm túc gật đầu.

“Các người, rốt cuộc là đang thảo luận cái gì?” Hoàng thượng thấy ta và Tiểu Lôi lên lút thì thầm to nhỏ, bắt mẫn hỏi.

“Chờ một chút!” Ta vươn bàn tay cản ngang hoàng thượng. “Ta và Tiểu Lôi có chút chuyện gấp cần thương lượng. Bây giờ ngài cứ ở đây chờ Đại biến thái, lát nữa ta sẽ quay lại.” Nói xong liền đem Tiểu Lôi đi ra ngoài.

“Người chắc chắn đó là Thần bí thạch?” Đến chỗ không có ai, ta mới hỏi lại Tiểu Lôi một lần nữa.

“Ừm! Nhất định là mùi vị này, không sai!” Tiểu Lôi rất kiên định trả lời.

“Nhưng mà, hoàng thượng...hắn đem một viên đá đặt ở đó...hắn không thấy khó chịu sao?” Đây là chuyện quái quỷ gì vậy? Nhưng nói gì thì nói, ngày hôm qua lúc ta lột trần hắn, hình như cũng không chú ý đến chỗ đó của hắn có đặt viên đá gì không a, chẳng lẽ do hôm qua ta quá hỗn loạn? Không để ý đến?

Tiểu Lôi lắc đầu, “Nó hiện tại có khả năng là không phải mang hình dáng một viên đá nữa.”

“A? Không phải hình dạng một viên đá? Không phải gọi là Thần bí thạch sao?” Ta nghi ngờ.

“Ừm! Nó nguyên bản đích thật là một viên đá.” Tiểu Lôi gật đầu, sau đó nói tiếp: “Nhưng tỷ tỷ, người có biết tại sao chúng ta gọi nó là thần bí thạch không?” Tiểu Lôi hỏi ngược lại ta

“Nói thừa, ta làm sao mà biết được!”

“Đó là bởi vì, Thần bí thạch này là một hòn đá rất đặc biệt. Nó sẽ cùng với ý thích của bản thân mà biến hóa thành bất cứ hình dạng gì. Có thể là một hòn đá nhỏ, cũng có thể chỉ là một dòng nước suối, cũng có thể là một cái chén, một con sâu nhỏ, cũng có thể là một bộ y phục, một chiếc giày...Tóm lại, sở dĩ được gọi là Thần bí thạch, chính là bởi vì không ai biết nó rốt cuộc là có hình dạng gì, chính là cho dù nó có xuất hiện trước mắt người, người cũng có thể hoàn toàn không nhận ra được!” Tiểu Lôi chậm rãi giải thích.

“Nói cách khác, Thần bí thạch này chỉ có thể dựa vào phán đoán của ngươi?” Ta hỏi.

Tiểu Lôi gật đầu, sau đó trả lời: “Ta nhớ rõ thật lâu thật lâu trước kia, lúc ta tìm được nó, nó đang là một chiếc răng giả trong miệng của Thái thượng lão quân...”

Ta đảo! Đây là đá quái thú à?

Chờ...chờ một chút. “Tiểu Lôi, ngươi nghĩ thấy được mùi vị của Thần bí thạch trên...ách...tại ‘nơi đó’ của hoàng thượng sao? Vậy, vậy trên bắp đùi, bắp chân có không?”

Tiểu Lôi lắc đầu. “Không có, chỉ có một chỗ có mùi của Thần bí thạch mà thôi.”

Khó rồi...Chẳng lẽ nói, Thần bí thạch lần này chính là...giả dạng thành quần lót của hoàng thượng! !

Thì ra, cổ quái không phải là hoàng thượng, mà là viên đá kia ==!

“Nếu như ta đoán không sai...Tiểu Lôi, lát nữa ngươi trở về, len lén lại gần phía sau mông hoàng thượng nhìn xem có hay không Thần bí thạch.” Ta phân phó.

Tiểu Lôi gật đầu.

Cho nên, đương lúc Tiểu Lôi lại gần sau mông hoàng thượng, gật đầu, ta hoàn toàn tuyệt vọng. Thần tiên của ta a, một tảng đá như ngươi biến thành cái gì không biến, tại sao lại biến thành cái quần lót a? !

“Các ngươi...cuối cùng là có chuyện gì dối trá!” Hoàng thượng đã không thể nhịn được nữa, trên trán nổi lên một sợi gân xanh.

“Không có, không có!” Ta kéo Tiểu Lôi về. Cười mỉa – nói với hoàng thượng: “Chờ Đại biến thái, chúng ta cùng nhau chờ Đại biến thái...!”

Hoàng thượng nghi ngờ lừ mắt nhìn chúng ta, sau đó mới đưa tầm mắt dời đi chỗ khác.

“Được rồi, Tiểu Lôi, ngươi giúp ta đi tìm Tiểu Chu Tước, mời nàng lát nữa len lén đi theo ta.” Thừa dịp hoàng thượng không chú ý, ta quay qua rí tai Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi gật đầu, vội vàng chạy một mạch ra ngoài. Còn ta, bắt đầu đau đầu, đầu óc chỉ toàn lo lắng đến cuối cùng phải làm thế nào mới có thể lấy được quần lót của hoàng thượng đây T_T. Dù thế nào ta cũng cảm thấy mình thật quá biến thái.

Tuy nhiên, càng làm cho ta bất ngờ chính là, Đại biến thái...khi không lại trở về! Hơn nữa là một mình chật vật trở về! Hắn không phải là đang cùng Lục mỹ nam tranh đấu hay sao ==!

“Tur Đồ khanh gia...Ngươi...Ngươi đây là?” Hoàng thượng chỉ vào Đại biến thái quần áo rách bươm, ánh mắt lại nhìn vào bụng Đại biến thái, miệng há hốc

“Hoàng thượng?” Đại biến thái thấy hoàng thượng đang nhiên đứng ở đại sảnh, lập tức cảm giận liếc mắt nhìn quần gia mặt sắt đang vội vã theo đằng sau.

“Thừa tướng đại nhân, ngài đi quá nhanh, thuộc hạ chưa kịp...” quần gia mặt sắt còn chưa giải thích xong, đã bị Đại biến thái phát tay cho lui.

Sau đó, Đại biến thái dứt khoát lấy tư thế xinh đẹp thong thả bước đến một cái ghế ngồi xuống, chăm rãi- nhu tình- xoa bụng, quay gật đầu với hoàng thượng nói: “Ủm~ hơn năm tháng rồi ~!”

Nghe vậy, hoàng thượng hóa đá.

Đại biến thái nhìn hoàng thượng đã hóa đá, lại giận dữ lườm ta: “Đều là chuyện tốt ngươi gây ra ~!” Nghe vậy, hoàng thượng hỗn loạn – nát bậy. Ta hóa đá...

“Hoàng thượng đến thăm vi thần, không phải chỉ là muốn nhìn bụng vi thần chứ.” Đại biến thái thấy bản thân đã khiến cho hoàng thượng rung động lắm, vừa vuốt bụng vừa nói.

Hoàng thượng lúc này mới hoàn hồn tỉnh lại. Nhưng mà, rốt cuộc vẫn là hoàng thượng bình tĩnh, rất nhanh liền trấn định lại. Nhập vào vấn đề chính nói: “Trẫm vừa mới được mật báo, Yên Vương đã có hành động rồi.” Đại biến thái cũng bắt đầu nghiêm túc trở lại.

“Đại quân của Tiểu gia cũng đã cùng hán đạt thành hiệp nghị bí mật, trở thành quân tình nhuệ của hán, len lén đến gần kinh thành, hơn nữa...” Hoàng thượng đang nói đến đây, liếc mắt nhìn ta. “Ngay cả phía Linh Sơn, cũng muốn rục rịch.”

Ách...Nói ra thật xấu hổ, chuyện Linh Sơn ta thật sự không biết! Vì vậy ta nhún vai. “Ta có an bài người tại Chu Tước đường và Huyền Vũ đường, nhưng lại là Trầm Dược, thủ hạ.” Ta chỉ chỉ Đại biến thái. “Còn một người nữa, hiện tại có lẽ vẫn còn tiểu quan quán...” Nghĩ tới đây ta lại rơi lệ trùng động, người ta tuyển được đều của hán cả T_T

“Chuyện Linh Sơn có hành động, ta đã biết. Hơn nữa Dương Chi Hách cũng đã tự mình trở về Linh Sơn thăm dò.” Đại biến thái đáp.

“Còn như Tiểu gia...” Đại biến thái cau mày, Hoàng thượng cũng nhìn về phía ta.

“Các người, nhìn ta làm chi!” Ta có chút khó hiểu. “Ta không quen biết Tiểu gia.” Chờ một chút, Tiểu... “Không phải là thiếu niên lang – vị hôn phu của ta đây chứ!”

Hoàng thượng gật đầu nói: “Đó là trước kia ban hôn cho Thần Vũ...” Còn chưa nói xong đã bị Đại biến thái cắt ngang.

“Chuyện Tiểu gia, ta sẽ nghĩ cách khác. Chuyện trước kia không cần nhắc lại nữa. Hơn nữa, thân phận bây giờ của Nhị Nữ, cũng không còn thích hợp.” Hoàng thượng suy nghĩ một hồi, gật đầu. “Vây... cứ như thế trước đã. Còn nữa, bên thái hậu... Không biết vì sao, sáng nay thái hậu khi không yêu cầu trẫm đem trăn Đông Phương và thành Khai Hê, phân chia nhập vào phong địa của Yến Vương. Dù nói thế nào thì, bà cũng là mẫu hậu của ta. Trẫm không rõ, bà từ khi nào lại đột nhiên cầu kết với Yến Vương?”

Cái này... có vẻ là ta biết tại sao đó nha...

“Trần Đông Phương và thành Khai Hê?” Đại biến thái chau mày. “Nếu đem hai địa phương đó cùng nhập vào phong địa của Yến Vương, không phải là tương đương với việc trực tiếp mở ra đại môn vào kinh thành hay sao?”

“Trẫm mặc dù không có đáp ứng, nhưng mà thực quyền nắm giữ hai mảnh đất phong kia chính là do thái hậu khống chế...”

Trên trán ta chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, thái hậu này sẽ không bị bại não đến vậy chứ, chỉ vì chút ham muốn nhục dục của bản thân mà giết hại con mình?

“Việc này có chút kỳ quái, ta sẽ phái người điều tra.” Đại biến thái đáp. “Hoàng thượng cũng nên trở về trước đi, nửa tháng sau, vì thần tât sẽ cho người câu trả lời thuyết phục.”

Hoàng thượng lại quét mắt nhìn một vòng Đại biến thái, gật đầu: “Ừm, trẫm về trước, người... trước cứ an tâm... dưỡng thai!” Hoàng thượng thoáng ngập ngừng, sau đó khó khăn lắm mới nói ra được hai chữ cuối cùng.

“Nhị Nữ...” Đại biến thái chuyển mắt qua nhìn ta, sau đó xoa xoa bụng nói: “Thật vất vả mới quay về một lần, người không muốn sờ thử hài tử của người sao?”

Nghe vậy, hoàng thượng vốn đã xoay người chuẩn bị rời đi, thân hình lại bị chấn động.

Ai, Hoàng thượng... người vẫn là chưa đủ bình tĩnh rồi~!

Trước thềm loan giá, ta lặng lẽ nhìn xuống. Tiểu Chu Tước cũng đã đuổi kịp ta. Trong lòng không khỏi có chút cao hứng.

Chỉ là, vào trong loan giá, khi đi trong xe là một người quý dị nhìn người còn lại, thì bây giờ đổi thành hai người quý dị nhìn nhau.

Ý nghĩ của Nhị Nữ:

Hiện tại ở trong xe ngựa => Không có ai biết ta đang làm cái gì => ta có nên hay không nhân cơ hội này mà đánh cướp... quần lót của hoàng thượng.

Ý nghĩ của hoàng thượng:

Tư Đồ mang thai, là hài tử của Nhị Nữ => Nhị Nữ có năng lực quái dị có thể khiến đàn ông mang thai => Thật may mắn cho ta ngày hôm qua nàng không ra tay được => Sau này tuyệt đối không được để nàng ra tay nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đạo tặc quần cộc

Chương 56: Đạo tặc quần cộc

Hoàng thượng và ta, hai người ở trong xe quý dị trọn mắt nhìn nhau một lúc lâu sau, cuối cùng hoàng thượng nhin không được... đã mở miệng trước. Đúng vậy, chỉ có ta là bình tĩnh nhất ~

“Người... có yêu lực khiến đàn ông mang thai sao?” Hoàng thượng có chút hứng thú – vui thích nhìn ta hỏi.

“Phốc...” Nghe câu đó, hơn nữa... về mặt của hoàng thượng này, ta bình tĩnh phá đợt tấn công. Đại biến thái! Người đã hủy hoại danh dự của ta rồi T_T

“Đại biến thái hần căn bản không có mang thai, mà là trúng độc.” Ta uể oải giải thích.

“Không phải mang thai?” Hoàng thượng hình như vừa thở dài một hơi, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ nhìn ta.

“Đương nhiên không phải!” Ngươi đó, nhìn ta như vậy là có ý gì đây? ! Ta thật chỉ muốn đẹp quách ngươi qua một bên. “Đó là một loại độc rất kỳ quái, ta cũng đã từng trúng phải. Sau khi trúng độc sẽ lập tức giống như đang hoài thai ba tháng, nếu chỉ là thầy thuốc thông thường, không thuộc cấp bậc thần y, thì không thể phân tích được có mang thai thực sự hay không. Mà trong thời gian mang thai giả này, phản ứng trúng độc cũng khiến sinh lý người trúng độc biến hóa, đều rất giống với các triệu chứng sinh lý khi mang thai. Sau khi trúng độc được ba tháng, cũng sẽ có bộ dáng như hoài thai sáu tháng, người bị trúng độc sẽ xuất huyết bài độc tựa như bị sinh non. Bài độc xong, cơ thể lập tức sẽ khôi phục lại bình thường. Thuốc này là thủ hạ của Yến Vương, một cô gái tên là Tranh Nhiên vốn muốn cho ta nuốt vào, nhưng Đại biến thái chỉ là thừa sống thiếu chết lỡ làm ăn phải. Cho nên bây giờ mới biến thành như vậy.” Ta tỉ mỉ giải thích cho Hoàng thượng.

“Lại có thuốc như thế sao?” Hoàng thượng khẽ cup mắt, nhíu mày suy nghĩ một hồi. Giọng nam trầm thấp khẽ nói: “Như vậy thì, Lệ phi của trẫm... đúng là nữ nhân do Yến Vương an bài đặt bên cạnh trẫm sao?”

Chuyện này... Ta đâu thêm quan tâm làm gì, điều mà bây giờ ta quan tâm chính là, làm sao lấy được quần lót của ngươi kìa! Đại khái là bởi vì trong lòng cũng có đâm chiêu suy nghĩ, não bộ tự giác điều động, ánh mắt ta bất tri bất giác tập trung nhìn vào trọng điểm trên người hoàng thượng.

Hoàng thượng sa sầm nét mặt nhìn ta – ánh mắt dâm tà đang theo dõi trọng điểm trên người hần. Ánh mắt lay động, lơ đãng lấy tay nhẹ nhàng cản chần.

“Ai ~!” Ta uể oải thở dài, sau đó lắc đầu. Bởi vì ta cảm thấy ở chỗ này mà đánh cướp quần lót của hoàng thượng là quyết định không sáng suốt gì, nên đổi kế hoạch khác thì hơn.

“Ngươi... Ngươi là có ý gì! Chẳng lẽ lại hiềm nghi trẫm nhỏ? !” Hoàng thượng thấy ta ngấm nghĩa cậu nhỏ của hần rồi lại cảm thán lắc đầu, thẹn quá hóa giận.

“Chê ngươi nhỏ? Ngươi so với bọn Đại biến thái đều nhỏ hơn một chút, nhưng khả năng này không phải là lý do ta ghét bỏ ngươi a.” Ta không hiểu ra sao, bởi vì vừa rồi một lòng một dạ đang lo lắng đến chuyện làm sao trộm được quần lót, nên không thể lý giải được hoàng thượng nói ‘Nhỏ’ ở đây là ý gì, còn tưởng hần đáng nói về chuyện tuổi tác cơ.

Hoàng thượng lập tức lộ vẻ thập phần uể oải.

Ách... Ta có nói sai cái gì rồi sao? Ta không rõ nội tình – nhìn hoàng thượng, vỗ vỗ vai hần an ủi: “Yên tâm đi, mặc dù làm hoàng thượng mà nhỏ như vậy, rất dễ bị người ta khinh thị. Nhưng như vậy không có nghĩa là ngươi không thể trở thành một hoàng đế vĩ đại!”

Vì vậy, hoàng thượng càng tỏ ra uể oải.

Sao vậy? Ta an ủi – lại sai nữa sao? Ta còn cảm thấy mình rất dũng cảm nha. Nam nhân, thật sự là khó chiều quá.

Tuy nhiên, sau khi hồi cung, tin tức đầu tin được truyền bẩm, dĩ nhiên là thái hậu triệu kiến.

Ta cười lạnh. Hừ, thế nào? Xuất binh tới hỏi tội sao? Ta cùng hoàng thượng đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nhau đi đến tẩm cung của thái hậu.

Thái hậu thấy ta và hoàng thượng đứng là cùng nhau tới, không khỏi ôn hòa một chút.

“Nghe nói, hoàng nhi và Thánh Nữ cùng nhau đi thăm Tư Đồ thừa tướng, không biết bệnh tình Thừa tướng lúc này thế nào rồi?” Thái hậu chậm rãi – yếu ớt hỏi.

“Bẩm thái hậu, bệnh của Tư Đồ ái khanh đã sắp khỏi rồi, còn khoảng nửa tháng nữa sẽ bình phục an khang.” Hoàng thượng nhất mực cung kính đáp.

Thái hậu gật đầu. “Vậy thì tốt rồi, Tư Đồ thừa tướng vất vả đêm ngày vì quốc sự, hoàng nhi đáp lại cần phải quan tâm nhiều hơn.”

“Hoàng nhi xin nghe theo lời dạy bảo.”

“Thánh Nữ.” Thái hậu nhìn về phía ta nói.

“Vâng” Ta cúi đầu.

“Nghe nói, tối hôm qua ngươi nghỉ đêm tại tẩm cung của hoàng nhi ta?”

Giới cho thái hậu ngươi, bắt gian không được, liền trực tiếp vu cáo. “Tiểu nữ hôm qua rõ ràng ngủ trong phòng mình. Thái hậu, lời nói hủy danh dự người khác, không nên nói lung tung thì tốt hơn.”

“Không có việc này là tốt rồi. Ai gia cũng chỉ nghe được một ít tin đồn từ phía nô tài. Cho nên mới triệu kiến hai người đến hỏi một chút. Nhưng mà Thánh Nữ, Ai gia vẫn phải nhắc nhở ngươi, đây là trong cung không phải Linh Sơn, hành vi cử chỉ lúc nào cũng phải chú ý một chút. Nếu không rất dễ trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Vâng.”

Ta phi! Ngươi ở đó mà ra về đạo mạo – bà thím, chuyện hôm qua còn không phải một tay ngươi dựng nên hay sao. Hại ta phải ngâm trong nước đá cả đêm, ngược lại bản thân ngươi thì cả đêm sung sướng, bây giờ còn kêu ta chú ý hành vi cử chỉ? Tin đồn từ phía nô tài này, chỉ sợ cũng một tay ngươi an bài.

“Thái hậu, Thánh Nữ còn có việc muốn bẩm báo.”

“Chuyện gì?”

“Thánh Nữ trong một đêm lạ xem số tử vi, suy tính được, hai mươi ngày sau là thời gian tốt nhất để cử hành nghi thức cầu phúc. Vì dân cầu phúc là chức trách của Thánh Nữ Linh mẫn son, cho nên Thánh Nữ đặc biệt tại đây thông báo với hoàng thượng cùng thái hậu một tiếng, mong sớm ngày chuẩn bị nghi thức vì dân cầu phúc sẵn sàng.” Trong cung này, ta tuyệt không muốn ở lâu, cho nên linh hoạt ra tay, dứt khoát đối phó với nghi thức cầu phúc trước, đến lúc đó ta mà có muốn đi, bọn họ cũng không có lý do gì để giữ lại. Mà ta chọn thời điểm vào hai mươi ngày sau, một là ỉnh một chút thời gian đoạt Thần bí thạch, hai là khi đó Đại biến thái đã giải được độc, chúng ta có thể cạy nhờ lẫn nhau.

“Thật sự là vào hai mươi ngày sau?” Thái hậu hơi cao giọng hỏi.

“Phải” Hừ hừ, ta là Thánh Nữ mà, còn không phải do ta quyết sao.

“Trẫm biết rồi.” Hoàng thượng tiếp lời, sau đó quay qua thái hậu nói: “Mẫu hậu, hoàng nhi chắc chắn sẽ chuẩn bị thật tốt nghi thức vì dân cầu phúc, xin mẫu hậu an tâm.”

Thái hậu còn muốn nói gì đó nữa nhưng suy nghĩ một chút lại hình như không biết nên nói như thế nào, đành phải gật đầu.

Ừm, ta còn phải nghĩ cách, đến lúc ra cung, dẫn theo Tiểu Si cùng đi luôn, nếu không hẳn lại bị lão phù thủy này ăn hiếp. Nhưng việc cấp bách bây giờ vẫn là tính toán làm sao lấy được quần lót của hoàng thượng đây.

Sau khi ta quan sát thăm dò vài ngày, rốt cuộc thu được đầy đủ thông tin cần thiết, cũng đã vạch xong kế hoạch trộm quần lót...

Thông tin thứ nhất: Quần lót của hoàng thượng cũng giống như áo ngoài, đều thay đổi mỗi ngày. Nói cách khác, hoàng thượng ngày đó đi thăm Đại biến thái, quần lót mà hắn mặc đã bị thay ra rồi. Hơn nữa, hoàng thượng khẳng định không chỉ có một, hai cái quần lót, cho nên, trong thời gian ngắn hoàng thượng sẽ không mặc lại cái quần kia nữa.

Thông tin thứ hai: Quần áo hoàng thượng tắm rửa thay ra, ngoài một số ít đặt ở ngoài tắm cung, còn lại đa số sau khi giặt xong đều được thu vào để trong Tàng Y các được chỉ định sẵn. Buổi sáng mỗi ngày sẽ do thái giám chuẩn bị y phục cho hoàng thượng ngày đó đến Tàng Y các lấy ra, đưa đến cho hoàng thượng. Còn quần lót, ta cũng đã hỏi được, toàn bộ đều được cất giữ trong Tàng Y các.

Cho nên, ta quyết định làm một phen...Nội khổ đại trộm!

Đêm đó, ta mặc y phục dạ hành, mang theo một bao bố lớn, trên đầu trùm kín một mảng khăn đen, thắt nút ngay trước mũi. Hình tượng cụ thể mời xem qua hình tượng lão thầy chùa Bát Bảo trong phim Loạn Mã 2/1. Hướng Tàng Y các xuất phát...

Bởi vì trước đó ta đã thăm dò địa hình kỹ càng cho nên rất thuận lợi bay tới nóc Tàng Y các.p>

“Tiểu Chu Tước, ngươi giúp ta canh chừng, có người đến thì gọi liền nha!” Ta thấp giọng nói với Tiểu Chu Tước. Dù sao Tiểu Chu Tước nói, người thường nghe không được, nhờ nàng giúp ta canh chừng là tốt nhất rồi.

“Ừm, biết rồi!” Tiểu Chu Tước gật đầu, bay đến chỗ cao, bắt đầu giúp ta trông chừng.

Ta dè dặt gõ ngói trên nóc nhà, mãi đến khi mở ra một cái lỗ lớn, mới lấy ra một dây móc câu, một đầu cố định trên lưng nóc nhà rồi theo dây đu xuống dưới, thuận lợi trượt xuống đột nhập Tàng Y các.

Sau khi chạm đất, ta lấy dtd ra chiếu sáng, bắt đầu tìm kiếm quần lót của hoàng thượng. Không bao lâu sau ta đã tìm được nơi cất giữ quần lót, nhưng vấn đề là...Thì ra gửi trong Tàng Y các này, quần áo không chỉ của một mình hoàng thượng!! Rốt cuộc đồng quần lót kia, cái nào mới là của hoàng thượng đây?!

Do thời gian gấp rút, ta cũng không kịp suy đoán nhiều, dứt khoát mở bao tải, trút hết đồng quần lót vào bên trong bao. Vì đề phòng hờ bất trắc, ngay cả một mảnh tã lau nước tiểu ta cũng không buông tha!

Thật vất vả nhét đồng quần lót vào bao tải xong, lại phí sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng vác được bao quần lót rời khỏi Tàng Y các. Sau đó, thật cẩn thận lấp lại mái ngói hoàn chỉnh nguyên trạng. Vác bao quần lót trên vai, phi thân trở về phòng.

....Sáng sớm hôm sau....

Thái giám ta như mọi ngày, đến Tàng Y các lấy quần áo: “Nhanh tay một chút, ta nhất định phải đưa quần áo đến trước khi hoàng thượng khởi hành đó ~!”

“X công công, chuyện nhỏ thế này đâu cần ngại phải lo!”

...

...

...

“A... Quần cộc – một cái cũng không thấy...”

Sáng sớm

Chỗ hoàng thượng.

“Hôm nay quần áo thay mới sao còn chưa đưa tới? !” Hoàng thượng giận dữ hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, chuyện này...chuyện là...Tàng Y các xảy ra chuyện kỳ quái!” Tiểu thái giám run rẩy nói.

“Quái sự cái gì?”

“Mấy y phục khác đều thật tốt-, chỉ là, chỉ là quần cộc...tất cả đều đã bị trộm...”

“Tất cả? Quần cộc? Đều bị trộm? !” “Hồi bẩm hoàng thượng, ngay cả một mảnh tơ lau nước tiểu cũng không thừa lại.”

“...”

“Còn không mau đi điều tra cho ta! ! !”

Chỗ Lục mỹ nam

“Lý công công, hôm nay trong y phục thay mới đưa tới, tại sao lại không có...áo lót!” Châu mỳ.

“Hồi bẩm Tam hoàng tử, nghe nói trong cung xuất hiện đạo tặc quần cộc, trong một đêm đã trộm hết toàn bộ quần cộc trong cung mang đi.”

“Đạo tặc quần cộc?” Châu mỳ – bất an. “Chúng ta ở đây còn cái nào không?”

“Hồi bẩm Tam hoàng tử, áo ngoài thì có nhưng quần cộc thật sự không có chuẩn bị.”

“Người lát nữa thay ta đến truyền báo với Nhị Nữ, hôm nay ta không đến bôi thuốc...” Châu mỳ – đỏ mặt. Con trưởng của Hoàng thượng.

“Quần cộc đâu?”

“Hồi bẩm hoàng tử, bị trộm, đều bị trộm”

“Đi mua mới đi a.”

“Hồi bẩm hoàng tử, bởi vì bị trộm quá nhiều, nhanh nhất cũng phải đến ngày mai mới đưa tới.”

“...”

Con thứ của hoàng thượng.

“...”

Con...của hoàng thượng.

“Oa...Oa...Oa...Oa oa oa” (Phiên dịch: Tại sao hôm nay ta không có tã!)

Kết quả là, cả hoàng cung, tất cả nam nhân trong hoàng tộc, thân thể đều được nhẹ nhàng khoan khoái một ngày...

Mà đầu số gây nên toàn bộ đại sự kiện này – Nhị Nữ, lúc này đang ngồi trong một đồng quần lót...

Trời ạ...Ai có thể cho ta biết, cái nào mới là Thần bí thạch đây...>0

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bể công thẳng nam.

Chương 57: Bể công thẳng nam.

(*Thẳng nam: là từ trong giới đam mê dùng để chỉ những người đàn ông chân chính, chỉ thích tình yêu nam-nữ => bể công thẳng nam: chính là kế hoạch biến thẳng nam thành người thích tình yêu nam-nam)

Trong thời gian gần đây, trong kinh thành, ai ai cũng đều cảm thấy bất an. Bởi vì theo lời đồn, vào khoảng thời gian này, trong kinh thành xuất hiện một tên đạo tặc quần cộc kinh khủng. Nghe nói tên đạo tặc này chuyên trộm quần cộc, đặc biệt là quần cộc của quan to quý nhân. Chỉ trong vòng một ngày, hắn đã trộm hết toàn bộ quần cộc của toàn bộ người thuộc hoàng tộc trong hoàng cung. Quan phủ đã nhanh chóng ra thông cáo, treo giải thưởng đuổi bắt cho bằng được đạo tặc quần cộc.

Chính là... Nếu có người chú ý một chút sẽ phát hiện, hai ngày nay, ở một nơi nào đó trong hoàng cung, chính xác là trong một ngõ ngách, không ngừng có một lũ khói xanh mềm mại bay lên.

Đó là bởi vì... Nữ mỗ đang ở đó... thiếu quần cộc = =!

Nếu đúng như Tiểu Lôi đã nói, Thần bí thạch nguyên bản là một viên đá thì chắc chắn nó không sợ bị thiêu cháy. Cho nên, ta quyết định đem nguyên đồng quần lót không lồ ra, từng cái từng cái ném vào trong một chậu than lớn. Tận mắt thấy đám quần lót càng thiếu càng ít, sắp bị đốt sạch, ta bắt đầu hoài nghi bản thân có thể đã không trộm được Thần bí thạch rồi, lại đột nhiên chú ý thấy, mỗi lần ta thò tay nắm một đồng quần cộc bỏ vào chậu, luôn luôn có một cái quần lót màu tím, hình như là luôn len lén lui lại phía sau.

Vì vậy, ta đồng loạt lôi cái quần lót màu tím đó ra, vừa thử hương tới chậu than ném vào liền cảm giác cái quần trong tay bắt đầu gãy dựa mãnh liệt. Sau đó, hoa văn trên chiếc quần nguyên bản theo một nguyên tắc nhọt nhọt, bắt đầu tự động sắp hàng, đương nhiên hợp thành một chuỗi chữ Hán: Van cầu người, không cần thiếu ta...>_o

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Gian tình khắp nơi.

Chương 58: Gian tình khắp nơi.

Lúc đoàn người trên đường đi thành Khai Hê đến thời điểm mặt trời lên cao khoảng chừng mười giờ ba mươi lăm phút, cũng là cách nửa giờ sau khi phát sinh cuộc đối thoại giữa ta và thiếu niên lang, tất cả đoàn xe vẫn bình thường tiến lên phía trước.

Thiếu niên lang vẫn còn do do dự dự – liếc mắt qua nhìn Đại biến thái. Sau đó, nhanh chóng rút lại ánh mắt, mặt mày có chút tức giận kéo dài khoảng cách với Đại biến thái.

Mười giờ bốn mươi tám phút. Thiếu niên lang không cam lòng – một lần nữa đưa mắt qua dò xét Đại biến thái, đúng lúc, cùng Đại biến thái bốn mắt nhìn nhau. Đại biến thái theo phản ứng bình thường, nhếch mày, tà mị cười một cái. Thiếu niên lang đỏ mặt, thẹn quá hóa giận, trợn mắt lườm Đại biến thái một cái, quát roi ruổi ngựa chạy vội đến phía trước đoàn xe. Đại biến thái khó hiểu.

Mười một giờ mười phút. Thiếu niên lang hơi ừ rừ trở lại trong đoàn xe, lắc đầu, lại len lén nhìn về phía Đại biến thái. Đại biến thái hình như cảm giác được mình bị người ta nhìn lén, hơi bất mãn nhìn quanh khắp nơi. Thiếu niên lang lạnh lẽo ánh mắt nhìn đi nơi khác. Đại biến thái nhìn đến chỗ ta. Vì vậy ta tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, hướng Đại biến thái phát phát tay, ý kích lệ. Đại biến thái quẹo rừ cười một tiếng. Bị thiếu niên lang vừa vặn bắt gặp, thiếu niên lang lại lần nữa đỏ mặt, tức giận.

Mười một giờ hai mươi phút...

...

“Nhị Nữ tỷ tỷ, người đã... ngây ngô tùm tùm cười mãi cho đến trưa, có chuyện gì vui sao?” Tiểu Si ngồi một bên rốt cuộc không nhịn được nữa quay qua ta – lúc này về mặt đang cười rất ư là âm hiểm – hỏi.

Ta vừa tiếp tục quan sát thiếu niên lang và Đại biến thái, vừa thuận miệng đáp trả: “Hừ... Ta đang quan sát, thẳng nam có hay không có khả năng bị bể công!”

“Là có ý gì? Tiểu Si không hiểu?” Tiểu Si ngu ngơ, đầu đầy vạch đen nhìn ta đầy mặt mày đập dòn một nụ cười dễ tiện. “Nhóc con, không cần hiểu!

Ngươi chỉ cần biết rằng đây là một chuyện rất nghiêm túc, rất thâm sâu, rất vĩ đại là được!” Ta nghiêm trang nói với Tiểu Si.

“...” Tiểu Si đầu đã đầy vạch đen, trên trán lại chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

Giữa trưa, đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi, đầu bếp trong cung đi theo bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Đại biến thái xuống ngựa, đi đến chỗ ta và Tiểu Si đang cùng nhau ngồi, là trong một lều vải nhỏ được dựng tạm để dùng bữa. Hoàng thượng xuống xe ngựa, cũng ngồi chung bàn với chúng ta. Sau đó suy nghĩ một chút, quay qua thiếu niên lang phân phó: “Tiểu tướng quân, ngươi cũng đến đây ngồi chung đi.” Ta trong sáng vô tư. Thiếu niên lang lĩnh chỉ, lại thấy sự tồn tại của Đại biến thái trong bàn, mắt tự nhiên nhưng cũng đành phải ngồi xuống. Đại biến thái nhìn qua thiếu niên lang rồi lại nhìn qua ta, ý muốn hỏi ta: “Đã xử lý xong?” Ta giờ tay hình chữ V lên, cười ngoác tận mang tai, gật đầu. Đại biến thái không hiểu được chữ V kia là có ý gì, nhưng gật đầu thì xem ra là hiểu, cuối cùng hài lòng.

Rất nhanh, thức ăn liền trình diện. Ngay từ đầu, tất cả đều rất bình thường, tất cả mọi người an tĩnh ăn cơm. Ách... Thiếu niên lang vui đầu và cơm. Mãi đến khi... Tiểu Si gấp một miếng thịt kho tàu vào trong chén cho ta.

“Ta nhớ rõ tỷ tỷ rất thích ăn thịt kho tàu.” Tiểu Si mỉm cười ngọt ngào.

“Tiểu Si thật ngoan ~.” Ta vui vẻ gấp một miếng đùi gà bỏ vào chén Tiểu Si.

Đông! Tiếng chén đĩa đập xuống bàn vang lên. Vì vậy, đoàn người quay đầu nhìn về phía Đại biến thái – nơi đột nhiên phát ra âm thanh. Đại biến thái chuyển hướng qua ta, môi hé mở dự đoán: “Nhị Nữ ~ ta gấp không được đĩa cá phía trước ~”

□ ||, ta nói ngươi đó đại biến thái, khi không lại đi so bì với Tiểu Si...

Hoàng thượng cũng ngừng tay, rất hăng hái nhìn chúng ta, sau đó e sợ thiên hạ không đủ loạn, nói một câu: “Nhị Nữ. Trẫm cũng muốn gấp thịt kho tàu mà không được!”

....Thúi lắm, trong chén ngươi kia là cái gì?

“Nhị Nữ ~” Đại biến thái dùng ánh mắt quyến rũ bắt đầu uy hiếp ta. Sau đó...trong lúc ta bắt đầu dĩ muốn gấp cá cho Đại biến thái thì thiếu niên lang đột nhiên ngượng ngừng gấp một miếng thịt cá thật lớn, nhanh chóng để vào trong bát của Đại biến thái...sau đó cúi đầu, mảnh liệt và cơm

Thiếu niên lang, thật sự là...rất đáng yêu!

Đại biến thái lập tức không phản ứng kịp, nhìn trong bát đột nhiên xuất hiện một miếng thịt cá, suy tư thật lâu, rốt cuộc không cam lòng – đành phải cầm chiếc đĩa lên.

“Khụ...Khụ! Thật ra trẫm cũng có thể tự gấp được thịt kho tàu!” Hoàng thượng vội vàng chỉ vào miếng thịt kho tàu có sẵn trong chén, tiếp tục dùng bữa.

Vì vậy, cơm trưa bắt đầu bình thường lại kết thúc trong bầu không khí quý dị. Sau cơm trưa, Đại biến thái kéo ta đến một bên, giận dữ hỏi: “Ngươi rốt cuộc là đã nói cái gì với Tiểu Tụ Hoa?!”

“Ách...ta chỉ uyển chuyển bày tỏ thái độ thôi. Hai chúng ta không có duyên phận.” Có duyên phận chính là hai người các ngươi kia.

Đại biến thái nhìn ta đầy vẻ nghi ngờ.

“Hắn có thể đã bị một đả kích lớn. Cho nên hành vi hiện tại có chút quái dị, nhưng chỉ cần qua hai ba ngày nữa sẽ ổn thôi.” Ta ngượng ngừng bổ sung.

Đại biến thái nghi ngờ nhìn ta, lúc lâu sau, nắm lấy cằm ta, áp tới: “Ngươi tốt nhất đừng để ta biết ngươi làm chuyện quái quỷ gì.”

“Không đâu -, không đâu-.” Sẽ không để ngươi biết được. Ta chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Nếu không ~ đừng trách sao ta làm mấy chuyện quái quỷ với ngươi ~” vẻ mặt Đại biến thái trong nháy mắt từ chỗ nghiêm túc chuyển sang mỉa mai, sau đó cúi đầu chạm nhẹ môi lên môi ta...

.... Đại biến thái, ngươi vẫn là Đại biến thái.

Tối đến, đoàn xe đến thành Khai Hê, Yến Vương đã ở cửa thành nghênh đón.

“Hoàng thượng, Thánh Nữ, đài hiến tế dành cho cầu phúc hiến tế đã chuẩn bị xong. Có muốn đích thân đến xem qua hay không?” Yến Vương thành thạo hành lễ xong, nói.

“Hôm nay đã tối rồi, không cần phải đích thân đi. Tiểu tướng quân, ngươi và Tư Đồ thừa tướng cùng nhau đi xem xét một chút đi.” Hoàng thượng ngẫm nghĩ một lát rồi phân phó.

Phán rất hay ~ Hoàng thượng, xét về tham gia náo nhiệt thì ngươi chính là đệ nhất cao thủ đó. Bây giờ thấy trời đến tối thui rồi còn cố ý để thiếu niên lang cùng Đại biến thái một mình hành động, oạt ~ tạp tạp tạp tạp...ta đã lún sâu trong ảo tưởng của hủ nữ mất rồi.

Nhưng mà vào đến thành Khai Hề, mọi người rõ ràng đều bắt đầu có chút phòng bị. Dù sao, hiện tại nơi này đã thuộc địa bàn của Yến Vương rồi, không biết hẳn sẽ lại giở trò gì nữa.

Một đêm này, hoàng thượng và Thừa tướng đại nhân đều không ngủ chút nào, bởi vì bọn họ còn đang bận thương lượng làm thế nào đối phó với Yến Vương. Một đêm này, Yến Vương cùng bọn thủ hạ thân tín nhất cũng không ngủ, bởi vì bọn họ còn đang mải thương lượng làm thế nào giết chết hoàng thượng cùng Đại biến thái.

Một đêm này...Lục phúc hắc len lút đột nhập vào phòng Nữ ta. “Thiếu niên lang...Lên đi. Lên đi, GO...GOGO... Không cần thương tiếc Đại biến thái...Không cần thương tiếc...” Lục phúc hắc đứng ở đầu giường nhìn Nữ ta đang nói mớ cái gì mà hẳn không thể lý giải được.

“Lục sư huynh...” Nữ ta đột nhiên mở miệng thét lên. Lục phúc hắc thoáng sửng sốt, cho rằng bản thân đã bị phát hiện.

“Ừm...Không thể...Không nên như vậy...Ừm...” Nữ ta tiếp tục thì thào tự nói.

Lục phúc hắc thở phào nhẹ nhõm, thì ra Nữ ta chỉ là đang nói mơ, nhưng là, rốt cuộc là mơ thấy những thứ gì đây ==!

“Lục sư huynh, người sao có thể là thụ, người sao có thể là thụ...Ta trước sau vẫn nghĩ người là công cơ...Đại biến thái là thụ...Phản công đi, áp đảo...Đại biến thái! !”

(* công, thụ: là từ ngữ của thế giới đam mỹ, trong tình yêu nam – nam một người là công (tấn công, chủ động) – tức nắm giữ vai trò là nam, người còn lại sẽ là thụ (tiếp nhận) – tức giữ vai trò như người nữ)

Không thể nhịn được nữa, Lục phúc hắc đưa tay dùng sức lay Nữ ta dậy!

“Nhị Nữ!” Lục mỹ nam tức giận nhỏ giọng gọi.

Bị lay tỉnh – ta rốt cuộc chậm rãi mở mắt. “Ừm? Lục sư huynh? Người sao lại chạy đến đây. Mau trở về đi, Đại biến thái vẫn còn chờ người đó!” Vừa bị lay tỉnh còn chưa phân định rõ cảnh trong mơ và thực tế khác nhau, ta mê hoặc nói.

“Trong đầu người tôi cùng là chứa cái thứ gì vậy!” Lục mỹ nam không thể làm gì khác hơn là lắc đầu.

“Hả? ! Lục...Sư huynh! Người...Người sao lại đến ... đột nhiên chạy đến phòng ta!” Rốt cuộc trấn tĩnh lại – ta cả kinh nói.

“Trong ngày nghỉ thức...” Lục mỹ nam cau mày, thoáng dừng một lát sau đó nói tiếp: “Ta đến là báo cho người biết, trong ngày nghỉ thức sẽ có nguy hiểm, đến lúc đó ta sẽ dùng thuật dịch dung giả dạng thành Tam hoàng tử, ở bên cạnh bảo vệ người. Người không cần phải sợ. Đến ngày đó, tất cả đều phải nghe theo ta-, có hiểu không?”

“Người muốn dịch dung thành Tiểu Si?”

“Ừm, ta sẽ dịch dung thành Tam hoàng tử, trong ngày đó chỉ có hắc là... ở gần người nhất, lại...nhất là không dễ bị người khác phát hiện.” Lục mỹ nam giải thích.

“Vậy Tiểu Si đâu? Người đừng làm hại hắc!”

Ánh mắt Lục mỹ nam bỗng nhiên mềm mại, nói: “Sẽ không đâu-, ta sẽ đưa hắc đến chỗ an toàn.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi. Ta vốn đang lo lắng Yến vương sẽ có mưu kế phá hoại gì. Nay đã có Lục sư huynh ở đây, ta an tâm hơn nhiều!” Ta quay qua Lục mỹ nam cười đáp.

Lục mỹ nam nhìn ta, sau đó đột nhiên ôm trằm lấy ta, ghé sát bên tai ta nói vào: “Nhị Nữ, thật ra...Thật ra sư huynh có chuyện trước giờ vẫn chưa nói cho người biết, nhưng bây giờ sư huynh còn chưa thể nói được. Chờ một thời gian nữa, tất cả đều kết thúc, sư huynh nhất định sẽ nói cho người. Đến lúc đó người có thể không trách giận sư huynh không?”

“Chuyện này...Lục sư huynh, mỗi người đều có chuyện riêng không thể nói mà! Người...Người không cần làm thế này.” Lục mỹ nam đột nhiên thay đổi khiến ta chẳng biết nên làm sao.

Lục mỹ nam không nói gì, chỉ vẫn tiếp tục ôm chặt lấy ta.

“Lục...Lục sư huynh? Người hôm nay, rốt cuộc là làm sao vậy?” Ách...Ta bị ôm – đến không thở nổi nè.

Lục mỹ nam lúc này mới tỉnh táo lại, hơi buông lỏng vòng tay, một lần nữa nhìn ta nói: “Nhị Nữ, nhớ kỹ lời sư huynh vừa nói. Trong ngày hiến tế, nhất định phải nghe theo lời ta-!”p>

Ta gật đầu: “Ừm, ta biết rồi!”

Lục mỹ nam xoa đầu ta, đột nhiên lại muốn hỏi: “Đúng rồi, Nhị Nữ, cái gì gọi là công? Cái gì gọi là Thụ?”

Ta phun... “Lục sư huynh? Người...Người tại sao lại đột nhiên hỏi cái này? !”

“Vừa nãy ta nghe người hình như nói mớ, nói ta là thụ, Đại biến thái là công?”

Ta tiếp tục phun...

“Chuyện này...Lục sư huynh. Công, chính là công trong công kích, nói đến người tấn công! Thụ, chính là thụ trong thụ nhận, nói đến người tiếp nhận sự công kích của người kia!”

“À ~” Lục mỹ nam nghiền ngẫm suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc nói với ta: “Ta là công!” Nói rồi xoay người bỏ đi.

A...Sao a...Lục mỹ nam...Người! ! !

Lục mỹ nam đi khỏi không bao lâu, ta còn đang ngồi trên giường ngơ ngẩn ngẩn, Đại biến thái liền tiến vào...

Tối hôm nay làm sao vậy cả? Đi chợ sao ￣□￣|||

“Nhị Nữ, đã trễ thế này rồi người còn chưa ngủ sao? Ngồi trên giường làm gì mà đồ dẫn ra vậy ~” Đại biến thái từng bước tới gần, toàn thân toát ra một luồng khí tức bức người khác sợ run, làm hại tóc gáy ta đều đứng dựng lên nhảy múa.

“Người nói xem...Sáng nay người cuối cùng là đã nói gì với Tiểu Tụ Hoa? Ừm ~!” Đại biến thái đã đến trước giường nắm lấy cằm ta, khiến ta phải nhìn thẳng vào hắn.

Ta rung rung liều mạng lắc đầu: “Ta không nói gì hết. Ta không nói gì hết mà!”

“Người ngay cả chuyện này... cũng không thể chờ đợi được đem ta giao cho người khác? Lại là nam nhân!” Đại biến thái nhếch mép cười.

Ách...Đại biến thái bốc hỏa rồi.

“Ta đã nói rồi, đừng để ta biết được, người lại làm cái chuyện kỳ quái gì ~!” Nói xong, Đại biến thái cúi người, bắt đầu đè ép.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cầu phúc lại gặp họa.

Chương 59: Cầu phúc lại gặp họa.

“Ta...ta không có. Chuyện này nhất định là có hiểu lầm...Hiểu lầm thôi!” Bị Đại biến thái áp chế dưới thân đến không thể động đậy – ta giãy dụa.

“Hiểu lầm? !” Đại biến thái nhìn ta, càng tỏ ra vui vẻ, càng là tức giận.

Ta liều mạng gật đầu.

“Ta xem là người đang muốn chết!” Dứt lời, khởi động thân thể, từ trên phủ xuống nhìn ta.

Ta thấy chuyện đã bại lộ, cũng không có đường lui, đành dứt khoát nghiêng đầu nhắm mắt lại: “Đến đây đi! Chỉ xin đừng quá thô bạo!”

Vừa nói xong liền cảm giác thân thể nhaoáng cái bay lên không trung, xoay tròn một hồi lại đập mặt xuống giường. Cả người rơi xuống lồm cồm trên giường, chu mông lên như chó con. “Đại biến thái, người muốn...A! A! A!...Đau mà...” Cái tên...biến thái chết bầm này, ngang nhiên dám...đánh mông ta!

“Còn dám bướng bỉnh? Ừm ~?” Đại biến thái vừa nói, lại một chưởng trọng trọng đánh xuống.

“A...Đau quá! ! !” Ta tru lên giống như heo bị chọc tiết, muốn giấu cái mông đi nhưng lại bị Đại biến thái sau lưng kéo trở về, Ba! Lại đánh một phát trúng ngay mông ta!

“Không dám! Không dám!...>_o

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Oan gia đối đầu.

Chương 60: Oan gia đối đầu.

Điều vi thực vong a điều vi thực vong, đây chính là ví dụ sống động nhất! Ta tức giận, lại càng lo lắng nhìn Tiểu Chu Tước đang hôn mê nằm trong lòng. Dựa theo tình huống hiện tại phải lập tức đưa Tiểu Chu Tước trở về Linh Sơn. Nhưng tình huống bây giờ, vấn đề chính là làm sao có thể thoát khỏi tai mắt của Yến Vương mà ra ngoài, chứ đừng nói chỉ là lên Linh Sơn. Nhưng mặc kệ thế nào! Tiểu Chu Tước ta nhất định phải cứu.

(*Điều vi thực vong: câu hoàn chỉnh là “Điều Vi thực vong, nhân vi lợi vong”, có nghĩa là chim chết vì ham ăn, người chết vì ham lợi)

Ta còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào thì hoàng thượng đã nói trước: “Người không phải là Tam hoàng tử.” Hoàng thượng nhìn Lục mỹ nam trong bộ dáng Tiểu Si, nói.

“Đúng, hần không phải là Tiểu Si, mà là Lục sư huynh của ta. Nghi thức cầu phúc lần này rất nhiều nguy hiểm, cho nên mới cải trang thành Tiểu Si. Vừa có thể đưa Tiểu Si rời xa chỗ nguy hiểm, mặt khác cũng là để tiện bề bảo vệ cho chúng ta.” Ta thay Lục mỹ nam trả lời.

Hoàng thượng nhìn Lục mỹ nam chăm chú thật lâu, sau đó mở miệng, lại hỏi: “Tam hoàng huynh của ta đâu?”

“Hần hiện tại rất an toàn.” Lục mỹ nam lạnh như băng – trả lời.

“Lục sư huynh.” Ta nghiêm túc tự vấn một hồi, cũng đã có quyết định. “Lục sư huynh, võ công của người cao nhất, một mình người đưa Tiểu Chu Tước đi sẽ dễ dàng hơn. Người... cứ đưa Tiểu Chu Tước trở về Linh Sơn trước có được hay không.” Ta lo lắng nhìn Tiểu Chu Tước trong lòng, Tiểu Chu Tước đang hôn mê vẫn một mực cau mày, bộ dáng rất thống khổ.

“Không được. Người và hoàng thượng nếu gặp phải người của Yến Vương, các người căn bản là không có biện pháp tự bảo vệ mình!” Lục mỹ nam từ chối.

“Tiểu Chu Tước nếu bây giờ không trở về Linh Sơn sẽ không kịp mất!” Ta hận đến nổi toàn thân run rẩy. Là ai? Để ta biết được là ai đã bán đứng Tiểu Chu Tước, ta tuyệt đối sẽ chặt nó ra thành trăm khúc, nghiền xương thành tro!

Lục mỹ nam thoáng nhìn qua Tiểu Chu Tước vẫn nằm trong lòng ta, cũng chau mày, không biết nên làm thế nào cho phải. Lại đột nhiên rút kiếm ra, hướng ta đâm tới. Chỉ nghe vài tiếng kêu thảm thiết, ta quay đầu lại, chỉ thấy mấy thầy người hắc y nhân đổ xuống đất.

“Quân Yến Vương đã đuổi tới rồi!” Lục mỹ nam kiểm tra hành trang của hắc y nhân một chút, sau đó phán đoán. “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, những người khác lập tức sẽ đuổi đến.”

Ta gật đầu, vừa ôm lấy Tiểu Chu Tước lại đã bị một đám hắc y nhân bao vây.

Chỉ nghe thấy có người nhỏ nhẹ nói: “Không phải nói Tam hoàng tử là một đứa si nhi sao, tại sao đột nhiên lại có võ công cao như thế.”

Lục mỹ nam cầm kiếm, chắn trước mặt chúng ta. Còn ta ôm Tiểu Chu Tước, cùng với hoàng thượng núp phía sau lưng hần. Hắc y nhân chưa động, Lục mỹ nam cũng không động.

“Người...rốt cuộc là người phương nào?” Gã cầm đầu hắc y nhân hỏi Lục mỹ nam.

“Người không xứng được biết!” Lục mỹ nam vừa nói xong, hắc y nhân liền bắt đầu vọt đến. Dao kiếm reo lên, hiện trường bắt đầu trở nên hỗn loạn. Nhưng võ công của Lục mỹ nam so với đám hắc y nhân này rõ ràng cao hơn rất nhiều, cho dù nhiều người cùng nhau công kích, cũng đều bị Lục mỹ nam chần chờ được. Nhưng chiến thuật của Yến Vương trước giờ vẫn là lấy thịt đè người, lấy đông hiếp cô, dùng biển người đánh tới, ta lo lắng Lục mỹ nam không nhất định sẽ đủ sức chống cản.

Ta ngừng nghĩ, đem Tiểu Chu Tước giao cho hoàng thượng: “Người nhất định phải bảo vệ tốt cho nàng!” Sau đó xuất ra Thần bí thạch, thừa dịp hỗn loạn len lén nói với nó: “Thần bí thạch, nếu người đều có chữ Hán, vậy người có thể biến ảo xuất hiện thành vật... thời hiện đại được không?” Ta vừa nói xong, Thần bí thạch đột nhiên phát ra “Hắc...Hư...” một tiếng, từng bước từng bước hóa thành một tiểu cầu nhỏ màu tím rất dễ thương. Trên tiểu cầu còn có hai con mắt to chớp chớp, vẻ mặt hưng phấn nhìn ta liếc mắt gật đầu.

Ta mừng rỡ, vội vàng hỏi đến: “Vậy người chính là có thể biến thành súng đúng không?”

Thần bí thạch hóa thành tiểu cầu kia, ánh mắt hưng phấn tàn ra, phát ra thứ ánh sáng màu xanh biếc, run lên một hồi, từ trong thân thể lỏng lẻo vươn ra một cánh tay nhỏ bé, trên tay còn gờ một tấm thẻ mỏng. Trên tấm thẻ có viết:

“Muốn H&K MP5, hay CF05, hay là MP7A1?”

□□||, chờ dẫn hồi lâu, người ta thật chuyên nghiệp... “Loại nào cũng được, miễn là nhẹ nhàng dễ sử dụng là được rồi!” Ta lắc lắc mồ hôi trên trán.

Thần bí thạch gật đầu, chuyển mình. Một khẩu súng tự động màu đen rơi vào tay ta. Mắt ta lập tức tóe lửa. Ta nhỏ vào! Súng này, trước kia lúc ở thời

hiện đại, len lén đi vào kho vũ khí của lão ba ba chơi cũng chưa bao giờ thấy qua khẩu nào như vậy. Quả thực nhất định là dựa theo loại mà ... quân đặc chủng trong phim ảnh thường dùng.

Có súng trong tay, trong lòng không còn sợ nữa. Ta cầm khẩu súng tự nhiên xuất hiện trên tay, ngang nhiên khởi hành, quay qua đám hắc y nhân kiêu ngạo cười to.

Tiếng cười kiêu ngạo của ta gào thét cất lên, đám người vốn đang đánh nhau ầm ĩ lập tức an tĩnh. Mọi người tại hiện trường nhìn ta khó hiểu, lại nhìn qua món đồ kỳ quái đột nhiên xuất hiện trên tay ta.

“Không muốn chết thì mau chạy nhanh đi!” Ta giờ giờ khẩu súng trong tay.

Hắc y nhân chỉ chăm chăm nhìn ta, nhưng vẫn không có ai muốn rời đi.

“Nhị Nữ, nơi này nguy hiểm, người trở về đi, đừng quấy rối nữa!” Lục mỹ nam đột nhiên nói.

Một câu của Lục mỹ nam nói ra, tựa hồ lại như phát súng lệnh khai chiến. Hắc y nhân lại lần nữa đánh tới phía chúng ta. Ta hít sâu một hơi, lên đạn, nhắm thẳng vào hắc y nhân, bắt đầu bằng bằng bằng bằng....

Kết quả, một loạt âm thanh bằng bằng đầu tiên kết thúc, toàn cục lại hoàn toàn yên tĩnh... hắc y nhân cuồng đảo một mảnh, những tên may mắn còn sống sót đều trợn mắt há mồm nhìn khẩu súng trong tay ta. Hoàng thượng và Lục mỹ nam cũng khiếp sợ nhìn ta.

“Đây... Đây là ám khí gì, sao lại lợi hại như vậy!” Hắc y nhân còn thừa lại lui về phía sau một bước.

Ta cười lạnh quơ quơ khẩu súng trong tay, nhướn mày nhìn bọn hắc y nhân. Hắc y nhân còn lại nhao nhao chạy trốn.

Thấy hắc y nhân đã chạy xa, ta hài lòng xoay người, hướng đến Lục mỹ nam giờ giờ khẩu súng trong tay. “Lục sư huynh, người xem, ta bây giờ đã có ám khí dũng mãnh trong tay rồi. Quân Yên Vương không thể tổn hại đến ta được! Người mau mau mang Tiểu Chu Tước về Linh Sơn đi.”

Lục mỹ nam nhìn khẩu súng trong tay ta một chút, lại nhìn thi thể nằm đầy đất bên kia, gật đầu. Súng tự động trong tay ta liền ‘bằng’ một tiếng, biến trở về thành tiểu cầu. Sau đó tiểu cầu xuất ra một thẻ bài, mặt trái viết: “Chủ nhân, hôm nay ta đã biến hình nhiều lần rồi, linh lực đã hết. Muốn nghỉ phép.”

Ta đảo! Sao người không nói sớm a. Nói sớm thì ta đâu có bắn bằng bằng lung tung. Không thể làm gì khác hơn là hỏi lại: “Phải nghỉ ngơi bao lâu?”

Tiểu hắc cầu xuất ra thẻ bài: “Nửa tháng.” Sau đó hóa thành dây treo dtdd, trở về gắt trên dtdd của ta

Ta...

“Chuyện gì vậy?” Lục mỹ nam hỏi ta.

Ta vừa muốn giải thích, lại nghe hướng lúc nãy hắc y nhân tháo chạy truyền đến tiếng kêu cực hoảng thảm thiết, đồng thời có tiếng thú rống vang dội.

Ta quay đầu, nhìn phía phát ra thanh âm, một khoảng ngân quang hiện lên, một con bạch hổ thật lớn toàn thân phát linh quang xuất hiện trước mặt ta.

“Bạch Hổ? !”

“Bạch Hổ sư huynh? !”

Ta cùng Lục mỹ nam đồng thời kêu lên.

Bạch Hổ nhảy đến trước mặt hoàng thượng, nhìn Tiểu Chu Tước đang được hoàng thượng ôm trong lòng. Sau đó hiện hình thành người, đem Tiểu Chu Tước từ trong lòng hoàng thượng ôm lấy.

Ta muốn giải thích cho Bạch Hổ Tiểu Chu Tước bị trúng độc như thế nào, lại bị Lục sư huynh ngăn cản. Chỉ thấy Bạch Hổ lập tức ngồi xuống, bắt đầu truyền linh lực cho Tiểu Chu Tước.

Một lúc sau, Tiểu Chu Tước hơi hơi mở mắt, ngã vào lòng Bạch Hổ. Yếu ớt nói: “Bạch Hổ ca ca, ta đang nằm mơ sao? Người không phải đang bế quan tu luyện chuẩn bị độ kiếp hay sao, tại sao lại đến đây?”

“Ta cảm ứng được người gặp nguy hiểm, không ngờ vẫn đến chậm một bước.” Trên mặt nguyên bản vẫn đầy lông hổ oai hùng, vạn phần ảo não. Ta hơi khó chịu. Nói: “Bạch Hổ, thật xin lỗi, đều là ta không tốt, không thể bảo vệ được Tiểu Chu Tước.”

“Không thể trách người Nhị Nữ tỷ tỷ. Là tại bản thân ta quá tham ăn...”

“Bạch Hổ, người đến thì tốt rồi, mau mau mang Tiểu Chu Tước trở về Linh Sơn. Nàng đã trúng độc kế của Yên Vương, ăn phải giun độc. Phải nhanh chóng nhờ Thanh Long chữa trị cho nàng.”

Bạch Hổ gật đầu, hiện lại nguyên hình, cõng Tiểu Chu Tước trên lưng. Sau đó nói với chúng ta: “Có thể làm cho thánh thú chúng ta trúng độc, trên thế gian này chỉ có một loại hắc thủy. Biết được bí mật này, ngoại trừ sư phụ, chỉ có đại trưởng lão Linh Sơn mà thôi!” Nói xong, cõng theo Tiểu Chu Tước

nhanh chóng rời đi.

Ta cùng Lục mỹ nam đưa mắt nhìn nhau, bên trong trường lão Linh Sơn vẫn còn người của Yến Vương?

“Mặc kệ thế nào, chúng ta phải... tìm một chỗ trú thân trước đã.” Hoàng thượng này giờ không nói lời nào, đột nhiên lên tiếng.

Ta gật đầu: “Nhưng mà... Các người, có ai mang theo tiền không?”

“Tiền?” Hoàng thượng lắc đầu “Trẫm chưa bao giờ mang theo tiền.”

Ta quay đầu nhìn qua Lục mỹ nam. Kết quả, trên mặt Lục mỹ nam xẹt qua một tia ngượng ngùng.

Ta tuyệt vọng, nhưng mà cũng đúng, ai lại đi chủ trì lễ hiến tế mà chuẩn bị mang tiền theo làm gì = =

“Trẫm biết có thể đi đâu?” Hoàng thượng bỗng nhiên nói.

“Hôm nay tất cả quan viên đều đến tham gia hiến tế. Yến Vương nhất định sẽ thừa dịp này khống chế tất cả bọn họ. Nhưng hần không biết, còn có một quan văn không ra gì, không hiểu sao lại bị người ta đánh đến thương thế nghiêm trọng, vẫn xin phép nghỉ đến bây giờ.” Hoàng thượng từ từ nói.

Ta đột nhiên có dự cảm không hay, quan văn không ra gì... Khó hiểu bị người ta đánh... Thương thế nghiêm trọng... Ánh mắt ta bắt đầu lảng đi.

“Theo ý người là, đi tìm hần? Người đó có thể tin được không?” Lục mỹ nam hỏi.

Hoàng thượng gật đầu. “Hần là người của ta. Quan trọng nhất là ta ban cho hần nơi ở, cách đây rất gần.”

Lục mỹ nam suy nghĩ một chút lại nói: “Các người ở đây chờ ta một lát, không được chạy loạn. Quân Yến Vương tạm thời có lẽ không dám kéo tới đâu.” Sau đó phi thân bỏ đi. Đại khái chừng một canh giờ sau, Lục mỹ nam ôm một đống quần áo nông dân trở về.

“...Cầm quần áo thay trước đã, quần áo chúng ta đang mặc rất dễ nhận dạng. Thay đổi y phục xong, đợi đến đêm chúng ta sẽ khởi hành.”

Ta nhìn quần áo nông dân được ném đến. Ách... Lục mỹ nam, không phải là... trộm về chứ...

Đêm khuya...

Lúc ta nhìn thấy tám biển trên phủ đệ, viết ‘Lâm gia’, ta biết dự cảm của ta là chính xác...

“Ai đó? Đêm hôm khuya khoắc đến gõ cửa!” Hạ nhân Lâm gia nghe thấy tiếng đập cửa, vừa than thở vừa bất mãn thò đầu ra. “Người là ai a? Người là ai a? Hôn nửa đêm rồi còn đập loạn cái gì nữa? Cũng không nhìn thử xem đây là đâu a, là nơi để các người đập loạn như thế sao?” Hạ nhân kia nhìn quần áo của chúng ta xong, khinh bỉ nhìn hoàng thượng nói.

“Người!” Hoàng thượng đang muốn bốc hỏa, lại bị ta cản lại.

“Đi, thông báo cho Lâm lão gia các người biết, nói rằng, Cầu nhi ca, Nhị nữ ta về thăm!” Dứt lời, ta rút trên tóc ra một cây trâm, nhét vào trong tay hạ nhân kia.

Thật vậy, chỉ chốc lát sau, Cầu nhi ca trên đầu còn quần băng vải cùng với hạ nhân vội vã chạy tới. Nhìn thấy hoàng thượng, đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng định quỳ xuống lại bị hoàng thượng ngăn cản: “Tình thế đặc biệt, vào trong rồi nói.”

Vào đến buồng trong, Cầu nhi ca vội vàng quỳ xuống: “Thần không biết Hoàng thượng, Thánh Nữ và Tam hoàng tử đại giá quan lâm, chưa từng từ xa nghênh đón, xin hoàng thượng thứ tội.”

“Không cần như thế, người vốn là không biết chúng ta sẽ đến.” Hoàng thượng cho Cầu nhi ca bình thân. Sau đó nói với hần: “Yến Vương tạo phản tại lễ cầu phúc, thân phận của chúng ta hiện giờ không thể bại lộ. Phải tạm thời trú thân tại chỗ người, trừ người ra, không được để cho bất cứ ai biết.”

“Yến Vương quả thật tạo phản?” Cầu nhi ca khiếp sợ. “Hoàng thượng yên tâm, vì thần sẽ hết lòng bảo vệ hoàng thượng!”

“Tướng công! Đã trễ thế này rồi còn tiếp khách sao? Ta nghe nói, là Nhị Nữ đã tìm đến cửa? Thế nào, chê chúng ta lúc ấy cho tiền chưa đủ nhiều sao?” Trình Xuân Hoa nói, vừa bưng trà đẩy cửa đi vào. Ánh mắt coi khinh bồi hồi nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Gian nhân bán đứng

Chương 61: Gian nhân bán đứng

“Xuân Hoa.” Cầu nhi ca lập cập gọi Trình Xuân Hoa ý quả mắng. Sau đó xoay người giới thiệu với hoàng thượng: “Đây là ...vợ của vi...của ta.” Cầu nhi ca nhận được ám hiệu của hoàng thượng liền lập tức sửa miệng.

“Hai vị này là?” Trình Xuân Hoa cuối cùng cũng rời mắt khỏi ta, ánh mắt đảo qua liếc lại giữa hoàng thượng và Lục mỹ nam, vẻ mặt nhu hòa không ít.

“Tôn phu nhân, chúng ta là biểu ca của Nhị Nữ.” Hoàng thượng đáp trả.

“Biểu ca của Nhị Nữ?” Trình Xuân Hoa lập tức lại lộ ra vẻ khinh thường: “Không ngờ tới biểu ca của nha đầu què mùa này dung mạo lại tuấn tú như vậy.”

“Xuân Hoa! Ngươi lui xuống trước đi!” Trình Xuân Hoa còn muốn nói tiếp, lại bị Cầu nhi ca lớn tiếng quát đuổi.

Trình Xuân Hoa không cam lòng, trợn mắt lườm Cầu nhi ca, nhưng vẫn phải đành lui ra.

“Vợ không hiểu biết, nói chuyện không biết trước sau, xin hoàng ... Công tử đừng trách tội!” Cầu nhi ca vội vàng nói.

Hoàng thượng chau mày, quay đầu hỏi ta: “Nhị Nữ, hình như ngươi và Lâm ái khanh trước kia từng quen biết?”

Ta hừ lạnh. Không tình nguyện lại bắt đắc dĩ nói: “Muốn tính lại từ đầu thì phải nói là Lâm Kính Chi này là ân nhân cứu mạng của ta.”

“Thật thế à, nếu vậy phải tưởng thưởng thật tốt cho Lâm ái khanh mới phải.”

Cầu nhi ca lộ vẻ xấu hổ. Ta nghĩ lại, nhìn hắn lại cảm thấy gai mắt tức tối, liền nói thẳng: “Làm phiền ngài chuẩn bị phòng ốc cho chúng ta nghỉ ngơi một chút. Nói với mọi người rằng, ta đã tìm được người thân nên hôm nay mang biểu ca đến cửa bái tạ.”

Cầu nhi ca vội vàng gật đầu xưng phải.

Lục mỹ nam cúi đầu suy nghĩ một hồi, rồi phân phó Cầu nhi ca: “Ngày mai ngươi phái người đi ra ngoài thăm dò một chút, xem tình thế bây giờ thế nào rồi. Còn nữa, xem có thể...liên lạc được với phủ Thừa tướng hay không. Tất cả đều phải tiến hành cẩn thận, không được để bị phát hiện.”

“Vâng!”

“À phải, ngươi nên trông nom thể tử của ngươi cho tốt. Tốt nhất là đừng để cho nàng lắc lư trước mắt lão nương.” Ta bỏ sung.

... Ta là đường phân cách – Mất hồn. ...

Có người, hấn phá hoại nhưng lại rất thông minh. Tỷ như Yến Vương, người có thể trở nên xấu xa giống như hấn, cũng là một nghệ thuật. Cùng đấu với người như thế cũng sẽ không cảm thấy mất thân phận.

Lại có người, hấn phá hoại nhưng lại không có đầu óc, làm cho người ta cảm thấy cùng người như vậy đấu đá thật là một sự sỉ nhục. Tỷ như kẻ đang ở trước mắt ta hùng hùng hổ hổ đến đây náo loạn – Trình Xuân Hoa.p>

Lúc ấy, Cầu nhi ca đang ở chỗ chúng ta báo cáo kết quả thăm dò tin tức. Yến Vương đứng như suy đoán, đem chuyện tại lễ hiến huyết ba người chúng ta đồng thời biến mất rêu rao bốn phương. Chỉ trong thời gian ngắn, chuyện thiên tử đương triều không được trời xanh chấp nhận được đồn đãi rao truyền, gây xôn xao trong dân gian. Văn võ bá quan hiện tại đều bị Yến Vương khống chế. Kinh thành không thể về được, chỉ cần đi vài bước, sẽ có mấy vạn mũi tên nhắm thẳng hướng chúng ta bắn tới. Mà Đại biến thái, tại tế đàn hồn chiến cùng quân Yến Vương đã mất tung tích. Ta, hoàng thượng, và Lục mỹ nam chau mày nghĩ ngợi, suy xét tới lui, xem tới cùng nên ứng phó như thế nào.

Trình Xuân Hoa đúng lúc này lại ở phía sau nháo loạn tới cửa.

“Lâm Kính Chi! Ngươi cũng là ở chỗ Nhị Nữ! Thế nào đây? Tình xưa chưa dứt như vậy sao!” Trình Xuân Hoa xông vào cửa, phía sau còn dẫn theo mấy tráng đinh, tư thế một mực muốn bắt gian tại giường nhìn chúng ta.

Ta đưa mắt nhìn, mặc kệ nàng, muốn gian tình, cũng sẽ không gian cùng Cầu nhi ca này, lại còn dẫn theo cả Lục mỹ nam và Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Cầu nhi ca, ý muốn kêu hấn mau mau giải quyết.

“Xuân Hoa, ngươi nói nhầm gì đó? Mau về đi, đừng ở đây...làm loạn nữa!” Cầu nhi ca vội vàng nắm lấy Trình Xuân Hoa, đồng thời đẩy nàng đi ra ngoài.

Trình Xuân Hoa tránh qua một bên, nổi giận đùng đùng chạy về phía ta: “Ngươi khi xưa ở Lâm gia chính là một nha đầu què mùa thô kệch! Lúc đó ngươi sắp chết chính Lâm gia chúng ta đã nhặt ngươi mang về. Ngươi tới nói cảm ơn, mời ra cửa nói cảm ơn đi! Bưng trà rót nước hầu hạ ta đi. Hừm, một chút lễ nghi bái tạ cũng không thấy, còn muốn ta cho đám nô tài thô thiển các ngươi chuẩn bị ăn – mặc – ở. Đây gọi là cảm cái gì ta!”

Ta nhìn Trình Xuân Hoa cười lạnh. Xuân Hoa a Xuân Hoa, ta khinh không thêm so đo với ngươi, ngươi lại tự mình tìm đến chỗ chết. Mắng tiếp đi, mắng tiếp đi. Ngươi hay ngươi này, há mầm hại chết cả nhà ngươi.

“Vị... phu nhân này, đoàn người chúng ta trên đường có chút khó khăn, tạ lễ này tạm thời không có, nhưng ngày sau chắc chắn sẽ thăm tạ.” Lục mỹ nam cũng chau mày, hơi tức giận nói với Trình Xuân Hoa.

“Tạ lễ? Hừ, được thôi, ta coi như các người thật có tạ lễ. Nhưng bây giờ ta muốn có được tạ lễ trước, cô!” Trình Xuân Hoa chỉ vào ta. “Làm nha hoàn cho ta!”

Ba! Trình Xuân Hoa vừa dứt lời, Cầu nhi ca ngay sau đó vung lên một cái bạt tai vang dội.

“Người, rút về phòng cho ta!” Cầu nhi ca tức đến phát run, run rẩy chỉ vào Trình Xuân Hoa quát.

“Người... Người ngang nhiên vì nó mà đánh ta!” Trình Xuân Hoa bùm mặt, nước mắt đầm đìa, không thể tin được – nhìn Cầu nhi ca

“Cầu nhi ca ~” Ta quỳn rũ gọi.

“Người cũng đừng quát chị dâu. Nàng không biết chuyện của chúng ta mà ~, mời nàng trở về đi. À ~ còn nữa, nhớ nói kỹ cho chị dâu biết, sau này vạn lần ngàn vạn lần đừng xuất hiện trước mặt ta nữa. Cứ gặp nàng là ta lại đau đầu.” Ta làm bộ xoa xoa đầu.

“Nhị... Nữ...” Trình Xuân Hoa cay độc nhìn ta. Xoay người bỏ đi.

Ta vỗ vỗ vai hoàng thượng. “Thấy không, đây chính là phụ nữ đánh ghen trong truyền thuyết. Trong hậu cung của người, có rất nhiều!”

Hoàng thượng ai oán tròn mắt lườm ta.

“Nhưng không cần lo, nếu người không thể quay về, cứ đẩy hết qua cho Yến Vương đi ~!” Ta xem như an ủi – nói.

Nghe vậy, hoàng thượng lại càng ai oán – lườm ta.

“Người đừng ai oán. Ta đã nghĩ ra cách trở về rồi.” Té ngã ở đâu thì đứng lên ở đó, Trình Xuân Hoa, hành vi của người, trái lại còn giúp được ta.

“Trở về kinh thành?” Hoàng thượng lắc đầu.

“Không, trở về tế đàn.”

“Tế đàn?” Lục mỹ nam đột nhiên hiểu ý. “Ta đây đi ra ngoài một chuyến, giúp người tìm về một thủy tinh cầu.”

Ta lắc đầu. “Không cần, Lục sư huynh, tự ta có cách. Nhưng mà, chúng ta phải đợi, đợi thêm nửa tháng nữa.”

“Hiện tại điều chúng ta phải làm, là nghỉ ngơi cho tốt. Còn nữa, không để Yến Vương phát hiện hành tung của chúng ta.” Ta tự tin nói với hoàng thượng và Lục mỹ nam. Hoàng thượng ngẫm nghĩ một lúc, rốt cuộc gật đầu. Quay qua nói với Cầu nhi ca: “Lâm ái khanh người đã biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Cầu nhi ca vội vàng gật đầu.

Nghĩ được đối sách, ta không khỏi nhẹ nhõm trong lòng, chỉ có chút khó hiểu – lại có chút lo lắng cho Đại biến thái. Hấn mất tích? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ... Ta lắc lắc đầu. Hấn là tên biến thái, biến thái như vậy sẽ không dễ gì gặp chuyện không may!

Cuộc sống kế tiếp, ta vốn muốn chờ đợi cho đến lúc phản công. Nhưng hết lần này đến lần khác thì kẻ bại nào kia lại không cho ta đợi. Không sai, kẻ bại nào này chính là Trình Xuân Hoa.

Ngày đó, nàng hiền ngoan bước vào phòng ta, sau đó tảo nhả ngồi xuống, dùng giọng điệu đúng tiêu chuẩn vợ cả đối với bà ba nói với ta: “Nói đi, người rốt cuộc là muốn bao nhiêu tiền.”p>

Ta đang nằm ngán người trên giường, nghe thấy nàng đột nhiên đến nói một câu như vậy, thiếu chút nữa ói mửa.

Thấy ta không trả lời, Trình Xuân Hoa lại nói tiếp: “Người muốn bao nhiêu ta đều cho người, chỉ mong người trả Kính Chi lại cho ta.”

“Đại tỷ, mời ra cửa quẹo phải. Kính Chi nhà các người không ai muốn dành đâu.” Ta đưa tay, ý bảo nàng mau nhanh đi ra ngoài.

“Không, từ lúc người đến tới bây giờ, Kính Chi đã hoàn toàn thay đổi. Ta biết, ta biết người hận ta. Người chỉ muốn báo thù xưa. Ta sai rồi, cho ta xin lỗi... Người cần tiền, bao nhiêu ta cũng đưa cho người, chỉ cầu người, đừng quẫn quít lấy Kính Chi nữa, xin người...” Trình Xuân Hoa đột nhiên chạy lại gần, quỳ rạp xuống trước giường ta, nước mắt như mưa...

Ta...

“Đại... đại tỷ. Ta thật sự không có hơi sức đâu mà hận người. Mặc dù người thật sự ác độc tục tĩu, rất đáng ghét. Nhưng mà lần này đến ở lại nhà các người thật đúng là ngoài ý muốn. Ta xin người, người đừng ở đây khóc lóc được không?”

“Vây, ta cho ngươi tiền, rất nhiều rất nhiều tiền. Chỉ cần các ngươi lập tức rời đi!” Trình Xuân Hòa nức nở nói.

“Xuân Hoa! Ngươi lại tới đây làm loạn sao!”

Lần này, chưa đợi ta đáp lời, Cầu nhi ca vội vã chạy đến mở miệng huân dạy. Hoàng thượng và Lục mỹ nam cũng lên tiếng chạy tới.

“Ngươi còn bao che cho nàng!” Trình Xuân Hoa tuyệt vọng lườm Cầu nhi ca, đột nhiên rút từ ống tay áo ra một con dao nhỏ, hướng ta đâm tới. Ta còn chưa kịp né tránh, chỉ thấy Trình Xuân Hoa bị Lục mỹ nam phi thân đến đánh ột chưởng bay ra.

“Nhị Nữ.” Lục mỹ nam nắm tay khăn trương kiểm tra.

“Ta không sao.” Ta lắc đầu.

Lúc này, Trình Xuân Hoa phần nộ đến mất hết lý trí, ngang nhiên cầm con dao lên, đâm đến hoàng thượng.

Lục mỹ nam thuận tay túm lấy cái gối đầu ném đến sau lưng Xuân Hoa. Vì vậy, Trình Xuân Hoa đang nhắm hướng Hoàng thượng nhào đến liền té chúi xuống đất. Sau đó chỉ nghe rọc một tiếng, lưng quần đáng thương của hoàng thượng rách ra, chiếc quần thuận thể chạy xuống đất.

Phản ứng đầu tiên của Lục mỹ nam là che đôi mắt ta lại. Ta nhìn xuyên qua khe hở giữa các ngón tay Lục mỹ nam, ách... Có trường sam che chắn, thật là thất vọng...bắp đùi ta đã từng thấy qua rồi...

...Hữu thần – hoàng thượng sững sốt hồi lâu, mãi mới nhớ ra là phải kéo quần lên.

“Vi thần đáng chết, vi thần đáng chết, xin hoàng thượng ban chết, xin hoàng thượng ban chết!” Cầu nhi ca mãi mới phản ứng được, vội vàng quỳ xuống, liều mạng dập đầu trước hoàng thượng.

Sau đó Trình Xuân Hoa bấy giờ mới choáng váng sợ hãi, nhìn tướng công không ngừng dập đầu, run lấy bả nói: “Hắn...Hắn là hoàng thượng?!”

“Đem nữ nhân này...ra ngoài chém cho ta!” Ách...Hoàng thượng đáng thương, rốt cuộc đã phát tiết.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng, thê tử của thần, nàng không biết gì hết, muốn trị tội xin hãy trị tội vi thần đây. Xin hoàng thượng tha cho Xuân Hoa...” Cầu nhi ca tiếp tục dập đầu.

Hoàng thượng một tay kéo quần, một tay chỉ vào Cầu nhi ca, tắc nghẹn hồi lâu cũng không nói ra lời.

“Tình thế bây giờ nguy cấp, không nên sinh chuyện. Để sau này mới luận tội đi.” Lục mỹ nam rút cuộc phải đứng ra định luận thế cục hỗn loạn này. Trải qua một phen náo loạn này, mấy ngày sau ta ngược lại được thanh tĩnh không ít. Ách ~ Được thế này chắc phải cảm ơn hoàng thượng đã hy sinh cái lưng quần của hắn nhỉ.

Thời gian nửa tháng rốt cuộc cũng trôi qua. Ta hưng phấn lấy Thần bí thạch ra, ra lệnh cho nó: “Có nhớ không, nghe lệnh ta phân phó trước kia mà làm.”

Thần bí thạch hóa thành tiểu cầu “Hắc...Huu...” kêu một tiếng, khả ái gật đầu, hướng về tế đàn bay đi.p>

“Nhị Nữ, chúng ta bây giờ đi đến tế đàn sao?” Hoàng thượng hỏi.

Ta lắc đầu: “Không, còn phải chờ thêm ba ngày nữa.”

Sau khi Thần bí thạch được thả ra – Ngày thứ nhất...

Dân gian náo nhiệt xôn xao. Bởi vì có rất nhiều người nhìn thấy ban đêm trên bầu trời tại tế đàn xuất hiện linh quang thần bí, là thần tích trời xanh. Còn có người đồn rằng, chỉ cần người nào nhìn thấy linh quang này, có thể kéo dài tuổi thọ, trừ bệnh giải họa. Dân chúng nhao nhao đến tế đàn cầu khẩn.

Ngày thứ hai...

Dân chúng đến chờ trước tế đàn cũng vào ban đêm lại lần nữa nhìn thấy linh quang. Trong lúc nhất thời trên dưới trong cả nước, toàn dân như nước thủy triều...lũ lượt kéo về thành Khai Hê.

Ngày thứ ba... Dân chúng chờ tại tế đàn đã rậm rạp đông nghẹt, hoàn toàn vượt trên cả lần trước Thánh Nữ Linh Sơn làm lễ tế thiên vì dân cầu phúc. “Đi được rồi!” Nghe xong hồi báo của người ra ngoài thăm dò tình thế, ta nói với hoàng thượng và Lục mỹ nam.

“Nhưng mà, trên tế đàn Yến Vương chắc chắn đã phái người canh gác, chúng ta làm sao đến đó.” Hoàng thượng nghi ngờ.

“Chúng ta...trước trà trộn vào dân chúng đến gần tế đàn, sau đó đi vòng đến sau lưng tế đàn. Chỉ cần đến được đó rồi, ta sẽ có cách!” Ta mỉm cười.

“Vây thì dễ xử thôi.” Lục mỹ nam gật đầu: “Ta đã liên lạc được với người của Đan Mai lâu đang đứng dưới tế đàn...tiếp ứng chúng ta.”

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát.”

Đúng như ta nghĩ, dọc theo đường đi đến tế đàn đều tấp nập người, ba người chúng ta rất dễ dàng xuôi theo dòng người đến gần tế đàn.

“Thánh Nữ, mời.” Ta quay đầu, chính là đại thúc lão bản của Đan Mai lâu.

“Người bên kia, chúng ta đã hạ gục – thần không biết quỷ không hay. Mời đi bên này, có thể trực tiếp đến phía sau lưng tế đàn.”

Ta gật đầu, theo sau đại thúc đi tới, cũng rất thuận lợi đến được sau lưng tế đàn.

“Thay quần áo đi.” Ta lấy ra y phục đã được chuẩn bị sẵn. Trong lòng bỗng có chút bất an, mọi việc hình như đã thuận lợi quá mức rồi.

Kết quả là, Nỗ quạ đen ta đây lại lần nữa phát tác...

Ba ~ ba ~ ba ~...Tiếng vỗ tay vang lên.

Chúng ta đồng loạt quay lại, đã thấy Yên Vương đứng trước mắt.

“Thánh Nữ đúng là Thánh Nữ, có thể làm rất nhiều chuyện phạm nhân chúng ta không thể làm được.” Yên Vương thoáng dừng, sau đó chung quanh đột nhiên nhẩy ra một nhóm người bao vây lấy chúng ta. Hàng đầu tiên còn giơ lên rất nhiều khiên chắn bằng sắt dày, xem ra là để đối phó với súng tự động của ta mà có ý chuẩn bị.

“Nhưng mà, may mắn hình như trước sau vẫn đứng về phía ta.” Yên Vương nói tiếp. Sau đó, Trình Xuân Hoa chậm rãi đi ra, đứng bên cạnh Yên Vương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Biến Thái ra oai.

Chương 62: Biến Thái ra oai.

Trình Xuân Hoa đặc ý liếc mắt nhìn ta, lại liếc qua Yên Vương lấy lòng, sau đó quay qua nói với ta: “Ngay cả một nha hoàn đệ tiện như ngươi cũng xứng làm Thánh Nữ, ta nhất định không phục. Bán đứng các ngươi thì đã sao? Ta chính là muốn thấy bộ dáng bây giờ của các ngươi. Chỉ cần nghĩ tới ngươi sẽ giống như một con chó rơi xuống nước nhìn ta, nghĩ tới ngươi sẽ phẫn nộ nhìn ta, toàn thân ta đều cảm thấy hưng phấn, ha ha ha(cười sảng sặc)ngô ngô ngô ngô”

Trình Xuân Hoa cuồng tiếu đến một nửa đột nhiên thất thanh, ngô ngô hồi lâu vẫn ngô không ra.

“Bệnh thần kinh” = Ta nhìn Trình Xuân Hoa đã bước vào trạng thái điên cuồng, cười lạnh một tiếng, xoay mặt đi. Lục mỹ nam lạnh lùng nhìn Yên Vương, kiểm trong tay dĩ nhiên đã rút ra khỏi vỏ.

Yên Vương vươn tay, đám người vây quanh chúng ta lập tức vận sức chờ hiệu lệnh tấn công, chỉ còn đợi Yên vương phát tay một cái.

Lục mỹ nam lạnh yên chắn trước người ta. Đại thúc lão bản của Đan Mai lâu cùng đám bang nhân đi theo hấn cũng nhao nhao thanh kiếm, bảo hộ ta và Hoàng thượng vào giữa.

“Khốn thú chi đầu.” Yên Vương cười lạnh, chuẩn bị phát lệnh. (*Khốn thú chi đầu: (tục ngữ) ý nói đã lâm vào đường cùng rồi mà vẫn còn cố gắng vùng vẫy.)

Trong lúc đang nói đến đây, trên bầu trời đột nhiên ửng dẹt bay xuống từng mảng tuyết trắng. Mọi người đều sùng sốt, nhìn kỹ mới phát hiện, từng bông tuyết trắng này thật ra là những cánh hoa màu trắng. Bởi vì dị thường mềm mại nhẹ nhàng, thoát nhìn rất giống như bông tuyết. Ta muốn đưa tay đón lấy, lại bị Lục mỹ nam ngăn lại.

“Không được đụng vào! Hình như có độc!” Lục mỹ nam vừa dứt lời, mọi người nhao nhao hoa kiếm lên tránh né từng mảng cánh hoa trắng. Yên Vương cũng rút quạt ra ngăn cản những cánh hoa bay xuống.

Một luồng gió lạ thổi qua, từng cánh hoa trắng đột nhiên bắt đầu kịch liệt chuyển động. Chỉ nghe một tiếng hét thảm, một cánh hoa đã lướt qua yết hầu thủ hạ của Yên Vương trên tay đang cầm khiên sắt, máu tươi tức thì bắn ra, phun lên những cánh hoa xung quanh. Những cánh hoa nhuốm máu tươi chuyển động càng mạnh, hướng về yết hầu của những tên gần đó cắt qua. Trong thời gian ngắn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, máu bắn tứ tung. Từng cánh hoa bay xuống nguyên bản là màu trắng, không biết từ lúc nào đều hóa thành màu đỏ tươi, lúc rơi xuống đất đã không còn phân biệt được đâu là hoa, đâu là máu. Cánh hoa vẫn đang bay xuống, tiếng kêu thảm thiết càng tăng lên. Máu đỏ tung bay khắp trời, diễm lệ. Nếu như dùng một từ để hình dung những cánh hoa này, đó chính là...Hưng phấn!

Nhưng chuyện kỳ lạ là, những cánh hoa này thật giống như có mắt, tự nhiên chưa từng thương hại đến ta một chút nào. Cho dù có bay xuống trên người

ta, cũng chỉ mềm mại chạm vào, sau đó ... rơi xuống...

Mãi đến khi sắc đỏ tàn đi. Ta mới có thể thấy rõ tình trạng của mọi người. Trong không khí phiêu đảng tanh nồng mùi máu tươi, quân Yến Vương ngã xuống chất đống. Yến Vương thu hồi quạt, mặt ngoài mặc dù hết sức tỉnh táo, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện hơi thở hắt đang hỗn hển phập phồng. Còn Xuân Hoa, ngã xuống dưới chân Yến Vương, trên mặt máu thịt mơ hồ, chắc đã bị cánh hoa rạch nát. Nhưng nàng vẫn chưa tuyệt mạng, cuộn mình thành một đống, miệng còn ngáp ngáp hình như đang muốn nói điều gì.

Bên phía quân ta, ngoại trừ ta và Lục mỹ nam, những người còn lại cũng đều ngã xuống đất. Trong lòng ta căng thẳng, vừa muốn ngồi xuống xem Hoàng thượng thế nào rồi, lại nghe Lục mỹ nam nói: “Bọn họ chỉ là đang ngủ thiếp đi thôi, không có chuyện gì đâu.”

Ngủ... Ngủ thiếp đi ☹_☹?

Ta còn chưa phản ứng lại đã thấy những thủ hạ còn lại đều chạy đến bên người Yến Vương bảo vệ hẩn, cảnh giác giữa đầu nhìn lên. Ta nương theo ánh mắt bọn họ ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện phía trên chung quanh, không biết từ lúc nào xuất hiện một vòng bạch y mỹ nữ. Từng mỹ nữ trong tay đều cầm một cái lẵng, xem ra là dùng để đựng những cánh hoa vừa rồi. Ánh mắt lướt qua một vòng, trên một thân cây ngay phía sau lưng ta, bốn người đàn ông bạch y trên vai cùng nâng một cái nhuyễn tháp. (*Nhuyễn tháp: chõng mềm, loại kiểu có đệm và lưng dựa giống như ghế sofa) Trên nhuyễn tháp, một chàng trai mang mặt nạ, khoác một bộ hồng y, xinh đẹp nghiêng dựa vào, một tay chống đầu, rèm mi xinh đẹp đã bị che khuất không nhìn rõ vẻ. Nhưng từ khoe miệng hẩn nhàn nhạp cong lên phía trước có thể thấy được, hẩn đang rất hưởng thụ hình ảnh trước mắt. Bên cạnh nhuyễn tháp, một bạch y nữ đang tỉ mỉ bóc nho cho hẩn, từng viên từng viên dút vào miệng hẩn. “Còn nhiều người sống sót như vậy, bên cạnh người trái lại cũng có một ít người tài đó ~.” Chàng trai mang mặt nạ thản nhiên quay qua Yến Vương mở miệng nói chuyện.

“Còn có Tam hoàng tử ~ cũng rất đáng kinh ngạc ~” Chàng trai đưa mắt chuyển hướng qua Lục mỹ nam

“...”

“...”

“Đại biến thái!” Ta chỉ vào chàng trai mang mặt nạ kêu lên!

Chàng trai mang mặt nạ thoáng sững sờ.

“Người cho là người mang trên mặt cái áo may – ô thì ta không thể nhận ra người hay sao!”

Hành vi này, giọng điệu này, nhất là một đám bạch y mặt sắt này... Đại biến thái, sau này người muốn làm cho ta không nhận ra người, phải để thủ hạ của người đều phải mang áo may – ô mới được!

“Chỉ có Nhị Nữ của ta là hiểu rõ ta ~” An tĩnh một lát sau, Đại biến thái thản nhiên cười một tiếng, tháo mặt nạ xuống, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần liền lộ ra.

“Tư Đồ Dục...!” Yến Vương kêu lên. “Đã sớm biết người cùng Quý Thần giáo có quan hệ, nhưng không ngờ, người lại là giáo chủ Quý Thần giáo!”

Lục mỹ nam nhìn Đại biến thái, không nói.

“Đại biến thái... Ta... tại sao... đầu có chút choáng váng...” Giọng ta càng lúc càng nhỏ, khí lực cũng càng lúc càng ít, ách... Chẳng lẽ ta cũng trúng độc. Đúng rồi, ta giờ mới nhớ ra, đối với thuốc thông thường, độc trong người ta phát tác chậm hơn so với người khác.

Đại biến thái phi thân xuống, nâng đỡ lấy thân thể ta đang muốn ngã xuống đất. Ta chỉ cảm giác trên môi lướt qua mềm mại, sau đó răng bị đầu lưỡi ai đó hé mở ra, sau đó một loạt hương vị ngọt ngào len vào trong miệng, tiếp theo... Đầu của ta không còn muốn hôn mê, thân thể cũng không mềm nhũn ==

Lục mỹ nam dương kiếm, đặt lên gáy Đại biến thái: “Buông nàng ra!” “Không buông.”

Đại biến thái đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy kiếm Lục mỹ nam đang gác trên cổ hẩn ra. Nhếch mi, khiêu khích nhìn Lục mỹ nam nói: “Ta mới thuốc giải cho nàng ~” Lục mỹ nam nhìn Đại biến thái, cả giận quát: “Buông nàng ra!”

“Ta... Không!” Đại biến thái nhướng mày.

“Vậy... Đại biến thái!” Sau khi thanh tĩnh một chút, ta vỗ vai Đại biến thái.

Đại biến thái quay đầu, mỉm cười quyến rũ: “Chuyện gì, Nhị Nữ ~ có phải là thuốc giải còn chưa đủ?”

Ta lắc đầu, chỉ vào Hoàng thượng đang ngủ gật dưới đất: “Giúp ta giải độc cho hẩn.”

Khoe miệng Đại biến thái trong nháy mắt thoáng co giật vài cái, đưa trẻ này... nói giống như quát giận “Người ta không cần, hẩn ngủ hai ngày sau sẽ tự tỉnh!”

“Không được. Ta có kế hoạch của ta. Hẩn không thể ngủ!” Ta chỉ vào Hoàng thượng kiên quyết nói.

“Mời Thừa tướng đại nhân giải độc cho Hoàng thượng!” Lục mỹ nam cố ý nói.

Đại biến thái nhứt chí, đưa tay, cách không bắt lấy một quả nho đút vào trong miệng Hoàng thượng, sau đó vỗ, một lát sau, Hoàng thượng liền ho khụ một tiếng tỉnh lại.

“Nhị Nữ, có muốn nghe nàng ta đang nói cái gì hay không ~?” Đại biến thái đứng dậy, ôm lấy lưng ta, chỉ qua Trình Xuân Hoa đang cuộn mình dưới đất. Cũng không chờ ta trả lời đã bắn ra một viên thuốc tròn, trực tiếp bắn thẳng vào miệng Trình Xuân Hoa đang rên rỉ thống khổ.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết: “Mặt của ta...Mặt của ta...ta...” Sau đó Trình Xuân Hoa bắt đầu đau đớn quay cuồng, trong miệng lại lâm bầm: “Sâu, rất nhiều sâu! A...Không được cắn ta, không được...” Trình Xuân Hoa vừa nói vừa bắt đầu liều mạng xé rách y phục trên người. Chỉ lát sau quần áo trên người đã bị chính cô ta xé rách nát tàn tạ.

Hủ tâm tán...Xem ra Đại biến thái vừa mới đút cho nàng chính là thuốc này. Ta xoay mặt đi, không hề...muốn xem nữa.

“Đủ rồi, ta không muốn nghe.”

Tất cả lại khôi phục an tĩnh.

Yến Vương nhìn Đại biến thái, sắc mặt hơi tái nhợt.

Hoàng thượng đã tỉnh dậy, nghi hoặc nhìn Xuân Hoa lăn lộn trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia ghét bỏ.

Lục mỹ nam chỉ lạnh lùng nhìn. Sau đó đẩy tay Đại biến thái đang đặt bên hông ta ra.

“Cho dù bây giờ các ngươi chạy thoát thì thế nào? Một vận tinh binh của ta hiện đang ở bên ngoài. Còn kinh thành, các ngươi càng không thể trở về!” Yến Vương bình tĩnh nói.

“Một vận?” Đại biến thái có vẻ hưng phấn, mỉm cười tàn nhẫn.

“Phải thì sao? Ta sẽ khiến cho các ngươi phải tự mình thỉnh chúng ta trở về!” Ta cười lạnh.

Yến Vương cảm tức nhìn ta. Ta không hề khách khí trừng mắt nhìn lại.

“Xem ra, nơi này không có chuyện gì cho chúng ta làm nữa rồi?” Một giọng nói tao nhã vang lên.

Ta theo tiếng nói nhìn lại. Liền thấy...

Thanh Long mỉm cười nhìn ta, phía sau, Huyền Vũ đại tỷ lãnh khốc, tạo hình vẫn là dựa lưng vào thân cây nhìn chúng ta. Mà đứng bên cạnh Thanh Long là một thiếu niên tuấn mỹ khoảng mười bảy, mười tám tuổi và một thiếu nữ cũng chạc tuổi đó, gương mặt ngọt ngào. “Nhị Nữ!” Thiếu nữ vui vẻ gọi.

“Tiểu Chu Tước!” ta nhận ra giọng nói, hưng phấn la ầm lên. “Như vậy đây nhất định là...” Ta chỉ vào thiếu niên tuấn mỹ.

“Ừm!” Tiểu Chu Tước gật đầu. Ngọt ngào lại hơi ngượng ngừng nói: “Là Bạch Hồ ca ca”

“Các ngươi...như thế nào lại?” Điều biến dạng? Vượt qua thiên kiếp sao? Trúng độc cũng không lo sao?

“Chuyện này...kể ra rất dài dòng, trở về rồi nói.” Thanh Long hiền hòa cắt đứt câu chuyện giữa chúng ta. “Sự phụ đoán trước thiên hạ sẽ có đại biến, đặc biệt sai bọn ta xuống núi giúp ngươi. Nhưng mà, ta xem ra hình như chúng ta cũng không cần phải giúp cái gì nữa.” Thanh Long mỉm cười.

“Giúp được chứ, giúp được chứ! Giúp được rất nhiều đấy chứ! ! !” Ta vui mừng gật đầu.

Tiếp sau, bên kia, trước tế đàn...

Trên bầu trời trước tế đàn, linh quang không ngừng lóe sáng. Chúng nhân quỳ lạy khẩn cầu vóc dáng tiều tụy chỉ thấy bầu trời đột nhiên tối dần, linh quang biến mất.

Vây quanh linh quang biến mất, chúng nhân hoảng sợ, còn chưa kịp có phản ứng gì, chỉ thấy dưới tế đàn...lao ra bốn luồng sáng mạnh mẽ màu đỏ, trắng, xanh, tím phóng thẳng lên phía chân trời.

Sau đó, trong bốn luồng thánh quang, bốn thánh thú thật lớn chậm rãi từ trên tế đàn phi thân xuất hiện. Còn ta, Hoàng thượng cùng Lục mỹ nam cải trang thành Tiểu Si đứng trên lưng Tiểu Chu Tước, cùng với thánh thú dâng lên, xuất hiện trước mặt chúng nhân.

“Phải...chính là Thánh Nữ, Hoàng thượng, còn có Tam hoàng tử! ! !” Có người nhận ra chúng ta, kêu lên sợ hãi.

Mọi người lại nhao nhao quỳ xuống.

Ta lấy đtd ra, sai Thần bí thạch biến thành thủy tinh cầu, đem một đoạn phim đã chuẩn bị sẵn trước đó chiếu lên màn trời.

Trên màn trời, ta lại lần nữa đọc tụng tế văn cầu phúc, rồi sau đó...

“Ta nhân danh Thánh Nữ Linh Sơn tuyên bố. Thời gian nửa tháng qua, hai vị hoàng tử đã thông qua khảo nghiệm của thiên giới. Con dân thiên hạ này sẽ vĩnh viễn vui sống trong ơn thiêng phù hộ của trời xanh...!”

Lúc đoạn ghi hình cuối cùng phát xong, ba người chúng ta từ trên lưng Tiểu Chu Tước nhảy xuống, chậm rãi đi xuống tế đàn. Dưới tế đàn, mấy vạn dân chúng vui mừng hô to, tiếng hô chấn động đất trời.

Chúng ta đi đến bên dưới tế đàn... Yến Vương đã chờ sẵn, sắc mặt cực kỳ khó coi quỳ xuống nghênh đón. “Vi thần chúc mừng Hoàng thượng, Tam hoàng tử thuận lợi thông qua khảo nghiệm của thượng thiên. Thần lại lần nữa đặc biệt nghênh đón Hoàng thượng, Thánh nữ cùng Tam hoàng tử hồi cung.”

Hoàng thượng quét mắt liếc nhìn Yến Vương, mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước.

Đang lúc bước ngang qua mặt Yến vương, ta quay đầu khẽ cười, nói với Yến Vương: “Ta nói rồi, ta sẽ khiến cho ngươi phải đích thân thỉnh chúng ta trở về ~!”

Nhưng lúc về đến kinh thành, còn có trò hay đang chờ ngươi.

Ta không thèm nhìn Yến Vương nữa, nhìn về phía trước, Đại biến thái yêu nghiệt lại đang nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Đồng thời cầu hôn.

Chương 63: Đồng thời cầu hôn. “Buổi tối hôm nay không cần ngủ quá sớm, cho ngươi vui mừng ~” lúc đi ngang qua người Đại biến thái, Đại biến thái nói nhỏ nên tai ta.

A? ! Vui mừng gì? Ta quay đầu muốn hỏi Đại biến thái đã không còn thấy tung tích hán nữa.

Đại biến thái gần đây thật sự là càng ngày càng biến thái ==.

Sắc trời đã tối, chúng ta trở về biệt quán lúc trước tại thành Khai Hê. Sau nửa tháng lại quay về, nhưng tâm tình đã có chuyển biến rất lớn.

Sau khi trở về... đầu tiên là vui vẻ cùng Tiểu Chu Tước hàn huyên rất lâu, mới biết được chuyện phát sinh sau khi Bạch Hổ đem Tiểu Chu Tước trở về. Lúc ấy Tiểu Chu Tước trúng độc đã ngấm vào quá sâu, Thanh Long cũng không có cách nào hoàn toàn giải được độc trong người Tiểu Chu Tước. Bạch Hổ liền quyết định đem độc trong người Tiểu Chu Tước truyền qua thân thể mình. Mặc kệ sự can ngăn của Thanh Long, vận công hút độc, ai ngờ cũng không thể hoàn toàn hút hết độc tố trong người Tiểu Chu Tước, ngược lại bản thân Bạch Hổ cũng trúng độc. Trong lúc tất cả mọi người đều gần như đã tuyệt vọng, trên người hai bọn họ bỗng nhiên linh quang tỏa sáng chói mắt. Toàn thân bị bao quanh bởi hai luồng linh quang cầu, mãi đến ba ngày sau linh quang cầu mới tán đi, nằng cùng Bạch Hổ cứ như vậy tự nhiên vượt qua thiên kiếp. Cũng có thể xem như trong họa gặp phúc.

“Tiểu Chu Tước, ta nhất định sẽ tìm ra kẻ đã hại ngươi, giúp ngươi báo thù!” Mặc dù Chu Tước và Bạch Hổ chẳng những không sao còn vượt qua được thiên kiếp. Nhưng cứ nghĩ đến dáng vẻ đau đớn lúc Tiểu Chu Tước trúng độc là ta lại nổi giận.

“Ừm, Nhị Nữ, thật ra chúng ta xuống núi lần này, ngoại trừ việc tới giúp ngươi ra, còn muốn điều tra chuyện này. Sư phụ nói, người này tự nhiên không thể biết được nhược điểm của các thánh thú, khẳng định còn nắm giữ rất nhiều bí mật khác của Linh Sơn. Để hán nhón nhơ trên thế gian thật quá nguy hiểm.” Tiểu Chu Tước trả lời.

Nói đến bí mật Linh Sơn, ta đột nhiên nhớ ra một việc, liền nói với Tiểu Chu Tước: “Tiểu Chu Tước, ở đây có vài chữ, ngươi giúp ta xem qua một chút...”

Từ chỗ Tiểu Chu Tước đi ra thì đêm đã khuya, ta trở lại phòng mình liền phát hiện trên giường có người, là Đại biến thái sao? Hán nói tối nay sẽ cho ta vui mừng cái gì đó ==

Đến lúc ta đi vào nhìn lại mới phát hiện người ngồi tựa trên giường – lại là Lục mỹ nam. Lục mỹ nam nghiêng dựa vào, đã khôi phục lại hình dáng cũ, nhắm hai mắt, như là đang ngủ thiếp đi.

Hán không phải là... này giờ vẫn ở đây chờ ta chứ.

Ta hình như, đây là lần đầu tiên nhìn Lục mỹ nam gần đến như vậy, lại còn đang ngủ. Ách... thì ra lông mi hán dài như vậy, làm cho người ta phải ganh tỵ. Giương mắt vốn đã ôn nhu, bây giờ ngủ lại càng xinh đẹp tuyệt trần. Trên trán, vài sợi tóc xõa xuống, lảo lảo chạm trên lông mi. Ta còn không biết bản thân đang làm cái gì, tay đã đưa lên giúp hán vén tóc. Sau đó... ngón tay men theo mắt hán, viền một đường trên mi mắt, xuống sống mũi, lướt xuống dưới, cuối cùng rơi trên đôi môi hán. Thật mềm mại.

Trai đẹp ở trước mặt, nếu ngươi không thừa cơ khinh bạc một chút, sẽ rất có lỗi với danh hiệu lang nữ của ngươi đó nha!

Đậu phụ này, ăn hay không ăn? Ta đang do dự, gục đầu, ngón tay, rút lui khỏi môi Lục mỹ nam

Sau đó, cổ tay đột nhiên lại bị nắm giữ. Ta cả kinh, chống lại Lục mỹ nam đột nhiên mở mắt thâm thúy nhìn ta.

Có hồi cũng đã muộn! Tốt rồi – lãng phí cơ hội ăn đậu phụ, ta thật rất muốn đắm ngực.

“Nhị Nữ, ngươi lại khinh bạc ta.” Lục mỹ nam nắm chặt công cụ gây án bị hấn chộp được ngay tại hiện trường. Cười khê.

...Đây mà cũng tính là khinh bạc sao? Thiết thời cho ta quá mà.

“Ta đang đợi ngươi.” Lục mỹ nam buông tay, nói tiếp. “Có một số việc, ta muốn nói cho ngươi biết.”

Trong lòng ta than nhỏ một hơi, mí mắt sụp xuống. Thật ra ... Lục mỹ nam, ngươi không nói ta cũng đã biết rồi. Ta vuốt vuốt trong tay tờ giấy đã bị mồ hôi làm mềm đi.

Màn ảnh quay trở lại, vào lúc... “Tiểu Chu Tước, ở đây có vài chữ, ngươi giúp ta xem qua một chút...”

“Ừm! Được! Là, màn, Hạc, Hiền, Hoàng.” Tiểu Chu Tước đáp trả.

Ta ra khỏi phòng của Tiểu Chu Tước, móc ra tờ giấy được Dương Chi Hách gửi đến lúc còn ở nhà Cầu nhi ca, cùng với mấy chữ tự mình đọc được ráp lại thành câu, chỉnh chu ý tứ, rồi cuộc đọc được: Đứng phía sau bức màn tại Linh Sơn là Lục Hạc Hiền, Lục Hạc Hiền chính là Tam hoàng tử.

Ta phục hồi tinh thần, nhìn về phía Lục mỹ nam. Lục mỹ nam hình như vẫn còn do dự không biết nên nói với ta thế nào.

“Lục sư huynh, ngươi... thả Dương Chi Hách ra đi.” Ta nghĩ một hồi cũng nói ra. Sau khi nhận được thư, không còn nhận được bỏ câu đưa tin từ đồng chí Tiểu Dương nữa, chắc chắn đã bị Lục mỹ nam nhốt rồi.

“Nhị Nữ... Ngươi, cũng biết!” Lục mỹ nam thoáng hoảng sợ.

Ta gật đầu.

“Thật ra, ngươi không cần giấu ta.” Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng nếu Lục mỹ nam muốn nắm giữ lực lượng Linh Sơn thì nhượng cho hấn cũng tốt.

“Nhị Nữ, thật xin lỗi.” Lục mỹ nam thở dài, nhưng không hề... giải thích nữa. “Ngươi không trách ta sao?” Ta lắc đầu. Suy nghĩ một hồi lại gật đầu: “Lục sư huynh, ngươi có thể không cần gạt ta-, mặc dù ta không biết ngươi có nỗi khổ gì. Nhưng là quyền lợi của Linh Sơn và ta có thể nói là đều có thể không chấp nhận, mặc kệ là ngươi hay là Tiểu Si, đều là người quan trọng đối với ta trên thế giới này. Nhưng mùi vị bị giấu diếm chẳng hay biết gì, thật không dễ gì cảm thụ đâu.” Nói đến đây, ta không khỏi thoáng cười khổ, nói đến cùng, Lục mỹ nam cũng không đủ tín nhiệm ta.

“Nhị Nữ...” Lục mỹ nam muốn nói rồi lại thôi.

“Không sao-, Lục sư huynh, ngươi trở về đi.” Ta thoáng cười, xem như an ủi Lục mỹ nam.

“Ngươi không hỏi ta tại sao sao?”

Ta lắc đầu. “Không cần. Ta biết ngươi sẽ không làm chuyện tổn thương đến ta.”

Lục mỹ nam thoáng sững sốt, nhìn ta đã dời sau đó đột nhiên ôm lấy ta, giống như muốn ôm chặt vào trong lòng.

“Nhị Nữ, thật ra... Hôm nay ta đến, còn có một việc.”

Còn có một việc? Ta nghi hoặc, muốn thoát khỏi vòng tay của Lục mỹ nam nhưng không được.

Lục mỹ nam găt gao chôn chặt ta vào ngực hấn, cúi đầu nói bên tai: “Nhị Nữ, chờ tất cả kết thúc, gả cho ta có được không?”

Ta thoáng chấn động, đại bảo đột nhiên chết đứng, thật vất vả một lúc sau ta mới có thể tiêu hóa được hết những lời Lục mỹ nam vừa nói bên tai.

Ta ở trong lòng Lục mỹ nam – hóa đá.

Đây...đây, đây là, cầu hôn?

Sau đó, Lục mỹ nam móc từ trong lòng ngực ra ta – đang ở trạng thái hóa đá, nói: “Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ.” Nói xong, đặt lên môi ta một nụ hôn rất nhẹ.

Lục mỹ nam đi khỏi lúc nào-, ta không biết.

Ta ngồi ở trên giường hóa đá bao lâu, ta cũng không biết.

Lời cầu hôn này đến quá đột ngột, nhất thời ta không có cách nào đón nhận...

Ta chỉ biết là ta bị rất nhiều đom đóm lập lờ trước mắt thức tỉnh-

Ủm? Ở đâu bay tới nhiều đom đóm như vậy? Ta nghi hoặc, liền phát hiện ở phía trước cửa sổ, đom đóm càng nhiều hơn. Ta đi đến phía trước cửa sổ, tức thì ánh mắt tròn tròn thật to. Trên một khoảng đất trống bên ngoài cửa sổ, đom đóm lập lờ lập lờ hợp thành hình một mũi tên. Sau đó, cứ cách năm mươi bước lại có một mũi tên như vậy.

Là muốn ta đi theo những... mũi tên này sao? Ta do dự một chút, cũng không chịu nổi sự hiếu kỳ, quyết định đi xem một chút, nếu có điều gì bất trắc thì dùng 'Mạc kế' chạy về thôi.

Mũi tên đom đóm cũng không phải quá lớn, chỗ được chỉ điểm cũng ngày càng hẻo lánh, trong lòng ta càng lúc càng không nắm chắc. Có nên... tiếp tục đi hay không. Đến lúc đang muốn buông tha, lại bất tri bất giác đi xuyên qua một hàng rào bằng bụi cây, tầm nhìn bắt đầu sáng tỏ thông suốt. Trên mặt cỏ mênh mông, gió nhẹ từ từ thổi qua, mượn ánh trăng, nhìn trên cỏ trở mình gọn sóng theo gió, một mảnh đom đóm rung động. Theo sau, ánh sáng trong nháy mắt lại bay nhập vào trong bãi cỏ, mặt đất một khoảng sặc sỡ.

Đẹp quá...

Ta nói đến không phải là ánh trăng, không phải là mặt cỏ giống như mộng ảo, mà là cảnh người đang đứng trong gió kia. Đại biến thái vẫn mặc một bộ hồng y đứng đón gió, sợi tóc hơi bay bay, dung nhan tuyệt mỹ dưới ánh trăng thiếu đi chút yếu khí, lại tăng thêm phần ôn nhu hiền hòa. Ánh mắt hẹp dài mang nét vui vẻ, môi cũng như vậy hơi hơi nhếch lên. Phảng phất như toàn thể giới đều bị không chế trong bàn tay hắn.

"Sao lại chậm như vậy ~! Khinh công của ngươi đâu mất rồi." Đại biến thái có chút không nhịn nổi, bước lại dắt ta đi đến trung tâm của vùng cỏ mênh mông.

"Đại biến thái, ngươi đợi lâu rồi sao?" Ta có một ít ý nghĩ không hay – hỏi. Vừa nãy bị một phen hóa đá, lại thật sự không biết đom đóm này sẽ dẫn đi đến đâu mà.

"Không có ~!"

May quá, ta thở phào một hơi.

"Đã chờ được nửa buổi tối rồi!"

...Ta kinh. "Ngươi không sợ bị côn trùng cắn sao?" Trong không khí đột nhiên tràn ngập một mùi vị của... bại não. Đại biến thái trực tiếp bỏ qua câu hỏi bại não của ta, chỉ về phía trước, ý bảo ta nhìn qua đó.

Đứng ở giữa tâm bãi cỏ, mới phát hiện đom đóm trên trời cùng đom đóm trong bãi cỏ trên mặt đất loang loáng hòa hợp toàn thể, khôn cùng vô tận. Giống như tiến vào trong ảo ảnh.

"Thế nào? Có đẹp không?"

"Rất đẹp..." Nhưng mà, không có ngươi càng đẹp...

"Đây là cái ngươi nói... vui mừng?" Ta có một ít xác định không rõ lắm, đây đã là nửa đêm rồi, bày ra phức tạp như vậy, như vậy.... Lãng mạn? Không giống phong cách của Đại biến thái a.

Nhưng mà, biến thái chính là biến thái, chuyện gì cũng có thể làm được, hình như cũng không có cái gì đáng nói là phong cách riêng. "Trong lúc vô tình phát hiện được. Ta nghĩ, có lẽ... người sẽ thích." Đại biến thái quay đầu, về mặt có chút ngượng ngùng. "Đại biến thái, ngươi đang thẹn sao? !" Ta có nhìn nhầm không? Đại biến thái mà cũng biết thẹn thùng?

Đại biến thái quay đầu lại, trừng nộ nhìn ta!

Nhưng mà, trừng – ta đến mất hồn...

"Đại biến thái, ngươi gọi đến, cuối cùng là có chuyện gì?" Sẽ không thật sự chỉ bảo ta đến ngắm cảnh chứ.

Đại biến thái không đáp lời ta, chỉ nắm tay ta chặt hơn. Sau đó quay đầu, một mực nhìn, nhìn đến nỗi sống lưng ta lạnh cả người.

"Cái này... cho ngươi." Đại biến thái từ từ lấy ra một cái vòng cổ. Trên vòng cổ có khảm một hạt châu màu lục nhạt trong suốt. Vòng cổ vừa chạm đến gáy ta, tựa như có sức sống, tự động đeo vào.

Mắt Đại biến thái bỗng sáng rực lên.

Ta không giải thích được, giờ vòng hạt châu trước mắt lên, tỉ mỉ nhìn một chút, cũng không nhìn ra được chỗ nào bất thường.

“Người tặng cái này... làm cái gì?”

“Cái này là... thánh vật của Quý Thần giáo.” Đại biến thái đáp rất nhẹ nhàng, thật giống như đang nói: đây là mấy món bày bán ven đường.

Phốc...

Lại là thánh vật? Ta muốn nhiều thánh vật như vậy làm cái gì? Hơn nữa, Quý Thần giáo cùng Linh Sơn, hình như là hai phái bất đồng quan điểm nha.

“Mang vào cái này, chính là được Quý Thần giáo công nhận là Giáo chủ phụ nhân. Nhưng mà chuyện thánh vật nhận chủ cũng là lần đầu tiên phát sinh. Nhị Nữ, chúng ta cũng rất có duyên ~” Đại biến thái tiếp tục thần nhiên nói.

“À” Ta tiếp tục đùa giỡn cái tiểu cầu tròn trước ngực.

“...”

Chờ... chờ một chút. “Đại... Đại biến thái, người vừa mới nói cái gì? Giáo chủ phụ nhân?!” Ta đại ra, tay nắm tiểu châu tròn màu lục nhạt, quay đầu, không thể tin nổi – nhìn Đại biến thái

“Ừm hừ...” Đại biến thái nhún vai, cho ta một âm ừ hừ rất mát hờn ~

“Ai... Ai là giáo chủ Quý Thần giáo?” Tha thứ cho ta lúc này đại não phản ứng hơi chậm chạp, trong vòng một ngày bị cầu hôn hai lần, không thể không bị kích thích thành ra như vậy-.

“Nhị Nữ, người nói thử xem ~?” Đại biến thái tựa trên vai ta, khẽ liếm qua vành tai ta, tiếp tục mê hờn nói: “Trừ ta ra, ai dám ngồi vào vị trí này, ta sẽ giết hết ~!”

Ta chỉ cảm giác cả người xụi lơ, thiếu chút nữa té xuống đất, đã bị Đại biến thái giữ lại.

“Nhị Nữ ~” Đại biến thái cười – rất xinh đẹp.

“Cái... cái gì?” Ta cố gắng gỡ xuống vòng đeo cổ, lại Đại biến thái lừ mắt uy hiếp làm cho phải ngừng tay. “Chúng ta bỏ trốn đi!”

Vì vậy, hôm nay ta hóa đá tập hai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Ưc Thần trận pháp

Chương 64: Ưc Thần trận pháp

Đại biến thái thoáng cười khê, ôm lấy ta đang trong trạng thái hóa đá. Đi về phía trước.

“Này... Đây là muốn đi đâu?” Ta cứng ngắc - hỏi.

“Bỏ trốn a ~!” Đại biến thái thần nhiên trả lời.

“Nhưng mà ta...” Còn có Tiểu Chu Tước, còn có Tiểu Lô cũng chưa thông báo cho bọn họ mà, hơn nữa có rất nhiều chuyện còn chưa làm... Nhưng tiếng nói mới lên được đến miệng đã bị Đại biến thái nhướn mày dùng ánh mắt uy hiếp, đè ép nuốt trở vào.

Đại biến thái... Ta xác định, người không phải bỏ trốn, là cưỡng bức thiếu nữ nhà lãnh giữa ban ngày! (==)

Đi vài bước, Đại biến thái lại bất ngờ buông ta ra, về mặt xơ xác tiêu điều nhìn về phía trước.

Theo ánh mắt Đại biến thái nhìn đến, Lục mỹ nam cũng mang theo vẻ mặt xơ xác tiêu điều đứng ở đối diện nhìn Đại biến thái.

“Tư Đồ Dục.” Lục mỹ nam nói trước. “Người muốn dẫn Thánh Nữ Linh Sơn của ta đi đâu?”

“Không ~ chỉ là Giáo chủ phụ nhân thôi ~” Đại biến thái liền sửa nét mặt, liếc mắt nhìn ta, trong thanh âm nửa mang tiếng cười nửa như cảnh cáo – đáp lời.

“Còn chưa chắc.” Lục mỹ nam nhìn về phía ta, vẻ mặt cũng hóa ôn nhu: “Chờ ta một lát.” Sau đó nhìn qua Đại biến thái.

Đại biến thái tự nhiên hiểu ý gật đầu, sau đó xoay người điểm huyệt đạo của ta, kể cả huyệt cầm. Sau đó ôm lấy ta, phi thân đặt ở bên ngoài viên cỏ, nói với ta – lúc này đang liều mạng trợn mắt nhìn hắn: “Lát nữa ta đến đón ngươi ~!” Xoay người phi thân trở về chỗ cũ.

Mắc ói! Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy các ngươi rất ảm đạm sao... Ta sẽ nhìn về phía trước, thấy Đại biến thái và Lục mỹ nam ‘liếc mắt đưa tình’ nhìn đối phương.

“Ngươi thua, bất luận là sống hay chết, suốt đời này đều phải biến khỏi tầm mắt của Nhị Nữ.” Lục mỹ nam rút kiếm.

“Đang có ý đó!” Đại biến thái trong nháy mắt trở thành một bóng ảnh màu hồng mờ nhạt, hướng Lục mỹ nam đánh tới.

Đình đương – tiếng đánh nhau vang lên. Ta cực lực trợn to mắt muốn nhìn cho rõ đến cùng là Đại biến thái và Lục mỹ nam đánh nhau như thế nào. Nhưng cổ lăm cũng chỉ nhìn thấy hai cái bóng một hồng một trắng quấn lấy nhau trên không trung. Thình thoảng, trên đất lại xuất hiện vài ba cái hố, kinh động đom đóm một vùng. Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, hai bóng ảnh tách ra, Đại biến thái sửa sang lại mấy sợi tóc, Lục mỹ nam phui phui bụi bặm trên y phục ==.

“Có chút bản lĩnh ~!” Giọng yêu nghiệt hưng phấn cất lên.

“Là một nhân tài.” Giọng Lục mỹ nam cũng mang chất thương thức.

Tiếp theo, hai người lại nhanh chóng đánh úp về phía đối phương, lại tiếp tục ở trên không trung triển đấu.

...Ta nói, hay là các ngươi dứt khoát BL đi ==! (*BL: boy love => Hay là các ngươi dứt khoát yêu nhau đi.)

Trận đấu lại giằng co thêm nửa canh giờ nữa, hai người đều đã rất mệt mỏi, có vẻ chống đỡ hết nổi. Tại sao ta lại biết ư? Bởi vì, ta miễn cưỡng có thể thấy được hai người họ đánh nhau. Lục mỹ nam chiêu kiếm trầm ổn phức tạp, công thủ đều rất hoàn mỹ. Chiêu thức của Đại biến thái lại rất hoa lệ, xảo diệu, một cặp đoản kiếm giấu trong ống tay áo, thoát ẩn thoát hiện giống như đang múa.

Thật ra, ta lại có cảm giác, hai người bọn họ hình như đang rất hưởng thụ, đánh rất sảng khoái... .

Xem một hồi, tư tưởng ta bắt đầu phiêu du. Đang trong lúc phiêu du, hai luồng thân ảnh lại lần nữa văng ra, một tao nhã một ôn nhu. Đêm khuya gió lồng thổi ống tay áo, không thể nhìn ra hai người trước đó đã có một phen ác đấu.

“Thắng bại sao rồi?” Ta thốt ra, mới phát hiện huyệt đạo trên người đã được giải khai.

Hai người nhìn về phía ta, rõ ràng đều lộ vẻ kinh ngạc. Sao thế? Huyệt đạo của ta không phải do bọn họ giải sao?

“Vẫn chưa.” Sau khi trầm tĩnh một lát, Đại biến thái trả lời. Tiếp sau quay qua Lục mỹ nam nói: “Đánh cuộc thay đổi một chút, thế nào?”

Lục mỹ nam nhã nhặn cười: “Đang có ý đó.” Nói xong, hai người đều hướng về phía ta.

Các ngươi... Các ngươi như vậy, ta sẽ hiểu lầm □ □ ||, Không phải... không được, các ngươi muốn... Ta vẫn còn đang suy nghĩ miên man, Lục mỹ nam và Đại biến thái đã chạy đến trước mặt ta.

“Ta phía trước, ngươi ở phía sau.” Đại biến thái nói với Lục mỹ nam. Lục mỹ nam gật đầu.

...>△

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Phát hiện chân tướng.

Chương 65: Phát hiện chân tướng.

Vô tình mà được, Đình hồn châu, Thần bí thạch, Nguyệt quang châu, Quang mang thạch cứ như vậy bị ta thu thập đầy đủ, thật ngoài sức tưởng tượng. Tính toán thời gian, cách rằm tháng tám còn có một tháng nữa.

Phải rời khỏi thế giới này sao? Ta xốc màn xe nhìn ra bên ngoài, trong lòng buồn bã. Thật kỳ lạ, ta cần phải vui mừng mới đúng chứ. Nơi này nhiều chuyện biến thái như vậy...

Nghĩ đến biến thái, ta nhìn về phía Đại biến thái, đúng lúc Đại biến thái cũng nhìn về phía ta, sau đó... ném cho ta một cái mị nhãn...

Tìm...rung động. Trong đầu đột nhiên hiện ra ảo cảnh đó...giống như thảo nguyên và sao trời. Đại biến thái với nụ cười tuyệt đẹp, còn có câu nói kia “Chúng ta bỏ trốn đi.”

Ta lắc đầu. Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật. Yêu nghiệt mau đi, yêu nghiệt mau đi đi...Ta vội vàng...thả màn xe xuống.

“Tỷ tỷ? Ngươi làm sao vậy?” Tiểu Lôi thấy ta đột nhiên vừa vỗ ngực thùm thụp vừa thờ phù phù, quan tâm hỏi.

“Không có gì, không có gì. Ta đang lo lắng đến một vấn đề nghiêm túc...” Mắt nhìn xa xăm...

Còn có một tháng, ta đang muốn, có nên...hay không...đứt khoát ăn sạch Đại biến thái, sau đó...phủi mông chạy lấy người?

Vì vậy, ta bắt đầu suy tính kế hoạch, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, ta liền...ngủ thiếp đi = =!

Lúc bị đánh thức, đã tới trước hoàng cung. Tất cả quan viên đồng loạt đều quỳ gối trước đại môn hoàng cung, cung nghênh hoàng thượng hồi cung.

“Tiểu Lôi, chiều nay ngươi về phủ thừa tướng trước. Sáng sớm ngày mai ta sẽ tới đón ngươi.” Ta vội vã phân phó Tiểu Lôi một chút rồi xuống xe.

Sắc trời đã tối, Hoàng thượng hạ lệnh chúng thần hôm nay cứ về trước, có việc gì ngày mai lâm triều sẽ khai tấu.

Ta trở về chỗ ở, suy nghĩ thật lâu rồi vận ‘Mạc kế’ phi thân đến tẩm cung của Tam hoàng tử. Ta nghĩ, đâu có lẽ là cơ hội duy nhất ta có thể nói lời từ biệt với Lục mỹ nam.

“Ai?” Vừa đến cửa phòng Lục mỹ nam. Giọng nữ trầm thấp vang lên, cửa đột nhiên mở ra, liền có một chưởng hướng ta đánh tới.

“Dừng tay!” Giọng nói của Lục mỹ nam.

Chưởng tay dừng lại, chỉ còn cách trán ta chừng một tấc, ta lúc này mới nhìn rõ tướng mạo người tung chưởng. Lại chính là giám khảo trong cuộc thi bá tử tại Linh Sơn – ngự tả trưởng lão.

Bên trong phòng Lục mỹ nam còn đứng lố nhố mấy người nữa. Có vài người ta thấy có chút ấn tượng, một số khác chưa từng gặp qua, nhưng chắc cũng đều là người Linh Sơn.

“Lục sư huynh...Xem ra ta tới không đúng lúc rồi.” Ta thờ dãi, chuẩn bị xoay người trở về.

“Nhị Nữ, ngươi tìm đến ta có chuyện gì?” Lục mỹ nam nháy mắt ra hiệu cho những người khác trong phòng. Chỉ vài giây sau, trong phòng đã chỉ còn lại mình Lục mỹ nam.

Ta nghĩ nghĩ, cũng bước vào phòng. “Lục sư huynh, ta đến đây là, là tới nói lời từ biệt-.”

“Nói lời từ biệt?”

Ta gật đầu. “Ngày mai ta sẽ tấu lên Hoàng thượng, lên đường trở về Linh Sơn.”

Lục mỹ nam gật đầu. “Cũng tốt. Ngươi không có ở đây, ở đây sẽ càng an toàn hơn. Ta rất nhanh sẽ về Linh Sơn gặp ngươi.”

“Lục sư huynh...” Ta có chút ảm đạm, chỉ sợ ngươi sẽ không gặp được ta.

“Sao?” Lục sư huynh tiến đến, ôm ta vào lòng. Ta hơi bất an – muốn né tránh, lại càng nhanh chóng bị ôm lấy.

Ta thờ dãi, buông xuôi.

“Cám ơn ngươi, cho đến nay vẫn quan tâm chiếu cố đến ta như vậy.” Lúc nói những lời này, ta rất thật lòng. Giờ khắc này, cảm xúc ta rất phức tạp, một chút không nở, lại có một chút áy náy. Không biết sau này lúc Lục mỹ nam biết ta cứ như vậy mà ra đi, có thể không hận ta không...

“Nhị Nữ? Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lục mỹ nam hình như đã nhận ra điều gì đó không đúng, buông ta ra...ôn như vén mấy sợi tóc trên trán ta, nhìn ta hỏi.

Ta lắc đầu. Tự nhiên sống mũi cay cay. “Không có, Lục sư huynh, ta chỉ đến nói lời từ biệt-, còn nữa...Chúc ngươi mọi việc đều thuận lợi!”

Lục mỹ nam nhìn ta, nhìn rất lâu. Không biết là mắt ta toát ra bi thương lây qua cả Lục mỹ nam, hay là do bản thân bi thương nên ta nhìn cái gì cũng có cảm giác thương cảm, trong ánh mắt Lục mỹ nam cũng toát ra một tia đau thương. Sau đó, Lục mỹ nam lại lần nữa ôm ta vào lòng. “Sẽ không lâu đâu-,... Nhị Nữ, ngươi về Linh Sơn chờ ta. Có được hay không? Hả?” Lục mỹ nam nói bên tai ta, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“...” Ta bỗng nhiên rất muốn nói hết cho Lục mỹ nam biết sự thật, nhưng lời nói trong miệng cứ nghẹn lại, mãi không nói lên thành lời.

Lục sư huynh, thật xin lỗi, lần này đây, ta thành tâm nói xin lỗi...

Sau khi từ chỗ Lục mỹ nam trở về, ta lau nước mắt trên mặt, hít sâu một hơi.

Phải vui vẻ, phải vui vẻ! Còn có một tháng nữa là có thể trở về rồi. Một tháng này, ta sẽ cố gắng hưởng thụ hết mức, phải dạo chơi thật vui trên cái thế giới này!

Chỉ là, nghĩ đến Tiểu Chu Tước, nghĩ đến đồng chí Tiểu Dương, nghĩ đến Lục mỹ nam, nghĩ đến... Đại biến thái, trong lòng hơi đau đớn, quay quắt.

Nếu không, ta đợi thêm một năm nữa rồi hẵng về nhỉ? Cái ý nghĩ này... chợt lóe lên trong đầu ta, lập tức lại bị ta xua đi. Ta nên về nhà thì tốt hơn, nhớ đến những tiêu đề hiện đại của mình, còn có mấy thúc thúc từ trước tới giờ vẫn hết mực yêu thương ta, nhà của ta, hiện đại...

Ngày hôm sau lâm triều, ta tiến lên chào từ giả.

“Thánh Nữ, lần này đại lễ cầu phúc thành công, công lao của ngài không thể không tính. Có muốn trăm ban thưởng gì cho ngài không?” Trên đại điện, Hoàng thượng nói.

Ta gật đầu hành lễ. “Vì dân cầu phúc là chức trách và nghĩa vụ của Thánh Nữ Linh Sơn, không dám cầu Hoàng thượng ban thưởng. Chỉ là, Thánh Nữ có việc muốn thỉnh tấu Hoàng thượng.”

Hoàng thượng thoáng sững sốt.

Ta tiếp tục nói: “Lần này ta xuống núi đến đây, chính là vì... nghi thức cầu phúc này. Nếu nghi thức cầu phúc đã hoàn thành thuận lợi, ta cũng có thể lên đường trở về Linh Sơn.” Thời gian còn lại sống trên thế giới này không còn nhiều lắm, ta nên trở về trước nắm bắt thời gian này chơi đùa thỏa thích.

“Việc này...” Hoàng thượng có chút do dự. “Thánh Nữ có thể ở lại thêm hai ngày không? Trăm muốn tổ chức cho Thánh Nữ một buổi tiệc mừng công.”

Ta lắc đầu. Chuyện nơi đây thật phiền toái, ta tuyệt đối không muốn ở lại hoàng cung này lãng phí thời gian. “Không cần. Gia sư có đưa thư nhắn ta sớm ngày trở về Linh Sơn, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.” Ta từ chối.

“Nếu đã như thế, vậy chuẩn tấu đi.” Hoàng thượng thờ dãi trả lời.

“Hoàng thượng, vì thần cũng có việc khởi tấu.” Đại biến thái đột nhiên đứng ra thờ dãi nói.

“Tư Đồ ái khanh, có chuyện gì?”

“Tư quan ~!” Đại biến thái thân nhiên nói.

Trên đại điện xôn xao lạnh khí.

“Tư Đồ... Ái khanh...” Hoàng thượng tròn mắt khiếp sợ nhìn Đại biến thái

“Ta chán rồi ~!” Đại biến thái liếc nhìn về phía Hoàng thượng.

Ba chữ ngắn gọn, lại nói rất hiểu. Mặc kệ ngài đồng ý hay không đồng ý, Lão tử cũng không làm, thông báo cho ngài biết đã là nể mặt ngài lắm rồi.

Đại biến thái... Ngài nghĩ! Khi không sao tự nhiên lại từ quan, không phải là... không phải là thật muốn chơi trò bỏ trốn đấy chứ... Trên trán ta chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng nhìn Đại biến thái, Đại biến thái cũng nhìn lại một hồi. Cuối cùng, hoàng thượng khuất phục.

“Trăm... chuẩn tấu!”

“Khoan đã!”

Mọi người nhao nhao quay đầu, chuyển hướng tầm mắt qua nhìn người đột nhiên lên tiếng – Yến Vương.

“Tư Đồ thừa tướng! Trong triều đình này, không phải là trò đùa, ngài không thể muốn đến thì đến muốn đi thì đi! Người đâu, đem tên cuồng đồ to gan lớn mật bắt lại cho ta!” Yến Vương hạ lệnh.

Không ngờ, quả thật có người vọt vào bắt lấy Đại biến thái.

Hoàng thượng ngồi trên kim loan, cảm tức nhìn Yến Vương.

Hoàng thượng và Yến Vương đều biết, những người này... căn bản không thể nào ngăn cản được Đại biến thái. Yến Vương lúc này làm như vậy, nói đến cùng cũng là thừa dịp tình hình nguy nan của Đại biến thái mà ra oai trước Hoàng thượng. Muốn cảnh cáo Hoàng thượng, ở đây ai mới là chủ nhân chân chính.

Không ngờ, cái tên Yến Vương này thế lực ở trong triều lại to lớn đến thế, khó trách lại dám ngang nhiên bày gian lận trong lễ hiến tế!

“Chờ một chút!” Ta mở miệng gọi.

Vốn là, ta nghĩ bản thân cũng nhanh chóng phải trở về hiện đại, không còn lòng dạ ở lại nơi này tranh giành đấu đá. Nhưng mà... Yến Vương, người kiêu ngạo như vậy, thật sự khiến ta không vui chút nào...

“Yến Vương điện hạ. Trên triều đình này, nếu nói đến cuồng đồ lớn mật, trước hết phải kể đến ngài đầu tiên!” Ta lạnh lùng mở miệng.

“Thánh Nữ, Bồn vương chỉ là theo kỷ cương phép tắc xử trí cuồng vọng chi đồ một chút. Xin Thánh Nữ không cần nhúng tay vào thì tốt hơn.” trong giọng điệu Yến Vương tràn ngập uy hiếp. “Đồ cuồng vọng? Ha ha, tốt lắm. Ở chỗ ta vừa lúc có một món đồ muốn để mọi người xem một chút. Xem xong, chúng ta lại nói, ai mới là người cần phải xử trí theo kỷ cương phép tắc.” Ta khẽ cười.

Lấy dd và Thần bí thạch ra, bấm xuống nút phát băng ghi âm, đem hình ảnh chiếu lên tấm bình phong phía sau chỗ ngồi của Hoàng thượng. Xoay người nhìn mọi người.

Ha ha...Hãy cùng nhau thưởng thức một chút ~ Yến Vương biểu diễn xuân cung.

Cũng không ngoài dự liệu của ta, trong triều đình không khí lạnh lẽo không ngừng xôn xao. Ánh mắt mọi người càng xem càng lớn, càng xem càng tròn, nhao nhao há hốc miệng giật mình chỉ vào hình chiếu sau lưng ta.

“Này...này...Quá hoang đường!” Một thần tử đã hơi cao tuổi kêu lên sợ hãi.

Hoang đường? Ha ha, đương nhiên rất hoang đường rồi!

Ta hài lòng nhìn qua Yến Vương, lại đổi lấy ánh mắt Yến Vương đang khó hiểu nhìn lại ta.

? Yến Vương sao lại nhìn ta như vậy làm gì? Kỳ quái? Sao hình chiếu lại không phát ra âm thanh?

Ta đột nhiên có dự cảm rất không hay.

“Nhị...Nữ...!!” Đại biến thái nổi giận, giọng nói trầm thấp – u oán - cộng thêm vài phần uy hiếp vang lên.p>

Nguy rồi...Chẳng lẽ...Lòng ta đánh lộn bộp mấy tiếng, cứng người quay đầu nhìn lại hình chiếu...

Chết rồi...Cái này chết chắc rồi...Ta khi không lại phát sai đoạn băng ghi hình, cái chiếu trên đó, rõ ràng bày ra là mấy bức hình lúc Đại biến thái vác bụng lâm dụng phu.

Hai đoạn băng ghi hình ta thu một trước một sau-. Cho nên sắp chung vào một chỗ. “Không...thật xin lỗi, ta phát sai rồi. Phát lại, xem lại lần nữa đi!”

Ta vội vàng tắt hình chiếu Đại biến thái xinh đẹp mặc đồ bầu, chỉ chốc lát sau, trong triều đình chợt vang lên những âm thanh...dâm – loạn.

“Ngươi ngang nhiên, dám... bỏ thuốc ta!”

“Ồ với Ai gia có gì không tốt, ngươi không phải trước sau vẫn muốn huyện Đông Phương và thành Khai Hề nhập vào phong địa của ngươi hay sao, Ai gia nói Hoàng thượng phong cho ngươi...”

Đoạn đối thoại giữa Yến Vương và thái hậu vang lên.

Cái này càng khiến mọi người giật mình hơn, nhìn hình chiếu xuất hiện một màn dâm loạn.

Yến Vương nhìn hình chiếu, sau đó quay đầu, vẻ mặt khó tin nổi trùng trùng nhìn ta.

“Người đầu a! Bắt Yến Vương lại cho ta, tống vào thiên lao. Từ hôm nay trở đi, giam lỏng thái hậu, không được phép bước ra khỏi tẩm cung nửa bước!” Hoàng thượng khản cập rống giận hạ lệnh.p>

Ta thu hồi hình chiếu. Không quan tâm đến Hoàng thượng đang tức giận đùng đùng, thờ dài khải tấu.

“Hoàng...Hoàng thượng, ta có việc gấp, xin được cáo lui trước!” Nói xong, lập tức vận ‘Mạc kế’ phi thân bỏ chạy.

Trốn... Phải mau mau chạy trốn thôi...bị Đại biến thái bắt được thì chỉ có nước chết thôi. Vừa chạy, ta vừa có cảm giác cái mông đã bắt đầu mơ hồ phát đau.

“Tiểu Lôi!” Ta chạy ào vào phủ Thừa tướng, vội vàng hét gọi.

“Tỷ tỷ? Ta vẫn đang chờ ngươi. Ngươi sao lại vội vã như vậy?” Tiểu Lôi nghe thấy tiếng ta gọi, vội vàng đi ra.

“Đồ thu thập xong chưa? Mau, lấy đồ đi theo ta!”

“Ừm, đều đã thu dọn xong, ta phải đi lấy đồ.”

Ta đột nhiên cảm giác bị bức ép mãnh liệt, vội vàng ngăn cản Tiểu Lô: “Thôi bỏ đi, không cần lấy, chúng ta cứ xuất phát thôi!”

“Tỷ tỷ, ta biết ngươi rất nóng lòng, nhưng phải đến rằm tháng tám mới có thể làm phép trở về, không cần vội vã như vậy a.” Tiểu Lô khó hiểu, nói với ta

“Không phải...A...!” Ta còn chưa kịp giải thích với Tiểu Lô. Liền có cảm giác bên hông căng thẳng. Cảnh vật trước mắt chợt biến chuyển. Sau đó loáng thoáng nghe được Tiểu Lô kêu lên sợ hãi: “Tỷ tỷ!” Liền sau đó, chính là âm thanh đánh cánh cửa đóng dập lại.

“Đông!” một tiếng, ta chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều chấn động, sau đó chính là toàn thân đau nhức.

Đương nhiên, những... cảm nhận này tuy sâu sắc nhưng vẫn không khiến ta kinh hãi mất vía bằng cái người đem ta ném xuống giường, mặt mày tức giận đang nhìn ta chăm chăm kia.

“Đại...Đại biến thái... Ngươi, ngươi bình tĩnh!...Bình tĩnh trước đã...!”

Ta lồm cồm bò sát vào trong giường, kéo chăn lên chui vào, nghĩ rằng làm như vậy sẽ có thể tăng thêm chút cảm giác an toàn.

Chiếc chăn trong nháy mắt bị xốc lên, Đại biến thái đã đứng trước mặt ta. Một luồng cảm giác áp bức mãnh liệt kéo tới đè ép xuống người ta. Ta biết, đây là sát khí...

“Đại...Đại biến thái.” Ta nuốt nước bọt.

“Ngươi...Ngươi nghe ta giải thích....”

Đại biến thái lạnh lùng nhìn ta.

“Ta...Ta tuyệt đối không phải cố ý-! ! !” Ta giơ ba ngón tay lên trời thề thốt!

Đại biến thái hơi thở càng lúc càng mạnh (tức xịt khói mà) ánh mắt nhìn ta càng lạnh đến thấu xương.

Đại biến thái cũng không thèm cười nữa...Thôi xong, tiêu rồi, lần này thật sự làm hấn xù lông nhím lên rồi...>o

“Đại...Đại biến thái, ta biết ngươi rất thương tâm. Cái này...chuyện liên quan đến danh dự, nhưng là ngươi biến thái như thế cũng...cũng sẽ không quá quan tâm đúng không? Dù sao ngươi cũng từ quan rồi mà, chờ qua một thời gian nữa mọi người sẽ quên thôi-!” Ta cố gắng an ủi Đại biến thái.

Về mặt Đại biến thái rốt cuộc có chút biến hóa, nhưng là...là càng hung ác...>o

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tiểu Lô bạo phát mưa bão...

Chương 66: Tiểu Lô bạo phát mưa bão...

Ta đứng hình nhìn Đại biến thái trân trân, không biết phải trả lời thế nào.

“Xem ra ta trước giờ đã quá nuông chiều ngươi!” Đại biến thái ánh mắt bạo ngược, hiện lên một tia tàn khốc. Đưa một tay nắm lấy cổ ta nhấc bổng lên không trung.

“Đại...Biến thái...” Thật khó chịu, có chút khó thở. Hấn muốn, bóp chết ta sao?

Lực tay Đại biến thái càng lúc càng mạnh. Ta như rụng mảy, bị xiết cổ nên hô hấp bắt đầu dồn dập, hai mắt thoáng hấn lên gân máu đỏ tươi nhìn hấn.

“Thứ không nghe lời, giữ lại cũng vô dụng.” Giọng Đại biến thái âm sâu, tiếp tục tăng thêm lực đạo lên tay.

“...Ừm...Ách...” Ta chỉ có thể phát ra một ít tiếng rên ri a ô, hoàn toàn không thể nói ra lời, hai tay không còn sức lực đặt hờ trên tay Đại biến thái, cũng không còn sức giãy dụa.

Thật sự phải chết sao...

Ta nhìn Đại biến thái, một giọt nước mắt theo đuôi mắt chảy xuôi xuống.

Chết thì chết...chỉ là, chết trên tay Đại biến thái, tại sao lại không chút cam lòng.

Rõ ràng hít thở không thông đến nỗi đại não cũng bắt đầu mê muội. Cảnh vật trước mắt bắt đầu biến thành trống rỗng, tại sao...đau nhất...vẫn là tim...

Cứ như vậy mà chấm dứt...Ta cũng là...một nữ xuyên không...thất bại nhất.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi tự cười giễu mình một tiếng, hai tay khoác trên tay Đại biến thái, vô lực ... rơi xuống.

Đôi đồng tử Đại biến thái chợt co rút lại, đột nhiên buông tay. Ta một lần nữa lại ngã xụp xuống giường, há to mồm khản trương hô hấp. Ta tham lam hít thở hỗn hển, toàn thân nổ tung từng đợt – tê dại. Mặc dù đã sớm được thể nghiệm qua cảm giác chết là như thế nào, nhưng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế.

Đại biến thái dự tính sẽ buông tha cho ta? Ta thở dốc được rồi, lại khó hiểu nhìn lên Đại biến thái.

“...” Đại biến thái nhìn ta, một câu cũng không nói, tay nắm quyền thật chặt.

Ta có chút hoảng sợ nhìn lên Đại biến thái, hần lại muốn đối với ta như thế nào đây?

Đại biến thái chỉ chăm chú nhìn ta một lúc lâu, trầm mặc xoay người...Đi ra cửa phòng.

Nhìn bóng lưng Đại biến thái đi ra cửa phòng, ta bỗng có dự cảm. Nếu cứ để hần đi ra như vậy, lần này đây, chúng ta – xa nhau.

Ta không muốn, để ta cùng Đại biến thái nói lời từ biệt lại biến thành như vậy.

“Không được đi!” Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, cũng đã thốt ra.

Đại biến thái thoáng ngừng, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

“Ta không muốn chúng ta như vậy! Dựa vào cái gì? Tại sao người một mực ra về ta đây là đúng nhất. Ta vốn không phải là người ở cái thế giới này! ! Ta muốn trở về có gì không đúng? Tại một thế giới khác, ta có người nhà của ta, ta có bạn bè của ta, ta có cuộc sống hoàn mỹ của ta. Ta tưởng nhớ đến nơi đó, nhớ đến quê nhà ta đã sống từ nhỏ đến lớn, có cái gì không đúng chứ! !”

Oan ức tự nhiên bộc phát, không hiểu sao nỗi khó chịu trong nháy mắt không ngừng tuôn ra làm suy sụp lý trí, ta bắt đầu gào rú như bệnh tâm thần.

Đại biến thái dừng lại. Chỉ là dừng lại.

“Người thì lớn lắm sao? ! Người lợi hại, người rất giỏi. Người muốn giết người liền giết người, nói bỏ đi rồi bỏ đi. Người có... từng nghĩ đến cảm thụ của người khác hay không. Ta vốn, ta vốn rất muốn trở về-. Nhưng là, vừa nghĩ đến phải rời xa các người, trong lòng ta cũng rất khó chịu, cũng sẽ không nỡ. Đặc biệt là người... cái tên Đại biến thái. Ta thật sự điên rồi. Lại đi tưởng nhớ đến người... cái tên hơi một tí là đòi giết ta – biến...”

Còn chưa nói xong, tầm nhìn đã bị nước mắt nhạt nhòa làm mờ hồ, chỉ thấy phía trước hồng ảnh chợt lóe. Ngay sau đó, môi liền bị bạo ngược khóa chặt, mím vào...Sau đó răng bị nâng mở...

Vì vậy, ta lại lần nữa thiếu chút hít thở không thông, chỉ bất quá, lần này đây là bị hôn...

Đại biến thái một tay ôm lưng ta, tay kia nâng đầu ta, gất gao thúc về phía trước. Đầu lưỡi mạnh mẽ tới lui trong khoang miệng ta. Lúc thân thể ta một lần nữa xụp xuống, Đại biến thái mới cho ta cơ hội ngán ngùi để há miệng hô hấp vào.

“Là người không cho ta đi-, hối hận đã không còn kịp rồi.” Sau đó, căn bản không để cho ta cơ hội trả lời, lại tiếp tục hôn.

Hôn hôn, ta chỉ cảm giác trên người chợt lạnh. Rất tốt, quần áo toàn bộ bỏ mình dưới ma trảo của Đại biến thái, hóa thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn từng mảnh vải tội nghiệp bay rớt, trong lòng ta giận dữ. Y phục đáng thương, ta sẽ báo thù cho các người! Vì vậy, ta đưa tay bắt đầu xé rách y phục của Đại biến thái. Mặc dù ta cực lực muốn xé rách toạc Đại biến thái ra, không biết sao lại không có khí lực, không nội lực. Càng muốn thô bạo, ngược lại càng không dùng được lực, lột hồi lâu vẫn không bóc được chút nào.

Dùng bạo lực không được, hay là cời từng cái từng cái vậy! Bi ai – ta chỉ đành ừ ừ đưa tay tháo đai lưng của Đại biến thái.

Sau đó... Đại biến thái – thờ gáp...

Sau đó... Đại biến thái – thảm vận nội lực, đột nhiên kéo mạnh một cái, y phục trên người Đại biến thái ‘phốc’ hóa thành từng mảnh bay tán loạn, rớt xuống đất.

Thật ra, ta bị những mảnh y phục bắn vào cũng có chút đau rát. Nhưng có thể nhìn thấy tận mắt quần áo của Đại biến thái cũng bị xé nát tan tác, ta rất thỏa mãn...Quần áo của ta, ta đã báo thù cho các người rồi, ta đây xem như...Mượn đao diệt áo.

Tóc Đại biến thái xơ tán loạn xuống ngực ta. Ta bỗng cảm thấy thẹn thùng, nghiêng mặt đi. Đại biến thái từ trong một đồng những mảnh y phục tán loạn mò ta trở về, khẽ hôn miết lên thân thể ta, từ vành tai đến gáy cổ không chừa chỗ nào.

Ta bị kích thích có chút hưng phấn, bèn quàng tay ôm lấy lưng Đại biến thái.

Ta bây giờ có một niềm tin... Lần này Lão nương lên giường với trai đẹp nhất định phải thành công!

Đại biến thái một tay nâng đỡ lưng ta, tay kia vuốt ve lên xuống trên thân thể ta rồi từ từ trượt xuống bên dưới. Lúc tay đã miết đến bắp đùi non, ta...thở gấp hít hà. Tay ôm lưng Đại biến thái liền trượt lên bá cổ hắn, thân thể hơi hơi ưỡn cong về phía trước.

Đại biến thái kéo bắp đùi ta banh ra, một vật cứng dài cực nóng lập tức len vào giữa hai bắp đùi, nhẹ nhàng ma sát cọ cọ, kích thích ta nhin không được nữa – bắt đầu thờ dóc.

Ta đương nhiên biết đó là cái gì, chính là...chính là... Đại biến thái, nguoi không thể cứ như vậy chưa đạo đầu gì hết đã đòi đi vào chứ...

Vừa nghĩ tới đây, Đại biến thái cư nhiên thật sự đẩy về phía trước.

“Chờ...Chờ một chút! Đại biến thái...” Ta gỡ tay ra khỏi cổ Đại biến thái, dùng một tay nắm lấy...cực nóng của Đại biến thái.

Đại biến thái bị ta nắm đột ngột, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn ra, áp tựa lên người ta, thờ dóc một hồi rồi khẽ bên tại nói: “Nguoi hỏi hận?”

Ta thấy phản ứng của Đại biến thái liền chủ động tấn công, đá lỏng nheo với hắn rồi cầm cực nóng của Đại biến thái trong tay, bắt đầu xoa bóp.

“Nguoi...” Đại biến thái bắt đầu gấp gấp – thờ dóc...

“Ủm? Thoải mái không?” ta hài lòng nhìn Đại biến thái hỏi.

“Buông...ra...”

“Không buông thì sao đây?”

Đại biến thái không trả lời mà trực tiếp dùng hành động, mãnh liệt xoay ta một vòng. Ta không ngờ tới hắn sẽ làm như vậy, buộc phải buông tay.

Đại biến thái nhấc mông ta lên, dùng hết sức đẩy vào.

“Không được a...Đại biến thái, ta còn chưa chuẩn bị...”

“Đau...lắm a...!”

Nhưng cho dù ta có kêu la sợ hãi cũng đã muộn, cực nóng của Đại biến thái đã đẩy vào đến nơi.

Một cơn đau đón tê dại khiến toàn thân ta lập tức phải dùng sức nín thở. Một tia nước nóng hồi theo chỗ giao hợp chảy xuống, có lẽ là máu.

“Nhị Nữu...đau lắm sao?” Đại biến thái hít một hơi, sau đó bắt đầu thông thả xuất nhập

Không...Không được cử động a...Ta đau đón không thể nói nên lời, không thể làm gì khác hơn là cố gắng nín thở, hút không khí.

Dần dần, cảm giác đau đón – tê liệt cũng thối lui, cùng với nhịp điệu của Đại biến thái, ta bắt đầu dập dờn cảm thấy có một loại khoái cảm kỳ dị, cũng bắt đầu phổi hợp rên rỉ. Đại biến thái cả người căng thẳng, đẩy nhanh tốc độ, vài giây sau, chỉ nghe phía sau truyền đến một hồi thờ dóc dồn dập, sau đó, cực nóng của Đại biến thái được rút ra.

Sau khi bình tĩnh lại, Đại biến thái ôm ta vào lòng.

“Cái kia...Đại biến thái, ta hỏi nguoi một vấn đề...”

“Ủm?”

“Nguoi...có phải là trai tân không?”

“Trai tân?”

“Chính là...Chính là, đây là lần đầu tiên của nguoi phải không?” Ta rốt cuộc cũng hỏi được.

Đại biến thái đột nhiên đỏ mặt, xoay đi. Sau đó hừ nhẹ một tiếng: “Ủm”

“Nhưng mà, làm sao Nhị Nữu biết được ~!” Đỏ mặt xong, Đại biến thái lại bắt đầu yêu nghiệt. “Cái này...kỹ thuật quá cầu thả nhưng lại đặc biệt nhanh...còn nữa...” Ta còn muốn nói tiếp nữa, lại thấy sắc mặt Đại biến thái hết sức khó coi.

“Phu nhân?” Đại biến thái khẽ vuốt.

“Đại...Đại biến thái...”

“Kỹ thuật của ta rất cầu thả?” Đại biến thái cúi người hôn lên ngực ta.

“Này...Chuyện này...”

“Ta còn đặc biệt nhanh? Ừm~?”

“Đó...Chuyện đó...” Ánh mắt ta lảng tránh.

“Vậy phải làm phiền phu nhân giúp vì phu luyện tập nhiều hơn, luyện tập ~!”

“Ngô...!” Bị hôn, một cuộc chiến mới lại bắt đầu.

Một lúc lâu sau, ta nằm vật ra giường T_T. Lần này đây, ta thu lại lời đánh giá khi nãy đối với Đại biến thái. Cái tên biến thái này! Tiến bộ cũng quá thần tốc! ! !

“Phu nhân ~!” Đại biến thái ôm người ta đã mềm nhũn, khẽ liếm qua vành tai. Tay kia lại ve vuốt vùng mẫn cảm của ta.

“Ừm...!” Thân thể ta rung động, khoái cảm lại dập dờn.

“Vì phu có tiến bộ lắm không? Ừm~?”

“Ừm...Ừm...Lắm!” Ta rung rung gật đầu.

“Còn chưa được, vì phu còn muốn tiếp tục luyện tập, không thể làm phu nhân thất vọng ~!”

“Không...” Bị hôn nữa rồi...T_T

Không biết đã qua bao lâu...

“Phu nhân ~!”

“Ta... Ta không được...Ta sai rồi...Ta sai rồi...”

“Vì phu cảm thấy, luyện tập còn chưa đạt...!”

“A? !”

Không cần a...

“Phu nhân ~ phu nhân ~ tỉnh rồi a ~”

“Ừm? !” Ta mở mắt, cảm giác toàn thân đau nhức.

“Phu nhân, đến ăn điểm tâm trước đi ~!” Đại biến thái mặc một bộ áo khoác màu đỏ, bụng bát cháo ngồi ở đầu giường.

Ta gượng ngồi dậy. “Điểm tâm?”

“Đại biến thái, bây giờ trời đã sáng rồi sao?” Không phải chứ, một ngày một đêm, đã một ngày một đêm!

“Ừm, phu nhân ăn chút đồ đi, bổ sung thể lực, sau đó vì phu cùng người đi tắm.”

Ta...Ta nghe lời này sao vẫn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng...

“Sau đó, chúng ta tiếp tục luyện tập ~!” Đại biến thái yêu nghiệt cười.

Này...rất cuộc đã lên giường với trai đẹp thành công, lẽ ra ta phải vui mừng mới đúng chứ.

Nhưng tại sao bây giờ ta lại phiền muộn như thế này...

Ba ngày rồi...Suốt ba ngày! ! !

Đại biến thái không cho ta một chút thời gian rảnh nào.

Đương nhiên, hần cũng không có.

Trong ba ngày này, Thanh Y có đến bẩm báo:

“Giáo chủ, Yến Vương đã vượt ngục. Hoàng thượng hạ chỉ mời ngài đến thương lượng đổi sách.”

“Không đi. Ta đang có kỹ xảo trọng yếu cần phải luyện tập ~!”

Hắc tuyến , kỹ xảo trọng yếu...cần phải...luyện tập...

Mãi đến ngày thứ ba, Hoàng thượng đích thân đến.

Đại biến thái bất mãn rút cuộc phải thay y phục, đi ra tiếp kiến.

Để lại ta nằm tê liệt trên giường cảm động – lệ rơi đầy mặt. Hoàng thượng... người chính là ân nhân cứu mạng của ta đó! !! Nằm trên giường ngủ suốt một ngày, ta mới có sức đứng lên được. Sau đó ta mới biết, trong ba ngày này, đồng đảng của Yến Vương đã đột nhập nhà lao cứu Yến Vương ra. Yến Vương và Hoàng thượng hoàn toàn trở mặt, tụ tập hơn hai mươi vạn đại quân bao vây ngoài kinh thành chuẩn bị tấn công vào.

Xem ra Hoàng thượng đến tìm Đại biến thái cũng vì chuyện này.

Khi ta tỉnh lại, Đại biến thái đã bị Hoàng thượng kéo vào cung. Trong ba ngày này, chúng ta không ai có cơ hội nhắc đến chuyện phải trở về. Đại biến thái không có trong phủ, nhưng cũng không phải người cần ta. Ta hơi buồn bực. Cái tên Đại biến thái này... tin tưởng rằng ta sẽ không bỏ trốn đến như vậy sao?

Nhưng mà, ta cuối cùng cũng cảm thấy có điều không đúng, còn là phi thường không đúng. Sau đó, ta cuối cùng cũng phát hiện ra là chỗ nào không đúng.

Không thấy Tiểu Lôi? !

Ta lần tìm khắp trong ngoài phủ cũng không thấy Tiểu Lôi. Chẳng lẽ Đại biến thái đã giam lỏng hắn rồi?

Ta vội vàng tìm đến Thanh Y, đã có đáp án – người của Đan Mai lâu đã đến đón hắn đi

Đan Mai lâu? Tiểu dương tới đón đi -, hay là Lục mỹ nam sai người đến đón đi-? Bọn họ muốn đón Tiểu Lôi đi làm gì?

Ta nghi ngờ, muốn đến Đan Mai lâu hỏi cho đến cùng.

Ai ngờ mới ra khỏi phủ Thừa tướng, chưa đi được bao xa đã bị một cô gái thần bí đến chặn trước mặt.

“Muốn gặp Tiểu Lôi thì đi theo ta.” Cô gái thần bí chỉ nói đúng một câu như vậy rồi xoay người dẫn đường.

“Này! Chờ một chút!” Chẳng lẽ là người của Đan Mai lâu?

Nàng kia có vẻ không thích chờ đợi. “Muốn cứu Tiểu Lôi thì hãy đi theo ta.”

Không phải là người của Đan Mai lâu!

“Các ngươi là ai? Ta dựa vào cái gì mà tin ngươi!” Ta bước nhanh về phía trước nắm lấy vai nàng.

“Tôi nói rồi ngươi sẽ biết chúng ta là ai. Có tin hay không là tùy ngươi. Nhưng nếu ngươi không đi theo ta, sau này ngươi cũng đừng mong gặp lại Tiểu Lôi nữa.” cô gái cười lạnh, tiếp tục dẫn đường.

Ta do dự một chút rồi cũng đi theo.

Đi theo nàng kia kẹp trái quẹo phải lòng vòng một hồi, đi tới một nhà dân.

“Đi vào.” Nàng kia ra lệnh.

“Tiểu Lôi ở trong đó sao?” Ta nghi ngờ.

“Ngươi vào rồi sẽ biết.”

Đẩy cửa vào nhà, là một nhà dân rất bình thường.

“Đi theo ta.” Cô gái tiếp tục ra lệnh.

Ta theo nàng đi vào một gian phòng, trong phòng cũng không có ai.

“Tiểu Lôi đâu?” Ta lại hỏi lần nữa.

Cô gái không đáp, mở ra cánh cửa tủ quần áo bên trong phòng, tháo vách ngăn, một mặt đạo liền hiện ra. Cô gái đánh mắt về phía ta, ý bảo ta đi vào.

Mặt đạo cũng không quá dài, ước chừng đi hơn mười chung trà liền ra khỏi mặt đạo. Ngay ngoài cửa, một chiếc xe ngựa dừng đó chờ sẵn, xem ra là chờ chúng ta-.

Lên xe ngựa, ta không nhìn thấy được cảnh vật bên ngoài, chỉ có thể bằng cảm giác nhận biết, có lẽ xe ngựa đi ra hướng ngoài thành. Xem ra là người của Yến Vương, trong lòng ta thoáng chút bất an.

Xuống xe ngựa, nổi bất an liền ứng nghiệm. Chỗ xe dừng lại, chính là trong quân doanh.

Trước mắt, một cô gái che mặt một tay túm Tiểu Lôi đang bị trói chặt, tay kia cầm một con dao nhỏ để trên gáy Tiểu Lôi. Yến Vương đứng bên cạnh Tiểu Lôi.

“Tỷ tỷ...” Tiểu Lôi ủy khuất gọi.

“Lâu lắm không gặp a, Thánh Nữ!” Yến Vương mở miệng nói trước.

“Ít nói nhảm, điều kiện?” Ta kiểm chế con phần nộ, hỏi.

“Thánh Nữ thật đúng là người sáng khoái, ta muốn ngươi dùng tứ thần thú giúp ta đoạt được vương vị!” Thấy ta đi thẳng vào vấn đề, Yến Vương cũng không vòng vo.

“Ta đáp ứng thì ngươi sẽ thả Tiểu Lôi chứ?”

“Đúng.”

“Được, ta đáp ứng ngươi!” Nếu bây giờ ta không đồng ý Yến Vương, hắn sẽ càng hành hạ Tiểu Lôi thêm, lại áp chế ta. Nếu đã như vậy không bằng cứ đáp ứng cho hắn trước, để Tiểu Lôi được an nhàn một chút, rồi mới nghĩ cách tiếp.

Yến Vương thoáng sùng sốt, không ngờ ta sẽ đáp ứng sáng khoái như vậy.

“Bao giờ thả Tiểu Lôi?” Ta tiếp tục hỏi.

“Tất nhiên là sau khi xong chuyện.” Yến Vương đắc ý nói. “Làm sao ta có thể tin tưởng ngươi được?” Ta khinh rẻ nhìn Yến Vương.

“Ngươi...!” Yến Vương có vẻ hơi chán nản, nói tiếp: “Tiểu Lôi đang ở trong tay ta, ngươi tin ta thì tin, không tin ta cũng phải tin.”

“Ngươi thả Tiểu Lôi, ta đến làm con tin cho các người, thế nào?”

Yến Vương suy nghĩ một lúc, đáp trả: “Không thả Tiểu Lôi ngươi mới có thể ngoan ngoãn làm người của chúng ta. Thả Tiểu Lôi rồi, ta thật cũng không nắm chắc sẽ không chế được ngươi.”

Đàm phán thất bại, ta hơi tức giận. Biết Yến Vương cũng không dễ lừa dối được, đành phải thỏa hiệp.

“Ta chỉ có một yêu cầu, đối đãi với Tiểu Lôi thật tốt.”

“Chuyện này không thành vấn đề.”

Ta gật đầu. “Ta ở đâu đây?”

Yến Vương vỗ tay. “Người đâu, đưa Thánh Nữ đi.”

“Chờ một chút!” Cô gái che mặt không chế Tiểu Lôi đột nhiên lên tiếng. “Ta tuyệt đối không đồng ý, cứ như vậy buông tha cho...con tiện nhân này! ! !”

Giọng nói này... Ta sạ hãi nhìn về Yến Vương: “Ngươi... Cứu nàng?!”

Yến Vương gật đầu, mỉm cười nhìn ta, lại nhìn qua cô gái đang khống chế Tiểu Lôi – Trình Xuân Hoa, vẻ mặt như đang thương thức kịch vui nhìn chúng ta.

“Nói nàng buông ... Tiểu Lôi ra.” Ta cố gắng thương lượng với Yến Vương.

Yến Vương buông tay: “Ta làm không được, nàng đã điên rồi.” Sau đó vẫn tiếp tục bộ dạng cũ, theo dõi chúng ta.

“Đừng! Ta đã điên rồi, hoàn toàn điên rồi! ! ! Nhị Nữ, ta cho ngươi biết, ta tuyệt đối sẽ không khinh địch mà buông tha cho ngươi như vậy!” con dao trên tay Trình Xuân Hoa căng thẳng bám chặt trên cổ Tiểu Lôi.

Ta hung tợn nhìn về phái Yến Vương, cắn răng, hắn cố ý giải độc cho Xuân Hoa, nhất định là vì muốn thấy nữ nhân độc ác này sẽ trả thù ta như thế nào?

“Ta đã đáp ứng điều kiện của ngươi, không cần làm quá đáng!”

“Nhưng mà...” Yên Vương suy nghĩ một lúc, sau đó hài hước cười đáp: “Ngươi cũng không còn cách nào khác, không phải sao?” Ta cố gắng kiềm nén phần nộ, run rẩy nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi để bản thân mau tỉnh táo lại. Quay qua hỏi Xuân Hoa: “Ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn đem những gì ngươi sỉ nhục ta, trả lại cho ngươi gấp trăm lần! Không phải, là trả lại cho ngươi gấp ngàn vạn lần!” Xuân Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mũi mũi đã bị khăn dày che khuất, nhưng có thể tưởng tượng ra được nàng bây giờ với khuôn mặt loang lổ những vết rạch nát sẽ có vẻ dữ tợn hung hãn đến mức nào.

Xuân Hoa càng nói càng kích động, lực trên tay càng đè xiết, trên cổ Tiểu Lôi liền hiện ra một tia máu tươi.

“Buông Tiểu Lôi ra! !” Nhìn thấy vết máu trên cổ Tiểu Lôi, ta sốt ruột hét lên. “Được! Ngươi...quý xuống cho ta!” Xuân Hoa đắc ý, giọng nói hung phấn bắt đầu run run. Yên Vương nhìn ta cười cười.

Ta không chút do dự, hai đầu gối khụy xuống trước mặt Xuân Hoa. “Mời thả tiểu Lôi.”

“Ngươi...!” Có lẽ ta quý xuống quá thống khoái, không thể thỏa mãn được khoái cảm biến thái như mong muốn của Xuân Hoa. Xuân Hoa rống giận.

Yên Vương nhìn ta, có chút kinh ngạc.

“Ha ha ha ha, Thánh Nữ Linh Sơn, cũng phải quỳ trước mặt ta!” Xuân Hoa kiêu ngạo cười đáp, hung hăng nhấc chân đá một cước lên ngực ta. Trên ngực bỗng chốc đau nhói, ta bị đá văng ra xa, té nhào xuống đất, trong khoang miệng lập tức tuôn ra vị tanh ngọt.

“Mời...Thả Tiểu Lôi.” Ta vừa mở miệng, một ngụm máu đỏ tươi cũng theo khóe miệng chảy xuống.

“Tỷ tỷ! !” Tiểu Lôi lo lắng gọi.

“Các ngươi...lên cho ta, lột sạch y phục nó! !” Xuân Hoa quay qua ra lệnh cho đám binh sĩ đứng gần đó.

Binh sĩ chung quanh nhìn ta đang quỳ rạp trên đất, lại do dự nhìn qua Yên Vương. Yên Vương chỉ mỉm cười nhìn ta, cũng không lộ vẻ gì là đồng ý hay không đồng ý.

“Không được! ! Ngươi thả Tỷ tỷ ra, Ngươi thả tỷ tỷ ra! Ngươi...đồ đàn bà ác độc hoang đường. Nếu ngươi còn dám sỉ nhục tỷ tỷ, ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi.” Tiểu Lôi nhìn qua đám binh sĩ bên cạnh đang rục rịch có ý lại gần, giấy dựa la hét.

“Ngươi không buông tha chúng ta? Hừ! Mạng sống của ngươi bây giờ còn đang ở trong tay ta đó!” Xuân Hoa lại xiết con dao, một dòng máu từ trên cổ Tiểu Lôi chảy xuống.

“Ngươi dừng tay! !” Ta ôm ngực thét lên.

“Tự ta sẽ cởi.” Ta vừa nói, vừa bắt đầu đưa tay cởi quần áo.

“Không được! ! Tỷ tỷ không được! !” Tiểu Lôi kịch liệt giãy dựa, máu trên cổ lại càng chảy xuống nhiều hơn.

“Tiểu Lôi, ngươi không được lộn xộn!” Ta đã xới xong áo ngoài.

Còn thừa lại áo khoác và áo lót.

Nếu cũng cởi cả áo khoác sẽ chỉ còn lại một cái yếm, ta có chút do dự. Sau đó cắn răng run run rẩy rẩy đưa tay cởi áo khoác, sắp tuột xuống khỏi bờ vai.

“Các ngươi lên đi! Xông lên đi! Hôm nay, đồ dê tiện này cho các ngươi tùy tiện thưởng thức!” Xuân Hoa ác độc quát lên.

Binh sĩ bên cạnh nghe thấy lời nói và giọng cười dâm loạn của Xuân Hoa, cuối cùng cũng có người kiềm chế không được, bắt đầu đi lên, bắt đầu xé rách quần áo ta.

Những người khác thấy Yên Vương hình như cũng không phản đối, đồng loạt không kiềm chế nữa, xông lên ấn ta ngã xuống đất.

“Các ngươi...Thả...tả...tả...A a a a a...!” Tiểu Lôi dùng hết sức lực ngửa mặt lên trời hét to.

Chỉ nghe thấy Xuân Hoa hét thảm một tiếng, sau đó đám binh sĩ đang nhào lên người ta trong nháy mắt bị bắn bay đi.

Ta bò dậy nhìn lại, đã thấy Tiểu Lôi, hần...Toàn thân cuộn cuộn gân xanh, toàn thân đều biến thành màu xanh biếc, sợi tóc cũng lớp lớp dựng ngược, chung quanh thân thể bị bao bọc bởi một vòng tia chớp, giạt đùng đùng

“Tiểu...Tiểu Lôi?” Ta không xác định nổi – gọi hỏi. Tiểu Lôi hình như không nghe thấy ta gọi hần, đưa tay, ở trên tay ngưng tụ lại một quả cầu tia chớp sáng lòa, từng quả từng quả ném xuống đám binh sĩ.

Cứ mỗi quả cầu chớp được ném xuống lại kèm theo những tiếng đùng đùng đoàn chớp giạt, những tiếng thét thảm thiết hãi hùng liên tiếp vang lên.

“Ta...đã...nói...Ta...nhất...định...không...buông...tha...các...ngươi...!” Tiểu Lôi bạo phát, gầm nhẹ, một tay giơ cao lên trời.

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc, mặt đất kịch liệt chấn động. Trên bầu trời, mây đen cuộn cuộn bay đến, tiếng chớp giạt hỗn loạn, bao phủ toàn bộ quân doanh. Tất cả mọi người bị vây hãm trong một vòng khủng hoảng. Chỉ thấy Tiểu Lôi ngửa đầu, lại gầm lên giận dữ, cuộn cuộn tia chớp lại đánh xuống, hai mươi vạn đại quân nháo nhào bỏ chạy tán loạn. Tiếng sét đánh, tiếng kêu thảm thiết không dứt. Sắc mặt Yến Vương trắng bệch nhìn toàn cảnh trước mắt.

Tiểu Lôi thân hướng lên bầu trời, tay chậm rãi hạ xuống, chỉ vào Trình Xuân Hoa bị hấn bắn bay ra đất.

“Không...Không được!!!” Trình Xuân Hoa liên tục lắc đầu thảm thiết. Một tia sét thật lớn bén như kiếm sắc đánh thẳng xuống trên người nàng.

Tiếng chớp giạt qua đi, nơi Trình Xuân Hoa từng nằm bỏ kêu thảm đã biến thành một cái hố to, xương cốt cũng không còn...

Trên bầu trời mây đen tán đi. Lều trại bị sét đánh bốc cháy, toàn quân doanh chìm trong biển lửa. Các binh lính bị sét đánh ngã xuống đất không nơi trốn chạy, kêu rống thảm thiết không ngừng. Quân doanh hai mươi vạn đại quân, chỉ trong nháy mắt đã biến thành địa ngục nhân gian. Yến Vương nhìn toàn cảnh trước mắt, ngã ngối trên đất. Không thể tin được liên tục lắc đầu. Cả người trong nháy mắt đều suy sụp.

Ta cười lạnh – nhìn Yến Vương, suốt đời cố gắng, lại ở...một khắc này hoàn toàn tan thành tro bụi.

Gân xanh trên người Tiểu Lôi dần dần lặn mất, quả cầu tia chớp xoay quanh thân thể cũng phân tán, tóc cũng mềm mại rủ xuống, toàn thân tê liệt mềm yếu ngã xuống đất. Ta vội vàng chạy lại đón được hân.

“Tiểu Lôi!”

Đón được Tiểu Lôi nhưng lại càng căng thẳng. Không đúng, Tiểu Lôi sao lại nhẹ như vậy? Lại phát hiện thân thể Tiểu Lôi bắt đầu từ từ nhợt nhạt...

“Tỷ tỷ!” Tiểu Lôi đưa tay xoa mặt ta. Thoáng mỉm cười với ta: “Tiểu Lôi, cũng có thể bảo vệ tỷ tỷ-.”

“Ừm! Ừm!” Ta khóc, gật đầu. Nghẹn ngào nói: “Cám ơn Tiểu Lôi. Tỷ tỷ còn muốn được Tiểu Lôi bảo vệ, tỷ tỷ còn muốn Tiểu Lôi mãi mãi ở bên cạnh tỷ tỷ.”

Tiểu Lôi mỉm cười ngọt ngào, nói: “Được!” Sau đó bàn tay đang vuốt ve tay ta chợt buông thõng xuống, thân thể chớp sáng chớp tối.

“Tiểu Lôi!!” Nước mắt ta lăn xuống như mưa rào, muốn ôm giữ Tiểu Lôi thật chặt lại cứ cảm thấy không thể ôm giữ được.

“Nhị Nữ, Tiểu Lôi hân làm sao vậy? Mau để Thanh Long ca ca xem cho!” Là giọng nói của Tiểu Chu Tước.

“Ta cũng không biết. Hân vừa rồi mới phát tiết. Sau đó, sau đó khôi phục lại thì biến thành như vậy!” Ta khóc, nói cũng nói không xong.

“Ngươi...Ngươi muốn nói, vừa rồi...Chấn động lớn vừa rồi, đều là do Tiểu Lôi gây ra?” Tiểu Chu Tước kinh ngạc hỏi. “Vừa mới rồi bọn ta cảm giác được trong không khí có một linh lực phi thường rất mãnh liệt đang phát tác, cho nên chạy tới xem sao.” theo sau Tiểu Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long, Huyền Vũ cũng tới.

“Ừm! Tiểu Lôi, hân thật ra là con trai của Lôi Thần. Ta trước giờ vẫn không nói cho các ngươi biết!”

Thanh Long tiến lên, nắm lấy tay Tiểu Lôi lúc này đã gần như trong suốt. Bất mạch xong, sau đó từ đầu ngón tay xuất ra một quả cầu nước trong suốt, đem Tiểu Lôi bao vào bên trong. Tiểu Lôi nhờ vậy cũng không bị mờ nhạt trong suốt nữa.

“Tiểu Lôi rốt cuộc là bị sao vậy?” Nhìn thấy Tiểu Lôi đã không cần tiếp tục biến mất dần, ta hơi nhẹ lòng, nhưng vẫn lo lắng hỏi Thanh Long.

“Tiểu Lôi hân...mạnh mẽ phá tan phong ấn trong thân thể. Ta chỉ có thể dùng linh lực tạm thời phong bế thân thể hân, phòng ngừa hân bị hồn phi phách tán...”

“Ý ngươi là, Tiểu Lôi hân sẽ bị...hồn phi phách tán sao?!” Nói ra được bốn chữ cuối cùng, lòng ta đánh thót một cái, tim như muốn nhảy ra ngoài.

“Ngươi đừng vội, linh lực của tứ thánh thú bọn ta có thể tạm thời bảo đảm Tiểu Lôi không sao. Nhưng cụ thể làm thế nào mới cứu được hân, còn phải trở về Linh Sơn hỏi qua sư phụ mới biết được.”

“Ừm, Nhị Nữ ngươi đừng quá lo lắng, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ mạng sống cho Tiểu Lôi-!” Tiểu Chu Tước an ủi ta. “Chúng ta phải nhanh chóng mang Tiểu Lôi trở về, linh thủy của ta không kiên trì được bao lâu. Về tới Linh Sơn lại dùng linh lực tứ thánh thú bảo hộ cho Tiểu Lôi, chắc sẽ không thành vấn đề.”

Ta gật đầu.

Thanh Long đưa mắt nhìn Bạch Hổ và Huyền Vũ, mọi người đều gật đầu hiểu ý, cùng Tiểu Chu Tước đồng loạt vận công, đem bọc nước bọc Tiểu Lôi bên trong bảo hộ ở chính giữa, bay về Linh Sơn.

Bọn Tiểu Chu Tước vừa bay đi, bầu trời lại đột nhiên âm đạm.

Âm thanh sấm sét oanh tạc lại lần nữa vang lên.

“Người hại con ta...Ta nhất định không tha cho người!!!” Tiếng sấm bi thương phần nộ từ trên không trung truyền xuống.

Vừa dứt lời, một tin chớp như thanh đại đao chém xuống, thẳng tắp bổ xuống người ta.

Là Lôi Thần...

Đầu óc ta vẫn lâng lâng, ngồi dưới đất nhìn tia chớp xẹt xuống, nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau kéo đến.

Lại chỉ nghe một tiếng oanh, tiếng sấm đánh qua rồi nhưng ta lại không việc gì. Ta nghi hoặc mở hai mắt ra nhìn, chỉ thấy Đại biến thái đứng chắn trước người ta, hai tay che ở trước người. Sét đánh xong, không khí còn sót lại vài tia chớp sáng khiến ta có thể nhìn thấy phía trước hắc nhân nhật có một mảng chắn bảo vệ, Đại biến thái...Hắn ngang nhiên dám vận chân khí tiếp ứng... một đạo sấm sét của Lôi Thần!

“Hừ! Lấy sức người – phạm nhân ngu muội có thể tiếp được bao nhiêu đạo thiên lôi của ta!” Tiếng sấm tức giận lại lần nữa vang lên.

Đại biến thái tà tà cười một tiếng: “Không thử làm sao biết được?”

“Phạm nhân to gan! Dám khiêu khích ta!” Tiếp theo, Lôi Thần đánh xuống một đạo thiên lôi.

Đại biến thái lại vận khí, che chắn trước người ta, lại lần nữa tiếp ứng một tia sấm sét.

Không chờ Đại biến thái có cơ hội kịp thở dốc, Lôi Thần lại liên tiếp giáng xuống ba đạo thiên lôi. Đạo sau mạnh mẽ hơn đạo trước vài phần.

Đại biến thái dốc toàn lực, ba tiếng nổ vang qua đi, khói sương đầy trời. Đại biến thái kêu lên một tiếng đau đớn, quỵ sụp xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

“Đại biến thái!” Ta tiến lên ôm lấy Đại biến thái đang quỵ rạp dưới đất. Ngửa mặt đối thiên thét lên: “Người muốn đánh ta mà, Tiểu Lôi biến thành như vậy đều do một mình ta đứng lên, không liên quan đến người khác!”

“Hắn bảo vệ người, các người đều đáng chết!!” Ngay sau đó lại có một đạo sấm sét thật lớn loang loáng cắt ngang bầu trời.

Đại biến thái một tay đẩy ta ra xa, trong nháy mắt ta nhìn thấy khoe miệng Đại biến thái hơi hơi cong lên, vẫn cười yêu nghiệt như vậy. Sau đó, hắn ngửa đầu, một mình tiếp nhận tia sấm sét đó.

Tiếng sấm oanh qua, Đại biến thái quỵ xuống, sau đó gục xuống đất.

“Đại...biến thái...” Ta tròn mắt, ngơ ngác nhìn toàn cảnh trước mắt, run rẩy kêu lên, cuống quýt bò đến chỗ Đại biến thái.

Bò đến bên người Đại biến thái, ta ôm lấy hắn. “Đại biến thái, Đại biến thái! Người...Người trả lời ta đi...Người biến thái như vậy, sẽ không có khả năng bị việc gì đúng không...” Ta vừa nỉ non vừa khinh hoàng lay lay Đại biến thái, cũng không thấy hắn có bất cứ phản ứng gì đáp lại. “Không được... Ta không cần như vậy, Tiểu Lôi đã vậy, người cũng như vậy... Các người không thể cứ như vậy rời xa ta. Người không cho ta đi, người cũng không được đi, không cho người đi trước! Đại biến thái!!” Ta ôm lấy Đại biến thái, cả người run rẩy, vừa nói nước mắt vừa không ngừng tuôn rơi, đến lúc cuối cùng khóc cũng không thành tiếng.

“Không biết lượng sức mình!” Tiếng nói như sấm dậy lại lần nữa vang lên.

Ta đau khổ, vừa khóc vừa cười, ngửa mặt nhìn trời rống giận: “Người đánh đi! Người đánh chết ta đi. Người ngoại trừ đánh người, còn có thể biết cái gì? Ban đầu nếu không phải người đánh loạn, ta sẽ đến cái thế giới này sao? Tiểu Lôi sẽ bị phong ấn sao? Sẽ bị phạt phải đi theo ta mãi đến khi giúp ta trở về sao? Người ở đây phát hỏa cái gì, giáng sấm sét cái gì? Người không đi Linh Sơn cứu Tiểu Lôi còn ở đây đánh chết ta thì được cái gì chứ!!”

Gầm rú xong, ta ôm lấy Đại biến thái, từ từ nhắm hai mắt, chờ Lôi Thần giáng sấm sét xuống.

Mãi vẫn không thấy động tĩnh, mờ mắt ra, mây đen đã tản mát đi hết. Ta cố cũng không làm gì hơn được, nhìn Đại biến thái vẫn hôn mê trong lòng, chợt nhớ đến viên thuốc cứu mạng sư phụ ban tặng, cuống quýt mò tìm trong người. Mò mãi hồi lâu cũng không tìm thấy, ta quệt nước mắt. Tự nói với chính mình, không được hoảng, không được hoảng, phải suy nghĩ cho kỹ, viên thuốc đó ta rõ ràng cất ở trong người mà. Không có khả năng tự nhiên lại biến mất.

Có thể hay không lúc này cởi quần áo, đã đánh rơi xuống đất rồi? Nghĩ tới đây, ta vội vàng để Đại biến thái nằm xuống, quỵ rạp trên đất tìm kiếm viên thuốc tròn nhỏ. Tầm mắt cứ bị nước mắt nhòa mờ hồ, ta không ngừng quệt lau nước mắt, lục lọi khắp nơi trên mặt đất. Cuối cùng, mò trong đồng quần áo vurun vài trên đất thấy được viên thuốc cứu mạng.

Niềm hy vọng trong lòng lại lần nữa được thổi bùng lên, ta vội vàng bò lại bên cạnh Đại biến thái, nhét viên thuốc cứu mạng vào miệng hắn.

Không có phản ứng, Đại biến thái căn bản không thể nuốt trôi viên thuốc cứu mạng, viên thuốc hết lần này đến lần khác từ trong miệng Đại biến thái chảy ngược ra ngoài. Ta không cam lòng chịu thua, đem viên thuốc bỏ vào miệng mình sau đó mớm thuốc vào miệng Đại biến thái. Rốt cuộc cũng thành công.

“Đại biến thái... Ngươi không được chết, Ngươi không thể chết... van xin ngươi... van xin ngươi...” Móm thuốc xong, ta lại ôm Đại biến thái vào lòng, thăm lăm bầm cầu nguyện.

Nửa canh giờ trôi qua vẫn không thấy người đang nằm trong lòng mình nhúc nhích gì hết. Trong đầu trống rỗng. Lại hình như nghe thấy có người gọi ta.

“Nhị Nữ... xảy ra chuyện gì?”

Ta trống rỗng nghiêng đầu qua, người đang lo lắng nhìn ta... trông thật quen mắt.

“Nhị Nữ... Nhị Nữ... Ngươi làm sao vậy?”

Ta làm sao vậy? Ta không sao mà? Ta đang đợi, ta đang đợi Đại biến thái tỉnh lại. Nghĩ tới đây, hai hàng nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

“Nhị Nữ...” Người ấy lại gọi ta, trong giọng nói hỗn loạn mang theo vài tia thống khổ.

“Nhị Nữ... theo ta trở về có được hay không?” Giọng nói dễ nghe.

Trở về? Không được, ta trống rỗng lác đầu. Ta còn muốn đợi Đại biến thái tỉnh lại. Lát nữa nếu hắn tỉnh lại không nhìn thấy ta, nhất định sẽ rất tức giận. Biến thái tức giận sẽ rất kinh khủng...

“Nhị Nữ... Ngươi không thể cứ đợi như vậy được,... theo ta về trước đi!” Giọng nói bí ẩn.

Người nọ nói xong, đưa tay muốn ôm lấy ta. Ta bản năng muốn giãy dụa lại không có hơi sức nào. Trong tích tắc, lúc Đại biến thái từ trong lòng ta trôi ra, ta nghe được. Tiếng nói rất nhỏ, rất nhẹ rất nhẹ. Nhưng ta xác thực có nghe được.

“Buông... Nhị Nữ... ra...”

Lòng ta run lên, kích động quay người nhìn lại. Sau đó... Sau đó ta liền thấy Đại biến thái chậm rãi hé mở ánh mắt, lại lần nữa nói: “Buông... Nhị Nữ... ra!”

Thế nào gọi là vui mừng, thế nào gọi là kích động cũng không thể đủ để hình dung tâm tình của ta trong giờ khắc này. Ta mừng rỡ nhìn Đại biến thái, thần trí trong nháy mắt trở về.

Quay đầu lại nhìn thấy một ánh mắt ngập tràn bi thương.

“Lục sư huynh...” Vừa rồi vẫn một mực ở bên cạnh gọi ta chính là Lục mỹ nam. Ta cúi đầu, trong lòng hơi áy náy.

“Nhị Nữ...” Lục sư huynh buông ta ra.

Đại biến thái cổ hết sức đứng dậy, ta vội vàng đỡ lấy. Trong ánh mắt Lục mỹ nam – bi thương càng sâu.

“Thật xin lỗi, ta đã tới chậm.” Lục mỹ nam thở dài, nói với ta.

Ta lác đầu. Không dám nhìn Lục mỹ nam nữa, cũng không biết phải nói cái gì đây.

Lục mỹ nam lại quay qua nhìn Đại biến thái nói: “Ta chịu thua!”

Đại biến thái mỉm cười, ôm ngực: “Biết là tốt rồi.” sau đó cúi đầu nói với ta: “Nhị Nữ, chúng ta đi!”

Ta cùng Đại biến thái xoay người, sau đó dừng lại, đưa lưng về phía Lục mỹ nam nói: “Lục sư huynh, trong Đan Mai lâu có thể là có nội gian, nhưng giờ đã không còn quan trọng nữa. Yên Vương... đã bị chúng ta diệt. Chúc ngươi... kế hoạch thành công!” Sau đó ta đỡ Đại biến thái tiếp tục đi về phía trước.

...

“Đại biến thái, chúng ta đi đâu đây?”

“Về nhà của ta, phu nhân ~!”

“Quý Thần giáo ư?”

“Cũng có thể nói như vậy ~!”

“Đại biến thái, ngươi đi được không?” “Không đi nổi, phu nhân công ta có được hay không ~!”

“Không được làm nữa!”

“Ồ...Phu nhân ngực ta đau quá!”

“Đã nói không được làm nũng mà!”

“Ồ...”

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương kết

Chương 67: Chương kết

Theo Đại biến thái về Quỷ Thần giáo đã hơn nửa tháng. Chúng ta trước sau vẫn ở trong một tiểu khu biệt lập rất an tĩnh. Đại biến thái hình như biết ta không thích mặt sắt, ngoại trừ Thanh Y vẫn tới lui chăm sóc chữa thương cho hắn, ta không thấy qua người nào khác.

“Phu nhân...com chiều làm xong rồi.” giọng nói xinh đẹp của Đại biến thái vang lên.

“Tới đây tới đây! ! !”

Đúng rồi, quên chưa kể chuyện này với mọi người. Bởi vì không có những người khác tới quấy rầy chúng ta, com nước trong biệt khu này đều do Đại biến thái đích thân xuống bếp chuẩn bị. Ách...ban đầu vốn là ta xuống bếp, nhưng sau khi ta liên tục cho Đại biến thái ăn hết mấy ngày đều chỉ có mỗi trướng chiến và cháo trắng xong, Đại biến thái rốt cuộc nhịn không được, đành phải đảm đương trách nhiệm đầu bếp. Điều đáng nói chính là. Không ngờ tài nấu nướng của Đại biến thái cư nhiên cũng đuổi theo bết gót đttd! Nửa tháng này ta có lộc ăn không hết ~

Về quan hệ giữa Đại biến thái và đồng chí Tiểu Dương, ta trong lúc vô tình đã từng hỏi Đại biến thái.

“Đại biến thái, ta hỏi chút, ngươi và đồng chí Tiểu Dương rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Phu nhân nhà ta chẳng lẽ là ghen tỵ sao ~!” Đại biến thái ôm lấy hai má ta, cười khê

“Không có, không có! Chỉ vì tò mò thôi.”

“Ta không nói ~!”

“Được rồi, ta ghen tỵ đó không được sao ? Nói cho ta biết đi mà, hảo tướng công...!” Ha ha, đối phó với Đại biến thái, dùng chiêu này là trăm phát trăm trúng!

Đúng vậy, Đại biến thái hài lòng gật đầu, nói: “Ngươi không cảm thấy, ta và Dương Chi Hách có chút giống nhau sao?”

Đại biến thái vừa mới nhắc đến, ta cũng thật sự cảm thấy ánh mắt gian tà của hai người có vài phần giống nhau.

“Dương Chi Hách, vốn tên thật là Tư Đồ Hách!” Đại biến thái nói tiếp.

“Tư Đồ Hách! Chẳng lẽ các ngươi là...”

Đại biến thái gật đầu.

“Cha con? !” Ta kêu lên sợ hãi.

Đại biến thái sắc mặt một tiếng. “Là anh em! Anh em đó! Hắn là đại ca của ta!”

Ta vừa ý – cười trộm, được rồi, ta thừa nhận – là ta có ý-.

“Đại biến thái, Tư Đồ gia các ngươi, có phải đàn ông ai cũng nấu com đặc biệt rất ngon không a?”

Ta tham lam hưởng thụ thức ăn ngon do Đại biến thái chuẩn bị, tò mò hỏi. Trong ánh mắt Đại biến thái hiện lên một tia ảm đạm. Sau đó cười đáp: “Không phải, chỉ có ta và Tư Đồ Hách.”

“Sao, vậy những người khác đâu?”

“Đều chết hết.” Đại biến thái thân nhiên nói.

Ta thoáng sững sốt, cặp mắt xuống nói: “Xin lỗi.”

“Không sao, nhưng mà phu nhân...!” Đại biến thái áp sát ta nói.

“Ừm?”

“Vi phu đã lâu rồi không có luyện tập kỹ xảo trọng yếu. Sợ là sẽ quên mất, lát nữa phu nhân cùng ta luyện tập một chút được không ~!”

“Không được!” ta đặt... bát đĩa xuống. “Nói với người nhiều lần rồi. Bây giờ thương thế của người còn chưa khỏi hẳn, ta kiên quyết không đồng ý!”

“Khỏi rồi mà ~! Không tin lát nữa phu nhân kiểm tra thử.” Đại biến thái làm nũng.

“Không cần. Ngày mai ta đi hỏi Thanh Y là biết liền.” Kiên định trả lời.

“Hừ!”

“Nhưng mà, Đại biến thái này, thật ra có chuyện, ta muốn thương lượng một chút.” Ta nghiêm túc nói với Đại biến thái

Đại biến thái châm trà, giọng nói bình thản hỏi: “Chuyện gì?”

“Thật ra, ta muốn trở về Linh Sơn!” Ta ngập ngừng nói. Ta lo cho Tiểu Lôi, không biết hắn thế nào rồi.

“À.” Đại biến thái tay cầm chén trà, bình tĩnh đáp.

“Người đồng ý cho ta đi? !”

“Ừm, vi phu còn có thể ở dưới núi Linh Sơn chờ phu nhân xuống núi. Nếu như phu nhân để cho bọn ta chờ đợi quá lâu...!” Chén trà trong tay Đại biến thái đột nhiên vỡ vụn.

“Cũng đừng trách vi phu huyết tẩy Linh Sơn!”

Ba...! ta đánh một chưởng lên đầu Đại biến thái. “Đã nói với người rồi, không được loạn giết! Đã bị báo ứng, bị sét đánh rồi mà còn không biết tu thân tích đức gì hết!”

“Nhưng mà, sấm sét đó là muốn đánh phu nhân mà ~.” Đại biến thái oan ức nhìn ta

“Không được làm nũng! Không được giao biện!

“Ồ...”

Địa điểm: Linh Sơn.

Thời gian: Rằm tháng tám đêm đỏ.

Sư phụ: “Nhị Nữ, người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Ta kiên định gật đầu, giao ra bốn viên đá thần đưa cho sư phụ.

“Ta nghĩ kỹ lắm rồi, sư phụ cứ làm phép đi.”

“Một khi đã làm là không thể thu hồi. Cho dù người có hối hận cũng không còn kịp nữa!” Sư phụ nhắc nhở ta thêm lần cuối.

“Tuyệt đối sẽ không hối hận, chỉ cần có thể cứu được Tiểu Lôi!”

Nhớ lại ban đầu, lúc vừa trở về Linh Sơn, Tiểu Lôi vẫn còn được bọc trong quả cầu nước. Tiểu Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long và Huyền Vũ, bốn thánh thú ngồi ở bốn góc xung quanh Tiểu Lôi không ngừng dựa vào tia nước vận chuyển linh lực duy trì thân thể cho Tiểu Lôi.

“Sư phụ, có biện pháp gì có thể cứu được Tiểu Lôi hay không?” Ta quỳ gối trước mặt sư phụ hỏi.

“Có thì có, nhưng mà...” Sư phụ đỡ ta đứng dậy, ngập ngừng nói. “Sư phụ, mặc kệ là biện pháp gì, chỉ cần có thể cứu được Tiểu Lôi, ta sẽ làm tất cả!”

Sư phụ lắc đầu. Bất đắc dĩ nói: “Tiểu Lôi là thần tiên, không thể nào chữa trị được ở phạm giới. Chỉ có thể đưa trở về Thiên giới mới có khả năng sống lại. Nhưng mà...” Sư phụ thở dài một hơi, rồi nói tiếp: “Nhưng mà, thân thể hiện tại của Tiểu Lôi căn bản là không có cách nào có thể trở lại Thiên giới. Cho dù có linh lực của tứ thánh thú bảo vệ, cũng sẽ tại thời điểm đột phá giới tuyến giữa Phạm giới và Thiên giới mà không chịu nổi biến đổi năng lượng quá lớn, dẫn đến hồn phi phách tán.”

“Vậy không có cách nào sao? Lôi Thần đâu? Lôi Thần sao lại không tới cứu con trai hần?”

Sư phụ tiếp tục lắc đầu. “Tiểu Lôi vốn là bị đày xuống phàm trần. Thân thể của hần đã bị phong ấn cũng là vì phòng ngừa hần ở phàm trần một mình vận dụng linh lực Thiên giới. Hiện tại hần đã phá tan phong ấn, nếu không có Thanh Long dùng tâm huyết luyện chế ra linh thủy bảo vệ thì đã sớm chôn vùi rồi. Cho dù Lôi Thần có đến cũng không giúp được cái gì. Giới tuyến ngăn cách hai giới có rất nhiều biến chuyển, không phải thần lực thông thường có thể triệt tiêu được-.”

Yêu cầu năng lượng thật lớn để đột phá liên kết giữa Phàm giới và Thiên giới thành công. Ta bỗng nhớ ra. Đây không phải cũng tương đồng nguyên lý với yêu cầu mở ra lỗ hổng không gian cho ta trở về thời hiện đại sao? Dùng tứ thần thạch có thể thu thập năng lượng thật lớn rồi! Ta lập tức hỏi sư phụ. “Vậy tứ thần thạch kia, chính là Định Hồn Châu, Thần Bí Thạch, Nguyệt Quang châu và Quang mang thạch! Có thể làm được hay không?”p>

Sư phụ do dự một chút, sau đó gật đầu: “Có lẽ là có thể được. Nhưng tứ thần thạch phải nhờ vào nguyệt quang vào rằm tháng tám hàng năm mới có thể sinh ra năng lượng lớn nhất. Ngày mai đã là rằm tháng tám rồi, nếu không tìm được bốn viên đá thần trước, chỉ sợ Tiểu Lôi đợi không được đến sang năm.”

“Thật tốt quá!” Ta mừng rỡ nắm lấy tay sư phụ. “Ta có, ta có. Bốn viên đá thần ta cũng đã thu thập đầy đủ rồi!”

“Nhị Nữ, ngươi làm sao có thể thu thập đầy đủ tứ thần thạch?” Sư phụ nhìn ta nghi ngờ, sau đó bừng tỉnh ngộ: “Là ngươi muốn trở về? Nhưng mà Nhị Nữ, bốn khối đá kia nếu đã dùng để giúp Tiểu Lôi trở về Thiên giới, sau đó sẽ bị phân tán khắp nơi, đặc biệt là có thể bị tán lạc đến Thiên giới. Ngươi có thể sẽ không còn có cơ hội trở về nữa đâu!”

Ta hơi do dự rồi lại nói với sư phụ: “Không sao, hiện tại có thể cứu được Tiểu Lôi mới là quan trọng nhất!”

Hơn nữa, bây giờ ... ta cũng có lý do lưu lại nơi này.

Kết thúc chuỗi hồi tưởng, ta lại lần nữa nhìn qua Tiểu Lôi vẫn đang bị bao bọc trong quả cầu nước – an tĩnh ngủ say. Quay qua sư phụ kiên định gật đầu.

Sư phụ liền không hỏi nhiều nữa, đem bốn viên đá thần phóng ra. Trăng đã lên đến đỉnh đầu, tứ thần thạch trong ánh trăng chiếu rọi bắt đầu hiện lên, mờ hồ tỏa ánh sáng, bắt đầu xoay tròn xung quanh Tiểu Lôi. Tứ thần thạch càng xoay càng nhanh, càng tăng tốc càng phát ra ánh sáng chói lòa, càng phát càng sáng. Sau đó chậm rãi dâng lên cao, xoay tròn thành một vòng hào quang. Trong lúc vòng hào quang lớn dần cùng với ánh trăng trên không trung, cho đến lúc vòng hào quang chiếu sáng rực rỡ nhất liền chiếu thẳng về hướng Tiểu Lôi đang nằm. Quả cầu nước mang theo Tiểu Lôi chậm rãi bay lên cao, đến lúc quả cầu nước, vòng hào quang và ánh trăng hòa nhập thành một thể, nghiễm nhiên trở thành một lối vào Thiên giới.

Trong lúc Tiểu Lôi sắp vào đến cửa, trong vòng hào quang đột nhiên thoát ra một chùm ánh sáng màu tím. Sau đó chỉ thấy chùm ánh sáng tím đó hóa thành tiểu cầu, bay về phía ta.

“Thần bí thạch? ! Ngươi làm gì vậy? !” Ta còn chưa hỏi xong đã bị Thần bí thạch kéo lấy, bay vào không trung, cùng với Tiểu Lôi biến mất vào ánh trăng....

...

...

Một tháng sau...

Giáo chúng Quý thần giáo đều tề tựu tại chân núi Linh Sơn, chỉ còn chờ lệnh giáo chủ, lập tức tấn công lên Linh Sơn.

Còn ở phái bên kia giáo chúng Quý thần giáo, đệ tử Linh Sơn cũng đã bày sẵn trận địa, chờ đón quân địch. “Huyết ~ tây ~ Linh ~ Sơn...!” một giọng nói yêu nghiệt còn mang theo chút bạo ngược vang lên. Giáo chúng Quý thần giáo lập tức nhắm hướng Linh Sơn xông lên. Hứa hẹn một trận tắm máu hôi tanh sẽ phát sinh.

“Đại biến thái ! ! ! Ta đã nói cái gì ngươi lại quên rồi! Sớm biết ngươi còn như vậy, ta đã không trở lại!” Trên không trung, một giọng nữ giòn mềm vang lên. Mọi người theo hướng phát ra thanh âm nhìn lại. Lại chỉ thấy một bóng hồng ảnh bay thẳng về phía cô gái đã lớn tiếng quát nạt vừa rồi, đem nàng ta ôm trọn vào lòng.

“Ta đã nói rồi, không được loạn giết!” Cô gái kia tức giận, vội vã la mắng hồng ảnh.

Mọi người nhìn chăm chú, rốt cuộc thấy rõ được, bóng hồng ảnh kia chính là giáo chủ Quý thần giáo Tư Đồ Dục, còn cô gái kia, tất nhiên là Thánh Nữ Linh Sơn ... Nhị Nữ = ! Ách... chính là ta đây!

“Ta không có loạn giết ~!” Đại biến thái khể mở miệng, vẻ mặt vô cùng thần nhiên.

“Vậy đây là đang muốn làm cái gì? !” Ta chỉ vào hai đội nhân mã đang muốn đánh nhau bên dưới.

“Bọn họ... muốn mở Dạ vũ!” Đại biến thái kiên định nói.

“Vũ... Dạ vũ? !” Khóe miệng ta thoáng chốc co rúm. Đại biến thái, bản lĩnh nhiều loạn thị phi của ngươi càng ngày càng lợi hại.

“Đúng...Chính là đang mở vũ...hội...Giáo chúng Quý thần giáo nghe đã hiểu chưa!” Đại biến thái quay xuống phía dưới, dùng nội lực nói vọng đến.

Giáo chúng Quý thần giáo thoáng sững sốt. Sau đó, dưới chân núi Linh Sơn chợt vang lên tiếng nhạc. Giáo chúng Quý thần giáo mặt sắt, thu binh khí, giấu ám khí, sau đó kéo đến bên cạnh chúng đệ tử Linh Sơn đang còn chưa rõ đầu cua tai nheo, bắt đầu sát nhập ... nhảy múa ==!

Ta xem toàn cục – đầu đầy vạch đen...Đại biến thái, xem như người lợi hại!

“Phu nhân, đừng quan tâm đến chuyện ở đây làm gì...” Đại biến thái lôi kéo ta mặt mũi đang xám xịt, ôm ta phi thân rồi đi.

“Đại biến thái...Người đây lại muốn đi làm cái gì?!”

“Phu nhân...Thương thế của vị phu đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi~!”

“Vậy...thì sao?” “Phu nhân... Ta muốn bắt nhanh cho kịp tiến độ luyện tập...”

“Không cần, người là khoái nam!”

“Phu nhân...! Ta ~ là ~ khoái ~ nam ~? Ừm ~?”

“Không không không, người không phải khoái nam. Ta là khoái nữ, ta là khoái nữ” T_T

(*khoái nam, khoái nữ: khoái là nhanh, ý chỉ những người ‘chưa đi đến chợ đã hết tiền’)

(Hết truyện.)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Chó Chọc Mèo Của Nhị Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.